

İlyas Kaplan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.05.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İlyas Kaplan

Eserleri:

15 temmuz yeniden diriliş gecesi

devlet olmak, millet olmak hiç de kolay değil
hiç ağaçların kısa zamanda büyüyüp
birden bir orman olduğunu gördünüz mü
hiç tarihin bir devrinde
birden bir milletin ortaya çıktığını okudunuz mu
ulu çınarlar gibidir millet olmak

kök salmak için,
yurt tutmak için
zaman ister
emek ister,
can ister
şehit ister
kahramanlıklar ister

alparslandan ertuğrula,
osman gaziye yıldırım beyazıt
fatihten abdülhamit hana
oradan kurtuluş savaşına
bu topraklarda
hep bir varoluş
diriliş mücadelesi ola geldi

beylikler dağıldı, imparatorluklar kuruldu,
imparatorluklar dağıldı cumhuriyet yeşerdi
karşı tarafta sürekli aktörler değişti
bu varoluş mücadelelerinden hiçbiri
15 temmuz gecesindeki kadar can yakıcı olmadı

bu kadar acımasız
bu kadar garip
bu kadar insafsız
bu kadar kahpe
sinsi bir oyun görülmedi
şimdiye kadar bu topraklarda

toplu vurdukça yüreklerin
önünde hiçbir tankın tüfeğin, helikopterin
jetin duramayacağına şahit olduk
kırk yıllık kumpasın
bir gecede yer ile yeksan olduğuna tanık olduk

kim olduklarını ve kime hizmet ettiklerini gördük
üzüldük en parlak gençlerin kandırılıp
sonra zayi edilip zibil oluşuna
ülkenin bir kısım insan kaynağının heder oluşuna
onca yıl hizmet adı altında
münafıklar ordusu kurmuş olmalarına
hala da münafıklığa devam ettiklerine
hayret ettik

üzüldük hasara uğrattıkları hizmet
abla, abi gibi değerli kavramlara
kaybedilen güvene, manaya.
madde kaybı telafi edilir amma
zordur mana kaybının tamiri, telafisi
aile ve vatan gibi iki değeri aşınmış
beyinleri uyuşmuş, akılları tutulmuş güruhun
akıllara ziyan açıklamalarına
çok şaşırdık
hayret ettik

15 temmuz
o gece aynı zamanda diriliş gecesiydi
cemre düştü bu topraklara
bu topraklarda yaşayan gönüllere
millete can veren
ruh veren,
ümit veren bir cemre düştü.
o cemreyle
bir milletin yeniden dirilişine
şahit olduk

öyle ya,
hayat da böyle işte
tezatları içinde barındırıyor çoğu kez
bir taraftan vatan-millet-devlet ve ülkenin bekası için korku
ölümü bile öldürebilecek bir korkusuzluk
bir taraftan kendi milletine ihanet eden
insanına kurşun sıkan sinsi hainler,hayal kırıklıkları
bir tarafta kaldırımlardaki çiçeğe zarar vermeye özen gösterecek
pijamalarla sokağa fırlamış bir insan seli

bir taraftan okyanus ötesi kumandayla hareket eden bir grup
öte yandan kalbinin sesi ile hareket eden yürek seli
bir taraftan başkasının planlarına alet olan akli tutulmuşlar ordusu
öbür taraftan vatani için ölüme koşan
her yaş ve kesimden milletin coşkusu

evet,
15 temmuz milletin zaferidir
o gece
ne kadar kadim
bir o kadar necip bir millet olduğumuzu
tekrar hatırladık
ispat ettik

o gecede
ezanın, salanın, bayrağın ne denli önemli olduğu öğrenildi
salalar ah
o insanın içini acıtan, yakan salalar
bilindik salaların biri de ölümün habercisiydi
15 temmuz da

salalar dirilişin habercisi oldu

o gece üzerindeki ölü toprağını salalarla silkeledi
bu salalarla sıra dışı bir zaman dilimi yaşanıldı
bu salalarla eyleme geçme zamanının geldiği hissedildi
bu salalarla öze dönüş başladı

bir vatanın varsa,
o vatan üzerinde özgürce dalgalanan bir bayrağın varsa
o zaman rahat uyursun

ozaman kendi milletle beraber yaşıyorsundur
milleti millet yapan bayraktır.
üstündeki al renktir.
o bayrağın dalgalanması için hiç göz kırpmadan
ne çok can verilmiş
hala da verilmekte

işte o bayrak
bir kez daha kalabalıkları millet etti
onlara nasıl millet olunduğunu hatırlattı
15 temmuz gecesinde

o gece
abdestle ölümü nasıl göze aldıklarını,
bayrakla ölürlerse ne için öldüklerini,
kalırlarsa ne için mücadele ettiklerini
ilan etmek istediler

hiçbir ortak paydası olamaz diye düşünülen kişilerin
ne sağlam,
ne kutsal,
ne çok önemli bir ortak paydası varmış meğer
bu kutlu direnişle
şaşkına uğrattılar tüm dünyayı

saçları sarı boyalı,
yırtık kotlu
parsingli kızla
şalvarlı, sakallı amcanın,
çarşafli kadınla
küpeli, atkuyruklu delikanlının
aleviyle sünninin,
türk, kürt, arap ,etnik kökenin
aydının köylünün kesişim noktası
ortak paydası vatandı
bu unsurların tümü de milletti

bunun için gülümsedik
elinde "Lailahe illallah" yazan bayrakla gezen sarı saçlı kızımıza
bunun için alkış tuttuk
elinde atatürk resimli bayrağı sallayan şalvarlı, sakallı amcamıza

çokluk içinde birlikti millet olmak
o çokluğun zaferiydi 15 Temmuz
hamdolsun bir olmayı unutmamışız
genlere işlemek böyle bir şeymiş
ihtiyaç anında ortaya çıkarmış
o gece her kesim
beyaz bayrak çekmiş,
barış imzalamış devletine milletine sahip çıkmıştı

15 temmuz bizim bildiğimiz
biz dışında bizlerin de olduğunu tecrübe ettirdi
sevmediğimizi sandığımız kişileri
aslında sevdiğimizi bize gösterdi

mesela
bazen göl gibi durgun bazen sel gibi coşkun olan kadınlarımız
sadece kahramanlar doğurmakla yetinmeyip
bizzat kahramanın ta kendisi olan kadınlarımız
destanın, dirilişin simgesi kadınlarımız
Allah bilir sizin katkılarınız olmasa
ne kurtuluş savaşı kazanılırdı
ne de 15 temmuz dirilişi

asil kadınlarımız, vatan kokan kadınlarımız
o gece kimi çoluk çocuğunu toplayıp ölümü göze alıp çıktı yola
kamyonuna komşularını topladı
bu vatan onların da vatanydı
biliyorlardı vatan yoksa din yaşanmaz
çocuklarına kol kanat gerilemez
canlarıyla, kanlarıyla bihakkın
millet olmayı öğrettiler

ya gençlere ne demeli
ah nerede o eski gençler, diyen az değildi
15 temmuz genç osmanların,
fatihlerin hala yaşadığı gösterildi bu millete
adeta
bakmayın bizim lale devri çocukları gibi görüldüğümüze
biz asil dedelerimizin nezih torunlarıyız dediler
alını öpülesi Z kuşağı çocukları
gözünü kırpmadan şahadete yürüdüler

evet,
millet oldun mu bir kez
yaşın ,cinsiyetin, mezhebin meşrebin ne önemi var
hep birlikte mücadele edersin,
siper edersin göğsünü hayasız akınlara

selam olsun
koca bir yangını söndürmek azmiyle
söndüremezse ,o yolda ölmek niyetiyle

sırtlarında su damlaları taşıyan karıncalara
15 temmuz gecesi ve sonrası meydanlara akanlara

selam olsun şehitlere, gazilere...
ve o günleri,
yaşadıklarını anlatıp nakledenlere
selam olsun fitneye geçit vermeyenlere
hayasız akınlara siper olanlara
ben de bu milletin bir ferdiyim diyenlere

veyl olsun milletine silah doğrultana
olup bitenleri hala anlamamakta direnenlere
ama, fakat, sanki diyerek
şer odaklarına umut olmaya devam edenlere.
yazıklar olsun

redfer

İlyas Kaplan

1545 ti benim sicil numaram

delikanlıydık
ter atmaya başlamıştı bıyıklarımız
nisan yağmurlarının ıslattığı mevsimlerde
yüreğimiz kamaşırdı milliyetçi fikirlerle
başımız üzeri vardı mavi kelebeklerimiz
hep yeni hayallere dalardı gözlerimiz

dudaklarımızda arabesk bir ısıklık
sokaklarda volta atardık
derken mekan kılardık bir kahvehanenin önünü
otururduk bir bardak çay içmek için
kahveci hasan usta çayımızı ismarlardı
bir kez daha bağrımıza basardık fakirliğimizi

ruhani havasını solurdu hislerimiz
semalara yükselen ezanların
göğe uzanan minarelerin
beş vakit cami köşelerinde uhrevi duygulara dalardık
tatardık murakabenin azami huzurunu
yanardık pişerdik dirilirdik
yeniden

dört nala kanat çırpan kuşların sesleriydik
saklardık fırtınalarımızı açık denizlerimizde
yeni rotalar çizerdik seyir defterine
aşılamayacak kadar yüksek
erişilemeyecek kadar uzak
izler bırakırdık ardımızda

kıvılcım almıştı bir kere vatan sevdası
her zaman yüreğimizde aşkıyla demlenirdi
öldürmedik hiç
ihanet etmedik devletimize
kavgalarımız kansızdı
1545 ti benim sicil numaram
karakolda tek ayak üstü dururduk hep

çok içli bir ezgiydi yanık türkümüz
efsunlamıştı bizi Türkiye ülküsü
güneşliydi her günümüz
dokuz ışık altında sevdaya benzer şeyler
her deminde neredeyse bir tarih yazıldı
yıllarca sürdü bu güzel yolculuğumuz

yorgun düştük kimi zaman
nasılını düşünmeye fırsat kalmadan
ağır bir darbenin bahanesine havale edildik
bir sürü işkençeyle tanıştı bedenimiz
etimizle tırnağımız arasından acılar sızdı
kızıl kanlar dolaştı tenimizde
kızıl elma ateşi örseledi zihnimizi

her şeyi gördük
gördüğümüz her şeyi olduğu gibi yaşadık
parmaklı pencerelerde yepyeni türküler besteledik
şarkılar mırıldandık
gece karanlıklarında ayazlara tutulduk
sinek kaydı tıraşlı yüzümüz soğuktan kıpkırmızı kesildi
bembeyaz oldu saçlarımız
gıcır gıcır fikirlerimiz dondu
zifiri karanlık mahzenlerde

asla korkmadık ölümden
milletimize deli gibi aşkıttık
sevmiştik bir kere
sevmek de laf mıydı ?
mahşere götüren atlılara bindirildik
tekbirlerimiz yükseldi yedi kat göklere
yeniden yağmur olup yağdık toprağına Anadolu'nun

aşkların en güzelini tattık
sevmeye bağlı ayrılık sızısı yaşadık
bağrımızda sancı suretinde heyecanlar taşıdık
bin mevsimlere değer duygularımızdı
gönlümüzde çiçek çiçek yeşeren
şehrin ıssız sokaklarında
çığlık çığlık şimşeklerdi yüreğimizi çizen

bahar vaat eden muştular
gün doğuşu karasevdalara dönüştü
gerçekleşti en güzel kavuşmalarımız
gökle yer arasında
her sabah güneşle doğduk
ülkemin her karış toprağında
esti meltem rüzgarlarımız

cinayetlerin mağduru biz olduk
canımızı verdik Allah için
hiçbir kimsenin yaşamına son vermeden
hiçbir silahlı yönteme baş vurmadan
kalp güzergahımıza sıkıldı kurşun
ölümler yaşadık
kefen giydik
tabutta taşındık
mezarlarımız kazıldı تنها bir bahçede
tek tek ebedi istirahatgahlara uğurlandık

redfer

İlyas Kaplan

30 ağustos zafer bayramı hatırasına

vatan topraklarımızın her bir karışı
şüheda toprağıyla bir cennet bahçesi

bu vatan cihat meydanı kadar aziz
şahadeti bir bardak soğuk su içercesine
zevk ve imanla kabul etmiş
en değerli varlığı olan canını
siper etmekten çekinmemiş
mehmetler
akıllarında ölüm korkusu bile olmadan
şahadetle ödüllendirildiler

kimsenin gözünde ne hanüman
ne de ocak endişesi olmadan
tek dertleri vatandı
ya ebediyen istikbal
ya ebediyen esaret

daha öncekilerin katına nurdan kanatlar takınarak uçtular...
bayrakların dalgalanması
sala ve ezanların en ücra köy ve kasabalarda
günde beş defa inananlara biatlarını yenilemeleri için
bu lahuti sedayı susturmaya kafi gelemedi
birilerinin frengili sesleri

*

kadim türk tarihinde
anadolu topraklarına yoğun akınları başlatan
anadolu'nun kapılarını açan zaferi
malazgirt meydan muharebesini
unutmuyoruz

bizler
malazgirt fatihi sultan alparslan'ı
malazgirt şehit ve gazilerini
anadolu'da türk milletinin varlığını payidar kılmak için
mücadele eden ceddimizi
kalbimizde saklıyoruz

hikayeleri ile uyuyor
onların kahramanlıkları ile büyüyor
onların yanına varma arzusuyla
yanıp tutuşuyoruz.
geçmiş böylesine kudretli,
böylesine görkemli
böylesine inançlı olan türk milleti
elbette ki günümüzde düşmanları da eksik değil

şanlı mehmetçiğin karşısına çıkmaya korkanlar
kaya arkasına sığınıp pusu atanlar
şimdi de korkakça yurdumuza gözlerini dikenler
kalleşçe türkiye'ye saldıranlar

türkün ebedi gazap ateşinde yanacaklar

onlar ne yaparsa yapsın
canımızı yaksalar da
toprağımız var
topraklarımız susuz kalsa da
hamd olsun
sulayacak kanımız var

millet bugün de sahada
dağlarının doruğunda
ne malazgirt ile bize fetih yolu açılan
ne de kurtuluş savaşı ile
payidar kılınan anadolu topraklarını
geleceğe ümitle bakan gençlerden
mahrum bırakmayacağız

bu kutlu aylarda
nice zaferler elde edeceğiz yeniden
en güzel cevabı
bu kutlu vatanın sinesinden yetişen
vatan evlatlarının başarıları ile vereceğiz

kanımızla, canımızla büyük savaşlarla
fedakarlıklarla yurt yaptığımız
türklüğü her karışına nakşettiğimiz ebedi yurdumuz
mehmetçiğin cephedeki büyük başarıları gibi
yazdığı kahramanlık destanlar gibi
destanlar yazacağız yeniden

*

türk yurdu anadolu'nun kolay lokma olacağını düşünen gafiller
zehirli düşünceleri ile 600 yıllık imparatorluğu pay ettiler
türklüğün mayasının bağımsızlıkla yoğrulduğunu
hesaba katmadan
türklüğün esareti kabul etmeyeceğini unutarak

anadolu üzerine karabulut gibi düşen işgal kuvvetlerine karşı
tarih tekrardan bir hakikati hatırlattı
zor zamanların büyük kahramanları çıkaracağı gerçeğini
bir tokat gibi yüzlerine vurdu
işte böylesine zor bir zamanda
dünyaya bir türklük dersi verecek
kahramanları ortaya çıkardı

bütün zor şartlara
bütün olumsuzluklara
bütün yokluğa rağmen
çaresizliğe düşmeyerek
milletine olan sonsuz güveni ile
kurtuluşa giden yolda
türk milletinin rotası çizildi

kurtuluş meşalesini yakıldı
türk milletinin varoluş mücadelesinin ilk kıvılcımını çakıldı
anadolu'nun türk yurdu olduğu tüm dünyaya haykırıldı
milli sınırlar içinde vatan bir bütündür
asla parçalanamaz iradesi ile
bağımsızlık hedefi etrafında bütünleşti
büyük millet

bu safhada verilen mücadeleler olağanüstü
gerçek birer kahramanlık örneği
her gelen asker
ertesi sabah çelikten bir kale gibi
düşman karşısına çıktı
vuruştı,
şehit oldu
kan gölü, kan deryasına döndü vatan
türk milletinin kanıyla yazıldı tarih
yeniden

dünya harp tarihine en uzun meydan muharebesi
türk istiklal harbi
22 gün sürdü
geceli gündüzlü
sakarya meydan muharebesi
30 ağustos şafak vaktinde
geldi mukaddes zafer

anadolu
türklük tarihinin en önemli dönüm noktası
büyük selçuklu sultanı alparslan komutasında
türk ordusunun
26 ağustos 1071'de malazgirt'te
bizans'a karşı aldığı kesin zafer gibi
akın akın gelen türk boyları gibi
uğrunda nice şehitler verme pahasına
anadolu vatan haline geldi
yeniden

kirli postallarıyla aziz vatanı kirletenler
tarihinde hiç unutamayacağı bir hezimete uğradı
imha edildi yunan ordusu
türk dünyası büyük sevinç yaşadı
bu sevinç kutlamalara dönüştü
erkeğinden kadınına
çocuğundan yaşlısına
herkes bayram coşkuyla sevindi
doğudan batıya, güneyden kuzeye
kalplerin derinliklerinde yaşandı kutlu ülkü

*

30 ağustos günü

türk milleti son bir hamle ile
yine atalarından yükselen sese uymuş
titreyerek kendine dönmüştü
vatan ve millet adına
kanlarını ve terlerini döken bütün şehitlerimiz adına
ebediyete intikal eden gazilerimizin ruhları şad olması adına

söken zafer şafağı
son yurdumuzun talihini, kaderini ve geleceğini
pırıl pırıl aydınlattı
esaret zincirleri parçalanmış
emperyalist hevesler paralanmış
düşman tasallutu pençelenmiş
küresel abluka
milletimizin tertemiz ve imanlı mücadelesiyle
püskürtülmüştü

türksüz millet,
milletsiz vatan
vatansız insan yığını planlayanlar
geldikleri gibi def edildiler
istiklalimize kara çalmaya
itibarımıza leke düşürmeye cüret eden
iç ve dış karanlık mihraklar
hak ettikleri ibretlik dersi aldılar

türkiye cumhuriyeti cemre gibi
yüreklere düştü
yeni bir diriliş müjdesi yeşerdi
yeni bir yükseliş mükafatı müjdelendi
yüce milletimizin azim ve iradesiyle tezahür etti
30 ağustos zaferi

redfer

30 ağustos zafer bayramı
zihinlerde canlı tutulmalı
küçüğünden büyüğüne
yedisinden yetmişine
her türk vatandaşı
milli bir şuur ile
bugünün anlamını bilmeli

aziz vatan için canlarını feda edip
topraklarını kanlarıyla sulayan şehitlerimizi
rahmet
minnet
saygıyla anıyorum

İlyas Kaplan

Açıklamaktan aciz sırlarla doluyum

pervane gibiyim cemali güneşine
düşüp ,tutuşup ben her dem yanıp parlayasım gelir

gece uzamış, gündüz kısalmış umurumda değil
gece olur ,gündüz olur sana kavuşmuşum ,
senden ayrılmışım, ne çıkar
uzaklığın yakınlığıyla, yakınlığın uzaklığıyla aynı
hem çok yakın hem çok uzaksın
şikayetçiyim
uzunluğundan , kısalığından gecenin - gündüzün

içimde aşkını hiç göstermeden taşıyım
düşüncelerimde , fikirlerimde bir başka çeşidini
yeni ele geçirilmiş bir kente girmiş gibi
her kapıyı çalarım,her gördüğüme sorarım
sokak sokak, meydan meydan
sensizlik duygusunu

sana olan sevgimi nasıl anlatayım ki
öyle geçmişim ki kendimden
senden başkasını görmez gözüm
kim dost kim düşman nerden bileyim
kaldır perdeyi gözümde ,cemalinin ışığını göreyim
öyle de olsa, böyle de olsa...

aklım karışmış, allak bullak olmuş, altüst olmuşum
alıp verdiğim her nefeste, yaptığım her işte
hep kendimi unuttur ,her derdimi unutturum
aklım başımda değil ,sarhoşum viraneyim derbederim

kelimelerle anlatamam ,cümlelerle ifade edemem
açıklamaktan aciz sırlarla doluyum
seni ancak keşfeden ancak sana aşık olan bilir ..

senin kadar sevilecek biri olmasaydı
hangi mutluluktan zevk alırdım ki
ağladığımda senden çok üzülecek biri olmasaydı
acılar katlanmam ne zor olurdu
hiçbir evde, hiçbir kentte hiçbir yerde bulmadığımı
sende bulmasaydım
neye yarardı hayaller düşler, rüyalar

bu ay bu gün bu yıldızlar bu geceler ,gündüzler
bu yazlar kışlar yağmurlar güneşler,
nicesinin tılsımları bende, benim gönlümde şimdi
ben ateşte ,ben suda, ben toprakta ,ben rüzgardayım
benim içimde felekler gökler
ben onlara mahkum onlar bana amade

senden başka kimim var ki benim
acı bana huzurunda kapanmaya geldim
tek dileğim sensin

sevincim, arzum neşemsin
razı değil senden başkasını sevmeye gönlüm

ayrılık vakti uzadıkça uzadı
sana kavuşmak ne zaman
seni göreyim diye istiyorum cenneti

ey gözyaşlarımdan beslenen bulutlar
kalbimdeki cehennem ateşini parlatın durun
yakıcı bir sıcaklıkta tutun ki
damla damla ulaşsın cennetin ırmaklarına

"ey gönül bir derde düştüm kim anda derman gizlidir
gel karış bir katreye ki anda umman gizlidir
dokunma bu derviş fakire hor görüp hor bakma ki
gönlümün her köşesinde arş-ı Rahman gizlidir"

redfer

İlyas Kaplan

Adı aşktır onun

bende tecelli ediyor
bir buz parçası gibi
korlaşan yüreğimin üstünde
her damlası yangınlar dindiriyor

ne zamandan beri akıyor ırmak gibi
deryalara varmak gibi
güneş gibi,
için için tutuşmak gibi
kaç kış, kaç bahar

yıllardan hangisiydi,
hangi mevsimdeydik,
ayın kaçıydı
sorma bana

geçmişten parıltılar yansıyor
esintiler taşıyor titreşip duran duygularım
doruklarına bir aşk yıldızı düşüyor
kızıl ufuklardan kayarak

adı aşktır onun
uykusuz gecelere duçar olmaktır
yemeden içmeden kesilmektir

redfer

İlyas Kaplan

Adı gülizar

dirildikçe gül yapraklarınla vur öleyim
yavaşça bırak beni son bahar rüzgarlarına
kokum ulaşsın bir anadolu köyüne
duvarlarına sızayım o kerpiç evin
nefes aldıkça beni koklasın
adı gülizar olan bir köylü kızı

yokluğu felaketim olur
öpülesidir gül yaprakları
susadıkça gerdanından çiğ tanesi içilir
cehennem azabı getirir dudak dokunmaları
belki de ölüme tek çaredir
adı gülizar olan bir köylü kızı

bakıldıkça gül rengine dönüşür ateş
yıldızlara yükselir kartal kanadı takan yürek
cennet köşkünün kadehlerinden şarap
sundukça içilir de içilir
adı gülizar olan bir köylü kızı

redfer

İlyas Kaplan

Ağla zeynebim

ağla zeynebim
kurşunlanmış serçeler düşüyor toprağa

çocukluk tadında gülüşlere
bezgin yüzlü annelere
sofralarına sıcak somun taşımamışlara
daha bombaların fiziksel formülünü çözememişlere
ölüm cemresi gibi düşenlere
her savaşla vurulan çocuklara
ağla

ağla zeynebim
cehenneme kendi gözleriyle tanıklık etmişlere
daha annesinin karnındayken zulme uğrayanlara
babasını hiç bir zaman göremeyeceklere
bütün haksızlıkları göğsünde biriktirenlere
ağla

uçakların geride bıraktığı harabeler arasında oynayanlara
kuru ekmeği zenginlik sayan halepli ahmete
anne kokusunun verdiği huzurdan yoksun büyüyen fatmalara
kardeşinin cennette olduğunu düşünenlere
babasının kurşuna dizilişini izleyenlere
ağla

ağla zeynebim
silah seslerini ninni
bombaları kendine yastık yapmış olanlara
uçakların kalkışlarını engellemek için bisikletinin lastiğini yakan yakuba
kampta yemek sırasında ezilen ayşeye
bacısının namusunu kurtarmak için askere taş atan samete
Allah'tan başka sığınacak kimsesi olmayanlara...ağla

ağla zeynebim
ölümle kol kola büyüyenlere
dinmeyen savaşın darmadağın ettiği ülkelere
zalimlerin üzerinde kozlarını paylaştığı o kadim topraklara...ağla

bilir misin zeynebim
evsiz kalmanın ne demek olduğunu?
evini barkını terk edip çadır kentlere sığınmayı?
bilir misin...
arkanda ülkeni ,ölülerini bırakarak çıkıp gitmenin?
ne anlam ifade ettiğini...

bilir misin zeynebim?
milyonlarca insanın canının yandığı yerdir suriye
toprağa dökülen kanların henüz taze olduğu yerdir

bilir misin
savaş nedir?
nasıl yıkar?

nasıl öldürür?
ölüm korkusu nedir?

bilir misin zeynebim?
bomba kokusunu, kurşun kokusunu?
kaybetmenin izdirabını?

bilir misin
dağıtılan ekmek ile yaşamak nasıldır?
anne olmak?
baba olmak?
kardeş olmak ?
savaşta çocuk olmak nedir?

hani orası başka bir ülke idi?
hani çocuklar bizim çocuklarımız gibiydi
hep aynı bakışlı, aynı gülüşlü, aynı simalara sahip?
hani anadoluda bir köydü idlip
hani şırnaklı bir kürt
yozgatlı bir türk
hani aynı lisani konuşuyorlardı
halepli,şamlı,bağdatlı insanlar

evet zeynebim...
çocuklar her zaman her yerde çocuk
bomba patlar iken savaş devam eder iken
gülüp oynarken ,koşarken...

evet zeynebim
yıkılan evde bir babanın çocuğuna bakışını görmek ister miydin?
bir babanın o ezilmiş, eğilmiş bakışlarını...
çaresizliği yaşayan yüzlerce babayı görmek ister miydin

sağlam yürek bırakır mı insanın bedeninde?
çocuklarının parçalanmış bedenleri başında ağlayan anne-babalar...
bir gece kundaktaki bebeği donarak ölen suriyeli hasan
boğulup kıyıya vuran aylan kurdi
farklı coğrafyalarda savaştan ötürü ölen haticeler
somalide yaşanan katliamlar...
sağlam yürek bırakır mı hiç....

suriye ecel döşeginde
her gün onlarca -yüzlerce çocuk -yaşlı öldürülüyor.
çoktan arşa yükselmiş ahları
ufuklar kara bulutlarla kuşatılmış
her tarafta kıtlık , kuraklık
ölüyor koca koca şehirler
kimyasal silahların altında...

ağla zeynebim
insafı, vicdanı körelmiş herkese
vahşet çok vahim

ses çıkarmayanlara
vicdanını kaybetmiş insanlığa ağla...

hani zeynebim
söylemişti ya bir suriyeli çocuk
ben okula gidicem .
demiştik ya ...
evet sen artık okula gidecen
çantana olacak
pembe boya kalemlerin olacak
renkli renkli sarı, kırmızı, mavi
bir kelebek gibi kanat çırpacan
gece olacak, güneş batacak,
hepimiz uyuyacağız,
sabah olacak kuşlar uyanacak
sen de uyanacaksın
okula gideceksin

demişti ya hani
hadi uyuyalım
benim uykum geldi...

o gün öğrenmiştik zeynebim
sevinç neymiş
sevinince nasıl olurmuş insan ...
vatan neymiş
bayrak neymiş
özgürlük neymiş...

her savaşla zeynebim ...
ilk kurşun beni vurur her zaman
ilk kopan ayak benim olurum
bir serseri mayınla .
gökten ölüm yağdırılır üstüme
varil bombasıyla
kimyasal silahlarla...
ölümü öğretirler bana
ızdırabı öğretirler bana
bedenime kurşunlar saplanırken
can çekişirim

duyuyor musun zeynebim
tank ve top seslerini
atılan roketlerin gürültüsünü duyuyor musun
kahverengi gözlerinin önünden geçenleri
her çocuğun gördüğü gibi
pembe renkte kabusları görüyor musun

ağla zeynebim..
cehennemin tanığı ürkek gözlere
beşiği bomba sesleriyle sallayarak büyütülen bebeklere
annen nerede diye sorulunca cennette diyen büşraya

kızılca bir fecrin doğuşuna tanıklık edenlere

bilir misin zeynebim
amansız kara sevdaların ateşine sürülen
sonsuz bir ülkenin adıydı suriye
kozasından yeni çıkan kelebeklerin kanatlandığı
sınırsız sevmeyi arzulayan gönüllerin ülkesiydi

hey zeynebimin gözyaşları
hey insan çığlıkları
hey ahına zincir vurulan anneler...
hey içten içe yanan köz ocakları
serin gölgelerin vurduğu çocuklar hey...
kaç nefes döküldü göğüslerinizden
çırpılan bir zeytin ağacı gibi
vücudunuza kaç şarapnel parçası dokundu
ruhunuzun başköşelerine kaç bomba

redfer

İlyas Kaplan

Ağlıyorsun mahcup utangaç yapayalnız

Sen
camların buğusuna dökülmüş sönük bir yıldız gibi
ağlıyordun

ben
deniz kıyısına hep aynı kelimeleri yazıyordum
öncesini, sonrasını ve de seni
anlatıyordum
eylül gecelerinde ki yağmurlara
şehrin susmayan bir köşesine biraz evvel
mavi düşlere bir ışık gibi sinmiş gözlerini.

filan filanken...
vesaire iken ben
bir parantez içine sıkıştırılmış
sendin bütün öykülerin başlığı

sen
bazen aynaların derinliğinde suskunca
bazen ince su sızıntılarının yıkadığı taşlıklarda
ağlıyordun ...

bazen sen kaçıyordun da ben arkandan koşuyordum
koca kentin kalabalığında...
bütün yollar kapalıydı oysa
bütün kıyılar köşeler ...

oysa bütün caddelerde sokaklarda
aysız gecelerde
kaç kilometre hızla koşarken saatler
ve de aniden dururken zaman
defalarca ...
sen bana lazımdın

ve ben
sonra günün akşamında melengiç yapraklarıyla birlikte
çöl gecelerinde ki gizli bir cehennem gibi
mahcup
utangaç
yapa yalnız
ağlıyordum.

redfer

İlyas Kaplan

Ağzım mühürlü

bir leylaya deli
bir şirine maşuk
bir züleyhaya köle
bir ışığa pervaneyi
ilgiyi,
arzuyu

biliyorum...

hasretle çıldıranları...
hicrandan gözyaşı akıtanları
bağrında ateş nehri taşıyanları
her damlası ah olan
yağmurları...
felekleri...
menzilleri...

biliyorum.

bedir gibi parlayan simanın düşe çizilmiş halini
yaşmaktan süzülen gamzelerin kalbi yaralarını
hummalı gecelerden sıcak çöllere atılanları

biliyorum...

ölümü, kurban olmayı, can vermeyi
ağzı mühürlü büyük bir fırtınanın evvelini
azgınca akan sel suyunun önünde durmayı

biliyorum

yaksın diye alevi, ısıtsın diye ateşi
kandırsın diye suyu, boğsun diye ırmağı
sırrın en gizini
biçimlerin en güzelini
başladığı yerde biten zamanı
sebepleri...
illetleri...

biliyorum

altın sarısı tarla kuşlarına kanat olmayı
karanlıktan sıyrılıp ışığa dönüşen güneşi
yasemin bahçelerini
bir gönlün milimetre karelerinde sevgiliyi

biliyorum

rüzgar olup esmeleri
yürüyünce gölge gibi titremeleri
sinede kendine yer bulmuşları
saçları alınlarından suya düşmüşleri

güzeli, en güzeli

biliyorum

parça pürçük bir akılla her şeyin en-boy-derinliğini
zaman-mekan her ciheti
yakın,zahir her köşeyi
her sesi
iç içe açılan ışıklı salkımları
salkımlardan dökülen parıltıları
suya değen yıldızları, havuzları, havzaları...
bir rüyadan uyanmış gibi..

biliyorum

som altın tahtları
gümüş ırmakları
getir deyince getirenleri
gel deyince gelenleri ...

biliyorum

ışlıklarını saça saça kırılan dalgaları
yükünü taşıyamayan kristal bulutları
yan yana duran, bir hizaya gelenleri
birbirini sema eden şavkları, şuaları, tayfları
yerden göğe uzanan kandilleri nurları, revnakları

biliyorum

dudakların üzerinde tomurcuklanan şebnem damlacıklarını
büyüsü harikulade üç gün üç gece kutsanmış aşkları
lacivert aynalarda ağlayan gamlı gönlü
tek tek açılan mektupları ,
gül kokulu son şiiri
mecnunu yakarı
ferhatın sırrını

biliyorum

sırta vuran gecenin ayazını
parmakların hissetmeyecek derecede üşümeyi
kalpten gelen aksak ritimleri
bir beden için içten içe sarsılıp titrediğini
ellisini aşmış bir adamın dizlerinin dermanını
nemli gözlerini hiç kapamadan nasıl yalvardığını
ışıksız geceleri
şeffaf gölgeleri

biliyorum

hatıraların öyle yalnız ,öylesine...
yangın yeri olduğunu
yeri göğü yırtarak yükselen feryadı figanı
hazin hazin esen seher yelini
kaybolan günü
doğan ayı
batan güneşi

biliyorum

redfer

İlyas Kaplan

Ah merdümgeriz

sevgili merdümgeriz
sana bildirmek için sabırsızlandığım bir çok şey var
gözyaşları döküyorum nice zamandır
acılar tepiniyor yüreğimin üstünde
bedi karineler geziniyor
ne yazık
öylesine karışık, çelişkili

hulasa
geçmişte ki kasvetleri unuttum
yeter ki sen sağ ol
yeter ki

bütün dostlarımdan selamı sabahı kestim
beladide eski yeni ne varsa
kendime mahsus yeni vehmnaklar şekilleniyor
yeni bir alemin masalı oluşuyor

hatta daha dün...
nihanca seni mırıldandım
ah merdümgeriz

ince ve hafif şebaviz sesleri dışarıda
tren düdüğü ,rüzgar uğultusu, kapı gıcirtısı
pare pare büyüyor her şey
günün en pejmürde nevalarıyla karışık
baş döndürücü bir vaveyla yükseliyor

ne yapacağını bilmemenin körlüğünde şaşkınlım
hayaller içinde sendeliyor mantığım
perihana benzer bir uyku istidadı bende
hafif dalıp uyanmalar ve küçük küçük pervalar
ismini sayıklıyorum

gölgenin en şedidi
mum ışığının sallantılarıyla uzanıp kısalıyor
raygan irademle bütün alakayı kestim
kendimden bile gizlediğim derin recalarım var
zaaflarım var
sana dair

dokuz buçuk trenine yetişmek gibi
içimde rakik duygular için yeni bir rahname keşfettim
refik hezeyanlarımı sana doğru sevk ediyorum
ah merdümgeriz

küçük bir masaya çivilenip kalmak gibi
on yıllarca düşünüyordum
zihnimin her mekanını işgal ettiğinin farkında mısın
aramızda meçhul anlaşmazlık setleri yığılı
birini yıktıkça daha büyüğü önüme çıkıyor
bir çok tereddüt

bir çok çelişkiyle dolusun

isyan değil
en tanıdık itaat benimkisi
en ücra bir yerde saklanan
buram buram yükselen bir nida
en koyu yorgunluklarda
rencide edilmiş bir sedasın
öfkemin cenderesinden geçiyor intikam sızıları
ısıyor düşlerimi temaşa mevsimi

kaç kez daha
sabahlar temeyyüz halinde
hiç kuşkusuz güneş doğmak üzere
artık herhangi bir şeyi değiştirmek çok geç
hayatına yeni bir yön vermek artık çok güç
velev ki şehir değişiyor
ben değişiyorum seninle beraber
ah merdümgiriz

açelyaları seyrediyorum
yokluğunun esintisi yüzüme dolanıyor
sana iltica etmenin behtini yaşıyorum
yeni serüvenlere kasem vakti
daha ziyade
alelade bir vehim murakabesi
bekaya bir müşahede benimkisi

her tercih gibi
yönelişlerin de bir vecibesi var
göç zamanında karşınas ağlayanlar var
yürekte tek tek dökülen gözyaşları var
yarım kalmış ne kadar çok iş var
anlamalarını ilk kez çözdüğüm bedzeban kelimeler var
seninle ilgili

hava begayet soğuk
gece güşvareçiçeği donmasın diye ateşi yanık bıraktım
duvarda ki saat vurmadan önce gerilip durdu
ruhumun semavata uzanan emelleri kör olmak üzere
sükunete hazırım
senin için

birbirine benzer tanımsız semacetler içine ittin beni
bednam çizgiler yerleşti göz altlarına
ilk kez bir kırmızı gül bıraktım güldana
hoş geldin
ah merdümgiriz

redfer

İlyas Kaplan

Ahval

takdir-i ezelden
kemal-i şevki buz kesmiş mevsimler
ruh-i goncanın sinesinde

biçimlenir toprakta onca hayal
gökteki yıldızların ezelden özlediği
doğacak şafaktır gözlenen
sancılara muzdarip ebedi bekleyiş

şehirler tutuşturacak yangınlara gebe
sürgün yürek.
kendi ahvaline o kadar çaresiz.
fermanların yazıldığı küre-i arşta
yapayalnız tek başına

küçük bir adem gibi
gizli bir özlemin sıcaklığıyla kavrulmuş
hüzünler silsilesinden
sancılara tutulmuş
yasaklanmış meyveye bir an dokunmak için

redfer

İlyas Kaplan

Akasya kokulu

soluk soluğa göklere saçtığım öfkelerimden
akasya kokulu çiçekler endamında
aşk tadında
gece yürüyüşlerine çıktığım
anılar biriktirdim

içimin feryatlarına acıları sinmiş
suretler değiştirdim

bir güneş gibi her sabah yeniden
geçmişini tekrar yaşamak için
havada dolaşan bulut tadında
toprağa karışan yağmur renginde

unutmak ne mümkün yaşananları
yüreğimde ki geçmişe kilitlenen
ağustos gecelerinin ısıttığı
yere düşen yapraklarla kaç kere
sonsuz uçurumların derinliğine düştüğüm

gizli ölümler yaşadım gizli günahlarla
gidemediğim yerlerin bilemediğim sırların giziyle
kilitli mahzenlerde ebede kadar suskun
sessizliğin en ucunu
yalnızlığın sitemlerini

kasırga gürültüsünden şimşek parıltısından uzak
ne bir afet ne bir musibet sebebi
gizli ölümler yaşadım gizli anılarla

tek suçlusu benim
saklı kentimin açılmayan kapılarından
fırtınaları ömür boyu dinmeyecek
her sancısı canımı yakacak
isyankarlığı yıllara değin
artarak çoğalacak damarlarımda
her nefesle yeniden

redfer

İlyas Kaplan

Akşam

akşamın ışıkları tutunurken tepenin yaban yokuşlarına
saka kuşları göğün renkleri arasından uçup gider

ah birde beni alsalar yanlarına
benimde rengarenk sarı kırmızı mavi hayallerim var
benimde bembeyaz düşlerim var

akşamın ışıkları çıkarken tepenin loş yokuşlarını
beraberinde yasak düşünceler taşıyan o isimsiz gemiyle
issiz bir yerlere doğru
kimseler görmeden yüreğimle bende giderim

akşamın ışıkları kasvetli yürürken tepenin yalnızlığına
hırçın denizin dalgaları beni çağırır sahile
göğsüme dokunur yabancı bir el
yıldızların altında zaman ne de çabuk geçer

akşam ışıkları takati kesilip düşer tepenin karanlığına
nice gizler taşınır
nice matemler tutulur
yaşanılan her şey bir ölüme değer

redfer

İlyas Kaplan

Akşam yemeği

gönül ve zihin dünyamızda
ciddi kırılma noktaları yaşanıyor
söz ile öz
dava ile eylem arasındaki boşluk
çok büyük

bazen insanlar çok şey yaşar
çok şey görüp geçirirler
o yaşantıların onlarda bir bilgi hazinesine dönüşebilmesi için
bir bilinç açıklığı belki bir tür zihni patika gerek

unutulmanın karanlığında kalakalıyoruz bazen
sevdiklerimizle yaşadığımız güzel günlerin arasına örülen
o kalın duvarlar
ne yapsak aşınmıyor

dizlerinde uyuduğumuz
akşam işten dönmesini ipe çekip
boynuna atladığımız babacığımız
gün oluyor bizi tanıyamıyor
evet...
müzmin bir hastalıktan bahsediyorum

zamanla hafızaya ket vuran o meşum hastalıktan
hatıraları bir bir derin kuyulara gönderen
insana eşini, çocuklarını yabancılaştıran...

yaşanmış ...böyle bir hikaye işte
babam elimdeki fotoğrafa uzun uzun baktı *
gülümsedi
İşaret parmağını fotoğraftaki kadının yüzünde gezdirdi
bu, dedi
sensin...

fakat fotoğraf neden siyah beyaz
peki ya şu adam
kim o
kocan mı
ne de güzel bakmışsınız birbirinize

gözlerim doldu
hayır baba
eşim değil ama dünyada en sevdiğim adam o

babam alzaymır hastalığına yakalanalı tam altı yıl oluyor
her biri birbirinden zor geçen koca altı yıl
annem onunla bir bebek gibi ilgileniyor
yemeğini yediyor,
bütün sitemlerine katlanıyor
öfkesine gülüp geçiyor

iş çıkışları alt kata, onların yanına gidiyorum
babamla sohbet ediyor,
eski defterleri karıştırıyorum
hafızası giderek siliniyor
ona annemle nişanlarında çekilmiş bir fotoğrafı gösterdim
uzun uzun baktı...

beni anneme benzetmiş olacak
bu sensin
sonra kendi yüzüne yıllar önceki resmine baktı
öyle uzaktı ki o yüz ona
üstelemedim

doktoru da sık sık uyarıyor zaten
ona hakikati dayatmayın
onun kendi gerçeği içinde yaşamasına izin verin
siz de zaman zaman bu oyuna katılın hatta

babamla geçmişi yeniden dokuyoruz
ölüleri konuşturuyor
insanlara yeni isimler veriyoruz
son günlerde daha asabi oldu
doktor bizi uyarmıştı
fakat ne yalan söyleyeyim bu kadarını beklemiyordum

çocukluğumdan bu yana
ağzından bir tek kötü söz duymadığım adam
küfürler ediyor,
akla hayale gelmeyecek sözler söylüyordu
en ufak şeylere sinirlenip,
bağırıp çağıyor
sonrasında ulu orta hakaretler...

zavallı anneciğim
her şeye dayanıyor da babamın bu öfkesi
zaman zaman onu da öyle zor durumda bırakıyor ki...
daha geçen gün anneme biraz hava aldirayım
bir değişiklik olsun istedim
tuttum ikisini yemeğe götürdüm

annem bir güzel giyindi kuşandı
babamı da iki dirhem bir çekirdek giydirdi
birlikte çıktık.
tıpkı eski günlerdeki gibi
kenarda bir masa seçtik lokantada
gözlerden uzak bir yerde...

bir ara lavaboya kalktım
döndüğümde
babam ayağa fırlamış
avazı çıktığı kadar bağırıyor
garsona

gevresine saranlara hakaretler yağdırıyordu
annem ne yapacağını bilememiş bir vaziyette
insanlara laf yetiştiriyordu

bir ara
hiçkırarak ağlamaya başladı
hemen yanlarına koştum
önce babamı sakinleştirmeye çalıştım
muvaffak olamadım
gevresini saran kalabalık
onu daha fazla strese sokuyordu
sürekli konuşuyorlardı...

olmaz ki canım,
çoluk çocuğumuzla yemek yemeye geldik buraya
sen yanındaki kadınlara dua et
yaşlı başlı adamsın
utanmıyor musun
kadınların içinde böyle konuşmaya

yeterrrrr...
diyebildim boğazımda düğümlenen son nefesimle
yeter, susun
görmüyor musunuz
hasta o
babam alzaymır hastası
.....sustular
donup kaldılar öylece.

lokantadan apar topar çıktık
babam olanlara anlam verememişti
arabaya yürürken sordu
içeride ne oldu
boş ver baba dedim
unut gitsin...
zaten ...hep öyle yapmıyor muydu ...*

hayatın binbir yüzü var
kimin payına ne düşer bilemeyiz
kim nasıl bir imtihandan geçiyor
gülen yüzlerin ardında hangi acılar
hangi kederler gizli

hayat her dem
ipil ipil parlayan yüzünü göstermez insana
gök kubbe gibidir hayat
yağmuru da olur rüzgarı da
karı da olur
boranı da
gecesi de
gündüzü de ...

an geliyor varlıkla veriyoruz imtihanımızı
an geliyor en çok sevdiğimiz ile sınanıyoruz bu hayatta
karşımızda günden güne eriyip tükenmesine şahit oluyoruz
hele ki bitip tükenen sadece bir insan değil
bütün bir geçmişimizse
sızlıyor sol yanımız
o zaman...

hasta bir adam,
gözü yaşlı bir eş ve çaresiz genç bir kadın
etrafını saran insanların kınayıcı bakışları arasında
verilen bir hayat mücadelesi.
ne kadar da zor olmalı böyle biriyle yaşamak
düşünsenize
yirmi dört saat
hayatınızı askıya almak zorundasınız.

akşam çaylarında
evinize misafir kabul etmek bir lükse dönüşür
hele çıkıp dolaşmak
bir yerlerde bir şeyler yemek
çevrenizdekilerin çoğu evinize kapanmanızı bekler
onları rahatsız etmemenizi isterler

kimileri
madem hasta otursun evinde
bizim huzurumuzu kaçırmaya hakkı yok ya
gibi
laflar ederler

evet, o yaşlı
hastalığının da etkisiyle ağzı alınmayacak sözler sarf ediyor
ilk başta böylesi bir durum için,
evinde otursun daha iyi, denilebilir

peki
ya o adamın eşi ve kızı
onları da evlerine mahkum etmeye hakkımız var mı
yargılayan bakışlarımızla
kırıcı sözlerimizle
belki geçirecekleri mutlu bir akşam yemeğini
ellerinden almamız
ne kadar da doğru ...

kim bilir,
o genç kadın yıllar sonra ilk defa
babasıyla eski günlerdeki gibi
bir akşam geçirmeyi hayal etti.
annesine birkaç saat olsun nefes aldirmek
onu hastalığın kasvetli havasından az da olsa
uzaklaştırmak istedi.

ya bizler ne yapıyoruz
acılarla dolu hayatları
tarumar etmekten başka
kendimizi onların yerine koysak
biz de günlerce
hatta yıllarca
eve kapanmayı göze alabilir miyiz
acaba...

redfer

İlyas Kaplan

Alemi suğrasın sen

ey oğul
alemin varlık sebebi
göz bebeğisin
insan-ı kamilsin
cilvegahsın
ism-i azamın mazharısın
alem-i kübranın zübde ve icmalisin
alem-i suğrasın
sen

unutma
eşref-i mahlakatsın sen
hiçbir şey başıboş yaratılmış değil
bir sınav içindesin
Cenab-ı Allah'ın lütfuna mazhar olmak için
bir sorumluluğun var

iyilikle kötülük
hayırla şer
nurla zulmet sende birleşmiş
akıl ,irade bahşedilmiş sana
bu yüce ikramı
hak ve hakikat yolunda kullan
ömrünü sırat-ı müstakim üzere nihayetlendir

*

ey oğul
sen islam fitratı üzere yaratılmışsın
asli vatanın ahrete doğru yol alırken
ne yapacağı hususunda özgürsün
göklere, yere ve dağlara teklif edilen emaneti
tereddütsüz yüklenmeyi kabul edensin

bu emanet seni
hem mükellef
hem de mükerrem bir varlık kılar
Cenab-ı Allah'la sözleşmen gereği
her tercihin
her onayın
o akdin icabı şeklinde tezahür etsin

o vakit
Allah'ın emir ve yasakları karşısında gevşeklik gösterme
günahı tercih edenlerden olma
seni sınava tabi tutan Allah
seni bu sınavda başarılı olabilecek yetkinliklerle donatmış
bir askeri kuşatır gibi
iyiliğe meyilli melekelerle teçhiz etmiş

*

ey oğul
Allah'ın ipine sınımsız tutun

istikamet üzere yaşa
sen O'ndan razı
O' da senden razı olarak Rabbine dön
mutmain bir şekilde
Allah'ın huzuruna çık

senin en temel vazifen
her yönüyle kendini tanıman
varlık alemindeki konumunu idrak etmendir
üstün özelliklerinle zaaflarına ışık tutmandır

unutma
insan zayıf yaratılmıştır *
zaten insan çok cimridir
insan çok acelecidir
doğrusu o, çok zalim, çok cahildir
şüphesiz ki insan Rabbine karşı pek nankördür
gerçekten insan dünya malına son derece düşkündür

*

ey oğul
sana dair zikredilen zaafılar mutlak bir gerçek
seni zelil kılan bütün kabiliyetler bir hakikat
seni yaratan şüphesiz seni en iyi bilen Rabbindir
sana akıl, düşünme ,konuşma özellikleri vermiş
sayısız nimetler bahşetmiş
sen Allah'ın lütfuna mazharsın

Allah tarafından sana bahşedilmiş
tefekkür, muhakeme, muhasebe
anlama ve anlatma kabiliyetleri
sana armağan edilmiş
iyi ile kötü ,doğru ile yanlış
hak ile batılı seçme özgürlüğü
güzel ile çirkin arasında tercih yapabilme yetisi

şunu bil ki
nimet külfetle doğru orantılıdır
kime kıymetli bir şey verilmişse
ona aynı değerinde bir sorumluluk da yüklenmiştir
sana bahşedilen sayısız nimetler
Rabbine karşı büyük bir sorumluluğunun gereğidir
unutma

*

ey oğul
kalbinde ve davranışlarında güzel ahlakı yaşa
yaratana itaat ve yaratılanlara merhamet duy
iyilik yapma arzusuyla da değerini koru
sakın
şuursuz bir şekilde davranma
tekebbür tuzağına düşme

kurtuluş ancak
nefsini kötülüklerden arındırmakla mümkün
yoksa nefsinin kötü telkinlerine boyun eğ
değerini onurunu kaybetmeye mahkum olursun

her zaman
nefsini kötülüklerden arındır
beşeri zafiyetlerinden kurtul
sorumluluğuna sadakat göster
eşref-i mahlukat olma imkanını yakala
heva/hevesine yenik düşme
esfel-i safilinden olmaktan kaçın
unutma
Allah katında en değerli kimse
O'ndan en fazla sakınandır

*

ey oğul
sen başıboş bırakılmış değilsin
sen yaratılmışların en değerlisi olmaya namzetsin
nimeti zıyan, emaneti istismar ve sorumluluğunu ihmal etme
fitri değerini muhafaza et
onurlu bir hayat yaşa
ya da bütün itibarını yitirip ilahi cezaya müstahak ol

şunu bil ki
Allah yaratan ve yarattığını yönetendir
O'nun ilmi, iradesi ve kudreti dışında
evrende bir varlığın olması söz konusu değil
hiçbir varlık hikmetsiz ve başıboş yaratılmış değil
sen kendini başıboş bırakılacağını mı zannediyorsun
sen ancak Allah'a kulluk edesin diye yaratılmışsın
yaratılış hikmetin bu

halbuki
insanlardan bazıları Allah'ı bırakıp şeytanları dost edinmişler
kendilerinin de doğru yolda olduklarını sanıyorlar
karar ve davranışlarıyla onlar
iyi iş yaptıklarını zannediyor
elbette yanılıyorlar
ahrette bütün yaptıklarının boşa gittiğini görüp anlayacaklar

*

ey oğul
ne olmuş sana
biriktirdiğin mal ve mülkün gözünü kamaştırmış
ne oldum sevdasına düşmüşsün
etrafındakilerin sayesinde
hiç kimsenin sana güç yetiremeyeceğini düşünüyorsun
bu dünya dışında bir hayatın olmadığına inanıyorsun

hatırlar mısın

güneşin aydınlık
gecenin dinlenme
yıldızların yol ve yön tayin etme araçların olduğunu
senin için yağmurlarla türlü yiyeceklerin bitirildiğini
Allah'ın bir işaretiyle
ölüyken dirildiğini
diriden ölünün nasıl çıkarıldığını
aklet ve düşün

inan ki
dönüp dolaşıp geleceğin yer
göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın huzurudur
Allah'ın her şeyden müstağnidir
sana ve yaptıklarına ihtiyacı yok
bunu aklından çıkarma

*

ey oğul
sırat-ı müstakime yönel
yanlış yollardan kaçın
mazlumun ve mağdurun hakkına savun
adaleti yerine getir
zalimin zulmüne boyun eğme
sakın

şunu çok iyi anla
eğer ölüm bir yokluk ise
senin geleceğin de yok
şu andaki varlığın da anlamsız
binbir emek sarf ettiğin çaktığın çilelerde
katlandığın türlü eziyette manasız
üzüntüler içinde kıvrandığın dünya hayatı da bomboş
sen kendini
hayvanlarla eşit mi tutuyorsun
onlarla bir mi sayıyorsun

unutma...
dünya karar kılınan bir yer değil
sadece bir uğrak alanı hiç değil
halbuki sen ebediyet için yaratıldın
sonsuzluğa gidilen yolda
dünya hayatı, birer durak birer uğrak yeri
sen ancak ahret yurdunda karar kılacaksın
istikrara kavuşacaksın

*

ey oğul
sen ahsen-i takvim üzere
en güzel biçimde var edilmişsin
belki de dağların ve taşların yüklenemediği o büyük emaneti
kulluk gibi ağır bir sorumluluğu omuzlarına almışsın
böylece başıboş bırakılmayan beyhude yaratılmayan sen

yeryüzünde Allah'ın halifesi kılınmışsın

öyle ki Allah ,meleklerle
kendi ruhundan bir nefha ile şereflendirdiği sana ,
secde etmelerini emretmişti
emre boyun eğmeyen şeytanı cennetten kovmuş
ilahi rahmetten mahrum bırakmıştı
işte böyle ayrıcalıklı bir konuma sahipsin

*

ey oğul
sen Allah'ın en mükemmel tecellisi
sen Allah'ın muradı ve muhatabı
sen Allah'ın mutlak güzelliğini idrak edebilecek yegane varlıksın
sen Allah'ın kudretini cemalini idrak edensin
sen Allah ve evren ilişkisindeki bir biliş köprüsüsün
sen Allah'ın tecellilerini aksettiren bir ayna
cilalanıp parlatılmışsın
sen ilahi tecellileri kusursuz bir şekilde yansıtan
bir aynasın

biliyor musun...
kainat önceleri cilasız bir ayna idi
sen bu aynanın cilası ve ruhu oldun
sen olmasaydın kainat ruhsuz ve cansız kalırdı
evren seninle canlanmış ve hayat bulmuştur
aynadan yansıyan Hakk'ın görünüşleri
hepsi sende

sana bir ruh üflendi
asli maddesi basit bir çamur olan sen
ilahi nefha ile yüce bir değer kazandın
kainatın merkez noktası oldun
senin asli vazifen
Allah'ın kudretini ve cemalini idrak etmektir
Unutma

*

ey oğul
yüceliğin gönlünden kaynaklı
seni değerli kılan kalbindir
gönül ve kalp kırmaktan kaçın
gönlün nazargah-ı ilahidir
her türlü saygı ve hürmete layıktır
bir gönlü kıran
bir kalbi hedef alan kişi
Allah'ın rızasından kendini mahrum bırakır
iki cihanda bedbaht olur

o vakit
insanlık cevherini kemal noktasına taşımaya gayret et
bütün mahlakata rahmet nazarı ile bak

kainatın göz bebeği sensin
sevgiyle kucaklaş
yaratılmışları sevmek yaratıcıyı sevmek demektir

Allah'ın emrine itaat et
kullarına şefkat göster
ilahi emaneti taşıyan sensin
Allah'ın halifesi sensin
yetmiş iki milleti bir gör
yaratılanı Yaratan'dan ötürü sevmesini bil

*

ey oğul
Allah'ın nuruyla bakan kişi
zulmette nur
zehirde panzehir
düşmanlarda dost
kahırda lütuf görür
Yaradan'a itaat ,yaratılana merhamet göster

tortulaşan duygularını yumuşat
varlığı ve var oluşu yeniden oku
nerde görsen gönlü kırık, merhem ol
bir mazlum yolda kalsa yoldaş ol
mahşer günü dergahına yakın ol
katı kalpli gönül inciten olma
siccin kötüler için yaratılmış
unutma

*

ey oğul
alem bir ağaca benzer
sen bu ağacın meyvesisin
alemin en kamil üyesisin
bütün varlık bilgisini bünyesinde barındıran eksiksiz bir kitap
bütün varlık mertebelerini zatında toplayan bir zeminsin
mertebe-i camiasın

unutma
alem ile sen birbirine benzersiniz
sen alemin özü ve ruhu
alem de senin suretin
iyi bak zatına
zübde-i alemsin sen
dide-i ekvan olan ademsin sen

Rabbini bil
O'nu yücelt
kudretine tanıklık et
sen
Allah'ın yaratma gücünü dışa vurduğu en üstün tanıksın
sen

Allah'ın kudret eli ile kaleme aldığı kitapsın
hikmet ile bina ettiği mabetsin

redfer

İlyas Kaplan

Aliyyül A'alasın

Allahımsın
ibadetim ,secdem,duam Sensin
başkasına muhtaç olmayansın,başkaları sana muhtaç
her yön,her cihet ,her mekan senin
cihet ve yönlerden hiçbirinin içinde değil,
yer işgal etmezsin,bir mekanda bulunman akıl dışı
tam anlamıyla tek olan Sensin , eşsiz olan Sensin

Sevgilisin;
mislin yok, benzerin yok, ortağın yok, eşitin yok , zıddın yok,
ne çoksun,ne üçsün, ne de iki
bütün yönlerden eşsiz, bir tek ve biriciksin
parçasız, bölüksüz, ortaksız, eşsizsin
varlığın vacip , tapılacak ancak bir teksin

Mabudumsun;
afaki ve enfüsi başlangıçların mercii sensin
her türlü hamde ve her türlü medhe layik
sayısız, sonsuz güzelliklerin sahibi sensin ,
en has ve en seçkin imtiyazsın benim için
yalnızca sana mahsustur kulluğum

Meliksin
kelimelerin, hecelerin,cümlelerin ,kitapların sensiz bir anlamı yok,
alametlerin, belirtilerin, nişanelerin bir hükmü de yok.
eserler müessirlerine delalet eyledikleri gibi
her şey Sana delalet eyler,
hepsi Senle olan ilişkisini ifade eder.
varoluşları kendilerinden ,kendileri için olmadığı gibi
hep Sana olan ihtiyaçlarını ,bağlılıklarını
hep kendi hiçlikleriyle
Senden aldıkları kuvveti, kıymeti ve manayı anlatırlar.

İlahımsın
ne parçadan ,ne zanlardan meydana gelmiş bir fiilsin Sen,
ne bir feraziye,ne bir rüya ,ne bir hülyasın
bölünemez bir bütün Vacib-il Vucutsun Sen
sen ki maddeden soyutlanmış ve sonsuz bir kuvvetin varlığı
ilk hareketi, başlangıcı ,yaratıcı, İlahı sensin

Rahmansın
bütün her şey yalnızca Sana,bir nisbetten ibaret
Senin tecellilerine ipuçları bulmuş, hükümlerini öğrenmiş oluyoruz
düşündüklerimiz , çoklukların, adetlerin hiçbiri değilsin
ne cevhersin, ne araz , ne eczasın, ne kül, ne de cüziyyat
Senin yaratmanla Senin emrinle
hepsi ,aşama aşama derece derece meydana gelmiş
Senin varlığını dile getiren delillerin, ayetlerindir

Hakımsın
en büyük sevgi ,en büyük haşyet en büyük tazim Sanadır

her türlü hamd ü sena, sana mahsus
hüküm vermek ancak ve ancak sana ait
Senden başka hüküm verecek kim var ki
vahdet-i kamile ,vahid,ehad sensin
Senden başka ilah yok.

Hafisin

Hiçbir güzelde bulunmayan güzellikler sende
hepsinden üstün, tek ve yegane güzel Sensin
vücut-i a'la ; en yüksek vücudsun
kemali a'la ;en yüksek kemalsin
bir taraftan yaratıp, bir taraftan yok eden
ezelde ve ebedde bütünüyle varlığın ,mülkün ,saltanatı senin
herşeyden önce iken herşeyden sonrası,
her şeyde zahir iken her şeyden batınsın

Alimsin

duyularımızla ve düşüncelerimizle çizdiğimiz şekil ve resimlerin
birimlerin , sınırların, hiçbirinin izine girmezsin
bilgimizin içinde olduğun halde ,ilmimizin ötesindesin
ancak Sana erebilmek için kendimizden geçmemiz gerek
yetmiş bin hicabın vardır senin
açıversen sübühât-ı vechini ;yüzünün tecellisi, celalini
gözle görülebildiğimiz ne varsa hepsini yakarsın, yok edersin
Senin karşısında bulunanlar cümleten helak olmuş olurlar

Kahharsın

bunu sezmek,
vahid-i kahhar ;tek yok edici sıfatını sezmektir
bunu sezmek
bilfiil her şeyi Senin gerçekleştirdiğini sezmektir.
zatın, sıfatın , ef'alinle bunu gerçekleştirecek
senden başka kim var ki,
zatında bir olduğun gibi
zatının gereği ilâhlığında da birsin,
rablığında, mülkünde, ilminde, kudretinde de hep bir,
celal ve ikrama raci olan bütün sıfat ve isimler Senin

Kerimsin

bütün nisbetlerin ve hükümlerin,kararlarının gereği
bütün vicdanların ve varlıkların vecd ile bağlandığı haksın
çekim merkezi, odak noktası Sensin
zatında teksin , mevcudiyetinde tek,
rablığında teksin, yaratıcılığında tek,
hiçbir şekilde ortağı olmayan bir tek hakikatsın
onun için ilahlık Sana mahsus
bütün yaratılmışlar onun için senin emrinde

Latifsin

cennet Senin aklına ve arzuna uygun
adem'in aklına ve arzusuna ters düştüğünde
cennet, kendisine cennet olmamıştı

cennet ;iyilik ister, güven ister,teslimiyet ister
cennet;güzel şeyler , zenginlik ister
akıl ister , himmet ister ,sadaikat ister
cennet mümine bir köledir
efendisinden başkasına bağlılık göstermez,
efendilerin efendisi sensin
cennet ,Senin aklına ve arzuna uygun

Kadirsin

aklımız ; nimetlere şükretmek için yaratanını tanımak ister,
gelecek nimetlere istek duyduğu için onunla tanışmak ister.
aklımız; Senden başkasına şükretmem der,
aklımız; Senden başkasından dilenmem der.
aklımız;;şükrü yalnızca Sana tahsis eder
şükür Sana ,hamd sana ,dua sanadır
Senden başka gidilecek kimimiz var ki
bize hidayet edecek sadece sensin
hayrete düşerecek, huzur verecek ,rahata erdirecek ,
saadete erdirecek olan kadir Sensin

Raufsun

mutlaka ,kadri yüce, şerefi yüksek, şanlı Sensin
som, yekpare, salt, kavi, bütün ,Sen.
asla susamaz ve acıkmaz,yemez, içmez
gımayı tamdan, kemal-i a'ladan kinaye
"lem yezel vela yezal; fana olmaz, baka ve daim,Sen
herkesten müstağni , herkes Sana muhtaç
şu gördüğümüz gökleri ,yeri ve de bizleri yaratan Rauf Sen
her yaratılmışın doğrudan doğruya yöneldiği muhtaç olduğu Sensin
zatından sudur eylemiş bütün güzellikler Senin bir lütfun

Rezzaksın

Rızkın; sınırlı değil, sonsuzdur
hazinelerin sınırsız , miktarsız , hayal ötesi
fakirler fakiri biziz ,
hazinelerin bizlere gizli kalmış
onları açığa çıkaran ,karşılıksız dağıtan,veren Sensin
zevkeni ,sefasını sürelim diye yaşatan Sensin
hazain-i vücudiyet , Senin elinde ,Senin indinde ,
bütün hazineler sana ait
nimetlerinden hoşlanmayı kalbimize ilham edensin
bir hazineden bir hazineye dönüp dolaşan biziz.
Sana sığınıp tevfiz-i umur edeni; işlerini ismarlayanı
O senin yanında, sen O'nun yanında
muhakkak selamete çıkaran ,refaha erdiren Sensin

Ganisin

hem her şeye malik,hem her şeye sahipsin
hem de her birinin sonsuz mülkü Sende
üstünde hiç kimse yok,berisin,haysın,kayyumsun
Seyyidsin , öyle bir seyyid ki, seyyitlik Sende son bulur

Muktedirsin

mağlup edilemez, ortadan kaldırılıp yok edilemezsin
iznin ve müsadem olmadan Sendem cebren hiç bir Şey alınamaz
her Şey Senin indinde ,Senin yanında.
her zaman , her işte iltica edilecek samed ancak Sensin
gönüllerimizde duyduğumuz bu kadar çok ve çeşitli ihtiyaçlara,
Şimşek gibi çakan ,bir burhan, bir barika gelmiş gibi
törlü maksatlara, en mümtaz manasıyla bir tek Sensin yetişen

Rabbimsin

rahman, kuddus, subbuh, sübhan,
alimul-gayb, alaakülli Şeyin kadirsin
hallak, haliku külli Şey, ahsenul halikansın
sonsuzluğun üstünde , ötesinde en yüce kemale sahip
zül -celalsın ,zül-kemalsın zül-ikramsın
alçaklardan,noksanlardan soyutlanmış
yükseklikleri içine almış aliyyül a'lasın

Redfer

İlyas Kaplan

Alnını öpüyor hasretli arayışların

nereye
gözlerin bulutlarda
içli bir sesle söyle
nereden geldin
nerelisin,
nereye gidersin?

hangi rüyalardan,
hangi hayallerden,
hangi dileklerden çıkıp geldin
hangi serap, gölge, duman beldesinden
hangi masal ülkesinden

aynada suratını seyretmek gibi
yangından bir şeyler kurtarmak gibi
yaşadığının farkına varmak gibi
karanlık bir odada kendini aramak gibi
yalnızlığını unutmak için şarkı söylemek gibi

*

yurdunu gösteriyor ağlayan kalbin
kapısına vuruyor utandırılmış arzuların
avuçlarına yağmur indiriyor yakarışların
alnını öpüyor hasretli arayışların
nehirin yatağında kıvranıyor uslu uslu
göğün kuytu yerlerinden yağıyor damla damla
kalbin doğusunda yükseliyor ışıltıyla güneşin
siyahını yırtıyor ümitsizliğin
yumuşacık dokunuşlarla

taşradan derununa hicret et şimdi
kadem bas kalbinin yaralı eşğine
harici telaşların ateşinden kalbini çek
ruhunun mesafelerine var
sancını al göğsüne

*

yokluğu kanıksanmışken
eksikliğine alışılmışken
şimdi gün ışıklarını hak etmekte
adın anılmazken
şimdi baharlarla sevinmekte
kayda değmez iken,
gül bahçelerinde yürümekte

bir ömür yar olmaya
hep mahcup
hep sevinçli

adın adına, ruhun ruhuna, varlığın varlığına katılsın
elmas ışıltılı güneşler bahçene doldukça

buğuya ,suya, ışığa ve parıltıya boğuldukça
renge, kokuya , serinliğe büründükçe
tekraren
bambaşka bir güzellikle her defasında
ismin zikredilsin
bambaşka vasıflarla

*

vaktin başrolünü sen kap
mademki geldin
sitem etmelisin şimdi
sarılıp ellerine
niye geç kaldın
niye sonrasında geldin
açlık ve susuzluğun sofrasına
ertesinde buyurdun acıların

can sınavında
yakınlığın kor ateşini avuçlara düşürerek
sancısına sırdaş olmaya azmedenlere can üfleyerek
mademki geldin
uzatıp çatlamış dudaklarınla
pınarlarından ümit iç şimdi

*

bütün birikimini sakladın
yıllar boyunca sustun
ayaklarında demir çarık
elinde tunçtan asa
düşüncenin labirentlerinde dolaştın
heyecanlarla
vehimlerle
endişelerle

zavallı gölgen zaman perdesinde aksedip
her defasında alkışlanmakta
bir kukla görüntüsü gibi
kendini tanıtmaya
kendini anlatmaya
git
ıstırapların her an eriyip dağılmakta
dumanlaşmakta
eski biçimine dönmekte

*

her gece
dal uçlarında tomurcuklanmakta
her günün şafağına şavkın vurmakta
sessiz gecelerin göğsünde kalp çarpınışların

vaktin her saati

şimdi uçurtmanın ipine bağlı
dünler ve dünden evvelki günler
yarınlar ve yarından sonralar
gelmekte
beklediğin tek vakit

*

bir rüya gör
önce yum gözlerini,
uyu
ruhundaki bütün kinler, nefretler
arınıp gidesiye kadar uyu
geçmiş zamanın birinde aç gözlerini
aniden

nazenin anılar arasına karış
kal senelerce orada
yalnızca
sonra acı gerçeklerin mutlu düşlere evrilsin
paslı demirlerin parlak gümüşlere dönüşsün
tatlı gülüşlere dokunsun bakışların
kor değmiş karlar gibi eriyip
git

*

aradan ne kadar zaman geçse de
ıztırabın altından kalkılmayacak kadar olsa da
arada ne kadar zaman olsa da
hayretler içinde bırakacak kadar zaman dışı olsan da
yeniden yollara döküldüğünde
pek bir şey değişmeyecekse de

sayfalara dökülen harfler birbirinin aynı olsa da
soldan sağa doğru dizilen kelimeler
ilk kez ,son kez
hiç mi hiç veya daim , sürekli
bugün dünlerin için gayp
yarın da bugünlerin için zahir olsa da
git

ısrarla git
sana vaat edilen ülkeye
git
ruhuna göz kırp
isyan yok
ah yok
pişmanlık yok

redfer

İlyas Kaplan

Anda

içimde bir ateş bir ateş ki
yanıyor, yakıyor
kıvılcımlar saçıyor üzerime
her zerrem sessiz ilticalar da
anda...

yürüyor gecenin koyu karanlığı pencerelerden
zeytin karası gözlerinden
mevsim mevsim
kar beyaz çığlıklar dökülüyor...
kentin puslu sokaklarında
ışıkların söndüğü vakitlerde
içimdeki alevler aydınlatıyor geceyi
nereye adım atsam hep sana rastlıyorum
anda

soğuk gecelerde düşlere karışıyor sağanaklar
öyle bir akıl tutulması ki
her dakikası
buzdan aynalarda sevgileri vuruyor en ince yerinden
içine çekiyor beni
zifiri zindanlar yaşıyorum
anda

ateş böcekleriyle örülü gece
sana sunulmuş bahar çiçekleri
damarlarımda dolaşan kan gibi sana esirim
mavilerin boşluğuna uzanıp masallar anlatır bana evvel
bir sevda masalından bir aşk meleği
alevleri yağmalanmış eski zamanlardan
seni bana getirir
anda

bir yaz mevsimi
yanıyor kızılca gökler
yanıyor umutlarım hayallerim
geçiyorsun içimde ki taş duvarlardan
elimi uzatsam sanki kaderine dokunacağım

senin kadar sevemesem de seni
seni yaşamaya mecburum
anda

redfer

İlyas Kaplan

Anılarla yüzleşmek

alıp kalbimi hayatın tam ortasına koyuyorum
dinletiyorum gecenin her anını,
ruhumdaki her acıyı
maziye uğurlanan her vakitten sonra usul usul
öksüz kalmış hilali kucaklıyor avuçlarım
toprağından yeni çıkmış bir buğdayın başı gibi

sırf bu sebeple nice kalp atışlarım fark edilemeden güme gitmekte
izini sürdüğüm kadar varım
karanlığın nefes almaz olduğu yerde

yine o eski rüyalarımı gecelerle paylaşıyorum
bir kere daha sığınıyorum varken yokluğun acısına
zamanın aldatıcı çekiciliğine kapılıp
bir ben mi düşünüyorum sadece
böyle zamanlarda çaresizliğe

her şeyin bitiş noktası
takılıp kalıyor bir zeminde
daha güçlü bir yönüyle yüzleşerek
çıkageliyor bir kenara itilmiş anılar
hicranları sarıyor cihanı
zamansız ve mekansız

gece bitmezmiş gibi geliyor insana
kavgalardan azade çoğu zaman
yarınlara bırakılan
kimselerin bilmediği kırık bir aşk hikayesi

redfer

İlyas Kaplan

Anlamlar taşıdın satırlara cümle cümle

kimlerin eline değdin
kimlerin ruhundaki sözleri taşırdın
dilden kalbe akıp gittin
bir sır gibi

sırdaşı oldun
uykusunu meramına katık yapmış şairlerin
gecelerine yoldaş oldun
kalbin süzgecinden damlayan heyecanı
kelimelere taşıdın
seninle büyüdü gönüldeki deli sarmaşık
perde perde...

sevdalar usulca fısıldandı sana
aşkın miracına yol buldun
işiten kulak
gören göz
yürüyen ayak oldun
en derin hayallere

söz oldun dile gelmez aşkın çaresizliğine
kimi zaman dilden düşen ferman oldun
kimi narin elleriyle dokundu sana
kalbinden taşırdı sevgi sözcüklerini
köpük köpük

söyleyeceği sırları seninle paylaştı aşıklar geceleyin
kimi kıskananlara inat
incelmiş ruhundan damıttı sana kelimeleri
harflere döküldün
anlamlar taşıdın satırlara cümle cümle
yazıya akıttın sözleri
şerh kalemlerden

müptela oldular sana
seni alnından öpüp kalbine koyanlar
ateşin çilesinden geçti külleri
yanıp durdu
içinde ki ışığı seyredip
hiçlik sırrına erdi
aynalarda

yangınlar biriktirmiş çölleri
kim öğretti sana
yoksa seninle mi öğrendiler alev alev yanmayı
güzel sözlere mana akıtmayı
göklerin derinliğinde
susamış bulutlar

niçin...
sessiz
sedasız

odanın uzak bir köşesinde
yeniden buluşmayı bekleyen
bir eski zaman yolcusu gibi
duruyorsun

bilmez misin
iklimlerin sıcağı senden sorulur
şehirlerin içinde ki sokaklar ,
caddeler
seni müjdeler elbet
üzülme
darılma sakın

redfer

İlyas Kaplan

Anna

bir sabah çok erken uyandıracağım seni anna
umutlarımızın renklerini çıkaracağız pencereye
güneşten önce menekşe koklayacağım saçlarından
sunulacak yüreğimize
bahara yakalanan cemre sancısı.
üç damla şebnem ayazı
salınacak gözlerimizden

ne bir martı var gökyüzünde
ne de senden bir görüntü anna
derken bir ses geliyor derinlerden
anlaşılan sabah güneşini gene ayrı şafaklarda karşılayacağız
yanarken içimiz aynı yangınlardan
yeni yağmurların buğusunda serinleyecek duygularımız

zihnimin karşı sahillerine gelgitler vuruyor anna
sönmek üzere olan ateşin etrafında uzanan silüetlerde
pusuya yatmış senden
mavi renkli hayaller

ilkbahar zamanları yaşıyorum
pencerelerden gelen akşam güneşinin kızıl hüzmeleri
düşümü aydınlatıyor
kızıl saçlarının arasından dökülerek
önüme sen düşüyorsun anna

özlem denen duygu yokuşunda yorgunum
hoyrat bir keder sarıyor bedenimi
bir gazete kupürü sanki alnımdaki yafta
hicranımın manifestosu yankı yapıyor şimdi
alabildiğinçe yalnızım
ve alabildiğinçe sensiz anna

zülfünün ince tellerine kına yakılmış
parlak kırmızı renkte uzunca elbisen
kahverengi sarmallar ve noktalarla boyanmış desenleri
rüzgarda dalgalanırken
içimde bir fırtına
çisil çisil bir yağmur
her bir tanesini
sana ithaf ediyorum

gözümde karanlığın kör sancısı
sinemin gizinde senden bir sır
mahzunum
boğazımda bir kaynama ve bir yalvarış
sana sesleniyorum
gitme ne olur anna

aklıma geldiğinde
yüreğim kör bir bıçakla kesiliyor
çok güçlü bir rüzgara karşı yürüyorum

bu yüzden belleğimde hep o halinlesin
bembeyaz dudaklarınla anna
gözyaşlarıyla dolmuş
ve büyümüş gözlerin

şehrin caddelerinde uzun turlara çıkmıştık seninle
ısılık çalarak geçmişti rüzgar yanımızdan
tatlı bir rüya gibi gelip geçmişti saatler
sabahın kör vaktinde
ve biz ne kadar uzaktık tren yoluna
usulca yaklaşmıştım yanına
ve kapatmıştım gözlerini anna
ve sonrası
bir şose sessizliği

sarı gözlü kaldırım lambalarının aydınlattığı ıssız yollarda
kısa adımlarla yürümüştük
yolu uzatmıştık ara sokaklara sapıp
karanlıkla baş başa
karanlığın içindeydik anna
kaç saat geçeceğini hesaplamadan
tutmuştuk ellerimizden

inciler dizmiştim
ve takmıştım kızıl saçlı boynuna
ve sonra dağılmıştı gök mavisi gözlerinde parıltılar
bahar gelmiş gibi çiçekler açmıştın anna
bir papatya yaprağı gibi titremiştin
kollarımda

ve sonra gözlerin buğulanmıştı
sisler dört bir yanı sarmıştı
çilli yüzünde gezinmişti gölgeler
ve sonra seslenmiştim sana
anna hoş geldin

yollar çamur ve ilkbahar ve yağmur
sırtına atılan bir şal gibi güneş
ve bir türlü yüzleşemedik anna
içim kapalı
içim izahsız
uğultusunda asi rüzgar
ve sensizlik

yoluna kül kokan mart ayazlarını serptim
ateşle fişlenmiş gözlerimin ufuksuz bakışını
şehrin sokaklarına sinmiş parfüm kokunu serptim
sırılsıklamım anna
lodosun getirdiği yağmurlarla
şuurumun tüm şehri seninle dolu
zihnimin bütün beldeleri seninle meşgul

bitmemiş bir ömrün yalanı düşmüştü kaderine
gözlerini bulut kaplamıştı
darmadağın saçlarıyla durandın anna
muhteşem güzellikte kadınımydın
varoşlarımın kırık kanatlı serçesi
fakir olmak senin suçun değildi
dağınık saçlarındı suçlu

lodos dersem sus, poyraz dersem konuşma
bulutların renklerini gözlüyorum
yağmur... ve seni bekliyorum anna
içimde ki sahil boylarınca

hala duruyor yerli yerinde sokaklar
daha izlerimiz bir sır gibi gizli
açarken ilk sabah güneşi
büyülü bir dünyadan gelir gibi
nisan yağmurları gibi gel anna

sürülsün kumda eteklerin
silmek için izlerini gecenin
beyaz teninle bir su perisi gibi
bir masaldan çıkmış gibi gel
hep bekleyeceğim seni anna

redfer

İlyas Kaplan

Annemarie

dağların hırçın, isyankar kadını
kır çiçeği gibi kokuyor tenin
öyle yanmış , öyle susamış öyle muhtaç
hasret kıvrımlarında ılık bir su gibi
ince bir sızı gibi
kutsal ateşten daha kutsi
her gün damarlarımda sen akıyorsun annemarie

ne kadar yorgun uzayıp giden yollar
ne kadar mecalsiz göçebe kuşların kanatları
babasını özleyen tüm öksüzler adına
nur yüzlü gök alınlı ihtiyar kadınlar
masallar okuyor kentin sağır evlerinde

sonsuz vaktin mızrapları kaç kez daha kırılıyor
kaç kez daha yanıyor kor yürekler
ufukların ucunda ışık sızan dehlizlerden
bir deniz ülkesinden bir gece ansızın sen de gel annemarie

gurbet akşamları yorgun hatıralarla müzdeviç
dağınık saatler karanfil kokuyor
hüzünlere müteveccih yürek ısısı
perdeler çekiliyor güneşe

ölüm kara bir bulut gibi şehrin üzerinde
eriyor kurşuni gün batımlarının kızılığ
sığırcık çığığı belki ağlayanların sesi
kaybediyorum içimdeki mavi gökleri annemarie

eski bir türkünün ucu yanık nağmesinden
kaçıncı kez düşüveriyor yapraklar
yeller estikçe

ışktan filizlenmiş hep aynı zaman
uzun mesafelere dört nala koşarken boz atlar
aşkından sürgün yemiş her seferinde
vücudumun nevrüz toprağı annemarie

usul usul tekrarlanıp duruyor saat
eriyen karın akan suyun rüzgarın yönü değişiyor
tene değişiyor ilk nisan yağmuru
göğüsten çıkan her nefes gibi
tek bir kalpte atıyorsun
yüzü esmer gözleri sürmeli teni kavruk annemarie

gök kubbenin mavi örtüsüne öylesine bürünmüş
gölgeye boğulmuş yer yer
mor menekşeler derin vadilerin karanlığıyla yoğrulurken

soluklar dökülüyor dudaklardan
heyhat ki seferdeyim gece gündüz
ne ovalar, ne çaylar ne dağlar

ah bir bilsen içimden neler geçiyor annemarie

saklanmış gri gölgelerde
hazan sökülüyor sararan yapraklardan
göklerin sükuta büründüğü anlarda
hey ...saçları gece rengi ,
yanakları kan kırmızı kadın
sana yazılmış bütün masallar annemarie

redfer

İlyas Kaplan

Ant içelim deniz rengince leyla

nice zaman
simli aynalarda uykular bölünüyor leyla
yağıyor gecenin son vaktine onca efkar
adanmış özlemler kör kuyularda
sahralara savrulan ayrılıklar bir o kadar

ezelden böyle yazılmış
en yoksul akşamlarda en parlak yıldızlar
yanağa düşüyor her yağmur damlası
bahtına hep sarı papatyalar çıkıyor leyla

gölgeler vahşi yenilgiler sunuyor leyla
güneşin batışına hicranlar serpiliyor
bir kum saatinden zerre zerre

yalnızlığa hazırlanmakta üşüyen tenler
nicedir uçurtmalar göklerde kaybolmuş
yüreklerde hasretin kor ateşi
karayel esiyor gurbet akşamlarına leyla

gönül kör düğümlerde tutsak |
sırtına yaslanılan duvarda çığlıklar çoğalıyor
kırılıyor çığ damlalarının derin sırları
hatıra yüklü düşlere uçup gitmeden önce
doğuşlar hep bir hayal
var oluşlar hep bir yokluk

acılar emzirilen gecelerde
ahlar yüklü karanlık
savrulup duruyor arzular
müstesna anılarda aranıyor leyla

beyaz kısıraklardan yeni bir düş kurmuş
mavi bir ışık gibi
sonsuz emellerden , zamansız duygulara koşuyor
bir rüya görmek için gecelerce
ant içerek ummanlara karışıyor leyla

ıstırap emerek büyümüş nazenin bir kelebek gibi
haşre dek yokluğa hüküm giymiş
ab-ı hayat bir sükun yansıyor bakışlardan leyla

hep bir hayalin peşine takılmış
yarası kanıyor karanlıkların
sırlara gömülüyor leyla

aynı hazzı tadıyor sineler
deniz fenerleri yakamozlar büyütüyor
bir fecrin ışıklarından çıkıp geliyor leyla
güneş katlanıp dürülmeden
yıldızlar kararıp dökülmeden

redfer

İlyas Kaplan

Artık buz kesen bir kafesti ten

mavi çiçeğin açtığı bir sabah vaktiydi
bir ışık yağmurunun içinden akıyordu zaman

altın sarısı gök
kırıldı orta yerinden
buğusu vurdu üzüm salkımlarının üzerine
doğan güneş, yedi iklim dört köşe.
gökten bir tüy gibi düştü döne döne

yeni bir başlangıç için yumdum gözlerimi
sancılar titretirken ruhumu,
hafif bir rüzgar geçti feleklerin menzilinden
yörüngelerin içinden...
zihinsel karanlıkların derinliklerine
çoğu soğuk hayallerim

ciğerlerimin alev aldığını gördüm
muazzam bir yangının küçük bir kıvılcımıyla
en derin çukurunda
acılar geçti canımın içinden
öyle bir yandım ki...

bir ağacın gölgesinde
görülüş kısıcık bir rüya gibi
gözün görmediği kulağın işitmediği
yerden göğe kadar şavk, şualar
tene sanki şu an değmiş gibi

ancak bir kalbinin taşıyabileceği
aşk gibi

sinem önce bir nefesle kurudu sonra çatladı
kederler şeffaf gölgelerini düşürdü üzerime
içime ayaz rüzgarlar sızdı
damarlara kan yürüdü
halden hale geçtim

artık buz kesen bir kafesti ten
sıgmaz oldu can bedene
derin bir uykudan sahici bir rüyaya uyanır gibi
bir rüyadan uyanmış da her şeyi hatırlamış gibi

kendi zamanını aşan anlar kadar yakın
sonsuz ruhtan bir soluk üflenmiş gibi

eksilmeyen, bitmeyen tükenmeyen
yakamozlar şevkler ziyalar geçti

göğün içinden süzüldü ışık
her cihetten, evvelden ahirden
iç içe , zerre zerre dökülen yıldızlar geçti

kalbin mahalli imiş gibi hayaller
kutsal nurlarla süslü
tecelli türleriyle bezenmiş
içe doğan serüvenler geçti

uykunun ölüme ,
gecenin gündüze değdiği vakit
pervane mecnuna, mecnun pervaneye döndüğü saat
bütün türevleriyle karanlığın beyaza küstüğü an
her şeye evet

zerreyle kuşatılmış evrene
merhaleden merhaleye halden hale girene
velhasıl
ışıklı, gölgeli, renkli her neyse...
evet

redfer

İlyas Kaplan

Artık hiçbir şey önceki gibi olmayacaktı

neydi o sarsılış
ne demeye geliyordu
kalbi göklere açtı
sessizliğin yatağında usulca akan sözleri
bir açılış
bin inşirah
bir ferahlıktı

kaderin kırıldığı noktayı haber verdi hiç duraksamadan
artık hiçbir şey önceki gibi olmayacaktı
gurbet ufkuna güneş doğmuş
günden güne parlayacaktı
ama bedeli de vardı her emanetin
sesi titredi
bulutlandı yüzü

gömleğini giyerek adımladı dar sokakları
her kıvrımını duyumsamaktı
ışığı göz kamaştıracaktı
kalbi bir tül gibi dalgalandı
avuçlarında artık rüzgarı ağırlayacaktı
ilk şaşkınlığını
ezeli rüzgarın serin dokunuşunu tanıdı
biliyordu gerçeğin acıtacağını

dar getirilecekti yurdu
kendini gönüllüce sürgün eden
yeni sürgünlüklerin kapısını aralamıştı
sessizce yüklendi sürgünlüğü
sevinçle sarılıp
sürgünlerin mayasını kalbine emanet etti
sözün humması dudaklarında pınarlaştı

lüzumsuz yükleri omuzlarından atacak
kendini ebedi hafifletecek başka bir yükü omuzlanacak
ebedi liman olacaktı sürgünlerine
yuva olacaktı ilahi kelama
ümidini yitirmiş mültecilere
yetim ve öksüzlerin
canla başla ağırlanacağı ebedi vatanı kuracaktı
hece hece

hazırdı...
vicdanları geri çağırarak sözün kanat sesleri
ruhundan ayrı düşmüş insanı yeniden ruhuna dokunduracak
yeniden üfleyecekti insana ruhunu
elçinin hatırı sofraya olacaktı muhtaçlara
sıcacık ekmek diye sunulacaktı ağlara

insandan insana merhamet gözenekleri açacaktı
gönülden gönüle gizli yollar yapacak

kendine yabancılaşmış insanı
iyilikle tanıştıracaktı
kendi uzağında kalmış insanı
cümle yakınlıkların serinliğine çağıracaktı

sancısı çekilmiş bir kutlu doğumun müjdecisidir artık
kalbin susturulmuş çığlıklarına nefes sunacaktı
vicdanın saklı sancılarını
avuçlarında kelebek nezaketinde ağırlayacak
aklın sarsıcı arayışlarına taze bir ufuk gösterecekti

hasretli çığlığı hiç susmadı
kalbin çeperlerinden taşmıştı hasreti
sessizliğin bağbozumu başladı bir kere
suskunluğun özünden ümit sözleri tutuştu
her cümlesi
omuzlarındaki yük taşınır gibi değil
varlıktan daha ağır
yokluk dehşetinden daha acılıydı

var-yok arasından daha keskin bir bıçak sırtıydı
hayat memat meselesi olmaktan öte bir çelişki
düşerse, düşmesine son yok
yükselirse, yüksekliğine had yok
iki ihtimal vardı
hira da yaşadıkları ya doğru ya yanılğı
yanılğıysa, her şeyini yitirecek
varlığından utanacak
ruhu zifirin zifiri bir aldanmışlığın içinde kıvranacaktı

akıl tutulması mıydı bu
körlük müydü
kendini olduğundan fazla görme kuruntusu mu
ne şahit vardı halini doğrulayacak
ne ölçü vardı gördüklerini tartacak
yoksa mecnun muydu

ilk defa emin değildi olan bitenden
ne olmuştu ona
nedir bu olanlar
hayretler içinde
tahayyülün uç sınırlarında
aklın çeperleri yırtılmak üzereydi
bütün zamanların beklentisi
vaktin göğsünde dayanılmaz bir kalp vuruşu başlatıyordu

mekanın bileklerine doluyordu yüzyılların sorusu
sancısı tarifsiz
gerçeğin doğum sancısı başlamıştı
geri dönüşü yoktu
kabuğunu döküyordu zaman
çatlıyordu kalbi mekanın

bekleyişlerin hepsi zararını zorluyordu sabrın

kaderin en ince düğümünde çınliyordu soru
tarihin en keskin dönemecinde çırpınıyordu endişe
olmaktan öte bir olmak ihtimali vardı artık
yoksa, ölmeleri özleten bir ölüm de olabilirdi akıbet
ya her şey sahilleşecek
ümit yağmuru başlayacak
ya sahteleşecek yüzler, sığlaşacaktı sözler
insanlığın yüzü yerde kalacaktı

soru, sağır duvarlara vurdu
düştü
titreyen ses, boşlukta çınladı
parçalandı.
kırılğan merhamet
incecik şefkat kendine gök aradı
havalandı.
bir bilgenin can kulağında kıvamlandı tereddütleri
bir kadının sükunetinin avuçlarında dindi tereddüdün çırpınışları

hayır
sen mecnun olamazsın
sana sahtelik bulaşmaz
senin kulağına yalan ulaşmaz
senin fitratının vadisinde bulanık sular akmaz
seni mahcup etmez Allah
değerli madenin üzerine sahte nakış işlenmez

nedenleri sıralıyor sonra
hepsi geçerlilik ölçüsü insan için
hepsi insanın sahiciliğinin belgesi
hepsi adamlık kalitesinin bir tescili

çünkü sen her şeyle bağıni merhamet üzerinden kurarsın
çünkü sen işini görmekten aciz olanların yükünü taşırsın
çünkü sen yoksula verir
hiç kimsenin kazandıramayacağını kazandırırısın
çünkü sen konuğu ağırlarsın
çünkü sen hak yolunda karşılaştıkları musibet
felaket halinde halka yardım edersin
çünkü sen sözü doğru söylersin
çünkü sen emaneti yerine verirsin...

artık hiçbir şey önceki gibi olmayacaktı
insanlığın gurbet ufkuna vahiy doğmuş
günden güne parlayacaktı
akıp duran
vahiy ırmağının en son en diri çağıltısıydı duyulan

şehrin uğultuları arasında ince bir vicdan çağıltısıydı
can kulağı gerçeğin sesine aşınaydı

bir hakikat bekçisi vardı mekke de.
gerçeğin hatırını bekleyen bir kalp
bilirdi kadim haberleri
öncekilere indirilene aşına idi

mekke nin ruhunu boğan ateşli telaşlardan uzakta yaşıyor
biz atalarımızı böyle bulduk
geleneğin tortusunu
alışkanlığın kirini
akıllarına boca eden mekke ileri gelenlerinden farklıydı
çağının vicdanıydı
sessiz ve vakur

sözün kalbi
insanlığın nabzına yürüyecekti artık
sıcacık, taze, yine, yeni
elçisinin canını yakacak,
muhataplarına can bağışlayacaktı

şerefle yüklendi sürgünlüğü
sevinçle sarılıp öptü
bu sıcak sarılıştta, sürgünlerin mayasını bıraktı kalbine
nasılsa ebedi bir liman olacaktı vahiy sürgünlere
mültecilere, evsizlere ,yurtsuzlara,
yetimlere, muhtaçlara, ağlara...

redfer

İlyas Kaplan

Arzular kemale ermiş

gözler hep aynı manzaralara alışınca
sakin bir derviş gibi geçer yıllarım
anladım ki ilk yolculuk içte olmalı
uzak gözüken menziller ne kadar yakınmış meğer
badirelerle dolu ne yürüyüşler bitti
saçlarımda ki beyazlığı hesaba katmazsak eğer
hiç değişmemiş düşünüş tadında

asıl mesele yaşanıyor olmama rağmen
çocuksu çirpinişlarıyla hep küçük kala kaldı
yüreğimde ki ben

ayrıca aşka riayet ederek
layıkıyla onu eda ettiğimi düşünüyorum
unutulmuş bir hatırayı yeniden yaşamaya çalışmak beyhudeymiş
bir ana bahşedilen tutkuyu yeniden canlandırmak nafile
artık arzular kemale ermiş
bütün çıplaklığı ile karşımda öylece beklemekte
adeta bütün katmanlarında eskinin bağışlanmaz günahları

henüz farkına varamadığım bambaşka heyecanlar
bu gizem dolu, bu sır küpü duygulara muttasıl
her dem gözyaşı tufanıyla sırılsıklam

bir ateş şelalesi ki yangın yerine döndürmüş sinemi
kalbimi tarumar etmiş bu hengamenin azameti
bir bad-el mevt yalnızlık düşmüş çöllere
serapların derinliği ateşlerle mühürlenmiş
tan yeri alev alev ,şuleleri sureta şimşek
harelerden taşanların firak vaktidir şafak

bir yanda nice sonsuzluk duygusu
bir yanda kalbimin namütenahi yalnızlığı
her zaman ötelere açık uçsuz bucaksız

geceyi yavaş yavaş içime çekerim
öyle çok ,öyle hatalara sürgün,öyle girift
göklerinden koyu bir karanlıktır süzülen
katrelere yansıyan suretlerinde keyifsizliğim
ummanlara meyleder met ve cezirlerim

en derin göklerden daha derin
hayallerimin doğduğu da bir battığı da bir
aslında kalbimin attığı da bir gerçek

kimi zaman bir bayram sevincinin ardına gizlenen
unutulmaya yüz tutmuş bir ayrılık şarkısı gibi
bazen de gecelerimin korkusunu damıtır bir uyku
son gecenin son saati vururken yüreğim kanar
varlığımın kütlesi çoğu kere kısır ilişkilere dönüşür
hiçbir zaman hacmi artıp eksilmez

ayrılıklar bir hicran ,mutluluk gibidir bazen
duygusu öyle sonsuz öyle sihirli alem
ürperten her sessizlik çıldırtan her yalnızlık

redfer

İlyas Kaplan

Aslında senin için yağıyor yağmur

ve dahi bir gece işte
sarı saçların
gül kokun
deniz mavisi gözlerin
geceye dahil

hani o meşhur hikayeleri
zihnimde
ışığı yakıyorum görünür kılınıyorsun
ışığı kapatıyorum görünmez oluyorsun
sana ilişkin her şey ...
sen olmasan
kim bahsedebilir yağın yağmurdan
yağmur sen olduğun için
aslında senin için yağıyor yağmur

saklı yahut mevcut her şey işte
olmazsan ben olmayan
ben olmazsam sen olmayan
yazmasam,
gözlerinin rengini kimseler bilmeyecek
kimseler bilmeyecek sarı saçlarını
gül kokusunu
kokladığımı
yazsam
tılsımı bozulacak rüyanın

seni yazmasam beni de kimseler bilmeyecek
beni yazmasam seni...
şöyle bir dokunulsa dağılacak tüm hikaye
dokunsam yok olacaksın
sussam ben olmayacağım bu gece

öyle bir serüven işte
uyumuşum
uyanmışım
bir de bakmışım ki varmışsın
var mısın yoksa
yoksan...
var olan kim

*

neden benim kimliğim
seni anlatmaya bağlı
ya daha evveli
ve daha daha
daha evveli
ve sen
gecedesin

var olmak için idrakime muhtaç
almasam var olmayacaksın
kimseler bilmeyecek sana aşık olduğumu
çıkma ları, şaşkınlıkları, bunalımları

kimseler bilmeyecek mavi gözlerini
milat ve bitişleri
aklıma düştüğün zaman
bir peri suretine dönüştüğünü
kimseler bilmeyecek

*

elma dersem çık
demesem ...çıkma
veya yerinde kal
kal öyle

söyle...
hangi roller dağıtılmış bize
hangi aşk şiirinin parçalarıyız
bak yine ağlıyor
yine sessizce birkaç kelime
hep bu karasevda yüzünden

sen kim bilir hangi şehirden gelmiş
şu telaşlı kalabalığın arasında
şu sarı saçlı mavi gözlü yabancı
ben senin ardına takılmış

akşam güneşi ne kadar mecalsiz
hiçbir gölge yok yerinde
öyle firuze salkımıyken gözleri
sana benzemese de saçları
sen osun

bir defa
gözlerimiz karşılaşa
bir defa gözlerimin içine baksan
heyecanlanmadan
tanıyacaksın
hem kendini
hem beni

redfer

İlyas Kaplan

Asmada aşk öpücüğü

incirde acı süt kokusu,
asmada aşk öpücüğü üzüm

kader hiç ummadığım bir yerlere götürür beni
evvel emirde zihnime yerleşenler
kimselerin görmediği ,bilmediği
öylesine içime, kendi geçmişime

kimsenin görmediği içlere dalarım
temas ederim ,dokunurum
unuttuğum her sırra
öyle bir nahkumiyet ki bu
derin uykularına yatarım sonsuz maviliğin

sessizliğinde nefessiz ,ritimsiz
umutla direnen bir dip akıntı saklarım
alnımın hatsız çizgilerinde

yetim ve öksüz her acı ağlatır beni
terk edilmişlerin hep kucığına dökerim gözyaşlarımı
ötelerde bir yusuf kurtulsa kuyudan
gökleri çatlatacak sevinçler ağırlanır kalbimin odacıklarında
en uzak köşelerinde en küçük zamanlarında

çığlık rengi resimler asarım duvarlara
yüreği kundaklanmış aşkları da
kalın hatıraların sarıp sarmaladığı
nabızıyla yürür damarlarımda hüzün
her aynaya baktığımda

hep yakındır ,çok yakındır hüzünler
camlarını kırarım yüzerim derisini gökyüzünün
yüzüme kan doluşur, dudağıma ıstırap
her saniye bin pıhtı sokaklarında
yalnız odalarında terli özlemler saklarım
kanadı kırık yüreğimin

yakalanırım ,sobelenirim sessizce
hiç gitmediğim şehirlerde,
hiç tanımadığım yerlerde
pencere önlerinde açılan rengarenk çiçeklere
dökülen sular önce yüreğimi serinletir
dayarım şakaklarına nefesimi

hüzünler bir tufan, bir yangın ölüsüne dönüşür
damarlarımda dolaşır binbir türlü

redfer

İlyas Kaplan

Asude kış gecelerinden ilhamlar alarak

renkler ve gölgeler uğulduyor
içime sızıyor güneşin uçuk kızılığı
damarlarımı çatlatan sayısız düşlerden her biri

ilk bakışta çok zor, hatta imkansızmış gibi
bana yapılan teklifin şartlarını yerine getirmek
çok zamanlar göreceğimi hiç sanmıyorum
bana kalan mirasın iyice zevkini çıkaracağım
vaktimi gerçek cari hesaplara yatıracağım

ilahi sırlarla dolu ürperişlerle bezenmiş
ruhum ebediliğe namzetliğini hissedecek kadar

göz bebeğimin ortasındaki pırıltı kadar küçük
arz küresini içine sığdırabilecek kadar büyük
sıcak ve çıplak bir mavi kubbede
bir fosfor alevi halinde kalkarak
boşlukta aydınlığa akacağım

biliyorum daha birinci merhalesinde
idrakimin soluğu kesilecek

bir sır halveti içine çekilmiş
fanusu içine kapanmış karanlığın
gittikçe derinleşen gizli ceryanlarında
denizin mavisıyla ıslanmış
kalbi vuracak gizli azgın dalgalar

küçülen ulu kainatın bir kuytusunda
iki zıt mahiyet içinde birbirini iki yabancı gibi

duygularımın hali bu ara pek iyi değil
bir yabancıya minnet duyacak kadar kötü
uğruna can vereceğim bir sevgi yaşar içimde
çağıldayan haykırışlarını pür dikkat dinliyorum

bir aşkın müzayedesinden satın aldığım
ağlayan laleler
yas tutmuş nemli gözlerimde
yanık nağmelere sinmiş ahları
yüreğime nakşetmekle meşgulüm

pek çok sevdiğim dostlara
rıhtımdan kalkan her gemiyle selam gönderiyorum
asude kış gecelerinden ilhamlar alarak
ruhumda barınan gamlara
bir nebze hüznü bırakarak

redfer

İlyas Kaplan

Asuman mavisi

ey gecelerimin hazan vakti

her uykudan önce bir şeyler fısıldarım
bil ki yalnız sen geçersin dualarımda
yüce Rabbime emanet ederim seni
saatlerin sustuğu mor anlarda

unuttum artık sıcacık bir uykunun tadını
her baktığım yerde seni hatırlarım
kalbimin ritmi olur ismin

ey hayalimin asuman mavisi

umut taşır bağı yanık sevdalar memleketine
buğday başakları kadar edalı
alelade savrulmuş sarı saçların
ihtimal son bir kez görürüm diye
her şafağın doğuşunu gözlerim

ey gönlümün en kızıl tanı

kalbimin güzergahı işgal edilmiş
sadece zümrüt yeşili gözlerinin sihirli bakışları mevcut
ışığı söndürülmüş bir güneş gibi
İçinden akan her şey sensizliğe dönüşür

redfer

İlyas Kaplan

Aşk bir ibadettir

pir aşkına yar aşkına
alevler vücudun tamamını örtünceye kadar
taşa toprağa, oduna tahtaya, çula çaputa değinceye kadar
dervişlere özgü harlı ateşle yanmaya devam..

hüzün sesine boğulan derviş
geçmişle ,gelecekle bir daha buluşmamak üzere
tıpkı gerçek zamanda olduğu gibi uzaklaş nefsinden
yıldızlar sonsuza kadar birbirinden nasıl uzaklaşırsa...

bir alın yazın var,
iç içe ,birbirine yakın,
birbirinden uzak çizgileri...

kader potasından saatler damıt durmadan
issiz karanlıklardan açık avuçlarına çiz rotalarını
yalnızlıklar sağanak olsun ardı sıra
en güzel anıların sensiz kabirlerine...

bir uzayışın salıncağında rahmeti beklemek düşer sana
kaskatı duvarlarla örülü özgürlüğün dört cihetinden
umut gölgeleriyle uygun adımlarla yürü...

dalgalar vursun kıyılarına kalbinin,
zamansız fırtınalar sersefil,
şaşıp kala kalsın orta yerde
kopmayan bir iple dar ağacına bağlansın masumiyetin
gitmelere dirensin ayakların, kudursun öfkelerin....

ayrılıklar belleğinde yeniden varlığını sürdürsün
o ebet hayallerinden kaçma ,bırak hayal kırıklıklarını
sen sadece bir masal değilsin
bir fısıltıyla da olsa anlat ,
hikayesini dinlediğin firdevs mekanlarını...

içindeki yüzlerce düşüncenin farkına var
aklının garip işleyişine, sıra dışı duygularının farkına
damarlarında ki kan ritmik akışını hızlandırısın

saklanmış dürtülerin algısını boz artık
hayatta kalma içgüdülerin ,zamanın ötesine geçmesin
derin soluklar alarak karanlığa doğru bak
şehrin tonlarca bomba atılmış gibi yıkık dökük,

kış göğündeki iğne ucu gibi sönmüş yıldızların,
rüyaların yarısız, başıboş fecrin ışıkları
yıkılan umutlarını, ihanete uğramışlığını, unut
karanlık, issiz bir köşeye itip hırslarını
içine yığıdığın enkazı kaldır

sen şimdi gözlerini ödünç ver secdelerine
kendi tövbelerinin üzerine kendi dualarını boşalt

kendi labirentlerinde dolaştır uykularını
ödünç verdiği gecelerden geri al sırlarını
perdelerini kaldır imdi kavuşmak vakti

aşk bir ibadettir ey derviş
ayıplardan, kusurlardan yapılmış bir abide gibi

redfer

İlyas Kaplan

Aşk felsefesi

her gün aynı yolundan geçmemize rağmen
aşkın adresini tarif etmek o kadar zor ki,
kah acıdan soğuk terlerini
kah kahredici titremelerini
gizli güçlerinin bileşenlerini birbirinden ayırıp
dokunabilmek imkansız tutkularına

işaret arayanlar şifre bekleyenler
sarı saçlı uzun boylu en çokta ela gözlü
aşkın her hangi bir sebebi olmalı
sebebi ruhun çözümlerine dayalı
bir salgı bezinin anlamlı sızıntılarına

bir trafik kazasından yeni kurtulmuş gibi
morarmış sıyrıklarından sızan aşk henüz kurumamışken
açılarında belirlenmemişken sıcaklığı , soğukluğu ,
dikdörtgenleri ve üçgenleri vede daha çoğu
dağılmamışken beyaz renkli şişelerin anason kokusu

her insana olduğu gibi
aşk sana bana herkese lazım
bazen küçük çiçeklerle bezeli entarili kadınların
bedenlerinden adeta bir aşk kokusu salınır
ışığı kutsal fenerlerin
zerdüşt ateşini söndürmeye giderler

nabzın kaç defa atacağı,
akciğerin kaç defa doldurup boşaltılacağı belli
bir sayaç bir tür aşk saati gibi
zahirdeki aşktan yana

gizli bir mucizenin ortaya çıkışı gibi
belki de bir dirilişe işaret.
bazen aşk
ete bürünmüş bir yükseliştir
herhangi bir zamanın, herhangi bir düşün
sadece bir kaç sürprizi derin bir uykunun

redfer

İlyas Kaplan

Aşk mavisi

savurur peşimiz sıra kader
yanmış yanmaktan köz kesilmiş
fersudeleşmiş en nadide aşk duygularını
şişeler içinde bırakılan mektuplar gibi
ebede hiç durmadan akan bir akarsuya bırakır

aşk mavisi bir ummanın kıyısına varmak için

sığınacağımız tek liman dualardır
göklere dayanmış merdivenden iner melekler
huzur kelekleri gibi yüreğimize buseler kondururlar
rahmet damlalarıyla üzerimize sayısız
en yalnız saatlerde öz ile buluşmak için
arşa dayalı merdivenden miraca yükseliriz

yanar en ışıltılı yıldızlar geceleyin

sessizlik aceleyle çökerken tüm şehrin üzerine
değişen sokaklarda evlerde odalarda
hep kendimizden bir şeyler arar dururuz
çoğu zaman en karanlık yerinden çıkıp gelen
bize armağan edilen eskiyen bir hatıradır

bir çocuğun gözlerinde buluruz kendimizi

redfer

İlyas Kaplan

Aşk mevsiminden çalınan sendin eleni

duygularım tarumar
sevgine muhtacım
duy kalbimin sesini
hep senden bahsediyor eleni
ben hep o bildiğin adresteyim
ilk günden beri
yıllardır

oysa seninle ne kızgın çöllerde yürümüştük
yıldızlar göndermişim geceler boyu sana doğru
her gecenin ayla gelen o ilk parlaklığı sendin
kızıl şafaklardan düşen yanık renklerle
üzerime sinmişti deniz kokun
oniki ada gibi çaldılar seni benden eleni
bilseydim zincire vururdum ellerini
hiçbir gece uyumazdım
baş ucunda beklerdim

çığlıklar boşuna değil
uzayan gecelerde
seni kaybetmenin öfkesi o sesler
hadi ben sevmesini bilmiyordum
ya sen eleni
elma şekerine kanan çocuklar gibi
alıp götürüldün
sonra duvarlara asıldı resmin
arananlar listesinde senin adın
bütün afişlerde
aşk mevsiminden çalınan sendin eleni

artık gözlerim isli camda
anahtar sesinde kulağım
masal kadar uzak diyarlardasın eleni
her aşkın sonu kadar yakınsın

sen, senin ırkınla ben de kendimin
adlarımızı yazalım memleket isimlerinin yerine
egenin çizgilerini yapıştıralım birbirine
birakalım adaları masanın üzerine
sessizliğe bulanıp
karışalım sınırsızca eleni

yaprağın sesi
denizin nefesi
içinde gözyaşı
ağaçlardan
dalgalar ve
tarlada ki başaklardan
gelen ses kiev deki bombardımandan
bir tek senden ses yok eleni

yüreğimde miras kalan bir sevda duruyor
içimdeki gökyüzü uyurken
denizin üstüne mavilerden resmin düşüyor
gülümsüyorsun
şiir olup dökülüyorsun boş sayfalara
gemiler çiziyorum barbaros kardeşlerden
açılıyorum santoroni , sisam , paros
yağmur yağıyor
ıslanıyorum
her bir rıhtıma el sallıyorum
sensin diye eleni

kırkikindilerde
med-cezir kuşlarının kanat sesleri müjdeler taşıyor
sen karartma hayallerini yeter ki
yaşamak böyle bekleyerek bile güzel
anlıyor musun
rodos korsanları çalsa da tüm saatleri
ben seni hala bekler olacağım eleni

göç katarlarının ardına takılıp düşeceğim yollarına
bak ne mevsimler gelip geçti
hala bir umudum var
sil gözlerini, haydi hemen düş menzile
başından aşağı boşalsa da yağmurlar
tut yüreğinden sıkıca
takip et sesinin rotasını
orta bir yerde buluşalım
son yağmur biz olalım eleni
ıslanacaksak sarı sıcak harmanların tozlarından ıslanalım

üşürsek üstümüze alalım güneşin sıcaklığını
serelim yatağımıza ay ışığını
gölgelerimiz terk edilmiş bir iskelede
döşemelerden gelen seslere eşlik etsin
dalgalarda dudığımızdan öperek uyandırısın bizi
gişelerine kilit vurulsun yüreğimizin
yabancı vapurlar başka limanlara gitsin
sadece bize tahsis kılınsın bütün deniz
bütün gece eleni

kaptıralım kendimizi renkler ve seslerin dansına
rüzgar esintisi kumsalda
sabaha dek
dünya dönsün öte yanda
heyecanlansın saatler
koşadursun zaman

yaşadıklarımız güzeldi
her bir anı helal olsun
ne zaman mehtap geceyi unutursa
bende seni o zaman unutacağım

komşu kızı

unutmak, benim eserim olmayacak
sana daha ne şiirler yazacağım
sende kalan o yürekle
hoşça kal
eleni

redfer

İlyas Kaplan

Aşk senden fazla değil

içimde saklı ırmaklar akıp duracak daima
gecenin yıldızları çıktığında sen tümünden yok olacaksın
üzerine ant içilebilecek ne varsa onların adına ant olsun
dağlar taşlar toprak saklasa gökler sussa gördüğünü
ben sussam sen susamazsın

ummana yol bulmuş her köpüğün önünde diz çöker heveslerim
aç kapılarını elinle koymuş gibi bıraktığın yerde bul
beni...
silebilir misin alnının yazısından
çıkabilir misin rüyalarından
uyanabilir misin kabuslarından
mahşer var unutma...

çarpışıyor yüreğimde devamlı bir hüznün fırtınası
tükenmeye yüz tutmuş mumun titrek aydınlığında kah hayallere dalıyor
kah gizlice yolunu gözlüyorum
yalancı bir sonbahar içinde yol alırken kompartıman camlarından süzülüp süzülüp seni
çoğaltıyor yağmur

harcayıp tüketiyorum seni
hülyalara dalmış sensizliğine anlam katarken

günler gecelere kumlar ummanlara bulaştı da
sarp tepelerle yüz yüze geldi büyüdükçe buğday tarlaları
yanı başımda ardı sıra gür yelesi aslanlar gibi yürüdü saatler hiç yorulmadan
göçünden dönmedi sır sıra katar tutmuş turnalar

yaktığım ateşler de birer birer söndü
şiddetli ayazdan ...
aşırı yorgunluktan uyuşmuş gözlerim kapanma ve yaşları donma noktasına gelmişken

eksik parçamı arar gibi seni arıyorum ben
herkesin başının çaresine bakmayı yeğlediği vakitlerde

ruhunu mezopotamyanın sıcak rüzgarında eritmiş
kırmızı renkli som mermerden bir sığırcık kuşu sürüsü
tepesinde kurt motifi taşıyan sütun
birbirine sarılmış iki sevgili heykeli gibiyiz
her sokağı başında asılı dururuz yıllar boyu istanbolun

sonra öbek öbek ateşler yakılmış üzerimize
sonra ıslanmış, ağırlaşmış, soğuğu iliklerine geçirir olmuşuz
şehrin en tenha yerlerinden birinde birkaç gece daha

uzayın çıplak yüzü kapkara olunca uçsuz bucaksız evrende kaybolmuşuz
en erişilmez hayaller peşinde koşmuşuz
akşam rüzgarlarına toz serpintilerine açık

belki de görkemli geceler soyluluk dolu şiirler ilham ediyor
gevezelikler bir çok şey öğretiyor bana
keşfedilmemiş yeni izlenimler öncesinde

düşündükçe üzerime soğuk sular dökülüyor

anlaşılmaz heyecanlar başka nasıl izah edilir ki
hayal etmek başarmaktan daha kolay
çünkü hayalin
çünkü tahayyülün sınırları yok
içimde taşırım yaralı bir kuş gibi seni

can evinden vurur yakar bu sevda bizi
eski masallarda eski risalelerde olduğu gibi
ve senden daha fazla değil aşk

redfer

İlyas Kaplan

Aşk şarabı içenlere

göge ve gece yıldızına aşk olsun.
tan vaktinde sabahı kuşatan güneşe
saf saf duran bulutlar aşkına
adem aşkına...

zifiri gölgeli alev saçan dumanlara,
diz çöken dağlara
vuruşarak koşan ırmaklara
yığınlarca kum tepelerine
etrafı savuran mevsim rüzgarlarına
yağmur yüklü bulutlara
aşk olsun.

tozu dumana katan küheylanlara
tur dağından doğan yıldızlara
ikiye parçalanan dolunaya
demirleri eriten volkanlar

yazan kaleme
yazılanlara
alna çizilenlere
nuh tufanına
kızıldenize
berd-ü selama
aşk olsun.

örtünüp bürünen ,
örtüye büründürene
alınlara saçılan cennet baharlarına
güneşi düren, göğü ayırana
semanın yarıldığı vakitlere
göğsü açılana
inşirahlara
açık olan gönüllere
aşk olsun.

gözyaşları akıtanlara
yetimlere,öksüzlere ,masumlara
zamana,mekana,insana aşk olsun

yüzükoyun ateşe atılanlara
işyanlar aşkına
günahlar aşkına
delalet aşkına
sapkınlar aşkına

siyah ve karanlıklar
kızıl harlara bürünmüş
nar-ı cehenneme
aşk olsun.

kevserin kutlu erlerine
rahmanın özge kullarına
rüyadan gülümseyerek uyananlara
sevgi dolu yüreklere
kutlu muştulara duğar azizlere

kırlara,yedilere ,yetmişlere
şeker şerbet lezzetlere
kalbinde aşk yarası olanlara
ezana karışan hu seslerine
aşk olsun.

asırlarca beklenen müjdelere
aşk şarabı içenlere
canı canana
aşk olsun

redfer

İlyas Kaplan

Aşk ve de gece ve sen

erguvan kokuları arasında
sana senin şehrinin sunardım ellerimle
infilak ederdi sessizliğim
sana söyledim hayalimdeki seni
çok daha zor olanı
seni sana anlatırdım
bir öncekinden daha çok
geceler ve saatlerce
her satırı senle dolardı şiir defterimin

eski tramvay raylarından geçirdim sana gelmek için
boşa gidenleri toplardım kaybolan geçmişlerden
selamlar verirlerdi hep aynı sesler
her okul çıkışında seninle karşılaşırdım
eylül vakitleri akıp giderdi siyah beyaz filmler gibi
is kokulu dumanlar tüterdi evlerden
yangını içimdeki kıvılcımlardı

bitmeyen bir öyküydün her gecede sen
üstümü örterdi elleriyle hayalin
ısınırdı içim
ateş böceklerinin ışıkları parlardı
balkonumdan her gece izlerdim seni

masa saati alabildiğine işlerdi
ömrümün iki yakasında
bir şehir yanardı
tüllenirdi bir sevda anı
kızgın bir kül bırakırdı geriye senden

kerevetine çıkılmamış masallardan
gecenin sukutu inerdi ciğerlerime
anımsardım her defa seni
cismen var olmanın hengamesini yaşırdım

kalkıp giderdim ayak izlerinin peşinden
yakamoz döşeli yollarda yürürdüm
dallarına asılmış dileklerimi saklardı elma ağacı
bir heyecanla
yıldızların ışığına dokunurdu parmak uçlarım
dudağını uzatırdın gökyüzünden sen
öperdin ...öperdin onlarca kez
sonrası yasak elma misali
aşk ve de gece
ve sen

redfer

İlyas Kaplan

Aşk yıldızına destanlar yazar leyla

yaşanmayan aşklardan bir görümlük hayal kurarım
yetersiz kalırım çoğu kere

var olan her şey aşktan yana
aşktan muzdarip
vaat edilen her esinti dalga boyu her akım
eser duygu sonsuzluğundan o ezeli hisler

aşk yıldızına destanlar yazar Leyla
en hücre en karanlık köşelerden

meleklerin tevekkülünden daha mütevekkilim
gel git dalgalarının getirdiği yankılar umut salar içime
yalnızların bile terk ettiği sahilleri dolaşır dururum
bu şehrin göklerinde kopan fırtınalarla beraber

yağan yağmurlar yüzümü yalar geçer
siner yüreğime bir ölümsüzlük iksiri

sahih aşklar yaşanırken her sabah
beni ihsas eden kodeslerden azade
suskunluğuma mekanlar peydahlarım
hangi beldeyse sonsuzluk
oraya ışıklar yürüsün diye

anlam kazanır katran çalınan saatler
bu hercümercin tüm badirelerini aşarak
şuurumun tam ortasına saçılır mukadderat

redfer

İlyas Kaplan

Aşk yüklü iklimlerde sarhoş

her gece hayalini kurduğu hayatın öznesi olmak için
sırta kanat açtı beyaz güvercin
sırlı aynaların aksinde derin düşlerle avutuldu
sonsuzluğun kenetlendiği tahayyül pencerelerinden
zehir zemberek uykulara sızdı

özlediği şehirlere götürüldü
susamaksa varsın çatlasındı dudakları
bir kez daha çöllerinde kayboldu
sancılı vakitlerin
derbeder bir başkentin adsız sevdalarından
yürek ateşinde ölmeyi şeref bellemişken

kalburüstü sanrılardan çıktı yola
nazenin bir çağrıyla baş tacı yapıp
her kanat çırpışıyla yükseldi sükuta

niyazlarını muştular ıslatıyordu artık
vakfedilmiş ruha cennetin tozu bulaşmışken
şafağın ışığında raks ediyordu
incir ağacında
onca umut
onca düş
onca hayal

sarhoştı mertebelerinde gök kubbenin
içinde ki her boşluğa bir kehanet mimledi
kutsandıkça her kadehle gönlü
aşk yüklü ikilemlerde
düş sağanaklarına gark oldu

tuva daki musa gibi
beşikte konuşan İsa gibi
kızgın ateşte yanan İbrahim gibi

redfer.

İlyas Kaplan

Aşkın varlığına reddiye gibiyim

göklerin tüm yıldızları düşmüş sanki
ufuktaki güneşlerin hepsi batmış ..
kum tanelerinden ibaret saat gibi
bir kuru yaprak gibi
düşüyorum

yalan görüntüler çoğalıyor aynalarda
mor bir sırrın üstüne tutunmuş
açılar vuruşuyor göğsümde
ağır bir bedelin kavgasını yapıyorlar
günün hikayesinden sonra
yırtıp yaktığım her şiir

her seferinde kulağımda yankılanır
sadece benim duyabileceğim bir ses
bir dakika... iki dakika...
içilmemiş her damla zehir
zehir dolu bir kabarcık yakıyor gırtlığımı

ilişkiler mevsimlere benzer
sadece dört mevsimden ibaret değildir onlar
gri kumlar, çivit mavisini deniz gibi
daha önce hiç görülmeyen fırtınalar gibi
öyle büyük değişimlere gebe

bazen mevsimler hep bahar
bazen don etkisinde
bazıları, bereketli yağmurlar gibi
yüreklere su serpen cinsinden

dün akşam tanıdık gelen iki satırın arasında buldum kendimi
kimsenin önünde ağlamadığım kadar çok ağladım
düşünceler içinde kaybolmuş
saçlarım ,avuçlarım arasında darmadağınık

hiç yaşamamış biri gibi, hiç var olmamış
bir aşkın varlığına reddiye gibiyim
hayat ne kadar hızlı da olsa
ölüm o kadar hızlı olmuyor bazen

bu sabah sımsıcak
aydınlık bir güneşle uyandım
kulağıma gelen tatlı seslerle
denizden geçiyordu kayıklar
yavaş yavaş limandan ayrılıyordu bir gemi
birileri ağlıyor ,birileri el sallıyordu
bir kaç gözyaşı damlası da benimdi

ayrılıklar tüm ayrılıklar bu yüzden
kaç yıllar ,kaç geceler şahit
ne rüyalar kaldı ortada ,ne de uykular
ne kadar derin de olsalar

redfer

İlyas Kaplan

Aşklara lanet olsun

mendebur saatlerde
gemileri yakmaya hevesli olanlara ithafen
yaktım denizleri

dallara yazmalar bağlamakla,
göğe dilek salmakla olacak iş mi bu hiç?

kırık dökük sözlerle
kim yer bulabilmiş
kalbin kör köşelerinde

bir katre alevin sinesinden
cehenneme düşen tek damlayım

yok ...yanmak kolay
varsın acı olsun,
dumansız olsun ,
yalın ızdırap olsun
kimse değil, ben de değilim suçlu.
suç yok...
suçlu yok..

bir isteksizlik hali
bir tuhaf sessizlik ...
uçuk bir heykeltıraşın elinden çıkma bir heykel gibi donuk

zihnimin her köşesinde
çaresizlikler,ağlama nöbetleri,
bunalımlar, buhranlar...

mor ışıklı bir mekandayım
kimliğini unutmuş.
kaybolmuş ...
yok olmuş ...

irade yok,
dirayet yok,
cesaret yok...

hiç söz vermedim
tövbe,
bundan sonra asla
boş yaşarım da,
biri daha mı
yok ...
asla yok...

iradem sarsılmış ,
mantığım kaybolmuş
garip bir şey.. beni yerden yere vuruyor..
uzun süren bir sıtma hali sanki

aşk yok
sevda yok

redfer

İlyas Kaplan

Ateş gül bahçesine dönüşür

bir fecri kazıp vakti sabaha koşan yıldızların
ötelere akar bedbin, bitkin hayalleri
bir çok iz kalır alınlarda
birde gözleri mesken tutmuş taze uykular

bir müberra beldenin mücella makamından
feyiz semtine girer safi ruhlar
adeta nurani derinliklerde irkilir
kızılca kıyametiyle hilal gökte ışıldayıp durur

semaya açılan gönüllerin son rotasına başlar yolculuk
batini bambaşka bir iklimin kollarında son bulur
elhamdülillah mertebesine şahlanır zikirlerin zindelikleri
sağanak sağanak boşalır avuçların en ortasına
inanmış yüreklerin tam merkezine bir o kadar his

her nefeste binlerce hu nağmesi gizli
saklı lütufların tecellileriyle tüten öyle farklı bir hava ki
ancak bu kadar imrendirici olabilir .
Allah'a davet eden o şefkatli seslere, aşk olsun

inleyen gönüllerde nurani bir içtenlik
imanın altın zevkleriyle beslenmiş bir letafet
bir mürüvvet çağlar, bir büyü hissedilir
o anlamlı tavırlardan o şaheser endamlardan
her seferinde bütün tazeliğiyle

bin bir umudu muştulayan ahenkler barındırır cemreleri
yepyeni baharlar uyanır sinelerde
kalbin bir köşesinde sessiz sessiz uyuyan aşk-u şevk
kevn-ü mekanlarına dağılır o ilahi parıltılar

abid uykusunda rüyaya dalıp çıkar menzillere
aşk şarabı içen bir güvercin gibi
uçar cennet mevsimi mekanlara
mahyalardan hatıra bırakılır her geceye
vuslat vadilerine heyecanlar yayılır yüzü koyun

adeta büyülenir lahutiliğin erişilmez tecellileri
rikkatle öperler alınlarından seccadeleri
ağıtlar yakılı toprağa düşer yağmur taneleri
arzin çehresinde dağılır bembeyaz inciler

deniz üstünde secdeye kapanır sökmüş şafaklar
bir yıldız da ne kadar izbe huy varsa hepsi
o vakit kızıldeniz ikiye bölünür
örümcekler ağ örer hıraya
ateş gül bahçesine dönüşür

işte o zaman bir kadın çağlara bedel olur
münzevi bir hasırın kucagında çileyi cennet gösterirken
ebedi vuslat ile asalete nikahlanır Meryem

firdevsten nur sıçratacak kadar gerçek cezbelere

ulvi muştular fısıldanır müminlerin kulağına
dokuz kat makamların gök kubbesine yükselir
varılır bir anın ötelerdeki haz denizine
açar hülyalara akan güzellikte şevk-i naz

patlamış bir ışık şelalesi halinde kıvılcımlar saçar
hemen her yerde her mekanda derin bir büyü
rengarenk uhrevi hazlar süzülür semalardan
ışık tufanı doğurur en nurlu geceler

müşahit bekleyen revh-u reyhan yüreklerin
duygularına kase kase ilahi şerbetler içirilir
ruhun sonsuzluk iştiyakı ebet arasında bir perde
fecrin doğuşuna kadar her yer renklerle tülленir
her an, aydınlığın ayrı bir boyutuyla

bir kuşluk vakti açılmıştır gayri hançeresi göğümün
hayaller arasında düş kovalamaktan yorgun düşüp
aks eder istikbalin en hoş ikramı sevap huzmeleri
bir susamışlık içinde o cennet iklimlerine, aşk olsun

redfer

İlyas Kaplan

Ateş kokusu taşıyor eylül geceleri

sonbahar yaprakları gibi bir bir dökülüyor
gecenin en karanlık vaktine
isyan...
çığlık...
cinneter...

hiçbir şey değişmiyor
her şeyle her...
hiçbir şeyle hiç arasında...
bir tek ben varım.

ateş kokusu taşıyor eylül geceleri
güz yapraklarının kıvrılarak düştüğü sonsuzluklardan
yalnızlık sızıyor üstüme sicim sicim
her cihetten ...

yüreğime bıçak gibi saplanan
koyu mavi buhran fırtınaları...
ruhumu avuçlayan isyan kasırgaları...
geçmişe beyhude zamanlar bırakıyor

sureti leylaya benzer damla ağırlığınca
gizli gizli hüzün çağlıyor yağmur
vurup düşüyor pencereye
mavi,
yeşil,
kırmızı

yalınayak, bir kadının eli örtüyor üzerimi
sonrası ölüm sessizliği...

redfer

İlyas Kaplan

Ateş rengi

uykuya dalınca kent
yalnız başına kalınca
aşkı öğret bana
aşkını ver yüreğime

sitemden bizar sevda mahkumlarınca
hasreti özlemle karınca
güneşin ışığı aya vurunca
gel bir huzmecik umut ver
her zerrele beni uyut

ilk hüznün adını söyle
afakını kaplayan ilk zifiri sevdayı anlat bana

bir zamansızlık anında
benimle göz göze gel
melekleri ürkütmekten korkarcasına
elini uzat yavaşça
parmaklarının ucundan dökülsün yaseminler

içine dolan ses ve sevince
usulca sen kimsin de
bildiğini bir kez daha bilmek için

bana dedin bir isim ver
varlığım olsun
sen isim ver, varlığım senin olsun
bana öyle bir isim ver ki senin adının yanında dursun
seni anan beni de ansın

yapraklar rüzgarda uçuşurken
bir damla yaş süzölsün yanaklarına doğru

sevmek için
bir kez yaşamak ,
bir kez de ölmek gerekmiş

ağacın gövdesine beni sevdiğine dair bir işaret bırak
ateş rengi çiçeklerden
yaprakları ışıldasın sudan, kokudan hazdan
ışığı yedi renk gökkuşuğı doğsun üzerine

öyle bir uyan ki bir daha hiç uyuma
gerçek üstü düşlerden
yarısı rüya yarısı ben

defnelerin, , nergislerin, nilüferlerin arasında
seyret mutluluğumu uzun uzun

suyun aynasına bir yansı
kendi güzelliğini seyret
suyun üzerine eğildiğinde
dallar, yapraklar, kuşlar, rüzgarlar şenlensin
suyun kendisiyle birlikte
seyretsinler o emsalsiz güzelliğini

öyle bir muammanın sırrı ol ki
satırlar izlesin sütunlar görsün
sayfalara geçmek için alel acele kelimeler
cümlelerin tümünün bahtı aydınlansın
sonrası sır, sonrası bana ait

sonrası karanlık, hele seni tanımayana kapkaranlık
benim bilme sınıırım şimdilik buraya kadar
daha ileri geçme mecalim yok

içimde büyük bir bilinmezlik duygusu
bilmek,kavramak, kelimelere çevirmek
sınırına, hacmine,muhtevasına gücüm yok
daha fazlasına güç takat yetiremem

redfer

İlyas Kaplan

Ateşe su

kırkikindi yağmurları başlamadan
ihtilaller patlamadan
her neyse
göz pınarına düşen
yanaktan süzülen
kana tere karışan
söyleme

yüzüm gözüm çizik,
dizlerim kan revan içinde
sana gelmeden önce
aştıgım nice dağın
tökezlediğim nice yamacın hatırına
söyleme

yorulmuş düşlerin adına
bir yanı ateş, bir yanı rüzgar, bir yanı su
dipsiz kuyulara bıraktığın umutlar uğruna
bensiz rüyalara gizlediğin duygular aşkına
söyleme

bir ilk bahar akşamı
ellerimde mor menekşeler
nar çiçekleri
sana doğru zaman
düşmüşüm yollarına siyah güller açmadan
benim de kör et gözlerimi
vuslat bana haram görünürken
söyleme

değil mi ki
lal harflerin yurdu savaş ve ateş çemberi
şiiirlere yazılı muammalı sözlerin bilgisi
tükenirken soyu yok olurken kavmi
ağaçlar altında ateşler yakılmadan
öyle bir akşamüzeri ansızın
denizler kaynamadan
gemiler suya gölge salmadan
söyleme

şimdi son kadehini sun ki zevk-ü sefam olsun
bir kereye mahsus küçük bir mutluluk
geçmiş zaman baharları
bir sezgi ki la-mekan
sese ses
günaha azap
ateşe su
söyleme

redfer

İlyas Kaplan

Ateşin babası

nasılda sevdirdi ona cehennem ateşi
nasılda sürüklenip bir kütük gibi yuvarlandı
alevli bir ateşin en şiddetlisine , en öfkelisine
nasılda helak oldu kahrolası

zalimdi ebu leheb,
zulümde hususi bir şerefe haizdi
Peygamber ile Allah arasına girmek ne demek
senin haddinemi be adam
nasılda helak oldu kahrolası

"Yaptıkları her işin önüne geçtik de,
onu (etrafa) saçılmış toz zerrelere haline getirdik." (Furkân, 25/23)

Peygamber'in zaferine nasılda manı oluyordu
dine uzatmak istediği iki eli de kurudu
bir anda her şey kendi aleyhine döndü
malı da ,kendide helak olup gitti
nasılda helak oldu kahrolası

nankörlük ve düşmanlıkta ileri giden o ,var ya ,o
dininin yayılmasına engel olan o ...
her türlü fitne , fesat ateşini alevlendirmeye çalışan o ,
azgın kafirlerin küfür ve taşkınlıklarını artıran ,o
nasılda helak oldu kahrolası

hani nerede ateş püsküren o alev babası
şanını yücelten, nesebiyle övünen,
şerefiyle böbürlenen kızgın cehennem kütüğü
rezil-i rüsva oldu ,

helakı, küfrün helakına nasılda misal yapıldı
daha da fazla lanete layık
cehenneme atılmış kafirlerin babası
nasılda helak oldu kahrolası

"Allah'ın nûrunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar.
Halbuki, kâfirler istemese de Allah,
mutlaka nûrunu tamamlamak ister." (Tevbe, 9/32)

ne anlamı kaldı yüksek nesebin,
soy ve şerefin .
ne kadar bedbaht ,
ne kadar alemler ibret biri oldun şimdi
sana buğz etmeyenlerin vay haline ...
cehenneme atılan bir ateş kütüğü gibi
nasılda helak oldu kahrolası

çukurlar kazıp dikenleri içine kakmak ne demek
ölünceye kadar da üzerine taş atmak hangi küfrün hiddeti
kendi elleriyle çekeceği azabı artırdı aslında
hem bedeni hem de ruhu hüsrana uğradı

vah zavallı ...
nasıl da helak oldu kahrolası

ne malı fayda verdi?
ne kazandıkları ?
kurdukları tuzak ve düşmanlıkların hepsi boşa gitti
elim bir felaketten kurtulamadı
hiç bir fayda da elde edemedi
o yalın ateşli cehennemden başka
nasıl da helak oldu kahrolasılar

o var ya o yazık etti kendine
ahirette öyle bir ateşe girecek ki
öyle bir ateşe yaslanacak ki
devasa alevli, dünyada eşi benzeri görülmemiş

son derece şiddetli bir kara alev
kapkara iltihabı olan bir lav
sadece cisimleri yakan bir ateş değil o,
ruhları sarıp, gönüllere nüfuz eden bir ateş o
nasıl da helak oldu kahrolası

"Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir ki, gönüllere işler." (Hümeze, 104/6,7)

o çalımlı karısı da odun hammalı olarak cehenneme girecek
ateşin babasına odun taşıyacak ,
ateşini artırmak için

küfrüne, arzusuna hizmet etmek neymiş bir görsün hele...
küfrüne iştirak etmenin bedelini ödesin
sırtında odun taşıyarak ..
cehennemin odunu ondan
çırası, kocası ebu leheb olacak
nasıl da helak oldu kahrolası

"O halde yakıtı insanlar ve taşlar olan,
inkarcılar için hazırlanmış ateşten sakının." (Bakara, 2/24)

alçaklığın sırtına binerek halk arasında bübürlenerek yürüyenlerde
kalpleri, ak temiz kimseleri avlamaya çalışanlarda,
izzet ve namus düşmanlığı içinde büyümüş o kimseler de
bir kadının odun hamallığı yapması gibi
onlara acıklı bir azap vaat edildi
şereflerine, zenginliklerine , üstünlüklerine mukabil.

cehennemde ki sefaetlik ne korkunç ,
işkencenin ,hakaretin biri bin para
cehennem ateşi de hakaretlerini artırarak ,
azabın şiddetine hizmet edecek
nasıl da helak olacaklar kahrolasılar

yuh artık ...

yol üzerine geceleyin diken dalları bırakmaya yuh olsun
hemde gerdanındaki zinetten daha güzel yayarak
sağlam liflerden kıvrılarak örülmüş , kuvvetli tellerden bükülmüş,
boynunda gerdanlık gibi sarkan iplerle beraber
gerdanı da ne güzel mücevherlerle süslenmiş ,
kıymetli bir gerdanlık olduğu halde

yuh artık...
süslü gerdanlıkla ,yollar donatıp düşmanlık besleyene yuh olsun
o var ya o, hamallık ipi ile nasılda ateşe yaslanacak
fitillenmiş, sağlam bükülüp örülmüş, ateş lifli iplerle beraber
vücudu bükülmüş ;iki büküm ,ip gibi bükülen kadın
merkeplerden daha hızlı, daha kıvrak koşar olduğu halde
sirtında cehenneme odun taşıyacak

"Biz, kâfirler için zincirler ve demir halkalar hazırlamışızdır." (İnsan, 76/4)

yuh artık...
ona vaad edilen zincirler olacak
gerdanına, gerdanlık yerine yakışan zincirler
bir odun taşıyıcısının sırtına aldığı odunları bağlayıp uçlarını sarkıtır gibi
gerdanlık yerine sarkıtacağı sağlam zincirler olacak

taşırken iftihar ettiği ,
sirtında cehennem odunu
ateşten urganlar boynunda asılacak
ateş örgülü kıvrık saçları sarkacak ,gerdanından aşağıya .

yuh olsun...
kendi yanacağı ateşin odununu taşıyana ,
o odun hamalına ...

yazıklar olsun..
Allah yoluna sarf edilmeyen servet ve kazanca
şükrü bilinmeyen şeref ve asalete...
işte o ateşin babası Ebu Leheb,
soyunun bir çok üstünlüklerine rağmen
Allah'a ve Resulü'ne karşı küfür ateşi yakmaktan hiç çekinmedi

yazıklar olsun...
yaktığı o ateşin odunu olarak helake sürüklendi
karısıyla birlikte bütün aleme bir darb-ı mesel olarak kalacak

yazık oldu...
nesebinin şerefine mal ve kazancına
asaletinin kudret ve ihtişamına
yazık oldu da...
kendini helak olmaktan kurtaramadılar
kendisine tevbe de nasip olmayıp mahvolup gitti.

helak oldu kahrolası
beddua olarak hüsranı da hak etti

eli gözüne dursun ,elleri de kurusun
elinde avucunda bir şey kalmasın ,iflas etsin
tutacağını tutamasın ,her tuttuğu boşa çıksın

yuh olsun, perişan olsun
ümitsizliğe düşerek kahrolsun ,yanıp gitsin
nasılda helak oldu kahrolası

"O inkâr edenler var ya,
ne malları, ne de çocukları onlara,
Allah'a karşı hiçbir fayda sağlamaz.
Onlar ateşin yakıtıdılar." (Al-i İmrân, 3/10)

Kötü sondan Allah'a sığınırım
Allah'ım sana sığınırım
hüsran ve aşağılanma ile ateşe gitmekten

redfer

İlyas Kaplan

Ateşlere feda

yeni bir günün akşamı
sevda denizlerine mor düşünceler sürgün
yalnızlık vurunca yangın rengi sahillere
uyanır müptela duygularım

sensizliğin hüznü var dinlediğim tüm şarkılarda
kalbimin her iki yakasında senin izlerin
sıcaklığıyla tüm zerreleri ısınmaya alışmış

benliğimi kuşatan heyecanlar ateş kararı
en latif duygunun çaresizliğine uğramış
ateşlere feda gecelerde
yürüdüğüm menzil senin

susmaz beynimdeki kölelerin haykırışı
göğün derinliklerinden azgın bir uğultu
düşüncelerimi zalimce kanatıp durur

redfer

İlyas Kaplan

Ateşten gömlek

oysa güneşli bir gündü rengarenk
masmavi deniz heyecanla selamlıyordu
çıplak ayaklarıyla koşan yüreğimi ,

anlamsız keşkeler den sonra
masallara inanacak yaşı çoktan geçtim
her gün bir gönül dolusu özgürlük bırakırım gökyüzüne
her akşam bambaşka ufuklara

saklı bir cennet yaratırım zihnimde
yıllardır düşlerimin barınacağı
damarlarımda dolaşıp içimi ısıtacağı

nihavent şarkılar söyler sonbahar yağmurları
umudun başladığı yerde
kaldırımlar üzerinde yürür kör karanlıklar
yürüyen benle

bazen çocukluğumun yanı başında sızlanıp ağlarım
ruhumdan daima geçmişe gizli bir özlem çağıldar

hep aynı sancıların göğsüne yaslanarak
açarım ruhumdaki zindanların kilidini
bırakırım tüm duygularımı

her akşam
yeni bir hazan düşürür gönlüme
umutlar dökerim rengarenk

yanı başımda tozpembe hayaller
fırtınalar dökmekte saklı sırlarım
ihtiraslarım ayaz darbeler yemiş

bir kısrak gibi her zaman kanatlanır yüreğim
yüksek dağlara
sisler içinde ovalara
kalbimin semasına
inkişaf eder her zerrem

redfer

İlyas Kaplan

Avucuna düşmüş yüreğim

hasretle ağlasın arınsın bir kaç damladan göz
hicranım geceler boyu umutlarıma kandil
bir yare mutadım ki nazarından mahrum gözlerim
yıllardır mecnunum cehennem azabı çöllerinde
ufkundan gelecek o lütfü iştihakla beklerim

bambaşka bir tecelliyle hayat bulur sevdam
gel titret içimi tüm günahlara rağmen
imdadına koşayım ateş vaktinde gönlümün
o eski hatıralar hatırına

senden bir emare bir iz siyah beyaz gölgeler
sitemkarım ezeli sitemler içinde yine
aşkın doruklarında bulutlara nazire
yokluğunda öyle avare öyle biçare
harından yağacak ateşleri gözlerim

mahzun bir zamanın hüznlerinde ahlarım
firak ateşiyle yanar kalbim
kardelen misali mahpusum ten kafesine
aşkımın armağanı al bu canı sana hediye
al ki haşra dek mesrur olsun bu mahkum

sonsuz bir arzuya müptela avucuna düşmüş yüreğim
kasım akşamlarına has ,yağmurlar bırakır
içimde kopan fırtınalardan münhasır
sadece aşkınla yangınlara gark olur kalbim
her akşam imdadını duyarım sensiz batan güneşin

redfer

İlyas Kaplan

Aylardan haziran hiç olmadı mesela

geçerken sokağından
taş atmadım pencerelerine hiç
delilik bu işte
seni sevmenin tezahürü
işte...

hep senin sebebiyetin
ilk örnek, ilk misal
dalga dalga aşk işte
ilk damla, ilk katre
ilk söz, ilk fikir, ilk tutuş
selam, hatır
vesaire işte

hiç bir yerde
hiç çay içmedim
senin demlediğin gibi
yudum yudum
ısınmadı üşüyen yüreğim
hiç...

hiç tanışmadık
değmedi ellerim ellerine
hiç okşamadım saçlarını
hiç dolaşmadı nefesimiz
bölüşmedik lokmaları
bir sofrada

bir kalbin tüm noktalarına
ayrı ayrı
düşenler olmadık
yer çekimli
etkili ,tepkili
ruh ve beden gibi
soyut , somut şeylerden
sınırsız
ayrıntılı
büyük
küçük

istaşyondan ayrılan tren
ışığında aynı melodinin tınıları
havada çarpışan yağmur tanesi
hiç olmadı
nereye düşeceğine karar veremeyen çiğ damlası

kavuşmak için
yedi şiddetinde bir depremi bekleyen
fay hatları
aynı gözyaşıyla ıslanmış mendil
hiç olmadı

aynı jarjore sıkıştırılmış iki mermi
aynı yürekte bir sevgi
henüz bestelenmiş bir şarkının güftesi
bir papatyanın yaprakları gibi
ayrı ayrı
beyaz ve sarı renkte
hiç olmadık
mesela

bir şiirin sözleri
nakaratları
yanık kafiyelerden biri
ısıtmak için yanan bir kaloriferin petekleri gibi
henüz daha yeni gibi
hiç kirlenmemiş
yepisyeni

faili meçhul bir suçun tarafları gibi
bir sabinin feryadı gibi
hiç susmamış
hüzzam makamındaki şarkılar gibi
hiç olmadık
aylar, yıllar geçmiş gibi
kaç vakit
kaç gece
kaç gündüz

parmakların ucundan düşen
kelimeler olmadık mesela
ayrılığı anlatan bir sazın perdeleri üzerinde
bir elin titremesi
bir yankı
bir ses
bir name olmadık hiç
daha bir derin
daha boğumlu
daha hisli

bazen bir sevgili saçı
bazen bir bahar kokusu
bir gecenin yağın yağmuru
gözleri
kalbi olmadık
titrek tonda fısıldanmış
ışıkların gölgeyi terk etmesi gibi
su üstünde yürür gibi
mesela

bir , iki saat arayla
yemekten önce
yemekten sonra

sabah akşam birkaç defa
doktor izinli
reçeteli
bağımlılık yapan
gizli gizli hem de
kimselele hissettirmeden
tadılanlardan olamadık
mesala

kor halde kızdırılmış bir demir
sımsıcak bir nesneyi elden bırakmak gibi
şuur kapışması gibi
bir şeyin var olması ,
tasarlanması gibi
aşk olsun gibi
çok mutlu ve heyecanlı
aylardan haziran
hiç olamadı
mesela

redfer

İlyas Kaplan

Aynadaki izler

önce gözlerinle girdin içime
yürüdün
dile getiremediğim çözümler getirdin ruhuma...
ne hikayelerde rastlanır cinsten,
ne masal diyarlarında bulunur soydan...

akseden bir hayal sırrı siyah gözlerin
her yer karanlık...
bir kendinden geçiş hali
sonsuz çöl içinde kum misali...

zamanı gözlerine sığdırdım
ışığını düşürdün bir kara noktaya .
kamaştı ufkumun dört bir yanı
düşlerden azade
yangınlardayım

duyduğum kalp atışları kadar gerçek
tenime temas eden kan sıcaklığı

aynadaki suretin vücut bulur her gece
gözümün önüne hayalin çöker
her defasında aklımın tükeniş noktasına
bakışlarının tesiri

git artık...
ayrılık vakti...
aynadaki suretini alıp da götür.

redfer

İlyas Kaplan

Aynalar unutulur

siyah beyaz bir resim
ruhumun pusuna göz ucuyla dokunur
saplanır durur hançeri kalbimin tam ortasına
sırrı yırtık aynalardan kan damlar avucuma
can çekişir kırk kez çehresinde bir şekil
cemalime benzeyen

esrarını aydınlatır ışığın her zerresi
hüzün tutar kahırları
ama nedense aynalar mutlu
aynalar sevinçli
belki de öyle sanılan sıradan bir görüntü
tıpkı bir melek gibi

kaçıncı seyredişim karşımda ki sureti
her gece bedeninde titreşir hayal meyal bir gölge
aynalar bu yüzden kirli aynalar bu yüzden sihirli
tebessüm gönderirler yedi yıl evvelinden
bazen öyle masum ,
bazen günaha benzeyen

öyle ki aldanırım kırılğan karanlığına
o kadar kolay değil dipsiz kuyularına itilmek
aynalar unuttur aynalar unutkan
ve sonra öfkemi kadehe doldururum
bir görüntü yansır cam kırıklarına
bazen isyan gibi
bazen hıçkırığa benzeyen

yıldızlar serpiştirilmiş çerçevesine
gelmeyen baharların rengarenk çiçekleri
aynalar odamın duvarında
her bakışta aynalar
sönmeyen ışıklarında saatler yorgun
ruhunun duvarında kaç kez dirilir
bazen sen gibi
bazen bana benzeyen

redfer

İlyas Kaplan

Aynaların camları puslu

başka bir iştihakla hisseder aynalar
senelerden beri aranılan hakikat
senelerden beri özlenilen yüz
ne kadar da yakınmış meğer

esrarını aydınlatır ışığın her zerresi
nedense aynalar mutsuz
aynalar öfkeli
belki de öyle sanılan sıradan görüntüler

odanın duvarında her bakışta aynalar
sönmeyen ışıklarda saatler yorgun
kaç kere dirilir çehresinde kaç şekil
bazen adem gibi
bazen havaya benzeyen

camının pusuna dokunur
kan damlar sırrı yırtık aynalardan
can çekişir çehresinde kaç ruh
bazen bir cemale
bazen bir endama benzeyen

her gece üstünde titreşir
hayal dünyasından kaç gölge
yıllar öncesinden tebessüm gönderirler
aynalar bu yüzden sırlı
aynalar bu yüzden sihirli

güzelliği hiç solmaz
en hassas duyguları emzirir aynalar
ceylan gözlünün siyah saçları
terennümleri baştan çıkarır aynaları

her gün yeniden açılır çehresi
aynaların aksında öylesi
kalbinde yaşatır en şuh sevdaları
fisıldar en latif arzuları
mahmur gözlü görününce aynalarda

yüzünde hep bir çizik hep bir iz
bir kırık saz gibi ah çeker aynalar
her çivisi oynar yerinden
her parçası sarsılır
nefesıyla cennet yüzlünün

aynaların camları puslu
ince tınılar doldurur ufkunu
mazinin sürür ve gururu
koşar istikbale doğru
yeni bir şevk yeni bir heyecanla

yoktan var edilmiş bir alem

gökler kadar müjdeli aynalar
yapraklar kadar nazenin
göller kadar berrak

mevsimler değişir
biraz soğuk biraz sıcak
zamanlar üstü halden
mekanlarına inilir aynaların
ete kemiğe bürünür o vakit

gece ve gündüz
ay ve yıldız
her şey tozpembe aynalarda
kızıla boyanır baştan aşığıya güneş
dolaşır damarlarında ay
doyumsuz seyranı bitmez tükenmez

bazen bir isyan
bazen hıçkırığa benzeyen
aks eder görüntüler
aynalar hatırlatır
aynalar unutmaz

redfer

İlyas Kaplan

Aynen vaki

aklımdan fena ihtimaller geçiyor
en küçük izler üzerinde yürüyorum
teşke biraz benim kadar sevmiş olsalardı
ağrıların soğuk çehresini

ruhuma ümitler dağıtıyorum
yıllarca
zihnimin çektiği müşkülâtle alay eder gibi
sineme sığınmış hazin bir sancıya aşk sunar gibi

garip bir haleti ruhiye içindeyim
gecelerce
kış gecelerinin uzunluğuna benzer
uçsuz bucaksız mekanlar uykularımda
hudutları mahşere kadar uzanan

mukadder bir hayat
nasıl olur da arzularımın ters istikametinde
çektiklerim cehennem azabının kefareti sanki
aynen vaki yıllarca

redfer

İlyas Kaplan

Ayrılığın tek suçlusu

kapıları kapatıp
her şeye arkamı dönüp gidiyorum
umurumda değil istanbulun ömrümden aldıkları
terk ediyorum derbederliği
yıkılmışlığı ihanetleri

rüzgara verdiğim hayalleri,
bırakıp gidiyorum

ayrılık şarkıları çoktan susmuş
bir ben kalmışım tenhasında gecenin
birde buzdan nefesler göğsümde
yeni bir adres bulmaya yürüyorum,

yağmur yağıyor
dönüp bir kez daha bakıyorum sokağın karanlığına
pencerelerde parlıyor umarsız bir kaç ışık

hafifçe söylenen ayrılık şarkısı
mülteci isteklere
dinmeyen özlemlere
hediyem olsun

sevmekten korkan kalbimin trajik bir özeti bu kaçmalar
ince sızılar eriten düşünceler şehrin kaldırımlarında
ben gibi yapayalnız ve ürkek
bu ayrılığın tek suçlusu benim sanki

ne garip ki korkuyorum
en çok ihtiyaç duyduğum şeylerden
sevilmekten korkuyorum

istasyondan ayrılırken bir tren ,
nasıl acı acı öterse işte öyle
yıllarca yaşadığım koca şehirden
korkuyorum...

ışık yok ,sıcaklık yok ,
rüzgarsa bumbuz esiyor
yüreğimde tiryakilik yapan sürekli bir yenilgi duygusu
kaçar gibi... gidiyorum

hiçbir şey istemiyorum bu şehrin ıslak sokaklarından
gün batımlarından ,
anason kokan gecelerinden
dünden daha çok ,
yarından daha fazla ...

yanaklara yapışan gözyaşlarına rüzgar vuruyor
içimde nefes nefes büyütüp havaya saçtığım arzular
soğuk nefesler bırakıyorum
cemreler ,

baharlar ,
mevsimler bırakıyorum
ardımca

istanbul...istanbul...
her fecrin gül kanatlı rüzgarı
bugün ayrılıyorum senden

redfer

İlyas Kaplan

Ayrılık

ayrılığın elzem olduğu vakitlerde
gecenin üzerine sancılar kilitlenir
biçilmiş ekinler gibi devrilir dakikalar
yaşlı gözler salınır sokağın kuytusuna
son merdiven basamağında sözler de tükenir
nefeslerin buğusu bir kez daha dokunur dudaklara

her ayrılıkta yağmurlar teselli eder duyguları
özlemlerin sarmaladığı her solukta
düşler zincir yapılır umut kervanlarına
kibrit çakılır yığınca masum hatalara

yürekleri tutuşturur ateş
dönüş umutları da yakılır son adımla birlikte
hiçbir cümlenin her hangi bir mana ifade etmediği
anbean cebri bir ruh direnişi başlar

redfer

İlyas Kaplan

Ayrılık sarılır yüreğimize

rüya mı, gerçek mi
rüya olan dünya mı, öte mi
aynanın öbür yüzümü yoksa
güneş görünmez olur da gök bulutlanır ya hani
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi
girilir ya bir bahar mevsimine
bilemezsin
yakın mı
uzak mı

gökten düşünce yıldızımız
lirik destanlarda gözyaşları akar ya
bir vuslat olur ya
akşamın renkleri
bir ucunda kızıl ufuk
diğer ucunda yanışlar
bir uçta tebessümler
ötede gönül olur ya

bilemezler dostum görüp geçirdiğimiz rüyaları
ateş almış gemilerin suya yansıyan yangınlarını
hep öyle değil midir
sonu mutlulukla biten öyküler
içimize sığın dağlardan taşanlar
aşılması en zor mevziler değerlidir
en çok

gel yapma dostum
kaldır yüreğinde ki perdeni
bak o vakit
kivılcımlı nal sesleriyle tozu dumana katar atlarımız
işte bunun için her sabah dolu dizgin
yeni doğan güneşin ışığına doğru koşarlar
en çok umutlarımız kırbaçlanır
düşlerde bahar görürken
ayaz gibi kardan adamlar büyür içimizde

bir başka takvim duvarda asılı
ve bir başka saat...
acılar numara diye yazılmış
alacalar üşüşmeden dostum
elimizde demet demet gül
sevdiğimize götürürüz
her gün

örtüsünü kaldırırken gece
son mürekkep, son hece bitmeden
şarkılar bestelenir o vakit
dudaklardan dökülür nağmeler
ayrılık sarılır yüreğimize

gözler nemlenir
boğaza düğümlenir boğuk sesler
unutma dostum
sen seçtin ayrılığı
sen unutsan da gözler seni unutmaz
harfe dönüşen sözler yok olmaz
sen unutsan
ben unutsam
şarkılar unutmaz

hani gecedan kalan
sesler, çizgiler ve renkler
hepsi ölüm gibi sessiz
yıldızlar kadar uzakta
sorma dostum
inilecek istasyonu
yazılıdır nasılsa biletlerin üzerinde
bir varmış
bir yokmuş

zamansız, mekansız saatler
hepsi dilsiz, kör ve sağır
söylemek istediğimiz onca söz
anlatmak istediğimiz onca cümle
kaybolmuş hayaller gibi
savruk
koş ki yakalayasın

bilemedik
bahtımızı aydınlatan çoban yıldızını
silik şimdi tüm izleri
bize kalan yangınları
eriyip kül olmamız bu yüzden
dostum

redfer

İlyas Kaplan

Azade teŖrinlerin taze sevdaları

uzayıp giden masallar anlat bana
kelebeklerin o kısacık ömründen
mor menekşelerin açtığı mevsimlerden

cemreler gibi
havaya suya ve toprağa düşenlerden
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi

yeni baharlara gireceklerden

sinede eriyen sırlardan bahset bana
ikinci güneşinin lirizmine benzer
dolunay akşamının romantizmine muttasıl

suya düşmüş bir karanfil kadar mahzun
kör tepenin yamaçlarına savrulan saçlarından
dalgalı bir denizde süzülür gibi
azade teŖrinlerin taze sevdalarından bahset bana

fırtınana sonrasında kaybolan heyecanlarından
sarhoşluğu ertelenmiş saatleri anlat bana

redfer

İlyas Kaplan

Baba olmak bir umuttur

bir erkeğin yaşamında en önemli basamaktır baba olmak
ilkin haber olarak gelir babalık
sonra küçücük bir bebek kucağında
çekingelik ve tecrübesizlik
insan mucizesi karşısında
duygular sel gibi taşar gider

bir nimettir babalık
hemen yanı başında sorumluluk da getirir
öyle ki
o günden sonra
hiçbir şey artık eskisi gibi olmaz

baba olmak,
bir insanın yaşamına liman olmaktır
nasıl ki gemiler
açık denizlerde dev dalgaların arasında yol alırken
gerçek kuvvetlerini düşlerindeki limanlardan alırlar
çocuklar da
yaşamları boyunca karşılaştıkları badireleri
arkalarında hep bir babanın var olduğunu bilerek atlatırlar

baba umuttur
insanın doğup büyüdüğü ev
içinde birileri yaşasın yaşamasını
artık baba evidir
kuşlar yuvadan uçtukten sonra da
yuvayı adıyla bekler baba
evin direği değil
kendisidir baba

sahiplenmek, yoklamak demektir baba olmak
oyunlar oynamak
ilkokula yeniden başlamaktır
kalemıraşı, defter kaplamayı
parklardaki cıvıltılı sesleri yeniden keşfetmektir

baba tek bir renge indirgenemez
göğün renklerine benzer
yeni doğmuş bebeğiyle oynarken
tıpkı onun yanakları gibi al aldır
oğluna nasihat ederken coşkun bir mavidir
bir gencin kalbinde esen fırtınaların boyasıyla boyanır
kızını gelinlik içinde görünce bembeyazdır

az konuşur
çok susar baba
hayat değirmeninde öğütülmüş
keder fırınında pişirilmiş
doğru zamanda doğru şeyi söylemek hususunda
ustalaşmıştır

baba...
kimileri için gurbetin adıdır
evin maişeti için
geçim derdi için
kalkmış ,
uzak şehirlere göç etmiştir
yaban ellere gitmiştir

baba upuzun bekleyişlere benzer
onun yüzü
her gece yorgun argın batan güneşin
insanı hüzünlendiren kızılığıyla kaplıdır

her evlat
dünyaya babasının gözleriyle bakar
onun sesiyle alışır
baba penceredir
onun olduğu cepheden ışık girer içine

ilahi emir gelip onu aldığı
bir mezara dönüştürdüğü zaman
bir tarafımızın kör olması bundandır
baba varlıkla, yoklukla imtihan olmak demektir
çocuklarıyla ağır bir imtihan yaşayan Hz. Adem gibi
birini katil
diğerini kurban olarak gördü dünya gözüyle

oğlu Hz. İsmail'le sınanan Hz. İbrahim
evlat hasretiyle yanan Hz. Yakup,
oğlunun isyanı ile karşı karşıya kalan Hz. Nuh
öğütleriyle sadece yavrusuna değil
bütün insanlığa seslenen Hz. Lokman
Hz. Yahya ile müjdelenen Hz. Zekeriya
bir babadır

insanlığın gurur tablosu yüce babaların yaşamları
insanlara bir nasihat numunesidir
Cenab-ı Allah tüm bunları
bildirmiştir ilahi kelimelerinde

Hz. Peygamber
hem sevgi dolu bir eş
hem merhamet sahibi
hem de müşfik bir baba
kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü bir çağda
biricik evladına Zeynep
/babasının hazinesi adını vermiş
onu bağrına basmıştır

o, sadece kendi çocuklarına değil
ümmetin bütün çocuklarına
baba şefkatiyle yaklaşmış

babası uhud savaşında şehit düşen beşir'i
mahzun görünce onu teselli etmiş
ben senin baban olayım
aişe annen olsun istemez misin?
diyerek
küçük bir çocuğun gönlüne
yeni baharlar getirmiştir

hz. muhammed,
kızı fatıma yanına geldiğinde
onu ayağa kalkarak karşılamış
hatta
kendi yerine buyur etmiştir
torunlarıyla oyunlar oynayan bir dededir

baba olan
hz. yakub'un sabrını takınır
hz. ibrahim'in teslimiyetini giyinir
hz. zekeriya gibi evladının üzerine titrer
hz. lokman gibi kelimelerini incelterek
evladı ile arasında sevgiden örülü köprüler kurar

ilk defa bir ezanla kulağımıza düşer babanın sesi
yaşam sürdürdükçe
ışıl ışıl parlatır ulaştığı her noktayı
ömrü nihayete erdikten sonra bile
manevi bir huzur
bir gönül rahatlığıyla yine
aynı mahcubiyetle
çalarız baba kapısını

artık
ev denildiği zaman
nasıl ki aklımıza bahçeli, sundurmalı
önüne kadar uzanan toprak yollu
müstakil bir yapı gelmiyorsa

aile dediğimizde de
büyükbabaların gölgesi altında yeşerip büyüyen
kalabalık aileler gelmiyor artık
maalesef.

redfer

İlyas Kaplan

Bağrıarak atlarını dörtnala sürüyordu rüzgar

dağların güneşe dönük yamaçları bir çocuk nefesi kadar yumuşak ve güzeldi
sonra, buzullardan bir rüzgar esti acelesi olan alaca karanlıkla beraber
gri-mor rengini de ardından sürükleyerek sessizce
kupkuru bir soğuk
kaplayıverdi vadileri, boğazları da

gölün kıyılarına kadar inen sıradağlar kalın kar yığınları altında kaybolmuştu
saatler önce birden patlak veren ortalığı kasıp kavuran bir fırtına getirmişti kar
yığınlarını
sonra doğal güçlerin karşı gelinmez iradesiyle dağlar gökyüzü ve bütün dünya, yitip
gitmişti

müthiş fırtınanın etkisiyle donup kalmıştı
sessizlik içinde ,ağır kar boyundurukları altında hareketsiz
koca dağın rüzgarlı yüksek yamaçlarında saçaklanan bulutlar

puslanmış soğuk vadiye doğru uçuyordu
her geçen dakika daha da yaklaşarak
homurtusunu arttırarak havayı şişiriyor sonunda bütün gökyüzünü dolduruyordu
zorba bir kükreyle dorukları yalın bir ses
ışığın ulaşabildiği kar yığınlarının üzerinden geçiyordu

uğultusu, dağlara ve kayalara çarparak yankılanıyor, büyüyordu
yırtıp parçalıyordu gökyüzünü tıpkı korkunç bir olayın öncesiymiş gibi

gürültü en yüksek noktasına ulaştığı bir anda
rüzgarın çıplak bıraktığı dik bir yamaçta
kayalar ses şoku ile,
donmuş parmaklara kan yürümesi gibi
tozu dumana katarak yuvarlanıyordu
daha küçük taşları da sürükleyerek
iniyorlardı aşağıya

yamaç gülle yağmuruna tutulmuştu sanki
kar yığınlarını çökerterek inen kayalar
yarı donmuş bir derenin kenarını örtüyordu
meçhul düşmanın üzerine atılmaya hazır...
öfkelerinden ışıltısı artan vahşi şimşekler çakıyor,
sinecek bir kuytu, sığınacak bir köşe bulmaya çalışıyorlardı

boz bir kurt inlemeye başlamıştı bir top gibi büzülerek başını ayakları arasına alıp
sonra sinirlerini iyice gevşetip, acı acı uludu, uludu,uludu...uluduuu..

çaresizdi ,amansız, kör bir korkuya kapılmıştı
göğün adaletsizliğine, bilinmeyen bir güce
belki de korkunç kaderine karşı idi bu sızlanışlar, ulumalar...
maalesef kaybolup gitti uğultusu kar bulutlarının arasında

kozmetik bir huzur çığı ile bir anda yeniden sessizliğe kavuşmuştu
soludu, öksürür gibi sesler çıkardı gri bir ayı
kara göz bebeklerinin durgun bakışlarıyla,
belli belirsiz bir şeyler görür olmuştu

öbek öbek koruların ardında
çığların ve fırtınaların topladığı taş ve ağaç yığınlarının gerisinde
çalılıkların ortasında, sarkık kayaların altında

toz bulutları ve şimşekler arasında uğul uğul yükselen hortumlar,
başka bir alemdi, uzakta, ucu bucağı olmayan
hatırlanamayacak kadar eski çağlardan beri

okyanusta dalgaları pompalayan balinalar gibi havayı adeta hızla pompalıyor
güneşin doğuşundan batışına kadar hiç dinlenmeden
şiddetli sağanakdan önce, müthiş bir gürültü çıkarıyordu

ölüm-kalım savaşında, yoğun bir kar kokusu karışıyordu havaya
nefesleri kesilip düşüyor savrulan kar zerreleri
şimşek çakan ve yıldırımlar püskürten rüzgar
bağrışarak atlarını dörtnala sürüyordu uçsuz bucaksız bozkırın üzerinde

gökyüzünde güneş büyük bir sarı top gibi parlıyor,
tatlı sarı bir ışıkla dünyayı aydınlatıyordu
bozkırı ,uçsuz bucaksız her yönü
yeni yeni açılmaya başlayan ufuk yerle göğü birleştiriyordu

kuşlar ılgın ağaçları arasında kanat çırparak cıvıldaşıyor,
boğazlarını yırtarcasına bağrışıyor, bütün gece öten ağustos böcekleri
uyan köstebekler yere düşenleri toplamak için harekete geçiyordu

yassı kafalı, büyükçe bir şahin
tüyleri büyümüş beş yavrusunu gezintiye çıkarmış, uçmayı öğretiyordu
bir çalıdan ötekine geçen yavrular, gözden kaybolmak korkusuyla cık cık ötüyorlardı

beyaz karlar üzerinde yakamozlar vurmaya başladığında,
rüzgar ağacın dallarını sallayarak kar döküyordu
donma ile bayılma arasında kendinden geçmiş ejder suratlı bir tilki yavrusu
üstüne zebellah gibi çökmüştü karların

kökнарların ve çamların iğne yapraklarından kurtulmaya çalışıyor
bir kaç dakika sonra öleceğini bile bile
bir dakika daha fazla yaşayabilmek için
çırpınıp duruyordu tan yeri

buzların çözülmeye başladığı vakitlerde atmosfer daha az sakince idi
şafağın ilk ışıklarından önce hava hafifçe serinlemişti
ağır ve sıkıcı günler sona ermişti artık
karın hikayesi
hep böyle yaşanırdı kış mevsimleri
bizim memleketin köylerinde

redfer

İlyas Kaplan

Bahaneler o kadar çok ki

ne zaman sığınsam yalnızlığa
karanlığın soğukluğu içimi üşütür
konuşmaya yeni başlayan bir çocuk gibi
her sabah

bazen masumlaşırım
sessizliğin içinde öyle ki mışıl mışıl
bana ait günahlarla beraber
olup biteni sorgular dururum

duvarda izlediğim görüntüler ağlamaklı
tek başına kalır kalp atışlarım
geçmişteki aşklara sitemler eder dururum
tekrarı olmayan bir filmde
mecburi bir son yaşıyorum

redfer

İlyas Kaplan

Balıkçı kuşları

kımıldamadan otururken balıkçıl kuşları,
birden havalanırlar ağır uçuşlarıyla ırmağın üstünden
gökyüzündeki temaşadan süzülen ışığın ardına
tepelerden yukarılara doğru
kendilerince bir türkü tutturmuşlar

altın sarısı güneşin sicağıyla ısınarak
nefes nefese kanat çırparlar
başka diyarlardan bambaşka dünyalara
meçhul uzaklara taşırılar sevdalarını
bulutların eteklerinden akıp giderler
gölgeleri uzayarak suyun üstünden

hafif bir rüzgarla salınır
parlak bir hâl almış tüyleri
içeri sızar her esinti mavi kostümlerinden
suya daldırırlar ayaklarını hafifçe
suyun yüzünde halkalar yayılır ta karşı kıyıya kadar
bir kaç balık yakalarlar enselerinden

kanat çırparlar göğün derinliklerinde balıkçı kuşları
bekler cemallerini ötelerde asırlık ağaçlar
çoban yıldızı rotasında izler barındırır
bedenlerinde kutsi bir hicretin yorgunluğu

redfer

İlyas Kaplan

Balıkçıl

kımıldamadan otururken balıkçıl kuşları,
birden havalanırlar ağır uçuşlarıyla ırmağın üstünden
gökyüzündeki temaşadan süzülen ışığın ardına
tepelerin yukarılarına doğru
kendilerince bir türkü tutturmuşlar

altın sarısı güneşin sıcaklığıyla ısınarak
nefes nefese kanat çırparlar
başka diyarlardan bambaşka dünyalara
meçhul uzaklara taşırılar sevdalarını
tepelerin eteklerinden akıp giderler
gölgeleri uzayarak suyun üstünden

parlak bir hal almış tüyleri
sıcak hafif bir rüzgarla salınır
içeri sızar her esinti mavi kostümlerinden
suya daldırırlar ayaklarını hafifçe
suyun yüzünde halkalar yayılır ta karşı kıyıya dek
bir kaç balık yakalarlar enselerinden

kanat çırparlar göğün derinliklerinde
bekler cemallerini ötelerde asırlık ağaçlar
çoban yıldızı rotasında
denize hasret bir ırmak
izler barındırırlar uzun bir yolculuğun adımlarından
bedenlerinde kutsi bir hicretin yorgunluğu

redfer

İlyas Kaplan

Balkon çiçekleri

sürgüne mahkum bir yanım
kocaman bir ağrının istilasına maruzum
ara sıra ötesini berisini kurcalayıp hal hatır sorar
devasına imkan olmayan bir sızı

sessiz sedasız, ağırbaşlı bir çocuk gibi
bir sağa bir sola koşuşup durur

öte yanım terbiyesini hiç bozmaz
bir fabrika işçisi gibi
günün yirmi dört saati çalışıp durur
mağrur ve vakarlı
göğsümün medahar-ı iftihar

tik tak sabah akşam işini hiç aksatmaz
ne sancısı var nede sızısı

bir büyük akasyanın yaprakları arasında
üç katlı tek bir apartman penceresi önünde
ve bir balkon parmaklığı eşliğinde

doğrusunu söylemek lazım gelirse
hiç de şikayetçi değilim

balkon parmaklığına her daim
bir ufak çocuk şiltesi ile yorgan asılır
gelen o kokuya rağmen
çocuk kokusu cennet kokusu der
katlanırım
sevinirim
hayatı sever gibi
izahı sadece bana ait bir hayat sevinci işte

bir de yanlarında olamadığım halde
balkon çiçeklerim
günü benim üzerimden yaşarlar hep

onlar sevgili anneciğimin bana bıraktığı hatıralar
ayağı kırık masamın üstündeki resimle beraber

bazen eğilip öper beni,
ben uyurken
müşfik kar beyazı saçlarıyla
gülümseyen o gök mavisi gözleriyle
seviyorum balkon çiçeklerini
annemi anımsattıkları için

bir mecburiyet bu
yoksa yaşanmaz
engellere tutsak bir hayat

redfer

İlyas Kaplan

Bambaşka bir alemde yaşarım seni

ruhumun içinde doğarsın
yükselebileceğim yerlerin duruğuna
elbette seninle birlikte tırmanırım
bende

kendine özgü bir albeni taşır sevgin
elbette senden rengini alır
sana özgü ayrı ayrı renkte
tat ve kokular taşır senden
aldığım her nefes
yıllardır
her yerde
zaman ötesi yaşarım seni

ruhumun içine bazen öyle bir dalgınlıkla dalarsın
güzelliğinin etkisine tutulup kendimden geçerim
bambaşka bir biçimde görünür gözüme güzelliğin
tufan, dalga, coşku nitelikli
dolup taşarsın elbette
dünyam bambaşka bir dünyaya dönüşür

kimsin ,nesin ,nerelisin
düşünemez olurum
yaptığım hatalar hep bu yüzden
karanlıklar içinde
yer yer bir aşk gibi kıvılcımlanırsın içimde
yıldırım düşüşüyle düşersin bazen
ışığınla aydınlanır her cihetim

en tenha köşelerimde kök salar
ışığın gölgesinde yeşerirsin
ebet büyürsün
sevginin tadını
sevginin kokusunu
sevginin sıcaklığını
hep seninle duyumsarım

uçsuz bucaksız çölüne ulaşırım
başımın üzerinde sere serpe serilirsin güneş gibi
tatlı okşayıcı bir meltem olursun hep
hep başka göklerden
hep yepyeni yağmurların düşer üstüme
eser üstüme senden gizemli mevsim kokuları
tatlı, şen, bir sevgi buğusu eser
bambaşka bir alemde yaşarım seni

çılgınlık bu
şahikasına tırmandırır beni aşkın
akıl ötesi
anlam dışı
kalbin en ücrasında süveydalar
tüm harikaları sende görür

sende bulurum elbet

sevgi denizi içinde yüzmekteyim
sevgi denizinin içinde boğulmakta
içtikçe kanmaktayım
içtikçe susamakta
her dem yenilenir sana karşı heyecanım

ruhuma güç verirsin
kendine çekersin beni mütemadiyen
oysa aslanan sensin
taht kurmuşsun kalbime
senle var olmuşum
senle doyar gönlüm
sevginle beslenir duygularım

ıstırabım senden kaynaklı
sınırsız bir sonsuzluksun yüreğimde
kendi yarattığın
kendin ulaştığın
kendin vardığın
arzularım ,ruhumun elçiliğini yapar

soğumaz, kızgın değil
yakmaz, yakıcı değil
hep senden yana
hep senin için severim
onun için sensin sevgilim

redfer

İlyas Kaplan

Bambaşka hikayelerim var

melankolik bir tip olup çıktım
aldığım her yenilginin neticesi bu galiba
öfke saçmayı beceremiyorum
kavga etmeyi hiç...

anlatmam imkansız ,
çünkü ben tasarlamadım
tıkır tıkır yürüyen bu hikayeyi

kimi huylarım delişmen
kimi kurallara harfiyen uyan davranışlarım var
bu yüzden hep olduğum gibiyim statik

eski derbeder halimden eser yok
yepyeni davranışlarla mücehhez
mutluyum
hala sevmeye zaman ayıracak kadar
günlerin tadını çıkarmayı sürdüreceğim kadar
gamsızım

aslında sıradanlıktan nefret ederim
parmaklarımın dokunduğu her nesneyi
dönüştürürüm hayata
içime hep garip bir hüzün çöker
sonbahar akşamları

çocukluk günleri aklıma gelir
henüz delikanlılığın sınırlarına bile gelmemiş o günler
bahçesinde koştuğum okulum
küf kokan sınıflar
oturduğumuz kırık dökük masa ve sıralar
cılız bedenlerimize geçirdiğimiz o güzelim formalar
bayram namazlarından çıkarken cakalı kıyafetler
saatlerce eğlendiğimiz sokak araları

pek çok yanlışlar
kaygılar, endişeler ,acılar yaşadım
birbirine bağlanmış, iç içe geçmiş
tuhaf bir serüven işte
birilerini tanıdım...
esen rüzgar ile sağa sola savrulmuş

hakeza
orta yaşı çoktan kanıksadım
fırtınalı günler çoktan geçti...
ahir zamana ramak kaldı.

redfer

İlyas Kaplan

Bana Şimdi biraz hüzün lazım

bugün kendimle baş başa kalmaya kararlıyım
yapılması gerekenlerin listesi duvarda asılı
gözlerimde parıldıyor ıslak bir yansıman
amansız kaygılar kemiriyor içimi
öfkem son had safhasında
ince bir buhar tütüyor soluğumdan
kasırğa çıkmış gibi

uçurtması kaybolan çocuklar gibiyim
bana Şimdi biraz hüzün lazım
mevsimlerin geçtiği hayallerden
gözlerinin buz mavisinde
huzur demleyip yattığım
hep ıssız
hep sus
tebessüm kokulu

aramızda adı konmamış bir Şeyler var
sürüp giden bir savaş bu sanki
silahsız bir harp
bir iç çatışma
kelimeler anlamlarını yitirmiş
yalnızca cevapsız sorular sayfalarda
uçup giden yıllardan
bihabersin

zihnimde bin hikaye hüzün
hızla koşup giden düşünceler
gerilmiş üzerlerine siyah bir tül
göğsüm kıpır kıpır
keyfiyetsizim
sabahın bu erken saatinde
dört nala bir özlem senden
dolu dizgin bir iç acısı

bazen sessiz bazen farkına bile varmadan
ciğerlerime sinmiş kokun
seni taşımak zor
gizli saklı
bile bile ruhuma yeniden üfleniyorsun
taze bir nefes gibi

içimi sarmalıyor onca olaylar
araya bir gecenin rüyası giriyor
bir hayli hayal kırıklığı senden
çarpıyor sesler Şuuruma
üzgünüm,
benim hatam
kumsaldaki kum taneleri
gökteki yıldızlar

redfer

İlyas Kaplan

Başımda tatlı,ılık bir rüzgar esiyor

sokakları süsleyen loş lambaların ışıkları
akşamın renklerine vuruyor
yok oluncaya dek
hafif bir rüzgar esiyor ,
gecen gri benliğinde...

deniz kıyılarında karanlık çok ürkütücü
kumsalda bilinmeyen ne hayaller
geceyi bağrından yaralayan.
bakire bir hatıraya en gizemli anlarla dokunuyor
farkında olmadan

hala ısrarla kendimi suçsuz zannediyorum
yaptıklarımı sorgulayacak maneviyatta değilim
akıl sır erdiremediğim istifhamlar yüklüyüm
hiçbirinin anlamı yok
çünkü her biri cevapsız bende

deli dolu bir ateş ki sineye düşmüş
delice yanar, dumanları yükselir
göklerin ortasında, kaybolur nefes nefes

aşk denilen her şey mazide bir yerlerde kaldı
tutkudan daha önemli şeyler var romanlarda
çoktan tükenmiş ilişkiler yumağı
kurulan hayallerin hepsi
malum sebeplerden azat olup gitti
sonu belirsiz bir yolculuğa çıktı

hangi ekimdi
hangi kurşuni geceydi
peri masallarıyla süslü
bir şarkı sözüydü
şehrin loş caddelerinde çalınıp duran

tatlı bir sükunet
hüküm sürer içimin iklimlerinde
ılık bir rüzgar eser şimdi

o kadar çok hatırlanacak anı var ki
geçmişte yaşanmış bitmiş
evrenin bir diğer köşesinde tekrarlanacak
bir tiyatro eseri gibi

redfer

İlyas Kaplan

Başını alıp gidiyorsun

yeni bir günün kızıl şafağı gelsin diye
susasin diye tüllenen her seher sağanağı
el ayak çekilmiş
alaca karanlıklardan hayal meyal
atının gidebildiği yerlere
gözyaşları bırakıp
gidiyorsun

tutkuyla adanmış ruhunun
son ışığını da söndürmeden
içindeki fırtınayı dindirmeden
düşman askeri gibi
kül etmeye kastetmişsin
önüne gelen her şeyi
yakıp yıkıp
gidiyorsun

her sokakta ayak izlerin
her gölgede oturmuş
her mahalleyi karış karış dolaşmışsın
ahali seni tanıyor
bir elveda bile demeden
gidiyorsun

terk-i diyar ediyorsun
sokağını, büyüdüğün evi
sevdiklerini
anı ve acılarını
arkana bakmadan
yeni diyarlara
yeni yurtlara
alıp başını
gidiyorsun

maziyi bir kenara bırakıp
bir daha kar zarar hesabı yapmadan
pes ediyorsun
teslim oluyorsun
vazgeçiyorsun
gerekirse bedel ödeyerek
gidiyorsun

doğduğun, büyüdüğün, evlendiğin toprakları
kokusunu taşıdığın birini
şehrini terk ediyorsun
telaşlarını kucağından dökerek
hüzünlü ikindilere
kızıl akşamlara,
koyu gecelere
gidiyorsun

yola koyuluyorsun tap taze nefeslerle

çorak toprağın seni arzularken
kapılar, odalar özlemini çekerken
aynalara anlamlar düşürmeden
gidiyorsun

eğik bir dal yırtıyor gözündeki perdeyi
nabza can oluyor dudağına değen her hece
ümitlere damlalar sunuluyor yağmur kokulu
dokunuyor iç sızılarına bin teselli serinliğinde
kirpik uçlarına çiğ diye düşüyor
yıldız yıldız ışıldayan fısıltılar düşüyor
sessizliğin mevsimine
gidiyorsun

toprakta saklanan umut çekirdeklerin
bahar rüyası görsün diye
gül serpiştirsün diye
günahlardan temizlensün diye
alnını ak edecek gurbetlere
gidiyorsun

gölgeler düşüyor adımlarının önüne
soğuk terler dökülüyor yorgun ayakuğlarına
sırrını borç istiyor menziller
közlere üfleyerek
közleri alazlandırıp
taşınıyorsun susuşlardan denizlerin mavisine
gönül kıvrımlarından sonsuzluğa akıp
gidiyorsun

redfer

İlyas Kaplan

Başıyor yeni bir kış

kar yağıyor
acı acı
haykıra haykıra
eriyesine denk
hışırdaya hışırdaya
büküle büküle
defalarca

ışılıyor her taraf
her şeyin başı ve sonu kar
misk gibi kar kokusu var
dağ dağ, tarla tarla köy köy
renkler uçuk
benizler soluk

en uç göklerden geliyor
yıldızlar ötesinden derinlerden
bir uçurumun girdaplaştığı noktadan
çocuk ağlamaları kadın çığlıkları imdat çağaları
tek tek ,ses ses ,belli belirsiz uğultular
ta en uzaklardan
bitik
titrek

amansız soğuklar içinde şehir
üstüne uzanırken lapa lapa kar
sokaklarını gezinirken ayaz
elinde paslı bir ayna
aynanın sırrında buğulu birkaç nefes

kış güneşi
gizli bir elem soluyor
yalvararak kah pencerelerde kah damlarda
yalnızlığın sırrını içinde saklayıp
nefesleniyor bacalarda
bir kaç duman halkası
göğe yükseliyor üşüyerek
merhale merhale
tedirgin ve ürkek

rüzgar esiyor
dokunduğu her nesne
soğuktan avazlıyor
sızlıyor eflatun, gri renkler
solmuş, yıpranmış perişan şekiller

efsane savaşılar at süren eski süvariler gibi
ağırlaşmış bulutlardan dört nala koşuyor kar
evlerin üstüne, caddelere kaldırım taşlarına
bembeyaz keşilmiş ağaçlar
öksürüyor boğum boğum

gökten düşüyor kar taneleri
duvarlara çarpa çarpa
duygular karışıyor birbirine
kalp ritimsiz
ten üşüyor

bütün ihtimaller bir masaldan iktibas
içinde kar kokusu
kar rengi, kar uğultusu
senenin en kutlu deminde
başlıyor yeni bir kış

redfer

İlyas Kaplan

Baştan başa onbinlerce sen

sen ufkumda bir tutkusun
seni seyrederim bir daha
bir kez daha
uzanır içime ince bir sızı
ayrılıktan vuslata
vuslattan hasrete sen yürürsün
senle yürürüm azap mevsimlerine

günlerce aklıma düşüyorsun
soluk soluğa kan ter içindeyim
mavi düşlerle bezenmiş
nar çiçeği gibisin
tütsülü kızgın
içime dökülüyorsun

her dem düşüncemdesin....
mayhoş elma tadında
her tecellinin bir parçası nazın da
her güzelliğin bir zerresi yüzünde

bir gecesin küsuftan fırlayan
bozguna uğramış uçsuz bucaksız
kırılmış, parçalanmış bir enkazsın
biraz hüznün biraz hazin kanıyorsun
can evinden tutuşmuş
kızıl bir şafak gibi yanıyorsun

sen bilemezsin aşkın ne demek olduğunu
daha küçücüksün
sineleri sarsan zelzeleleri de bilemezsin
gönlümün tellerinde ki türküleri
ağıtları, yakarışları
ayazlara aldırmadan nasıl söylendiğini...

ey gözümde ki ucu yanık gök bulutu
ey sinemde ki ıstırap gülşeni
rüzgar kokusu
bir damla su
bir küme ışık
zamanın her vaktinde
ıssız sokaklarında İstanbulun
gece gündüz taşıdığım

senle boyadım gecenin karasını
senle bezedim üsküdar manzarasını

her nefesim safran sarısı
zehir menzillerden geçiyorum

zemini lacivert gökyüzüne çarpıyor
geri dönüyor her bir ahım
dipsiz kuyulara itilmişim
apansız
susup gitmişsin
vedalara zaman bırakmadan

şiiirler yazdım belki okursun diye
yazdıklarım çığlığıydı içimdekilerin
sana seslenişimdi
bir kere yerleşmiş büyülü gizemin yüreğime
usulca göğsüme takılmış
önce sen
baştan başa onbinlerce ...

intizamlar birikmiş senden koca koca
sesimde hicran tortusu
izin var parçalanmış aynaların yüzünde
pencerelerden uçuşan perdelerde

delik deşik her şey
gündüzlere çaresiz özlemler vurur
ekim gecelerine nakşedilmiş
boşnak güzelimsin
alnıma çizilmiş
kaderime yazılmış

redfer

İlyas Kaplan

Batan güneş gibi

veren de O, alan da O,
biz Allah'a aidiz ve O'na döneceğiz

bütün yollar ölüme çıkıyor aslında
insan ölümü unutsa da ölüm insanı unutmuyor
doğumla başlayan dünya hayatı
ölümle son buluyor bir gün
aslında her doğum, ölümün ilk habercisi
aslında ölüm, doğum kadar hayatın doğal gerçeği

biz doğduğumuzda ağladık
ölünce güler miyiz, ağlar mıyız
onu da ölünce göreceğiz
ölüm bir alem değişikliğidir aslında
geride bırakılan dostlar için üzücü de olsa
neticede buluşacağız bir zaman sonra

kutlu zeminde ölümü özlemle beklerken
başımızı dik
Allah'tan geldiğimiz gibi
O'na dönmez isek
emaneti yüklendiğimiz gibi nasıl yükleneceğiz
cennetin gölgeliklerini
omuzlarda ağırlık, kalplerde kesif bir ağrı
nasıl taşıyacağız bu canı

kalp ve zihin haritasında
dünya bir gurbettir
gerçek yurda
özlenen sılaya
sonsuz hayata uğurlanıştır ölüm

sonun başlangıcıdır
ilk alemi dünya olanların
son ve gerçek karargahıdır
rüyanın gerçeğe, gölgenin surete
fenanın bekaya dönüştüğü bir boyuttur ölüm

dünya yürüyüşünü sona erdirendir
duyu organlarının, zihinsel tasavvurların
akıl ve tefekkürün
sükun halidir
nihai noktasıdır

her yeni doğanın,
mutlaka başına gelecek tek şeydir
mutlaka adım atılacak sonsuz bir hayatın habercisidir
cennet ve cehennemin ilk kapısıdır
büyük mahkemenin kurulacağı gündür
cürümlerin, günah, haksızlık ve tuğyanların muhasebesidir
ölüm bir son değil
yeni bir başlangıçtır aslında

bir nevi, hayatın safhalarından biridir
dünyaya gelindiği andan itibaren ölümün gölgesinde yaşar insan
nice sevdiklerini yitirir
ölümün soğuk nefesini yüreğinde hisseder
derinden yaralanır
hasretlerine dayanamayıp ağlar senelerce
gözyaşı döker sabahlara deyin

ölüm gerçeği ile baş başa
her bir ölüm acısıyla daha da metanet kazanır insan
kendi ayakları üzerinde durabilmeyi
hayatın zorluklarına karşı mücadele edebilmeyi öğrenir
ölümün gölgesinde
hasret ve hüznü iliklerine kadar hisseder
ölüm bir sınavdır aslında
elbette sabredenler kazançlıdır

vuslatın gözyaşıdır ölüm
bir rahmettir
göz ağlar, kalp sevinir
gözyaşları kalbe koyulan sevgidir
şefkat ve merhametin bir göstergesidir
ilk kavuşmanın muştusudur
muhammed mustafanın gözyaşları misali

Allah'ın bir vaadidir ölüm
istisnasız herkes için geçerli
en tartışmasız gerçeğidir hayatın
bir ayrılık değil
tekrar buluşulacak güne ümit beslemektir
ölüm bir vaaz, nasihattir
toprak altında çürümeyi daima hatırlatır
hazları tahrip eder acıyı hissettirir ölüm

korcu ve ürperti ile ölümden kaçmak
görmezden gelip unutmaya çalışmak
en büyük bedbahtlıktır
ölümden kaçıp sonsuzluğu arayanlar
fanilik kafesine hapistir aslında
Hakka ram olup rıza göstermeyenler
yaşadığı her an derin bir ıstıraba sürüklenir
içten içe kemirir onları ölüm

batan güneş ve ay gibi
solan çiçek
yaşlanan varlık
hayata veda eden canlı gibi
eskiyen ve çürüyen eşyalar gibi
hep faniliği haykırır

kimileri için ölüm hissedilen ıstıraptır

dipsiz ve karanlık bir kuyuya düştüğünde yaşanan çaresizliktir
kavranması mümkün olmayan bu yok oluşturuş
kimilerine göre sonsuzluk düğümünün çözülüşü
varılan yegane kurtuluş kapısıdır
ebedi saadet güneşinin doğuşu
ufuklarda beliren kızıl şafak vaktidir

aslına rücu etmenin ilk yoludur ölüm
bedenden çözülüp toprak, hava, su ve ateşle karışıp
ruhu Mevla'sına ulaştırmaktır
aslına kavuşmanın süruru içinde
sevgiliye vuslat gecesidir ölüm

ölüm bir ayrılık bir firak değil
sevenin sevdiğine kavuştuğu lika kapısıdır
sevgiliye açılan yoldur
ruhun beden zindanından kurtuluşu
kafesteki esaretten tahliyesidir
geldiği hakikat alemine kanatlanıp gitmesidir

ruhun da ayrı düştüğü semalara kavuşmasının hasretidir ölüm
batan güneşin yeniden doğması gibi
doğmayı gördükten sonra
batmaya da mazhar olmaktır ölüm

ölmeden evvel ölmektir
ebedi kalınacak aleme hazırlanmaktır
ruh bedenden çıkmadan ölüm hatırlamaktır
ölümü hayatın içine dahil etmektir
doğumla başlayan serüvende
ebedi aleme yol alan bir rotadır ölüm
Seven ve sevilenin kavuşmasıdır
Rabbine müştak ruhun
vatan-i aslisine dönüşüdür

kimilerine
her an ensede bir canavar gibi
her an peşinde bir karabasan hissi
ölüm korkusudur aslında her korku
acıdır ölümün acımasız yüzü .
kimilerine
salt yok oluş değildir aslında ölüm
sonsuzluk arzusuyla yola revan olup
yolcu olmaktır

faniliğin ve hiçliğin idrakine varıp
ölmeden evvel ölmenin sırrına vakıf olmaktır,
benlikten kurtulmak
masivayı gönülden çıkarmaktır ölüm
hakikat sırrının denizine dalmaktır

sırrın tecellisine varabilmektir

merhale merhale
renk renk esvabına bürünerek
kemale doğru seyr-i sülûktür
tekkeyi terk etme
hiradan inmenin vaktidir ölüm

ölümle ilgili son sözü
hiç şüphesiz azrail söyleyecek
-dünya hayatın buraya kadar.
şimdi sonsuzluğa yürüme vakti...

redfer

İlyas Kaplan

Bazen aşar beni yazdıklarım

ben yazdığım şiirlerin cahiliyim
bazen aşar beni yazdıklarım
anlatmak istediklerimin ötesinde bir alem
ne yaptığımı nasıl yaşadığımı bilmediğim

ben yazdığım şiirlerin malikiyim
bazen ürkütücü bir ihtişama kapılıyım
bazen mistik bir evrenin ümidine
gizemlerle yoğrulmuş tilsımına eremediğim

ben yazdığım şiirlerin mabediyim
inkarcı kavimleri yerle bir edilmiş
semut mesabesinde şehirleri
sırlarla örülmüş esrarını henüz çözemediğim

ben yazdığım şiirlerin mahşeriyim
cehennem ateşinden beter yangınlarım
ruhumu serinletir cennetin dört ırmağı
ilahi tecellilere mazhar şükürünü bilmediğim

ben yazdığım şiirlerin neferiyim
en ulvi makamlar kapısında
sineme düşecek rahmetleri beklerim
savaşırım günahla sevabın karşılaştığı yerde

ben yazdığım şiirlerin katiliyim
müzmin bir azap ile kalbi harap
gönül bahçesi tarumar edilen
yalnız ben bilirim hunharca katlettiklerimi

ben yazdığım şiirlerin şairiyim
musa dokunuşuyla yakuta dönüşürüm
ıstırap sancısıyla paha biçilmez değerim meryem benzeri
sabırla beklerim gecenin derinliklerinde eyüp gibi

ben yazdığım şiirlerin cahiliyim
bazen aşar beni yazdıklarım
anlatmak istediklerimin ötesinde bir alem
ne yaptığımı nasıl yaşadığımı bilmediğim

redfer

İlyas Kaplan

Bazen buz gibi havalarda

her yer gözyaşlarıyla ıslanmış hatıralarla dolu
kaç beyhude rüzgarla savrulur düşler
kaç nafile güneşle kurur gözyaşları
kim bilir hangi zamandan gelendir yaşananlar
belki de eski bunun için bu kadar muteber

ekmek istersen ekmek,
su istersen su
derinden bir nefes çek
bunun için özgürlük bedava

istersen ayağına pabuç da satın alabilirsin
herkes gibi sayarsan parayı, çekebilirsin kafayı
içip mutlu olmak pek o kadar pahalı bir şey değil

herkesin kafasında aynı şey
cebine mangırlar dolunca
o zaman hak senindir hukukta
ihanet etmekte
gebermekte

yaa, böyle işte!
aklın çözülrse yanarsın
bazen buz gibi havalarda
bazen aç kurtlara yem olursun

bu işin lamı-cimi yok
bitkinlikten yere yığılmaların
yatıp taş gibi uyumaların
bir mezarın bile olmayacak belki de
korkunç facialardan sonra

kafanın içinden daha nelerin geçtiğini yalnız Allah bilir
karanlığın korku veren yüzüyle
zihin yatağından homurtularla akacak endişelerin
cennet ve cehennem kaygılarının
metal sessizliği içinde

ne renk olursa olsun
güneş gibi her yana ışık salsan da
asla aldırış bile etmez insanlar

bilinsin bilinmesin
öncesi, sonrası zaman da
herkes kendi ışığının gölgesinde
herkesin anıları kendi ait

redfer

İlyas Kaplan

Bazen sıradağlar olmak geçiyor içimden

hal içinde yaşayanların bir kısmı istikbale vurgun
bir kısmı da maziye aşık
bir çoğumuzun tahayyül ettikleri atide
bir çoğumuzun hatırladıkları geçmişte yaşıyor
en güzel zamanlarımız
ya hayalimizdeki atiyi kurduğumuz
ya hafızamızda maziye konuştuğumuz zamanlardır belkide

hemen herkes
kendi gençliğinde geçmiş olan zamanları aramağa koyulur
kendi gençlik çağlarını özler
evvelki mehabetli mehtap alemlerinin ihtişamından bahseder
bizim yaşadığımız gecelerin onlara nispetle sönük kaldığını
ziyafetin sonlarına yettiğimizi
sofranın son kırıntılarını yediğimizi
son sohbetlerini işittiğimizi söyler

hayat pek kısa
bu kısa zaman içinde görülen bütün şeylerin
duyulan bütün hislerin boyları
fanilikleri
bir o kadar daha kısa
hiç kimse
hiçbir şeyin
kendine mukadder kısacık ömrünü bitirip
sona erdiğini
sonuncu damlasını yaşadığını evvelinden bilemez

yine bir sabah
yine masum
yine habersiz
evimizden her zamanki gibi çıkar, gideriz
yaptığımız yine
her günkü işimize benzer
hiçbir şeyin hususiyeti dünden farklı değil

halbuki o esnada
bize bir şeyi haber vermeyen kaderimizde
ne büyük değişiklikler olur
halbuki alın yazımıza haberdar olmadığımız ne büyük olaylar yazılır

bugün evimizin sonuncu günü mesela
ikiinci vakti evimize döneriz
evimizin yerinde
bir yangın harabesi buluruz

yine böyle
bir gece gezinmeye mehtaba çıkarız
bu gecenin hiçbir hususiyeti bizim ayrıca dikkatimizi çekmez
hiçbir farkı nazarımıza batmaz
hiçbir şey bize bir sonuçtan haber vermez

şehirde böyle bir gece işte
mehtap alemlerinin sonuncusu olmuş
fark etmeyiz

bir daha artık bi hesabın uyuşarak bu mekana varması
ve birbirinden ayrılan tek mil unsurların toplaşarak
böyle bir gece daha yaşatması mümkün değildir halbuki
ancak iştirak etmeyenler şüphesiz bunu bilemezler
meğer bu gece asıl manasıyla
sonuncu mehtap gecesiymiş

meğer ki sulara uyararak denizde yüzen
zavallı kayık parıltıları
yavaşça sönmeye başlıyormuş
fakat gözlerimizin önünde geçenlerin
onların sonuncu gidişleri olduğunu
ve yakında bu sulara kaybolacağını
bir türlü göremiyor, anlayamıyoruz

meğer ki
makul olmak için kendimizi terk eden bütün bu manzaraya
biz hep elveda demeliymişiz
elveda atmış yaşım
elveda denizde seyredilen mehtap
işitilen melodi
elveda süküt içinde duyulan aşklar
elveda birer muhabbet ve lezzet mahfazası gibi sıralanmış yıllar
elveda ruh mutluluğum
elveda artık ömrümüz boyunca bir daha bulamayacağımız gecelerin lezzeti

elveda parıltıların suların üstünde sonuncu ışığı
yüzen kayıklar
elveda
müzik seslerinin beşikler gibi salladığı
uyuttuğu, büyüttüğü bütün arzular
hülyalar, emeller ,zevkler
hepsi fani bir takım duygularmış meğer

meğer biz anlayamıyormuşuz
hüznü gittikçe koyulaşan kederi
öyle bir zaman geliyor ki
insan yer yüzünde her gecenin de atisi,
pek çabuk gelecek bir başka günün mazisi
olmağa mahkum olduğunu yeni öğreniyor
eyvah ki
eyvah...

insan yalnız bir gecelik çalgıların değil
her türlü sihirlerin bozulacağını
şarkıların ,musikilerin uzaklaşıp gideceğini
duyulmaz ve anlaşılmaz olduğunu
farkına varıyor zamanla

ebedi sandığı bir çok şeyin
her güzelliğın
akan sular üstünde kayarak göçtüğünü
bir gün yok olmaya mahkum olduğunu yeni öğreniyor

iç içe geçen dakika ve saatlerin
en sıkı örülmüş rejim ve intizamların
milyonlarca insanın
mahsus kanaat ve zevklerin
en yıkılmaz medeniyetlerini bile
değişen geçici şekillerden ibaret olduğunu
bunların da içlerinden bozulup dağıldığını
başka kalıplara girerek başkalaştığını
yeni öğreniyor

artık bütün ruhunu saran
fanilik ıstırabını bir azap olarak çekiyor
yerini birbirlerine acele acele terk eden
yer değişen kısacık vakitlere bırakıyor
vaktiyle sevgililerinden bile uzaklaşıyor
hafızasında birbirine karışan
nihayet birbirlerinin yerini alan silik birkaç çizgi
veya birkaç hatıra kalıyor

en yüksek cezbelerin izlerini bile hatırlayıp yaşatamıyor
ölümün ve ademin şümulü o kadar derin ki
her an inkişaf eden nice arzuyu
nice duyguyu bile hafızasını sığdıramıyor
gönlünde zamanla her şeyi sildiğini
birer ikişer yok ettiğini anlayamıyor

gözlerimizin bu gerçeklere daha yeni açılmış gibi
yaşayan bütün şeylerin faniliklerini görmesi
bize öyle acı geliyor ki
vaktiyle aldığımız her güzel haber
şimdi eyvah ki
hep zeval, fanilik ve ölüm haberleri oluyor

zaman değişse de
güncel dünyanın birtakım yeni alışkanlıkları ortaya çıksa da
bizim hikayelerimiz azalmıyor
kendi hayat hikayemiz bir yandan akadururken
başkalarının da hikayesini okuyoruz
onların hayatlarına temas ediyoruz
iç dünyamızda bir tekamül
almış başını gidiyor
hiç fark etmeden

hayat bize yeni pencerelerden bakma olanağı sağlıyor
her okuduğumuz
adeta tecrübe edilmiş bir bilgiye dönüşüp
ufkumuz genişliyor

bakış açımız değişiyor hep

başkalarının acılarına, sevinçlerine eşlik ediyoruz
gönül dünyamızın rengi mavileşiyor
öfkelerimiz törpüleniyor
aslında her bir hikaye kalbimize düşen tohuma benzemekte
düştüğü yerde yeşeriyor
gün yüzüne çıkıyor
kalpten kalbe köprüler kuruyor
kalplerimizi birbirine ısındırıyor

bazen
sıradağlar olmak geçiyor içimizden
ferhat olup yalçın dağların altını kazıyoruz
aşk olup içinden geçiyoruz hayatın
biliyoruz ki aşktan ölüm bile korkar
sadece aşk korkmaz hiçbir şeyden

bir çiğlık misali
gözden kaybolduğunu sanıyoruz maziye gideni
uzatsak elimizi yakalayacağımızı sanıyoruz
öyle ki yönü farklı değil geldiği yönden
bir kristal dehliz işte
hangi renge boyalıysa içi
öyle görüyoruz dışarısını
yeter ki vazgeçilmez sevdamız güneş olsun
esirgemesin ışıklarını

redfer

İlyas Kaplan

Bedeli mahfuz günahlar

şubat geldi geçti
dönüşü olmayan zamanlar bıraktı heybemize
bedeli mahfuz günahlarla yazılmış
beyhude vakitlerin son kulvarı ahret sonrası
bir yaprak daha çevirdik duvar takviminden
yeni kayıplarımızla

karakışlar yaşadık iç dünyamızın soluklarıyla
miadını doldurmuş cüz-i iradelerimiz
artık sen bana ben sana mecbur
yaşadığımız hayat doğrudan bizimle alakalı
bütün sıkıntılarımız bizimle ilgili
asıl mesele önümüzdeki zemheri akşamları

müptezel öksürükler bir feci hastalığın tezahürü
beynimi kemiren muammanın sana zararı yok
kirlerden temizlenme vakti gelmiş olmalı
bir kutlu yenilenişin coşkusunu duymalıyız içimizde
nefsi hezeyanlardan vazgeçmeliyiz be canım

yalanda olsa söyle
daya başını göğsüme
bu kocamış adamı sevdin mi

mütemmim parçalarımızdı çocuklarımız
bir ağacın dalları budakları gibi
inandığımız gibi yaşayan insanlar yetiştirdik
aklımız, ruhumuz, düşünme biçimimizdi onlar

başım gözüm üstüne nasıl dilersen öyle olsun
geçip gitsin ömür duracak dermanı kalmadı zaten
belki de şimdiden vedalaşmalıyız
olur ya hani ...
vakit çok geç saat geldi geçiyor
çat kapı birileri gelmek üzere

ucundan kıyısından hayatın içine
yılları sığdırmak bir meziyetmiş sanki
alnımızda ki ince çizgilerin farkına varmadan
boşuna debeleniyoruz a canım

tanımadan hayatın mor düşlerini
ölmeden gidilmiyor bu dünyadan
tüketmeden alınyazısını

redfer

İlyas Kaplan

Bekleyiş

meğer biz sevmeyi beklemişiz
karanlık vadilerde serin sular aramışız nafile
koyu mavi düşlerde geçirmişiz onca yılı

gökte yükselen koca gök kuşağını
yağmaya hazırlanan renkleri gözlemişiz
duru bakışlarla
ufkun pervazından
kilitli duyguların izharını

bir açık adresin yanında yazılı bulmuşuz kaderimizi
siyah bir kolye gibi takınmışız
gecelerin karanlığını
koyulaşmış vakitlerin ardından
ufka düşen güneşin özrünü beklemişiz
aç ve susuz kalarak

her solukta biraz daha...
ruhumuzu aşk ile şerh etmişiz
damar damar çatlamış ,
kurumuş kalbimizin kavruk baharlarını
beklemişiz
göz aynamızın burcunda asılı yıldızların
aydınlık gülümseyişlerini

esir kentlerin mahpusları gibi
puslu sokaklara serpilmişken fırtınalı akşamlar
zamanın en تنها köşesinden
kozasından yeni çıkmışken al renkli goncalar
belki bir nefesti,
belki de bir serinlik fırsatıydı
tüm bekleyişler

kelimeler yurtsuz...
cümleler bitkin
koyu, kopkoyu bir perdenin önünde
karanlığa razı olmuşken...
başka yerlerde zorlukları. başka sözlerde umutsuzlukları
başka başka yaraların kanayıp akmalarını beklemişiz

derken, kış çölünde,
arz soğugunda,
bin kıvılcım tutuşmayı
aşına bir hevese belki alışır ruhumuz diye...
beklemişiz

redfer

İlyas Kaplan

Bekliyorum

bilinmeyen bir yerdeyim
bedenim kadar eski
yaşım kadar yeni
bu alemde

yolcuyum
öğrenmek için kadim adresimi
kamuslara soruyorum ilkin
sözlüklere danışıyorum
mananın künhüne varmak için
kimi sözler arıyorum
bana mahsus

gelecek treni bekliyorum
başkalarına aldırmadan
köşesine oturuyorum tahta bir bankın
bir bekleyiş ki
içindeyim ...
bir yar kucağına sığınmanın dayanılmaz hasreti
kuşatıyor benliğimi

etrafta hafiften bir rüzgar
peşereler kırık dökük
yağmur yüklü bulutlar
ıslatmıyor kurak bakışları
hıçkıra hıçkıra ağlasam da...

birini bekliyorum
cebimde sakladığım güneş
yüreğimde gölgelerle büyüttüğüm gece
daha gün doğmadan
gelecek
bir ılık sesiyle

kan ter içindeyim
görünmez bir el şekillendiriyor suretimi
kabuslar kelimesiz lakırdılarla dolu
sokaklar bom boş
yerlerde mevsim örtüsü
göklerin en parlak yıldızı
süheylayı
bekliyorum

kışın bu son vakitlerinde
buz kesiyor zihnim
bu bekleyişle
kaç tren daha geçecek
kim bilir

redfer

İlyas Kaplan

Belki de

kal desem
bir belki düşer dudaklarından
bir zamanlar gitmiştin hani
geri kalanlarından bir bölümü de gitmişti
son gidişinle tüm zahiri algılarım
o zaman gitmişti belki de
bir girdaba sürüklenip geçmiş zamanlara

gel desem
muhabbet başka bir belkiye denk gelirsin
çığlık yüklü hengame yaşıyorsun belki de
limon yapraklarına takılıyor içli seslenişlerin
misalini gördüğün belki de
göremediğini

heyecana kapılırsın belki
aşk yolunda mum olup yanmak istersin belki
belki küçük bir alevsin
belki de bir zannediş
bir özleyiş

yağan yağmurun içine dalmış
çok daha anlamlı belki
düşünüyorsun
belki öfkелisin
belki daha sakin
mevsimin değil belki
sükuttasın kilolarca
daha sessiz
belki daha yoğun daha ağırsın
brütün tonlarca belki

sonra başka bir mevsimi mırıldanıyorsun
belki fırtınaya kapılan bulutlar gibi loşsun
çingirak sesleriyle uyanıyorsun uykundan
rüyalarını düşürmüşsün belki de
yaprak ve rüzgarla birlikte
şimdi sen düşüyorsun belki de

sahte fısıltılar sarıyor gölgelerini
ardında bıraktığın kaldırımlara
senden yansıyan her şey
küsufunun eseri belki de
kaç parça oluyorsan
bin ,on bin , milyon

ölçüp toplanan bölüp çarpılansın belki de
o kadar lazımsın
visalin mecnun gibi çöllerde
leyla gibi kırk gün kırk gece

günler boyunca lazımsın belki de

kutsal vakitler kadar
biraz önce, dün, geçen gün
hatta geçen hafta
belki geçen yıl
hatta yıllar öncesi kadar
lazımsın belki de

her şey bir belkiye muttasıl
ısınır buharlaşır en nihayetinde ısınır
nisan yağmurlarıyla
bir damlacık susun belki de
vuku bulur zerrelere zeminlerde
bir bir yok olursun belki de

sürgünsün belki uzak diyarlarıma
düşümsün, toprağım ,taşısın belki de
bir çiy tanesi kadar kırağımsın
hep yeniden başlayan
büyük bir gazapsın belki
yakıp yıktığın sellerinle
ummanlara sürüklenip gidensin belki de

içimde bir sessin bana sesleniyorsun
senin benden başka dostun yok diye
ne önce, ne de sonra olmadı belki de
daha ziyade
daha çok derin sevenlerin
belki de daha gerçekçi birileri

belki de bir yerlerde
zulmünün muzdaribiyim
kederli bir gönlün ivmesiyim
yaralı bir yüreğin küresiyim
hüznünün esiriyim belki de

yurdumdan evimden barkımdan ayıransın
gurbete , hasrete salansın
kutsi hasretin divanesiyim belki de
öksüz, yetim ve sahipsizim
sana sığınan
aşkına sarılan
bana yegane kalan sensin bel ki de

çingen bohçalarında arıyorsun kaderini
belki de hiç keşfedilmemişlerin peşine düşüyorsun
mahcup bakışların kalbime mühürleniyor
ruhumun içinde cenk etmekte hayali görüntülerin
inkar eden sensin
deli divane diye bühtan edensin belki de

ağıtları yakılmış eski bir zamanda
tüm yangınları yeniden harlayansın belki de
bir ılık heyecan gibi süzülüyorsun içimin yollarında
menekşelerin çiçekler açtığı ilkbaharda
bir amansız sızısın şakağıma vuran
vakitsiz bir uyanışsın
belki yeniden üflenmeyi bekliyor ruhun
bedenimde ebediyen kalacak belki de

bir bekleyişsin kanımın sığağında büyüyen
zemheri bir zamansın belki
haykıran bir gece, ürküten bir sessin
arafımda bir avuç duasın
etrafında dönen pervaneyim belki de
firakım sensin
ziyanım sensin belki de

seviyorsan
sonrasız, şimdizsiz olmalı
belki bir vakit hatta bir an
veya bir kısım
hattı zatında bir saniye bile
bırakıp gitmelerin dahil
ihtimalsiz olmalı

redfer

İlyas Kaplan

Belli ki yüreğin daraldı

gökte yeterince yıldız var oysa
güneş ve ay pervane oysa
sakın
anlatma
yıldızların önünde eğildiğini
sana tuzak kurarlar

canına kastederler
göçe zorlarlar
kuyuya atmak isterler
düşürmek isterler
düşme

çığlığını dudağına borç
düşüşü ayağının ucunda uçurum
yararı teninde çizik yap
birlikte kana
beraber yan
rüyadan uyan
uyduğunu anlasınlar
ne gördüğünü bilsinler

sözün fayda etmedi mi sus
sesin zarar mı verdi konuşma
hayretler içinde
gözlerinin gördüğünü gönlüne sevdirdi
sözün kılıçlar gibi kessin hevesini

serin teselliler
mahcup sevdalar senin
ufuktan doğan cümle anlar
seherin her aydınlığı
alfabenin malzemesiyle yazılan cümle efsaneler
sevinçli başlamalar
müjdeli akıbetlerin hepsi

kader dediğin
görmekti gelişleri, gidişleri, düşüşleri
delmekti zar içindeki mahpusluğu
geceyi bir kenarından yırtmaktı
çizgisinde nefes olup akmaktı
razı olmaktı
zindana atılmaya

uykuya kanmaktı
uyduğunu unutmaktı
uykuyu uyutmaktı
uyanıncaya kadar
gizlice
fısıldamaktı göklere

sonsuzluğa açılan uzak seferlerdi
acı çekmelerdi geceler boyu
hiç duyulmayan bir sest
içinden gelen
o uzak ülkelerden
dönüşü yoktu
akşamları ateşlerin yakıldığı
mavi hayallerin altın tozuna dönüştüğü beldelerden

çıkış düşüşün yanındaydı
düzlük yokuşun ardındaydı
yokuşun sonunda sonsuzluktu
kışın göğsünde saklıydı baharın renkleri
ninnilerdi karın soğuşunda yeniden dirilişler
çölün kalbinde yeşillenişlerdi

canına kast edenlere
aldırmamaktı
yırtacılara gömleğini kaptırmamaktı
aldanmamaktı
aynada ki sırrına ortak olanlara
sonra
canına kast edeceklere
uzak gurbetlere süreceklere
ocağından ayrı düşüreceklere

içinin kuyularına fısılda
isimsiz sızılara ses ol
gölgelerinden haber ver
düşten uyandır içinde uyuyanları
avuçlarına kondur ümitleri
gözlerine ışıklar düşür

sürgünden çıkacağını haber veren nuru değdir alınına
umut göğünden yıldızlar indir ufkuna
tek çünküsün sen
uyan
diril
olmazlar olsun
imkansızlıktan imkanlar doğsun
hayra dönüşsün şerlerin

hüznün tanelerini bir bir yüreğine as
korkma kuyudan
aldırma seni ucuza satan kervancılara
ruhunu bulmana bak
karanlık bilme zindanı

göğsüne kalbi koyanın
kalbin kanatlarına göre bir gök hazırladığını gör
yarım bırakma
zor yokuşları adımla

elinden tut yokuş ehlinin
dizlerin kanaya kanaya
sözlerin yaka yaka
yokuşa vur adımını
ada adını
yürü
kalbinin adımlarıyla

belli ki yüreğin daraldı
belli ki görmek istedin
görmek herkese nasip değil
bir elif mesela
sadece bir elif
bir inşirah
bir ferahlama istedin

öyle ki yüreğinde çınladı durdu
o elifin sesi
sustun
birlikte tabiat sustu
kuyuya atılmışlar sustu
köle yapılmışlar sustu
zindanda mahkumlar sustu

tüm bildiklerini unutturcasına sustular
yüreklere bir göl gibi dupduru bekler oldu
uç duru damla olup düştü
sarstı gölün yüzünü
gül yaprağı gibi düştü kalbe
geceler, gündüzler geçti
mevsimler, yıllar geçti

harflerin anlamlı sıralanışı bitti
sayfanın sonu geldi
kağıt tükendi
manalı bir son olmalıydı
başladığı gibi bitmeliydi oysa
ömür denilen

redfer

İlyas Kaplan

Ben bir meleğim artık anne

hayaller kuruyorum
iyi geceler kızım
iyi geceler yavrum demeni bekleyerek

seninle konuşmak istiyorum
sana doyasıya sarılıp doyasıya öpüp
seni son nefesime kadar
koklamak istiyorum anne...

seni seviyorum anne diyerek
koşa koşa sana gelmek istiyorum
doğum gününde sana hediye alıp
doğum günün kutlu olsun anneciğim demek istiyorum
dizinin dibine oturup
gözlerinin içine doyasıya bakmak istiyorum...

güzel bir kız çocuğu olmak var rüyalarımda?
hep kendimi hayal ediyorum
minicik ellerimle
minicik yüreğimle sana koşuyorum her gece
seninle paylaşıyorum yalnızlığımı
çaresizliğim azalıyor o zaman

şimdi cennette bir meleğin kucağındayım anne...
o beni çok seviyor ve bana çok yakın
dünyaya gelebileceğim diye çok heyecanlıyım

karanlık ama emniyetli buralar
üzülme rahat ve güzel bir yerdeyim
henüz ellerim ve ayaklarım yok
ellerini tutamam sana doğru koşamam
daha çok küçüğüm minicik minnacık
seni göreceğim gözlerim bile kapalı
mavi gözlü olmak isterdim
seni mavi dünyalarda görmek isterdim

çoğu zamanımı uyumak ve düşünmekle geçiriyorum
bazen ağladığımı duyuyor ve seninle birlikte ağlıyorum
bazen de babamın sana bağırdığını duyuyor ve üzülüyorum
bir gün bütün gün boyu ağlamıştın
çok üzülmüştüm ...ruhum acımişti

çok korkunç şeyler yaşadım anne biliyor musun
bir canavar benim bulunduğum sıcak ve rahat yere geldi
çok korkuyordum
çığlıklar atıyordum...sessiz çığlıklar
anneciğim...
anneciğim ...
hiç duymadın mı yardım çığlıklarımı
hiç duymadın mı anneciğim feryatlarını...

sonra o canavar kolumu kopardı

canım acıyordu hem de çok
canavar bacağı mı koparıncaya dek
avaz avaz bağırdım sana ...
hiç duymadın mı çığlıklarımı anne...
ölüme çok yakındım
artık hayallerim son bulmuştu
artık yüzünü hiç göremeyecektim
beni ne kadar çok sevdiğini senden duyamayacaktım anne...

seni çok seviyorum anne
oysa akan gözyaşlarını silmek isterdim
seni mutlu etmek için ne çok şey planlamıştım
en çok kalbim kırıldı ...ruhum yaralandı
en çok senin kızın olmak isterdim
senin küçük kızın olarak yaşamak isterdim
en çok seni anne yapmak isterdim
ilk anneliği benimle tatmanı ...

vahşice katlettiler beni anne ...

göklere doğru yükseldiğimi hissettim
ağlayan bir melek tarafından
bende ağlıyordum ayrılığımıza
üzülme üzme kendini
melek beni kucağına alıp cennete götürdü
meleklerle benzer kanatlarım var şimdi
koparılan kollarımın yerinde
ben bir meleğim artık anne ...
senin küçük meleğin ...
elbet bir gün görüşeceğiz..

bekliyorum...

lütfen benden sonra doğacak kardeşimi iyi koru
beni parçalayan canavarlardan koru onu
benim gibi acı çekmesin
benim gibi katledilmesin
lütfen ... anne..
duyuyorsun beni biliyorum
benim güzel anneciğim

redfer

İlyas Kaplan

Ben bir tek mevsim severim

tatlı bahar ziyasıyla tomurcuklar patlıyor
karşıkı elma ağacının dallarında
renk renk
desen desen
allı morlu
mis kokulu

tüm güzelliklerini toplamış geliyor bahar
hem de öyle bir geliyor ki
pir geliyor

ben bir tek mevsim severim
hep bahar hep bahar
çiçeklenmiş dallanmış
ışıklanmış allanmış
şarkısı dillerden düşmeyen bestekar gibi

bahar gelince çiçek açar yaprak açar
güzel kokular salınır yedi cihana
gül kokuları yayılır
gülücükler dağıtılır
misk-i amber kokan çocuklar gibi

fark ettirir kendini bu delişmen mevsim
kış sonrası çalar kapıyı
gelip bir misafir gibi bahçelere yerleşir
görmeye , tatmaya koklamaya başlanılır
yeniden

dayanmak mümkün mü
bunca ayrı düşünüşe
ümit kesilir mi hiç bahardan
onca kavuşma iştihakından
feyizli zamanların mirasçısı geri gelir yine
cezbine uğraşmış niceleri gibi
hem de daha güzel
hem de daha muhteşem

Allah'ın sonsuz nimetleri gözleri kamaştırır
hiç bir zerresi bozulmaksızın
hiçbir arızaya uğramaksızın
mucizelerin en şahanesi silaya döner
güneş ışığını yayar gibi
ay nurunu salar gibi

bahar mevsimi hiç boş durmaz
yanarken damarında ki kan
renk renk harika desenler çizer
bir defa değil
bir kerre değil bin kerreler
gece gündüz sonsuza kadar
zamanlar içinde zaman kadar

hep bir vuruşma, hep bir savaş
bazen yorgun düşer
bazen mutsuz
bazen dertli
heyecanını hiç kaybetmez
Allah'ın ihsanı her bir dakikası
en sahici hayaller şekillenir

köye iner kıra düşer
dağ başına suya düşer
adı konulmamış bir saltanat bu
metafizik bir boyut bu
ormanda güneş parçaları
ağaçlarda kuş cıvıltıları
bir ahunun gözlerinde yol bulur özlemler
kalbin ahenkli atımlarında arınır ruh
o an hiç bitmez
o an hiç tükenmez

beyaz eser bütün rüzgarlar
üstüne güz değmemiş yapraklar yeşil
ilmek ilmek sarılar
yumak yumak morlar
göklerin adı mavi olur
kırmızı mercan kakmalı abanos
serviler kadife astarlı

gözünü dünyaya açan her canlının kulağına
ilk baharın sesi değer
dolunayın bir geceyi aydınlattığı gibi
sevgi ve aşkın ta kendisi
dalları aşk meyvesi

güzel bir mevsim, güzel bir iklim
tüm uyanışların en hakikatlisi
coşku birikimi ayyuka çıkar
her safhasında
bin bir çeşit duygu can bulur

umutlu mutlu ışıltılı
aşk kaynar yüreğinde vakitlerin
iklimleri tıpkı bir mecnun
her yağmur bir Leyla gibi
yıldızlı yaldızlı her gecenin demi

eritir tüllenen hayalleri
yalın yalnızlıkları götürür meltem
belleklerin zembereklerinde kıvrandır durur
dalgalı bir deniz olur
köpüklü nehirlerde ölümcül çılgınlıklar
gökyaşıyla ıslatır yıkar geçer sel olur

ümit - korku arasında savrulurken
inşirah ararken gönlüm
teskin olmak için
cebimden bir haset çıkarırım bahar için...
ara sıra sarılmak için

kucaklaşmak için
kalbimin susturulmuş çığlıklarına nefes sunar
saklı sancıları avuçlarımda ağırlamak için
sarsıcı arayışlara taze bir ufuk göstermek için
aklımdan, düşüme geçer bahar

zihnimde tutuşur
hafızamdan dökülür ruhumun engin denizlerine
açtığım kapılardan gördüğüm gerçeklerden
hikayesini anlatmak için

redfer

İlyas Kaplan

Ben böyle yaşarım hayatı

hep hasret doluyum çünkü
bir huşu gibi düşerim ilahi aşk dergahına
ayyuka çıkar zikirlerim
her türlü rikkat, her türlü nefis, her türlü şuur yok olur bende

kah gözlerimi yumar kah açarım
kah ölümden, kah hayattan dem vururum
bir elim kalbimin üzerinde salavat getirir
bir elim tespih çeker azizler meclisinde

bir vecd hali ki titretir kalbimi
içinde gizliden gizliye çektiğim hular

canımı sebil ederim,
duygularımı , hissiyatımı, efkarımı
ağlayan gelin çiçeği gibi bihuş bir hale gelinceye kadar
gecenin eteklerinden ilhamlar toplarım
yeni baharlar doğar sabahın tan ışıklarıyla
yeni muştular süzülür göğün kızıl ufuklarından

nevmit bir aydınlık gibi milyonlarca zerreye ayrılırım
mecnunluğun, şaşkınlığın, avareliğin içine nüfuz ederim
güneşin ziyasına katışıp aklımı eritirim
üşümüş ruhları ısıtırım
koyu karanlıklara , aydınlık götürürüm

sarhoş gibi olurum bazen
nemlenmiş elifin rutubetiyle
her bir nefesim mim üzerine şebnem gibi yağar
havayı saran mavi tütsü , içime siner adeta
ruhum yıldızlaşır yalnızlığa adanan gecenin göklerinde

düşünceler rüzgarı gibi eser durur
kırmızı mavi menekşeye ,mor manolyaya atfederim sevgimi
pembe pembe ferahlık veren açelyanın ciğerlerine dolarım
yarı gölgeli sarmaşıklara sarılırım
güneş ışınlarına ihtiyaç duymadan bir ümit tohumu gibi büyürüm

ben ne toprakta gezen gölgeyim
ne de çöllerde dolaşan sırrına eremediğim ruh
bazen zamansız çıldırırım
bir kum zerresi kadar olur her şey

ben okurum kelamı , yazarım kalem ile
göklere çıkarım şimşek çakar, gök gürleri, ufuk birbirine girer
arzin üstüne inerim
rüzgarlar haykırır, denizler kükrer
inim inim inler zaman ve mesafeler

ben böyle yaşarım hayatı,

redfer

İlyas Kaplan

Ben en çok baharın son günlerini severim

ama ben en çok baharın son günlerini severim
vuslat ninnileri söyler sabaha kadar çoban yıldızı
gece yarısından az sonra hilalin başını dizlerine almış
kaç kez , kaç defa tarar saçlarını
sıyrılıp yükselir sislerden göklere bin bir rüya bin bir hayal

küsuftan fırlayan bakire bir yıldız platonik duygulara tutulmuş
gizli gizli ürperir , parçalanır ,uzaklaşır uçsuz bucaksız
bedeni çalkalanır, kırılır iç içe kaç perişan karanlık
sanki ermişler göksel bir sevdanın kerevetine

ama ben en çok baharın son günlerini severim
çerçevesiz resimlerde renklerle süslenmiş kare kare tabiat
bir ışık parıldar hafif ve sarı ,
mavi gözlü göğün hıçkırıkları
sızar bir yaprak aralığından
umulmadık şeyler fısıldar toprağa,
bin türlü rüzgar adına

elma ağacının dallarında ki küme küme saka kuşları
sarı ,kırmızı, mavi tüyleriyle
hiç durmadan ayrılık şarkıları söylerler
belki bir gün geri dönmek umuduyla

ama ben en çok baharın son günlerini severim
eflatun teninde yağmur yağar tane tane ,
iner şehre bir değil bin yüreğin sesi ,
bir sancı suretinde
koyu lacivert gecelerden
zemin üzerine kan sıçrar
bu yüzden tüm fotoğraflar boz bulanık

çok şeyden ibaret
aşk öyle bir şey ki
hıçkırıkların ,çığlıkların
ben en çok o tiz sesini severim
nisan yağmurlarının imdat seslerini

ama ben en çok baharın son günlerini severim
gölgeler köşe başlarında birikmiş
parıltılar denize yansımaya yüz tuttuğunda yavaş yavaş
artık ne bir peçe kalmış yüzünde ne de perde
mor menekşelerin ,kırmızı lalelerin

akşamın son vaktine kadar hep aydınlık olur sokaklar
onca filizlenmiş ümidin ,onca yeşermiş güzelliğin toprağa inmesi gibi
gözden akan yaşlar sımsıcacık
bir başına,damla damla yapayalnız

ama ben en çok baharın son günlerini severim
dolunay fırlatırken aşağıya parlak alevden mızraklarını
gecenin ölü suskunluğu vururken şehre

istanbul metrosu, varoşları... boğaz baştan başa
kıyılarına insan yağar sabaha kadar
açar elini göğe ergüvan çiçekleri
uğruna ölen güzel kızların ağıtları dokuz kat semaya
uzar da uzar...

çentik çentik büyür yüreklerde
renkler süzülür prizmadan al, yeşil, mor
uzun hasret kokar, sıla kokar, sevgi kokar
sıtmalı arzular koşuşur damarlarda
biraz daha heyecan biraz daha tutku

ama ben en çok baharın son günlerini severim
dağlardan, çığlardan, sellerden, çılgın denizlerden
günler, geceler, aldığını vermezler

en arkalarda kalmış topal bir bulut şehrin üzerinden seke seke geçip giderken
giden baharın her vakti kokudur, sudur, çiçektir
giden bir ömürdür
bir nar ağacı kadar heybetli,
bir kuru incir dalı kadar kırılğan

redfer

İlyas Kaplan

Ben kar yağışı hep akşam gelsin isterdim

oda daralıyor bekledikçe.
sabah zor geliyor geceyi tedirgin edenlere
o yıllarda benim bekleyiş sebeplerim
neyse ki çok masumdu
biraz kar
sobada pişen kestane
patlamış mısır
ve gece...

*

akşam sokağımıza karanlık çöktüğünde koşarak eve gelir
annemin hazırladığı sofraya diz çöküp yemek yerdim
karanlık, pencereden odanın içine sinsice bakarken
annem evin içinde olup bitenleri dışarıdakiler görmesin diye
tek hamlesiyle perdeyi kapatır
böylece karanlığın meraklı gözlerini de kovmuş olurdu

yemek faslı sona erince
her zamanki yerime pencere kenarına koşar
çiçekli tülümüzü aralayıp karanlığı süzerdim

o yaramaz çocuk gibi içeri girmeye çalışır
bense onun hücrelerinde kar tanesi avlardım
sokağın başında ve sonundaki sokak lambası,
güçsüz ışığıyla sadece kendi gölgesini aydınlatırdı
uzığa atılan bir bakışla ancak
bu aydınlığı yakalayabilirdim

ikisi arasında kaybolan görüntüler benden habersizdi
ben de onlardan habersiz
bir şikayetim yoktu
onlardan bir alıp veremediğim de
görmek istediğim,
gökyüzünde karanlığı elekten geçirerek
düşen beyaz kar taneleriydi

her yağışında beni kendine hayran bırakan görsel şölenden
gece boyunca gözlerimi alamazdım
kış aylarında evde olup bitenleri pek hatırlamam
gündüzleri okul çıkışları oynadığım oyunlar
yediğim tereyağlı ekmek
uçları donmuş el ve ayak parmaklarımı ısıtmak için
yanına sokulduğum soba aklımda kalanlar

akşamları ise hep bir bekleyişin heyecanı
içimi didikleyip dururdu
bizim oralarda
misafirin akşam geleni kalıcıdır, derler
ben de kar yağışı hep akşam gelsin isterdim.

sobanın yanında çay içen ninemin iplerini
sarmasına yardım eder

patlamış mısır yer
çay içer ama her fırsatta pencereyi yoklar
gelecek
misafirimi beklerdim

gece olup kapı kapanma sesleri
ve musluk şırıltıları da kesilmişse
herkesin uyku
benimse meraklı bekleyişimin
vakti gelmiş demekti

kar yağmaya başlamıştı
her bir taneyi gökten yeryüzüne indiren gözlerim
ne zaman uykuya teslim olmuştu hatırlamıyorum

*

zordur beklemek
bütün duvarların tuğlalarına tek tek başını koymak,
teselli aramak sıcaklığında
ama her fırsatta soğuk bir karanlığa teslim olan geceyi ağırlamak
aynı dairenin içinde kaçınıcı turu attığını bilemeyen gözlerin
artık yuvasından çıkıp yere uzanmak isteği

eşyaların üzerine sinmiş çaresizlik izi
saatin içinde akrep
ve yelkovanın
birbirinden umutsuz
kaçma sesindeki o suçlu harmoni

*

sabah uyandığımda meraklı gözlerle pencereye koşmuştum
öyle bir manzarayla karşılaşmıştım ki
sanki güneş utanıp kaçmıştı
ağaç dalları arasına sıkışan cılız gün ışığına bakılırsa
kaçarken de gözü arkada kalmıştı

yağan karın üzerinde beliren kuşların ürkek ayak izlerini kıskandım
güzel bir manzaraya bakarken
en eşsiz açığı yakalamaya çalışırsın
ve kimse bu kareyi göremesin diye
o yöne bakmıyormuş gibi yaparsın ya

kar,
gözlerimden içeri hücum eden beyaz bir efsundu
bu döngüsel beyazlık
hala üzerine düşen zarif taneler
hiçbir müdahale istemeyen
bir hasta gibi rahat bırakılmak
ve içinden ne geliyorsa onu yapmak istiyordu
ben de öyle

pencereyi kapatıp hemen mutfağa koştum

annem çoktan kahvaltıyı hazır etmiş
toplanmamızı bekliyordu
kahvaltı sofrası için annemin nar gibi kızarttığı patatesin kokusu
sesinden önce gelir burnumu gıdıkladı

sabahları böyle uyanmak
Özellikle de dışarıdaki sessizliğin
içeriden duyulması apayrı bir huzurdu benim için.
dışarıda alem sükut etmişse
mutlaka sesleri yutan bir kalabalık olurdu
ve adı kardı

kış erken geldi, dedi babam
ve çayını yudumladı
evde çay varsa kapı eşiklerini dven kışın soğuğu içeri giremezdi
ay kokusu yayıldığı evi efsunluyordu
bir çaydanlık çay bitmeden kimse sofradan kalkamazdı

alelacele iki bardak çay içip okula gitmek için hazırlanmaya başladım
annemin verdiği iki farklı çoraptan uçları yamalı olanını alta
yeni olanını üste giydim
hırkamın üzerine mavi montumu
annemin zarif ellerinden çıkma şapkamı da başıma geçirdim

püskülleri iki yanından sarkıyordu şapkanın
annem onları birbirine bağlayıp
böyle daha iyi, dedi
ve o güzel eldivenlerim
dilediğim kadar kara dokunup onunla oynamamı sağlayan
eldivenler

sıcacık bir kavuniinin üzerinde ince ,narın çiçeklerin serpildiği
babamın bir akşam çantasından çıkarıp
bak bunlar senin için dediği
eldivenler

redfer

İlyas Kaplan

Ben köyümü özledim

ben köyüme dönmek istiyorum
tüm rüyalarım oraya vuslatı arzular
tüm hayallerim oraya dönüşe kurulu
yılların silemediği bir heyecanla
yarım kalmış heveslerle

göğün altında uzanan uçsuz bucaksız
yemyeşil çimenler aşkına
gürül gürül akan ırmaklar
ulu ağaçların gölgeleri aşkına
ikinci vakitlerinden sıçrayan yağmur damlaları
dalından birer birer kopmuş ıslanmış yapraklar aşkına
yıkılan evler
ve unutulmuş isimler aşkına
ben köyüme dönmek istiyorum

yaşanılan o güzel günler kalmamalı tozlanmış fotoğraflarda
kırlarda yine el ele yürümeliyim
ölesiye bir kavuşma olmalı
benim köye dönüşüm
tekrar şenlenmeli dört bir taraf
ve tekrar o soylu kiraz dalları
gölgelemeli güneşin harlı alevini
o uçsuz bucaksız bozkırlara
çocukluğumun kutsal manasına
dönmeliyim yeniden

ben köyümü özledim
kapıların her gün besmele ile açıldığı
komşuların birbirini selamlamadan geçmediği o anları özledim
çiçeklerin beyazdan mora
mordan kırmızıya dönmeye başladığı sonbaharı
sobada gürül gürül yanan odun ateşini
ramazan günlerinde kılınan teravihleri
kadir gecelerinin coşkusunu
bayram sabahını özledim

köyümün en çok ezanını özledim
ahmet hocanın saba makamında o müstesna davudi sesini
uzakları yakın eden o şahadet sözlerini
elif ba öğrendiğimiz taş duvarlı camide
aynı safta çocukluk arkadaşlarımla namaza durmayı özledim
ve köprüler kurup yüreklere yarenlik kurmayı özledim
zamandan mekandan münezzehe
öylece

alıp başımı köyüme gitmek istiyorum
bir kuş gibi kanatlarına yüreğini de ilâştirip
sessiz sedasız beni bekleyen dere tepelere
ufka kadar uzanan dağlara
hayallere dalmak istiyorum
ağaçlarda cıvıldaayan kuş sesleriyle

o uzun sessizliklerden
soluksuz gece uykularından
uyanmak istiyorum sabahlarca

ben köyümü özledim
çocuk civıltılarının akşam ezanına dek dinmediği
komşuların birbirini ailelerinden saydığı
hayatın akıp gittiği zamanları
sıcak etkileşimleri , samimi insanları
mevlit ve sünnetleri
üç gün üç gece düğünleri
iyiliğin, güzelliğin zemin bulduğu
köy halkını özledim

yine de bir teselli yeşeriyor yüreğimde
uzaklardan lahuti bir ses geliyor
içime işliyor yasin suresi
canım nasıl da secde çekiyor şimdi
bir solukta ulaşabileceğim bir cami olsa şurada
hıçkıra hıçkıra ağlasam
bir mabedin kucağına sığınmanın dayanılmaz hasretiyle
kutsasa benliğimi o manevi ulvilikler

ben köyümü özledim
ağaç gölgelerinin üzerime düştüğü patika yollarını
gökyüzüne en çok yakışan beyaz ve maviliği
uzun uzun seyre dalmayı bir göl kenarında
göçen turnaları el sallamayı özledim
kurbağa bağırmalarını
çırçır böceklerinin zırlıtısını
ciğerlerime dolan kır havasını özledim

bir yığın düşünce var şimdi zihnimde
beni köye çağırın bir aidiyet duygusu var
haydi kalk diyor
köyümüze gidelim
yüce gönüllü insanların olduğu yere

redfer

İlyas Kaplan

Ben ninnilerden öğrendim

baharlar yaşıyorum çocuk yüzlü
yüreğimde baharın bin bir rengi
çocukça heyecanlar
ruhumun uçarılığı çocukça

çocukluğumu ben ninnilerden öğrendim
kuşların ne kadar güzel uçtuğunu
göğün sükunetine yükselen
ince uzun asude arzuları

gökte yanan kandilleri ben ninnilerden öğrendim
zeminden yükselen sesleri ,ahu zarı
şehrin yüzüne atılan o acı bakışları
öfkeleri , başkaldırıları
yakan, yıkan
gecenin çıkıntılarına sığınanları

kandırılmışlığı ben ninnilerden öğrendim
gözden düşenin ziyankarlığını
dilin yitirdiğini
kalbin arayıp bulamadığını
kalbin sessizliğini

çamura düşüp kalkmayı ben ninnilerden öğrendim
küller altında kalsa da temiz kalmayı
hiç sönmeyen ateşin sevmek olduğunu
yokuş aşağı akarken sevmeyi
zorlanmadan
zahmetsizce
itilip kakılarak
yorulurken sevmeyi

içimde bir kalbin çarptığını
ben ninnilerden öğrendim
damarlarda bir ruhun dolaştığını
uyumadan rüya görmeyi
çocuk saflığında hayal kurmayı

gökte parlayan yıldızları
ben ninnilerden öğrendim
dizleri kanatmayı
gözlerin içiyle gülümsemeyi
sessizliği usulca yırtmayı
puslu aynaları kırmayı

enfüsi serüvenlerde yürümeyi
ben ninnilerden öğrendim
iç yolculuk aksiyonlarını
içsel aksiyonlarla örülü labirentleri
savaş fonunu
küheylana binmeyi
kılıç ve kalkan şakırtılarını

en derin çalkantıları yaşamayı
ben ninnilerden öğrendim
kalbin açıklığını
ruhun susuzluğunu
hep beklemeyi
hep özlemeyi

ezilenlerin gözyaşlarını
ben ninnilerden öğrendim
ayakları yere sağlam basmayı
yüreğin çocukça kanatlanmasını
düşlerin bir kahpe kurşunla nasıl silindiğini
kavgaları ,ölümleri
toprağa gömülen sabileri

hayatın akışını ben ninnilerden öğrendim
ete kemiğe bürünüşü
bakışı ,duyuşu
yürümeye başlamayı
dik yürümeyi

taze, hala diri oluşu
ben ninnilerden öğrendim
varoluşun nabzını
kurban olmayı
canını kurbanlık hale getirmeyi
kalbin eylemlerini
ümit etmeyi

sevmeyi ben ninnilerden öğrendim
sevgiyi aşkı
aşk varsa ruhun var olduğunu
ruh varsa sırrın var olduğunu
sır varsa ışığın var olduğunu
ışık varsa kavuşmanın var olduğunu

kapıları açmayı ben ninnilerden öğrendim
en nadide mekanda ağırılanmayı
Allah'ı sevmeyi
insanı sevmeyi
Allah'ı sevmenin sonucunu
sonsuzca sevilmeyi
sevmenin bedelini

Allah aşkını ben ninnilerden öğrendim
en anlamlısını
en yakınını
en tatlısını
en karlısını
aşkın en sığağını
en sahicisini

en vefalısını

ölse bile terk etmemeyi ben ninnilerden öğrendim
herkes unutsa da unutmamayı
sevdiğinin adını yeniden yeniden söyleyişi
mevsimlerin değişimini
meyveyi, ağacı ,bağları
köyü ,kasabayı,şehri

ter dökmeyi ben ninnilerden öğrendim
şarkı söylemeyi
goncadan güle hicret etmeyi
sabaha nur inmesini
gurupta kızılın silinmesini
geceye yıldızların ,hilalin dizilmesini

duyguları ben ninnilerden öğrendim
gönül yıkan değil gönül yapanları
bunaltan değil ferahlatanları
öfkelen diren değil sakinleştirenleri
üzen değil ümitlendirenleri
her türlü sevdayı
yaşam gayesini

nefes alıp vermeyi
ben ninnilerden öğrendim
sığınmayı
bir kuytuya büzüşmeyi
büyümeyi...
büyürken bedel ödemeyi
kıyamı
özgün duruşu

ara sokaklarda dolaşmayı
ben ninnilerden öğrendim
ana caddeye çıkmayı
bol sloganlı mitingi, kalabalığı
ortasında anne çığlıklarını
yarının istediklerini
dünden istenenleri
gençliği
tarihi yeniden yazanları
kalemi ,defteri ,kitabı okumayı
zamanın ezberini bozmayı

çardak altında fesleğeni ben ninnilerden öğrendim
içe doğanları
yokuşlarda kan-ter içinde kalmayı
tutku rüzgarlarını
kavuşmaların sancısını
bir şarkıdan önce keman taksimini
kulağa fısıldananları

üzen ,sevindiren ,coşturan nağmeleri
eski bestelerden gelen sesleri
sırdaş notaları

ben ninnilerden öğrendim...

redfer

İlyas Kaplan

Ben senin saçlarını taramıştım

kimselerin uğramadığı sokaklarda
düşmeyesin diye
senin elini tutan ben olmuştum
sen ve ben yürümüştük
ümitlerin mavi gözlerine

başkasının seni sevmesinden de çok
herkesin yokluğunu kanıksayacağından
unutacağı zamandan daha çok
sevmiştim seni
sürgülü tuzağına düşürmüştün sancılı bekleyişlerimi
ben seni öylece özlerken
sen beni yollamıştın kalbinin çöllerine

sen benim göğsüme koymuştun başını
ben senin saçlarını taramıştım
ümitlerinden bahsetmiştin bana
teslim almıştın ruhumu gizli sancılarla
kar tanesi yumuşaklığında avuçlarıma inmişti
adımı söylediğin her fısıltı

susamıştım
kalbimin çatlağı sen olmuştun
susadığım sen olmuştun
ekmeğim çorbam,
tadım tuzum...
öyle bir aşk hikayesiydi işte bizimkisi

yürümüştük sessizce şehrin kaldırımlarında
ak köpüklü bir deniz gibi usul usul
buğulu gözlerine katmıştın beni
aynı sırra tutunup akmıştık
mavi akıbetlere
geçip gitmiştik bambaşka ummanlara

aynı aynanın gamzesine düşmüştü nazarımız
toprak ve ateş kadar yakındık seninle
sevmeyi en çok hak edenler kadar
sevildiğini bilenlerin farkında olduğu kadar
sevmiştik birbirimizi

beraber örmüştük saklı bahçemize giden yolu
hayallerimizi sevdalarımızı heyecanlarımızı
deli dolu zamanlarımızı beraber yaşamıştık

redfer

İlyas Kaplan

Ben senin saçlarını tarıyorum

şimdi daha çok seviyorum seni
başkasının seni sevmesinden de çok
herkesin seni unutacağı zamanlardan daha çok

yeniden var oluyorum senin yanında
sana geldikçe, seninle yan yana yürüdükçe,
ben seni sır diye tutarken kalbimde,
sen beni tutup kalbinin çöllerine atıyorsun
uçurumuna düşürüyorsun sancılı bekleyişlerin

son güzergahımsın
bir ummansın sen, sevgim uğuldar derinliklerinde
bir şahikasınsın sen , şevk ile yürürüm yokuşlarında
kalbi bir yakınlıksın

sen benim göğsüme koyuyorsun başını,
ben senin saçlarını tarıyorum
sessizce tutup iki yakasından yanaklarının
ümitli bekleyişleri anlatıyorum sana
iç çekişlerim senin gözlerinde değer buluyor sadece

sevgice bir tevekkülün dizi dibine
başımı koyuyorum
teslim alıyorsun ruhumu gizli bakışlarla
tutunuyorum sana, adını söylediğim her fısıltıda

susatıyorsun
sade sen görüyorsun dudağımın çatlağını
suyum oluyorsun ,sustuğum sen ,susadığım sen
ekmeğim oluyorsun, çorbam, tadım tuzum...

önce yumalım gözlerimizi,
uyuyalım,
ruhumuzun bütün buhranlarından arınıp
gidesiye kadar uyuyalım
mutlu düşlerin, parlak gümüşlerine
tatlı rüyaların düştüğü zamanlara
aynı sırta tutunup sonsuz akıbetler de
karlar gibi eriyelim

beraber örüyoruz saklı bahçemize giden yolu
hayallerimizi, sevdalarımızı, heyecanlarımızı birlikte yaşıyoruz
deli dolu zamanlarımızı beraber
çiziyoruz şehirleri, denizleri, gölleri, nehirleri,
umutlar gözlerinin mavisinde büyüyor

yürüyorum sessizce şehrin kaldırımlarında
terk ediyorum şehrin caddelerini
göçüyorum başka başka diyarlara

elimde fırça aynı, boya aynı,
aynı tabloyu tamam etmekteyim hala

aynı aynanın gamzesine düşüyor nazarın
aynı zamanı harcıyoruz nefes nefes

toprak ve ateş kadar doluyum
sevgiyi en çok hak eden kadar dolu dolu

redfer

İlyas Kaplan

Ben yokluk içinde

sülüs çizgilerle yazılmış bir sırrım
bir tarafım can çekişirken
bir tarafım dirilmekte
önce den önce,sonradan sonra
ne doğuda,ne batıda
alabildiğince elif
olabildiğince la

sır içeren bir hazinenin kapısında bekçiyim
bir başka izin gizine ermiş
gökten dökülen , yerden fıskıran
kıyametler koparan

anlatılamayacak anlara müptelayım
yüreğe gömülen
ruhu allak bullak eden
gökler üstünde sürüklenen
suyla ateşi birleştiren

ben ruhumun en büyük dostuyum
en içten...en candan
ondan öte
ebet içinde
ben varlık içinde
sonsuz
bir sırrım

redfer

İlyas Kaplan

Bengisu pınarlarından içilsin binbir tat şerbetler

coşkulu akan ırmaklarca çağıldasın
ıssız eteklerinden uçup gitsin son turnalar
kırlangıçların kanadından melekler üşüşsün evlere
her akşamın gurubunda yeni baştan pervaneler yansın
alevi alınmış ateşlere dönüşsün gözyaşları

yüceler yad olsun
uyuyan kalplere girsin hikmetin her çeşidi
met -cezirleri kapsasın masivaları
kanatları kırılmış kuşların umutları büyüsün
tarladaki başakların bükülsün başları
kör kuyularda ki yusufların kervanları geçsin ikindilerde

gökleri kanayan ülkelerde toplansın ebabiller birer ikişer
muştular bıraksınlar diyar diyar en cömert hediyelerden
civanmertler küheylan sırtında kanatlansın burak misali
memleketinin yamaçlarında açan en nadide çiçek olsun ezo gelinler

zamanlara aksın aydınlığıyla doğan güneş
acıları sevince boğacak ışıklar göndersin
düşsün çoban çeşmesine aydınlık yollar
süzülen ışıltılar yıkasın şehrin günahlarını bir bir

arınsın cevherlerinden akşamlar, sabahlar
sersefil mahmurlukların istilasından kurtulsun geceler
lambasız odalarda dolunaya bürünsün yoksulluk,
zifiri karanlığında hücreleri aydınlansın yıldızların
infazını bekleyen kırmızı karanfiller kaldırsın yüzlerini
ipeksi kaldırımlarda bayram safları tutulsun tek tek

güneş ışığına aç sabahların hasretleri bitsin artık
siyah perdelerini kapatan ruhlara meltemler rüzgarlarını sersin
bengisu pınarlarından içilsin bin bir tat şerbetler
hatırası kora dönüşsün
tutup ellerinden sevinçlerin
çoğaldıkça çoğalsın tezahürleri
ötelerden müjdelenen bir alev ki yaksın ruhu

tenha sokaklarda uyuyan yalnızlık uyansın
bir zeytin tanesiyle aynı boğaza düğümlensin heyecanlar
aynı düğüme bağlansın nefesin denklemleri
söylesin aşk şarkısını cennet kokan çocuklar

melekler yaksın gönül kandilini
pasını temizlesinler desenli nurlarla
fecirden başlayarak ta güneş batıncaya kadar
sevda seherinde aşk rüyasına dönüşsün
açsın gönül papatyalarının sarısı

gül dallarından dökülsün yapraklar renk renk
esenlik serpilsin murada duranların sinesine
ebedi ferahlığa adanmış

ne söylendiyse güzellik üstüne
güzellik adına ne bestelendiyse

redfer

İlyas Kaplan

Beni affet çocuk

içimde
gayzını ifşa etmeye duran cehennemler fokurduyor
yitik zamanlara kelepçeleniyorum

hüznün en koyu şarkısını çalıyor rüzgar
okşuyor up-uzun ıstırapları
yağmur yağıyor şehre
tene değıyor soğuk
beni affet çocuk...

tek katlı evlerin avlusunda kuran okuyan kadınların
kaç kez yüzüne değıyor toprağın kokusu
kaç kez yuvarlanıyor boşluğa
karanlık pencerelerden seslerin uğultusu
ayrılık saatlerinin saplandığı göğüslerde
vakit akşam
ağıttır ...
annenin yağmalanmış gönlü
bir yağmur damlası gibi usulca akıp giden

beyaz renkli bir güvercin kanat vuruyor gecenin göklerine
ışığı sönük ay bir aynadır,
boydan boya çatlamış
yere düşmüş kırk parçaya bölünmüş
her parçası nar-ı hazandır

kadim bir kederin şavkı vuruyor alınlara
tebessümler soluyor dudaklar
nefes nefes , hücre hücre
elemi söyleniyor ağır aksak
bir kербela beyiti gibi mahzun
kan revan kelimeler

beni affet çocuk

redfer

İlyas Kaplan

Beni bu yola sen soktun

beyazlar kuşanmış kent
düşsel bir geleceğe uzanıyor
yeşil zeytin dalları arasından
lacivert sular , bembayaz gök
hiç dinmeyen fısıltılar
daha dün yaşıyormuş gibi
mısralarımın ışığına yansıyor hatıratların
senden bir kehanet yamanıyor ömrüme
egemenliğinde geçiyor tutsaklığım
avaz avaz bağırarak yapılan dualar
yağmur getiriyor
sözüm söz yeminim mezara kadar
vazgeçmiyorum
alıp başımı gidiyorum

rüyaları kabusa
uyanmaları pişmanlığa döndüren yerden
yavaş yavaş süzülüp gidiyorum
çatlamış damarlardan sızıp
hıçkırıklar arasında boğuk bir ses gibi
hüngür hüngür ağlayarak
inleyip gözyaşları dökerek
tarifsiz ihtimalsiz gidiyorum
nice hikayelerden
bırakıyorum bir yanımı derinlerinde
ciğerlerimin yarısı vurgun yediğinden beri
ruhumun bir yönü hep eksik
bölük pörçük
kanın vücuttan çekilmesi gibi bir şey
alıp başını gitmek

aklım almıyor bütün bu olup bitenleri
her adresteilmekilmek büyüyor
deste destedüş kırpıntılarının
daha da uzaklarda,
ellerimin uzanamadığı ötelerde
kaç defa yetişemediğim
tükettiğim zamanlar kadar çok
hayatın ta kendisi
kavisli, yokuşlu bir dağ yolu gibi
hepbir diken üstünde yaşar gibi
her gün seni gösteren aynanın boşluğunda
sızlatan yakan kavuran nice yıllar
kılavuzsuz rehbersiz adressiz
gidiyorum

bir nefeslik zaman gibi
hala aklımda ve kalbimde taşıyorum
akşamlarını, gündüzlerini
yüzünün fiziksel gerçekliğini
isminin kast ettiği mana zihnimde
yolsuz yordamsız

öyle derin kenetlenmişsin ki fikirlerime
canlı hayalin mühürlenmiş
lügatsiz kimliksiz etiketsiz yüreğime
üşüten her bir zerren
dudaklarımı terk ettiği vakitten beri
kapısız, duraksız, bitimsiz
gidiyorum

her neyse benim içimde mevcut
basit bir ayrılık her şey
melekelerim de senden boşluklar
ve birbirinin peşi sıra giden
bıraktığın parfüm kokuları
hepsi bir sonbaharın kesinliği kadar kesin
çeşit çeşit hüküm sürüyorlar ruhumda
zelzelenin ilk noktası gibi
her şey bu kadar basit
bir fay hattı kadar gerçek
içimin sıcaklığında demleniyor
zemheri bir tufan
ürküten bir ses

bir kıvılcım olup uçup gidiyorum buralardan
titreye titreye
güneşin en derin yerine
gözlerde boğum boğum büyüyen gözyaşı
mevsimi hiçe sayan ürkek soğuklar gibi
öfkelerim yanımda
bütün ayrıklıkları bir bavula sığdırıp
yalnızlıklara gidiyorum

bir gitme var bu şehirden
ne zaman, ne şekilde, ne yerde bilmiyorum
ama bir gitmek var en sonunda
telaşa düşmeden, korkularla yanmadan
bir hüzünden bir hüzne gitmek var
şiddetli kaybedişini yaşıyorum
hislere sığınmanın serinliğini
bir ömrün istikametini belirlesin diye
bir daha yanmasın, yanıp da sönmesin
nedamete düşmesin diye
gidiyorum

paltomu omuzlarıma alıp gidiyorum
mümkünler faslından vazgeçerek
sözlerin üzerine bir daha basıp
son eylül yağmurunun altında
sabah soğukunda
sonbahar ayazında
kapının eşğinde ağlıyorsun
gözyaşların sel gibi
sabahtan akşama ahdımdır adımlarım

birakıyorum tüm muratlarımı yüreğine
dakikaların saatlerin imdatlarını
avuçlarına
düşünden aşından evinden ayrılıp
gidiyorum

bir uyumak özlemi kaplıyor içimi
nefes alamıyor daralıyor göğsüm
ben buralarda ölüyorum, haberin var mı
tuhaf bir his bu
gözlerime perde iniyor yavaş yavaş
gücüm yetmiyor dudaklarım uyuşuyor
aşağıdan yukarı doğru
bir can gidişi bu
batmak üzere olan bir gemi gibi
kül rengi diyarlara gidiyorum

redfer

İlyas Kaplan

Benim adım çocuk

benim adım çocuk
bir kahraman kadar yürekli olamadım henüz.

koca bir devletin milyonlarca kilometrelik sınırlarını
yeniden çizecek kadar büyük bir adam
herkesten daha şerefli
herkesten daha delikanlı
herkesten daha cesur...
olamadım

Allah'a yemin ederim ki
bu şehirler ,caddeler , sokaklar
bir şekilde yaşadığım şehirler ,caddeler ,sokaklar değil

kurşun attım ,kurşun yedim
üzerimden uçaklar ve helikopterler geçti
ilk bombayı bıraktıkları an çıkan ince ses ile
patladığı an arasında kopan kıyamete şahit oldum
vurulduğum

tek başıma
bütün dünyaya meydan okuyorum
tıpkı selahaddin gibi
kalpleri mühürlü olanların anlayamayacağı,
karadan gemileri yürütenlere inanmayanların idrak edemeyeceği
bir isyan bu ,
bir başkaldırı bu

çanakkale'den hiçbir farkı yok.
geçen mücahitlerine benzer
etiyoopya, sudan , somalili gençleri andıran
beyaz dişli parlak gözlü habesli gibi
doğu türkistanlı yiğit uygurlu gibi
suriye'nin aslanları,
filistinin çocukları
dicle fırat gibi

benim adım çocuk
güneşi doğacak bir ülkenin evladıyım ben
yüreğim bir kuyuya düşmüş
sabahı gösteriyor bana yıldızlar.

bir çivi gibi zihnime çakılı
çok sıcak umutlarım vardı
suriyede ,ırakta katlettiler onları

suçumu coğrafyamda taşıyorum.
akmayı özledim
yanımda akıp giden ırmaklar gibi
kalbimi mesken tutmuş
serin bir rüzgar dokunuyor yüzüme

huzursuzum ...
düşüyorum yapraklar gibi
zamansız açan çiçeklere benzer
dökülüyorum
içimden bir ismail yükseliyor
benim gibi

redfer

İlyas Kaplan

Benim adım engelli

dışarı çıkamam, evde mahkum gibi yaşarım
ulaşım araçlarını kullanamam
sokakta, parkta, alışveriş merkezinde,
havuzda ,sinemada işim yok aslında
öyle ya ..
ben engelliyim.

evlenip çocuk sahibi olmam bile çok ters
olmayacak bir şeymiş gibi ...
çalışmamalıyım , okumamalıyım
güya..kötü bir şey
engelli olmak.

engeliniz beyninizdeyse delisiniz,
engeliniz gözünüzdeyse körsünüz
engeliniz bacağınızdaysa topalsınız
engeliniz kulağınızdaysa sağır...
engeliniz bedeninizdeyse sakat...

bir sokaktan geçerken
normal olmadığınız için dikkatle incelenirsiniz..
kaldırımlarda, otobüslerde, okullarda ...
her şeyden önce her zaman
bütün bakışlar sizdedir.

başınızda dikilip bir işi nasıl yaptığınızı
tıpkı yeni yürümeye başlayan çocuğunu
yürürken izleyen anne gibi izlemeye koyulurlar
ezilirsiniz ...
zor durum vesselam...

mimarından ,inşaatı yapan müteahhitine...
yolları yapan belediyelerden ,
çevre mühendislerine,
kaldırım taşlarını döşeyen işçilere kadar
okullarda, mağazalarda, barlarda, kafelerde,
aklınıza gelen her yerde
engellisiniz.

tekerlekli sandalyesi , bastonuyla
bir engellinin gelip geçebilme ihtimalinin
ya da hakkının olduğu düşünülemez...
uzun ince bir yol işte

zor iştir
bizim memlekette engelli olmak.

eve kapanmak demektir
insan olmak zor bir zanaat
engelli olmak zorunda ötesinde.

arkadaşlarının alaylarıyla çocukluğunu bile yaşayamamış
ön yargılara takılmışızdır her zaman.
yaptığınız uğraşlar zehir eder hayatı size
zihinsel engellisiniz...
fiziksel engellisiniz...

hayat boyu birilerine muhtaçsınız
insan olmayı sorgulatan cinsten
engellilerin yaşadığı her dram

down sendromlu çocuğum
doğumuma bile insanlar karar veriyor
yetmedi...
zihinsel engellilerin din algıları yok diyorlar
bizim Allah'ımız yok mu yani
bir insan bu kadar mı aşağılanır
mahallenin çomarı gibi
mahallenin delisi olarak görülmek
ne korkunç

kafamız daima yarık,
yüzünüz kolumuz çürük içinde
mahallenin çocuklarının taşıdığı deliyiz çünkü...

yalnızca çocuklar mı?
koca koca adamlar...
sözüm ona yetişkinlerin sizinle alay etmesine aldırmamalı
sürekli onlara delilik yapmalısınız
deli deli kulakları küpeli...

hakaret, alay ve işkence,
mahallenin en doğal hakkıdır zira...
mahallenin delisine her şeyi yapmak mubah
sadece bedeniniz değil,
yetmez.
ruhunuz da tecavüze uğrar.
engelli her çocuk gibi.

redfer

İlyas Kaplan

Benimkisi ya esefa çığlığı

(75 yaşında Müslüman olan Fransız aktivist Sophie Petronin'e ithaf olsun)

başkalarının hiç bilmediği bir ısrarla bekledim
başkalarının hiç anlayamayacağı kadar yolunu gözledim
cesedime üflenen ruhla yanımda olduğunu hissettim
ümit kesmeden
işte bu yüzden sadece
benimkisi "ya esefa..." çığlığı

kör kuyulara düşsem de
köle olsam da,
zindanlarda mahpus olsam da

evet, ben müslimim
evet... eiffel kulelerim de yok
fransız parfümlerini de bilmem
yüksek gökdelenlerde de oturmadım
benim nazarım bulutların üzerinde
inancım dağlardan daha köklü

tükenmişliğimi ve hüznümü sadece Allah'a söylerim
nefesimi duyar
ümidimin kokusunu alır
O'nsuz olmaz
hasrete düşen benim
teselli rüzgarlarıyla avunan ben

siz hiç hayatınızda kur'an okudunuz mu
ne anlama geldiğini biliyor musunuz
o ne güzel bir söz öyle
dinlerken vücudum titrer
tüylerim ürperir ...

işte o zaman bilinç altımı anlarsınız
bir beşer sözü değil o
göklere indirilen semavi sözün ta kendisi...

siz hayatınızda bir kez olsun Allah'a secde ettiniz mi
alnınızı yere değdirip Rabbinizle dertleştiniz mi
size verdiği nimetlere şükrettiniz mi
Allah'ın yakınında oldunuz mu
bir gün olsun...
O'nu da sizin yakınında olduğunu hissettiniz mi

evet... derileri kömür gibi siyah
kalpleri süt gibi beyaz insanları
bir kez şöyle içten tanıdınız mı
kucaklaşırken kalbiniz kıpır kıpır oldu mu hiç..

yakubça bir bekleyişin olduğu bir alemdeyim
yanıldığımda dönüştürenim
unuttuğumda yeniden hatırlatanım var

O'ndan başka her şeye körüm
O'nu göremiyorsam
hiçbir şeyi görmeye değmez ...

benimkisi "ya esefa..." çılgılığı
boş gürültülere karşı dolu dolu bir sessizlik
sükutun göğsünde çırpınan seslerdir sözlerim
öylece bir bekleyişin köşe başındayım

yokluğunda
yokluğumu kim fark edebilir ki
eksikliğimi kim bilir ki
ateşli telaşların içindeyim
serinleten pınar çağiltısının şahidiyim
bir ömürlük bekleyişin sıcak imzasıyım

her düşüşümde
beni kaldırmak için elini uzatan O
sessizce bekleyişlerimde O
her şeye rağmen yanımda O

kalbimi çeldi
hazzını tattım
coşkusunu yaşadım
manevi hislere gark oldum

selam olsun...
hidayete tabi olanlara

redfer

İlyas Kaplan

Bensiz rüyalara gizlediğin duygular aşkına.

bensiz rüyalara gizlediğin duygular aşkına.. deme...

yitik zamanlar
yüzüm gözüm çizik, dizlerim kan revan içinde
sana gelmeden önce aştığım nice dağın
tökezlediğim nice yamacın hatırına
deme...

uzaktan eski bir aşk şarkısını fısıldarken
dudaklarının kapısını açıp da beni söz gibi nalan eyleme
seher vakitleri kelebekler birlikte havalanırken
mavi ve kızıl renkleriyle birer ikişer konarken kır çiçeklerine

kırkikindi yağmurları başlamadan önce
fırtınalar patlamadan evvel
her neyse
göz pınarına düşen
yanaktan süzülen
kana tere karışan adına
deme...

mecnun sahrasında yorulmuş, parçalanmış bir ayağın yoksa
boşa umutlanma
boynuna astığın altın kolyenin içinde saklı
bir yanı ateş, bir yanı rüzgar, bir yanı su
dipsiz kuyulara bıraktığın hayaller uğruna
bensiz rüyalara gizlediğin duygular aşkına
deme...

beklediğim tek şey ilk bahar akşamı uğultusu
ellerimde mormenekşeler nar çiçekleri
sana doğru zaman
düşmüşüm yollarına mavi güller açmadan
benim de kör et gözlerimi
matemler bana bayram görünürken
deme...

değil mi ki
ölü dillerin ,lal harflerin yurdu savaş ve ateş çemberi
şiihlere yazılı muammalı sözlerin bilgisi
tükenir soyu yok olur kavmi
ağaçlar altında ateşler yakılmadan
öyle bir akşamüzeri ansızın
denizler kaynamadan
gemiler suya gölge salmadan
deme..

binlerce boş kadehten bin türlü sitemden sonra
şimdi son kadehini sun ki zevk-ü sefam olsun
bir kereye mahsus küçük bir mutluluk olsun
bir vakit geçmiş zaman baharları
bir sezgi la-mekan

sese ses
günaha azap
ateşe su
deme...

redfer

İlyas Kaplan

Berd-u selam

aşk neşesi taşıyan şu süfli gönül
en estetik abideleri diler aşk şehrine
kalp cennetinden sonsuz emellere
en ulvi tutkulara
vira bismillah

hicaz besteler mırıldanır şu süfli gönül
vecd ile nameleri bir o kadar coşkun
aydınlatır sine içinde ki mabedini
bir hışımla kopup gelen ışık süvarileri
patlayan bir volkan gibi
yeni aşk u şevklere
vira bismillah

pek çok ıstıraplar barındırır şu süfli gönül
çaresiz bir çığığa dönüşür inlemeleri
büyüleri bozulur en saklı sihirlerin
bir kutlu doğum heyecanı içinde
ulvi armağan taşıyan hicretlere
vira bismillah

dört bir yanı toz duman şu süfli gönlün
ciğerlerinden atılan her nefes kızıl ateş
tartılır miskal ölçüsünce
güzergahında her soluk ...
gök gürültüsüne benzer her nabız
mizan terazisine
vira bismillah

bitmeyen arzularla dolu şu süfli gönül
baharında yeşeren renkte farklı bir haz
apayrı bir sarhoşluk
ateşli bahçelerde berd ü selam yaşamaya
vira bismillah

redfer

İlyas Kaplan

Besmele

(Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla)

besmelenin konusu Allah ile kainat
her hikmette bir mana bir maneviyat
Allah'tan yardım istenilir besmeleyle
zihinde pırıltılar doğar
Allah'tır gerçek ilahın ismi
O'na özel bir başlangıçtır besmele

olmazsa Allah ismi celali
her çaba her oluşum
kuruntudan ibaret bir seraba dönüşür
varlığı zaruri olan Hak
sebebi mutlak
varlığın ilk başlangıç noktasıdır besmele

bir şey düşün ki onda Allah bulunmasın
O her şeyden daha kuvvetli
O öyle zaruri öyle bir zat ki
ruhumuzda O'na ait kesin bir tasdik
enestü bezminde sözümüz var
her işin önündedir besmele

bu alem kudretinin bir yansıması
"İnsana ne oluyor ki dalgınlıkla kendini unuttur "
yapılan hataların tek kaynağı delalet ve gaflet
böyle anlarda bir uyarıcıya ihtiyacımız var
özlü sözlerden teşekkül bir uyarıcıdır besmele

O'na bir sınır çizmek ne haddimize
zavallı gururlu nefis bunu hiç düşünemez mi
böyle bir isyan anında bütün varlık yok olur
yok olur kökünden bütün mevcudat
besmele apaçık bir duadır
varlığın yegane sebebidir besmele

Allah'ı arayıp da bulamayanlar
şuhut zeykinden mahrum kalanlar var ya
bir hiç uğruna zarara uğrayanlar
ne büyük ziyan içindedir
Allah'ın ismidir düşüncelerimizin girizgahı
öyle derin öyle gizli
yalnızca O'na ait özel bir şifredir besmele

Allah'ı ispat etmeye ne hacet
Allah bütün sıfat-ı kemaliyle varlığı zaruridir
hakkıyla tapılacak yüce zatın kendisi...
eserlerinin tecellisi yetmez mi
yetmez mi zatının tecellisi
O her şeyi vahiy yoluyla bildirir
Rahman Rahimdir en yüce sıfatı
sonra en mükemmel ve en katmerli manası

her sözün başlangıcıdır besmele

doğrulukta toplanmayan bir mantık
iyilikte toplanmayan bir ahlak olur mu
besmeleyle huzura yükselir insan
işte istenilen gayeler silsilesi
müsebbip ile sonuç arasındaki ilişki
kainatın düzenin de yegane bağıdır besmele

yerlere göklere sığmayan Allah kalbimizde saklı
heyecan arttıkça artar o vakit
sevgi ve neşe ile çarpılır bütün zevkler
lezzetler bütün ümitler bir noktada toplanır
gözden yaşlar dökülür yüreklere
günah yükleri yıkanır gözyaşı ile
vuslat rüzgarları eser mutluluk şehirlerine
her besmeleyle kendimizden geçeriz

ziyafetinde sonsuza dek yüzler ışıllı ışıllı ,
O'nun cemalini seyretmeye dalar
Rabbine bakar bütün gözler
yalnız O'nun ihsanı özel bir hediyedir besmele

redfer

İlyas Kaplan

Beş vakit

gönüller huzur içinde
secdegahta sıcacık fatihalar
usulca ulviyetin mihrabına sokulur
lütuf telaşına düşer tekbir zamanları
her mekandan nur dolar göğüslere
beş vakit
açılınca avuçlar nihayetsiz göklere

pişmanlığın kırıntıları tövbe sahillerine vurunca
bir zamandan bir zamana akar heyecanlar
yalvarışlar kanatlanır semaya doğru
beş vakit
rahmet bulutlarından ihsanlar yağar aheste

kalbin fizyonları mahşer içerir
mizan yerinde ağlaşır durur
amel defterinde hatıralar
Allah kuluna şahdamarından yakın
beş vakit
alınlar secdede huzur-u ilahiye de

yangınlara dönüşür intizarlar
bir yudum su bile değer kazanır
ve nihayetinde tükenince saatler
beş vakit
arş makamına havalanır kelime-i şahadetler

gönül penceresi nazar tezahürlerine açılır
yeşilden ışıklara bürünür dört bir taraf
yeniden hicret yolu gözükür
sonsuzluğa yol alır sevap kervanları
beş vakit
zerreden kemale doğru

bir seccadenin üstünde başlar miraç
arzular kanatlanıp uçuşur nemli gözlerden
avuç içlerine bırakılır yücelerden muştular
meleküt şahit olur bu ihtişama
beş vakit
kadr gecesini yaşar gibi

redfer

İlyas Kaplan

Beyaz

şimdi sokaklarda ayak sesleri
bir çıkmaza çağırıyor ayrılık saati
ne çok insan birikmiş oysa
hepsi beyaz
en çok ecel var namlunun ucunda
en çokta etrafa dağılan barut kokusu

oysa..
eli kirli bir maden işçisinin karalarıyla yazılmış olmalıydı
şehrin karanlık gecelerinde gecelik giymiş bir kadın olmalıydı
hiçbir aşkta
hiç bir kitapta
hiçbir filmde rolü olmayan
gül kokulu olmalıydı
saçları

şehrin diplerinde azrail sürüsü
sivri dişli, koca gözlü, korkunç yüzlü
kimi düşman
kimi dost
çiçek ölülerinden mezara tabutlar taşınıyor
gırılçiplak

can sıkıyor artık eski fotoğraf albümleri
yırtıp atılıyor tek tek
şimdi yeni resimler çiziliyor duvarlara
yeni denizler yeni bulvarlar yeni rıhtımlar
kentten bir ucundan bir ucuna giden
yeni tren yolları
yeni istasyonlar

başka bir nefese karışıyor nefes
başka sözler başka isimler mırıldanıyor dudaklar
masallar anlatıp avutan
ninniler söyleyip uyutan
belliğin köşelerine yığınlarca anı
düşlerde intihar korkuları
kimi köle
kim efendi.

kimi zaman
mavi boş bir kafes
arkada uçuşan tüyleriyle
mavi bir sonbahar bırakarak uçup giden
beyaz bir günah
kimi zaman
söndürülmüş birkaç sigaradan kalan kül
tedavülden kalkmış birkaç kağıt para

yağmurla ıslanmış bir akşamüstü
kimi zaman

tekrar tekrar küçölüp kaybolan
ırakta kızıl bir ufuk
yıkık kentlerde kanatları kırılmış beyaz bir güvercin
parfüm kokulu vazolarda bir kaç sarı papatya

ateşle yanıp eriyen koca bir yürek
bir kurşun gibi öldürücü
bir harf kadar yapayalnız
aşk oduna düşüp tüten
aşk pervaneleri
adedince

kimi zaman
beyaz ten rengiyle geçip giden
kızıl entarilerini savurup giden birkaç kadın
mevsim mevsim gecelere dökülen
birkaç arzu
birkaç duygu
birkaç mevsimlik vuslat

redfer

İlyas Kaplan

Beyaz beşiklere sürgün

insan toprağa yaklaştıkça daha çok benziyor toprağa
ağacın sararmış yaprakları gibi
hiçbir teselli gönlümün sesini susturmaya yetmiyor
çaresiz kalıyor bir anlık avuntular
hazan mevsimlerinde

beyaz zambak en ücra köşelerde açıyor bazen
yaprağına çiğ düşüyor çok uzaklardan
yağmur oluyor
su oluyor
hüzün oluyor

derin bir sessizliğin içinde
daha da eskiyor hatıralar
tıpkı bir gümüş hançer gibi bağra saplanıyor
geçmişten uğultular doluyor kulaklara
geriye dönüşü olmayan sokakların
terk edilmiş şehirlerin
yarım kalmış hazin hikayelerinden

yeni cemrelere maruz kalıyor
beyaz beşiklere sürgün umutlarım

ansızın bir his çöküyor yüreğimin üstüne
ardından en sıcak en korunaksız duygular
birde boğucu sessizlikleri katarak
çoğu zaman hüzün veriyor tan vaktinin son kızılığı
ne kadar uzun da olsa
gün geceye yakın
geceler sabaha

mecalim yok inmeye çıktığım yokuşlardan
yağmur damlaları gibi düşüyorum
kırısan yüz hatlarıma

redfer

İlyas Kaplan

Beyhude zamanlar istifliyoruz

her şey ne kadarda çok belirsiz
herhangi bir bütünü tamamlamaktan aciz
alakasız ,cansız ,ahensiz
birkaç araba
birkaç insan sesi
tramvay sarsıntıları
cinsi tayin edilemeyen gürültüler
bir alev gibi parlayan sönen
geceler kaybediyoruz

kadim bir yalnızlığın inkişafındayız
gizemli dehlizlerimizdeyiz
bir odanın içine hapsolmuş
aynı pencereden bakıp duruyoruz
şekilsiz gölgeler diyarına
issiz sokaklara
gündüzler kaybediyoruz

idrakimizin yetişemediği sırlarla doluyuz
bütün hislerimiz istilaya uğramış
acı veren hastalıklar
sıkıntıya sokan afetler
zarara uğratan savaş ve ölüm
zamanlar kaybediyoruz

duyguların havada uçuştığı
birbirine karıştığı
bir fırtına içinden geçiyoruz
bir tür türbülans bu
bozguna uğramış iradeler
kişilerden daha çok
vicdanlar kaybediyoruz

aklın dörtnala çıkış yaptığı bir dönemden geçiyoruz
kulağımıza mutsuzluk sevinci çoktan fısıldanmış
artıları ve eksileriyle gururumuz okşanıyor
zihinlerimize doldurulmuş nankörlük köpüğü
şeytana satılmış ruhlarla kuşatılmışız
insanlığı kaybediyoruz

karasından başka bir şeyi kalmamış yüreğimizin
kendi sığınaklarımızın duvarlarında sanal görüntüler
istemeden sebep olduğumuz unsurlar mevcut
bir tıkla var olup
bir tıkla kaybolan
bir tık kadar yakın
bir tık kadar uzak
gidilen yollar pusulasız
her şey ziyan
gerçeği kaybediyoruz

sazımızın dokunulmayan tek bir teli kalmamış

kaygılar inşa ediyoruz
sırtımızda dayanılmaz bıçak acısı
vurmuşuz kendimizi yokuşa
beyhude zamanlar istifliyoruz yeniden
bir dönüşüm içindeyiz
geçmişi kaybediyoruz

anlamsız nesnelere yapışmış hayallerimize
tasarlanmış zevklerden parçalar üretiyoruz
bedenlerimiz başka mekanda
zihinlerimiz bir başka alemde
gezdiğimiz sokaklar
dolaştığımız caddeler farklı
bir sessizlik cenderesi
ömürden kaybediyoruz

cam fanus içinde dolaşılıyor ümitlerimiz
arzuyla yanıp tutuşan hisler
tam bir delirme hali
gözyaşlarıyla ıslattığımız kağıt mendillerin
haddi hesabı yok
basınçlı bir kan deveranı
akıldan kaybediyoruz

zırhlarla dolaşıyoruz
hayattan intikam alabilmek için
yıkıcı ihtiraslarımız cenk alanında
hala çığlıklarımız mevcut
en ufak bir fikrimiz olmadan
savaşlar kaybediyoruz

redfer

İlyas Kaplan

Bilir misin

ne mecnunca yürüyüş bitti
ne leylaca adımlar kesildi bu çölde
her gün bir nevi yalvarışların çok başka türüsüydü
bütün ahengimi kaybedip kaç kere uçurumlarına düştüğüm
bilir misin ölümün simsiyah olduğunu
siyah bir sayfada daha da siyah bir mürekkeple yazıldığını

bilir misin
bir cennet sonrasını , bir cehennem öncesini
portakal yaprakları kokusunu ay ışığında rüzgara bırakınca
ateşli sancılar damarlarda nasıl dolaşır
siyahtan maviye yağın o eski yağmuru
lacivertten griye dönüşen günahın suretini

bilir misin
gölgeleri kaybolmuş mabetlerin içinde ki gizli dünyayı
binlerce yıl aynı kalıba bürünen insanların yontularda saklı zaafalarını
başkalarının giremediği ışiksiz şafakları
sadece ayrıcalıklı olanların yürüyebileceği ufukları
güneşten karanlığa, aşikardan esrara
sinelerin derununa dokunan kırılğan vaktin temasını ,sesini
sonsuzluğa düşen nehrin suyunu alevini ateşini kan kırmızısını

Bilir misin
ruhun semasından inen yağmur kan ter içinde nasıl yanağı serinletir
sükundan çileye bir hayal kırıklığına doğru nasıl akıp gittiğini
yıllar boyunca hiç yorulmadan ,köpürmeden
halden hale, sudan ateşe nasıl geçip durduğunu
kalbin aynasına süzülen ışık ,kıyasız adalara yol alırken
yıldırımların yardığı gökler sonrası ,yepyeni çareleri, çileleri
açılan kapıların sırlarını ,gizemlerini ,hazinelerini bilir misin

kendinden geçip , dalga dalga sine denizini coşturan fırtınalar
ciğer yakan, yürek sızlatan hayattan öte nasıl sevda taşırılar içinde
çözülen her göğün karşısında buzlar gibi...sel olup nasıl çağladığını
başını taştan taşa nasıl vurduğunu
ummana salınan su ölümcül anafolar yaparak nasıl gösterir kendisini
bilir misin...
putları deviren ,şehirleri silen , azgınca köpürenleri
sicim sicim, iplik iplik çetrefil yollara karanlıklara inenleri

kaç kez derin sancı salınmış bu kalb-i buhranıma
bir ömürce içine atılanları sonra dökülüp saçılanları
sonra susanlara mahsus infilakları, içi dışına dönenleri
bilir misin

öyle kuruluyor cümleler ,dört elifçe kaldırılıyor kelimeler
bütün elvedalar kucağımda geldim de gidiyorum işte
geldiğimde ne varsa, onunla, çıkıp gidiyorum bu şehirden
hiçbir harita çizmeden hiçbir yön tayin etmeden

sessiz sedasız çığlıkların ince bir zar gibi

nasıl yırtıldığını nasıl parçalandığını bilir misin hiç...

bilir misin

nicedir limon ağaçları çiçek açmıyor buralarda

nicedir bomboş bir bakış olarak kalmış bütün sokak lambaları

caddeler beyaz, mor, kırmızı

burada zorluk var ,sözlerde umutsuzluk...

kelimelerde yurtsuzluk... seslenişler bedbaht

konuşmuyor alnı yıldızlara dönük ışıltılı dal uçları

uçmuyor yavrusunu beslerken misket bombalarıyla vurulan serçe kuşları

sen bilir misin Allah'a ısmarladığın ne demek olduğunu...

redfer

İlyas Kaplan

Billuri firuzeler düştü

geçelerce
sağır kelimeler vurur söz uçlarına
buğulanmış sıcak her nefes
defalarca dokunur dudaklara

nasırlı avuçlarla ümitler toplar vakit
ter damlar ateşle çizilmiş saatlerden
güneşin elinden tutup
göğü yere taşır
kırmızı baharlar iner gül bahçelerine

bulutları yara yara
ufka taşınır şafak
gök yağmur biriktirir
çöl meltemleri akar gurbet akşamlarına
mevsimlik vuslatlar yaşanır

unutulmuşluğun pusundan
kutlu muratlar fisıldanır ruha
bir lütuf adeta dalgalanıp durur
nice sevinçler salınır ayla yıldız arasına
ta uzaklardan bir melek iner seher vaktine
cennet köşelerinden
öksüz miraslar taşır kutsi arzularından

ışıyacak yeni bir günün peşinde
tepelere tırmanır güneş
ağaç, rüzgar, bulut eksiksiz katılırlar merasime
en güzel sevinç çığlıklarını atarak

çoğu kez uykuları yorumlar geceler
rüyaların içine lütuflar serpiştirilir
gürültüsüz sancılar yüklenir billuri firuzeler
sessiz ve derin susuşlardan

kılıç gibi keskin, hançer gibi ince
lodoslu esintiler savrulur güneyden
sabaha sevinçler üşüşür
en kuytu yerinden batı cihetinden

şark beşiğinde
fecrin tuvalinde ayçalar uyutulur
neşter vurulur ufuk çizgisine
eski heyecanları yeniden solur toprak

dokunur sokakların çehresine her taze nefes
kaldırımlarına, duvar diplerine aydınlıklar
güneş yeniden öper alnını dünyanın

*

redfer

İlyas Kaplan

Binlerce sır

sıcaktan cayır cayır yanıyor
kalbimin dört bir yanı bu gece

öyle karmaşık an içindeyim
ruhumla hissim birbirine zıt
bir yandan içim titriyor
bir yandan da cehennem zebanisi gibi düşüncelerim
kapkara,
kop korkunç
birer heyuladan ibaret

öyle bir nazarın dehşetine duçarım
oklarına hedef olan sinemin perişanlığı tabipsiz
ateşi yakıyor ,kül ediyor ruhumu
iliklerime kadar ürperiyorum
günlerce ,gecelerce

istemsiz mevsimler yaşıyorum
öfkesi o derecede müthiş
ufkuma kabuslar çöküyor

bir yanda binlerce hayalin resmi
bir yanda yangınlarla kavrulan ümitlerim
uçsuz, bucaksız uçurumlarına düşen benim
her şeyden habersiz

redfer

İlyas Kaplan

Bir asude teselli

gönlümün şark mıntıkasında yalın bir duygu
garbı ,fıtrattan kalan bir hazzın istilasında
ruhumun sahrasında misket oynayan bir çocuk
sefalete müptela

savrulur gök kubbeye en filtresiz istekler
en asil umutlar
soframda ekmeğim
dualar gönderirim arş makamına
avuç dolusu
onca yaşananlara şükür

yanardağları uyandırır efkarım
depremleriyle sarsılan sinem parçalanır
en yalın alevleriyle meşgul
en şiddetli sıcağına duçar
içini dağlayanlara şükür

yakılmış kentler gibi enkazlara bürünürüm
matemli bulutlar yürür sine-i ahvalime
bir asude rüya uykusunda
onca yaşananlara şükür

mavilerin arasından huzmeler düşer
karışır kalbimin menfezlerine
girdabında geçer yorgunluğum
züht tüneli öylesine örülür
neşet etmez ışığın tek zerresi
titrer hayallerim dehlizlerinde
cezbesinde geçen anlara şükür

bir zalim hayalin elan kölesiyim
azabı sitemler uyandırır sinemde
azgınca kanar her köşesi
mazideki yıllarım beyhude şimdi
geçilen onca menzillere şükür

redfer

İlyas Kaplan

Bir baston elimizde

çoğu kez susarız
bilinçli bir sessizlik değil bu
cesaretimiz olmaz konuşmaya
bir şeyler yapmayı değil
bir şeyler düşünmeyi tercih ederiz

aklımızdan neler neler geçer kim bilir
bir kayıp olarak görürüz bazen
kaybedilenleri
hatırımıza girmeden
üstündeki mürekkep daha kurumadan

henüz adını öğrenmeden
harfler dağılır bazen
kimliği , anahtarı kaybolur
kapıların önünde duraksamadan
açılmadan
isteklerimizi kaybederiz
bu yüzden dinmez öfkemiz
kimse bilmez bize yardım etmenin yolunu
dokunamazlar omzumuza
yaralarımız büyür koca koca

terk ederler sevdiklerimiz yerlerini
artık bizimle konuşmazlar
selam bile vermez birileri
elimizden tutacak bir kimsemiz bile olmaz

yıldızları keşfetmek
hayatı keşfetmekten daha kolaydır oysa
bir yıldız tercih edilmek acıtır insanı
bu yüzden başımızı kaldırıp
göğe bakamaz oluruz

canımız sıkılır durmadan
yapmak isteyip de yapamadıklarımızdan
içimizdekiler kumbara bozuklukları gibi çınlar durur
kağıt paralar gibi sessiz kalırız çoğu kez
üstünde kimsenin taklit edemeyeceği resimlerimiz olsa da
kimse bizi olduğu gibi kabul etmese de
korkularımız değişir
farklı görüntüler düşer yüzümüzden

elimizi tutup sarılmak kimsenin aklına gelmez
bu yüzden sendeleriz durmadan
kendi başına ayakta duramama endişesiyle
oysa söyleyecek bir sözümüz olmalı
her an düşecek bir gölgemiz
aydınlığımız da

içimizdeki yanardağları söndürecek
bir ilaç keşfedilmedi henüz

aynalara küskünüz bu yüzden
ellerimizle dokunduğumuz her şey büyür
boyu uzar ağaç dallarının
alkışlarımız kesilir
çocuk değilsin yaşlı başlı adamsın derler
aramızda bir uçurum belirir
bir ucunda biz
öteki ucunda onlar

kime yakın, kime uzak olduğumuzu saklarız
kimliğimizi, kişiliğimizi gizleriz
susarız
dikecek iğnemiz yok yırtılan parçalarımızı
bizi bir arada tutacak ipimiz
yamalarımız yok

yeni isimler uydururlar
kulağımıza üfleneni artık hatırlamayız
kim olduğumuzun bir önemi de yok
dede, büyükbaba, amca, dayı...
o vakit sessizlik
konuşmaktan daha değer kazanır

bu yaşta yorgunluğun tarifi çok
denizimiz her türlü durulmuştur artık
gemimiz limana yanaşmıştır kendiliğinden
rotasını fırtınalar değil ,sükunetimiz belirler
canımız sıkıldıkça yelkenini boyarız
bugün kırmızı
yarın başka bir renk
keşke elimizden gelse
tüm denizleri boyayabilsek

kimseye yakın değiliz
telefonla ulaşılmakta zor
kelimeleri seslendirmekte zor
en sevdiğimiz öldüğünde başsağılığına gidememekte
acısını paylaşmakta zor
yüreğine dokunup teselli etmekte
iyi ki tanıdım diyebilmekte
hiç sıkılmadan bin kere tekrar etsek nafi

elimize geçen her şeyi denize fırlatıp
bir gemide yapayalnız kalmayı isteriz
bir an düşünmeden , hiç bir şey olmamış gibi
kimin ne kadar çok sevdiğini sabırla bekleriz
ışığına karşı koyamadığımız deniz fenerlerimiz
tanıdık bir kıyıya yanaştırır gemimizi
gereken bir paroladır oysa
azıcık bir tebessümdür
ufacık bir ilgidir ihtiyaç duyduğumuz
küçücük bir sevgidir merakla beklediğimiz...

daha önce böylesine hiç rastlamadığımız
tüm olasılıkları arkamızda bırakıp suya atlarız
ne kadar ılık ,ne kadar soğuk
ne kadar derin hiç önemli değil
amacımız sadece yüzmekte değil
kana kana içmekte değil

susuzluğu unuturuz
en çok ihtiyaç duyulan zamanlarda
her şeyi unuttuğumuz gibi
bir türlü karşılaşamadığımız kendimizi
unuturuz
en tanıdığımız bir yüzü hatırlayamayız bazen

belki de içine atladığımız bir anılar denizidir
bize yol gösteren inandıklarımızdır
kulağımıza fısıldanan yıllarımızdır
hoş geldin sesidir dostlarımızın

aslında gideceğimiz yer bellidir
onca seneler için
boynumuzda bir altın madalya
kucağımızda bir buket çiçek
aklimızda bir çok şey
bir baston elimizde
kalın gözlüklerimizle
gitmeye çalıştığımız ...

redfer

İlyas Kaplan

Bir ben ,bir yağmur,birde özlemlerim

geçerdi gözlerimin önünden bacaların dumanı
tan yerinden hep aynı kızılık
rüzgar silerdi camdaki parmak izlerini
çiçekler açardı rengarenk pencerelerde

haylaz bir çocuk gibi konuşurdu
içinden geçen düşlerle yürek.
geceler soğuktu evlerde
aklımda kalmış ...kırık dökük bir pencere var ..
bir de kırılmış camları

bir varmış bir yokmuş gibi
yeniden yaşanmış gibi
her isim
her resim
ve de sonsuzluk sırrı pencerelerde

vurgun yemiş bir çığlık kopardı
vururdu evimin her penceresine binlerce yakamoz
mavi boyalı dalgalar
beyaz renkli köpükler
dede korkut masalından ninniler söylenirdi

korsan fırtınalar en fena silahlarla kurşunlardı geceyi
şehrin tüm ışıkları düşerdi yıldızlardan
sürgün saatlerde
gölgeler sırtımdan hançerlerdi sinsice
ayaz yemiş buzlu kaldırımlarda

geceler boyu
şimşek parıltıları suretlenirdi pencerelerde
yağmur damlaları kadar çok ,saf saf olurdu ışıklar
bambaşka aydınlanırdı cihetlerin yüzü
başka bir alemin bambaşka gökleri

damların tepelerinden dökülürdü küçük çağlayanlar
birden hızla çarpmaya başlardı yüreğim
fişkırان suları titretirdi rüzgar
yüzlerce kez duvarlara izler düşerdi benden

rüzgar vururdu perdelerin göğsüne
paslı korkulukların üstüne sinerdi yılların yorgunluğu
bir festival ki bir ömür seyretmeye değerdi
bitmezdi serüvenleri penceremin

uçsuz bucaksız uçurumlara uzanırdı hayalet şekiller
gizemli ışıklar keşfederdi en kuytu yerleri
koca gök uçup giderdi solgun bir rüya gibi
kutsal nefesin onurlu yolculuğuna hicret etmiş gibi
akşam zamanlarında gölge üstüne gölgeler

her gece sancırdı yıldızlar
her azılı hezeyanla alevler parıldardı ,
kızıl alevler yıldızlardan
ufuklara tutunmuş bir kaç yıldız vadilere salınırdı
bulutların içine pencerelerden

sırrını ifşa eder gibi sesini duyururdu
göklere çatlatan yıldırımların gürültüsü
nöbet tutar gibi loş sokaklarda kuyu diplerinde
uzun bir zaman penceremin önünde

bütün renkleriyle bir pencere açılırdı sokağa
ebabillerim çığlık çığığa kanat çırparak uçup giderdi
bin parçaya bölünürdü düşlerim
göklere ilişirdi alnımın parıltısı penceremden

vaki olmayan bir coşku
tıpkı kaysın leylaya bağlanışı gibiydi
heyecan yorgunuydu ruh
çatlayacakmış gibiydi göğüs
gökyüzü mü beni kendisine yükseltmişti
yoksa yeryüzü mü beni içine çekmişti

küçük pencereme dokunarak kıvrılıp bükülmüştü ay
büyülü yaratıklardan bir kaç yaklaşıp
uyansın diye tekrar tekrar tıkırdardı camları
in cin top oynardı bahçede
sağır bir gürültüyle geçirdi gece
bir kaç katar tuhaf umutlar yüklenerek

loşlaşmış havaya yayılırdı karın erime gıcirtısı
kırk yıl gözyaşı döken adem gibi ağlardı
hıçkırıklar gelirdi bezm-i alemde
boyası dökülmüş evlerden sızardı felaketler
ruhumun üzerinde kanat çırpardı karanlık pencereler

güneşin ışıkları parıldardı ufukta dizi dizi
dağların üzerinde cehennemün gölgesi
ateş perçemli küheylanın yelesi okşardı bulutları
rengarenk çiçekler açardı altın sarısı pencerelerde

kabuslar içinde kaybolurdu gök
ben güneşler çizerdim
karanlık kaplardı her yeri
ben yıldızlar çizerdim
tufanları kopardı göğüs kafesimin
hayal alemine uçup giderdim pencerelerden

redfer

İlyas Kaplan

Bir çocuk gibi

yeni fikirler tesis etmenin zamanı
nüfusu çok arttı ilham meleklerinin
yetişemiyorum isteklerine
daima beni meşgul ediyorlar

zihnimde yaşananlara
bu sefer vesveselerine itiraz edeceğim
kafasına göre hareket edemeyecekler artık

aklımdan şimşek hızıyla düşünceler geçiyor
dokunamıyorum onlara
bu sefer
kahkahalarla gülüyorum anlattıklarına

halbuki hüznün ne olduğunu kimse bilmez
neye benzerler
fena huylarım yüzünden
hep bir çocuk gibi ağlatırlar beni

ne işim var bilmiyorum düşler şehrinde
her şeyi kendine benzetmişler
o kadar küçük hesaplar içindeler ki
sokakları milyon kalabalık
özlemler ,küçük ıstıraplar, ümitlerle dolu

bu gün hiçbir şey olmamış gibi
bir plak
eski şarkılardan birini çalıyor
dudaklarımda garip bir tebessüm
bir lahza sonrası
duyguların üzerine vurulmuş kilit hissi

bir köşeye çekilmiş
evin sessizliği içinde tek başına
hıçkırıklarla ağlıyor biri
bir çocuk gibi

çok yorgunum
müsaade etseler de şurada yatsam ,
uyusam
bir sonraki zamana gücüm yok

redfer

İlyas Kaplan

Bir dalgınlık anıdır sadece

ve sorarım,
yorgun düşmüş hayatın geçmişini,
geleceğini...
tekrar tekrar sıkılmadan
bu masalın sonunu
sorgularım

geçmişte kaldı
hep bilinen şarkılar,
serenatlar, türküler, caz parçaları...
ne kadar da hızlı, enerjik, dinamik,
ve sonluydu yaşananlar

artık an gecedir
ayda eski parlaklığında
yanı başımda ummanlar susmuş
bir basamak daha inerim
kırılır buz parçaları
kırmamak için ne kadarda çaba içindeyim oysa

hafızam bitap şimdi
susuyor...
koca yıllar hayatından gelip geçmiş
yanı başımda koca koca hatıralar.

oysa gece soğuktu
kimse bilemedi üşüyüp üşümediğimi...
gelip geçen sadece zaman değildi
etten kemikten hayallerdi...
düşen omuzlara külfetti
hasret,özlem,hüzüdü

mukaddes saydığım her şeye üzerine yemin olsun
bir kere ateş kalbe,
fısıltı kulağa düşmüştü
hala tanıyamamıştım içimde yürüyen yolcuyu
bilmiyordum hangi menzile doğru gittiğini

sigara içmezdim,o içiyor
alkol kullanmazdım,o kullanıyor
küfürlü konuşmazdım,o konuşuyor
söz dinlerdim, o dinlemiyor
hiç aşık olmamıştım ,o aşıkmiş
gözlerinin içine baktım. güldü.
nasıl olduğunu sordum.
elimi tuttu...

kimdi o
issiz bir köşede
en unutulmuş bir yerde
aç susuz...
gecenin yıldızları kadar uzak ,

dağlar yücesi , çöller dolusu
sukutun hissizliği kadar
yapayalnız

oysa ...
bendim o...sadece...
meğer ki gerçektir her şey
tıpkı ben gibi

sonbaharın amansız soğukları
bana çok şeyler öğretti
ciğerleri üşüten sancıları, acıları...
hiç bir günahım ,vebalim olmadığı halde
sanki hak etmişim gibi
iliklerine kadar üşüyorum

içimdeki zindanlarda...
mermi şakırtısı, barut kokusu
krizler ,mide krampları
saçma sapan sara nöbetleri

bir müezzinin sesi sadeliğinde
makine nizamında kalbimin sesi
akrepli - yelkovanlı saat gibi
tıkır tıkır işliyor
lekesiz ,taze ,yepyeni
gıcır gıcır...

hoş geldiniz,
sefağın getirdiniz der gibi
şafağın kızıl ışıkları...

redfer

İlyas Kaplan

Bir dicle fırat hikayesi

bir resim ki rüyayla çizilmişti

sisli ışıkla yoğrulmuştu
su silsilesi fışkırıyordu fırat
dicle ile yan yana saf saf dizilmişti
birisi cennet birisi cehennem
sürükleniyorlardı mahşere doğru
alevler karışıyordu suya

bir muştı büyütmüştü anadolu
direnci fırat
isyani dicle

en son devirlerde
bir cam gibi kırılmıştı perde perde
çatlamış, zedelenmişti yer yer
korkunç ağıtlarla titremişti
ürpermişti çalkalanmıştı dalgalanmıştı
yıkık hasankeyf gibi parçalanmıştı su

kaç yüz yıl öncesi davetlerden
gizler söylenmişti gizli hikayelerden

cihanın sinesinde heybetliydi fırat
harranı aşkla kucaklamıştı dicle
muhteşem bir sunumdu
göklere nur-u zaman saçılmıştı
gecelere parça parça dolunay ışığı
efsunlu bahar yağmurlarıydı
kutlu menzillere akıp gidendi su

diz çökmüştü önünde mavi gökyüzü
sonsuzluklara sızmış alev huzmesiydi dicle

alazsız, dumansız yangınların ortasındaydı
kavrulup dökülmüştü daha içindeyken sesi
beyaz ışık bırakmıştı uçtan uca çizgisi
geceyi yaran şimşek parıltısı
dicle perişan zerre zerre perişandı su

uçmaktaydı her bir damlası yücelere
kendinden geçip kızılca güneşlere

semayı kucaklamıştı bir hayal mucizesi
karanlığın göğsünde rüyalaşan ışıltıydı fırat
yer yer ağarıyordu bağrında ufukların
soluk bir ten içinde ürperiyordu
bir fecrin koynunda eriyordu
boşalıyordu ezeli sessizliğe suyun uğultusu

gölgeden iki tül

sislerden iki perde

bir sayha ki tan yerinden kopup kanatlanmıştı
gecenin karanlık sinesinde sisleri delip geçen
dört nala koşan bir küheylandı fırat
kendini öldürdüğü yerlere çılgınca akıyordu su

bağrı yumuşak toprağın rahminde uyuyordu
yanı başında kızgın bir karayel fısıltısı

incir kuşlarının feryadına ağlıyordu dicle
her sabahın seherine kırağı düşerken
ışlıları en derine iniyordu tutkulu bir yosma gibi
her cihette kıvrım kıvrım bir kadın silüetiydi su

sıcak buğular yükselmişti buğday tarlalarından
başakları altın sarısı bir renge bürünmüştü her yer

yolunu kaybetmiş yolcu gibi karanlığa karışmıştı fırat
sonra sellerle kapaklanmıştı toprağa yüzüstü
örselenmiş vadilere korkular düşürmüştü
savrula savrula boşluğa akıyordu
kanat vurmuydu serçeler gibi yitik şehirlere doğru

derin çığlıkların büyük isyan çağlayanına dönüştüğü
bir damla suyun dört yana sindiği yerlerden
fitil tutmayan bir yara var yüreğimde

dalgalanan hırlayan dipsiz nehir yatağı gibiyim
kan kızılı ayın şavkına düşen fırat gibiyim
kanayan zamanın zembereğinde ki dicle gibi

redfer

İlyas Kaplan

Bir doğum sancısıdır kış geceleri

kış geldi diye çilesini düşünüp üzülme
kış, derin uyku zamanı değil,
ölmeden önce ölmenin öğrenildiği en güzel mevsimin adıdır

kış, varlığın ruhtan ibaret olduğu yerdir
son durak değil, uzun kış geceleri
yeni baharlar için durulan yerdir
topraktan alınanların toprağa bırakıldığı
güneşin gece, baharın kış doğurduğu
bir doğum sancısıdır kış.

bir savaş meydanıdır kış
yerle gök çarpışır, denizler taşar
şimşekler bir an bile susmaz,
gök gürül gürül
öfkeden köpürür
bir acı çığlık dağılır kıyıya , köşeye
her zerreye sirayet etmek üzere...

uzundur kış geceleri
bir yanda korku , bir yanda ümit
geçmiş ve gelecek arasında
vaktin kervanı olmak budur işte
ayazlar düşmeden kışa giriş yoktur
üşümek çaresizlik değil
kar taneleri beyaz ufuklar açar
karlar su olur, karalar su dolar.

kışı tanımiyorsan o zaman geceye sor
geceler sırdaşdır kış zamanlarının
matemlerin, gözyaşlarının şahididir
ağlamakta bulutlar, sebatta dağlar, secdede su,
zillette yolun tozu toprağı gibidir
soğuk bir kış gecesi
gözyaşları yanaklarına karışıp donarak
bir bebeğin süt için ağladığı anlardır

kış geceleri yusufun düştüğü kuyu
karanlıkta çekilen çilelerin doğurduğu aydınlık
nedamet gözyaşlarıyla yıkanan günahlardır.
kar gibi bembeyaz örtülen baharlardır
an be an ölümün temaşa edildiği
vecd halinde ruhi kainattır.

kış gecelerinde deruni seferler yapılır

kış halden hale yolculuktur,
kış bir bahardan başka baharlara göçtür
seferler düzenlenir ölümden dirilişlere
kum saatinde kumun dane dane döküldüğü gibi
akar gider zaman günlerden aylara
kıyametler gelip boy gösterir en dehşetlisinden
karların eridiği gibi erir gider mekan

kış vuslattır
cennetteki cemale erişmenin,
uzun karanlık gecelerden sıyrılmanın anıdır.
soğuk ve ıslak göklerin tane tane yerle tanışmasıdır
her gece olduğu gibi ölmenin yokluk,
diriltmenin sır olduğu zamanlardır

can sunup, canan bulmaktır kış
bulmak için aramak, aramak için yollara düşmektir
demlenerek erişmektir toprağın sinesine
yağmuru olup yağmaktır sel olup akmaktır
rüzgarın olup esmektir menzile ulaşmaktır
dağlardan şehirlere, ırmaklardan ummanlara.

kış gecelerinde yollar boştur
yol demek, zor demek
yolculuk zorluk demek
nice yılları yutar kış
sinesinde sayısız ömürler saklar
kış ölüm demektir,ötelere yolculuktur
ölmeden önce ölmenin,
öldükten sonra yaşamının sırrıdır kış.

redfer

İlyas Kaplan

Bir ekmek kırıntısı kutsalınca

garip bir masal yaşıyoruz,
hazin bir rüya soluyoruz...
ayrı telden, ayrı nağmelerden
eski hançerlerin kınlarında paslanmaya yüz tutmuş

önce annem şefkat ekerdi kiraz gölgelere...
eşarbi sıyrılırdı saçlarından,
kınalı saçlarına güneş vururdu tan yerinden
süt verdiği alperenler geçirdi önünden birer birer
yolları arşınlayarak
bayramlarda elini öperdik yalınayak..

kişiliğimizi, babil kulelerine sığdırırdık
daha gidilecek yollar varken
tenha kentlerin yalnızlığına katarak
şamdanlara giysiler dokuyan mumlar saklardık
ışığımız toprakta ,denizde yansın diye

baş döndürücü hızından başımızı alıp çıkardık dünyadan
günah damıtan sulardan atlardık enginlere
sonra demir sürgüler inerdi
avare hayatlar sürdüğümüz hücrelerimize
yalnız yaşamaya mahkum ettiğimiz ruhlarımıza

her gün güneş süzülürdü renksiz camlardan
ruh, gönül ve beden camından
zincirleri kırıp şafağı beklerdik
aynaları pas tutmuş gecelerde

o vakit kururdu taze başaklarımız
kayan yıldızlarca büzülürdü hayallerimiz
melek kanatlarınca dökülürdü gözyaşlarımız
karanlığı yakan mahyalardan acılar düşerdi bahtımıza
bir ekmek kırıntısı kutsalınca

redfer

İlyas Kaplan

Bir eylül sabahı

sen derinden gelen aşk acısı
anlat bana eylül akşamlarını
kır çiçekleri renginde
kızıl kor demetlerince
şehrin kenarında solan
gelinciklerin baharını

işte bu sebepten
bu şehirde hava
türkülerin teri kadar
aşk acısı kadar ağır

bir eylül ikindisinde aşklarda solar
leyla düşleri görenlerde
uzun yolculuklara hüküm giymişlerde
ah vefasız
ne bileyim işte
bir geliversen
yıkıp aramızda ki örülü duvarları

şimdi değilse bile biraz sonra
sokak lambasının altında
eylül soğuşunda
tek başına çıkıp gelsen
hiç hoşuna gitmese de veririm mantomu
giymen için

serin yağmurlardan arta kalan zamanlar bitince
tanımlanmaktan bıkkın direnmeler sona erince
hayatta bir renk
bir ışık
bir de sana hayıflanırım
geride kalanlarım aslında
ağır hasrete kelepçeli

o şarkıyı
ve ellerindeki sıcaklığı bilmesem
kalmamıştır artık söyleyecek hiç bir sözüm
güz odalarında çoban yıldızı
bütün yıldızların önünden kayıp giderken
yönler birbirine öyle kördüğümken
eylül gecelerinde

çıkıp giderken
basamaklara bıçak gibi vuran ayak seslerin
suya koşan ceylan gibi sıçrayarak aşarken
diyelim ki rüzgar önüne katmış seni
öyle bir ağaçtan bir yaprak misali
seni yaşayamamaktan korkarım
elma dersem gitme
diyemesem kal ne olur

diyelim ki biz zaten öykülerin
iki deniz kuşuyduk
şiiirlere sızarak gizlice
kendimizi bir daha yaşıyorduk
hey...gidi hey
bir öyküde sen yazsan
hiçbir duygu ısınmaz mı yüreğinde

gece ve kahve işin bahanesi
bir eylül gecesi
ay ışığında büyötmek istersen eğer
yürekte açan çiçeği
yürüyelim öylece
sırlarımız şiiirlerde kalsın
masal değiliz ki
bir fırtına sonrası sevdalıyız sadece

yıllar dillere
günler güllere
aşklar gönüllere gire gire akarken
birden devran dönmüş
güneş sönmüş
med-cezirler kaplamışken sahilleri
denize bir martı tüyü düşmüşken

bir eylül sabahı

güneş bir daha doğarken
aşk dediğin ağır hüznün
şairin usunda hala uyurken
keşfi yasak şiiirlerde
sen

redfer

İlyas Kaplan

Bir fanus içinde nefes almak

çözüksüzlüğe terk edilmiş öyle bir kör düğüm ki
kaosları perde perde
açmazlardan çıkmazlara karışan
bir arayış macerası yepyeni bir zemin
çok boyutlu infilaklar, dağılışlar,
birden çok anlamlı çözümler, parçalanışlar

her sarsıntının ortaya çıkardığı kördüğüm krizleri
henüz denenmemiş aynı anda birbirine zıt nice şeyler
daha önce fark edilmemiş
eylem senfonisi sergilemekte sayısız ilişkileri
en derin çelişkileri

girdikleri her yerde kolonileri var
farklı tiplerde, farklı hızlarda
kontROLSÜZ ,anormal farklı yayılma biçimleri
mutasyona uğrayan hücreleri
değişikliğe uğramış genleri var

hiç kuşkusuz bir çok şeyi sarsacak dehşette
dört yönden iki yönden tek yönden
izleri delik deşik urları ,tümörleri peş peşe
en alt derekesi en üst derecesi
bir fanus içinde nefes vermekte
siyah ve kızıl renkli

dokuları girift, yapışık
sinirleri belirsiz ,iğreti örgülü
boşluklarda ,yüzeylerde damarlarda
doğaya uyan , doğayı aşan doğaya karşı
etrafı damarlı yumrulu
sızabilen, tahrip edebilen virüsler
kemirici ağrıları eritir ciğerleri

zamanın hem içinde hem dışında
hücreler birbirine zıt
dokular bir birine tezat
sadece yansımalarından ibaret
yepyeni bir muamma
yepyeni bir cehennem ateşi

bir başlangıcı, gidişi ve bitişi
ihtimallerden müteşekkil istisnaları var
öyle bir kördüğüm ki
diller lal,zihinleri felç ...
ruhun teneffüs ettiği her şey ölü
her şeyden vazgeçecek kadar çaresiz

redfer

İlyas Kaplan

Bir fecir gibi aydınlandık

“Ben tükenmişliğimi ve hüznümü sadece Allah’a söylerim.”

Rabbî'mizi andıkça anmalara dönüştü sessizliğimiz
susan dudaklarımızla mühürledik kalbimizi
kanatlanan güvercinler kutlu haberler taşıdı yeryüzüne
gün ışığını giyindik şeffaf bir gömlek gibi
bir kolye gibi takındık suskunluğumuzu

yeniden doğduk fecir vakitlerinde
sonsuz bir istikamete doğrulduk
yeşil seccadelere düşürdük alnımızı
rükulara eğildik
yar ettik benliğimizi

parıltılı hedeflere doğru koşarken
gönül gözümüz açıldı perde perde
içimize güneş doğdu
aşk doğdu
başkalarına kul olmanın esaretini yırttık
başkalarından medet ummanın çaresizliğinden sıyrıldık
yaralı serçeler gibi nazikçe ağırlandık
akşamın son vaktinde

Allah'tan başkasına muhtaç olmadığımız fısıldandı
ateşli kalplerimize
kalabalıklardan uzağa çektik duygularımızı
telaşlı koşturmalardan sıyrılıp
ümitle susuzluğumuzu dindirdik
açlığımızı doyurduk muştulu tebessümlerle

Rahman tarafından lütfedilmiş ruhumuz
pus oluşturacak kadar nemlendi
sahibiyle tanıştı beş vakit
asıl vatanını özleyen gurbet kuşları gibi
irili ufaklı deryalardan geçtik
sılaya erişmek için ummanlardan geçtik
mutluluk iksiri aktı semalarımızdan
sıcacık yağmurlar yağdı
baharlara sunulan bir kase şerbet gibi

büyük bir yürüyüşe çıktık
Halik-ı Zülcelal'in razı olduğu istikamette
kutlu bir hicrete yöneldik
kar tanelerinin yeryüzüne inerken
muvazeneye emsal bir iştirakle
aşkın bin bir seyrini tattık

Rabbimize verdiğimiz gizli sözün ibrişim iplerine sarıldık
yumak yumak ibadetlere dönüştü mihrabımız
sessizliğe muttasıl kıldık dilimizi
yakub sabrına yoldaş ettik halimizi
bütün cezbelerin enfes bir remziyle

kendi hakikatine kardeş kılındık
arındık ,
sükuna erdik

her dem temizlendi içimiz
farkına varmadığımız hatalardan
görmezden geldiğimiz kusurlardan
göz yumduğumuz günahlardan
az mı ,çok mu,
boş mu ,dolu mu demeden
kurtulduk , iyileştik
salaha erdik

açlığın sınırlarına uğradıkça gün boyu
çaresizliğimizi anladık
susuzluğun yatağına koydukça çatlak dudaklarımızı
başkalarından şikayet etmemeyi öğrendik
Rabbimize verdiğimiz sözleri tuttuk
sessizce taşındık iftar vakitlerine

“Allah’ın nuruyla bakan basiretli bir kalpten ne gizlenebilir ki ”

birbirimize yansıdı ahvalimiz
birbirimizin aynasına düştü gölgelerimiz
gizlenen tüm sırlar ayan oldu
görmediğimizi gördük
bilmediğimizi öğrendik

efendimizin dudağından taşıp dudağımıza değen sözleri
her nefesle tattık
rüyalarımıza refakatiyle içten içe sevindik
misafir bekler gibi her gece bekledik
gelsin diye

hep yüzümüzü döndük
gökteki hilal kadar parlak suretine
yıldızlarımız ona döndü
pervaneler gibi
ufkumuza saçıldı ışıktan zerreler
bir fecir gibi
aydınlandık

“Rabbim neylerse güzel eyler”

redfer

İlyas Kaplan

Bir fecir randevusu

öyle bir sükut ki
bazen harfsiz
bazen tek heceli bir sözcük
bendeki derin sırların sesi
vaktin asra denk olduğu demlerde

hüzünler soluyorum tek mevsimlik
sıtmalar bulaşmış ciğerime
üşüyorum...
yollarında dikenler batıyor ayaklarıma
sancılar iniyor
yüreğimin en zifiri kuytusuna
asude bir rüyaya dalmış gibiyim

bambaşka duygular pençesindeyim
sürükleniyorum meçhul bir fırtınaya doğru
ne zamandan beri deler durur sinemi
ona yaklaşma tutkusu
ona yaklaşma arzusu

gecenin ayak tıkırtısını duyuyorum
mumyalar dikiliyor karşıma yalın ayak
hayal görüyorum
gözümün önünde kocaman ışıklı hayaller
her seferle kapanıyor aradaki mesafeler
umutların değdiği her şeyde o

bir üzüm letafetinde dudaklara dokunuyor
bir incir lezzetinde damağı okşuyor
bir gül yumuşaklığında avucuma düşüyor

hislerin kılcal damarlarda yayılmasına benzer
her şey içi içe sımsıcak
her şey ayan
her şey beyan
niceler kül olmuş yanmış
sinemin sonsuz derinliğinde

her meyi aşk
her yudumu sarhoşluk
her vaktinde ayyaşım
ves-selam
onsuz geçen zamanın kazası yok
inmiş bütün duygular kızılın denizine
en beter yangınlar ciğerime temas halinde
gözlerim ılık buğulara gark olmuş

bütün taşları oynuyor kaldırımaların
bütün taşlar yerine oturuyor
rüzgar estikçe sallanıyor dalları erik ağacının
kapılar açılıyor bir bir

saatin dört sesi
bir fecir randevusu şimdi
yürüyüş halindeyim
menzirim ona doğru
son kez öpülüyor ıslak yanaklar
son kere nefesler nefeslere vuruyor
son defa birlikte çarpıyor kalpler
en son buruk bir elvedayla uğurlanıyorum gecedem

redfer

İlyas Kaplan

Bir güneştir her sabah

var olan her şey aşktan yana
vaat edilen her esinti dalga boyu her akım
eser duygu sonsuzluğundan

aşk yıldızına destanlar yazar Leyla
en hücre en karanlık köşelerden

meleklerin tevekkülünden daha mütevekkilim
gel git dalgalarının getirdiği yankılar umut salar içime
yalnızların bile terk ettiği sahilleri dolaşır dururum
bu şehrin göklerinde kopan fırtınalarla beraber

yağan yağmurlar yüzümü yalar geçer
siner yüreğime bir ölümsüzlük iksiri

sahih aşklar yaşanırken bir güneştir her sabah
zevace yakın beni ihsas eden kodeslerden azade
suskufluğuma mekanlar peydahlarım
hangi beldeyse sonsuzluk oraya ışıklar yürüsün diye

bir anlam kazansın katran çalınan saatler
bu hercümercin tüm badirelerini aşarak
şuurumun tam ortasına saçılınsın mukadder nurlar

redfer

İlyas Kaplan

Bir hastahane metaforu

fi tarihinden miras bir hastane odasının
et kokusuyla dolu karanlığında
yorgun ve yaralı bir o kadar umutsuz,
epey zamandır inme inmiş gibi kıpırtısız,
olabildiğince hasta yatıyordum

bütün hastane hareketsiz
karanlık tarafından yutulmuştu
sessiz görünen her şey
zaman tarafından terk edilmişti

etrafı hayaletler sarmıştı,
dört ışık sızıyordu merdivenlerden
odayı mesken tutmuş gölgeler
pencereden yağmurun yağışını seyrediyordu
kapı eşiğinde bir ifrit
loş ışığa doğru usulca koşuyordu

hafif odun kokusu veren cinsten
duvara çatılmış çalılar bile
ateşimin alevleriyle yanıyordu
bir fısıltıya dönüşerek belli belirsiz

sayısız titrek öksürükler
derin sessizliği yırtıyordu tam orta yerinden
gecenin ruhundan arınmış karanlık
yüzyıllar boyunca kilitli kalmış bir mozole gibiydi

çınlamalar, yakınmalar ,hırslar ve acılar
yeni baştan tasarlanmış biçimde
her yer ve her şey terk edilmiş, bomboştu
nesnelere zavallı ölümün gerçekliği içinde
kaybedilenleri özlemek kadar nesnelendi

uysal gel-gitlerle sürdürüyordum kendi serüvenimi
sonsuz bir sabırla günün doğmasını beklerken
çılgınlık, , şiddet, kavgalar
ıstırabımı tanımlayacak acılar kof ve sınırsızdı
sonra her yandan çığlıklar, haykırışlar
neyin ne olduğu kimin nereye gittiği belirsizdi

gömleğim de kuruyup kalmış bir kaç kan lekesi
sonbaharın son geceleri kadar mutsuzdu
elleri kucağında kavuşmuş bekleyen buz gibi bir hava
bedenimin üzerinde soluyordu
kehribar ışıltılıydı her nefesin buğusu
ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor,
ne de ses veriyorlardı

dört köşede griye boyanmış duvarlar
kaç dram gelip geçmişti başlarından
tavandan damlayan yağmurun şıp gürültüsüydü

iki üç dört saat dinlenmeden
ezilmiş vişne suyu renginde akıyordu mütemadiyen

kesif bir sisin çöktüğü uzun gecelerde
bazen nefes kesen bir güzellikte parlıyordu şehir
ayın ışıltıları altında
bakire bir kızın anadan üryan bedeni gibiydi
denizden esen rüzgarın soğuk nefesi idi
hayal gücümü hepten tahrik eden

ihthiyar şairin gittiği günden beri
bir daha hiç bir kimse görmedi gecenin gölgelerini
küf kokulu hastane odalarında

redfer

İlyas Kaplan

Bir ışık parıldar hafif ve sarı

ama ben en çok baharın son günlerini severim
vuslat ninnileri söyler sabaha kadar çoban yıldızı
gece yarısından az sonra hilalin başını dizlerine almış
kaç kez , kaç defa tarar saçlarını
sıyrılıp yükselir sislerden göklere bin bir rüya bin bir hayal

küsuftan fırlayan bakire bir yıldız platonik duygulara tutulmuş
gizli gizli ürperir , parçalanır ,uzaklaşır uçsuz bucaksız
bedeni çalkalanır, kırılır iç içe kaç perişan karanlık
sanki ermişler göksel bir sevdanın kerevetine

ama ben en çok baharın son günlerini severim
çerçevesiz resimlerde renklerle süslenmiş kare kare tabiat
bir ışık parıldar hafif ve sarı ,
mavi gözlü göğün hıçkırıkları
sızar bir yaprak aralığından
umulmadık şeyler fısıldar toprağa,
bin türlü rüzgar adına

elma ağacının dallarında ki küme küme saka kuşları
sarı ,kırmızı, mavi tüyleriyle
hiç durmadan ayrılık şarkıları söylerler
belki bir gün geri dönmek umuduyla

ama ben en çok baharın son günlerini severim
eflatun teninde yağmur yağar tane tane ,
iner şehre bir değil bin yüreğin sesi ,
bir sancı suretinde
koyu lacivert gecelerden
zemin üzerine kan sıçrar
bu yüzden tüm fotoğraflar boz bulanık

çok şeyden ibaret
aşk öyle bir şey ki
hıçkırıkların ,çığlıkların
ben en çok o tiz sesini severim
nisan yağmurlarının imdat seslerini

ama ben en çok baharın son günlerini severim
gölgeler köşe başlarında birikmiş
parıltılar denize yansımaya yüz tuttuğunda yavaş yavaş
artık ne bir peçe kalmış yüzünde ne de perde
mor menekşelerin ,kırmızı lalelerin

akşamın son vaktine kadar hep aydınlık olur sokaklar
onca filizlenmiş ümidin ,onca yeşermiş güzelliğin toprağa inmesi gibi
gözden akan yaşlar sımsıcacık
bir başına,damla damla yapayalnız

ama ben en çok baharın son günlerini severim
dolunay fırlatırken aşağıya parlak alevden mızraklarını
gecenin ölü suskunluğu vururken şehre

istanbul metrosu, varoşları... boğaz baştan başa
kıyılarına insan yağar sabaha kadar
açar elini göğe ergüvan çiçekleri
uğruna ölen güzel kızların ağıtları dokuz kat semaya
uzar da uzar...

çentik çentik büyür yüreklerde
renkler süzülür prizmadan al, yeşil, mor
uzun hasret kokar, sıla kokar, sevgi kokar
sıtmalı arzular koşuşur damarlarda
biraz daha heyecan biraz daha tutku

ama ben en çok baharın son günlerini severim
dağlardan, çığlardan, sellerden, çılgın denizlerden
günler, geceler, aldığını vermezler

en arkalarda kalmış topal bir bulut şehrin üzerinden seke seke geçip giderken
giden baharın her vakti kokudur, sudur, çiçektir
giden bir ömürdür
bir nar ağacı kadar heybetli,
bir kuru incir dalı kadar kırılğan

*

redfer

İlyas Kaplan

Bir istanbul masalı

istanbul bir altın külçesi
bütün tabiat bütün insanlar adeta efsunlu
her şey bu mukaddesliğin takdisine uğramış

dey gölgeler arasından doğar güneş
ışığında hayran bırakan manzara türleri
kızıl balçığa bulanmış yağmur yağar zerre zerre
sonsuz zamanın içinden gelmiş gizli sembollerle

bir debdebe bırakılır boğazın solgun yüzüne
kaç zamandır aşkın erişilmez iklimlerinden
tecrit aynasına girmiş rihtimlerinde gezinen
poyrazın delilikleriyle didişir yelkenler
sirtüstü yüzen sandalların suratını tokatlarken dalgalar

her ağacın dallarında cıvıllı cıvıllı öter serçeler
erguvan çiçeği, hanımeli, akasya kokuları arasında
güneş alevden bir ejder gibi kaynar
yüreklere kurşun gibi eritip kendi cevherine benzeterek

büyükçe bir şimşek parıltısı şehrin yarı harap sokaklarını
caddelerin her cihetini doldurur
ufkun çizgisine kadar uzanan her dalga boyu
her kıvrımını kendi rengiyle gözlere nakşeder
mistik ilhamların huzuruna çıkar istanbul
kim bilir hangi ihtirasların mahiyetini öğrenir

sonbahar mevsiminde turuncu boncukları olur
parlak yelelerini sallayarak koşar bulutlar
geniş kanatlı martılar açıklıktan havalanırlar
ağlayan seslerinden başka hiçbir ses duyulmaz
seslerini bir daha işittirme çabasıyla uçuşurlar

sürüp giden tesadüflerinde ayrı bir merasim
her gün yeni bir havadisle çalkalanır sokaklar
büyük bir isyanın öncesi
geceleri oteller her gün yeni baştan dolup boşalır
gündüzleri elmas kadar parlak bir güneşin altında
bin türlü hiddetle beraber yürür kalabalıklar

hulasa aşk fısıltıları, kanat çırpışlar, şıpırtılar
kim bilir hangi sedef kabuğunda,
balık pulunda,
kaya çukurunda uyanan ay ve yıldız
bir ev sahibi gibi hoş geldin derde elini uzatır
dost hayallerin kentine

han odasına
köylü kızına

kış uykusunda sanırsın saray
yosun bakışlı uçurumun kenarında bir fener gibi
akşamın son ganimetlerine ışık tutar
yavaş yavaş üstünün örtülüşünü seyreder istanbulun
ta halîçe ilerleyen ve gerileyen dalgaların sağır gürültüsüyle

yağmurun sünger gibi delik deşik ettiği kaldırımlar
üstünde aksiyle yürür bir yığın hayali varlık
kökü çok derinlerde çınarların rüzgarla dağılan yaprakları
dalga seslerinin tiziyle derinleşen devası bir su kütlesi
sıcaklığını kaybeden göklerin altında namütenahiye doğru akarda akar

deniz kenarında iskelede vakit geçirir
bank üstünde oturup akşamın saatleri
tepelerin ötesinde güneş kendi ölümünün ayinini
koyu lacivert gölgelerden hazırlar lahdini

ufkun kıvrımlarına gümüş zırhlar geçirip
altın bir yelpazeden yayılır ışık parçaları
uçuşur şuraya buraya ateşten yarasalar
gurubun her bereketi yağar semavattan

yükler indirilir her gün
birkaç geminin taşıyacağı ağırlıkta
tekrar yüklenir, çivilenir tahta sandıklara
yolcular güvertede kimi pencerelerde konuşur
sadece ağlayan kadınların bakışları uzanır uzaklara
oynaşır kızlı, erkekli çocuklar ay ışığında
alaca karanlıkta evlerin bahçesinde

iki dizini altına alıp sandalyesinde öylece
oturup durur kız kulesi
her lehçesiyle hurilere benzeyen çehresiyle
yalılardan gelen ışığın huzmesiyle
boğazı bir altın filizi gibi tutuşturur
eski istanbul kızlarının edalı bakışlarına nazire edercesine

ayın erişemediği gölgeler içinde evlerin çatıları
sokak fenerleri daha çok trajik şekilde kırmızı
gecenin koruyla kendi kendilerini yakarlar.
açık pencerelerden dışarı vurur yaldızlı karanlıklar
bir çok ressamın peşinden koştuğu muhteşemlikte
latif bir manzaranın kadim ihtişamını hatırlatırlar

bütün geçmiş zamanları anlatan bir masal istanbul
asırlar boyunca her efsaneden her şeyden bir tat
çok az maceracının bir kaç haliyle yaşadığı bir büyü
bir yığın ecdat mirası camilerde davudi ezan sesleri

vahdet içinde buğulu mavilikler
derin ve erişilmez sırların gizi
aşkın başka bir nevini keşfeder gibi
bir tükenişten sonra yeniden doğuş gibi İstanbul

suda kavisler çizerek geçer
bir kayığın ala bulaca aydınlığı
çok eski bir metni tefsir eder gibi müphem parıltılarla
onlarca gece kuşu bir akıntıya kapılmış
karanlığın girdabında kendi musikilerini icra ederler
çalan söyleyen dinleyen sadece kendileri
görünmeyen tanburdan yaprak yaprak dökülür nağmeler

bir sonbahar meyvesinin yarım dilimine benzer ay
müptela tepelerin üzerinde kızarmış ince ışıltılara
koyu bir aşkın diğer unsurları gibi
icat ettikleri ışığın değişik hazlarını yaşayıp
mücevher değerinde mor, pembe, eflatun kıvılcımlar
asil sırlarını taşırlar gecelere

çılgin bir hayalin düşünde mehtap
perde perde açılan bir sonsuzluğun
gümüşten yontulmuş dalga kıvrımları
adeta bir rüyanın içinde istanbul

yeni bir ahengin sıcak kokularını saçar
tadılmayan arzuların hasretiyle her zerre
bir aynanın içinde hepsinden başka çehre
ışıklar eski masallardan süzölmüş
sesi duyulan rengi görölen her ne varsa
hasılı hepsi istanbul da buluşmuş

karanlığın derinliğinde billurdan külçelenmiş
son kıvamı bulunamamış henüz
daha cazip seslerden üfler rüzgar
inci kadehlerden iksirler çekip
bir duanın sonucu gibi
denizin üstüne fırlatır nefesini

bir kudretin etrafında tennurelerin dönüşleri
niyazında hiç dinmeyen enfes figürler
altın sırmalı çehreleri
faslı baharın bambaşka ufuklarından taşınmış
arap atları üzerinde cenge giden akıncılara benzer
hepsi hoş duyguların cezbinde zamanı unutmuşlar

istanbul bir altın külçesi
bütün kainat bütün insanlar adeta efsunlu
her şey bu mukaddesliğin takdisine uğramış

redfer

İlyas Kaplan

Bir kaç çiğ buğusu

kaşları çatık düşünceler salınıp salınıp duruyor
akşama zaman taşıyan bir çocuk dolanıyor etrafta
açarak ilahi kitabın son sayfasını
sorgusuzca
dokuzuncu satırından bırakıyor boşluğa
bir çift karanfil yangını
bir kaç çiğ buğusu

şehrin gri çehresine
saçaklardan şelale iniyor buzul renkte
kalın kürk giyinmiş ,sarınıp sarmalanmış
onlarca trajedik ilişkiler içinde
baş başa satranç oynuyor aynalarda ruhlar

asfaltta kalan su birikintilerine
yıldızlar nefes nefes inerken
seyrek sokak fenerlerinin altına
koşup geliyor pervaneler

kimi zaman acılarla
kimi zaman sessiz
hep yalnız kalmaya mahkum oluyor
ömrün devrelerinde
hep böyle dayanılmaz hal alıyor beklentiler

aynı bir dere gibi
bir nehir gibi
akıyor akıyor akıyor...

bilinç dışı yorgun saatler saklıyor rüyalar
yoksul iç çekişler fırtınalar koparıyor
kusursuz gürültüler oluşuyor gök katmanlarında
yüreğin lanetini azdırıyorlar durduk yere

titrek ve ürkek mum kadar bedbin
süklüm püklüm acılar devşiriyor ıslak düşler
her bir ihanetin yeni bir manifestosu söz konusu
her ihtilal her yıkıntı her yeni enkaz

ne kadar çok inkar yüklü
ne kadar fazla itiraf mahfuz ikinci benlik
sıfırdan başlanan masallar hikayeler
duygular düşünceler hayaller

çıkıp da bir türlü varılamayan menziller mükteseb
anlık frekanslar,görüntüler,sesler
anlık kızgınlıklar,öfkeler,ağlamalar
kabullenmek çok zor bir süreç olsa da
istese de istemese de değişime uğruyor kolayca
yer
mekan
insan

*

atıyorken nabız
damarlardan akıyorken
ateş suyu
su ateşe dokunurken
gökte üveyikler suçüstü vurulurken

yokken bile yağıyor kar
olmayınca soğuyor hava
hıfza sığmayan
bir şeycikleri anımsatıyor
kum saatinin son kumu
son kez düşerken

redfer

İlyas Kaplan

Bir kaç çiğ büyüü

kaşları çatık düşünceler salınıp salınıp duruyor
akşama zaman taşıyan bir çocuk dolanıyor etrafta
açarak ilahi kitabın son sayfasını
sorgusuzca
dokuzuncu satırından bırakıyor boşluğa
bir çift karanfil yangını
bir kaç çiğ buğusu

şehrin gri çehresine
saçaklardan şelale iniyor buzul renkte
kalın kürk giyinmiş, sarınıp sarmalanmış
onlarca trajedik ilişkiler içinde
baş başa satranç oynuyor aynalarda ruhlar

asfaltta kalan su birikintilerine
yıldızlar nefes nefes inerken
seyrek sokak fenerlerinin altına
koşup geliyor pervaneler

kimi zaman acılarla
kimi zaman sessiz
hep yalnız kalmaya mahkum oluyor
ömrün devrelerinde
hep böyle dayanılmaz hal alıyor beklentiler

aynı bir dere gibi
bir nehir gibi
akıyor akıyor akıyor...

bilinç dışı yorgun saatler saklıyor rüyalar
yoksul iç çekişler fırtınalar koparıyor
kusursuz gürültüler oluşuyor gök katmanlarında
yüreğin lanetini azdırıyorlar durduk yere

titrek ve ürkek mum kadar bedbin
süklüm püklüm acılar devşiriyor ıslak düşler
her bir ihanetin yeni bir manifestosu söz konusu
her ihtilal her yıkıntı her yeni enkaz

ne kadar çok inkar yüklü

ne kadar fazla itiraf mahfuz ikinci benlik
sıfırdan başlanan masallar hikayeler
duygular düşünceler hayaller

çıkıp da bir türlü varılamayan menziller mükteseb
anlık frekanslar, görüntüler, sesler
anlık kızgınlıklar, öfkeler, ağlamalar
kabullenmek çok zor bir süreç olsa da
istese de istemese de değişime uğruyor kolayca
yer
mekan
insan

atıyorken nabız
damarlardan akıyorken
ateş suyu
su ateşe dokunurken
gökte üveyikler suçüstü vurulurken

yokken bile yağıyor kar
olmayınca soğuyor hava
hıfza sığmayan
bir şeycikleri anımsatıyor
kum saatinin son kumu
son kez düşerken

redfer

İlyas Kaplan

Bir kaç zaman kurcalıyorum

bir saat benden uzun,
biraz ince
dalgalı dakikaları bir siluet halinde
geçiyor içimden
içimden, içime ,saniye salise

kaç vakit ,
en temiz zamanları fıskırıyorlar
ucuma bucağıma
geçmiyor da meretler
lanet olası saatler
vuruyorlar isyan edercesine
tik tak... tik tak ... tik tak..

ben zaman içinde,
zaman benim .
zincirinden boşalırcasına,
dökülüyorum
zehir zemberek
ellerim cebimde,
bir kaç zaman kurcalıyorum
tik tak ...tik tak.. tik tak...

saat kaç,
hala mı gece
kalbim atıyor ,
elim göğsümde
vallahi yaşıyorum
tik taklar kalbimden
tik tak.. tik tak...tik tak...
saat ,kalbim kaç kez çarptıysa vakit o

düşlerim kadar zaman
göz kapatıp açıncaya kadar,
bir daha ...
kapatıyorum gözlerimi
ruhum akıyor
tik tak... tik tak...tik tak...
saatler bir hiç
milyonlarcasından biri sadece.
ve ben onlardan biri
bir hiç...

(redfer)

İlyas Kaplan

Bir katre su

hüthütler havalandı göğsünün üstünden
kimi sisten kimi esintiden kimi korkudan
gökten sicim sicim indi
değdi ağaçların bedenine belini sardı defalarca
dut yapraklarından kıvrım kıvrım toprağa kaydı usulca su

biçimden biçime, renkten renge değışti
Tanrı hediyesi bir dokunuşla bütün evren
bir üfleyle bütün denizler yataklarından boşaldı
göğüslere sinen hem cennetti
hem de cennetten gayri bir şey
buğulu kokulu mor üzüm salkımı
arzu ve yasakların derinliğinde boğuldu su

bir kaç zaman sadece hangi maziden kalma
saklıydı alev alev yanan bir ateş daha ziyade
uçurumlarda tüten hoş kokulu bir duman
bir göl mağarasından bir çöl ayazına damlayan
ağır ağır, ezgi ezgi yankılandı
her defasında ebruli seslerden
kurşuni renkli gölgelerden su

üzerinden mavi buharlar yükselen bir şelale havuzundan
bিরer çiçek bağlandı zambaklardan kuşların kanatlarına
ışığın aynasına yürüdü, bir yürüdü bir durdu
bir görünüp bir yok oldu
buseler kondurdu yüce dağ başlarına
parmak uçlarından toprağa aktı, döküldü su

saklı sırrı o kadar açıldı ki kutsal ruhun
yükseldi istisnai alevlerden, ateşten ışıklar saçarak
yürüdü yollardan, yansımalarının düştüğü ırmaklardan
henüz bir kara bulaşmamış, bir karanlık çökmemiş
güneşin saklandığı görkemli dehlizlere boşaldı su

aynı gök kubbe altında ümide rüyalar sunuldu
güz sıcağında ninnilendi kokulu bahar tohumları
izlerine bırakıldı nazlı misafir yürüyüşleri
su perisi encamında adı konulmamış lütuflardan
doğumcul terleyişler kutsi yönelişlerden
karanlık zirvelerden düştü yüreğe perde perde su

öte diyarlardan miras bir hatıra kalbe
gönlün imdadına aktı bir can pıhtısı
halden hale çevrilmenin sancısına tutulmuş
içindeki cevherin kabuğundan sıyrılmış

kutlu bir yük bir emanet oldu su

sancılı damarlarda ölümcül çılgınlıkların ta kendisi
dalgalı bir deniz gibi süzülürken yakar geçer iz olur
taze bir yağmur gibi düşer mevsim mevsim
yalnız akar her damla yağmur ceylan gözlerde en son
guguk kuşları konar çocukların mavi salıncaklarına
cennet olur cinnete dönüşür
arıtır ve eritir temizler gizler su

göklere kanatan şimşekler aydınlattı arşın üstünü
yıldırım hucumlarla parçalandı gecelerin en zifiri kuytusunu
nelerden sonra, niceden ve nice gecelerden sonra
sürgün bakışların mühürlendiği caddeler sağanağına tutuldu
mübarek bir heyecanı kadim bir dostu uğurladı su

az gitmiş uz gitmiş yana yana ateşe tapınan pervaneler
dere tepe düz gitmiş ah dedikçe bir ah daha ederek
yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez yeniden
yeniden ölebilmek için saklı sevdalar toprağında
her adımda farklı iklimlere erercesine aktı su

anneler bebelerine süt verirken ninnilerini söylemişler
atalardan dedelerden öğrenerek su hikayesini
ışığını bir gelin gibi kuşanmış ezo gelin
tenha gecelerde akıtmış gönlüne
bir kutlu dem ki ateşlerle kaynamış
bir cevher ki alev alıp yanmış su

bir arınma duygusu ki rotasında bestelenir zamanın notaları
lalezarlardan ağıtlar savrulur kavruk baharlara
en dar kapısından puslu sokaklara serpilir fırtınalı akşamlar
her karanlıkta yağmurlar büyütür acıları
leyli renkli bezirganlar rüya içinde yaşarken
hayal meyal şeylerde görünür bir katre su...

redfer

İlyas Kaplan

Bir kekik kokusu hıfzıma yer etmiş

üstümde bir hal var
ne kitap okuyabiliyorum
ne de canım bir şey yapmak istiyor
canım şiir yazmak istiyor

susuyor gri gölgeler
odanın loşluğunda dağılırken kendim
içine kül dökülmüş gibiyim
bir tek kelime söyleyebilmek için
bir tek cümle kurabilmek için

gecenin ışıkları omuz omuza
cebir ve şiddetle izin vermiyorlar
canım pahasına şuurum direniyor
maneviyatı dimdik ayakta
göğsünü siper ederek
nihayetsiz her akçesini harcıyıp
tarihe altın harflerle yazdırıyorlar adını

şehrimin caddelerine
sessizce güneş doğuyor
daha ziyade rüzgar esiyor
derin ve anlamlı
her şeyi net ve açık
velhasıl

aklımı ikna ediyorum
henüz icat edilmemiş kavramları bulmaya
yırtılıyor tozlu perdeler
gömleği yırtılıyor gecenin
göğsüme ay çarpıntısı düşüyor
heyelanı kayıyor düşlerimin

hiçbir gayret şaibesi göstermeden
ferasetim kapanıyor
hiçbir alameti olmaksızın
basiretim bağlanıyor
duygularım felç
irade gücüm etkisiz
kalbim sisleniyor

hiç yanmamış ocağının ateşi
sağır ve karanlık yeryüzünün sureti
metruk ve köhne cephelerine yolcuym
yer değiştiriyor hasret çığığım
bir kekik kokusu hıfzıma yer etmiş
düş ve umut yüklü entarisi isteklerimin

heyecanlı çocuklar
şarkılar söyleyen gençler
zihnimin silüetinde
o sokaktan bu sokağa koşturuyorlar

gökleri yaran bir semavi nida
vesikasız bomba sesleri
boşlukta kırılıp düşüyor
aklımın irşattan uzak köşelerine
tahammülsüz bir hortum dönüp duruyor üstümde
garip bir şekilde benliğimi sarıyor
hep birden lodos dalgası hızıyla

iradem gerçek üstü ilişkilerle dolu
en yakın bir sebebe bağlı değil,
bütün sebepler bir arada
kapıları kapılı
kendime ait bir ruhun faaliyetindeyim
hareketsiz nefessiz
yerin çekim alanından kurtulmuş
ay gökte kan revan içinde
yara bere içinde yıldızlar

yapacağım dediğim bir şeyi yapmak için
tekrar kalemi elime alıp şiir yazıyorum
onca kasvetin cenderesinde
kaybedecek bir saniyem bile yok
her söz
hiçte üşenmeden satırlara düşüyor

bir muştunun habercisi
ufukları delerek inzal oluyor zihnime
ahdi tazeleme manifestosu yazılıyor
şenlikler kırk gün kır gece
bir lahuti seda
ba'sü ba'del mevt bir diriliş
bir kıyam ki ta arşa dek

tahayyüllerim kendi ruhumun derinliğinde
sadrım bin bir parçaya bölünmüş
duru sularla aklanıp paklanıyor
garip bir üşüme
bir nevi nekahet sıtmasındayım

üzerime kara bir örtü geriliyor
umutlarımı çalanların çıplak elleriyle.
tereddütteyim iki düşünce arasında
bir şuur taarruzu
beynimin iki tarafına gidip geliyor
bir mekik gibi
duygularımın menteşesi gıcırıyor

hayli zamandır bir manevi enerji
içimde basamak basamak yükseliyor
büyük bir hayal kentine sürükleniyorum
mefkurelerin bedenine ruh üflüyorum
en ücra bölgelerine farklı renklerden

maziye işlenen hatıralardan
huzur yüklü hislerden
sadece lafızlardan

redfer

İlyas Kaplan

Bir kurşun yetmez

her birimize bir kurşun hediye
hepimizin tenine bir şarjör
nice şeymiş o eski hurafe nutuklar
nice şeymiş geriye kalan vatanseverlik

var oluş sancısı çekiyoruz hepimiz
acımız, kederimiz, sevincimiz, umudumuz,
meziyetlerimiz başka savaşlara muhtaç
yaşyoruz, hissediyoruz, üzülüyor ya da seviniyoruz
sürekli beynimizi kemiren bir kurt
ölüm üflüyor iliklerimize

yeri , göğü kanatıyor savaşılar
sarsıyor her şeyi aşağı yukarı
ağacın meyvesini ikiye böldüğü gibi
toplumlar bölünüyor
ikiye bölünüyor dünya

kırık bir aynadan yansıyor
prizması kırılmış fikirler
çocukların ,gençlerin bedenlerinden.
kabus bir çiledir bu
çatışanların bir çılgılığı
nice bir savaştır bu ,
kırık bir camdan yansıyor coğrafyalara.

dev gibi adamlar silahlanmış
kurşun sıkıyorlar damarlarımıza
süt kokulu çocuklara
deniz suları kan kırmızı köpüklü
körpe bedenler parça parça
tanklar , paletler ,postallar savaşın gerekçesi

çapulculara kaldı tarih
biletler karaborsa satıldı
geç kalmadı savaşa yön verenler
çatışmalar caddelerde ,meydanlarda ,sokaklarda
savaş açlık ,kıtlık getirdi memleketlere

her ihanet bir sırrın teşhididir
her ifşa bir sırrın celladı
entrikalar ,isyanlar üst üste, hep birlikte
etrafa saçılan şarapnel miktarınca ölüyoruz

kabuğunu parçalamayı başardı topraktaki tohum
içinden kara kan çıktı
emilen süt gibi helal

alevler, cinnetler, azrailin çehresinde
sadece işitilebilen feryatlar ölümün adı oluyor
peşinen kaybedilen bir savaş için ağlamak yok
gökyüzüne bak,

güneşin her gün doğuşuna bak,
hiçbir zaman bir önceki günün güneşi olmuyor

yaşasın özgürlük naraları sokakları örgütlüyor
sistemli bir şekilde katlediliyoruz
adeta bir güç sarhoşluğu yaşıyor ademoğlu
katledilen mazlumların kanı hala yerde
milyonlarcası hafızalarda, silinmeyecek

yaşarken ölümün hamallığını yapmaktayız
yenilgilerin içinde zafer aramaktayız
yakının içinde uzaklıkları
kaosun içinde düzeni,
yalnızlığın içinde kalabalıkları
aydınlığın içinde karanlıkları
öncekiler ve sonrakiler için de değişen hiç bir şey yok

doğmakla ölmek arasında
her gün bir sır daha bırakmaktayız ardımıza
zihinler birer hayal kütüphanesi
zulme karşı haykıran seslerle dolu
yaşanılan her acıyla, her öyküyle
durmadan akan hayat ırmağında kaybolup gidiyoruz
yarın yoksa , bizde yokuz

redfer

İlyas Kaplan

Bir kuş gibi uçup giden ömür

her insan arkasında bir hikaye bırakır
kaldırım kenarından akan su gibi sessiz
gök kubbenin üstüne çöktüğü ağır bir sis gibi
yağmurun sesi gibi
avuntusuz
üzüntüsüz

hayatın bize sunacaklarını
bizden götüreceklerini geceler boyu düşünsek de
bu yüzden çok uykusuz gecelerimiz olsa da
İçimizdeki şiddetli fırtınayı dindiren
bizi sakinleştiren tek şeydir
ölüm

bir kuş gibi uçup giden ömrün
kim bilebildi ki kıymetini ?
sanki hiç ölmeyecekmiş gibi tutunduğumuz
bu dar-ı dünyada
yaklaşmakta olan saati kim duyabildi ki ?

suskunluğumuz çoğu kez
canımızın çok yandığını söyler
yaralarımızı ortalığa sermeden
kimseye göstermeden
iharetleri söyler
göğsümüz her daraldığında
ölümü söyler

kimsenin birbirine dokunamadığı
yaklaşamadığı, kucaklaşıp sarılamadığı bir zamanda
hareket halinde olan tek şeydir aslında ölüm
hiçbir sözün yetmeyeceği
ne söylenecekse teselli olmayacağı
bir halden başka bir hale geçerken seslerin çıkmayacağı
çaresizce kalplerimizden geçirdiğimiz tek şeydir

çoğu dostlarımız
başiboş bir ıssızlığa çekildiler
sükut içinde
yeniden geldikleri yere döndüler
sustular
susarak
geçmişin sesini var gücüyle silip süpürdüler

güzel insanların yüreği acırmış aslında
yokluktan, geçimsizlikten çaresizlikten
birkaç damla yaş yüzüne düştüğü zaman
katlanırsınız çoğu kez suskunluğunuza
kendinize
bir insanı sustuğu yerden tanıyabilirsiniz
acısı yoksa insan dediğiniz ne işe yarar ?

içiniz de fırtınalar koparan sert rüzgarların
gül bahçelerini dağıtarak kendini göstermesi gibi
aklınız, fikriniz tarumar edildiği vakit
dua etsen ne çare
af istesen ne yazar
defterler dürülmüş
hesap görülmüş
ve süre bitmiştir artık

hep uzak olan biz değil miyiz
her gün bir kapıya uğrayan ölüme
ölüm yeniden doğuştur aslında
ölümü zevk bilenler için
yüce Dost'a dönüştür
çünkü
öldüren O
dirilten O

redfer

İlyas Kaplan

Bir kutlu dem ki ateşlerce 1

bir kez yok oldu bin kez büyüdü
yakut başakların içinde titredi
hüthütler havalandı göğsünün üstünden
kimi sisten kimi esintiden kimi korkudan
gökten sicim sicim indi
değdi ağaçların bedenine belini sardı defalarca
düt yapraklarından kıvrım kıvrım toprağa kaydı usulca su

biçimden biçime, renkten renge değışti
Tanrı hediyesi bir dokunuşla bütün evren
bir üfleyişle bütün denizler yataklarından boşaldı
göğüslere sinen hem cennetti
hem de cennetten gayri bir şey
buğulu kokulu mor üzüm salkımı
arzu ve yasakların derinliğinde boğuldu su

bir kaç zaman sadece hangi maziden kalma
saklıydı alev alev yanan bir ateşten daha ziyade
uçurumlarda tüten hoş kokulu bir duman
bir göl mağarasından bir çöl ayazına damlayan
ağır ağır, ezgi ezgi yankılandı
her defasında ebruli seslerden
kurşuni renkli gölgelerden su

üzerinden mavi buharlar yükselen bir şelale havuzundan
bিরer çiçek bağlandı zambaklardan kuşların kanatlarına
ışığın aynasına yürüdü, bir yürüdü bir durdu
bir görünüp bir yok oldu
buseler kondurdu yüce dağ başlarına
parmak uçlarından toprağa aktı, döküldü su

saklı sırrı o kadar açıldı ki kutsal ruhun
yükseldi istisnai alevlerden, ateşten ışıklar saçarak
yürüdü yollardan, yansımasının düştüğü ırmaklardan
henüz bir kara bulaşmamış, bir karanlık çökmemiş
güneşin saklandığı görkemli dehlizlere boşaldı su

aynı gök kubbe altında ümide rüyalar sunuldu
güz sıcağında ninnilendi kokulu bahar tohumları
izlerine bırakıldı nazlı misafir yürüyüşleri
su perisi encamında adı konulmamış lütuflardan
doğumcul terleyişler kutsi yönelişlerden
karanlık zirvelerden düştü yüreğe perde perde su

öte diyarlardan miras bir hatıra kalbe
gönlün imdadına aktı bir can pıhtısı

halden hale çevrilmenin sancısına tutulmuş
içindeki cevherin kabuğundan sıyrılmış
kutlu bir yük bir emanet oldu su

sancılı damarlarda ölümcül çılgınlıkların ta kendisi
dalgalı bir deniz gibi süzüldü,yaktı geçti iz oldu
taze bir yağmur gibi düştü mevsim mevsim
yalnız aktı her damla yağmur,ceylan gözlerde en son
guguk kuşları kondu çocukların mavi rüyalarına
cehennem oldu,cinnete dönüştü
aritti, eritti, temizledi su

göklere kanatan şimşekler aydınlattı arşın üstünü
yıldırım hucumlarla parçalandı gecelerin en zifiri kuytusunu
nelerden sonra, niceden ve nice gecelerden sonra
sürgün bakışlar mühürlendi sağanağına
mübarek bir heyecanı kadim bir dostu uğurladı su

az gitti uz gitti yana yana ateşe tapınan pervaneler
dere tepe düz gitti ah dedikçe bir ah daha ederek
yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez dirildiler
yeniden var olabilmek için saklı sevdalar toprağında
her adımda farklı iklimlere erercesine aktı su

bebelerine süt verirken ninnilerini söyledi anneler
atalardan dedelerden öğrenerek su hikayesini
ezo gelinler ışığını bir gelin gibi kuşandılar
tenha gecelerde akıttılar gönüllerine
bir kutlu dem ki ateşlerce kaydılar
bir cevher ki alev alıp yandı su

bir arınma duygusunun rotasında bestelendi zamanın notaları
lalezarlardan ağıtlar savruldu kavruk baharlara
en dar kapısından puslu sokaklara serpildi fırtınalı akşamlar
her karanlıkta yağmurlar büyüttü acıları
leyli renkli bezirganlar rüya içinde yaşarken
hayal meyal şeylerde göründü bir katre su...

redfer

İlyas Kaplan

Bir lahza unutmak seni

çiçekleri vazonun içine bırakır gibi
seni koymuşum baş köşeye
her bakışın her sözün
yüreğimde en acımasız tahribatlar oluşturur

yıldızlar parlar gözlerinin göklerinde
şiirler okuyorum sana
gülümser yüzünde billur ışıltılar
hayaller hep senin üzerine

dolu dizgin duygular düşer pençesine sensizliğin
unutmak seni ne mümkün
hangi zalim ayırabilir ki bizi
alınlarımızda çizili kader çizgilerimiz

aşkın ruhuma yeni bir kimlik verir
rengarenk parıltılara bulanmış
bir düş ki büyür içimde
kızıl güneş gibi yanar durur
evveli sen
ahiri sen

redfer

İlyas Kaplan

Bir mücahidin defterinden II

geceleri İstanbul kıskandıracak kadar güzel.
caddeleri, ışıkları, gürültüsü, kalabalığı...
içimizde yavaş yavaş ölen bazı şeylerin
yerini alan sahte mücevherler gibi.
bu yüzden gece ve yalnızlık.
bu yüzden Hira
bu yüzden hicret
bu yüzden Saad bin Ebu Vakkas'ın cennetle müjdelenmesi
bu yüzden Avrupa'nın kalbinde Bosna
bu yüzden Mursi'nin idama mahkum edilmesi

üzerimde isteksiz bir bıkkınlık var
beklemekten gelen
susunluktan gelen
hem içeriye hem dışarıya karşı büyük bir savaş veriyor ülkem
bir taraftan önümüze proje olarak konulan Selahaddin Demirtaş ve pkk
diğer taraftan küresel baronların tükenmek bilmez Türkiye planları

İstanbul bu savaşın tam ortasında
dünya hiç kimsenin şahitlik etmediği bir mücadeleye tanık
süleyman'ın ateşten yaratılanlara verdiği mücadeleye benzer
kendi akıllarınca kıyameti zorlayacaklar,
Armagedon rüyasını gerçekleştirecekler
yeryüzünde tek Müslüman kalmayacakmış
Doğu'da Pakistan, Endonezya, Malezya
Ortadoğu'da Türkiye, İran, Suriye, Irak
Afrika'da Mısır, Tunus, Yemen

unutmuyoruz
ne dışarıda bize tuzak kuranları
ne de bu tuzaklara karşı koyanları
kim okçular tepesinde şehit olanların kaybettiğini iddia edebilir?
ya da kim okçular tepesini terk edenlerin kazandığını?

çok garip bir dünya
Hz. Hüseyin'i davet edenlerin ona ihanetleri gibi
özgürlükten bahsedip
özgür olmak isteyenleri bombalaması gibi

bu yüzden evde duramayışım.
kızımı çok özlememe rağmen,
bu yüzden bize cihatın emredilişi.
annelerin sabrı bu yüzden.
Burmali Eyüp ile yaptığımız uzun soluklu muhabbetler
eşini ve çocuğunu Endonezya'ya bir feribotla göndermesi
bu yüzden

eyüp ile muhabbetlerimiz hep gece oluyor.
ikimizde uykuyu sevmiyoruz.
o feribota bindirdikten sonra
gözden kayboluncaya dek gözetlediği oğlu Muhammedi,
ben de daha 1 yaşına basmamış minik kızımı anlatıyorum

Türklere hep kardeşlerim diyor
kulaklarımda çınlayan şu cümlelerini asla unutmam.
Suriye'yi, Irak'ı, Kudüs'ü aldıktan sonra Burma'ya,
Myanmar'a da gideriz değil mi ?
gitmeyeceksek Kudüs bize yurt değil, mezar olsun .

bir mücahit için gündüz yoktur
akşama kadar yaşadığın ,sadece cemaatle kıldığın namazlar
onun dışında bütün gün mevzi kazanmak,
kaybedilen mevzilere tekrar saldırmak,
arkadaşını kollamak
nasip olursa şehadeti düşlemekle geçiyor

gece ise mücahidin kendisini hatırladığı zaman.
gökyüzünde yıldızlar olduğunu,
parlayan bir ay olduğunu,
bir ailesi olduğunu hatırladığı zaman gece

bombalanan çadırda Eyüp te vardı
hiçbir şey diyemedim.
küçük Muhammed geldi aklıma.
Endonezya'ya sağ salim varmışlar mıydı?
babasının nasıl bir kahraman olduğunu
anlatma fırsatım olacak mıydı?

kefeni ile yola çıkanlar
Tebriz'den Kamran
Mahabad'dan Faruk.
Cibuti'den Halim.
Gabon'dan Muhammed Şefik,
Haydarabad'dan Celaleddin,
Butan'dan Osman,
Lusaka'dan Fettah,
Durban'dan Cabir,
Kinşasa'dan Abdusselam,
Keşmir'den Rıza,
Lagos'dan Süleyman,
Hartum'dan Seydi,
Bengal'den Selahaddin,
Taiz'den Hayati,
Rabat'tan, Horasan'dan,
hepsi birer mücahit.

sırtında çantası
hepsi mazlumların ahını almak için yere ve göğe ant içmiş,
yarına dair başka hiçbir hayali olmayan kahramanlar
birbirinin ismini bile henüz bilmeyen
aynı dava uğruna kelle koltukta gezenler

her şey bizim için silah,
her yer bizim için savaş meydanı

yakılan ateş elbet yolunu bulacak
bütün şehirlerde bir mahallemiz olacak

birileri bizi ahmak sansın
birileri bize gariban baksın
onlar gördükleri resim kadar tanıyacaklar bizi

bir daha asla güneşi göremeyecekler
artık son dakika haberleri Keşmir,
Şam, Bağdat, Gazze, Doğu Türkistan,
Sudan, Mali, Kongo, Cezayir için değil
Tel Aviv, Amsterdam, Washington,
Moskova, Berlin, Paris, Kopenhag için yapılacak

artık televizyonlarda, internet sitelerinde alt yazılar,
manşetler Batı'daki savaşlardan bahsedecek
tıpkı Sultan Süleyman'ın yaptığı gibi
zalimlerin gücünü zincire vuracağız

ezan okundu. kamet getirildi.
burası Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'a giriş yaptığı Edirnekapı surları
namazda her Allah çekişimiz İstanbul'u biraz daha bağlıyordu sanki bize.
tek ruh, tek vücut gibi...

hayır, ne Dağıstan'daki mücadele unutulmuştu,
nede Bosna'da ki kıyam.
bu yiğitler dünyanın dört bir yanına dağılacak
her biri farklı ülkelerde,
farklı şehirlere yeni büyük mücadeleler için

kimi belki de önümüzdeki birkaç gün içerisinde şehit olacak,
yerlerini yeni İbrahimler, yeni Süleymanlar alacak,
sancağımız mazlumların ahını alana dek elimizden düşmeyecek
rüzgar ne kadar sert eserse essin,
ateşi yakmak istediğimizde yakabileceğimizi öğrendik artık.

fetret dönemi artık sona erdi.
İngiliz Telegraph gazetesinin Erdoğan'a dikkat edin,
Atatürk'ten sonra gelen en güçlü lider diyerek müttefiklerini uyarması,
New York Times'ın Erdoğan'ın
Birleşmiş Milletler tarafından durdurulması gerekir diye manşet atması
sizin için de bizim için de yeterince acı bir mecaz değil mi?

ey yeni Türkiye'nin yiğitleri
saf olup düşmana tek sesliliğimizle korku salmak
bizim kızıl elmamız,
içimizde volkan gibi büyüyor.

Erdoğan'ın ne yapmaya çalıştığını daha iyi anlıyorum.
belki de onlarca sayı farkla yenik başladığımız bir maçı
çevirmenin eşliğindeyiz.
hareket kabiliyetimizi kısıtlayan bu küflü ezikliği

üstümüzden atmanın tam vakti
artık hepimizin birer Erdoğan olma vakti
artık sıcak yorganlarımızdan,
yumuşak yastıklarımızdan vazgeçmenin zamanı
eskiden olduğu gibi rihle medeniyetine dönmenin vakti
çantamızı sırtımıza alıp yola çıkmanın vakti
artık her birimiz için birer mücahit olma vakti

Anadolu'ya gelen erenler kadar cesaretin yoksa
ne Malazgirt senindir ne de İstanbul.

redfer

İlyas Kaplan

Bir mücahidin defterinden-I

izzetin şanlı destanı kanı ile yazılacak
Filistin'de İsrail'in şehit ettiği çocukların kanları üzerine
kahpeliğin dibine vurularak

hayat kısır döngülerle çevrili çocuk gibi
oyuncaklarını parçalayacak kadar gaddar.
kısır döngüler,
tek elden çıkmış olduklarını hatırlatmak isterler
birer yalnızlar yığınından başka bir şey değiller,
kişisel gelişen, kişisel doyan, kişisel zenginleşen
ve kişisel ölen insanlar gibi
içe kapalı,
yabancı düşmanı,
ırkçı.

masallar, destanlar, türküler...
tarih tekerrür ediyor.
"kaderin üstünde bir kader vardır"
şahit olacak herkes
şer odaklarının kurdukları tuzakları başlarına geçirmekle kalmayacağız,
bağımsız sınır çizmek isteyenlerin de canlarına okuyacağız.

ittifaklar, haberler, medya, fasıklar, zalimler kafa karıştırabilir
birileri kafasına göre sınır çizebilir,
bir diğeri kafasına göre devlet kurabilir
evet bir kıyamet olacaksa
bu kıyamet bizim üzerimize kopmayacak
kopacak kıyamet onların sonu olacak

Arabistanlı Lawrence değilim.
onun kadar yürekli olamadım henüz
Londra'nın kasvetli otellerinde yatıp kalkmadım .
İngiltere'nin uçsuz bucaksız topraklarında bir çiftlikte yaşlanmadım,
çocuk yetiştirmek için evlenmedim
koca bir devletin milyonlarca kilometrelik sınırlarını
yeniden çizecek kadar büyük bir adam olamadım.

nefret ve öfke ile hatırladığımız
hatta şerefsizlikle suçladığımız Arabistanlı Lawrence
kendi inancı çizgisinde hepimizden daha şerefliydi
ne yazık ki.
hepimizden daha delikanlıydı.
hepimizden daha cesur...

Arabistanlı Lawrencelerin
dava şuuru ve imanlarına hayran kaldım.
cesaretleri beni benden etti.
sınırlar çizilinceye kadar
Büyük Osmanlı parçalanıncaya kadar
vahlar olsun ...
eyvahlar olsun ...
lanet olsun kavmiyetçilik sevdamıza

bambaşka bir hikayesi var Türkiye'min
Cennet böyle mi kokar bilmiyorum.
iliklerime kadar hissediyorum o kokuyu
toprağa ayak basılırsa, kan düşerse topraktır

kimler Charlie Hebdo saldırısını Fransa'da takip etti?
Amerika'da siyahi kardeşlerimiz polis tarafından öldürülürken,
Amerikan polisi bir siyah adamın boğazını sıkarken
"I can not breathe" diyerek nefes alamadığı anı
kim resmetti ,kim haber yaptı ?
kimler tepki verdi ?
Ukrayna karışırken hangimiz Ukrayna'ya gitti
küflü bir otel odasında kalarak savaşın ortasından
hangimiz haber yapmayı göze aldı?
akıllı olalım
herkesin vebali var aldığınız maaşlarda.
hakkını verin.

sarhoş gibiyim dostlar.
herkese vurasım var.
herkesi tokatlayasım var.
aklıma iftarını yaparsın diye cebime para koymaya çalışan
Çeçen komutan Emir Abdülhakim geliyor
gıldırarak gibi oluyorum.
o kadar zor şartlar altında
hala benim akşam yapacağım iftarı düşünen birinin varlığını sindiremiyorum.
ya da kendi varlığımı,
ya da gerçekten bir Ümmetin var olduğunu.
var mısınız ey Ümmet?
yaşıyor musunuz?

hayır, hayır.
İslam'ı ayakta tutan siz değilsiniz.
İslam'ı ayakta tutan işte o mücahitler.
bizler sistemin içinde
bir gün fark edileceğiz
ve yok olacağız.

ey izzeti için yemin etmiş ruhlar
ey Türkiye halkları.
çünkü korkağız.
çünkü beş para etmez adamlarız.
çünkü Emir Abdülhakim gibi değiliz.
çünkü Uygurlu mücahitler gibi değiliz.
çünkü Doktor Kanas değiliz.

ya fetih ya şehadet.
git dediler.
hikayemizi yaz şimdilik.
bu şehit kardeşlerimizin selamını götür.
burada onlardan sadece dua beklediğimizizi söyle.

tekrar geleceksin.
ama Şimdi git.
Şehitlerimiz mi?
henüz yolculuğa çıktılar.
onlar Rabbe selam götürmeye,
ben de size Rabbe verdiğiniz sözü hatırlatmak için geldim

Sinan ve Ferhat artık olmasa da
ne Sinanlar bitecek ne Ferhatlar.
havadan ağır bombardımana tutulup
bütün kardeşlerimiz Şehit oldular.
Sultanbeyli'den Sinan'ı.
Elazığ'dan baba ve oğul Mehmet ile İsmail'i.
Erzurum'dan Osman ve Murat'ı
Diyarbakır'dan Yunus'u ve Furkan'ı
Adıyaman'dan Ferhat'ı
Bursa'dan Tağa abiyi.
Darıca'dan Ümit abiyi...
Şehit ettiler...

ey ismi okunduğunda "burada" diyen abilerim.
Allah bize acısın ve bizleri de sizin yanınıza alsın...
arkada bıraktığınız emanetler artık bizim.

gözleri okĐular tepesinde kalan birkaç korkusuz yiğit.
gözlerinde Hamza'nın vurulduktan sonra
Şehit olmadan önce Hz. Vahşi 'ye attığı birkaç adım.
gözlerinde Selahaddin'in haÇlılara indirdiği son darbe.
gözlerinde Çin'in Guangzhou Şehrine giden Saad bin Ebu Vakkas'ın teslimiyeti.

gözlerinde Ulubatlı Hasan'ın vücudundaki onlarca ok
surlara diktiği sancak.
gözlerinde Alparslan'ın yiğitleri,
Filistin'in çocukları,
Yemen'in yetimleri,
Suriye ve Irak'ın mazlumları.
gözlerinde kaybettiğimiz bütün Şehitler.
gözleriniz ne güzel aziz kahramanlar
ruhunuz Şad olsun.

redfer

İlyas Kaplan

Bir nevi arınmak bu

zihnimin arka köşelerinde
bir gürültü yankılanıyor
ayrı ayrı perdelerde
geçmişten kalma

çözemediğim bazı olaylar beni huzursuz etmekte
uzunca bir zamandır hasbıhal içindeyim onlarla
arkasını dönüp kaçmadan.
dertler sandığımdan da, daha uzun
son derece şeffaf bir muhasebe bu
işin içinde inançlarım, duygularım var
koskoca elli seneye sığmış bir geçmiş.

korkularıyla yüzleşmeliyim
onlarla karşılaştığım her yerde

öldürmeyen şey, güçlü kılarımış
yaşadığım ruhsal yaralardan kalma
içimdeki o derin ayak izleri
derin hatıralar taşırılar
ruhumun mahzenlerine doğru inen
iliklerime kadar benimsediğim

terk edilmiş ,gömülmüş anılar
hemen hiç hatırlamak bile istemediğim
unutulduğu sanılan kalp kırıklıkları

bir nevi arınmaktan söz ediyorum
ta derinlerden gelen bilinmeyen tabakalarından
şahsiyetimin bütün girinti ve çıkıntılarında
belki de artık kapıyı açıp güneşi içeri alma zamanı gelmiştir
sabah ezanının,koşuşturan yolcuların
martıların ve gemilerin seslerini
hayatı , tüm şehri bütünüyle
anılar nasıl yaşandıysa öyle

ağlamalarım ,başkaları tarafından avutulmuş
eski acılarımı bir madalya gibi taşıyorum
onlar zor zamanları nasıl geçirdiğimi anlatırlar

redfer

İlyas Kaplan

Bir resim sergisi gibi

sadece isyanların şiddeti ve ön öfkeleri idi
içimde bir yerlerde,
yürek atışlarıyla çoğalan

artan zamanlar hep gözümün önünde
ruhla beden arasındaki mücadele
dokunduğum her şeyde
öyle dokunaklı bir şeyler var

sadece sırdaşım değildi geceler
yastıkların alt kılıflarına saklı duygularım
terlerimle ıslanırken
yangın yeriydi al al
göz yaşlarım

ucu sonsuz bir derya uzanır içimde
engininde duygular dalgalanır
çığlık çığlığa
gecesiyle gündüzüyle yirmi dört saat

kurum bağlamış içimdeki sokakların duvarları
başka yerlere gizlice gitmiş ahalisi
her ses bir gizemin ilavesi
şafakta,tan ağarmadan,
gün yüzünü göstermeden daha

çok ırak mekanlar seçmişim kendime
ben kendimi gecelerde aradım yıldız gibi
ben kendimi yağmurlarda aradım
ben kendimi aradım...

bende mecnudan da öte bir sevda yeteneği var
gerçek aşık benim
mecnunun adı çıkmış bir kere
aslında beni hayallere sürükleyen şeyde bu

hep kaynayan bir coşkuyla savruldu hayatın içine
ben yüzümdeki gülücükle boyadım her şeyi
yağmurun en delisiyle yine ben bulandım

ben geçmişini görülmüş bir rüya gibi yaşadım
üç-beş albüm ,bir resim sergisi gibi
hatıra koleksiyonu gibi
bir kaç broşür, afiş vs. işte

redfer

İlyas Kaplan

Bir saka kümesi geçer

ben ne hikayeler biliyorum
öyle sözlerden kurulu ki
gözleri kapalı içimdeki çıplak duyguların

kafesleri sökülmüş bir zamanın arkasından
kör bir sonbahar ikindisinin ışığında sarhoşum

bir taş alır savururum durgun gölün üstüne
taşın değdiği yerde bir halka peydahlanır
halkalar çiçeklenir, açar da açar
ufacık bir taş ne işler açar başıma

her yeri kaplar ,halkalar halkaları doğurur
en son halka kıyıya vuruncaya kadar

her kımıldayan şeyin üstüne dökülür,gün ışığı
serin bir rüzgar gelir ötelerden
kendini helak edercesine savurur öteleri berileri

insan, alışıyor sonbaharın deliliğine
sarılaşan tozuna toprağına ,altın rengine boyanmış yaprağına
bir saka kümesi geçer gökyüzünden
bir su birikintisine doğru yıldırım gibi iner leylekler

rüzgarlı havalarda yürümeyi sevmem aslında
yürüyorum uzun zamandan beri ilk defa

günlerin akışı öylesine yeknesak, düzenli ve sıradan
içimden geçen her dilek, edindiğim her yeni izlenim de,
hatta hayatıma yön veren en önemli kararlarım bile

etrafı zangırdatan bir çığlık kopuverir sonra
köyün yanındaki hafif yokuşu tırmanır şimşekler
sarsılıp dağılan güneş ufka doğru kaçır
korkusundan bir kısmını düşürür ışıklarının

bütün benliğimi bir anda manyetize eder sihirli bir elektrik cereyanı
olduğum yere mihlanırım biçare bıçakla kesilmişcesine
hafiften ılık yağmur çiseleri üstüme tonlarcası inmiş gibi
güz mevsimi sona erinceye dek sinemde bin ağrı ,bin tanesi yüreğimde

redfer

İlyas Kaplan

Bir serzeniş var içimde

bugün sebebini bilemediğim bir sıkıntı var içimde
çatlıyor yüreğimin çehresi süzülüyor kıvılcımlar
tıpkı bir krater gibi

bugün sebebini bilemediğim bir tuhafılık var içimde
elma çiçekleri toprağın üzerine düşerken
öyle bir duman var ki can yangınında
acısı teni delip geçiyor

içine gömülü her acı yanardağlar gibi infilak ediyor
dağ taş ateş alacak neredeyse
alemin tutuşması an meselesi

bugün sebebini bilemediğim bir serzeniş var içimde
seslenişlerin en yakıcısı dökülüyor dilden,
sözcükler kendiliğinden tutuşuyor

bugün sebebini bilemediğim bir yolculuk var içimde
düşüncesizliğin, yanlış hesaplarımın bedeli
sönük bir ufuk gibi geniş ve ıssız alanları geçerek ilerliyor
bakışlarım cama saplanmış
başka bir yere götürüyor duygularımı bir tren,

duman olup savruluyor
sarhoşluktan başka bir şey vermiyor her ne varsa
dillere pelesenk olan tekerlemeler gibi
akıntısına kapılmışım
zerrece

redfer

İlyas Kaplan

Bir sonbahar mevsimi şarkısı mırıldanırım

gökten tozlar yağar öyle çok
peşinden sonbaharın sararmış yaprakları
üstlerinde yağmur damlaları
bir sonbahar mevsimi şarkısı mırıldanırım
ardımda bıraktığım kaldırımlarda
çatırtı sesleriyle uyanırlar uykusundan
çocukluğumun geçtiği yerler
toplarım dağıttığım oyuncakları bir bir

dünden sözümde kalmış biraz hüzün
solgun ağaç yapraklarına takılır gözüm
açarım bahçenin dış kapısını
iliklerime kadar titretir gıcirtılar
üzerinde sandal yüzdürdüğüm su birikintileriyle
oynaşırım gizliden gizliye

ben yürürüm
ayak izlerimi toplar gölgem
kanatlanıp uçar dört yanımda rüzgar
deniz feneri kumsalda hala
bir zaman anıtı gibi
selamını gönderir bana

gün değişirken cami avlusunda
güvercinlere günün soğuşunda yem serperim
yine şaşırtıcı hareketleriyle uçup dururlar
havada mendil tutan bir hokkabaz eli gibi
hep birden yükselirler lodos dalgası hızıyla
bir hava hortumu gibi dönerler boşlukta
inerler cami duvarına hızları kesilip

gittikçe artar saatin sesi
birle iki arasında
havaya çığlıklar yüklenir
her biçimde, her renkte güvercinler
konuverdikleri cami kubbelerinden
tüylerini düşürürler hayatın tam ortasına

bir martı dalar denize vapur güvertesinden
şiir yazar denizde kanatlarıyla
koşarken yarı aç simit peşinden
dalgalarla beraber
vapurun beyaz köpükleriyle boğuşur

bir kez daha ufuk matemli ninnisine başlar
yalnızlıklarımın üstünü örter bir kara perde
ecinniler karanlık köşelerde
boğarlar güneşin tüm ışıklarını
havayı sarar fesleğen kokusu
tutar bir sıcacık el elimi
sevginin bütün sıcaklığı siner hücrelerime

firtına sesleri vurur pencereye
sicim sicim yağmur damlaları
cam önüne dizilir hepsi
görmek için içeriyi
yazılır yeni baştan
en dirayetsiz duygular
en ağır aksak zamanlar

içimin bir yüzünde
sebebi bilinmeyen heyecan birikimi
diğer bir yüzünde hayal dünyam
aşkım, sevgim, tutkularım

redfer

İlyas Kaplan

Bir şeyler

üzerimden silindir gibi geçti
pusuda bekleyen, sinsice bir hastalık
hep hastalıkların aynı yere çıktığını düşünürüm
neyi ne kadar bölerseniz bölün
görmek istediğiniz şeyi görürsünüz
ölüm bu
bilinmez bir şey
uyuyorsun, bir daha hiç uyanamıyorsun

ölüm korkusu
aslan ya da sırtlan korkusuna benzemiyor
kaçıp kurtulabileceğiniz bir düşman yok ortada
her canlı ölümü tadacak
demek ki bende

ölüm bilir mi annemin tarhanasının tadını?
dibi yanmış bir yemeğin nasıl koktuğunu?
yada bir limonun iç burkan ekşisini
bu sene kimin şampiyon olacağını
sokaklarda bağırabilir mi
benim gibi.

insanlar ölür
herkes ölür
ama ben herkes değilim ki
ben ölürsem her şey biter

kendince dönmeye başlayan bir sayaç gibi
nabzımın kaç defa atacağı
akciğeri kaç defa doldurup boşaltacağım belli
bir tür kum saati gibi
sadece aşağı düşen kumları görüyoruz
başlayan veya biten bir şey yok,
yalnızca belli sayıdaki kum tanesi yer değiştiriyor

üstün bir zekanın ortaya koyduğu
h₂O formülünde olduğu gibi
ölüm bir icat değil
bir buluş değil
hayat diye bir şey yok
sadece ölümü anlamak için gerekli

ölümü bölelim, parçalayalım, içine bakalım
nedir bu diye sorulunca, cevabı ölüm
bir bakarsın perdeler aralanır
bir bakarsın ışıklar ölümden yana ,
karanlık...
her şeyin bir sebebi olması gibi

sonsuz bir uçurum gibi
dibi doldurulamaz koca bir boşluk
yemek, içmek, gezmek, tozmak

bilgi, kitap, para, dostlar, dűşmanlar
makam , mevki, akla gelebilecek her Şey
içi doldurulamaz sonsuz bir boşluk
doldurulabileceğini zannederiz
aldanırız, kanarız, acılar çekeriz
sonunda yaşamayı öğreniriz
yaŐamayla birlikte ölmeyi de

hayat ;bir beden, bir ten , zevk ve acı
lűm ;bir daha dönmemek űzere ruhun uçup gitmesi

redfer

İlyas Kaplan

Bir tek mevsimler değişti

mevsimlerimi kaybettim
düştüğü yerden
hangi arzu,
hangi ses
hangi iklim,
bir yağmur tanesi gibi
alıp getirir bana

gecenin ıssızlığına küf kokusu sinmiş
sırılsıklam kimsesiz üsküdar iskelesi
bir ben
bir de yüreğimin vuruşu
bir de İodoştan esintiler
biraz ay ışığı
biraz geçmiş zaman
ve bir demet mor menekşenin
renkleri ıslanmış

ayazdan kaçma çiy damlaları konar ellerime
avuçlarım üşür
beyazlar giymiş bir duygunun içinden
ismi sır
zamanı meçhul
hayallerim çalınır
ihtiraslarım imha edilir insafsızca
mevsimleri kaybetmenin buhranını yaşarım

şehrin rıhtımını adımlarım
ağır karanlık gece
renkler, renklerinden vazgeçmiş
sonu kötü biten oyun gibi
perde iner
yanmaz ışıklar ya hani

hoyrat bir meltem tüketir saatleri
geçtiğim her sokağa savrulur anılarım
aynı park, aynı masalar, aynı ağacın altında
her tren sesi duyulduğunda
her şey ıslanır ya hani

koyu mavi bir deniz geçer ayak uçlarımdan
dalgaları vurup geri çekilir med-cezirlerin
düşlerime dokunur gizemli bir el
yağmur kokusu siner içime
içtiğim su
yediğim ekmek
soluduğum hava beyhudeymiş
uğruna can attığın her şey boşunaymış
meğer

keşke doğmamış şiirleri yetim bırakıp gitmeseydin

bir elvedayı çok görmeseydin
seni seviyorum derken ki ağlayışını izleyecektim daha
yarım yamalak şarkın kaldı aklımda
gittiğinde kıştı
bir tek mevsimler değişti
şimdi cemreler düşmekte
zeliha ve yusuf düşmekte kuyularıma

nisan yağmurlarından çamurlar sıçrar
üstüne adımızı yazdığımız kaldırımlara
her damla yağmurda gökler çağırır bizi
denizler çağırır en koyu maviliğe
yarım cümle yarım hece
eskisi gibi

gülüp oynadığımız yerler
parklar, bahçeler ,
kentin en تنها noktaları
duvar dibinde açan papatya
sana sitemkar hala
kaç yıl birikti
kaç mevsim geçti

yağan her yağmurla içime düşüyor
en saklı anlar
yaşanmış bir sevdanın hatırasından
bahardan yazdan
uzun yıllardan
gözden yaş düşüyor saatlerce
bir ırmağın denize hasreti gibi akıyor
haberini var mı

redfer

İlyas Kaplan

Bir unutma hali

dışarıdan bakma öyle
gel buyur ...
korkma, gir ateşe
yedi defa
selam söyle

sonra yedi kere cennete
hareket et...
son kervan, son yıldıza doğru
kolayca taşınabilir alevler yüklen
küçücük sevinçlerden, heyecanlardan
yoksa ne anlamı olur ölümün

ateşi amber niyetine kokla
var olmak için varlıktan geçmek için
özlemlerini bırak gecenin en son saatine
bir tren düdüğüne
bir vapur dumanına
bir dalganın en son hışırtısına
bir turnanın kanadına
ta caddelere, sokaklara, evlere

her gün bir parça daha tükensin yangınların
kalbinin şahikalarında çınlayıp dursun bir içim su
yıllar boyunca pervanelerin ateşe dönüşsün
sarhoş eden merhalelerde fena ol kaybol
canından cihanından geç

içindeki alevlerin şahlanışını seyret
ruhunun katmanlarına göç et
kapı orada öteler anahtarsız
unut kendini
tavırlarını sırrını
hafisini ahfasını unut
bir unutma halinde...
ölmeden önce..

redfer

İlyas Kaplan

Bir unutma hali...

dışarıdan bakma öyle
gel buyur ...
korkma, gir ateşe
selam söyle

sonra hareket et...
son kervan, son yıldıza doğru
kolayca taşınabilir alevler yüklen
küçük sevinçlerden, heyecanlardan

ateşi amber niyetine kokla
özlemlerini bırak gecenin en son saatine
bir tren sesine
bir vapur dumanına
bir dalganın en son hışırtısına
caddelere, sokaklara, evlere

her gün bir parça daha tükensin yangınların
kalbinin şahikalarında çınlayıp dursun bir içim su
pervanelerin ateşe dönüşsün
sarhoş eden merhalelerde fena ol
canından cihanından geç

ruhunun katmanlarına göç et
kapılar anahtarsız
unut kendini
tavırlarını sırrını
hafisini sonrasını unut

redfer

İlyas Kaplan

Bir vuslattır aşk

yükselirken menzillere,
durakları birbir geçmektir aşk,
sevgiliyle yüz yüze ,diz dize buluşmaktır...
cezb ile ruhların buluştuğu andır ,zamandır...
yitik cennetlere giden ,
nihai katlarına yeniden ulaşmaktır aşk.

tanımı yoktur aşkın.
aşk ancak tadılırsa güzeldir
tadanda anlatamaz aşkın ne olduğunu
bir sırdır aşk
bir tenle bir tenin,
bir canla bir canın kavuşması gibi

aşk tutkudur
aşk dirilticidir,birleştiricidir.
bazen bir nefrete, bir kine ,
bir yıkıma dönüşür aşk ...
nihai noktası yoktur aşkın
aşk sevmektir, aşk heyecandır

aşk bir sırdır ,ölesiye bir zevktir.
yokluğu, özlemler salar yalnızlıklara
aşk kendini sevmektir
birin ikiyi sevişi gibi.
aşk bir vuslattır,

aşklara yemin olsun
aşıklar yaşar aşkın ıstırabını
aşk bir kaç harf ,bir kaç hece değil,
aşk yücedir ,aşk uludur.
bilemez hiç kimse onun gizemini
kalbi bir sırdaştır aşk.

her aşkın bir şekli vardır
her aşkın bir sureti ...
seven gönül her şeyi onda görür
seven gönül her şeyi onunla görür
sevenin her idraki aşktır...

sen soruyorsun,
oysa sorulanları anlamıyorum ben
hangi sevgiden, hangi aşktan bahsediyorsun
zuhur yerine döndüm
hayallerimin kutsal mekanıdır aşk.

redfer

İlyas Kaplan

Bir yığın eski şey

içimde biri var sanki
beni gideceğim yöne doğru yönlendiriyor
çağırıyor zaman zaman
zihnimde oluşturduğum boşluklara

şiddetlenen yağmura teslim oluyorum
yarının umut dolu bir gün olacağından habersiz
yürüyorum
kırgınlıklarımın olduğu yerden
her nefes alışta kendini hatırlatan
her nefesi eziyete dönüşen
ağrılarımın şiddeti katmerleniyor

içimde türlü türlü değişimler
sanki zihni bir hazımsızlığın eseri gibi
mevsimi bitmiş
renge solmuş
müzmin sancılar çekiyorum
yeni bir iklimde arınmanın kucak dolusu şahitleri
ıslanan kirpiklerim

şehir zaten benim için kafi bir tehdit
acayip sesler
mustarip, muzlim ve biçimsiz terkipler
sefih bir yığın gürültü
bir kaç gündür
bir girdap gibi
içine çekiyor beni

dokunuyorum masanın üzerindeki radyonun düğmesine
gözlerimi kapatarak kendimi müziğin akışına bırakıyorum
soğuk ve üşüten yalnızlıkta akıp gidiyor her saniye
düşüyor her ışık ümidin olmadığı vakitlere
ruhumun biçimlerinde duygulu onca ses
en çok sevdiğim bir şarkının nağmeleri

yüreğime perdeler çekiliyor
duvarda asılı saat dahi hareketsiz
asap bozan yalnızlıktan yorulmuş
loş ışıktan gölgeler aksediyor yere
hicaz bir hüzne eşlik ediyor zaman
birer birer akıp gidiyor

bir yığın eski şeyler
kafam ikiye, hatta üçe bölünmüş
belki en mühimi
dalan gözlerime, kuruyan dudaklarıma karşı çaresizim
istanbulun sokaklarındayım sanki
olabildiğince parçalanmış
bir rüzgar beni dağıtıyor parça parça

kaybolan sıhhatimin biricik şifasını

icat ediyor hiç farkında olmadan
eskimiş seccadem
üstünde birkaç büyülü namaz vakti
birkaç tasnifsiz ebediyet fikri
birkaç tövbenin af edilme arzusu

hayatın sadece aşk ve coşkun tarafı tükenmiş
yalnız bir yük gibi taşınacak tarafı kalmış bende
bir yığın kalabalığın içinde imişim gibi
bir yoğun duygu etrafı sarmış
ilhamlar geliyor ta uzaklardan
şiiirler yazıyorum

birtakım inkişafı maruzum
bir katresi olarak yaratıldığım ummanımı arıyorum
sinemin sol yönünde bir yığın şey
alevden bir raksın ritmiyle değişiyor
kırılıyor mey kadehlerim
lime lime dökülüyorum

genişliyor, büyüyor, uzuyor saatler
sonra tekrar sihirli bir semanın içine gömülüyorum
akşamın bulutları arasından sızıyor mercan rengi
safran sarısı ışık damarlarından biri imiş gibi
süzülüyorum
bambaşka bir mekana doğru

alacakaranlıkta her şey adeta gölge
kah süzülen yüzler görüyorum
kah yalvaran sesler işitiyorum
sinir uçlarıma kadar ulaşıyor birileri
sonrası muamma

küllerime üfleyerek gelen kaşun sesinin ahengi de olmasa
belki de büsbütün kaybolacağım
şimdi öbür yarımı arıyorum
bir ben hecesinin aynasında
bir mişli zaman insanı gibi

yirmi dört saat uyanık şehir
hiç olmadığı kadar özlemle doluyum
işte geldim
işte gidiyorum
sağım, solum ,önüm, arkam
cezimli bir susuş

redfer

İlyas Kaplan

Bizim sınıfımızdan biriydin sen

siz ey
bu topraklar için
gözünde yaş
yüreğinde aşk
ağlamak nedir
gözyaşı dökmek nedir
bilenler
selam olsun size

selam olsun davasına sadık kalana
selam olsun sevdasına mahcup olmayana
selam olsun ülküsünü
ne taç
ne mevki,
ne mal
ne mülk
hiçbir maddi değere satmayana

selam olsun inancını zamanlar ötesinden
bu güne taşıyana
selam olsun müslümanlığını yarına taşıyacak olana
selam olsun
o aşk
o sevda
o dava
o ülkü uğruna can feda edenlere

*

bugün hayatımı yeniden yaşasa idim
lise tahsilimi senin gibi
imam hatip okulunda yapar
çocuğumu şerefle, iftiharla o okula gönderirdim

günde beş vakit camilerimizden yükselen o nurlu
ilahi çağrılarla gönüllerimizi coşturanların
o eşsiz ezanlarla
ruhlarımızı huzura erdirenlerin
arkalarında saf bağlayıp namaz kıldığımız
okudukları kur'an-ı huşu ile dinlediğimiz
hocaların yetiştirdiği o kutlu ocakta
seninle beraber olmak isterdim

*

seninle beraber olmak
gecenin en karanlık vaktinin
şafağın en yakın vakti olduğu bilinciyle
acılara, kederlere, baskılara ve zulümlere sabretmektir
öz yurdunda garip,
öz vatanında parya muamelesi görse de
gayret ve tevekkülü bırakmamaktır

seninle beraber olmak

başındaki örtü için okul kapılarında onurla,
gururla ve şerefle beklemektir
tüm insanlardan kendini sorumlu hissetmektir
herkes banane, benim işim değil derken
ben yaparım diyerek ileri atılmaktır

seninle beraber olmak
mazlumun hakkını alıncaya
yeryüzündeki tüm zalimler yok oluncaya kadar
zalimin karşısında
mazlumunşa dimdik yanında durmaktır
kendine sığınana gönlünü
kapısını çalana kapısını ardına kadar açmaktır

seninle beraber olmak
çaresizlerin çaresi,
dertlilerin dert ortağı
ümitsizlerin sığınağı olmaktır

seninle beraber olmak
tüm kapılar kapanırken yüzüne ardı ardına
Allah var, gam yok deyip
mihrabı boş bırakmamak,
her zaman önder olmaktır

seninle beraber olmak
inandığı gibi yaşamak
mensubu olduğu dini ve camiayı
en iyi şekilde temsil etmektir
diz üstü yaşamaktansa
ayakta ölmeyi tercih etmektir
biri ecdada saldırdığında onu boğmaktır
boğamasa da hiç olmazsa yanından kovmaktır

seninle beraber olmak
din, vatan, bayrak için canını ortaya koymaktır
ölüme gülerek gidebilmektir
seninle beraber olmak asımın nesli olmaktır
yokluklar içinde bile olsa
müslüman şuuruyla zorluklara göğsünü siper etmektir
ben Allah'tan korkarım diyebilmektir

seninle beraber olmak
herkes zamana ve zemine göre hareket edip
çeşitli şekillere bürünse bile
eğilip bükülmemek
sırat-ı müstakimden şaşmamaktır
başkaları ne der diye değil
Allah ne der diye hareket etmektir
mert olmaktır
düşmanının bile saygı duyacağı kadar hem de

seninle beraber olmak
bir sevdanın adıdır
yürekte aşk taşımak karanlığa ışıktır
ulvi bir mefkure için
yeni bir dünya için
gece gündüz çalışmak
zulme karşı direnmektir

*

gittiğimiz mübarek yolda
hoş bir seda kalacak
emanet ehlinin sen
görevin ağır
omzunda ki yük büyük
gece gündüz çalıştın usanmadan bıkmadan
hep Hak yolda yürüdün
hiçbir şeyden korkmadan

ruhunda kopan fırtınalar
kalbinde coşan hisler
ummanlar kadar derindir
bizden uzak birisi değilsin
her şeyden evvel iftiharla söyleyeyim ki
seviyoruz biz seni

senin gibi...
istanbul'un eski semtlerinden birinde
sokakta top oynayarak büyümüş biriyim

senin gibi.
çocukluğum ve gençliğim,
ait olduğum sınıfın yüklerini omuzlayarak geçti

kızım başörtü taktığı için
yolda yürürken
aynı senin gibi
gururla taşıdığı türklüğü ve müslümanlığı sebebiyle
nicelerinden sokak ortasında
yok yere hakaretler işitti

senin gibi olmak için
bir çok sebep var
sen, bizim sınıfımızdan
bizim tam göbeğimizden birisin

*

ihsas-ı reyde bulunmak istedim
dedim ya aynı sadmelerin izi var benim de sinemde
her şey olmanın mubah
vatansever olmanın ise günah olduğu bir memlekette
yirmi yıldır senden başkasına oy vermedim

bu memlekette müslüman olamazsın
inançlı olamazsın
olabilirsin de bir yere kadar
askere gidersin, vatan borcu
şehit olursun, vatan sağ olsun
vatanla kanar,
vatan evladiyla ağlarsın
o kadar

asla
onlar seni vatandaştan saymazlar
kaale almazlar
en temel haklarına erişmene mani olmaktan çekinmezler
bu devletin kurucu unsuru oldukları safsatasına
kanmışlar bir kere

ve biz seni çıkarıp önümüze geçirdik
dedik ki
kavgamızı sen ver
mücadelemizi sen yap
nasıl yaparsan yap
yeter ki
öz varımız olan bu vatana çöreklenmiş haramiler
bize çok görülen vatan evlatlığı payemize kavuşalım

şimdiden bakınca o koca maziye
bir o kadar hicran dolu hikaye
olmadığı birisi gibi davranmadın
nasılsa o
bütün risklere, tehditlere, bilenmişliklere
göğüs gerdin
sabrettin

bizim var olma kavgamızı yürüt dedik
kah en bilmiş halimizi takınıp
tenkit ettik seni
kah hiçbir bedel ödemediğimiz ödüllere
taltif edilmek sevdasına düştük

çevrendeki onca kalabalığın içinde
yapayalnız bir adam gibi
kavgamızı vermekten hiç geri durmadın
tüm dünya basını resmini manşetlere taşıyor
hakaret etmede birbiriyle yarışıyor

işte bende
kavgamızı verirken kan-ter içinde kalan sana
baktıkça derin bir mahcubiyet
derin bir pişmanlık hissi ile doluyorum
bizim öz kavgamıza
ben nasıl bir katkı sağladım acaba diye sorguluyorum nefsimi

sen var olduğun sürece
nereye gidersen git
peşinden gitmek boynumuza borç olsun
sayende adam sınıfına girenlerin bir kısmının
nazına niyazına bakmadan
yürü ki o mukaddes ufka doğru
millet yürüsün arkandan

siz ey
bu topraklar için
gözünde yaş,
yüreğinde aşk
ağlamak nedir
gözyaşı dökmek nedir
bilenler
selam olsun size

redfer

İlyas Kaplan

Boşluk

guguk kuşunun kursağındaki su damlacığının
dönüşü yoktu
ne tuhaf ki aynı şiddette acımasızdı,
tıpkı hayat gibi...
sallandıkça şıkır şıkır sesler

köklü bir değişim geçiriyor zaman,
karanlık ile alacakaranlık arasında yalpalayıp
fabrikaların bacalarından çıkan dumanlar,
hanelerden sokağa dökülen kömür isine karışıyor,
kurum ve katran soluyor gök
kötü kokular adeta kıyamet habercisi

biraz soğuk iyi gelir ruhumun kasavetine
belki içim açılır
belki akşam yıldızı çıkar
belki dolunay parlar gökyüzünde

elimde bir yiyecek kutusu
içinde bisküvi paketi
içimde açlık duygusu

titremek ancak sığardı ummanların içine
suyun üzerindeki renkler titredi
titreyen gölgeler ilerlerken şekil şekil
her adımda feleklerin içi titredi

ayak sesleri duyuldu uzaktan
toprak titredi her adımda
yer ancak bu kadar
dağlar ancak bu kadar titreyebilirdi...

fevkalade ötesi
zihne yerleşen sanki bir eser silsilesi
kah o cenahta kah bu cenahta
kül renginde atmosfer
puslu bir sis yumağının arasında ilerler

gecenin karanlık güçleri sokaklarda başıboş,
zangır zangır titreyerek dolanırken hiç durmaksızın
pencereden sızan odayı saran sis
sineyi kaplamış,

afak kıyamet kızılı
acılar aynı yüreğin dinmeyen sesi,
ahlar aynı kalbin feryadı figanı
mahşere yürür, yanar dağlar çıldırmış gibi

nefeslere musallat karabasanlar
zafarlerini taçlandıran bir gizin içinden geçer
katran ve kurum,

griye çalan şehir sokakları,
uzun bir süre boyunca kar işgali altında
göğü kaplayan tipi izin verdiği müddetçe

her şeyin bir başka şeyin gölgesi haline geldiği girdapta,
ne kadar haklı olduğumu şimdi daha iyi anlıyorum
meğer içimdeki buzdağının çatlama sesiymiş.
gökyüzü yarılmıştı, bir çatırtıydı
içimde yağanlara bakıp ben de hatırlıyorum

ne yukarıda cennet var ne de aşağıda dünya
sadece sonu olmayan bir boşluk
içinden ırmaklar akan bir sis alemi
kırağılar yaşamıştı aylarca bu yok oluşu

basit, yalın, gündelik ölüm
sırlar tek bir odada yaşanırken
ıslak, soğuk ve karanlık
düşülen boşluk

bu hiçbir yere varmayacakmış gibi görünen
bitmeyen bir döngüye dönüşen gece

redfer

İlyas Kaplan

Bu fukaranın sadrı ateş gibi

gelip huzurunda dirilsem
seninle tecelli etsem bir kez daha
yırtılan gökten yağmur şelaleleri yağdıran
bir mecnunun gönül kavuran ahıyla
kapını çaldıkça boş çevirmesen na çareyi
kapına geldikçe hoş etsen
sırrına sır eylesen ...

hep senden izler arayıp dururum
yek nefes yek nazarınla
ufkun grubu kıpkırmızı tüllenirken
her lahzana müptelayım

hayli zamandır hastayım
bu fukaranın sadrı ateş gibi
bir çeşit yağmur beklerim
izzetinden seherlerde
bu meczuba şifa gibi gelsin diye

vakit seher artık
yeşil yemyeşil baharlarım var
orada neşe çığlıklarım
vuslat nidasıyla yankılarım
gün be gün sıcak sancılarım var benim

kış gitti, geldi bahar
sana gelir gibi sükun kaplar ruhumu
dem be dem saba rüzgarlarıyla
şafaktan düşün artık nurun
önce göklere, sonra suya sonra toprağa
ısıtsın kalbimi, kanımı ,damarlarımı

şu kara bağırimın çilesini çeken benim
öldü sanılan gönülde yeşerecek tomurcuklar benim
her bir anı nasıl süslediğini gel de gör
yürek dillenir, sine şenlenir
ufuklar uzar , gök yayılır
nazari tecellilerine seyre dalarım
eşiğinde diriliş dileyeni , dirileni gel de gör

cemalinin bir tecellisi ,rengarenk yansıması
güzelliklerini temaşa ederken
her kesretin gönül çelen bir tuzak haline dönüşür
cennetin dünyaya aks etmesi gibi
çiçeklenir, çimenlenir, aşkla bezenen ben şenlenir,
gerçek cennetin bir numunesini
hayal ve düşlerimde yaşarım
bu hemhal üzerine sürdürürüm hayatı
an-ı daim de vuslat yolundayım

söğene dilsiz,
döğene elsiz,
ağyara gönülsüzüm

redfer

İlyas Kaplan

Bu gece içimde alevlenen tutkular

bu gece
kalbime binlerce yıldız dokunuyor göğün parmak uçlarından
bir lütuf giyiniyor sokaklarımın çehresi
bir taze nefes alıyor göğsüm
müteaddit kere içiyorum kandil gölgelerini

gizli tebessümlerle hep yeniden doğduğu anı öpüyor
bin heyecanın yamaçlarından savruluyor tecelliler
derin vadilerin ortasında hikmetler kıvranıyor
serin bir rüzgarı özlercesine

*

bu gece
durağım, sığınağım, barınağım,
toprağına attığım tohumlar gibidir secdelerim
göğüm, güneşim, yağmurum, teselli meltemim
denizine akıttığım nehirler gibidir dileklerim
göğüne dal budak,
salkım saçak uzattığım ağaçlar gibidir arzularım

sözler ,kirli dile değmekte
nefesler, paslı dudağa emanet
sesler , aczimi ve efkarımı yükseltmekte

*

bu gece
uykuların en talihsizi yapışıyor yakama
teheccüdü bana çok gören günahkar bir uyku bu
ertelenmiş tesbihatların sonrası sarhoşluk bu
sılasına uçmak istiyor ruhum
parıltılar yüklü bin umut kapısının eşliğindeyim

korkularımın cümlesi sessizliği susturan yerde
öteleri soluyor zaman-ı hal ,solgun kusurlardan
kayıp gidiyor zamanı-ı mazi avuçlarımdan
çekiyor ayaklarımı sıkı sıkıya bastığım toprak
eşkalimi çekiyor
yerçekimsiz bir göğün altına

*

bu gece
beli bükülüyor , sesi kısılıyor , dudağı kuruyor eşyanın
kanatlanıyor beyaz güvercinler hadsiz hesapsız göklere
hakikate uçuyor kainatın rengarenk kelebekleri
terk edilmiş tohumları uyandırıyor her nevi mavilikler

hülasa yere eğik rükularda diri dualarım
kalbimi huzur penceresi önüne taşıyorum
secdelerde buluyorum yitirdiklerimi

*

bu gece

içimde alevlenen tutkuların gömleği yırtık
ayağıma yıldızlar dolanık ıslak zeminlerde
düş uykusunda bir rüya saltanatı
zihnimde bin cehennem alev alıyor
yakıcı güneşlere yüz dönüyorum

sözler birikiyor sonsuzluk nefesinde...
ruhumu yoğuran namazlardayım

*

bu gece
sırrı-ı hilkat peşindeyim
alaca vakitlerin hoyratça tırmaladığı loş kentlerdeyim
yumuşak yastıkların uyuttuğu sağır vakitlerde
mevsimlere küsen yağmurla ıslanıyorum
adımliyorum sukutun kutlu yollarını

göğü kana bürüyen ,yıldızları karanlığa bulayan
kızılca kıyametin çukurlarında gülü kızıl eyleyen vecdlerde
duygularım sonsuzluğa akıyor

*

bu gece
mahya ışıklarıyla inşirah etmiş karanlık
sözleri vahyin metinlerinden devşirilmiş
terazilerde tartılamayacak kadar ağır kerametlere duçarım

kervanlar hep göçüp gitmiş alıp götürmüş rütbelerimi
yediverenler dağ başlarından ikramlar savuruyor bana
yamaçlarıma nurani rahmetler düşüyor

buzdan aynalarım acımasızca kırık
arzularım vurulmuş en ince yerinden
sırılsıklam aşkları pul şişelere damıtmışım
yalnızlığın dibine gömmüşüm hayallerimi

*

bu gece
dar-ı cennet kucağından kutsi sancılar sızdı
dar-ı lezzet üzerine yazıldı baharların tutuştuğu vakitler
meşk bitti, söz kesildi, dil bağlandı, ehli cennet dağıldı
neyzen hüzzam ilahiler çalıyor hala

ümit kapılarının önünde beklemekten yoruldum
ah içindeki duygular düştü bir bir bağrıma
gönül süveydasını yitirdi ve sevdasını unuttu
yeniden keşfettim içimdeki sırları
ipek nakışlardan bir ışık yetişti imdadıma

*

bu gece
başlasın üç sene evveldi diye ,başlasın ezeli masallar

seherde aç havalanıp akşama tok dönen kuşların yuvaları adına...
yavaş adımlarla adımlansın saklı kentin sokakları
sonra esbab-ı maddenin sessizliğine bürünüp
serin ve selamet ateşlere atılayım

açık avuçlardan harikuladelikler yükselsin bir bir
açık kapılardan ışıklar sızsın odalarımın
civvelerin kimliksiz gezdiği cihetlerime düşsün mehtap

*

bu gece
zerre akışından ince ince çağıldayan ihsanlar gelsin
yüreğimin gizli labirentlerinde dolaşsın tek tek
tabip olsun içimin sızlarına

teselli etsin göklerden düşten uyansın gönül
avuçlara kur'an'ın cevheri insin
cennetin yeşil perdesi aralansın
gözlere cennetin ışığı vursun

mukaddesatın ipine dizilisin feyizli şahadetler
yüreğimin baş köşesine asılsın bir bir
kuyuda yusuflar varken
geçip giden kervanlar varken
artık bir ömür kölelik olsun
saray zindanlarında ebedi mahpusluk olsun hayatım

*

bu gece
inşirah eden sadra hikmetli nağmeler dolsun
aşk dolsun, meşk dolsun
çağılıtların durulduğu bir umman olsun zaman
nurani gölgelerin teveccühüyle alevlensin her şey
seyre dalayım kendimi kızıl ufuklarda

bu gece
kadre yönelmiş hiçlik şafağı meleklerle boyansın
dudaklar tebessümler devşirsin ,
hep yeniden canlansın yürekler
tekrar tekrar dirilsin saatler

redfer

İlyas Kaplan

Bu gece rahmet gecesi

bu gece rahmet gecesi

arz ,sema mutlu
mü'minler umutlu
günlerden, hatta aylardan beri
zevk-i visalin tesiri çoktan unutulmuş
gehrelerde şevk ve sürür
vicdanlarda aşk ve huzur

ihtiyar memnun
genç bahtiyar
çocuk şen
hepsi izzetli
huzurda olmanın rikkati içinde
yer huzurda, gök huzurda
hepsi durgun, hepsi süzgün

kuşların ötüşü,
yaprakların uçuşu
rüzgarın esişi bile bir hoş
ay bir başka doğuyor
mehtap bir başkalaşıyor
bu gece

kalpler ilahi bir yağmurun damlalarını emme yarışında
ruhlar, hürriyete kavuşmanın sevinç koşusunda
yeni bir baharın başında
candan bir yoldaşa kavuşmuş
adeta yeniden doğmuş gibi
aynı davaya baş koymuş gibi
yepyeni bir doğum sancısı çekiyor gibi

bir yanda gecenin diriltici soluğu
insanlığa nefes oluyor
bir yandan muştı bekleyen zihinleri
susuzluktan katılaşmış ve çatlamış kalpleri
gökten inen nur suluyor

uzun bir kuraklık devresinin
çak çak ettiği
tark tark yarıdığı
günah kasırgasının cayır cayır yaktığı
ruh tarlasının
yeşerme, dirilme, var olma
varlığı bulma vakti

nefs zaliminin zulmünden kurtulma
başka, bambaşka bir aleme geçiş gecesi
kainatın efendisi Hz. Muhammed'in

"evveli rahmet,
ortası mağfiret,

sonu cehennemden kurtuluş"
buyurduğu anlar

beklenen gelmiş,
bu yıl da şeref vermiştir artık
şu anda hanemize konan şah
hanemizi tebrik ediyor
şahsımızı imara teşvik ediyor

duasıyla
müjdesiyle
hülyasıyla
görülen rüyasıyla
arınanlar sınıfına dahil olabilmenin sancısı çekiliyor
bu gece

O'nu konuşmak,
balı konuşmak gibi
O'nu anlamak,
balı tadarak şifa bulmak gibi
arzu, hayal, macera tutkusu gibi
O'nun varlık aleminde
fiili tecellilerine şahit olmak gibi

ey nefsim
gayret sana düşüyor
unutma ki, bu gelen bir başka padişah
zaman padişahı O
mekan padişahlarına benzetme O'nu

istek, gayret ve ümitten geçer
O'na kavuşmanın yolu bu
gelen başka olunca
getirilen daha başkadır elbet
hediye, lütuf verenin derecesine göre
alanın iltifatına göre değil
bu gece

ey sabırsız nefsim
söyle bu gece ne getirildi sana?
anlamsızlığın karanlığı
anlamın aydınlığı ile yer değıştirdiğinde
artık gerçek huzura ermişler gibi
inanç açlığına karşı ruhunu doyurmuşlar gibi
sende uyuma artık

terk ederek tüm ihtiyaçlarını
geceye sığın
arzularını değil
Allah'ın tarafını tercih et
sevdiklerinden ayrılmaya göğüs ger
Allah ile baş başa kalmayı yeğle

böylece Allah'a bağıllıkta
cesaret ve şecaat destanı yaz

hiç aldırış etmeden
herhangi bir tereddüt ve endişeye kapılmadan
ayağa kalk
bütün gökleri ve yeri tek başına yaratanın
Allah olduğunu haykır

bu gece
getirilen rahmettir
gönderen Tek'dir
bu, ancak O'nda mevcut
O'nun da bir aradığı var

o halde
nasıl sevinmezsin
bu rahmet mevsiminde
ne kadar sevinsen yeridir
çünkü bu gece
coşmuş bir kere rahmet deryası

bulutlar ağlamayınca
güller gülmezmiş
yanakları gül gibi al al olmazmış göğün
gül-i gonca kadar güzel
zarif ve utangaç gönül gülistanının
gülleri gülmezmiş bu gece

ya ağlayan kim
damla damla değil
sağnak sağnak boşanan kimin gözyaşları
onu bilmem amma
şimdi gözyaşı lazım bana
çünkü ağlamaya geldim
bu gece

*

redfer

İlyas Kaplan

Bu gece sırrı hilkat peşindeyim

bu gece
durağım, sığınağım, barınağım,
toprağına attığım tohumlar gibidir kalpsiz secdelerim
göğüm, güneşim, yağmurum,
denizine akıttığım nehirler gibidir dileklerim
göğüne dal budak, salkım saçak uzattığım ağaçlar gibidir arzularım

sözler ,kirli dile değmekte
nefesler, paslı dudağa emanet
sesler , aczimi ve efkarımı yükseltmekte

bu gece
kalbime binlerce şafak dokunuyor gün ışığının parmak uçlarından
bir lütuf giyiniyor sokaklarımın çehresi
bir taze nefes alıyor göğsüm
müteaddit kere içiyorum lamba gölgelerini

gizli tebessümlerle hep yeniden doğduğu anı öpüyor
bin heyecanın yamaçlarından savruluyor tecelliler
derin vadilerin ortasında hikmetler kıvraniyor
serin bir rüzgarı özlercesine

bu gece
uykuların en talihsizi yapışıyor yakama
uyanmayı bana çok gören günahkar bir uyku bu
ertelenmiş tesbihatların sonrası uyku sarhoşluğu
silasına uçmak istiyor ruhum
yadigar ateşler söndüren bin umut kapısının eşiğindeyim

korkularımın cümlesi sessizliği susturan yerde
öteleri soluyor zaman-ı hal solgun kusurlardan
kayıp gidiyor zamanı-ı mazi avuçlarımdan
çekiyor ayaklarımı sıkı sıkıya bastığım toprak
eşkalimi çekiyor yerçekimsiz bir göğün altına

bu gece
beli bükölüyor sesi kısılıyor dudağı kuruyor eşyanın
kanatlanıyor serçe kuşları hadsiz hesapsız göklere
hakikatten uçuyor kainatın baygın kelebekleri
terk edilmiş tohumları uyandırıyor her nevi mavilikler

hülasa yere eğik rükularda diri ümitlerim
kalbimi bitmez huzurların pencere önüne taşıyorum
secdelerde buluyorum yitirdiklerimi

bu gece
koynuma yuvarlanan tutkuların gömleği yırtık
ayağıma yıldızlar dolanık renkli kuyularda
gece uykusunda bir rüya saltanatı
yastığımda bin cehennem alev alıyor

yakıcı güneşlere sırt dönüyorum

muntazam suretlere yüz çeviren yağmurun altında islanıyorum
yalnızlığı sonsuzluğa dönüştüren kutlu yollar adımlıyorum

sözler birikiyor sonsuzluk nefesinde...
bedenimi yoğuran namazlardayım
ruyi zeminde miraçtayım

bu gece
sırrı-ı hilkat peşindeyim
alaca vakitlerin hoyratça tırmaladığı loş kentlerdeyim
yumuşak yastıkların uyuttuğu sağır vakitlerde çaresizim
karanlığın boy verdiği amansız ufuklarda vücuda gelmekteyim

göğü kana bürüyen ,yıldızları karanlığa bulayan
kızılca kıyametin çukurlarında gülü kızıl eyleyen secdelerde
alnım sonsuzluğa akıyor

bu gece
kandil ışıklarıyla intişar etmiş karanlık
izhari kutsal metinlerden devşirilmiş
terazilerde tartılamayacak kadar ağır kerametlerim var

kervanlar hep göçüp gitmiş alıp götürmüş rütbeleri
yediverenler dağ başlarına ikramlar savuruyor
yamaçlarına ruhani yağmurlar düşüyor

buzdan aynalarım acımasızca kırık
sevgilerim vurulmuş en ince yerinden
sırılsıklam aşkları pul şişelere damıtmışım
yalnızlığın sükutuna gömmüşüm hayallerimi

bu gece
dar-ı cennet kucağından kutsi sancılar sızdı
dar-ı lezzet üzerine yazıldı baharların tutuştuğu vakitler
meşk bitti, söz kesildi, dil bağlandı, ehli cennet dağıldı
neyzen hüzzam ilahiler çalıyor hala

ümit kapılarının önünde beklemekten yoruldum
ah içindeki duygular düştü bir bir bağrıma
gönül süveydasını yitirdi ve sevdasını unuttu
yeniden keşfettim içimdeki görüntüleri
beyaz nakışlardan bir ışık yayıldı imdadıma

bu gece
tahatur başlasın üç sene evveldi diye ,başlasın zahiri öyküler
seherde aç havalanıp akşama tok dönen kuşların yuvaları adına...
yavaş adımlarla adımlansın saklı kentin sokakları

serin ve selamet ateşlere atılsın
sonra esbab-ı maddenin sessizliğine bürünsün
açık avuçlardan harikuladelikler kaysın bir bir

kırık kapılardan ışıklar sızsin odalara
cilvelerin kimliksiz gezdiği cihetlere bürüsün mehtap

bu gece
zerre akışından ince ince çağıldayan ihsanlar gelsin
yüreğimin gizli labirentlerinde dolaşsin iman
içimin sızlarına ses olsun

teselli insin göklerden düşten uyansın gönül
avuçlara kur'an'ın cevheri düşsün
cennetin gömleği yırtılsın
gözlere cennetin ışığı vursun

mukaddesatın ipine dizilisin feyizli şهادetler
yüreğimin baş köşesine asılsın bir bir
kuyuda yusuflar varken
satın alan kervancılar varken
artık bir ömür kölelik olsun
artık bu gece saray zindanlarında ebedi mahpusluk olsun

bu gece
inşirah eden sadra hikmetli kutsiler dolsun
aşk dolsun, meşk dolsun
beklemelerin durulduğu bir umman olsun zaman
seyre dalsın kendini kızıl ufuklar gibi
nurani gölgelerin teveccühüyle aevlensin her şey

bu gece sonraya yönelmiş hiçlik şafağı meleklerle boyansın
dudaklar tebessümler devşirsın , ihyalansın yürekler

redfer

İlyas Kaplan

Bu günlerde hastayım

her sabah ilk işlerimden biri
hava bilgisini gösteren aletin ekranına bakmak
orada yazan dereceye uygun bir giysi seçmek
sonsuz kadar hapsiracak değilim ya,
meret bir hastalık yorganı atmış üstüme
tam bir aymaz misafir çekip gideceği yok
güneşin ışıkları salonun ortasına kadar yayılmış
kendimi hasta hissettiğim bir gün daha yaşıyorum
saçma sapan duygusalığa hiç tahammülüm yok

bir sonbahar mevsiminin son günleri
neredeyse insanın cildine sinecek kadar yoğun
ilaç kokuları duyuluyor
issiz,yarı karanlık sokaklar arasında
sabahın aydınlığı kör kütük dolaşır durur,
hırçın dalgalı kıyıda kuma saplanmış gibi
birisinin boğulmakta olduğunu düşündürecek sesler geliyor

neyin korkunç olduğunu söylemenin saçmalığını kavramış gibiyim
fısıldar gibi üzüntü ifade eden bir şeyler söylemeli
duygularımın dozunu ayarlamayı bilmiyorum henüz
beynim biliyor ama kalbim bilmiyor
yoksa hayretle bağırmalı mı, isyan mı etmeliyim

lacivert vakitlerle baş başa kalmış
issiz geçen her gün birbirinin aynısı gibi
sessizce akıp gidiyor mahmur sabah saatleri
arkalarında fosforlu çizgiler bırakarak yıldırım hızıyla
bu ışık izleri, kızılötesi ışınları andırıyor
arkalarında kalan izler de mor
uykusuzluktan morarmış göz altı çukurlarım
bu günlerde hastayım

redfer

İlyas Kaplan

Bu kaçınıcı gece

seni
her soluduğum nefesle kaç kere
seni arayıp durdum
titrek bir mum ışığı misali
seni taşıdım adresini benim bile bilmediğim bir şehre
her köşesi senin gibi sessiz

hattı zatında her safhasını yaşadım bu hikayenin
bazen en olmadık olumsuzluklara rağmen
bilmeliydim aslında kelimelerin kifayetsizliğini
sen anlatılmayacak kadar sırlardan daha sırdın
bir mekanı bir zamanı bulunmayan

senin bıraktığın yerde tanıdık değil hiçbir yüz
oysa her adreste aramıştım kaybolan umutları
buzlarında çatırdayan adımlarla
senden kalan hüznün sokaklarında

senden her ne varsa
varlığıyla ısınan her dokunduğun mahalde
şimdi ben hep senden bir şeyler söylerim
kimi ağıt kimi isyan kimi feryat
bu kaçınıcı makber baş ucunda
sensiz bu kaçınıcı gece

redfer

İlyas Kaplan

Bu kaçınıcı idrak

tevazu olgunluğuyla doyulmaz duruşlar sergiler kalbim
kelebekler kadar ritimli Allah adını zikrederken
gönlümün semasına dökülürken güneşten zerreler
nura boyanır duygularım temyiz kararı arifesinde

koridorlarında hüznün gölgesiyle gezinirim
Hayy'ın eşsiz mucizesine yeşil mevsimler sığdırarak
vicdanımla helalleşip göklerin müjdesini beklerken
kimlik sınavından kişilik sınavına geçerken

huzurda boynu bükük bir muştı beklerim
cennet bahçelerinde bayramlar yaşatacak

zihnimin sarkıtların da inzivadayım
arınıyorum günahlardan
Allah aşkı girdabında yeniden canlanır hezeyanlarım
ezberimde mukaddes dualar irkilir ruhumun derinlikleri
farklı hallerdeyim farklı tavırlar kuşatır uyanışlarımı

insaniyet-i kübra makamına bir adım daha kaldı
her bir cezbede yaklaşırım ala-ı illiyyine

bu kaçınıcı idrak
secdede zembereği kurulmuş
gökyüzünden bir kar tanesi hafifliğiyle iner
kurban ürkekliğinde

ciğerlerimden terhis tüm gençlik heyecanlarım
ibadet heybetiyle suskun ellili yaşlarım
ulvi mertebeler rüyalarımın vazgeçilmez durağı
firdevs hayali avutur durur düşlerimi
yüreği dağlayan ateşler içinde
ciddiye alınmanın işaretini beklerim

rıza hüviyetim ha çıktı ha çıkacak
dahası ertelenen ümitler özgür bırakılacak
ahirindekiler bir çocuk hevesinde
vakit kalmadı anlamaya
dönüşü olmayan göç zamanı şimdi

huzurun boynu bükük bir hüküm beklerim
cennet bahçelerinde bayramlar yaşatacak

redfer

İlyas Kaplan

Bu leylin seher esintisi

yitik mevsimlerde en çok sen tekerrür ediyorsun
gözlerimden düşüyorsun nisan yağmurları gibi
aynı yönlere akan iki nehir gibiyiz leyl
şerha, şerha yüreğine emanetim
ahım göklere yelken açarken

tasavvurun bile duygularımı hazza boğuyor
kim bilir gönlümün gamına nasıl bir darbe indiriyorsun
bir esintiye maruzum senden
bir kaç yıllık mesafeden bana taşınan sendin leyl
zevkle yüreğimi saran kokulu rüzgar sensin
burnumda tüten leylin seher esintisi

aşkını yad ederken ben
şah damarımda atıyorsun
çorak bir mevsimden yüreğime sen düşüyorsun leyl
ezgilerini söylüyorum feryad-ü figan
senin narın yakıyor bu sineyi
avazımın göçebe hüsrancı dokunuyor kuytulara
dolaştığım çöllerde sensiz kalıyor yıldızlar leyl

ayrılıklarda büyütüyorum düşleri
anılar dokunmadan tek tek kırılıyor
ruhlar taşıyorum ağlayan gecelere
savrulmadan en acıklı öykülerin rüyalara
eyvah ki leyl
yırtılıyor kabuslarım boydan boya
salkım saçak düşlerim
her defasında

hüsrancı biriktiriyor kasırgalar suretimde
muzdaribim sensiz geçen her geceden leyl
sensiz kara bir gökkuşağı kaldı göğümde
oyuncağı çalınmış bir çocuk gibiyim
savunmasız bir sabi gibi

yalnızlık ırmağına terk edilmiş bir kırıntı gibi
hayalin bahtıma düşen bir yağmur gibi
vuslatın ezgileriyle besteleniyor özlemler
titreyen mehtabın teline dokunuyor
içimde ölen baharlara yanık sevda türküleri leyl

bir çöl ceylanı yüreğimde vurulup düşüyor gecenin kollarına
kör kuyulara karışıyor sukutumun hevesi leyl
vuslat çığlıklarından kalp kırıklarından davacı değilim

cebren savunmasızım
hazana bu denli alışık değilim leyl

senin için vuslatım tekemmül ediyor leyl
kalbimde zindan yaralarının izleri
yenik düşmüş çaresiz kalmış haldeyim
gücüm tükenmiş bir vaziyette

kaderin öyle bir cilvesi işte
bir teselliden ibaret belki de
belki bir تنها yerde unutulmuş
bir iç burkulma, acı duyma gibi bir şey
teselliye muhtaç bir şaşkınlım
hala seni sayıklayıp duruyorum
tükenip helak olacağım leyl

yadigar bıraktığın vuslat esintileri
şuuruma helal eyledi leylin kokusunu
en derin şekilde içimi sarıyor
hayaller icat ediyor serapalar yaratıyor
sevinçten öyle bir hal içindeyim

ruhumda duyduğum öyle bir algıyla müşkülüm ki
gizli bir his gizli bir vasıta seni bana yaklaştırıyor
sınırı nerede başlayıp nerede biter bilmiyorum
ruhumun potansiyel güçleri tek başına

havanın hareket edip yayılması gibi
zerrelerin akın halinde akıp gelmesi gibi
tıpkı ısı
tıpkı ışık gibisin leyl

ufkumda parlayan kandilsin leyl
yörüngende görülen görülmeyen tüm duygularım.
kalbime çarpan nurunla kavriyorum şekilleri
ard arda dizilen hislerim gönlüme gittikçe

senden aldığım feyzi ile karanlıklardan sıyrılıyorum
ilhamın irşat ediyor sensizliğin hakim olduğu mekanları
görülenden görülmeyene doğru bir gidiş bu
bir yürüyüş bu sana doğru leyl

beyaz gecelere
git gidé gecikip eksilen uzaklaşan zamanlara
henüz tamam olmadan evvele
yeniden güneş doğuyormuş gibi
güneşin batması sonrası

dolunay geceleri gibi
seni andıran her sabahın kızılığı gibi
uzayıp gidiyorsun leyl

geceye akseden izlerde sen varsın leyl
koyu karanlık zamanda,alaca karanlıklarda
efkarımla ortaya çıkıp yayılan gamda
içimi bürüyen bütün ufukları sarıp sarmalayan her nefeste
gecenin son saatlerine zuhur eden yalnızlıklarda
uykusuz anlara birleşen sırların derinliklerinde
sen varsın leyl

bütün hayallerde her ümitte
alnıma mühürlenmiş kaderin gizli sırrında
azaba mahkum kimi isyan kimi nisyan gibi
hayat ve ölüm arasına hapsedilmiş
boşuna bir heves bir arzu gibi
günah buhranları içinde perişanlık gibisin leyl

hatıra gelebilecek kuruntu ve vehimlerden öte
ne bir zillet ne bir külfet
bir daha fazlası
en güzel haslet
en güzel kelime
en güzel söz
en güzel mükafat
en zor, en acı
en güzel haz en güzel zevk
en güzel son sensin leyl

redfer

İlyas Kaplan

Bu mektup sana alara

bu mektup sana alara
rengini kaybetmiş
kurumuş çiçekler dağınıklığı
üstlerine dökülmüş gözyaşı tuzları
hüzün kırıntıları

mum ışıklarının
titrek ışıklarını salarak
hala aydınlatmaya çalıştığı odamın içine bakıyorum
her biri son beyazlığına kadar karalanmış binlerce kağıt
kurşunu tükenmiş kalemler

*

sen, yanağında bulutlar terleyen alara
nasıl özlemem seni
dolunaylar kaşının ucunda bir ben olmaya can atarken
serçe kanatlarına düşürülen gölge seni dokurken
nasıl hasret duymam sana
sensiz, yabancı bozgunlar
vahşi yenilgiler sunuyor nakaratı şimdi türkülere
sensiz
yörüngesinde fısıltıyla can çekişen renkler
bulanık sellerce akıyor

sensiz ilerleyen zamanda efsaneler kendilerini yakmaktalar
esrarlı havzalarda yollarını yitirmekte çalıkları
güneşin batışı gözlerinde seyredilen sevgililere
hicran elçileri getiriyor umulmadık akşamlar
kimsesiz beldelerde doludizgin ırmaklar hüzün diye akıyor alara

*

her yarın geceye saklıdır çünkü
güneş hep güzel batar akşamlarda
kavuşacak olduğunu bilmese dicle
sence böyle mi akar alara
boğaz rüzgarında salınan martılara inat
erguvan dalından baharlar taşınır mı
güz ortasına

öp gözlerimi şimdi alara
dokunur gibi gökyüzüne
yani böyle bir hayalet resimdir işte benim sevinçlerim
uç yanımda deniz ama her taraf kör budak
renk açmaz mavilerim

*

bir marazi aşka benzer
senin saçın gibi uzayıp gider gecelerden gecelere
yağmurların eteğinden geçer şiirler
örselenir kelimeler aşklar boyu alara

kuşlar sen şehirdeymiş gibi aldanarak uçarlar boşluğa
dalgın efkarlara bürünür ayrılıklar
bir narin dala tutunmuş serçeler ta göğsünden vurulur
tahammül sancıları ebemkuşağının altında ağlayarak
veda ederlerken

*

benim yüreğimde aşka çıkar
leylalar mecnuna döner gelir
ta ki mecnun bitirir nutkunu leyla söyler
hicranın üvey adısın alara
uğruna anılar yakılır saatler boyu
ayaklar altına alınır sureti bozuk caddeler
aysız yıldızsız vakitlerde

uzayıp gidersin gecelerden gecelere alara
yağmurların eteğinden geçersin
acılara tutunup iklimlerce sürüklenirsin aylar boyu
sığıdığım şehirlere sığmaz olurum
sığındığım düşüncelere sığmaz olursun

*

beraber doğmuştuk ya hani şafak vakti alara
soluksuz tırmanmıştık dağa doğru
yılanmış mahzenlerde serkeş dolaşmıştık
güneyin sarı sıcağından atlayarak
isabet almamış kaçak korkular bırakmıştık
sevda tarlalarına

şimdi uzak anılarda avunan ilk yaz göçebelerince
kanat çırpıyor turnalar
külleri dicleye savrulan aşklardan
mecrası kuruyan ırmaklardan
vagon vagon benden çığlıklar taşınıyor sana doğru alara
nerede başladığı
nerede bittiği bilinmeyen

*

gel
sağrıları ıslak kısrakların üzerinde
zaman kıvama ermeden
yeni bir düşünce daha kuralım alara
bu sefer uzayıp gitmesin emellerimiz gibi düşlerimiz de
sen bastığın yerde çiçekler büyüt
ben seni koklayayım günler boyu

ne söylendiyse güzellik üstüne hep sana adandı
ne biliniyorsa hep sana bestelendi
ufku olmayan sahralara savrulan kumlarca
ağu kokan ayrılıklar senin için yüklenildi
senin içindi alara
yüzümde kufi çizgilerce beliren kader

yanık erguvanların pul pul dökülüğü

*

kaybolan bir çöl kervanında bezirganlar
seni aradılar alara
kırlarda senin için kızıla büründü gelincikler
yeniden bulmak için seni...
seni gerdanlık diye takarak süslenildi aynalarda
melali kör kuyulara düşürüldü karasevdalar

gittiğinden beri
hayli zaman oldu alara
oysa cinaslı adımlarla koşmuştum sana
nice tevriyeli çılgınlıklar yaşanmıştı aramızda
boş kalıplarda harcanmıştı sözler
cümleler anlamlarını yitirmişti gözlerinde

*

senden sonra alara
mavera renkli rüzgarlar esti akşamlara
son yalnızlığa uğurlandı udi nağmeleri
süveydadan akseden izdüşümlerince
hüzünler çekildi sineye
geçtiğin yolların izleri çignendi bir bir
mecrasında ilhamını yitirdi şair kaç kez
kabri başında ağlaştı kaç gün kaç gece

senden sonra
göklerde kayboldu yıldızın alara
üşüyen güftelerin ceste ceste titreyen sözleri
sınır dışı edildi mektup mektup
nicedir lal düştü
gül dallarının teşrininde saklambaç oynayan bülbüllerin diline
yüreklere derin feryatlar yitirdi yollarını
lal kadehlerde renkler küflendi

*

senin ismini kazıdım alara
adına dikilen fidanın incecik gövdesine
işte seni bunun için sevdim
her mevsim
çimenlerin üstüne düşmese yapraklar
dizlerinin üstüne bir gece bile koymazsam başımı
işte bunun için yaşanmaz olur saatler
buğulu sesin duyulmazsa uzaklardan

işte bunun için maviye boyanır şiirler
hep denize benzesin diye
değsin diye dudaklara deniz tadındaki sıırsıklam tuz
yaşanmamış geceler niyetine alara

*

kızillar uçuşur tan yerine
yoksa bulutlar mı tutuşur ellerinden
işte bunun için kırmızıdır bütün düşlerim
kokladığın çiçekler gibi
damarlarımda dolaşır ismin
bütün hücrelerime sirayet edersin alara

güneş görmeden
yağmurlar ıslatmadan
anahtarı nereye saklayayım
söyle alara
paspas altına mı,
pervaz üstüne mi
ne olur o zaman
ya sen gelemezsen
ya da ben dönemezsem
geri

redfer

İlyas Kaplan

Bu şehrin yalnız bedevesiyim

bu gece biraz alaturka olsun
hani söyleyemediğim ne kaldıysa sana
işte hepsini birden söylüyormuş gibi bu gece
felekten kartımızı geri alırcasına gizlice
yaşayacağız
gönlümüzce

şimdi kapıdan girdiğimiz anda
bu şarkı neler söyleyecek benden sana
dinlemeni istiyorum sonuna kadar
bitince gideriz bakmadan ardımıza

saçlarını düzeltiyorum ensenin arkasından
düşürmeden incilerini
bakarken gözlerinin içine
ellerini alıp avuçlarımın arasına
seni ne çok sevdiğimi kelimelere sığdırıyorum
leyla ile mecnun
kerem ile aslı
bir aşk hikayesi gibi
her üçrasına bu gece
ruhumun bakışı gizli
aynı koku
aynı yüz
kalbimi teslim almış

neresinde olduğunu bilmiyorum
her neyse
önemi yok
şimdi eskiden olduğu gibi
başka bir şey daha söyleyeceksin diye bekliyorum
tüm zamanı bekleterek
dalgın yüreğime serpiştir o sözcükleri haydi
kör bir sancının
hıçkırığında boğulsun aşk

her zamankinden daha neşeli görünüyorsun
her zamankinden daha heyecanlı
uzun, sıcak ve zor geçen bir günün ardından
acımasızca şehir kavrulurken
parıldayan lamba
iyi geceler diye fısıldıyorken

bu heyecanın ruhsal kaynağını öyle iyi biliyorsun ki
öyle acınacak
öylesine zavallı bir durumdasın ki
içler acısı
tıpkı şarkı söylemek için salonun ortasına çıktığı zamanki gibi
iki yanına sarkıtmışsın kollarını
ve derin derin soluk alarak
hiç kimildamadan

yüreğime girdiğin o latif sözlerden beri
yürek çilegahımı onurlandırdığın vakitten öte
şiiirlerim hüüzün kokuyor
sevgi kokuyor
aşk kokuyor
kuytu bir köşede kelimeler uçuşuyor
mavi bir uçurtma gibi

hayal öğütleyen
okunmamış gazete yazıları bir yerde
bir şeyleri saklar gibi benden
aksine zihnimi karıştıyorsun
altüst ediyorsun hislerimi
sit alanları oluşturarak
sükunet içinde
aczi mi, hiçliğimi idrak ettirerek

yürüyorum
kırılırcasına
nefesinde bir ses ararcasına
sözünde can kulağı umarcasına
daha önümüzde uzun bir ömür var
yere diz çöker
benimle evlenmen için sana yalvarırım
içimde her dem uyanan duyguyla
boğazımda düğümlenen ağlama isteğini tutmaya çalışarak

içimde bir tatlı heyecan
o teşekkür dolu gözlerinle karşılaştırılınca
ne kadar saçma
ne kadar zavallı göründüğümü sen bilemezsin

yağmurlu ,sisli bir düş gecemi yoklar
bende ki güneş sabahı bekler
her defa çekersin beni kendi indine
ben kaçırım sen gel dersin yine
bir imdat sözünün ardından
yürürüm
en şeddeli adımlarla

dışarısı sıfırın altında on derece soğuk
hava soğuk
yağmurlu loş sokaklar
kapkara damların üzerinde simsiyah bir gök
içinde duygularım
ve sen

fersizleşen soluğum yavaşlar
yorgun yüreğim dayanamaz
ağır bir kütle gibi yere yığılırım
senin almadığın bir soluğu nasıl içime çeker

nasıl yaşar
nasıl ayakta kalırım

gecelerin şairiyim
bu şehrin yalnız bedevisiyim
içimde körpe duygular
bir dağ meşalesi gibi
ışık saçarak parıldayan kuyruklu yıldız gibi
gece nöbetçisiyim
her gece
her ülker yıldızı gibi
ruhum ruhunla beraber

redfer.

İlyas Kaplan

Budalaca

özgürlüğe pusu kurmuş
az sonra hücum edeceğim
gecelerden birkaç saat çalarak
şehrin kaldırımlarında kaygısızca
seslerin kısıldığı zamana kadar
delişmen bir emir neferi gibi

başlamayı bilmeden ,
bir yerde durup yeniden

bu ne kötü derbederlik
hep aynı arzular
hep aynı hayalleri peydahlarım
tıpkı aşkın kattığı haz gibi
o delice,o budalaca
saçma sapan haller gibi

güneş battıktan sonra
pek sefil olur bir şehrin akşamı
koparılan her vaveyla ile geçer gecelerim
adeta büyülü bir matem gibi

adı bir türlü akla ,hayele gelmeyecek
kurak bir aşktan kalma

uçsuz bucaksız heyecanlar
en tatlı anında alev saçan
bir o kadar çılgınca
bir o kadar kendinden geçme

en son kertesinde acı çekmek gibi
ıstırabında inim inim inlemek gibi

REDFER

İlyas Kaplan

Bugün Günlerden Perşembe

bugün günlerden perşembe
konusu bir kurşun bir türkü bir aşk
elimle yıldız tutarcasına uçsuz bucaksız gökler
sonsuzluğun koyuluğunda karanlık bir dehliz kadar

mühürleniyorum ıssız ufuklara açılan pencereye
küllenmiş birkaç zambak bir kaç yaprak dökümü
çılgin dalgalara özeniyorum bir martının üstünde gezindiği
bir atın yelesinde rüyasını gördüğüm özgürlüklere
yeniden okyanusun derinliklerine düşüveren her yağmur damlasına
içimde kor alev ısıtıyor beni

bugün günlerden perşembe
biraz daha kırılğan cehennemi günahlarım
söndürmeye çalışıyorum ateşini bir bardak soğuk su ile
pervasızca buğular dökülüyor nefesimden
vurgun yemiş bir kere sönmüyor bir çırpıda yanan ateş
közü kalıyor bitti sanılan hikayenin gizli kıvılcımları dudaklarda
kutupların buzulları neymiş onca yangın yeri yüreğim
onca alev kasırgalarının önünde sürüklenen

bugün günlerden perşembe
bir sen gerekiyor bir ben gerekiyor ki yüreğe can yürüsün
kaç kez öldük sonu hüznle biten kaç hikayede
kaç kalp sallanır hala ilmik uçlarından bu öykünün
hüner mi sanki her bağıra bir ateş koymak
en zehirli alevden daha keskin kör bir ışığın kırılması gibi
akrep sokmasından daha beter karanlıklarda kan kusmak

bugün günlerden perşembe
kaldırımlarda dolaşan soğuk üşütmüyor
yaşanmış günahların bir tekrarı, aç annenin göğüsleri
bir kuru ekmek bir avuç su
bir sonbahar görmeden solup giden kaldırım çiçeği gibi
geceler boyu hayata küfürler savuran sokak çocuğu gibi

demir parmaklıklara hayalleri takılan bir yetim bir öksüz gibi
merhamet dilencisi olmak yetmiyor soğuk kış gecelerinde
salya tükürük sokaklara geri fırlatılırken
yıkıntılar arasında gözlerinden ateşi çalınırken
hangi ölüm daha beter korkutur ki
hangi kurşun daha beter öldürebilir ki

bugün günlerden perşembe

eski hüzünlü şarkıların o taş plaklara kazınmış cızırtıları arasından
zavallı bir kış gecesine kurban gidecek yürek
kızıla boyalı bade, bir boşluk bir şarkı sonrası
acıların, acıtan buzulluğuna gözyaşlarının dolduğu gün
bulutları kararır gökyüzünün gözyaşları anlamsız

bugün günlerden perşembe
kaldırım dipleri hayatın bir durağı
erişilmeyen kutsal diyarlara umutlarımı salıyorum mavi mavi
serseri bir karanlığın ıssızlığındaki sessiz adım çınları
bir cami avlusunda umarsızca düşünürken
üst üste yığılmış soğuk taşların arasına sıkışmış ezanın yankısıyla

avuçlarıma bir damla gözyaşı katıyorum gayri ihtiyari
titreyen yüreğin alevinden nemlenen
çığlıkları da unuttum artık, karanlıkları da
şimdi bir yüreğime yağan yağmurlar bir de dualarım var benim

redfer

İlyas Kaplan

Bugün perşembe

bugün günlerden perşembe
konusu bir kurşun bir türkü bir aşk
elimle yıldız tutarcasına uçsuz bucaksız gökler
sonsuzluğun koyuluğunda karanlık bir dehliz kadar iniltili

mühürleniyorum ıssız denizlere açılan o pencereye
küllenmiş birkaç zambak bir kaç yaprak dökümü
çılgin dalgalara özeniyorum bir martının üstünde gezindiği
bir atın yelesinde rüyasını gördüğüm özgürlüklere
yeniden okyanusun derinliklerine düşüyor her damla
içimdeki kor alev ısıtıyor beni,ıstırabıma aldırmadan

bugün günlerden perşembe
biraz daha kırılğan cehennemi günahlarım
söndürmeye çalışıyorum ateşini bir bardak soğuk su ile
pervasızca buğular dökülüyor nefesimden
vurgun yemiş bir kere sönmüyor bir çırpıda yanan ateş
közü kalıyor bitti sanılan hikayenin gizli kıvılcımları dudaklarda
eriyen kutupların buzulları neymiş onca yangın yeri yüreğim
onca alev kasırgalarının önünde sürüklenen

bugün günlerden perşembe
bir sen gerekiyor bir ben gerekiyor ki yüreğe can yürüyor
kaç kez ölüyorum sonu hüznle biten kaç hikayede
kaç kalp sallanıyor hala ilmik uçlarından bu öykünün
en zehirli alevden daha keskin kör bir ışığın kırılması gibi
akrep sokmasından daha beter karanlıklarda kan kusmak

bugün günlerden perşembe
kaldırımlarda dolaşan soğuk üşütmüyor
yaşanmış günahların bir tekrarı,aç annenin göğüsleri
bir kuru ekmek bir avuç su
bir sonbahar görmeden solup giden kaldırım çiçeği gibi
geceler boyu hayata küfürler savuran sokak çocuğu gibi
demir parmaklıklara hayalleri takılan bir yetim bir öksüz gibi

merhamet dilencisi olmak yetmiyor soğuk kış gecelerinde
salya tükürük sokaklara geri fırlatılırken
yıkıntılar arasında gözlerinden ateşi çalınırken
hangi ölüm daha beter korkutur ki
hangi kurşun daha beter öldürebilir ki

bugün günlerden perşembe
felâket gecesi zamanlar yaşandı buralarda
ölü bedenlerin içlerinden iksir çekilip alındı
bundan sonra mumlar titrek yanacak öylesine hırçın
pırıltılar bir anda silinecek soğuk yağmurlu bir günde
tüm çiğ damlaları bir iz daha bırakmadan

bugün günlerden perşembe
eski hüznü şarkıların o taş plaklara kazınmış cızırtıları arasından
zavallı bir kış gecesine kurban gidecek yürek

kızıla boyalı bade ,bir boşluk bu şarkının sonrası
acıların,acıtan buzulluğuna gözyaşlarının dolduğu gün
her perşembe sabahı benzer şekilde
gözyaşları anlamsız bulutları kararır gökyüzünün

bugün günlerden perşembe
kaldırım dipleri hayatın bir durağı
erişilmeyen o kutsal diyarlara umutlarımı salıyorum mavi mavi
serseri bir karanlığın ıssızlığındaki sessiz adım çınları
bir cami avlusunda umarsızca düşünürken
üst üste yığılmış
soğuk taşların arasına sıkışmış ezanın yankısıyla

avuçlarıma bir damla gözyaşı katıyorum gayri ihtiyari
titreyen yüreğin alevinden nemlenen
çığlıkları da unuttum artık, karanlıkları da
şimdi bir yüreğime yağıyor yağmurlar
bir de dualarım var benim

redfer

İlyas Kaplan

Bulutlar durur bir deniz

mavilerin yapayalnız boşluğuna uzayıp giden masallardan
evvel zaman içinde ki aşklardan
kör kurşunlar girdiği vakit yüreklere
terk edilmiş ülkelere
en yeni haberleri götürür bulutlar

gecenin eşiğinde yağmalanmış kentleri örterler sonra
yıldızları avuçlayıp gönüllere serpererek
delinmemiş inci kıratı kadar güzel
sunarlar ruhi bir nefesin ılık soluklarını

coşkun akan bulutlar duru bir deniz
berrak yüzleri hep bir anneyi andırır
gehresinde ki esrarlı cennet
murahhas beşiklerde günü uyutur

bir heyecandan çıkıp başka heyecanlara koşarak
sonsuzluğun ağırlığını taşırlar omuzlarında itirazsız
ateşler söndüren bir saba esintisine benzer
ayak değmemiş en تنها kıyılara
kuytulara, dar patikalara, çıkmaz sokaklara
serin bir yağmurla doyumsuz şerbet içirirler

sınırları karıştırmadan mevsimleri şaşırmadan
nevbahar gibi sevgiye vurgun
mavi bir ahengin mersiyesini okurlar
can yakan kızgın kumlar üzerinde
alev alev yanan kor parçası halinde
zikirlere karışmış hu çeken bir derviş gibi

kiyameti koparır kızıklarını bozkıra salan güneş
hülesa yağın ateş etraflarında ateşten haleler
can havliyle bağıran insanların haykırıları çaresizlik
solukları kesilenlerin can çekişenlerin hırıltıları

yapayalnız bir tepenin üstüne
mistik sırlardan bir elbise biçmek için
kimsesizliğin tam ortasında
uzun uzadıya giden yollardan
vadinin başında nöbet tutan şelale uğultusuyla
her vakit izzet-i beyaz bir inci aydınlığı bırakırlar
meçhul bir zamandan
meçhul bir vakte

bulutlar sarhoş ve ahenkten bihoş
yağmurlardan önce aşka kasem edercesine
gölgeleri sızar sükunetin üstüne
bir uçtan bir uca maviye tutsak
hep mutluluktan pencereler açarlar emellere

gökyüzü çıldırmış
yere düşmekte şimşekler

gömleğini yırtıp rüyalardan uyandırırılar cümle alemi
gök dokunuşuyla keserler hayatın boynunu
akıp giden zamanın başına bıçağını vurarak

gürleme sesleri yankılanır karanlıkta
yollarını değiştiren ışık füzeleri havayı yırtar
yanan vücutlarını soğutmak için
karlı dağların zirvelerine inerler bir hışımla
köpüklü sellerle, ırmak ırmak taşınır tabutları

her sabah heyecanla uyanıp
bir coşkuyla gider bulutlar
uykunun tüm mahmurluğunu silerken gözlerinden
özlemini duydukları dünyanın her köşesine
hayali na mümkün bölgelere
yeniden doğup yeniden yürürler
vakit aşığın maşukuna ulaşma vaktidir artık

redfer

İlyas Kaplan

Bulutlar yağmur olur bir vuslat vakti

gönül tepeleri yine soğuk çölleri yine kor ateş
bambaşka bir alemin havasını soluyup
kimileri bir neron gibi yaşar her anı
sevdikleri uğruna yıllarını yakar
bazen zaman hoyratça akar gider farkında olmadan

bulutlar yağmur olur bir vuslat vakti
birilerinin dilinden sonsuz şükürler dökülür
seven ezeli ebedi sevmeli her sevdiğini
sokağı taşı toprağı çiçeği havayı suyu

yanlış adreslerde örselenmek ne talihsizlik
kum tanelerinin her bir tanesini
camına tutunup kalanların mücadelesini
tek tek sayabilmeli saatlerce
bıkmadan usanmadan seyredabilmeli

bazen kazanmak kadar kaybetmekte önemli
bazen ölüm yokmuş gibi davranır insan
hem kendi hayatını yaşayabildiğinde
hem de başka hayatları yaşatabildiğinde

bezgin bir akşam rüzgarı eser çoğu zaman
hüzünlere bölünür hoyratça kum taneleri
azgın dalgaların kıyıya vurduğu zamanlar
bir buselik ihsana karşı savunmasız
masum bir tebessüm olur bir bebeğin yüzünde
güneş doğar yedi kere yedi yerden

duvarlarda aynalar kırılır birer birer
asude gölgelerde yitilir o leziz renkler
zamanın kayıtlarından uzak yaşanmamış sanki

redfer

İlyas Kaplan

Buzların çözülmeye başladığı vakitler

dağların güneşe dönük yamaçları
bir çocuk nefesi kadar yumuşak ve güzeldi
sonra, buzullardan bir rüzgar esti
acelesi olan alaca karanlıkla beraber
gri-mor rengini de ardından sürükleyerek
sessizce vadileri, boğazları da kaplayıverdi
kupkuru bir soğuk

gölün kıyılarına kadar inen sıradağlar
kalın kar yığınları altında kaybolmuştu
saatler önce birden patlak veren
ortalığı kasıp kavuran bir fırtına getirmişti bu kar yığınlarını
sonra doğal güçlerin karşı gelinmez iradesiyle
dağlar gökyüzü ve bütün dünya, yitip gitmişti

o müthiş fırtınanın etkisiyle
donup kalmış bir sessizlik içinde
ağır kar boyundurukları altında hareketsiz
uzun dağın rüzgarlı yüksek yamaçlarında saçaklanan bulutlar

puslanmış soğuk vadiye doğru uçuyordu
her geçen dakika daha da yaklaşarak
homurtusunu arttırarak havayı şişiriyor
sonunda bütün gökyüzünü dolduruyordu
zorba bir kükreyişle dorukları yalın bir ses
ışığın ulaşabildiği kar yığınlarının üzerinden geçiyordu

uğultusu, dağlara ve kayalara çarparak
yankılanıyor, büyüyor, karşı gelinmez bir güçle
yırtıp parçalıyordu gökyüzünü
tıpkı korkunç bir olayın öncesiymiş gibi

gürültü en yüksek noktasına ulaştığı bir anda
rüzgarın çıplak bıraktığı dik bir yamaçta
kayalar ses şoku ile, donmuş parmaklara kan yürümesi gibi
tozu dumana katarak yuvarlanıyor
daha küçük taşları da sürükleyerek iniyorlardı aşağıya

yamaç gülle yağmuruna tutulmuştu sanki
kar yığınlarını çökerterek inen kayalar
yarı donmuş bir derenin kenarını örtüyordu
karlar meçhul düşmanın üzerine atılmaya hazır bir durum almıştı sanki
öfkelerinden ışıltısı artan vahşi şimşekler çakıyor,
sinecek bir kuytu, sığınacak bir köşe bulmaya çalışıyorlardı

boz bir kurt inlemeye başlamıştı
bir top gibi büzülerek başını ayakları arasına alıp
sonra sinirlerini iyice gevşetip, acı acı uludu, uludu, uludu...
çaresizdi ,amansız, kör bir korkuya kapılmıştı
göğün adaletsizliğine, bilinmeyen bir güce
belki de korkunç kaderine karşı idi bu sızlanışlar, ulumalar
maalesef kaybolup gitti uğultusu kar bulutlar arasında

kozmetik bir huzur çığı ile bir anda yeniden sessizliğe kavuşmuştu
soludu, öksürür gibi sesler çıkardı gri bir ayı
kara gözbebeklerinin durgun bakışlarıyla,
belli belirsiz bir şeyler görür olmuştu
öbek öbek koruların ardında
çığların ve fırtınaların topladığı taş ve ağaç yığınlarının gerisinde
çalılıkların ortasında, sarkık kayaların altında

toz bulutları ve şimşekler arasında uğul uğul yükselen hortumlar,
başka bir alemde, uzakta, ucu bucağı olmayan
hatırlanamayacak kadar eski çağlardan beri
okyanusta dalgaları pompalayan balinalar gibi havayı adeta hızla pompalıyor
güneşin doğuşundan batışına kadar hiç dinlenmeden
şiddetli sağanaklardan önce, müthiş bir gürültü çıkarıyordu

ölüm-kalım savaşında, yoğun bir kar kokusu karışıyordu havaya
nefesleri kesilip düşüyor,
hortum hortum savrulan toz bulutu altında
şimşek gibi çakan ve yıldırımlar püskürten
bağrışarak atlarını dörtnala sürüyordu rüzgar
uçsuz bucaksız bozkırın üzerinde

gökyüzünde güneş büyük bir sarı top gibi parlıyor,
tatlı sarı bir ışıkla dünyayı aydınlatıyordu
bozkır her yöne uçsuz bucaksız uzanıyor,
yeni yeni açılmaya başlayan ufuk yerle göğü birleştiriyordu

kuşlar ılıgın ağaçları arasında kanat çırparak cıvıldaşıyor,
kirpiller öteye beriye koşuyor,
bütün gece öten ağustosböcekleri
boğazlarını yırtarcasına bağrışıyor,
uyan köstebekler inlerinden çıkıp
yere düşenleri toplamak için harekete geçiyordu

yassı kafalı, büyükçe bir şahin
tüyleri büyümüş beş yavrusunu gezintiye çıkarmış, uçmayı öğretiyordu
bir çalıdan ötekine geçen yavrular,
gözden kaybolmak korkusuyla cık cık ötüyorlardı

beyaz karlar üzerinde yakamozlar vurmaya başladığında,
rüzgar ağacın dallarını sallayarak kar döküyordu
dermanı tükenmiş, donma ile bayılma arasında kendinden geçmiş
ejder suratlı bir tilki yavrusu
üstüne zebellah gibi çökmüş karlardan
köknarların ve çamların iğne yapraklarından kurtulmaya çalışıyor
bir kaç dakika sonra öleceğini bile bile
bir dakika daha fazla yaşayabilmek için çırpınıp duruyordu

buzların çözülmeye başladığı vakitlerde
karlı toprağı ısıtan bir sıcakla
atmosfer daha az boğucu idi

şafağın ilk ışıklarından önce hava hafifçe serinlemişti
ağır ve sıkıcı günler sona ermişti artık
doğru yakasında kışın hikayesi hep böyle yaşanıyordu

redfer

İlyas Kaplan

Bütün insanların yaşadıklarından on bin kat çok

yağmur şimdi dindi,
geçicidir bu dinme belki,
gene yağmaya devam edecek
küçük de olsa burukluk bırakıyor insanın yüreğine,
kısa süren buluşmaları ,unutulamıyor

her şey tekrar elimizden geçmesi gerekir bir kere
çocukluk fotoğraflarımız
hiçbir zaman kurtulamadığımız çocukluk hatıraları
sakladığımız kadarıyla çocukluk hayalleri
kendileri yoklar şimdi

ne kadar çirpınırsak çocuk olamıyoruz
koşamıyoruz çocukluk hayallerimizin peşinden
onca yağmur yağarken

küçücük odamın camında daima bekletilen
hayallerim , titreyen geçmişin hayaletleri
bir yara gibi, bir türlü kapanmayı bilmeyen
koca bir maziye yutacak kadar büyümeye muktedir

bana öyle geliyor ki, biz hepimiz
bütün dünyadaki insanlar hasta,
ciğerinden,gözlerinden kalbinden
her hastalık ürkütür beni
yaşanması gerektiği gibi

yağmurla burun burunayım hep
dağa doğrusu koyu bulutlarla örtülü bir gökle,
yoksa bir haftadır güneş yüzü görmedim

ben burada iyiyim
odamın balkonu bahçeye değin uzanıyor
balkon sarmaşıklardan, çiçeklerden geçilmez bir halde
bu gün hava çok tuhaf
doğuda böyle havalarda sular donar,
balkondaki çiçekler zamansız tomurcuklanır

çocuklukta açılan yaralar kapanmaz
bazen korunmak için umutlarımızdan
bazen de çağrısına karşı koyamadığınız geçmişin boğuk sesinden

ben asla uslu bir çocuk olamadım
çoğu zaman hayatım inişli çıkışlı,
maceracı ,yaratıcı, meraklı, aşırı tutkulu
bir o kadar yaramaz.
kurduğu hayallerin peşinden giden
renkli dünyaların rüyalarıyla muzdarip
afacan bir çocuk düşünün ...

bir gece yarısı yine koca bir sancı tuttu
her yeni şeyde olduğu gibi heyecanlanıyor insan,

korkuyor da tabi hemen kalktım
pencereye gittim, dışarı sarktım, odada dolaştım,
musluğa gittim, yatağın üstüne oturdum
o koca ızdırap hiç dinmedi

üzgün değildim, biliyordum ağrı dinince
gece boyu sürüp gelen uykusuzluğum sona erecekti
ben de sabaha değin deliksiz bir uyku çekecektim

bu günlerde ben de bütün ötekiler gibi,
hayatı herkese benzer yaşamak isterim
bütün insanların yaşadıklarından on bin kat çok
evet, haklıyım. çünkü yaşamak güzel şey

benim suçum bu işte.
dün bunu yapamadığım için suçluyum,
anormal istekler hayatın en güzel silahı değil midir?
hayatıma giren insanlar ,gönlümü çelen dostlar
yalnızca benle , insanca yaşamak istediler.
bütün insanların yaşadıklarından on bin kat çok

redfer

İlyas Kaplan

Bütün mavileri saklayan sular bulandı

kendimi bulma peşindeyim
hangi sokak var geçmediğim
hangi bir harabe kaldı uğramadığım
çamurlu yollarda yürümek için zaman çok kısaydı
umut anka kuşunun kanatlarındaydı oysa...

yarın yok,
yarından sonraki yarınlar da
sadece beklemek var saatleri
saatin yelkovanını, güneşin son ışığını,
özlemden falan da şikayet etmenin
bir anlamı yok...

bir korku çemberi içinde
yalnızlığın iç burkan tarifi biraz zor
beynime mihlanmış
geçmişe yönelik garip pişmanlıklar
kendime karşı bir savaş halindeyim

anılar zihnün köşelerinde küf tuttu
buruşturup denize attığım şiirlerle
bütün koyu mavileri saklayan sular bulandı...

bir düşünce girdabı ki hayatın boşluklarında
bir yürek çarpıntısı sadece
dökülür siyah mürekkebinden boş sayfalara dertler
ahlar, vaktinden önce
hüzünlü kelimelerle doldurulmuş
buruk bir aşk hikayesi

koparılan her güzel çiçek yeniden açacak
acıların ateşinde yanmış, arınmış
küllere gömülü bir elmas parçası gibi saf
aziz bir güneşin ışıltısından daha parlak
gökleri yarıp doğacak yeni bir gün
acıları hangi şair söyler ki yoksa

redfer

İlyas Kaplan

Can kardeşim mustafa

I-
ne seni unutabildim
ne de bu gece çaresizliğimi
bu gece sensiz sersefilim ,can kardeşim mustafa

bir ömür akıyor içimde onca yıl her sestem bir şeyler
bu geçen zamanlar başka hiçbir yerdekine benzemez
içtiğim ciğer kanıdır, yediğim dert ve elem
bunun için anarım seni
ey benim ana sütümün ortağı, soyumun soylu yiğidi ,
baba ocağımın yağız delikanlısı
zannetme ki sana çok uzağım
görmez misin, kaç vakittir hayatı da ölümü de sen bilirim

II-
veda edip gittiğin gün..
nasılda boynuma sarılmıştın hani o evden gittiğin ilk akşam
yedi kandilden isyanlar idi sineme seni koyar iken
gamlı göğsümün düşleri yeşildi, masmaviydi, eflatundu

elvedalara alıştık artık can kardeşim mustafa
buradan gitmek ile unutulmayacaksın asla
bil ki ararım seni akşamları her geç kaldığında
buz gibi odada , zıpkın gibi fırlayıp uyandığımda kabuslardan
buz gibi suları çarptıkça yüzüme

sen yatağında rahat uyu
saatler ilerlesin, geceler uzasın, kalbin huzurla dolsun
yum gözlerini, uykuların en güzeli senin olsun
alıp götürsün seni, masmavi ufuklara, dalıp gittiğin düşler
serpilsin yüreğine bulut bulut sevinçler

III-
ahirden bu yana kardeşimsin canımsın
yarım elma ben isem, sen öteki yarımısın
hani hatırlar mısın
bakkal babamızın sarı renkli çay demleyişini, yumurta ikram edişini
yanı başında durup, gözlerinin içine bakan sevgiye muhtaç halimizi
koyu karanlıklardan müjdelere getiren,
pırıltili bir güneşin ışıklarına bakar gibi bakardık gözlerine

hani simsiyah gecelerde
ben masal okurdum gaz lambasının ışığında ,hayallere dalardık...
mişli geçmiş zamanlardan sisler düşerdi gönül hanemize
bilmem hangi padişahın sarayında şehzadelere benzetirdik kendimizi

IV-
unutulur mu hiç, her kar tanesinin bir meleğe karşılık geldiği kış mevsimleri..
karın ışıllı ışıllı parlamışlığı güzeldi
su çekince botlarımız, soğuktan şişmiş ayakları sobaya uzatmak
yer minderine kıvrılıp yatmak güzeldi...
teneke sobada kupkuru ağaçların çatır-çutur yanması güzeldi.

ateşin parlaması odanın pırıl pırıl aydınlanması güzeldi

gizlimiz saklımız yoktu, bir somun ekmeği altı kardeş bölüşürdük de
yemekle tükenmezdi, bolluk bereket akardı gönüllerden...
bazen domates ekmeğe yer gülüşürdük
aynalı inek, onlarca tavuk , siyah civcivler
gelinciklerle süslü kırlar, mor menekşeler, kirazlı dallar bizimdi
taşlı topraklı yollar, dağlar, tepeler, bağlar bizimdi

koşmaktan yorulmaz , bıkmaz usanmazdık ara sokaklarda
derdime derman yarama merhem can kardeşim mustafa
sen her düştüğünde yanındaydım , yaraların benim yaramdı
ben temizlerdim sen ağlardın ...
akan kan benim kanımdı , sızlayan can benim canımdı..

V-

şafak söküp, horoz öterdi mutluluk kokan evimizde
kaç hüznü, kaç sevinci, saklardı kim bilir?

annem babam hakkı için
dudaklardan dökülen serin heceler hakkı için
uzakta da olsan ümidin göğü olmuş gözlerinde teselli arıyorum
yakınlaşınca fısıldıyor rüzgar, esintilerinde her tozunda her zerresinde
seni arıyorum , seni
kızgın güneşin parıltılarında,
kalbimin çatlaklarında ince ince filizleniyorsun

bu gece yine sensin içimde deli gibi dolanan
bile bile direniyorum sağır körleşen saatlere karşı
teselli oluyor yürüdüğüm yol mazi kırıklarıyla döşeli

cebinde kaç paran var bilmem
yediğin içtiğin ,giyinip barındıklarını da bilmem
bildiğim tek şey
annemizin yağ sürüp şeker serptiği sımsıcak ekmeğin tadı...

VI-

ayakta naylon terlik, delik pantolon, basma elbise
köşe kapmaca, saklambaç oynardık saatlerce...
ne bir dert vardı ne tasa
karnımız zil çalınca koşuştururduk, cıvıldaşırdık serçe kuşları gibi
renk renk macunlar,tavşan balonlar, horoz şekerler hepsi bizimdi
bir bardak leblebi tozuyla mutlu olurduk

camiye giderken ezan sesini duyabiliyor musun.?
hasır halılar üzerinde teravih namazlarını hatırlıyor musun?
duvarları süsleyen mavi yeşil turkuaz çiçekler bizdik

siyah beyaz televizyonumuz bile yoktu
televizyon izlemeye giderdik ahmet dayımızın evine
kumanda kavgası ederdik hatice teyze kızıp bağırırdı
söyle şimdi ben kiminle kumanda kavgası edeceğim

şöyle bir kez daha kime sınısıcacık, sınısıkı sarılacağım
ve ilk sen çıkıp gittin evden
gönlümden bir daha hiç çıkmazcasına

VII-

günler ne çabuk geçiyor daha dün gibi
sanki hayal gibi
oysa daha dün ufak tefek bir çocuktun
öyle sıcak bir buse kondururdum ki alınına
yüreğimde sıcaklığını saklıyorum hala
adını , yüzünü , gözlerinin hüznünü , kıvırcık saçlarını
şu virane gönlümün sonsuz düşlerinde...

annemin özenle hazırladığı yemeklerin kokusunu hissediyorum
yaprak dolmasını, mısır ekmeğini ,sarı kaymaklı yoğurdu
paylaştıkça çoğalırdı her şey, hiç eksilmezdi

boş konserve kutusundan kumbaran vardı hani
gazoz kapakların ve kibrit kolleksiyonun
sakızdan çıkan ,biriktirdiğin artist resimlerin
fırıl fırıl dönen topacın, göklere meydan okuyan uçurtmanın
eski , yeni , kırık dökük rengarenk cam bilyelerin

VIII-

aynı vatanın toprakların da aynı gökyüzünü paylaşıyoruz
can kardeşim mustafa
sizin orada nasıl yağmur yağıyorsa bizim buralarda da öyle yağar
öyle güneş açar ağaçlara, taşlara, sulara aynı mavilikte

sen nasıl göz yaşı döküyorsan ,ben de öyle döküyorum
hatırlar mısın ? göz yaşı rengimiz aynı ,aynı zamanlarda akıttığımız.
yüreğim parça, parça can kardeşim mustafa
yüreğim parça, parça
her parçasının ,her yerinde sen varsın

kara önlüğün, bembeyaz yakalığın
çantın, kalemin, kitapların, sarı matematik defterin var

IX-

dünya dönene kadar
açlar doyana kadar
savaş bitene kadar
güneş batana kadar
ya da ölene kadar
seni unutmayacağım can kardeşim mustafa

beni soranlara çok selam söyle ...
kısmet olursa yakın da bekleriz...

redfer (2018)

İlyas Kaplan

Cehennemın öte yakası

Kurşun kovalayan rüzgarın ağıtlarıyla
Tükendi dünyanın en güzel hayalleri
Her gün gözyaşı ile vuruldu anaların yüreği
Nice bahtsızın kirlenmeden düşleri
Susturuldu güvercinlerin kanat sesleri

Yirmisinde kaderi kan kırmızı ıslandı
Elinde kokladığı dağ papatyası yaprakları .
Özlemleri delik deşik mavi gözlerinde
Her gün ciğerleri parçalandı bir annenin

Yakıldı barış ormanında, alev alev hürriyet
Gök gürültüsü zılgıtlar sanki israfilin sesi
Sanma ki biraz sonra kopmayacak kıyamet
Bu gök kubbe bu haykırışa dayanmaz artık

Öyle bedbaht öyle günahkar ki vicdanlar
Rab katında mahşere kadar kapalı tövbeleri
Zulüm defterlerini hangi mizan tartacak
Ezanların şehadetinde günde beş kez
Yere uzanmış yatıyor bir annenin şerefi

Kalleşçe güneşlere kurşun sıkılmakta
Ayaz gecelerde nasıl yeşerir buğday başakları
Gabar dağının eteğinde nasıl da yıldızlar söndü
Doğunun yamaçları cehennemın öte yakası

redfer

İlyas Kaplan

Cennet iklimleri

sabaha koşan nehirlerin
ötelere akar birikmiş zemheri suları
ne peygamber kalır hasırlarda
ne de kullara mesken olacak taze uykuları

bir müberra beldenin mücella makamından
feyiz semtine giren ruhlar
adeta nurani derinliklerde irkilir

tepemde ışıldayıp duran ay
semaya açılan ellerin son rotası dualar
zahiren bambaşka bir iklimin kollarında son bulur
elhamdülillah mertebesine şahlanır zikirlerin zindelikleri
sağanak sağanak boşalır avuçların en ortasına
inanmış yürekler bir o kadar hisli

her nefesinde binlerce ney nağmesi gizli
saklı lütufların tecellileriyle tüten öyle farklı bir hava ki
ancak bu kadar imrendirici olabilir

Allah'a davet eden o şefkatli seslere
inleyen gönüllerde safi bir içtenlik
imanın altın zevkleriyle beslenmiş bir letafet
bir mürüvvet çağlar, bir büyü hissedilir
o anlamlı tavırlardan o şaheser endamlardan
bir kere daha bütün tazeliğiyle gökler ötesi

ahenk muştulayan umudu barındırır cemreleri
ne kadar kırılırsa kırılısın yepyeni baharla uyanır
kalbin bir köşesinde sessiz sessiz uyuyan aşk-u şevk

kevn-ü mekanlara dağılmış o ilahi pırıltılara
derviş uykusunda rüyaya dalıp çıkar yollara
aşk şarabı içen bir güvercin gibi
uçar güz mevsiminden göklere
mahyalardan hatıra bırakır her geceye
vuslat vadilerine heyecanlar yayılır yüzü koyun

adeta büyülenir lahutiliğin erişilmez tecellileri
rikkatle öperler bir gelinciğin yaprağından
bulutların çehresinden dağılır bembeyaz inciler

ağıtlar yakılı toprağa düşen yağmur tanelerine
deniz üstünde secdeye kapanır sökmemiş şafaklar
bir yıldız da ne kadar izbe huy varsa ona verilmiş
o zaman kızıldeniz ikiye bölünür
örümcekler ağ örer hıırayı
ateş gül bahçesine dönüşür

o zaman bir kadın çağlara bedel olur
münzevi bir hasırın kucağında çileyi cennet gösterirken

ebedi vuslat ile asalete nikahlanır meryem

rüyalara nur sıçratacak kadar gerçek cezbelere
ulvi nağmeler fısıldanır secdelerin kulağına
yükselip makamların gök kubbesine şevk dolar
ledünni bir anın ötelerdeki haz denizine varılır
hülyalara akan güzellikte mevsimler açar

patlamış bir ışık şelalesi halinde kıvılcımlar saçar
hemen her yerde her mekanda derin bir büyü
rengarenk uhrevî hazlar süzülür semalardan
bir ışık tufanı doğuran bu nurlu gecelerden

müşahit bekleyen revh-u reyhan yüreklerin
duygularına kase kase ilahi şerbetler içirilir
ruhun sonsuzluk iştiyakı ebed arasında bir perde
fecrin aydınlığına kadar her yerde ışıkla tülленir
her an bekanın ayrı bir boyutuyla tanışirlar

bir kuşluk vakti açılmıştır gayrı hançeresi göğümün
hayaller arasında düş kovalamaktan yorgun düşüp
akseder istikbalin en hoş ikramı sevap huzmeleri
bir susamışlık içinde o cennet iklimlerine

redfer

İlyas Kaplan

Cennet iklimlerine aşk olsun

bir fecri sadık vakti
sabaha koşar birikmiş imsak sırları
ötelere akar sevaplara mesken olan kutsilikler
bir müberra beldenin mücella makamından

ruhlar adeta nurani derinliklerde irkilir
kızılca haşmetiyle semada ışıldayıp durun bedr

hamt mertebesinde dualar ,göklere açılan ellerin son rotası
zahiren bambaşka bir iklimin kollarında son bulur
sağanak sağanak boşalır avuçların en ortasına ,
şahlanan zikirlerin zindelikleri

her nefeste nice lütuf zerresi
Allah'a davet eden şahadetler

inleyen gönüllerde safi bir içtenlik ,
imanın altın zevkleriyle beslenmiş öyle bir letafet ki
bir mürüvvet çağlar, bir büyü hissedilir en anlamlı tavırlardan
en şaheser endamlarda gökler ötesi ahenk

muştulayan umut cemreleri yepyeni baharlar uyandırır
kalbin her bir köşesine sessiz sessiz yayılır aşk-u şevk
kevn-ü mekanlara yol alan ilahi pırıltılar

derviş uykusunda çıkar yollara ,aşk şarabı içen bir güvercin gibi
uçar gül mevsiminden göklere ,mahyalardan hatıra bırakır her geceye
vuslat vadilerine heyecanlar yayılır ,
adeta büyülenir lahutiliğin erişilmez coşkusu

bulutların çehresinden iner kar beyaz çiğler,
rikkatle öperler bir gelinciğin yanağından
ağıtlar yakıp toprağa düşen yağmur damlaları

gecede ne kadar melek varsa secdeye kapamır
sökmemiş şafak işte o zaman kızıldenizi ikiye böler
örümcek ağ örür hıraya ,ateş gül bahçesine dönüşür
işte o zaman bir ahmet tüm çağlara bedel olur

münzevi bir hasırın kucağında ,ebedi vuslat ile asaletle nikahlanır meryem
rüyalara nur sıçratan, çileyi cennet gösteren cezbelerle

ulvi nağmeler fısıldanır arşın kulağına , hülyalara akan güzellikte mevsimler açar
en yüce makamların gök kubbesine şevk dolar ,
ledünni bir anın ötelerdeki haz denizine ...

patlamış bir ışık şelalesi halinde kıvılcımlar sağılır
hemen her yerde her mekanda derin bir büyü
rengarenk uhrevi hazlar süzülür semalardan
ışık tufanı doğuran huzurlu gecelere

müşahit bekleyen revh-u reyhan yüreklerin ,duygularına kase kase ilahi şerbetler içirilir

fecrin aydınlığına kadar her yer sonsuzluk iştıyakıyla ,ışıklarla tllenir
bedenle ruh arasında her perde ,her an rabbani nurun ayrı bir boyutuyla tanışır

bir kuşluk vakti açılır penceresi göğün feyiz semtine ,
akseder istikbalin en hoş ikramı sevap huzmeleri
arşın beldelerinde rıza kovalamaktan yorgun düşüp ,
bir susamışlık içinde varılır cennet iklimlerine

redfer

İlyas Kaplan

Cevapsız

beğenmediğim bir çok şey var
beğendiklerim bir o kadar
zaman geçiyor her zamanda bir izim olmalı
ruhumun benimsediği her türlü iz
asıl mesele bir şekilde yaşamak

çoğu zaman öylesine takılırım şekillere
tercihlerim olur klasik, fantezi, arabesk
söz konusu olan kalite
duygu yoğunluğunun bir sonucu
hissederim, hislerimde yoğunlaşır ,yaşarım
dökülürüm, dağılırım içim içime sığmayıp
yerlere, göklere, özgürlüğe hasret
bazen bir sevgiliye aşık olurum ziyadesiyle

biri olmak zorunda değilim, herhangi biri de
beni ben kılmaya yarayan etmenlerden biride ben
bir maske ki o maskeyi kimin taşıdığıнын bir anlamı yok
aynı olmak, farklı birileri, öteki olmak gibi
kimileri diğeri için öteki
her ben aynı ,aynı mekanda, aynı hayatta

çok şey kurgularım zararsız oyunlardan
asıl olan hangi hayatı istediğim
illa da bir son için ,son vermek için
sonlandırmak isteyen ellerimde bir kumanda
tıpkı bir film izler gibi izlerim hayatı
sonu nasıl olacak diye merakla beklerim elbet
kendim olma hakkını tek şey olmaktan çıkararak
benim yüzümdeki suretin ne olduğunun bir anlamı yok
her surette aynılıklara ,farklılıklara ihtiyacım var

bazen bir sancıdan, belki açlıktan susuzluktan
cevabını bulamadığım soruları
zamanlarca düşünmenin verdiği sıkıntıdan
hem özneyim hem de birazcık nesne
bazılarının pek de öyle ehemmiyet vermediği
bazılarının zamanla çok daha iyi anladığı
ne bir fazla, ne bir eksik nihayetinde hep aynı

hiç öyle daraltıp,uzatmanın bir anlamı yok
ben buyum işte bir dost bir düşman bir arkadaş
birilerinin eşi,babası ,kardeşi ,oğlu
birilerinin kını,öfkesi,aşkı ,sevgisi
bir tek ben bilmiyorum benim kim olduğumu
nefesini duyup bir türlü yüzümü ,yüzüne dönemediğim

redfer

İlyas Kaplan

Cinnet bir enkaz

caddenin karanlığında şarkı söyleyen bir kadın
başının etrafında duman halkaları fırıl fırıl
ter yüzünden yağmur damlaları gibi akıyordu
güz yağmurları misali soğuk ve iri

acı çekiyordu ruhu çaresizlikten
güm güm çarparken pusunda kalbi
ciğerleri hızlı solumaktan patlayacaktı sanki
beyni bu yüke dayanabilirse eğer
başka hayatlarla kucaklaştığı kadar
başka dünyaların havasını da soluyacaktı artık
cinnet bir enkazın şifrelerini çözebilmek için

gözlerini kapatıp kaybolduğu bir iç güzergahta
yürüyordu caddelerde sokaklarda kaldırımlarda
yürüyordu adım adım en yalnız mekanlara
kalbinin ritimleri terennüm ederek ince ruhlu bir zamanı

yürümeyle cennet kadar yakın olsa
gül yaprağı döşenmiş göğsüne bir annenin
bir tarifsiz sevinç bir hatırlanmış güzellik olsa
bir bebek elinin mini minnacık avucunda
aziz bir ruhun emzirdiği

adım adım doldursa içini ve yürüse
yürüyor olmayı doğrulayan herhangi bir hedefe doğru
lüks bir hayatın tatlarını tatmak için

kalbinin ritmiyle atar şehrin süfli hayatı
caddenin karanlığında şarkı söyleyen bir kadının
bu ritimlere ayarlıdır karanlık kaldırımlar

en şatafatlı giysilerini giyip duran hayalleriyle
caddenin karanlığında şarkı söyler bir kadın
bu şehrin günahının vazgeçilmez bir ögesidir artık
onun yitikliği tıpkı bir yıldızın ölümüne benzer
pencere camına tutunup kalan yağmur damlaları gibi

yitik bir cennetten
sonbahar yaprakları gibi
hazin bir savruluşun sırrı
toprağın teni üstüne dökülür
her gece perişan bir ruh sürüklenir bu şehrin caddelerinde

redfer

İlyas Kaplan

Cuma ve biz ve sonrası

sarar bin bir çeşit sihirli esintiler benliğimizi
cumaların ulvileşen o büyülü tatları
doyumsuz hazların her türlü sü
kalp atışlarımızdan sevinç naraları duyarız
her salisesi sonsuzluğa namzet

ışığı sönmeyen bir meşale yanarken yüreğimizde
serinletir ruhumuzu kutsi bir iştiyakın şulesi
enfes desenlere bürünür firuze mavilikler

ruh asaletimiz de görünür rahmetin bin bir tecellisi
kutsiler ordusu ışıllı ışıllı ufkumuzda tülленir
gönüllerimiz ötelere kanat açar pürneşe içinde
sidre-i müntehasinin son sınırında bir nevi sonsuzlaşır
öyle bir ledünni zaman tüneline gireriz ki
adeta cennet katlarında seyahat ediyormuşuz gibi

camilerden süzülüp gelir büyülü bir semavilik
ezanların kalplere işleyen o doyumsuz sesi
yükselip dört bir yana yankılanır minarelerden

inzal ederek bir cemre zamanı yeniden
kentlerin puslu sokaklarına serpilir salat-u selamlar
ahmed-i mustafa aşkının ateşi sıçrar üzerimize
gül kokusundan daha hoş kokusu
ona sevgiler can-u gönülden bu mübarek günlerde

hatsız uhrevi hazinelerle dolu tespihler
adeta altın ödül zikir payesi
rıza-i ilahi merkezli şükürlerin ibresi

cuma akşamları saadeti ebediye müjdeli
kalplerimizde sükut-u derin bir sessizlik mevsimi
cehennem kapılarına şeytanlar zincirlenir
secdelerimiz affı- ilahiye muştulu
cenneti anımsatan beraat fermanlarımız yazılır

alınlara dokunur meleklerin nurlu busesi
törenle giydirilir firdevs taşları
her günden daha hayırlı cuma geces

tavaflar gök kubbenin Hükümdarından yadigar
düşlerimize sığdırılır efsunlu çağlayanlar
feyiz güzergahından çağıldar adeta gürül gürül
arşın öbür yüzünden ihsanlar dökülür
yedi yetmiş yedi yüz ve hatta daha da fazlası

yağmur olup çöllere hicran bulutları yağarken
arzulanır vuslatın ömre bedel her demi
melekler bölük bölük süzülür ta fecre değin

mağfiret güzergahında bir arzu bir bekleyiş ki

sahasında aç susuz nice uzun zamanlar geçer
ihramlar,kurbanlar, tavaflar ,dualar
sonu cennete uzanan bu yolda gizemli bir yolculuğun
kara sevdaların tuba görünümlü seraplarını görürüz

bir sevap darphanesi sonsuz bir bahtiyarlık
beşer aklının kavrayabileceği bir vaat değil
idrak sınırlarını aşkın bir payedir bu

Allah'ım huzuruna götürecek cumalara mazhar kıl bizi
şuurlu bir imanı doldur yüreğimize
kıblesi Sen olduğun her kalbin vuruşuna
zerre zerre eritip dirhem dirhem dök bizi
sevinçlerle köpüren seherlerine

redfer

İlyas Kaplan

Çaldırdım detaylarını hayallerimin

kelimelerle anlatamayacağım gibi..
elimden tutmayı bekleyen bir el var sanki bir yerlerde
elinden tutmayı beklediğim
gitmek için heves ederken
gitme dur diyen
bana mühürlü
her gün her saniye her salise

doktor bile ilaç yazmıyor
aç karnına tok karnına fark etmez
sadece günde bir kez bile yeterdi
bir reçeteden ne çıkardı oysa
oysa öksürüyorum, hapşırıyorum

sonra bir ağlamak krizi geliyor
bazen kahkahalar sarsıyor duvarları
susuyorum konuşmuyorum bir tek kelime bile
kulaklarım tıkanmış hiçbir şey duymuyorum
hadi doktor yaz bir reçete diyorum
takvimin her hangi bir sayfasına ait
sağlık olsun diyor...

asıl şimdi
insafsız ...mişli zamanlı fısıltılar geliyor kulağıma
üç dakikadan fazla sürmeyen
hiç başlanmamış sevgilerden

oralarda bir yerlerde
bir şehirde rast gelirsin hani
her sırta her sükuta
belki bir yol olur ...
kayıp bir adamın ayak sesi
yine uzaklarda onca yankıya
onca yalnızlığa

asıl şimdi
büyütüyorum hafif meşrep bir sancıyı
miadı dolmakta olan bir bedende
yine telafisi olmayan günahlarla
yeni gölgeler doğuruyor aklın hezeyanları
yine gizlediğim onca pişmanlıkla beraber

gelip gitmelerinden yorgunum
onca akla zarar hüznlerin
nasıl bir karanlık ise yüreğin de çürüdüğüm
hey gidi hey
bir o kadar gelmek bilmeyen yarınlar

durağında beklemeye kaldığım
terk edilmiş
ben hala yol bulmaya çalışıyorum
aklım sıra...

içimde yangınlar çıktı çikalı
sır bildiğim her ne varsa
içime bidonlarca benzin döken yıllar
hangi gün ödeyecek bedelini
nefretini boca ettiği sefil ruhuma

bir hengamenin çok yakınındayım yine
telaşlı kelimelerin buharı üzerinden az evvel çıkmış
keşkeler durağındayım şimdi
şuradan çıkıp , dönsem köşelerden
hacimsiz sokakların kaygan kaldırımlarından
ansızın ...

kırağıya çalan isimsiz bir çisilti
kutsamışken kara geceyi
var olduğunu sandığım aslında neydi
yarım yamalak

bahçede kocaman bir vişne ağacı
güneş içimi ısıtıyor
suyun yüzeyine çıkıp büyük bir nefes almak gibi.
sıra dışı dünden sonra yarından önce
bedelsiz ...

çaldırdım detaylarını hayallerimin
dününü, yarınını ve yarından sonrasını

redfer

İlyas Kaplan

Çanakkale şehitlerine

Mehmet yağız bir delikanlı
Vatan aşkıyla yanıp tutuşur
Mehmet ülkesini sever
Hem de canından çok
Mehmet duydu ki düşman sarmış dört bir yanı
Duydu ki vatan gidiyor elden
Yüreği alev alev,
Yüreği yangın yeri

Öylesine sıradan bir yer değil Çanakkale
Ecdadın mirası şanlı bayrağın
Şühedanın bağrından yeşerdiği yerdir
Bir vatan kalbinin attığı yerdir
Her karış toprağını kanlarıyla sulayan
Ölümsüz kahramanların yattığı yerdir
Sarsılmaz bir imanla nice başların
Secdeye düştüğü kutsal bir mekandır Çanakkale

Orada canlar bir beşer değil
Yer gök serapa melekler ordusu
Şehitler melek, melekler şehit

Düşman topları ateşte
Tepede tayyareler, öyle şiddetli bir ateş ki
Ateşin şiddeti cehennemlere eşdeğer
Denize düşen güller suları fişkırtıyordu
Her taarruzda yüzlerce can gidiyordu
Ve hayatının baharında Mehmetler

Gözler önündeki manzarayı anlatmak imkansız
Kıyı boyunca parçalanmış uzuvlar
Bedenlere basmadan adım atmak ne mümkün
Kandan kıpkırmızı kesilmiş denizin suları
Kim bilir hangi annenin kınalı kuzuları
Cennetlere bedel,
İşte böyle bir zafer Çanakkale

Müteessirdi bu kutsi manzarayı gören göz
Adın cennetinden yankılanan güzel sesli ezanlar
Saf saf namaza dizilmiş Ahmetler Mustafalar
Ey Allah'ım bu tekbir ne güzel tekbir
Rüzgar susmuş denizler durgun, hareketsiz tabiat
Bütün mevcudat o mukaddes sesi dinliyordu

Arşın üstünde başkumandan Cibrilin gölgesi
Ay yıldızın raksı cenneti teşhir ediyordu
Hissiyatına iştirak yedi semanın melekleri
Gelincikler koklayıp vecdi şevk içinde
Başları secdede dillerinde Allah-u Ekber

Ateş üstüne ateş, taş üstüne taş
Günlerce sürdü bu korkunç savaş

Gözler önünde canlı tüm manzara
Lodos fırtınası azgınca esiyordu
Duman ve alev gökyüzü
Savaşlar tarihinde ne bir ilk,ne bir sondu Çanakkale

Süngü tak emri verilmiş
Her adım başına bir kurşun
Toprak adeta tüterek kanıyordu
Dalgalar halinde ifritler
Hangi umutlarla karaya doğru üşüşmüş
Akıbetinde binlerce şehit
Adeta birbirlerine kenetlenmiş
Kurşunlar vızıldıyordu
bomba gürültüleri,ardından yıldırımlar
Bir mahşeri sabah yaşanıyordu

Ya gazi olmak vardı,ya da şehit
Bu yolculuk cennete doğru
Çanakkale içinde ruhu mukaddes
Nice İsmaillerin kurbanlık mekanı
Nice müjdeler armağandı toprağına
İbretler alınacak bir tarih örgüsü
Bir hilal uğruna batan güneşlerin öyküsü

Bu mukaddes vatan için kimler can vermemiş ki
Çanakkale de yazılmış destanların destanı
Göklerin ölüm yağdırdığı, yerlerin ölü püskürttüğü
Bir avuç toprak üstünde zaman durmuş
Her renkten, her dinden, her ırktan yüz binleri
Mehmedin cennet mekanı aziz Çanakkale

Her savaşına nasip olmaz ölüm
Vazife-i mukaddesi ifa ederken
Vatan uğruna şehit olmak ne güzel şeref
Ne ulvi bir rütbe,
rütbe-i şehadet

Ey İki cihanın Ulu Rabbi
Ey öten kuşun zikir eden ağaçların Rahmanı
Ey başı dik şu heybetli dağların Halik'i
İsm-i Celalin aşkına
Bu vatani Mehmetsiz bırakma

redfer

İlyas Kaplan

Çanakkale şehitlerine 2

Mehmet yağız bir delikanlı
Vatan aşkıyla yanıp tutuşur
Mehmet ülkesini sever
Hem de canından çok
Mehmet duydu ki düşman sarmış dört bir yanı
Duydu ki vatan gidiyor elden
Yüreği alev alev,
Yüreği yangın yeri

Öylesine sıradan bir yer değil Çanakkale
Ecdadın mirası şanlı bayrağın
Şühedanın bağrından yeşerdiği yerdir
Bir vatan kalbinin attığı yerdir
Her karış toprağını kanlarıyla sulayan
Ölümsüz kahramanların yattığı yerdir
Sarsılmaz bir imanla nice başların
Secdeye düştüğü kutsal bir mekandır Çanakkale

Orada canlar bir beşer değil
Yer gök serapa melekler ordusu
Şehitler melek, melekler şehit

Düşman topları ateşte
Tepede tayyareler, öyle şiddetli bir ateş ki
Ateşin şiddeti cehennemlere eşdeğer
Denize düşen güller suları fişkırtıyordu
Her taarruzda yüzlerce can gidiyordu
Ve hayatının baharında Mehmetler

Gözler önündeki manzarayı anlatmak imkansız
Kıyı boyunca parçalanmış uzuvlar
Bedenlere basmadan adım atmak ne mümkün
Kandan kıpkırmızı kesilmiş denizin suları
Kim bilir hangi annenin kınalı kuzuları
Cennetlere bedel,
İşte böyle bir zafer Çanakkale

Müteessirdi bu kutsi manzarayı gören göz
Adın cennetinden yankılanan güzel sesli ezanlar
Saf saf namaza dizilmiş Ahmetler Mustafalar
Ey Allah'ım bu tekbir ne güzel tekbir
Rüzgar susmuş denizler durgun, hareketsiz tabiat
Bütün mevcudat o mukaddes sesi dinliyordu

Arşın üstünde başkumandan Cibrilin gölgesi
Ay yıldızın raksı cenneti teşhir ediyordu
Hissiyatına iştirak yedi semanın melekleri
Gelincikler koklayıp vecdi şevk içinde
Başları secdede dillerinde Allah-u Ekber

Ateş üstüne ateş, taş üstüne taş
Günlerce sürdü bu korkunç savaş

Gözler önünde canlı tüm manzara
Lodos fırtınası azgınca esiyordu
Duman ve alev gökyüzü
Savaşlar tarihinde ne bir ilk,ne bir sondu Çanakkale

Süngü tak emri verilmiş
Her adım başına bir kurşun
Toprak adeta tüterek kanıyordu
Dalgalar halinde ifritler
Hangi umutlarla karaya doğru üşüşmüş
Akıbetinde binlerce şehit
Adeta birbirlerine kenetlenmiş
Kurşunlar vızıldıyordu
bomba gürültüleri,ardından yıldırımlar
Bir mahşeri sabah yaşanıyordu

Ya gazi olmak vardı,ya da şehit
Bu yolculuk cennete doğru
Çanakkale içinde ruhu mukaddes
Nice İsmaillerin kurbanlık mekanı
Nice müjdeler armağandı toprağına
İbretler alınacak bir tarih örgüsü
Bir hilal uğruna batan güneşlerin öyküsü

Bu mukaddes vatan için kimler can vermemiş ki
Çanakkale de yazılmış destanların destanı
Göklerin ölüm yağdırdığı, yerlerin ölü püskürttüğü
Bir avuç toprak üstünde zaman durmuş
Her renkten, her dinden, her ırktan yüz binleri
Mehmedin cennet mekanı aziz Çanakkale

Her savaşına nasip olmaz ölüm
Vazife-i mukaddesi ifa ederken
Vatan uğruna şehit olmak ne güzel şeref
Ne ulvi bir rütbe,
rütbe-i şehadet

Ey İki cihanın Ulu Rabbi
Ey öten kuşun zikir eden ağaçların Rahmanı
Ey başı dik şu heybetli dağların Halik'i
İsm-i Celalin aşkına
Bu vatani Mehmetsiz bırakma

redfer

İlyas Kaplan

Çat kapı

eylül geçti
dönüşü olmayan zamanlar bıraktı heybemize
bedeli mahfuz günahlarla yazılmış
beyhude vakitlerin son kulvarı ahret sonrası
bir yaprak daha çevirdik duvar takviminden
yeni kayıplarımızla

karakışlar yaşadık iç dünyamızın soluklarıyla
çoktan geçti çılgınlık yapma yaşı
miyadını doldurmuş cüz-i iradelerimiz
artık sen bana ben sana mecbur
yaşadığımız hayat doğrudan bizimle alakalı
bütün sıkıntılarımız da bizimle ilgili
asıl mesele önümüzdeki zemheri akşamları

müptezel öksürükler bir feci hastalığın tezahürü
beynimi kemiren muammanın sana zararı yok
kirlerden temizlenme vakti gelmiş olmalı
bir kutlu yenilenişin coşkusunu duymalıyız içimizde
nefsi hezeyanlardan vazgeçmeliyiz be canım

yalanda olsa söyle
daya başını göğsüme
bu kocamış adamı sevdiğin mi

mütemmim parçalarımızdı çocuklarımız
bir ağacın dalları budakları gibi
inandığımız gibi yaşayan insanlar yetiştirdik
aklımız ,ruhumuz ,düşünme biçimimizdi onlar

başım gözüm üstüne nasıl dilersen öyle olsun
geçip gitsin ömür duracak dermanı kalmadı zaten
belki de şimdiden vedalaşmalıyız
olur ya hani helalleşmek sünnettir
vakit çok geç saat geldi geçiyor
dışarıda köpekler havlamaya başladı
çat kapı birileri gelmek üzere

ucundan kıyısından hayatın içine
yılları sığdırmak bir meziyetmiş sanki
alnımızda ki ince çizgilerin farkına varmadan
boşuna debeleniyoruz a canım

tanımadan hayatın mor düşlerini
ölmeden gidilmiyor bu dünyadan
tüketmeden yalnızlığı

redfer

İlyas Kaplan

Çatırtı

her yanda sükut
her şeyde bir üzüntü
takvim yaprağında çıplak zaman perisi
içine çiy düşmüş
boğuk bir sesle ağlar ta uzakta yapayalnız

pencerem de bezgin orkide çiçeklenir
yıkık dökük köhne sokaklarda
alçak damlarından titrek dumanların tüttüğü evlerde
her yeri kaplar yoğun yalnızlık
içimdeki en saf ses kimi vakit
läpa läpa yağarken üzerime

sakince düşülen uykular nicedir kayıp
kalınca bir urgan da düğüm üstüne düğüm
ateşe bırakırım masamdaki şiirleri
yaldızlı kalemle yazılmış
yarısına kadar dolu sayfaları
boş kalan son satırları

kapının ardından yetişir kedim bir kez daha ...
gözlerimin içine derin derin bakarak
en keskin acıları avutur patileriyle
ne kadar haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum

kalbimde dolaşma izni verdim onlara
göklerin kapılarını açtım
beni arzuladılar
beni aradılar
bana sığındılar
gizlice yalvardılar
işlemedikleri günahlardan dolayı

soğuk, gri, depresif bir coğrafyada
ısınmaları için deli gibi ateş yaktım onlara
bir parça ekmeğe tereyağı sürdürdüm
oturup pencereden kar manzarasını izledik beraberce,
hiçbir şeye aldirmeden gecelerce
gizemli karanlıklara bakmadan
sonu olmayan boşluklara aldirmeden
içinden pınarlar akan bir sis dünyası yarattık

öylesine dehşet verici bir çatırtıydı
gökyüzü yarılmıştı sanki
duyulanlar meğer buzun çatlama sesiydi
zihnimizdeki baharın ilk habercisiydi

kimse yoktu,
araba yoktu, caddeler yoktu yollar yoktu
ama umutlar yüzlerceydi
gizemli alevler taşıyordu adeta kelimeler yanarken
buğulu, leylak rengi bir pusun ardında

redfer

İlyas Kaplan

Çay tadında anılar yudumlarken

renk renk baharlar çizen usta bir ressam eli gibi
mavi bir kelebek gibi
bazen kanatlanır heyecanlarımız
masal çiçeğine benzer
adeta hüzün kokan beyaz zambaklar koklarız

evler, sokaklar, yaşadığımız şehir
şekilden şekle giriyor kostüm değiştiriyor sanki
sırf geriye dönüşün olmadığını ispat edercesine bize
yalnızca anılarımız kalıyor bize
onlar bıraktığımız yerde
kendimizi en kolay bulduğumuz
evlerde, yollarda, caddelerde

an gecedir
onu yaşarız çünkü
anne kuzusu çocuklar gibi
ninnilerle uykulara sığınıp

dünya dönüp duruyor yine kendi bildiğince
zaman o kadar kibar bir cellat ki
lakin elli kurusluk mutluluk yarım kalmaya mahkum
çay tadında anılar yudumlarken

hatıraların da bir buluş çağı vardır
bir rüya gibi geçer sensiz bensiz

redfer

İlyas Kaplan

Çehresi yakut rengi

çoban yıldızı olmuş ışılıyordu geceden
bir vakit nallar altında asyanın seccadesi
som altın bir kısrak başı gibi

alevler bürümüştü semaları
bir yudumda içmek için
kızılca şerbet gibi
yeni doğmuş bir oğuzun süt kokan nefesini

incir kokuyordu mavi gecelerin vahşi şehirleri
elinde yeşil asası sultan süleyman
tarih öncesi büyülü bir cennet vaat etmişti
ışığın sancaklaştığı Anadoluya

gülümsüyordu şanlı hilal
çehresi yakut rengi
çıldırıyordu gümüş yeleli bozkurtları
uğultuları yayılıyordu koca kıtaya

göğün derinliklerinde şerefle dalgalanıyordu
tadıyordu görkemli mavi düşleri
güz yağmurlarından kalma
islanıyordu en şanlı zaferler

siyah peçeli ahlak yükseliyordu
gözleri örten bir sis perdesinin ardından
ne hazin kan sızıyordu toprağın gövdesine
yakut alazı delikanlılardan
sarı buğdaylı bereket tarlalarına

meryem yüzlü annelerin
secdelerinden çıkan dualar arşı inletiyordu
melekleri şaşkına uğratan öyle bir ulvilikte
her gece camilerden şehre akıyordu tekbirler

kavmi azaba uğramıştı incir ağacının
çimen kokuları içinde uyuyordu geçmiş zaman
yedi kat arz taş silsileleri içinde
kitabelerinde baki olan Allah yazılı

şimşekler sonrasında gök gürlemeleri
çekiliyordu göğün derinliklerinden
Anadolunun ateş köpüklü nehirleri

cemreler kutsuyordu toprağı

yağmurun tohumu kutsaması gibi
nal sesleri geliyordu atmosferin gövdesinden
boz kısrak üzerinde dolaşıyordu güneş

Redfer

İlyas Kaplan

Çılgılık basarcasına bir şeyler var içimde

bir fikir yoğunluğunun delice öfkesini yaşıyorum
her parçası yerli yerinde
dağ ile ova, yer ile gök,
yıldız ile ay, gece ile gündüz yan yana
nefrete çalan aşk , aska çalan nefret
her şeyin bir yeri var
her yer için ,bir şey var

düşüncelerim her ne ise ,
ne kendileri bende muktédir...
ne de mahzun duyguları sonsuzluğun dışında.
çılgılık basarcasına bir şeyler var içimde ...
ebedi bir vuslat cehdi üzerinde gidip gelen
düğümlenen,düğümle inen, düğümle çözülen,
bulur gibi olduğum,farazi kayboluşlar
hareketsizliğe gömülen yitiklerim
her biri bir yönde kıvrım kıvrım.

sokak sokak dolaşıyorlar..
kimi görseler boş
kimi dinleseler hiç
kime tutunsalar yok
köşe bucak geziniyorlar
içimde saatlerce,
avare ...

öteler de bir evde , bir perde arkasında
sık sık düşüncelerine daldığım ...
kalın duvarları,
derken daha az kalın
sonra ince, oradan da ipince
nihayet inceden ince yolları...
sırları, son incelik üstünde,
sonsuz doğru dağılmışlar
etraftaki kıldan çizgiler

düşünceler laf değil, nazar istiyor
akıl değil aşk istiyor
davet değil, temas istiyor
zihnimin bir kösesinde mıhlı
hallerini bilmedikleri garip bir durum
karanlıklar içinde bir sır
her bir zerresinden
yerken yediğim, içerken içtiğim
her an tetikte
her an huzurda bir hal...
düşünceler sefil
düşünceler sufli
düşünceler mahcup

onlara ben ancak bir kılavuzum
dere tepe düz, aylarca yol...
yıllarca süren yolculuk..
yürü derler yürürüm

o sokak , bu cadde ,şu şehir
nihayet ...sonrası.. sessizliğin göğsünde ...
içinde ben olmayan bir tükeniş
bitiş, siliniş ...

girintili, çıkıntılı düşünceler
yar olacak ağlayan ruhuma
sokak başlarında fenerler...
evlerde cılız ışıklar...
karanlık...
karanlıkta ben... koca bir şehir...
koyu bir rüyanın koynunda
mışıl mışıl ...

redfer

İlyas Kaplan

Çınar ağacı ve ben

alıcınap bir çınar ağacı
barındırır hazan mevsiminin bütün hazinelerini
kozasını delip dışarı çıkmış zümrüt rengi yaprakları
semaya doğru dalları alabildiğince
mutluluğunu seyredirim güneşten inen parıltıların
bu çınarın altından ne zaman geçsem durur dinlenirim

üstümüzde dolaşır bembeyaz bulutlar
bir sevgilinin aşkına tutkun olması gibi bir şey

umut tohumlarını ekerek yorgun toprağına
öyle dağınık sere serpe ne düşünceler gizler
dayanamaz şimdi ona söyleyecek olsam kendi derdimi
onunda çizilmiş kırık bir kalbi var

bir çınarın ıstırabı kaç yıllarca ölçülür
hangi mevsim sancısı bir çınar kadar değerli

kocaman gövdesi zamanı serinletir gölgesinde
ne çok hatıralar düşer gözümüzün önüne
her yaprağından akçeler gibi saçılır gözyaşları
ıslanarak arınıyoruz hatalarımızdan

saçlarımıza ak düşürmüş esen yellerin hoyratlığı
bir kara sevda yaşarız çoğu zaman
gecenin büyülü eli değince gözlerimize

zihnine çivilenmiş devasa bir dünya
bağrında bir fersah boyunca hüznün
fersudeleşmiş en nadide aşk duyguları
şu ahir günlerimde yegane arkadaşım

farkına varmadığımız güzelliklerle beraber
binalar yıkılmış, koca şehir enkaza dönüşmüş
bu mekanda hayat
sadece çınar ağacından ibaret

redfer

İlyas Kaplan

Çiçek fırtınası

her anını her duygusunu anlat bana
mor gölgelerin büyüsünü
dilsiz cellatların ikiye böldüğü mahmur uykuları
kan ter içinde uyanırken
anlat bana
rüya iklimlerine dönüşen sanrıları
yıldızların göklerde baş döndürücü bir süratle akışlarını anlat

sen duymuyor musun
sen yorgun ve düşkün
hiç düşünmez misin sen
sıcak sımsıcak insan kanı kadar
gül mevsimi kadar
seller yağmurlar kadar sımsıcak
kırpiklerinin gölgelediği siyah gözlerinden akıttığın
sicim gibi dökülen göz yaşlarını

oysa sen kalbimin o ağır elemi hissetmiyorsun
oysa ben sana kavuşmayı umut ederken
oysa senin kalbin perdelenmiş
taş üzerine nakşedilmiş resim gibi
ben ıstırabını yaşarken
sen hayallerini çiziyorsun
ateş almadan ışık salan böceği
kozasını yırtan kelebeği
tohumları uçuran rüzgarı
çiçek fırtınasını
gölge salan bulutu yerden yükselen suyu
kuru toprağın üzerinde hayat taşıyan ırmakları...

ben yaşıyorum
yarım kalmış bir çok şeyi
hiç başlanmamış bir çok sebebi
neden olduğun her sürgünden sonrayı
gecelerce donarken hep susarken
sırrını sezinlediğim her özlemi
gökler dolusu yerler kadar

tıpkı seni seviyorum gibi
gecede düşüm, gündüzde hayalim olan
hoyratça bağrımı kanatan ilk ayrılığı
sineme serpiştirdiğin ilk acı sonrasını
sensizlik sonrası melankolileri...
ben yaşıyorum

yüreğimde ki gökler öyle gürültülü ki
oysa duygularım yeni bir şafak, erken bir fecir

uzun bir hasretin çokça bir hayalin içinde çırpındığı
derin bir denizdeki karanlıklar gibi
alevlendikçe alavlenen, köpürdükçe köpüren
bir umman ki tıpkı benim gibi

ben hala sana kavuşacağımı vehmediyorum
amden ve kasten her günahın zamanı oldum
şimdi pişmanlığım ayrılıklara
hayaller gibi sönük duygularım
oysa odalar bomboş
sıradan hatıralarla doluyum
çarmıha gerilmiş gibiyim

senden mahrum kaldığım zamankinden daha az bedbaht değilim
içimde uyanan müthiş kinin aşk olduğunu biliyorum
aklını kaybetmiş mecnun gibiyim
muhayyel bir alemin şüphesine maruzum
kaca sahraya atılan bir tüy misali
rüzgarların istedikleri gibi evirip çevirdiği
bir dağ nasıl çökerse öyle parça parça
dağılıp toz duman haline geldiği gibiyim

oysa aynı zamanı müşahede ediyoruz
sonu gelmeyen
oysa hayat uzun
dağılıp yok olmaktan daha zor
ihtimali olan her şeye açık...
sakın unutma bir kez daha karşılaşacağız
kendi sicilin ile yüzleşmeye çağrıldığın gün

redfer

İlyas Kaplan

Çilekeş sevdalar

O yarası kapanmayan ıstırabı da geçin
Kurşunları yıldız yıldız etkisi zerre zerre

Duygularımın üstüne firari bir cemre düşer
En evvel düşlerime huzmelerden süzülüp
Ondan eser var diye sevinirim her hale
Yeniden hülyalara dalmak için yeniden

Hatsız seraplarla halka teşhir edilir
Tüm gözler döner o en müstesna cemale
Bir tek bana yasak huri timsali çehre

Bir mühim hazine ki herkesten gizli
Kaç asırdır saklı yıllardır köhneleşmiş
Kalbimin boşluklarında şifreli defineler
Gizlerle örtülü meçhulü

Kaç meftun vurgun o en müstesna cemale
Bir efsane oluşur adı hicran ateşi
Sekiz renkli elmastan tacı

Uykusuz gecelerde daha ziyade
Matem boyu biriken sancılar debreşir
Yok olan umutlar sanki yeniden doğar
Ay ışığı altında harikulade

Önce büyümlü zerafetin perdeleri açılır
Sonra fecrin kızılında bir gonca
Bir inci beyazınca saf ve pak
Seyre dalarım o en müstesna cemali

Sihirli bir ferman gelir kalbin sultanından
Alkışlanır çilekeş sevdaların askerleri
Şölenler yapılır bu şehrin caddelerinde
Yıl dönümü kutlanır köleliğimin

Özgürlük madalyaları takılır hem de
Ne var ki ben esirim o en müstesna cemale
Amansız bir savaşın ilk esiri

Enfes bir mirasın hazzını yaşıyorum
Muhteşem istikbalin arefesindeyim
Nuruna duçarım her cihetten

redfer

İlyas Kaplan

Çivi

nice çocuklar ,genç kızlar unutulur da
yalnızca kadına şiddet baki kalır hatıramızda
kırdığı her kemikte level atlıyor mübarek
öyle öğrenmiş babadan
bir kız sana helal olsun ağam
ağaya bir kızın canı ne ki
iftar yemeği gibi kız çocukları soframızda
aç kurtlar gibi oruç bozmaya hucum
namus çarkları kızlar için dönüyor

kadın hikayeleri
belki de birilerinin duygularına dokunacak .

-her akşam kapı çaldığında yaprak gibi titrerdik
babam değil o adam, o adam bir canavar
annemi benim doğum günümde öldürdü.
üşüyorum titriyorum zangır zangır
anlık şoklardayım, üzüntülerdeyim.

ne desem boş ne düşünsem boş ne yazsam boş
kahrolası törelere kurban olmuş bir can daha

bir çoklarının ruhunda iz bırakacak
bir kız çocuğu hikayesi
o kadar dehşete düşüren bir hikaye ki
onun yaşadığı dünyada zaman yoktu çünkü
zamanın içi delikti
bir kadını daha çekti içine akıl almaz biçimde
on ikisinde körpe bir gelin
cehalete adanmış .

hayalinde çizdiği anne resmine hiç benzemedi
düşlediklerinin hiç bir nebzesi
sevgi nedir ,sevgi özgürlük müdür
özgürlük bir kadının ölümü
özgürlük gerçek sevgiliye uçup gitmek midir
kim bilir kaç kadın daha var
gerçek sevgiliye uçup gidecek
bu dünyanın çivisi çıkmış

kaç kadının yüreğine hançer saplandı
kaç asker kaç polis kaç eşkıya öldürdük
işte bu yüzden anaların sütü haram
kimin hayalleri, kimin umurunda
bir cehennem varsa bunun için olmalı
yoksa gerisi fasarya

-melekler uçar mı
melekler uçar kızım .

-işkenceden acılardan yaşanan ıstıraplardan

işte melekleri uçuranlar bunlar
masum değiliz hiç birimiz .
töre, günah gibi doğmalar yüzünden
yitip giden kız çocukları

ne kadar zor kadın olmak
bir eşya gibi sanki
her geçen gün daha da nasırlaşıyor yüreklerimiz
eş olmak dost olmak sevgili olmak..ne kadar zor
ve sonra kendini savunamayacak kadar güçsüz
dünyaya gelmeden elinden alınmış bütün haklar
kız olmak , kadın olmak adeta bir kölelik gibi

redfer

İlyas Kaplan

Çoban yıldızı

elimle tutmalı, gözümle görmeliyim
avucumun içinde olmalı bu kocaman şehir
pencerelerinde kızıl biber asılı ahşap evler
gökyüzü elmas gibi pırıltılı
gözlerim mihli her köşede
her an akşam havası
geçen her gün birbirinin aynısı
arkalarında fosforlu çizgiler bırakır

bin, git ve şehrin tenhalarını fethet
hiç ayrılma o karanlık depolarından
anladığını sanmadan anlamanın sırrına ermiş gibi
her an tetikte , her an huzurda
karanlık sokak başlarında vazifeli fenerlere benzer
bir matem ışığı fışkır
ayakta durmaya çalışan ahşap evlerin yılankavi sokaklarından

mesafeler hep aynı
nur çağlayanı gökler
aynalar içinde yol alıyor seslerin sırrı
nağmelerin en dokunaklısı
yaratılmış mücella uzaklıklar
meçhuller selalesi halinde
içinde yol almaya kalkanlar haykırıyor
çıktıkları yokuşun merdivenlerinden

içinde, yakıcı hatıraların kaynaştığı tütsü çanağı
renk renk, şekil şekil, fısıltı fısıltı
rutubet kokuyor içi girift
oradan buradan sağa sola kıvrılan dehlizler
bucak bucak kan lekeleri
susuyorum, istesem avaz avaz haykırabilirim
günübirlik meselelerin siniri içinde
kararmış bir hayatın dışa fışkırttığı bunalma halimi

beni rahatsız etmekten adeta çekinen bir gölgecik
en derin ukdelerimi birkaç aha sığdırmaya mecburmuşum sanki
kanım bir yanardağ gibi kaynıyor
kırk derece ateş içinde
bir çoban yıldızı kadar yakınım yarınlara
yedî parlak ışık ruhumun perdelerinde

redfer

İlyas Kaplan

Çoğu zaman

gecenin sihirli eli değince gözlerime
fırtınalar puslu hatıralar savurur
anbe an önümde uçsuz bucaksız bozkırlar
varlık ötesi boyutun haşmetinden korkarım
heyecanın bin bir çeşidine müptela
unutulması gereken ne varsa

cebren hayatımı hediye ettiğim anlar
her nefeste ayrı desenler çizerler alnıma
bir şair yaşar bedenimde çoğu zaman

gecenin büyülü eli değince gözlerime
sevginin aşk bahçesine yağmurlar yağar
bir damlası da bizar gönlüme düşer
en mat vuruşuyla darmadağın olur uykularım
susunluğumda oluşur güneş tutulmaları

mebde ve mead cümle alem ışksız
bir kara sevda yaşanır bedenimde çoğu zaman

gecenin büyülü eli değince gözlerime
tanımadığım heyulalar savaşır benliğimle
saldırırlar kafesinden boşanmış aslanlar gibi
her cenahtan sanki ölüm kumar pençeleri
umutlarım tuz buz olur ortalığa saçılır
çığlık çığlığa zafer naraları atılır
saatler çaldığında tan yerinin kapısını

kan sızar rüyalarından avuçlarıma
bir şair öldürülür bedenimde çoğu zaman
gecenin efsunlu eli değince gözlerime

redfer

İlyas Kaplan

Çok hastayım

titriyor ellerim,
titriyor ayaklarım,
titriyorum..
çok hastayım ...çok

hastalığım parçalara bölünüp çoğalıyor
dualar okuyorum ruhuma gecelerce
karma karışık düşüncelerden
siyah-beyaz hayaller, rüyalar arasında
daha fazla ter
daha fazla soğuk
korkuyorum...
bir çok el dokunuyor tenime
çirpiniyorum

sızıyor güneş kara deliklerden
penceredeki örtüler de titriyor
acılar çekiyorum
ah çekişlerim sığmıyor dört duvar arasına
birini bekler gibi dalgın gözlerim
çok hastayım ...çok

öksür ... nefes al...
nabzıma baktı doktor
sen gerçekten hastasın dedi
senden iş geçmiş der gib
i
hapı yutmuşuz besbelli
gözlerim buğulu dağınık saçlarım
dizlerimde derman yok
sözler çare etmiyor
çok hastayım ...çok

rengim uçmuş dudaklar morarmış
saçlar uzamış kirpiklerin her birisi bir ok ...
bu sefer iş ciddi galiba
ayağa kalkmak istiyorum
başım dönüyor gözlerim kararıyor
çok hastayım ...çok

gecenin ayazında yürüyorum
soğuk taşlardaki gölgeme basarak
bir bafra sigarası çıkarıp yakıyorum
öksürük ve de öksürükler ard arda
her nefesin sonunda bir aksırık
zehir zıkkım
her solukta acıtıyor içimi
çok hastayım... çok

umutsuz olma geçecek elbet
yiğit düştüğü yerden kalkarmış
hastalığı veren Allah
dermanı veren Allah
şöyle üç beş gün geçsin hele
meret hastalıkta geçecek diyorlar

dileklerim hayallerim vardı oysa
topla böl çıkar ne yaparsan yap
zaten ne kalır ki geriye acıdan başka
hangi bir derdim için ağlıyayım
ateşler içinde yanarken

annem sabaha kadar dua ediyor
duvarda rahmetli babamın resmi
gözlerini dikmiş bana bakıyor
çaresizlik içinde ağlıyor eşim
kendimden geçiyorum
acılar çekiyorum
çok hastayım ...çok

gece sessiz. sakın
hastayım yataktayım
pencerelerden mor ışıklar
soluk gölgeler kıpırıyor
bir girdap ki başım dönüyor
dipsiz bir kuyudayım
dibe doğru düşüyorum
çok hastayım... çok

şimşekler çakıyor, fırtınalar kopuyor içimde
kor ateşlerle alevleniyor bağrım...
içimde bir yerlerde تنها köşelerde
bir ateşin cılız cılız yandığını hissediyorum
küçük bir kıvılcım koca bir yangına dönüşüyor
berduşum ... biçareyim
çok hastayım ...çok

bir hafta, iki hafta geçti
saatler geçti günler geçti
güneşin ayı kovaladığı gibi geceler geçti
içimde yanan ateş sönmedi hala
saat iki, üç, dört hala uyku tutmadı.

ah bir uyuyabilsem
gümbür gümbür çarpıyor sol yanımda
çırpındıkça hep sancıyor...
cigerlerimin en ücra köşesi
çok hastayım... çok...

redfer

İlyas Kaplan

Çok hastayım çok

titriyor ellerim,
titriyor bedenim
titriyorum..
çok hastayım ...çok

hastalığım parçalara bölünüp çoğalıyor
dualar okuyorum ruhuma gecelerce
karma karışık düşüncelerden
siyah-beyaz hayaller, rüyalar arasında
daha fazla ter
daha fazla soğukluk
korkuyorum...
çırpınıyorum
bir çok el, değiyor tenime

sızıyor güneş kara deliklerden
ışıklar titriyor ben gibi
penceredeki örtüler de titriyor
acılar çekiyorum
ah çekişlerim sığmıyor dört duvar arasına
birini bekler gibi dalgın gözlerim
karayel esiyor
giriyor döşüme ağrı
çok hastayım ...çok

öksür ... nefes al...
nabzıma baktı doktor
sen gerçekten hastasın dedi
senden iş geçmiş der gibi
hacı yutmuşuz besbelli
gözlerim buğulu dağınık saçlarım
dizlerim titriyor
sözler çare etmiyor
çok hastayım ...çok

rengim uçmuş gözlerim çökmüş
dudaklar morarıp kalmış
saçlar uzamış kirpiklerin her birisi bir ok ...
bu sefer iş ciddi galiba
ayağa kalkmak istiyorum
başım dönüyor gözlerim kararıyor
çok hastayım ...çok

gecenin iç titreten ayazında yürüyorum
soğuk taşlardaki gölgeme basarak
bir bafra sigarası çıkarıp yakıyorum
öksürük ve de öksürükler ard arda
her nefesin sonunda bir öksürük
zehir zıkkım
her nefes de acıtıyor içimi
çok hastayım... çok

umutsuz olma geçecek elbet
yiğit düştüğü yerden kalkarmış
hastalığı veren Allah
dermanı veren Allah
şöyle üç beş gün geçsin hele
meret hastalıkta geçecek diyorlar

dileklerim hayallerim vardı oysa
topla böl çıkar ne yaparsan yap
zaten ne kalır ki geriye acıdan başka
hangi bir derdim için ağlıyayım
ateşler içinde yanarken

annem sabaha kadar dua ediyor
duvarda rahmetli babamın resmi
oğlum gözlerini dikmiş bana bakıyor
çaresizlik içinde ağlıyor eşim
kendimden geçiyorum
acılar çekiyorum
çok hastayım ...çok

gece sessiz. sakın
hastayım yataktayım
pencerelerden mor ışıklar yansıyor
odanın hüznüne ...
soluk gölgeler kıpırdıyor
bir girdap ki başım dönüyor
dipsiz bir kuyudayım
dibe doğru düşüyorum
çok hastayım... çok

şimşekler çakıyor, fırtınalar kopuyor içimde
kor ateşlerle alevleniyor bağrım...
içimde bir yerlerde تنها köşelerde
bir ateşin cılız cılız yandığını hissediyorum
küçük bir kıvılcım koca bir yangına dönüşüyor
sarhoşum ... biçareyim
çok hastayım ...çok

bir hafta, hatta iki hafta geçti
saatler geçti günler geçti
güneşin ayı kovaladığı gibi geceler geçti
içimde yanan ateş sönmedi hala
saat iki, üç, dört hala uyku tutmadı..
ah bir uyuyabilsem
gümbür gümbür çarpıyor sol yanıma
çırpındıkça hep acıyor...
cigerlerimin en ücra köşesi
çok hastayım... çok...

redfer

İlyas Kaplan

Çokça siyah bir yerdeyim

her tarafta birkaç sima
bir yığın resim
güneşin çılgın bastığı
karanlığın çıldırdığı
bir yerdeyim ...

dibinin görülemediği up uzun bir boşluk
eski bir mezar avlusu
öbek öbek toprak yığınları
yüzlerin sapsarı kesildiği
dudakların titrediği
bir yerdeyim

kan revan içinde karanlık
odaların taş duvarlarına dağılmış
siyah mavi ifritler
gece sonrası etrafta hicran uğultusu
kervanları dağılmış
kervansarayları yağmalanmış
bir yerdeyim

gölgeler dağa yürüyor
suya akıyor ,buluta yükseliyor
ağaçların üzerinden yeniden geçiyor hayat
sil baştan ...
parmak uçlarımdan ayrı ayrı dokunduğu
bir yerdeyim

tetikte uyuyor kara deniz
tam ortasında koca gemilerin sarsıntılı geçişleri
gidiyorlar saat beşe doğru
kuytu bir şehrin kenarından
çokça karanlık, çokça siyah , çokça sessiz
bir yerdeyim

adı hicret gece yolculuğunun
yıldızlar sönük,tüllenmiş ay
kırık yürek , tutsak duygular
ses seda yok
zaman parça parça
şafağa ait eflatun gök
erken fecrin doğduğu
bir yerdeyim

eşki bir şarkının nakaratı biterken
ağır ağır esen rüzgarın peşine takılmış
yürüyorum kaybolmuşluğun izine
sirenler uğulduyor
orantısız sesler uçuruyor nefes
bozguna uğratmış en son darbenin
küf kokusu ıslaklığında
bir yerdeyim

dört nala koşan beyaz yeleli tayın üstünde
yıkıntıların sırrına toz toprak koşuyorum
aydınlatılmış güne, karartılmış geceye
yitik şehirlere doğru
derin bir uykuya
sahici bir rüyaya dalmış
bir yerdeyim

tutuyorum elini uzak mesafelerden
zeytin ağacının uzayan gölgelerini
boğuluyor koca çukurun bermudasında cisimler
çırpınıyor arşın karargahı sıyrılıp menzilinden
üşüyor içleri sebeplerin
donuyor çıkıntıları nedenlerin
yoktan var edilen
bir yerdeyim

redfer

İlyas Kaplan

Çoktan uçup gitmişti serçe kuşları

yok olmaya yüz tutmuş alaturka hayaller kurmuştum
deniz ve martılar desem de hepsi bir düştü aslında
üşüyen yıldızlardan saçlarına taktığım taşlar .
kelebeklere vurgun gül bahçelerinde
bir ateş yakmıştım mevsimler boyu

bir eski zaman romanıydı okuduğum
yıllar öncesine uzayıp giden dar yolları boyunca
ezelden beri bir umut dalgasıydı
pencerelerden güneşin renkleri akşam geçerken

hiç bitmiyor öykülerle mücehhez şehir
hiçbir zaman aynı şekilde tekamül etmiyor
birbirine benzer görünen ama asla aynı olmayanlar gibi
yetersiz kalıyor çoğu zaman yaşananlar
nice zaman sonrası yalnızım
akıp gidiyor hayat ,içinde ben

hüzünlü bir ezan sesi sokak sokak yankılanırdı
demirci dükkanından çıkan ritmik çekiç seslerine karışıp
yorgun ışıkları süzülürdü çınar ağacının gölgesine
erguvan kokulu evlerin bin bir hatırasına muttasıl

ta uzaklara akıp giden kocaman gövdeli gemilerden
temaşası ne hoştu el sallayan sevdalılarının
güvertelerinin üstünde imrenerek seyrettiğim
hangi hatıraları barındırırlardı kim bilir

çoktan uçup gitmişti serçe kuşları
onlarla birlikte uçup gitmişti her şey
bütün güzellikler manolya açan evler
çoktan susmuştu zerzevatçılarının sesi
ateşi yalnızlıkla söndürülmüş kalaycı mehmet ustanın
bir dolu güzel insan sokağımızdan
bir sürü hikayesini yaşadığım

çıkıp giden duman olmuştu
hınca hınç içime çektiğim sigaradan
kompartımanlardan uzanan son el görülmeye değerdin
haydarpaşa tren istasyonundan tatlı bir hüznle

savaşmaktan yorgunum
bazen gizil çiçekler ağlatıyor beni
kadim kayaların dibinde açmış
bazı görüntüler zihnimde canlı
ve içinde sakladığım tüm putlar kırılmış
düşüncelerim allak bullak
kırılmalardan bir ürperiş ilk hissettiğim
birazı da duyguların esaretine dönük

derinden bir ah bende derin sarsıntılara dönüşür
elbette kırılanlar kadar gönülde lime lime

ürperişler sıtma misali sarmış vücudu
ruhumun rutubetiyle paslanmış bende ki her şey

redfer

İlyas Kaplan

Çorak yalnızlıklar

televizyonlardan olanları günü gününe izliyoruz
yağmur yoğunluğuyla düşen füzeleri
kaç yıldan fazla çılgınca bombardımanları
zalimlerin yaptığı soykırıma neredeyse çit yok
oturduğumuz koltuklarda çayımızı yudumlarken
binalar yıkılıyor, köprüler çöküyor koca şehirler enkaza dönmüş
hayat bizim yaşadıklarımızdan ibaret değilmiş meğer
tek bir fark parçalanmış her yürek sadece insanlara ait
küre-i arzın en hücre yerlerinde

olup bitenlere sadece seyirci kalırız bazen
işlerin iyice sarpa sardığı noktada
derin dip akıntıları gibi alttan alta yürür her gün
tam kurgularımızın sonucunu devşirecekken
denizlerimizde korkunç dalgalanmalara maruz kalırız
bir bakmışsın en şiddetli depremlerle uygarlığımız yerle bir olmuş
düşünmeye bile fırsat bulamadan

söz konusu hatıratı tüketir düşler
algılar var oldukça neredeyse imkanı yok geçmişin
gelecek yılları biraz akıllı biraz delişmen yaşayabilirsek eğer
hep içimizde bir kalıntıyı bir yerlerde saklarız
belki en dokunulmaz doğru zamandır onlar
hatta kutsanmış bir kutsaldır çoğu zaman
bununda ötesinde onlardan sır alıp sır veririz

teşekkür eden her şey cismani varlığımızı çoğaltır
hülasa bir tek isteğin emrinde birlikteliğimiz
tahammülü yoksa yüreğimizin, ruhumuzun çorak yalnızlıklarına
sarılmış giderek kavgaya dönüşür gün realitesi
mecburiyetler aykırı duruşlarımızı kışkırtır
o zaman özgün düşünüyor olmalıyız
ve de farklı bir soluğa yönelmeyerek

geçmişimin anlam yükünü hafifletmek için
viran olmuş mabetlerde kendimizi bulduğumuzu sanırız
kendimizi mutlu ederken geleceğe minnet borçlanıyoruz
şimdiki zaman bizi unutmaya yüz tutmuş
her seccade de iz bırakır secdelerimiz
ama iz yok en sevdiğimiz bir çok dosttan
bazen küllerin diplerinde gizli kalan korlarla avunuruz

redfer

İlyas Kaplan

Çözülüp yok olmanın gün batımında

yaşanacak bir tek hayatımız var
yapılması gerekenleri iptal etmeye yetmeyecek kadar kısa

hangi kararın daha iyi olduğunu sınamanın bir anlamı yok
bir daha karşılaşma fırsatı olmadığı için
önceden uyarılmaksızın, rolünü ezberlemeden yaşıyoruz
bir resmin ,resme dönüşmeye amade o ana çizgilerini

yeteneksizliğinin farkına varıp da
sadece bir kere ,hiç olmamış gibi
istenilenin ne olduğunu anlayıncaya kadar
yaşanılanların taklidini yaparak yaşıyoruz
aşk mı yoksa adı bilinmeyen bir sevgi mi
yanı başımızda ölüp gidenler

çözülüp yok olmanın gün batımında
bile bile güneş bir özlem perdesine bürünmüş
heyecanla soluğu sıklaşan bir hatıradır
dünden daha hafif ,yarınlardan tonlarca ağır

her şeyin daha baştan yanlış olduğu yıllar
tank paletlerinin gıcırdayan sesleri
eli silahlı askerlerle karşı karşıya ,
ölümün sözü mü olur.

müstehzi bir gülüşle önünden geçtiğim
ordu evini hatırladım
ömrü uzun olmayan,
geçip gitmiş yetmişli yıllardan
ama bir daha asla geri gelemeyecekler

her saniyesi sonsuz kere çarmıha çivili
ben de sonsuzluğa çivilenmişim sonsuz kere
göklere doğru kanat açacak zamanlara
göz kamaştırıcı bir hafiflik içinde özgürlüğe doğru...

bir kara yazgı gibi koşuyor geleceğe
bezgin atmosferin içinde yaşayan ötekiler
elle tutulamayan ama varlığı zorunlu atmosfer gibi
kaderini izleyen bir çocuğun yaşantısı benzer

her şey tıpkı ilk yaşandığı biçimiyle yineleniyor
ebedi dönüş düşüncesinde gizemli bir yan vardır
ağırlıktan yoksun bir gölgeye benziyor
güzelliğin hiçbir anlam taşımadığı
şişip kalan kırmızı bir balon gibi

nasıl bir halden hale geçiştir böyle,
içten içe bir alem
haller içinden bir hal
dünden bize kalan hatıralar

redfer

İlyas Kaplan

Çukur

çocukken hiç atlamadım bir çukurun üstünden
ben çocukken çok çukur vardı
her çocuk denemeden vazgeçmez
ama ben hiç denemedim
denemek isteyip ,istemediğim hiç aklıma da gelmedi

oysa bilmek yaşamak değildir her zaman
söylenmeyi, gizleneni, sır kalması gerekeni.
hangi yalanlara hangi doğrulara
çukur kazarım her gün

canımın yanmasından çok
bir çukurun içine düşmekten korktum
tüm ağlamalarım çukuru geçemiyeceğimden
hani çocuklar vazgeçmezdi ya denemekten
vazgeçen çocuklar çok çabuk büyümüş ya
ne kadar uzağa atlamaya çalışırsan çalış,
düşeceğin yer yine bir çukur
biraz daha büyüdüğümde başaracağım...

kazdığım çukur gibi yenik düştüm
kaç acıdan ,kaç ağlamadan sonra
oysa hayatın dengesidir çukurlar
bu hayatta her şey bir denge değil mi
ölüm, kalım arasında
iyi , kötü arasında
konuşmakla susmak arasında...
denge bozulursa felaketler kopar

bir yusuf gibi
bir gün bende bir çukura düşeceğim
o günde benim kurtuluşum olacak
o gün bende büyümüş olacağım
her çocuk gibi

redfer

İlyas Kaplan

Daha çok

bir aşkın yangınlarına mahkum etmişim kendimi
sonu gelmez alevlerinin ardına
sevdalarına sürgün etmişim kalbimi
delik deşik ,lime lime paramparça

iliklere işleyen bir ateşin
cehennem denilen en dibine savrulmuşum

nefes nefese daha çok acıların peşi sıra
daha alevli bir aşk ateşiyle yanarım
közlerini yudumlaya yudumlaya
yandıkça yeni alevlere dönüşürüm
şiddeti hiç sönmeyen

ümitlerim bölük pörçük
yeni ateşler yüklenmeye hazır kalbim

istiflendikçe çaresiz aşk yaraları
iç titreşimleri, yürek titremeleri
kalbimin tüm nüvelerinde yeniden
üst üste yığıldıkça, biriktikçe
yağmalanırım çoğaldıkça daha çok

redfer

İlyas Kaplan

Daha çok üşümeyi unuttur bana

ela gözlüm
unuttuğum yanımı hatırlat bana
daha çok zihne yeniden yansıyan
uyutulan rüyalara al beni

ela gözlüm
daha fazla üşümeyi unuttur bana
yağmurun inceden inişine,
kuru dal uçlarının çiçeklenişine,
kuşların cıvıldaşına,
sımsıcak tebessüm ettir ayazlarda

deniz mavisini tonlarınca
dalgaların yürümesine,
güvercinlerin kanatlanışına...
göğün pırıl pırıl yıldızlarına gülümsettir beni

ela gözlüm
avare ve öfkeli uzun dakikalarca
gizli bir sırdaşlık ve yakınlık benimkisi
hayal ve hafıza akslarına yerleştirilmiş

etkisi tikiş tikiş gecelere sıkıştırılmış
birbirleriyle baş başa kalabilecekleri her neresi varsa
tek başına iç içe ödeşmektir
hesabı açık bırakmaktır.
daha sonra ki gelişlere ...

ela gözlüm
hayret taşkınlığıyla kapıyı çalmaktır
her yeni günün eşiğinde yeni doğan çocuk olmaktır.
sevenin dizi dibine teslim etmektir benliğini
usulca terk etmektir gerisini

kalbin sessizliğinde demlenmiş
özü söze eşitlemektir.
kalbe değeni dile değdirmektir.
daha zormuş gibi cümleleri
söylemeyi kolay kılmaktır

ela gözlüm
mavi ufuklara değdirmektir nazarı
gönlün değirmeninde öğütülenlerin bedelini ödemektir
susamışcasına ,
hem de dudakları çatlatırcasına

sana çağrıdır bu talep
sözler yarım da kalsa
ifadeler kırık da olsa .
iştiyaktır , aşktır ,sevdadır

redfer

İlyas Kaplan

Daha şiddetli

akla yürüyen bir kaç ihtimal
çakılmış miğ gibi
tıpkı göğün içinde ölü mavi bulut gibi
seriyor , yayıyor, döküyor duygularımı
kimine bir, kimine üç, kimine beş
oysa sonsuzdu
oysa gizliydi
evveli saklı
ahiri sırdı

yürüyor parça parça akşamın kızılığ
hasretin içeriği harf harf
altı çizili bir kaç satır
objelerle kuşatılmış bir kaç kitap
hafızanın en karanlık yerinde

nemli ortamında sinsice bekliyor
her an nüksedecek birkaç sancı
aşama aşama mazhar olduğum
yıllardan kalma travmalardan

orantısız sesler uçuruyor göğüs kafesim
saymakla bitmeyen saniyeler
zihinde bir araya geliyor
bir türlü kaynaşamıyor bilinçle
düşünceler cümlesi dumura uğramış
denklemin sıfır çarpanı işgal altında
tatbikattan elde kalan sadece sıfır

kendi sırrının sahibi muhtemellerim
meşrebine, mizacına, birikimine göre
vakitlerini geçirmek için çaba sarf ediyorlar

her şey ayrı ayrı parçalara bölünmüş
her şey sınırlı
yanlış yerlerin
boş sözlerin,
yersiz hazların
yalancı zevklerin sonrası

her saatin soğuğu başka
soyut bir dünyaya ait öyküler
savaşlardan hayal kurarken
daha canlı
daha şiddetli bombardımanlara maruzum

dört unsuru barındırıyor
havayı toprağı suyu ateşi
altı cihet koronavirüs
maddesiz , ilkesiz
kütlesiz, kuralsız

ruhun ufku fırtınayla dolu
aynaların suskun dudağına emanet
söze susayan
söze kanayan
söze kanan çaresizliğim

bir üçgenin bermudasında çırpınıyor gölgeler
asılı duran lambanın loşluğunda ele ele
yokluğa akıyorlar
üşüyor avuç içleri
titriyor düş çikintileri
uzak tutkulara doğru toz toprak yürüyorum

redfer

İlyas Kaplan

Dalgalar

elimle ördüğüm nice konforlu kodeslerim var
kimileri sağımda ,kimileri solumda
yıllarca savaşmaktan yorgunum

mum gibi zemine düşer parçalanırım
ne suların sihirli şırıltısı ne de şarkıların tatlı sesi
tırmanırken zirvelere unutmamalı bir şelale gibi düşüşü
bilmeliyim her düşülen yerden bir ağaç gibi kalkmayı
yeni mevsimlerde yeniden variyeti

kışın dondurucu soğğundan sığındığım ateşe yenilir
geçtiğim caddedeki esrara mağlup olurum
nisan yağmurlarının yalanına aldanırım toprak gibi
yaz rüzgarlarında mecalsiz dallarım kırılır ağaç gibi
sadece acılardan dökülüyor yapraklarım
yüreğim ölür veyahut

aradan yıllar geçer unutulmuşluğun yasını tutarım
aysa ağlanmalı bastonuna yaşlandığım ihtiyarlığa
çocuksu ağrılara ram olur çağrılarım
döşeginde yokluğu hak etmek gibi
sonra birden münafıkça gülümseyerek hayata
sadece bir nefes dahi olsa
yeniden almayı yeniden solumayı denerim

gün geçtikçe daha da kirleniyor alnımın aynası
masumiyetimin resmi öylece işgal ediliyor
rotasız gemiler gibi hep hayal peşinde
kurtuluş limanları gözlüyorum
hırçın dalgalar sahillerime vuruyor
geride bıraktığım tek şey ağıt sesleri
yalnızca yüreğimin söylediği

redfer

İlyas Kaplan

Damla damla arınmadır bu

umut salıncaklarındaki huzurlu uykular
alabildiğine maviliklerde uçuşur bulutsu sevinçler gibi pupa yelken
çoban ateşlerine koşar zifiri karanlık gecelerde
derbeder ömürler bölünür orta yerinden .
heyecanların tenhalarından eylül akşamları döner de
baygın gecelerin öte yakasında
sitmalı arzular vurur udun tellerine

rüyalara siyah hüznler düşer
bir damlada denizce çağlar hasret
deniz ki ateşlere sürgün sancılarda eflatun düşünceler
tutsak olmuş zamanlar can evine dalga dalga sürüklenir
uyuyan sağır uğultuları getirir uzaklardan
sonsuz hürriyete benzer uçuşan her şeyi

rengini damarlardan alan çiçeğin aşkına
nasuh ahitlerden sonraki huzurda mutmain olur ruhlar
toprağın bağrına düşen cemreler gibi
kanatları olsa da bir kata varabilse
şebnem avuçlarında rüzgarlarının ışıltılı kumlarınca yanabilse
geceler kadar kara yüzleri ,kara yellere salabilse

ezberlenmiş günleri yaşatmakta hiç ürpertisiz
pervasız yalanlar misali sokaklara akmakta
kalbinde ahlak biriktiren geceler
cellatlarına uzatmakta incecik boyunlarını birer birer
bir zamanlar bacaları tüten evlerde
bir çıkmaz sokakta yolları keser kara bir mevsim

ey yüreğinde melal büyüten sine
kış gecelerinde gizli gizli ağladın mı hiç
bir teselli verip yavaş yavaş ,son gözyaşlarındaki özlemlere
yağan yağmurların altında, yalınayak,
papatya tarlalarını seher yürüyüşleriyle geçerek

ey tutsaklıklarıyla yıkık bentlerinden taşra akan hayaller
ey eski resimlerde yıllanmış hatıralar
ey yıllara değmez karınca yollarında yağdı biten kandiller
aydınlatıyorsunuz şimdi hazin yüzlü geceleri
damla damla arınmadır bu
kirli sulardan basamak basamak yükseliştir bu

redfer

İlyas Kaplan

Damlayan suyun sesiydi

nefes kesen bir gzelliikte parlayan Şehir
iŐiltılı beyaz binaları güneş iŐınları altında
içinde güneşten daha fazla aydınlık içeren
kutsallığı onaylanmış bir cennetten çıkma
toz pembe bir renkte
günahkar bir kadının anadan ryan bedeni gibi

dağların doruğu vadiden yayılan güneşin iŐıklarıyla yanıyordu
dalgalardan sazlar hafifçe dalgalanmış
çınarların yapraklarını ürperten hafif bir rüzgar
çalılıkların arasında gözden kayboluyordu

nehirdeki su Őıpırtılarının, ağlar gibi inlediği duyuluyordu
dudakları titriyordu, gözlerinde yaşlar szlmeye başlamış
suyun üstünde bir güvercinin.
ince dallar arasından bir alev gibi yükselmişti güneş

hareketsiz , sessiz bütün renkler toprakta
batmak üzere olan akşamdan beri
ormanı hayaletler sarmış ,
bir oyun oynuyorlardı çam ağaçlarının arasında ,
hicret eden sükut içindeki gölgelerin
Şaşmaz hareketlerle yürüyüŐlerini seyrederek

uzaktaki sönük iŐıđa doğru usulca
gündüzden arınmış akşam nereye gidiyordu
engin karanlık tarafından yutulmuştu
sonsuzmuş gibi görünen ufuk
ecel tarafından yutulmak gibi bir Şeydi bu

bir fısıltıya dönüşerek belli belirsiz
baharın Őon geceleri kadar muntazam
elleri kucağına kavuşmuş bekleyen buz gibi bir hava
bozulmamış saf bir muhteŐemliđi frmekte
ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor, ne de nefes alıp veriyor
gölgeli kuytu kselerde kalmış baykuŐlar

dağların tepesindeki bulutlar siyaha boyanmış
bir hüznün gelip geçmesiydi zamanın başından
zaman ,damlayan suyun sesiydi
damlalar akışını durdursa bile
eriyen kar sularıydı akıp giden gece vakti ,
görünen durgun deniz ,suyu kadar siyahtı

redfer

İlyas Kaplan

Dede korkuttan oğluna nasihatler

hey oğul
oğul, atanın sırrıdır
iki gözünün biridir
devletli oğul çıksa
okluğunun okudur
oğlu olan ak otağ
kızı olan kızıl otağ
oğlu olmayana kara otağ kurulur

hey oğul
bana kızıp eziyet etme
incitip acı sözler söyleme
yerinden doğrulup kalk
ala çadırını yeryüzüne dik
attan aygır
deveden buğra
koyundan koç kestir

hey oğul
beyleri üstüne topla
aç görürsen doyur
çıplak görürsen donat
borçluyu borcundan kurtar
kendi aslını kendi kökünü yerme
tepe gibi et yığ

hey oğul
göl gibi kıımız sağdır
ulu toy eyle, hacet dile
ola ki bir ağzı dualının dileğiyle
Allah sana da aslan gibi bir oğul vere
bil ki,
hünere oğul atadan görür öğrenir
atalar oğuldan değil yoksa

hey oğul
evlat babanın gölgesi altında
serpilip büyürken
kahramanlık gösterir
etrafında örülen görünmez kabuğu kırar
cesur ve gözü pek hareketlerden yüksünmez
tehlikeli yollara atılmaktan çekinmez

hey oğul...
oğul ,babanın halefi
oğul babanın yerine yetişen
iki gözünün biri
iktidarının varisi

hey oğul
Allah kuvvet verdiği için
baban kağanın askeri bozkurt gibiymiş

Allah lütfettiği için
düşmanı mağlup kılmış
dizliye diz çöktürmüş
başlıya baş eğdirmiş

hey oğul
orda iki kılıç var, biri kınlı biri kınsız
o kınsız keser kahpe düşman başını
var git,
kes kahpe düşman başını
var git kılıcı tut
iki parça eyle

hey oğul
ak meydanda
erim beyim diye övünme
övünen erleri hoş görme
eline geçmiş iken bre kahpe kafir öldür
kara kılıcını çal boynuna
kes başını kılıcınla

hey oğul
bam bam tepe başına çıktın mı
kıvranıp dört yanına baktın mı
kargı gibi kara saçını yoldun mu
güz elması gibi
al yanağını yırttın mı
canavar geyik yedi, ayı yedi
canavarı sunkar yedi
yayın okun ile öldürdün mü

hey oğul
altındaki al aygırı bana ver
kan terletip koşturayım senin için
yapısı sağlam demir giyimini bana ver
yen yakalar diktireyim senin için
kara çelik öz kılıcını bana ver
birdenbire kahpe başlar keseyim senin için
ak tüylü delici okunu bana ver
erden ere geçireyim senen için

hey oğul
yumruğun ile boğanın alnına kıyasıya vur
boğa geri geri gitsin
hey oğul boğanın alnına yumruğun ile sert vur
sür de meydanın başına çıksın

oğul fikreyledi
oğlan boğanın alnından yumruğunu vurdu
boğa yolundan savruldu
boğa ayaküstünde duramadı
düştü tepesinin üstüne yıkıldı

kut kut boğa solumağa başladı
ağı köpüklendi

boğa oğlun önünden savruldu
boğa boynuzu üzerine dikildi
kuyruğundan üç kere kaldırıp yere attı oğul
kemikleri hurdahaş oldu

hey oğul
bu dünyayı erenler akıl ile bulmuşlar
adı güzel muhammed'e salavat getirmişler
ne hünerleri var ise ardından göstermişler

hey oğul
türk halkı yok olmasın diye
yeniden halk olsun diye
baban ilteriş kağan'ı
annen ilbilge hatun'u
göğün tepesinde tutup yükselt ellerinle

hey oğul
baba adını yürüt ki
devlet ve toplum da adını yürütsün

redfer

İlyas Kaplan

Dedem

anlatılana kulak vermekle başlar aslında tüm zenginlikler
dinlemek, kulağımızın erişebileceği en büyük hazinelerden biridir belki de
güzeli, iyiyi, yaşanmışı, yaşanmamış, olmuşu, olmamış...

her özlü konuşmayı bir yaşanmışlık
bir hikaye
ya da okkalı bir tecrübeyle noktaları dedem
sözün yavanını kulağının ardına at evlat
sözün hasını ise kulağına küpe yap evlat
elbette bu kadarla kalmazdı
bu sözlerin önü arkası

başında takkesi
omzuna attığı ceketini
elinde tesbihi ile ceviz ağacına yaslanır
bağdaş kurup oturduğu dizlerini ovalaya ovalaya
hem konuşur
hem ah çekerdi

neredeyse her tespih tanesine bir ah düşerdi
bilirdim ki dedem eski günlere özlem duyar
eskiyi arar
eskiye yorardı
arada bir de içli bir türkü tuttururdu

"gesi bağlarında dolanıyorum
yitirdim yarimi amman arıyorum..."

türkü bitince başları anlatmaya
eskiden üzüm bağlarıymış buralar
parmak kadar üzüm taneleri olurmuş asmalarda
vallahi tadından yenmezdi
bağ bozumu zamanı
konu komşu bir araya gelir
imece usulü çalışırlardı
bugün bize
yarın size

toplanan üzümler çuvallara koyulur
çuvalın ağzı sıkıca bağlanır
çizme giymiş güçlü kuvvetli kişiler tarafından çiğnenirdi
şıra bir tarafa
posa bir tarafa

*

tüm bunları anlatırken sık sık iç çekerdi dedem
ne günlerdi be hey
bayram yeri gibi olurdu şu cevizin dibi
gelene geçene
fakire, fukaraya
uçan kuşa bile
yeter de artardı kazanlarda kaynayan nimet

türkü söyleyenler
masal anlatanlar,
taklit yapanlar hiç eksik olmazdı
kolay gelsin, bereketli olsun diyen
buyururdu sofraya

yufka ekmeği kıvrır da daldırırdık sahandaki kıvama
karnını bir güzel doyuran ahali
kazanlardaki pekmezi toprak küplere boşaltırdı
kurdun kuşun hakkı da gözetilirdi elbet
boşaltılırdı etrafa pekmez kepçe kepçe
karıncalar, sinekler, böcekler de
nasiplensin diye

*

dedem tüm bunları öyle güzel
öyle içten, öyle özlemle anlatırdı ki
onun sözlerini pekmezden daha tatlı bulurdum
pekmeze değil de
eskilerde yaşanan komşuluk ilişkilerine
birlik beraberliğe, samimiyete berekete olan hasretin
vücut bulmuş halini görürdüm dedemde

sadece bağ bozumu vaktinde
böyle değillermiş elbette
aynı şenlik,
aynı yardımlaşma
aynı coşku
harman zamanında da benzer şekilde sürer gidermiş
buğday başaklarının altın sarısı rengine
türküler eşlik edermiş

“harmana serdiler sarı samanı
hiç bitmiyor dağın dumanı da ...dağın dumanı
gel otur yanıma benim sevdiğim
ayrılık mı olur harman zamanı da.. yayla zamanı”

uçsuz bucaksız buğday tarlalarını
harman yerini bir masal coşkusuyla anlatırdı dedem
orakla biçer
dirgenle toplardık
çapayla eker, sıpayla yığardık
öbek öbek ekinler, düvenle sürülürdü

ambarlara doldurulan buğdaylar, bahara kadar yenilirdi
ot samanı ile ak samanı karıştırır ahırlara yığardık
hayvanların aşı olurdu onlar
idare etmeye yeterdi kış boyu

düven sürme işi hep dedemdeymiş
öküzleri en iyi dedem zapt edermiş çünkü

buğday tanelerini saplarından ayırmak öyle kolay iş de değilmiş hani
defalarca dönmek icap edermiş ekin yığınlarının üzerinde
yorulunca düvenin üstüne bir iskemle koyarmış
ona oturup öyle dönermiş
bunu bir çeşit lüks gibi anlatırdı dedem
ağa bu ya ...
elbette iskemleyle dönecek

çektikleri zahmetten dolayı yorgun düşen öküzlere karşı
bir çeşit haksızlık duygusu sarardı içini
bir tarafta sıcaklığın altında ter döken hayvanlar
diğer tarafta iskemlesinde rahatça oturan
öküzlere emir yağdıran ağa
merhameti,
boyundan çok çok büyüktü benim dedemin

neyse,
gel zaman git zaman öküzler bir gün
ağayı atıvermiş düvenden aşağı
ağa bir tarafa
iskemle bir tarafa

düvenle birlikte
göbelek tutmuş gibi koşarak
haldır haldır uzaklaşmış iki öküz
harmanlıktan çok uzağa
köyün çıkışındaki pancar tarlasında bulmuşlar zavallı hayvanları

güneşin en tepede olduğu öğle vakti vuku bulmuş bu olay
e tabii, bu kadar eziyete gelir mi bu hayvanlar
bu kadar sıcakta bu kadar çalışmaya, tere, koşturmaya
elbette onların var bir canı
velhasılı
o gün ağanın son günü olmuş harmanda
bir daha tarlaya ne inmiş
ne de harmana gelmiş

bu olaydan sonra
köy yerinde birisi bir yerden fazlaca geçerse
ya da bir yerin etrafını çok gezerse
ağanın düveni gibi ne dönersin
sözü kullanılır olmuş

*

"işte bu dünya böyledir evlat..." derdi dedem
bazen başardıklarınla,
bazen de başaramadıklarınla namın duyulur
bazen özünle, bazen sözünle şanın yürür
kiminin diline saygıyla düşersin kimininkine kaygıyla
kimi rahmet okur otuna ,ocağına
kimi ilenç
kimi hayır dua ile anılır

kimiye doğru bildiğinde yanılır

ustaca süzülürdü konunun dışına
maharetlice değiştirirdi bahsi dedem
hissettirmeden verirdi mesajını
omzundan hafifçe aşağıya kayan ceketini düzeltir
tespihinden birkaç tane çeker
araya hiç zaman girmemişçesine
bir önceki konuyu kaldığı yerden devam ettirirdi

içten içe gurur duyardı kendisiyle
bunu mimiklerinden anlardım
öküzlerine gözü gibi baktığını da anlatırdı uzun uzun

düveni iyi sürmeyene kız vermezlerdi o zamanlar evlat
harman döven öküzün ağızı bağlanmaz evlat
yediğinin üç katını yedireceksin
içtiğinin beş katını içireceksin
mal dediğin beklemeyi bilmez
sabretmeyi sevmez
bu yüzden kendinden önce onu düşüneceksin

sen ona iyi bakacaksın ki o da sana baksın
armanda yüzünü kara çıkarmasın evlat
ho deyince gitsin
ha deyince bitsin
her sözüne itaat etsin

ha bu iş öyle
bağıra çağıra, tekmeyle silleyle olmaz
tatlı dille
has sözle
güler yüzle yaklaşmak icap eder evlat

*

yumuşak mizaçlı bir insandı dedem
merhameti hırsından katbekat fazlaydı
insana ne ise, hayvana, taşa toprağa da oydu
ekmek kırıntısını nasıl ziyan etmez de
işaret parmağının ucunu ıslata ıslata
tek tek toplarsa tabağının içinden
odun kıymıklarına da aynı özeni gösterir
hiçbir parçayı boşa harcamazdı

elinde bir süpürge bir kürek
üzerine basılmasına zinhar izin vermediği
en ufak odun tanelerini bir araya getirir
ya sobada
ya da ocakta kullanılmak üzere biriktirirdi

hiç olmadı, bahçeye gömer
toprağa katık ederdi

sonra da büyük bir gururla derdi ki
biz anamızdan, atamızdan böyle gördük evlat
tek bir zerreyi bile boşa götürmemeyi dedemden öğrendim ben

nafakasını nice zahmet çekerek kazanan bir insanın
bir çöpe dahi böyle bu kadar kıymet vermesini anlamak zor değildi elbet
dedemin hayat felsefesi
mana üzerineydi
her zaman

hayatta her şey değerliydi onun gözünde
parmağının ucundaki tırnak
ara ara boza çalan toprak
ağacın dalında salınan yaprak
çok uzaklardan gelip geçen kuşlar
ağacın gövdesine yapışıp kalmış sorguçlar
kelebeğin kanadındaki benek
kırlent kenarlarına iliştirilmiş nakışlı çiçek

bir sandık dolusu altın ne kadar değerliyse
ucu işlemeli, anasından kalma solmuş bir mendil de
aynı ayardıydı onun gözünde
dedemin anlattıkları
sadece çalışmak
iş gücü, tarla tapan üzerine değildi elbet
gençlik çağlarında, hatta daha sonrasında
oynadıkları oyunları zevkle aktarırdı bana

en kıymetli mirasını bırakırcasına özenli, dikkatli ve ayrıntılı
hala evimizin bir köşesinde çiviye asılı duran demir halkayı gösterir
en sevdiği oyunun çember olduğunu söylerdi
mahalledeki çocuklarla bir araya gelirler
bir sopa yardımı ile
çemberi en uzak noktaya vardırılmaya çalışırlarmış
hiç düşürmeden bitiş noktasına ulaşan çocuk oyunu kazanırmış
dünyanın bütün işini gücünü,
derdini tasasını unutturdu bu yarışta." derdi dedem

halbuki
yarışmayı ,rekabeti pek sevmez diye bilirdim
kazanmaktan değil de
o anki heyecandan
çemberini ayakta tutabilme başarısından
birliktelikten,
dostluktan aldığı haz diye yorumluyorum
şimdilerde bu duyguyu

bayramdan bayrama kurulan çığırık oyunundan bahsedip
mahallenin delikanlılarıyla nasıl eğlendiklerini
ballandıra ballandıra anlattığında gözümde
bir oyun aracı canlandıramamıştım
ne zaman ki dedem,

bir bayram arifesinde evinin bahçesine
bizim için bir çığındırık yaptırdı
o zaman kendi gözlerimle görme şansını yakaladım
bu harika oyuncağı

çoluk çocuk, torun tombalak
nasıl da eğlenmiştik o bayram sabahı
hatta mahallenin tüm çocukları da bize katılmıştı
onların zamanında da böyle olurmuş aşağı yukarı
bir direği dikine yere gömüp
üzerine, enlemesine
başka bir direk gerilerek sağlamlaştırılmış
bir çeşit tahterevalli işte

bayram münasebetiyle üç etek giyen genç kızlar
işlikleriyle arzı endam eden genç oğlanlar meydanda toplanır
kurulan çığındırığa binilirmiş
direğin her iki ucuna sımsıkı tutunan gençler
hızla dönerler
dönerken de bir aşağı bir yukarı
ayaklarından da güç alarak
kah alçalır
kah yükselirlermiş

*

hayat gibi işte
bir inişli bir çıkışlı
bir dönüşlü bir düşüşlü
bir yerde
bir gökte
kah kazanırsın
kah kaybedersin

her şey vardır bir oyunda
her duyguyu yaşama fırsatı verir oyunlar insana
önemli olan güzellikleri yaşayabilmek
önemli olan mutluluğu tadabilmek

oldu da düştün şaştın
yuvarlandın yandın
ayağa kalkabilmeyi de öğretir insana
sadece kendini değil
karşındakini de kollaman gerektiğini anlatır
yaranmayı,
yaraları sarmayı
hatta yaralamamayı öğretir

ama bizler isterdik ki sürekli o konuşsun
geçmiş günlerden renkli bir pencere aralasin hayallerimize
tatlı söz dinletir
acı söz esnetir evladım
der...gülümserdi dedem

neyi anlattığınızdan çok
nasıl anlattığınız çok daha mühim
ben birçok değeri dedem sayesinde öğrendim

nice güzellikleri yeni nesillere aktaran
dedelerimizin kıymetini bilelim
dilerim ki ulu çınarlarımızın
ulu bilgelerimizin gölgesinde
yaşamayı öğrenelim

redfer

İlyas Kaplan

Defalarca

hey sokağın ucundaki kırık camlı evler
hey evleri kuşatan yoksulluk
hey gecenin içinden kayıp savrulan sessizlik
hey kutlu yalnızlıklar
göklerde ayaza kesen karanlıklar
elbet bir çift ölüm de sizin için
sanki yasaklanmış meyveye bir an dokunmuş
küçük bir adem gibi

*

her akşamüstü düşleri süsleyen ay ışığı altında
yalnızlığımın akıp giderim koca bir mazinin sahiline
kaybolurum akşamın arka sokaklarında
sonrası hamlıktan yanmaya uzanan
üstelik ah etmekte yok
renkli misketlerle nişan aldığım göklerin
kızılığına dokunmadan

*

göğsümde başkaları için çırpınan bir kalp
kesik nefesler içe doğru
yüreğimin sancısı yalnızlığa düşüyor bir başına
serin bir yağmur çisesi gibi
vatan belledikleri yöreye
eski bir hicret ülkesine

*

yenileniyor zaman yenileniyorum
zaman mühürleniyor mühürleniyorum
yörüngesine ,çekim alanına girerek
çoşkun ışık nehriyle aydınlanıyor yüzüm
gönlüm aydınlanıyor
sırlanan aynasına yansıyor nurlu zamanlar

*

hey ruhuna üfleye üfleye dilimlere ayrılan zaman
hey toprağa düşmeden yağmalanan yağmur
hey ışık alacası son karanlık
yerler çiçek gökler yıldız zihinler düş
hey sabah yelinin beyazıyla coğrafyalara ekilen
geceden kalan avare uykusuzluklar
yad ellere akan bulutlar güneş desenli artık
şafak yıldızlarım sönüyor tek tek

*

defalarca yeni bir idrak eşğinde
kaç tane sevaba denk gelir diye merakla
yenileniyor, yeniden her kelime her isim
her unvan her söz
için için ağlayan
için için parlayan her damla her yağmur
pencerelerde kuytu köşelerde
defalarca

*

bir söğüt ağacına bağlanmış salınıp duruyor hep
ürpertilerin en şiddetlisi
alacakaranlığa benzer bir ağırlıkla
usulca iniyorum karanlık merdivenlerden
kaç kattan kaç basamağından

*

içimde bir yusuf özlemi
bir tını söylüyorum
bir sonbahar günü çocuklar uyurken
kırlar düşüyor şakaklarıma
sokaklarıma...

*

redfer

İlyas Kaplan

Değilmi ki bir vatan parçası

bir rüzgarın sesini duyarım, bir de pınarların
gözleri kocaman bir göğüm ben
her akşam gözlerimden billur damlaları dökerim
sevgiler yeşersin diye
ben ki hala kardelenim, menekşeyim
rüzgarım,
su sesiyim

içimdeki çocuğa sevda türküleri dizerim
sevgi yağarım pervazına yüreğimin
her gece gözlerime ay ışığı yükleyip
içimdeki bembeyaz çiçeklere taşırım

her sabah rüzgarın sesi olurum hıçkırırım tenhalara
üşüyen kır çiçeklerine yanarım
gözyaşlarıyla yıkarım yaralarımı
solurum toprağı
yeşil yapraklardan gölge gölge
acıları kanatırım taze dem gibi
mertlik olsun diye
vatan sağ olsun diye
bir dağ
bir taş
bir pınar gibi

bakıp bakıp yıldızlı akşamlara
dolaşırım akşam yelinin büyücü bakışlarıyla
kavakların gümüş dallarında
çalar gibi sonsuzluğun şarkısını
tutuşur kül olurum ormanların yüreğinde
dal ,budak , ağaç gibi

savaşa sürülmüş bir askerim
her çığlıkta yüreğime bin kor düşer
atılan her kurşunla
ben vurulurum

acı bir türkü
bir ağıt gelir
karanlığa açılır ıslak gözler
bir kardaş ağlar
bir bacı ağlar
bağrı yanık bir ana ağlar

dolanır kerpiç damı ince bir rüzgar
karakol duvarlarını
bir elinde kanlı mendil
bir elinde kara mavzer
taptaze
sımsıcak

ecel kusar
kurşun kusar
kekik ,nane ve menekşe kokulu
dağlarda

ardımdan jandarma arkadaşlarım
ve ardından
bıyığı terlememiş polisler
telefonlar telsizler
çelenk
tören
bando
gönlerde al kırmızı bayrak
ses gelecek yıldızlardan
ağlama sesleri

öyle orda
bir müfreze komando
silahlarını çatmış
ışksız kalmasın diye koca ülke
rüzgar ıtır ıtır essin diye
yeni tarihlerde
munzur çilo palandöken
gabar ,bestler deresi
derin karları çiğnenip geçilmiş
tanrı selamı verilip alınmamış tepelerde

ve upuzun bir feryadın ezgileri
upuzun vakitler
ve upuzun destanlar
ve türkü türkü
ağıt ağıt
dört mevsim

kan bulaşır toprağa
ben üşümem
değil mi ki bir vatan parçası
değil mi ki bedenimi saran soğuk
memleket havası
ben üşümem
avuçlarımda dua sıcaklığı
gözlerim öyle dalmış

burası vatan
dağlarını kar almış
sarıkamış
sonu yok yolun
ISSIZ...
dur durak bilmeyen ayaz
bir garip his
ayaklarda sızı
rüzgar eser

keser yüzümü bıçak gibi

ufuk sisten görünmez
eller tutmaz
parmaklar hissiz
bir resmi var sevdiğimin
soluk... donuk

kurtlar ulur
karlar savrulur
düşen karlar gibi
hep ayrılık, hep hüzün

halıda bir gül
çinide ateşten bir lale
burcu yıkılmış bir kale
sıra dağlar gibi
yürek yüreğe, el ele
zaferle uçuşan köpüklü bir yele
sönmeyecek bir meşale
al bayrağım

hayal tuvalim
çisi gözlüm
yıkık ömrüm
açan çiçeğim
mor menekşem ,lalem
namusum
şerefim
vatanım

eşi yok
benzeri yok
soluğu yedi iklim
ay göklü
cemre düşlü
ısıtır içimi
ebedi sevdam
ezeli gönül vardiyam

redfer

İlyas Kaplan

Değişmeyen tek şey

siz hiç nefesinizi tutmayı denediniz mi
kaç saniye kaç dakika
veyahut dalıp da suyun dibine
boğulmamak için nefesinizi tuttunuz mu hiç
birde, ısrarla birinin sizi nefessiz bıraktığını düşünün.
kim bilir kaç kişi şu an nefessiz
başını kaldırıp kurtulmak istemesine rağmen

her gün bir yerlerde bir kadın
bir kadın işkencede
bir kadının kadınlığı gasp ediliyor
kahretsin dokunamıyoruz ellerine
tutamıyoruz gözyaşlarını
haberler değişiyor isimler değişiyor katiller değişiyor
değişmeyen tek şey kadın

hikaye aynı ,vahşet cehalet aynı
memleketin muhtelif yerlerinde kadınları
dövmeye, öldürülmeye devam
şehirde sokakta evde köylerde
her gün onlarca cinayet
kadınlar öldürülüyor
yüce Yaratıcı ya inat
kadını niçin güzel yarattın

kendim için sustum
kızım için sustum
ancak susarsak yaşama ihtimalimiz var
birilerinin bizi duyma ihtimali
konuştuk da ne oldu
artık suskunluğumla anlatacağım meramımı
her türlü tedavi mubah bana
beni de doktora götürün

sayıklıyorum,sayıklayacağım
bu gün yine kim bilir kaç kadınıımız öldürüldü
hunharca,kalleşçe,zalimce
adını bile hatırlayamadığımız kaçını toprağa gömdük

redfer

İlyas Kaplan

Dem geldi geçti

gurbetin rutubetli yollarına düştük düşeli
hep isyan doldu içleri boşalan kadehlerin
duygularımı mesafelere serptim boylu boyunca
sevdalarımı hapsedip zindan zindan
özgürlüğümü satın aldılar ilkin
özlemlerimin başlarını koparıp gerdiler çarmıha

çıkamaz sokaklara döndü içim
bir demlik çayda
dem geldi geçti
öylece bir köşeye ilişip kaldım senelerce

ne hislenen körpe gönlün bir ıstırabı kaldı
nede sokaktaki evlerin kirlenen camları
bardak bardak boşaldı bir su, söndü alevler
bir de ihtiyar ruhumun mecalsiz duyguları

hiç kopyası olmayan düşlerde eskidi
gecelerin günahına suç ortağı oldu yalnızlığım
ayak izlerimden matemli hayatlar topladı rüzgar
caddelerin küskün ağaçlarına adımı yazdı ayaz

sancılarımın köhnemiş çağrılarını dindirebilmek için
hüzün oldu su ve sukut oldu alev

bu gök kubbenin altında değişmedi hiçbir şey
kum tanelerince ayrı maceralara savruldu
her nefeste başka dünyalar
dudaklarda ki çığlık mı
çığlık ben mi

bir kör kuyuya sarkıtılır heyecanlar
binlerce acılar istiflenir yüreğim raf raf
her biri mühürlenip zapturapt altına alınmış
elma denildiğinde çıkıp gitme vakti gelir
geriye bakmanın bir anlamı yok artık

"galu"dan söz açıp belayı ölçerim hep
her mevsim değiştirir
kimileri çehresini, kimleri karakterini
iliklerine kadar
olağanüstü bir hızla

guguk kuşları pervazlardan uçacak
bir gün
bir kervan yola çıkacak
perdesi yırtılan gecelerden

redfer

İlyas Kaplan

Deme

yüzüm gözüm çizik, dizlerim kan revan içinde
sana gelmeden önce aştığım nice dağın
tökezlediğim nice yamacın hatırına
deme...

dudaklarının kapısını açıp da beni söz gibi nalan eyleme
bu yüzden bütün kelebekler birlikte havalanır seher vakitleri
bu yüzden mavi ve kıvıl renkleriyle birer ikişer konar düşlerine acıların
uzaktan eski bir aşk şarkısını fısıldar kır çiçekleri

kırkikindi yağmurları başlamadan
ihtilaller patlamadan
her neyse
göz pınarına düşen
yanaktan süzülen
kana tere karışan
deme...

mecnun sahrasında yorulmuş,
parçalanmış bir ayagın yoksa
boşa umutlanma
bir yanı ateş, bir yanı rüzgar, bir yanı su
dipsiz kuyulara bıraktığın hayaller uğruna
rüyalara gizlediğin duygular aşkına
deme...

bir ilk bahar akşamı sessizliği
ellerimde mormenekşeler nâr çiçekleri
sana doğru zaman
düşmüşüm yollarına mavi güller açmadan
kör ettiğin gözlerle
matemler bana bayram görünürken
deme...

değil mi ki
lal harflerin yurdu savaş ve ateş çemberi
şiiirlere yazılı muammalı sözlerin bilgisi
tükenir soyu yok olur kavmi
ağaçlar altında ateşler yakılmadan
öyle bir akşam üzeri ansızın
denizler kaynamadan
gemiler suya gölge salmadan
deme..

boş kadehlerden sonra ..

bin türlü sitemler aşkına
la-mekan
sese ses
günaha azap
ateşe su
deme...

redfer

İlyas Kaplan

Depreşir duygularım

ve senden sonra
bir kara yazgı sanki bir garip yalnızlık
heyhat bahtsızlığa gömülmek ne kadar acı
akşam güneş gibi ta uzaklara

merhabalar yeni baharlara
hele de çiçekleri sevgi yeşermeye amadeyse
bense nefesine hava hararetine su
cemre olur düşerim toprağına
huzur dolar ruhuma rengarenk
dügün kurulur yeşilinde telli duvaklı
depreşir duygularım

nedense yağmurlar mahcup
henüz naz hükmünde şımarık
ilahi rahmet damla damla
pek huysuz kardelenlerin üzerinde
daha latif tesellilere yönelişler

son derece heyecanlı son derece saklı
perdeler yırtılır yüreklerde sanki
renkler saplanır mahzunluğa
ondan ziyade çaresizlikler

redfer

İlyas Kaplan

Derin bir hüzün yağmalıyor geceyi

gri bir suskunluk bulaşmış geceye
kalbimin çeperini zorlamadan akıyor
itirazsızlık hükmediyor her şeye
içimde kıvrılıyor hayat

yeni bir yolculuğun içindeyim
yeniden keşfetmek için
en ziyade hasreti hüznü çileyi
yeni katmanlarını yeni türlerini yaşamak için
değişik zamanlarda farklı zeminlerde

savrulan bir yanık gözyaşı
derin bir hüzün
öfkeli ve acımasız
ölü ve sessiz
gece kadar gizemli
öylesine yağmur sağanağı
buhranlar yaşıyorum

yağıyor öksüz yetim yağmurlar gökten
efkarımın kıvılcımları şehrin toprağına
ağlamak çare etmiyor
acıların bin türlü sü
sitemlerin bin bir çeşidi
afakı kaplıyor hıçkırığı
viranelerde ıslak düşler
dökülen gözyaşlarım
bir hatıradan kan revan

şehrin kalbi susuyor
şehir sustukça
susturuyorum hayallerimi
ince fısıltılar
saklı sancılar
gizli yaralar bu yüzden
öylesi çaresiz
öylesi muhtaç
öylesi üryan

ruhumun sırrını ifşa etmeye yetkili hislerim
dağılıp yayılıyor her bir cihete
aydınlanıyor duvarlar köşe bucak
dalgalanıyor ruhum
çalkalanıyor düşüncelerim
kühüne muhtaç
zikrine muhtaç olduğum

öylesi heyecan fırtınalarına duçarım
koca bir deryayı izhar edercesine
sükunetinde dolaşan ateşim
parlak ışığında bir dalgayım
iksirinden bir toz

tecellileri zerre zerre
serabıyla sarhoş

akşam yelinin açtığı izler
öç almaya yemin etmiş
zaman zaman ağlayıp inliyor
diyar diyar boşanıyor gözyaşlarım
silik izler üzerinde
batan gün kadar dingin
bir o kadar derin yürek yaralarım

içimin coğrafyasında vadiler ıssız
gecelere mih gibi çakılmış
göklerin sonsuzluğuna fırlatılmış yalnızlığım
sabah olmuyor
yas tutuyor güneş
soluyor rengarenk türlü türlü çiçekler
hazan dağına düşen serpintilerle
düşen benim

redfer

İlyas Kaplan

Derin mavi

sustu tekrar
hayatın akışında en basit ayrıntılara sustu
böyle cinnetle
böyle sonlu olmamalıydı
suskunluğu

bir fincan kahve hatırcna
kaç kez aşkının tezatlarını çözmek için
sustu
aşkın zıtlıklarını çözebilmek için
bir yanda var olana
bir yanda yok olana
var olmak için yok olmaya sustu
yok olmamak için var olana sustu

sesini hiç duyamadı
nefesinin rengini bilemedi
başlangıç mı bitiş mi neydi
zamanın yüreğinde asılı olan

sanki emek verilmemiş bir armağandı
hazır bulunmuş bir ayrıcalıktı
bir nazik lütuftu
bir latif ikramdı
sessizliği

nabzını tuttu
ağır ağır düşen yağmurları unuttu
dizginlerini bıraktı vaktin
havada ısıklık çalarak ilerleyen yele verdi unuttuklarını

yıllar geçti
içindeki ki gizli yara kanadıkça çoğaldı
çoğaldıkça kanadı teni
ruhu
canı..

meçhul ufuklara kısraklar sürecekti
içsel yolculuk derinliğince varacaktı menzillere
evrenin tinsel sırlarına doğru yürüyecekti
kaf dağının birkaç mevsimine kanatlanacaktı,
yeni göklere

yeni acılardan yola çıkarak

hep sustu
gecenin bir ucundan bir ucuna kadar
durmadan, dinlenmeden
saatlerce
ateşli ahlara dağladı nasırlı yüreğini

avuçlarında eskidi arzuları
kozasında uyuyan körpe kelebekler alabildiğince kırmızıydı
derin mavilere uçup gitmeliydiler.
cennetin ilk rengi gibi saklı olmalıydı her şey
hiçbir şey söylenmeden,
düşmeliydi tüm sözcükler sessizliğin dibine

gökte açan bir parça yağmur mavisince
kalp zarına dokundu
yalancı baharın üvey çocukları.
bir cami avlusuna terk edilmişçesine
yorgun düşler üşüttü akşamlarını.

ıslanmıştı ayazın köhne nefesinde
ölü bir ciğerin son soluğu gibi çırpındı hevesleri
öylece sustu

gece rüyalarına düştü günahlarının yakamoz yüzü
küflü bir odanın titreyen gölgesinde,
tek başına
yalnız başına
perdeden sızan soğuk kasım yeli gibi
camlarda patlayan şimşegin parıltısı gibi
ayazlarca sus vuruldu diline
sustu..

ışığın ziyası ile süslenen uykuya dalabilmişti vakitlerce...
hiç kıpırdamadan
denize yakamoz bırakan yıldızlar sayısınca
masmavi bir ayın yeni doğan mavi ışığı ağırlığınca
usulca sustu.

son kez geceye umutlar bırakmıştı
binlerce
yine sislerin ardında yüzen bir masal adasına

bırakmıştı sustuklarını
solan yapraklarını

sonra teker teker gözlerini
gönlünü,
ellerini
ve düşüncelerini susturdu
ve sonra ruhunu
bedenini ...

aynada görünen her şey gibi
sustu
aynada karanlıktan başka hiçbir şey yoktu artık...

redfer.

İlyas Kaplan

Derin okyanuslara girdap girdap akan

sen gittiğinden beri güneşler hazin batıyor buralarda
batıyor bin bir gece masalları
içinden her gece gelip geçtiğimiz karanlığın kollarında düşler kurarken
hasretin kırıp geçirdiği şehirlerin her tarafı alev yangını
özlemin yağmalandığı sokaklarda nefes nefes yaşarım seni

yağmur yağıyor usul usul gözyaşları düşüyor sanki
uzaktan uzağa damla damla ağlıyor birileri

enginlerden kopa gelen bir dalganın sırtında aşk ve özlem fısıltısı..
bambaşka bir ışık farklı bir renk apayrı bir bulut
bir yakamoz yansıması

konup bir tomurcuğun kızıl dudaklarına ılık bir düş vaktine adamaktır kendini
belki bir serçe yavrusudur yüreğimizde öyle ürkek öyle nazlı
ölümsüzlüğün adıdır belki güneşe aya ve gökyüzüne yazılı

bir lamba yanıyor hafif ve sarı kaç ah bölüyor rüyaları
üstümde gök altımda toprak her yer yabancı
azat olsam yüreğinden başka gidecek bir yerim bile yok
hiçbir adresin sokağı caddesi şehri de yok

bir zaman gelir devran döner bir kutlu kapı açılır ansızın
günahlardan arınmış günlük güneşlik
haşılı peydahlanır gece ile gündüz
sağanak çise bardaktan boşanırcasına
yaz yağmuru nisan yağmuru bahar yağmuru
kış yağmuru
ışıklanmış kırkikindi yağmurları

papatyalar henüz açmadan
akşamın rengi öyle derinleşmeden
gölgelerde farklı bir ebruli görüntü oluşmadan

insan bazen kendinde önemli bir şeyler keşfeder
bazen varlığına hükmeden trajik duygu tezahürü söz konusu
metlerin yok edemediği bir arzu bir özlem rüzgarı
bunun içindir ki hislerimizin fırtınalı uğultusu

derin okyanuslara girdap girdap akan
güz şarkılarının söylendiği ve sırlar dolusu apayrı bir hayat...
geçmiş tarih
okunan kitap
seyredilen film
yazılan şiir

yanımda katran koyusu bir çay
sigaramı yakmışım
bir gök gürültüsü tüm sesleri boğuyor
ne tuhaf ...
kafayı çekmiş körkütük sarhoşum

redfer

İlyas Kaplan

Derken zaman geçiyor usulca gözlerin önünden

ah yalnızlık...
serin gölgelerin vurduğu,
ayak izlerine tarifsiz sancıların düştüğü
sessiz çılgılık...

çekilince orta yerden hiçbir şey kalmıyor
bir çift ayakkabı,
askıda siyah bir ceket
pencerede oynaşan gri ışık

şekilsiz bir takım gölgeler diyarı sanki
her şey ne kadar çabucak silinmiş
bütün vuzuhuyla hafızadan.
kalbiyle, ruhuyla
hacimleriyle

göğüs de ki yüreğin nabzında
gamlı suskunluk birikmiş mütemadiyen
ümitler yürüyor dal uçlarında ki sürgün çiçeklere
iç yangınların cildine dokunuyor kaç ah
dökülüyor sonbahar yaprakları
göklerin kıyısından

hiç kapanmadı kapı
kapı açık, yol uzun
şah damarı uzaklığınca

zindanlarca yer ve gök yusuf kuyusunda
sığınmacı kıyamda ,rükuda ,secdede
durduğu yerde duruyor
kibleye yönelmiş teşehhütte
bütün zamanları dürüyor
deliyor,geçiyor

cisimleştiriyor durduğu yeri
iltica ediyor lacivert vakitlere
sonsuzluğun avuçlarına yumuşakça sığınıyor
sonrası, öncesi yokmuş gibi

birkaç parça şekil
her parça diğer yarısına tezat
nakışlar, resimler, suretler darmadağın
yalnızlığın dağı taşı, toprağı, suyu
öyle dağınık öyle savrulmuş
havası, ağacı, ovası, yeri, göğü

dudağa değenler can oluyor
karanfil kokulu ruh sunuyor
küllenmiş ümitlere.
tene dokunuyor sessiz sızılar
yıldız yıldız ışıldayan
çiçek çiçek fısıldayan

kirpik uçlarına çiğ diye iniyor nur kavsi
bin teselli serinliğinde

bir kez daha sarsılıyor zemin
özgürlük sevinciyle uçuşuyor kelebekler
ah yalnızlık...
ışsız sokak
ağaç su, ışık, gülbahçesi
rüzgarın sesiyle doluyor sonbahar gecesi

uzaktan gelen tramvay sarsıntısı
binaların yüzü bir alev gibi parlıyor ,sönüyor
her şeyin uyuduğu saatte
baçalardan dumanlar uzayıp gidiyor gecelerden gecelere
yağmurların altından geçip
şehrin üstünden ölü çığlıklar taşınıyor
mecrasız uykusuzluklar çırpınıyor
kayboluyor yıldızlar ağır ağır

eğik bir söğüt dalı yırtıyor perdeyi
loş bir aydınlığın içinde yüzüyor
rüzgarın uğultusu
çam ağacı ,toprak kokusu
derken zaman geçiyor usulca gözlerin önünden
dağların arkasına doğru
yapayalnız.

redfer

İlyas Kaplan

Dermansız aşk sancısı çekerim züleyha

usumun duvarlarına balyoz gibi vurursun
düşümün yokuşlarında gök bulutlarından
yağmurlar dökülür
iç aynamın sırrına düşer nazarın
hece hece ismini sayıklarım
her gece
züleyha

yazdığım nice şiirlerin hicranı sensin
kara sevdıyla mühürledim her dizesini
insicamım dünyalık hesapların uzağında
cümlelerin sonu alışılmış duyguların dışında
dünyadan vazgeçmiş birinin vazgeçilmez sevdası
yıllar sonra yad etsin diye cümle alem
gizli bir sandığa koyup saklarım seni
züleyha

sana olan özlemlerle zarflarım sözlerimi
sokağa aynı hasretle bakarım durmadan
aynı sevinçle akıtırım yürek terini
kalbimin sisli yamaçlarında gölgen dolaşır
istekleri şahlandıran bir mücadele benim savaşım
yağma hırsıyla saldırırım mabedine züleyha
bir eşkıyanın amansız buhranıyla

süslü mısralar avlayan
yarı mistik bir aşk maceracısıyım
kulağını nabzına dayayan bir sevda adamıyım
dermansız aşk sancısı çekerim züleyha
tohumları besleyen zemherilere benzer
gece ve gündüz fırtınalara duçarım
hüküm süren fasl-ı bahardan
miras kalan hatıralarla

yağmur kokulum
nefesini kendime son nefes bilirim
yüreğimi kemirdikçe kemirir kederin
omzuna inmiş ipek saçlarının tellerinden
atlaslar dokunur cansiperane geceme
güldükçe yanaklarında güller biter
gamzesi cennet , bakışı dünyam
canıma can katar yüzünden sarkan zülüflerin
züleyha

sınırlı miktarca bahşedilen
yedi semiz başak mesabesinde
gözlerinde gök züleyha
saçlarında güneşin parlaklığı
her bir gizi yeni bir şifre
senden müteşekkil bir sarhoşluk yaşananlar

zindanından kaçıp gelmiş

ten gömleğime arkadan dokunanlar
etrafa saçılmış ışık zerreleri
cehennem çırası ile tutuşturulmuş alevleri
sinemi kavurup durur
öyle bir aşk ki zehri yudum yudum
züleyha

irademi çökertir hasretin
yanardağ gibi içine düşer yanarım
bir ağustos ikliminde her gece
suya yakamaz bırakır yıldızlarım
hayaller içinde yüzer maşal gemim
hayretlere mucip ağır ağır
simandan yansıyan parıltıyla aydınlanır
göğsümün tüm coğrafyası
züleyha

böyle yarım kalacak değil ya
güneşi doğar billur tesellilerin
aydınlığı yükselen sabahlar şahit
tarifi na mümkün duygulara
aklın almakta zorlandığı tam bir cezbe hali
kutsanmış bir aşkın emsalsiz her deminde
efsunlu bir ırmaktan tütsülenirim
nefes-nefes seninle
züleyha

aklın baştan çıktığı düşler yaşarım
bitirir beni ahu gözlerin
bazen derin bir hezeyan
aslında sırlı bir yolculuk her şey
dudağına serince bir dokunuşla züleyha
görünmeyen bir evrenden
görünen aleme düşerim

sensizliğin çölüne çekilirim çoğu vakit
baharı belli, yazı belli mevsimlere dönerim
sadece sensizlik çölünde senin izinde
büyüne tutulmuř unutmušum kendimi
çöl kumlarınca yanıp yanıp tutuşurum
züleyha

öyle dalmışım ki derinlere
ta yıllar ötesine dönmüşüm sanki
loş ışığın altında sarmaş dolaş olmuşum
arabesk bir müziğin esrarlı sesine
senden maada her şeye ilgisiz
seninle kendimin hülyasını kurarım
züleyha

ha yaklaştım dedikçe elim ermez sana
işte ucu dedikçe saçlarına dokunamam

üstü başı kan revan içinde
ufkumda ay yıldızlar
senden bir parça orada
yüreği yaralı mecnun misali
düşe kalka koşarım
peşin sıra
züleyha

redfer

İlyas Kaplan

Deruni sağanıklar

ölümsüz güneş ol
bir avuç hezeyanlardan ,başka başka renklerden
başka başka seslerden
bir başka resme boyansın hayallerin
kışa dönüşmüş buzdan, soğuktan her ne varsa

kafdağının zümrüdüankası ol
yusufun körkuyularda gördüğünü sende gör
madem ki aşkın yok olması mümkün değil
bari sen yok et gitsin
balçığı kırk gün yoğrulan aşk dolu damarlarını.
kanakana iç
su içer gibi ...
ıslanmasın dudakların

derman, zevk, hoşluk ondadır
perdesiz yüzler ondadır
öz ondadır.
can ondadır
zamanların en anlamlı zirvesi
yeni baştan hayat ondadır.

şerefli bir sığınmacı ol
kuyulara, zindanlara
yeri göğü aşan, bütün zamanlara
mekanı delip geçen bir yükseliş ol,
sonsuzluğun avuçlarına yumuşakça kon
secdeyle ,şehadetle , bir teşehhüt miktarınca
sonrası, öncesi yokmuş gibi

cennetin koordinatlarını çiz
bir teşekkür, bir minnet borcu kadar
bir merhaba ,bir bakış ,bir gülümseyiş gönder
ta yürekten ,
bir selam gönder meleklere
kat kat, dosya dosya birikmiş güzelliklerden
ifşa olsun bütün güzel sırların
la perdesinden bestelensin notaları
dökülsün hicazlardan,segahlardan nağmeler

kapısında oturup ruhunu şerh et
esir kentlerin mahpusları gibi
puslu sokaklara serpil fırtınalı akşamlarda
göz kapakların kan damlatsın süveydalardan
her karanlıkta yağmurlar büyütsün acılarını
her solukta biraz daha
biraz daha çile, biraz daha ıstırap
biraz daha sabır,
silinmiş boş sayfalara dönsün günahların
zümrüdüankanın kanatlarından yeni baharlar dökülsün

her şeye muhtaç aç avuçlarını

umutları tükenmiş, utancına yenilmiş gibi
kirpik uçlarına çiğler dokunsun
tutunup yanağına bir daha dokunsun
güneşleri yakan, yıldız yıldız ışıldayan,
çiçek çiçek fısıldayan muştular.
eski zaman sevdalarını damıt bir bir
hayal meyal şeylerden.

sonsuzluğa aktığını gör
sonsuz denizlerin mavisine,
mavilerin sahiline
küllenmiş ümitlere köz sunan yağmur kokulu gecelerce
sessiz sızılardan gözyaşından bin teselli serinliğinde
cennetlere dönüşün kutlu mekanlar
her gece her sabah ...
şafak sağanağı ile tüllensin ufuklar
rüyası olsun sonsuz bir yağmur
kalbinde sakladığın umut güneşlerin.

her kıyamda, her secdede, her rükuda,
kibleye her yönelişte,
tereddütsüz söylediğini seve seve dile dök
eşsiz bir güzelliğin hatırasını ayağa kaldır
iltica et, sığın...
kalbini yakan ateşlere
cisimleş...
deruni sağanaklarda,
kan revan acılarda
onca günahla kirlenmişken.

redfer

İlyas Kaplan

Dervişane

pir aşkına
alevler vücudun tamamını örtünceye kadar
taşa toprağa, oduna tahtaya, çula çaputa değinceye kadar
dervişlere özgü harlı ateşle yanmaya devam..

ayrılıklara rıza göstermek zorunda kalan ,
hüzün sesine boğulan derviş
geçmişle ,gelecekle bir daha buluşmamak üzere
tıpkı gerçek zamanda olduğu gibi uzaklaş nefsinden
yıldızlar sonsuza kadar birbirlerinden nasıl uzaklaşırsa...

bir alın yazın var,var ile yok arasında
iç içe ,birbirine ne yakın, ne uzak çizgileri..
kader potasından saatler damıt durmadan
issiz sokaklarından, açık avuçlarına çiz rotalarını
yalnızlıklar sağanak olsun ardı sıra
en güzel anıların sessiz kabirlerine...

dalgalar vursun kıyılarına kalbinin, zamansız fırtınalar
sersefil, şaşırılmış kalakalsın orta yerde
kopmayan ipiyle darağaçlarına bağlansın masumiyetin
istemeyişlere dirensin ayakların, kudursun öfkelerin....

ayrılıklar belleğinde yeniden varlığını sürdürsün
o ebet hayallerinden kaçma ,bırak hayal kırıklıklarını
sen sadece bir masal değilsin
bir fısıltıyla da olsa anlat ,
hikayesini dinlediğin firdevs mekanlarını...

içindeki yüzlerce düşüncenin farkına var
aklının garip işleyişine, sıra dışı duygularının farkına
damarlarında ki kanın ritmik akışını hızlandır..
bir uzayışın salıncağında rahmeti beklemek düşer sana
kaskatı duvarlarla örülü özgürlüğün dört cihetinden
umut gölgeleriyle uygun adımlarla yürü...

saklanmış dürtülerin algısını boz artık
hayatta kalma içgüdülerin zamanın ötesine geçmesin
derin soluklar alarak karanlığa doğru bak
şehrin tonlarca bomba atılmış gibi yıkık dökük,

kış göğündeki iğne ucu gibi sönmüş yıldızların,
rüyaların yarinsız, başıboş fecrin ışıkları
yıkılan umutlarını, ihanete uğramışlığını, unut
karanlık, issiz bir köşeye itip hırslarını
içine yığıdığın enkazı kaldır

sen şimdi gözlerini ödünç ver secdelerine
kendi tövbelerinin üzerine kendi dualarını boşalt
kendi labirentlerinde dolaştır uykularını
ödünç verdiğin gecelerden geri al sırlarını
perdelerini kaldır imdi kavuşmak vakti

aşk bir ibadettir ey derviş
ayıplardan, kusurlardan müteşekkil

redfer

İlyas Kaplan

Dervişe mahsus

bir müstesna güzelliğe aşınayım
başka hiçbir şey beni mutlu kılmayacak
başkaca hiçbir şeyle itminan olmayacağım
parayla pulla ...
çoğu zaman ümitlerle ardından koştuğum

mesut zamanlar da ne güzel günlerim vardı
sevinçlere ortak olduğum
ayrılıklara gözyaşı döktüğüm
soframda bir parça ekmeğim
üç beş siyah zeytinim...

oltanın ucundaki yalancı bir yeme benzeyen
daha rahat, daha mutlu, daha huzurlu bir hayat
kirlenip paslanmış bir ayna gibi
günahlarla kararmış bu kalbe artık zuhur etmeyecek

suhulet denizinden kıyısı çakıl taşlarıyla dolu
bir sahile sürüklenince parça parça
sırça bir kayık misali

şah damarımdan daha yakın
yitik yeri arıyorum
sokaklarında kayıp sükuneti
orjinali neredeyse unutilan
bir sufi dervişine mahsus

redfer

İlyas Kaplan

Dervişin ahvali

pervane gibiyim
düşüp ,tutuşup her dem yanıp parlayasım gelir
her kapıyı çalarım
sokak sokak, meydan meydan seni ararım

senden başkasını görmez gözüm
kim dost kim düşman
kaldır perdeyi aradan
cemalini göreyim

aklım karışmış, allak bullak
altüst olmuşum
aklım başımda değil ,sarhoşum viraneyim
cümlelerle ifade edemem
seni ancak keşfeden
seni ancak sana aşık olan bilir

ağladığımda senden çok üzülecek biri olmasaydı
acılar katlanmanın ne anlamı olurdu
hiçbir yerde bulmadığımı
sende bulamasaydım
neye yarardı hayaller
düşler
rüyalar

ben ateşte ,ben suda, ben toprakta ,ben rüzgardayım
içimde felekler gökler
ben onlara amade
onlar bana amade
ben sendeyim

bir derde düşmüşüm ki yoktur onun dermanı
her alevi bir volkan
her köşesi bir cehennem

tek dileğim sensin
sevencim, arzum neşem
razı değilim senden başkasını sevmeye

redfer

İlyas Kaplan

Dervişlerin ahvali

sırlarla doluyum
pervane gibiyim
düşüp ,tutuşup her dem yanıp parlayasım gelir
gece olur ,gündüz olur sana kavuşmak isterim
hem çok yakınsın bana hem de çok uzak
bundan şikayetçiyim ...

içimde aşkını taşıyorum
düşüncelerimde , fikirlerimde bir başka çeşidini
vardığım her şehirde
her kapıyı çalarım, her gördüğüme sorarım
sokak sokak, meydan meydan seni ararım

sana olan sevgimi nasıl anlatsam bilmem ki
öyle geçmişim ki kendimden
senden başkasını görmez gözüm
kim dost kim düşman ...
kaldır perdeyi aradan
cemalini göreyim...

aklım karışmış, allak bullak olmuş, altüst olmuşum
alıp verdiğim her nefeste, yaptığım her işte
hep kendimi unuttur ,her derdimi unutturum
aklım başımda değil ,sarhoşum viraneyim
kelimelerle anlatamam ,cümlelerle ifade edemem
seni ancak keşfeden
seni ancak sana aşık olan bilir ..

senin kadar sevilecek biri olmasaydı
hangi mutluluktan zevk alabilirdim
ağladığımda senden çok üzülecek biri olmasaydı
acıları katlanmanın ne anlamı olurdu
hiçbir yerde bulmadığımı
sende bulamasaydım
neye yarardı hayaller düşler, rüyalar

bu ay bu gün bu yıldızlar bu geceler
bu yazlar kışlar yağmurlar güneşler
nicesinin tılsımları bende
ben ateşte ,ben suda, ben toprakta ,ben rüzgardayım
içimde felekler gökler
ben onlara amade
onlar bana amade
ben sendeyim...

ey ah-ı figanımı işitenler
bu fakiri hor görüp hor bakmayın
bir derde düşmüşüm ki yoktur onun dermanı
gönlüm öyle bir yangına dönüşmüş ki
her alevi bir volkan
her köşesi bir cehennem

senden başka kimim var ki benim
huzurunda kapanmaya geldim
tek dileğim sensin
sevincim, arzum neşemsin
razı değilim senden başkasını sevmeye
vuslat vakti çok uzadı
sana kavuşmaya geldim...

redfer

İlyas Kaplan

Dışarda yağmur yağıyor

ve dahi aşk yok
o sarı saçların
gül kokun yok
pürüzsüz tenin
ince bedeninin
deniz mavisi gözlerin

hani onları bir araya getiren ışık benim
zihnimde
yazılmadık serüvenleri

ışığı yakıyorum görünür kılınıyorsun
ışığı kapatıyorum görünmez oluyorsun
görülen bir rüyasın
içinde ben olmasam da
sana ilişkin her şey ...
sen olmasan kim bahsedebilir yağın yağmurdan
yağmur ben gördüğüm için yağıyor
aslında senin için yağıyor yağmur

saklı yahut mevcut bir şey misin
olmazsan ben olmayan
ben olmazsam sen olmayan
çok garip ...
hem de çok...
yazmasam, gözlerinin rengini kimseler bilmeyecek
kimseler bilmeyecek sarı saçlarını
sabahlara dek gül kokusu tenini
yazsam
tılsımı bozulacak rüyanın

seni yazmasam beni de kimseler bilmeyecek
beni yazmasam seni de kimseler bilmeyecek
bir dokunsam dağılacak tüm hikaye
sussam yok olacaksın
sussam yok olacağım

öyleyse bir oyun oynayalım
uyumuşum
uyanmışım
bir de bakmışım ki varmışsın
yoksa hülya mı
yoksa hayal misin

*

senden başka nasibim ne
neden geceler boyu
neden günler, haftalar, aylar, yıllar
ve evet evet bir ömür boyu
içimdesin

neden hem bende

hem bende değil
neden hem bugünde
hem dündesin
gerçek mi
bir serap mısın yoksa

neden hem de kimliğini araştırıyorum
neden benim kimliğim
seninkini bulmama bağlı
bugünkü kimliğim ne
ya daha evveli
ve daha daha daha evveli
ya sen

karanlıktasın
var olmak için idrakime muhtaç
almasam var olmayacak
kimseler bilmeyecek aşkımızı
çıkmaızları, şaşkınlıkları, bunaltılarımızı

kimseler bilmeyecek
milat ve bitişleri
kimseler bilmeyecek mavi gözlerini
yüzüne baktığım her an
bir peri suretine dönüştüğünü

*

elma dersem çık
demezsem ...çıkma
yerinde kal
ben gidiyorum
sen öyle kal

peki biz kimin rüyasıyız
söyle...
hangi roller dağıtılmış bize
hangi aşk hikayesinin parçalarıyız

bak aşkını yazıyorum yine
o denli büyük acıları yazdıkça
içimdeki o siyah nokta büyüyor
kağıtlara dökülüyor
yine sessizce ağlıyor şiir
bir kara sevda yüzünden

sen dünyanın kim bilir hangi köşelerinden gelmiş
şu sarı saçlı mavi gözlü yabancı
hoyrat kalabalığının arasında
ben senin ardında dolaşırken

eylül güneşi ne kadar acımasız
hiçbir gölgeye yer yok

Ŗu yabancı kalabalığa benziyorsun
sen osun
ilk bakıŖta sana benzemese de
böyle bir firuze salkımıyken gözlerin

sen osun
bir defa gözlerime baksan
gözlerimiz karşılaŖsa bir defa
bir defa gözlerimin içindeki manzarayı
tüylerin ürpermeden seyredebilsen
anlayacaksın
tanıyacaksın
hem kendini
hem beni

redfer

İlyas Kaplan

Dikiz aynasında tüm yaşanmışlıklar

hey taksi çabuk yola koyul
al beni de en uzaklara götür
kestirme olsun
bir de arabesk radyo aç
88,6 frekanstan
müslim babadan olsun

“bizim gönlümüze hasret düşüren
bizi bizden alıp yabancı eden
şu uzayıp giden yollar utansın”

süzülsün nağmeler pencereden
bir bir
yoksa bu yol bitmez

hey taksi ne varsa doldur bagaja
içimden kor alevleri
geçmişte ödediğim bedelleri
ruhsal bunalımlarımı
uykusuz geçen gecelerimi
zavallı gözyaşlarımı
al götür
nefes nefese düş yollara
lütfen acele et
şu ara sokaktan
al götür beni bu dünyadan

hey taksi
bas gaza gidelim
olabildiğince uzaklara
ne kadar sevdiysem o kadar git
çukur tümsek sektirmeden
duygularımı frenlemeden
haydi uçalım
en hızlı öyle hızlı
vuralım kilometrenin dibine
ne söylesem boş
al beni de götür rüyalar alemine

hey taksi
pendik , edirnekapı ver elini topkapı
dikiz aynasında tüm yaşanmışlıklar
çığlıkları yankılansın tekerlerin
patlasın farların
haydi bas gaza gidelim
ömür biter yol bitmez
menzil son durak olsun

redfer

İlyas Kaplan

Dilsiz ve sağır gece vede deniz

poyraz yüklü denizlerde üşüyen sular gibi
ibraz edilen bir ayaza gdemi teslim ederek
sarp dalgaların yankısına bıraktım sesimi
kabuğuyla dertleşen yaramı gömerken yüreğime
kelimeler dilimin inzivasında

daha çok maviye hasret
daha çok şyorum
işte o sahil orası
izlerimi saklamasından biliyorum
prangalarımın özgürlük çığlıkları fışkıncıyor

durmadan koşuyorum
kucaklamak için denizi
bir sandal
bir çift kürek
küreklere asılan bir tek yürek
yaşama asıldığım gibi
nasır tutsa da avuçlarım
kan patlasa da

Öykülerden çalınan bir oyun
kimisi aşk
kimisi cinayet
hayattan mı, ölümden mi kaçığı anlaşılamayan
bir trajedi içindeyim
kah sahte hayallerle
kah sahte rüzgarla dolu yelkenlerim
kah bir şehrin rıhtımına çakılı kalmış

son toplanma yerine gelince yakamozlar
en çılgın arzular batık hazinemde saklı
dip dalgalara duçar
gıcırtilı salıncak misali
salınır gece
akortsuz bir ninni gibi
dinliyorum sadece

yıldızların soluk ışığında bile
suyun yüzüne daha fazla bakamam denizin
iliklerime kadar işleyen su içindeyim
can boğaza dayandığında
nasıl dayanmışsa o gözler
o gamzeler yanarken
nasıl yanmamışsam

hayaller gibi
bir damla su içinde boğulacak gibi
bir sükut esintiyle dağılacak gibi
şahbaz yangın yeri
ateşte kor gönlüm
hep avare

hep divane

sağır bütün komşu pencereler
camlar buğulu
tali bir yola sapıyorum
sonrası taşlı ve balçıklı
yabancı mahaller
tenhalara sığınan bir dilenci ruhum
karanlığın ucunda öksürük nöbetinde
nice sözcüklerin gözünü dağlıyor
ağır bir hummaya tutulmuş
dilsiz ve sağır gece

toplamaya giriştim bahar günlerimi
dirilen umutları
kuşandım en yakışır kıyafetlerimi
baygınsa ayılsın
öldüyse dirilsin
yan yana getiremediğim her hece
buz tutmuş deryaları
ben nerden bileyim
izbe, geçitsiz
nice yalan masalları

geceden kalma son yakamozda
dalgalarda kalınca o tutkulu bakışlar
bir çağrı gelir açık denizlerden
haydi bir şeyler söyle
susma
konuş

aşk değil tenmiş
sevda değilmiş benmişim
belaymış
her şey değilmiş en fenası
haklıymışım

koparsa kopsun kıyamet
bana ne
geri dönüşü yok
yağan her yağmur
esen her rüzgar
hem efkarımı hem beni dağıtacaksa dağıtsın
ıslatacaksa ıslatsın

gökle yer arasında dönen kuşların çığlıklarından
kanat vuruşlarından
bir yaklaşıp
bir uzaklaşmalarından
deli poyrazın uğultusu
vursun zihnimin köşelerine

denize inen sokaklarda anlatamadıklarım kayıp
bir martının kanatlarında saklı
tanırsa,
köprüden kalkan son boğaz vapuru tanır onları
sanki binmişim bir gemiye de el sallıyormuşum gibi
bir bakış ki kehribar taşlı
sonsuz sayılı zikir tespîhi gibi
çekiyorum geceyi

redfer

İlyas Kaplan

Dinlediğim şarkılar hep arabesk

seninle el salladık ışık yollarının içinde süzülen
yeşil zümrüt kuşuna
küçücük zamanlar bıraktık
havada, suda
ateşte toprakta
içimize sonsuzluktan bir soluk üflenmişti sanki
yeni doğmuş bir bedende çok eski bir ruh gibiydik

artık sen varsın istemediğim kadar
derin bir hasretin içinde
sabah hiç olmayacakmış gibi
yıldızları saydım bir bir
kızıl aevli
kelimeler cümleler arasında
hep eksik bir şeyler bıraktım
üzerine mühür vurulmuş

hani yüreği sızlar insanın bir şeylerden
yanaklarından süzülür hatırladıkları
sesini dinlersin sonuna kadar
ismini duyduğunda yokluğunu öğrenirsin

ben seni kendim gibi sevmiştim
kendimi senin kadar ...
farklı yerlerde olsak ta acımız aynı
uzun bir gece gibi derin

gözlerin aklımda
sensiz kelimeler düşer zihnime
sigara dumanları şikayet eder seni ciğerlerime
uykusuz geceler de...
zaman durur vurulurum
ilanihaye ateşten mevsimlere sürülürüm

dinlediğim şarkılar hep arabesk
batsın bu dünya
şikayetim var ...
senden habersiz,
gam denizine sürgünlüğüm

sana kal diyemem giderken
sevmek kadar ayrılıkta kader
ama giderken bile ışığın yol gösterebilirsin anılara
her anımın şimdisi
haydi git
gidebilirsen eğer

redfer

İlyas Kaplan

Divane gönlüm

her günü aşk ,şarap kadehinde
arzusu kalbimde mütemadiyen
bir tiryaki yalnızlık ki rota çizer ruhuma
mahşere dek sadık kalırım hatırasına
yeter ki tükenmesin

bir buğday bahçesinde büyür nedametim
bakarsın sabır suskunluğuyla olgunlaşırım
tahammülü güç korkuların hayasında eririm
belki de hayat ,sarı başaklar sunar koynunda

gecenin alevlerini dindir ey ateş
yetmez mi hasretin lavlarında korlaşmak
nasılda yanar divane gönlüm
imdat nidaları yükselir her alevinden
arşa üflediğim müjdelerdir beklenen

gözlerden boşalır bin damla su
bir gül bahçesinde lal olur dilim
halilleşir duygularım en kuytu köşesinde
lutfuna mazhar olur hüznün her türlü

lebbeyk endamında secdede alnım
yetmez mi bir hasretin yanardağında korlaşmak

redfer

İlyas Kaplan

Donuk

aynanın çehresine yansıyor zamanlı zamansız
odada salınıyor ...eskiyen birilerinin hayaleti
benle tezat oluşturacak hassasiyetleri mevcut,
adımını attığı her yer soğuk
her yer donuk...

bahçedeki ağaç yaprakları
felaketin kollarına bırakıyor kendilerini
hayatı zindana çeviriyor fırtınanın şiddeti
yağmur içindekileri döktükçe,
şiddetleniyor siyatik sancılarım
şiddetleniyor ...hiddetleniyor...öfkeleniyor...

her bir vaat onu kandırmaktan aciz
her bir söz onu avutmaktan mümteni...
hiç bir rüzgar ondan daha keskin esemez,
hiç bir kar onun kadar kasıtlı yağamaz,
hiç bir katil ondan daha acımasız olamaz
yağmur, kar, don, tipi ,fırtına ... hepsi
onun eseri

lapa lapa donuk ışık benekleri
örtüyor...asfaltta kalan su birikintilerini
seyrek sokak fenerleri titriyor
kimseler yok
arabalar yok, caddeler yok , yollar yok
ağaçlar buz çadırı
saçaklar buzul çağından kalma

yalancıl bir kıpırtı içimde
hoplar, zıplar, atlar, koşar,
rüzgar yüzünü yalar,
soğuk kulaklarını ısırır,
kartopu oynar
kahkahalar atar,
gözlerinden yaşlar gelene kadar

artık kaybettim gerçek dünyayı
en çok tanıdık endişeleri, heyecanları
bir varmış bir yokmuş gibiyim
karlı bir yolda
üşümüş, donmuş medetler dileyen

atmosferik bir depresyon benimkisi
bazen çöküntü en diplere
bazen yükseliş en yükseklere
gün olur kara bir bulut üzerinde dolaşır
gün gelir o bana yaklaşır,
gün biter ben ona uzanırım

yüreğimde küçücük bir köşe kalmış sanki
çocukluğumdan o duygu, o büyü o coşkular

başka bir gezegenden kalma ışıklar
uçuk çılgınlıklar

anarşik bir nefes göğsüme saplanmış
peş peşe ihlal ediyor koyulan kanunları
suç işleyen bir tek ben kalmışım meğer
seslice haykırmak geliyor içimden
lakin donuk soğuk düşüncelerle kuşatılmışım
benimkisi geleneksel bir cinnet hali

ne tuhaf doğruyu söylemekten korkuyorum
içimdeki kuleler yıkılmışken
ayak izlerimi takipteyim inatla
bu donmuş arazide,
bu karlar ülkesinde.
bu kış masalında.

redfer

İlyas Kaplan

Dökülüyorum zehir zemberek

bir saat benden uzun,
biraz ince
dalgalı dakikaları bir siluet halinde
geçiyor içimden
içimden, içime ,saniye salise

kaç vakit ,
en temiz zamanlar fışkırıyorlar
ucuma bucağıma
geçmiyor da meretler
lanet olası saatler
vuruyorlar isyan edercesine
tik tak... tik tak ... tik tak..

ben zaman içinde,
zaman benim .
zincirinden boşalırcasına,
dökülüyorum
zehir zemberek
ellerim cebimde,
bir kaç zaman kurcalıyorum
tik tak ...tik tak.. tik tak...

saat kaç,
hala mı gece
kalbim atıyor ,
elim göğsümde
vallahi yaşıyorum
tik taklar kalbimden
tik tak.. tik tak...tik tak...
saat ,kalbim
kaç kez çarptıysa vakit o vakit

düşlerim kadar zaman
göz kapatıp açıncaya kadar,
bir daha ...
kapatıyorum gözlerimi
ruhum akıyor
tik tak... tik tak...tik tak...
saatler bir hiç
milyonlardan biri sadece.
ve ben onlardan biri
bir hiç...

redfer

İlyas Kaplan

Dönüşü yok

içinde duygularımın mumyalandığı aşkları
sokaklarda unuttum
bolca sukut bıraktım zamanlarına hayallerimi,
kayıp bu kentin...
amaçsız sevdalardan teşekkül garip hislerimi
saatleri yarım kalan bir hikayeden

bahar çiçekleri arasında nefessiz kaldım
beni içinde hapsetme ihtimallerine isyan edercesine
zindanlarına büründüm
içimde başladı yolculuğum...

beni an ile mutlu kılan vakitlere serzenişim
ruhumda bıraktıkları izleri geçmişten
alıntı anılarla üzerime yığılı.
tekamül evresinin bir alt basamağı yaşananlar
öylesine ki dönüşü yok...
tılsımlı ışıklar misali kainatın büyük boşluğunda
öylece dönüp duruyorum.

yüreğime miras bırakılan yangın gecelerinden
bir yaz günü seherinden kopup gelen ateş
kavur aşklara duçar bu kalbi
gönülleri parçalanmış bedenlere sun
gözyaşlarının aktığı yerde isyanlara götür beni

yine ağlayarak devam ededursun hıçkırığımı
yine ağlayarak saçılısın kızılıklar bu kentin üstüne
semasında şimşeklerinden yol bulup iz süreyim
yağmurlar yağsın toprağına gözyaşlarımdan
cennet kadar uzun süren.
sonsuz bir huzura boğulsun bu fettan yürek

redfer

İlyas Kaplan

Dört yanımızı buğular sarıyor

dün bir rüya
yarınsa bir evham
her yarın bir umudun hayali
saatler kısa
ve yol uzun

eski zaman sevdaları
heyhat.. hayal meyal şeylermiş...meğer
meğer düş yüklü acıarmış belimizi büken
meğer zamansız bırakmışız sevdiklerimizi
gizemli bir leyla çalmış ruhumuzu
yürek ateşinden kıvılcımlar sıçratmış üzerimize

sevda üzerineydi hani ahdimiz
hani dönüş biletini giderken yırtmıştık
yürümüştük vadilere nalınlarımızla
hani gecelere pırıl pırıl parlayan yıldızlar kaydetmiştik

şimdilerde nunlar sadrımızda sükun buluyor
yorulan elifler ses suretinde yağıyor dünyamıza
efsunlu sözlerle buğulanıyor gözlerimiz
bağrımıza düğümliyor zahiri sır eden gecelerimiz
derunlarımıza eklenen ahlaramız
münzevi hüznüleri zincir yapıyor hayatımıza

şimdi iç sağanaklardan
bahtımıza kan revan sancılar düşüyor
hep yitik sevdalara dönük şarkılarımız
ağlıyoruz geceler ve gündüzler boyu
aylar ve yıllar yılı

bir ihtimal
bir tesadüf
susması gereken ne kadar sebep varsa
kırılganlığın büyüttüğü ne kadar çaresizlik
hepsi yanık kokusu soluyor
uykusunu meramına katık yapmış şairlerin
gecelerine yoldaş oluyoruz
açıyor gönlümüzdeki deli sarmaşık
perde perde

isterdik ki elimizden tutsun birileri
ve tren rayları üzerindeki köprüden bir daha geçelim
kırık çizgilere basmadan
üstünden atlayıp öyle gidelim
kızılı yok olmuş gün batımlarına
üşüyelim attığımız her adımda

beyaz bir iz bırakalım
bir yanımızda düşen güz yaprakları
bir yanımızda şiddetli esen lodos
bırakalım da böyle bitsin günahkar serüvenlerimiz

bir desen içinde bin bir renk açtıran güneş
yel olup savrulsun gözlerimize çisil çisil

şimdilerde yağmurun sesi boğuk
sıcak nefeslerimiz.
dört yanımızı buğular sarıyor
içimizin hararetinde doğuyor kaç fecir
düşüyor ufkumuza kaç şafak
arşın ardında saklı alın yazımızdan
düşlerimize iniyor bir bir

çöl olmuş,
kalmamış sığınacağımız bir gölge şimdi
bir damla suyu bile kalmamış,
dün yıkandığımız o köpüklü nehirlerin
şimdi kurşunu namluya sürülmüş mavzer kokuları
yüreğimizdeki ceylanları vuruyor

redfer

İlyas Kaplan

Dudaklarımda ebabiller taşıyım

ülkelerin bir sınırı yoktur yüreklerde
gökten bombalar yağarken
namlular kan kusarken köşe başlarından
yine vurulan ilk ben olurum
annemin bile öpmeye kıyamadığı yerden

bir menfez dibinde şefkatin kanatları kanar

mahza aşkın ateşiyle kavrulur can toprağı
bir de naru cahimi içinde büyütenlerin
benimde volkanlara dönüşür sinemde ki yangınlar
göklere vurur öfkelerim
yanar günahımın sırlarıyla
o ateşli kamçılardan bir dehşetli kıvılcım

düşer köpüklü ırmaklara karanfil renginde son intikam

bir ucu sahrada bir ucu asumana muttasıl
dağlar gibi çivilenmiş
bir korku düşer semudun tüm sübyanlarına
secde anında benim secdegahıma
dudaklarımda ebabiller taşıyım
gün gelecek yerlere sereceğim ebrehenin fil ordusunu

Kahhar'ın kahır tecellisi dünden çok daha yakın...

her cennet kendine çağırır eskiyenleri
günahlara dökülür bir avuç gül
dökülen yaprakları rüzgarlar savurur
bende yüreğimi rüzgarlara veririm
beni beklerken üşümüş
cennetin üstüne serilsin diye

firdevs köşklerinin penceresine hayallerim

redfer

İlyas Kaplan

Duman duman

içimde tüm organlar benzine bulanmış,
bir tek kibritle tutuşturulmuş gibi
buharlaşıyorum nefes nefes
duman duman karışıyorum atmosfere

bütün aşklarla savaş halindeyim
mühimmat yetersiz, menzil belirsiz...
en beter terk edişleri şimdi yaşıyorum

artık gökte parlayan yıldızları seyrediyorum
yasak elmalara müptela havva gibi
pervaneler misali adem gibi
her gece aynı rüyayı görüyorum
cayır cayır yanıyor ruhum ...

uyan ey gönül
bir katre alev yüzünden bak neler oluyor bu alemde
bir katre içinde koca bir umman bak nasıl da yanıyor
bir damla yağmur olup sonsuzluğa dalmak için
bir aşkın ırmağında kaybolmak için

ey mecnun gibi davranan ruh
ey harıl harıl yanmakta olan kalp
hangi alev tutuşturmuş çirağını,
hangi su söndürmemiş alevini
söyle ...

redfer

İlyas Kaplan

Dumanlar savruluyor çıkmaz sokaklara

bu gece
unutuluşun içine yuvarlanıyorum
bir adın kaldı bende yadigar
bir de ucu yanık mektuplar
bu sıralar aklım nasıl tarumar bir bilsen
keskin bir kılıç kesiyor yüreğimi
kalbimde geziniyor birkaç kan pıhtısı

dumanlar savruluyor çıkmaz sokaklara
zihnim yangınsız ateşlere maruz
vurgun yemişim
saatler viran
her anım ziyan
silinmiyorsun aklımdan
ciğerimdeki korlar yakıyor dudağımı
ufukta günün kızıl çiçeği açmak üzere
vaktin son saatine
şafağın ışığı düşüyor

bir köy yolunun kesişim noktasında
soğuk mu soğuk bir kışın ortasında
tanışmıştık hatırlar mısın
elektrik yoktu
su yoktu
bir hayli zordu hayat şartları
bir köy öğretmeniydim köyünüzde
yokluğun taze bir bahar gibi şimdi
gece yarısı bütün şiirlerim tükenmiş
gün yüzüne çıkarıyor özlemleri
ete kemiğe bürünüyor hasretin

canım öyle çok sıkkın ki
sokağa fırlıyorum başıboş fişek gibi
yağan yağmura yakalanmışım
baştan aşağıya sırılsıklamım
cehennemi ateşler içinde
sıtma nöbetlerindeyim
içim de sen
güneş ufukta yükselmekte yeniden
sen yanımda yokken

kaç yıllarımız geçti
evimiz çok soğuk ve küçücüktü
bütün ev bir odadan ibaretti
yanan sarı ışıklı lambanın altında
geceler geçerdi çaresiz
sabahın olmasını beklerdik
sabah olurdu vakit
bir telaşla başlardık güne
dünden yarım kalmış ne kadar iş varsa
yapılırdı her şey
sessiz sedasız

saatlerce aynı sayfaları yeniden okurduk
her şeyin çok az olduğu bir köyde
elektrigin bile olmadığı bir yerde
ben seni okurken
sen beni pekte umursamazdın
sessizce kalkıp giderdin telaşlarınla
öfkelerim de giderdi ardından
nefes nefes

tutunacak dal arıyor gibiyim şu an
kalbimin hükmü ağırlaşıyor
sensiz günler daha kısa geçiyor artık
uzak hayallere sürükleniyorum
uzağa uçtuğum düşler konuyor pervazıma
sen geliyorsun ardından
öyle çıkıp geliyorsun
sarı saçlarınla
kalbim kanıyor
o vakit

evimin camlı büfesinde ikimizin resmi
ellerimin kırılganlığı arasında senin elin
sol yakamda bir kırmızı gül
arkamızda koyu mavi bir deniz
güneşin rengi yüzünün üstüne düşmüş
yalnızlığın sıkıntısıyla sabahı beklerken
zaman ırmağı çok yavaş akıyor şimdi
ayrılığı söylüyor hece hece
hüzün renkli bulutlar
sarıyor göğü
sen unutsan bile
ben seni unutamadım

redfer

İlyas Kaplan

Dur

havada kurşun sesleri
can evinden vurulmuşsun
hayallerin kılavuzsuz
her nefesin pişmanlığa dönüşmüş
yürek üşüten bitkin isteklerde dur

hapsedilen duyguların lügatsiz
her ne kadarı varsa bölük pörçük
her bir zerresi kimliksiz
her cihetin parça parça
sığındığın mevzilerde dur

hayat boyunca fire vermiş beklentilerin
süresince yetkisine sahip olamadığın hislerin
minimal bir harekette terk edip gitmiş
selamsız sabahsız öylece dur

en basit bir kararın bile ehliyeti elinde değil
doğruların , yanlışların kaydı tutulmamış
kusursuz terkiplerin ördüğü tezgahda dur
içine dökülüp şekillenen kalıpta dur

her yorgunluğun bitiminde
ümitleri sönen akşamlarda dur
yoran heveslerin gündüzleri duraksız
tarifsiz yeni adreslerde
rehbersiz varılacak menzillerde dur

first class yüzlerce nedenin var
hayatın her evresinde daha ihtişamlı cümlelerin
bilmediklerin bilmen gerekenler arasında dur
velhasıl bütün işlerin etiketsiz olduğu yerde dur

anamlı her lafız göğsüne zuhur etmiş
batini algılar perdesinde
mucizevi şeyler gösterilirken
kızgın güneş göğsünde
sineni kuşatan esrarda dur

alınacak her nefesi bir yolculuğa çevir
her an düşecek bir gölgede dur
oysa sessizliğe ne çok ihtiyacın var
çoğu kez sustuğun
mütemadiyen bilinçli bir sessizlikte dur

tesirinde aynı hislerin temayülleri
aynı yitik kimliğe mahkum
bir fark ediş süresi kadar dur
usunun en üst seviyesinde yetemeyişlerin
bekleyişlerin sınırlandığı yerde dur

ulu orta harfleri dağılmış

manasız cümleler geçiyor aklından
bu yüzden dinmiyor öfken
dokunamıyorsan ciğerindeki yaraya
sancıya dönüşen mecrasında dur

maddesi basit bir çamurdun
bir nefha ile değer kazanmış
sinende ki yanardağlar sönmemiş
aynıları büyüyor dokunduğun her şeyin
iki uçurum arasında
bir yarın ucunda dur

artık hatırlanmıyorsun
kim olduğun önemsiz
arkanda silik izler bırakıyorsun
yeni yollar ararken durmadan kayboluyorsun
derbederliğin ilk safhasında dur

takipsiz nefes alışverişlerin
ruhun yıllar boyunca maruz kaldığı acıdan habersiz
mademki her adımın bir öncekinin misali
her kavşakta yeni bir iradeyle
gözyaşlarıyla ıslanmış bir seccadede dur

kıymetli bir yönelişin arefesinde
geçip gitmiş askerlerin
kervanın kavmi göçmüş
konakladığın ilk handa dur

bir şey var kalbinde hiç şüphesiz
müzmin bir kara sevda
bariz bir mecnunluk
içinde cennet huzuru
zihinsel dönüşümlerin taşan coşkusunda
zübdenin son duruşunda
icmalin ilk kuytusunda
alnın secdede öylece dur

redfer

İlyas Kaplan

Duygular acı bir mevsim

güneşin guruba meylettiği akşam vaktidir
bir mahfuz nurun aksı ruhumu doldurmakta
bir zaman bakarım öylece semaya doğru

ey güzel peri, masallardan çıkıp gel artık
çektiğim hicran azabından,sararıp solmaktayım

sadece kalbimin maverasını saran
yankılanan bu masumun sevincidir
orada firdevs bahçelerinin renkleri,
reyyan yamaçlarından çağlayan ırmakları

veda edişleri hazan düşürür gönül bağına
duyguları acı bir mevsim kanayan yerinden

duman yükselir imdi kalbimin muaşakasından
ah ederim tıpkı mumlarda olduğu gibi
yanağımı temaşa eder saçılan gözyaşları
gönül tellerim üzerinde yüzlerce ahı
ayrı bir uhrevilikle dökülür faniliğe

yürekler coşturan cezbinden bir sesleniş
bu meczubun infiali arşa yükselir

redfer

İlyas Kaplan

Duygular doruğa vururken aheste

Gözlerden uzak gizli konuşalım seninle
Umutlarımızı süsleyen hayalleri
Buğulu camlara çizelim

Titreyen gönüllerimizle konuşalım
Masmavi bir düşünle yüксеlelim gökyüzüne
Kaybolup hiç sönmeyen
Mehtabında bir yıldız olalım

Suluklarım sayısınca ışığın yansıyor şafaktan
Farklı bir helezonla aşkımı körüklüyor rüzgar
Her esintisine karşı koyacak kadar güçlü değilim
Nede kaybetmeye dayanacak kadar metanetli
Seni unutmak gibi bir çaba da yok yüreğimde

Yağmur vuruyor pencereye
Yıldırımlardan bir ayrılık ateşi düşüyor
Ateşlerinde yanmak gibi bir şey
Yağmur yağarken pencereye
Senden uzak

Gözyaşlarım kalbimi ıslatıyor
Duygular doruğa vururken aheste
İçimi ürperten hıçkırıklara aldirmeden
Yürek titriyor el ayak titriyor yeniden

Şimdi daha iyi anlıyorum nefes almak neymiş
Kerhen yaşamışım yıllar boyu onca hayalleri
Yoklukların kısılcacında ,sığındığım karanlığı
Meğer ne kadar zormuş güneşini beklemek

Bir sonbahar serinliğinde
Seni beklerken her şeyden evvel
Başımı göğsüne yaslayıp geçip giden zamanın
Hayalperest ruhumun bitmez gelgitleri
Güneşin battığı yerde

redfer

İlyas Kaplan

Duygularımızın teferruatı

hayat acılarını takdim eder bazen
önüne set çekilmemiş seller gibi teşrif buyururlar
dibine fazla inilmez bir çok şeyler gibi
acılar da kuyuya benzer
içlerinde boğuluruz

bazen içimizden isyanlar yükselmeli
bazen de her şeyi unutmak şart
alın terini ,elin tersiyle silipte atmak gibi
hiç tanımadığımız zamanları
kaba,haşin, ihtiraslarımızı
birakılmış, birikmiş ,küflenmiş

adeta hassas terazi ile tartmalıyız
duygularımızın teferruatını
hayallerine başvururuz sonra
en büyük ihtiraslarımızın
şahsiyetimizin derinlikleri son derece karışık
sırları çözülmeyen muammalarla dolu

çok defa gözyaşlarımızı tutamayız
yüzümüz değişir, dudaklarımız titrer, dolar gözlerimiz
insanlar bazen doğuştan mahkumdurlar ağlamağa
türlü ağlama seslerine, sesin acayip perdelerine
yüzü çirkinleşinceye kadar ısrarla
hulasa her çocuk gibi
kundaklı her bebek gibi

günün her saati
mutluluklar ve felaketler kadar tabii
bir masal kadar esrarlı
basit gibi görünen olayların arkasında
uyanık geçmiş nice geceler var
tren düdüğlerinin kanattığı

küçük küçük gelen dalgalara yenilmekten vazgeçmeliyiz
karşı koyulabilecek başka felaketlere
hangi zamana ne kadar mukavemetliyiz ki
hiçbir şey olduğu gibi değil
dışarıda sadece suretler var
isyanlar, ihtilaller, zulümler, katliamlar

kendimizle konuşan bir ses duyduğumuzda
idare edilecek düsturların hepsi
yeniden yaşanır hale getirilebilir
mümkün mertebe
bir kudret tılsımı, büyüdü bir silah gibi
perde arkasında adeta görünmez bir el ile

kendi şekil veya şekilsizliğimiz
saltanatı süren hadiselerle benzer
devrini savmadıkça kudreti azalmaz

gaipten duyduğumuz inlemeler
kendi içimize gömülmüş acılarımızla beraber

her ömrün bir altın saati var
büyük adamlar gibi yapayalnız yaşanacak

redfer

İlyas Kaplan

Dünya hazinesi üzerinde geçicisin sufi

ümit diye uzağa düşme sufi
günahlardan uzak kendine sığın
nasıl bir yaratılış sırrı gizli evveline bak
cevherinden tecelli eden esrarı düşün
hayalinden geçenlerin her bir belirtisi
içinde neşvünemada
yoksa çürür
hüsrana uğrar heba olursun

keşf ve tecelli hallerindedin sufi
tatmayanın bilmeyeceği
yaşamayanın hissedemeyeceği
zuhur eden hisler iç dünyanda
marifetullahı ulaşmanın en yüce yolundasın
adeta aşikar kılınmışlar sana
ezelden ebede kadar
ruhi buhranların yalnızlığındasın

gayyanın atmosferinde nefesleniyorsun sufi
arızı duvarların şimdi yıkılacak
mücerred lafızlarına intikal edecek
kalbe tecelli edecek nurlar
hadiselerin hareketini düşün
farklı makamları
farklı isimleri düşün
nuru'l-envar kalbinde ışıdığı müddetçe
kirlilikten, pastan salim olacağını düşün

cümle mahlukatın en şerefli sufi
iman ve şuur ehli kalplerin rabbine sığın
cemadi, nebati, hayvani her şeyin
insani, ruhani ve nurani herkesin
yegane sahibi Rahmana sığın
bütün alemlerin Rabbine sığın
her bir nurda birçok tecelli göreceksin o dem
zuhur ve feyz sahnesinde
ışktan sütunlar kalbine intikal edecek

bağrındaki sevinç arzusunu uyandır sufi
görülemeyen nice şeyler göreceksin göğsünde
kalbine bir olan Yezdan tecelli edecek
teveccüh edecek risaletpenah
kör ehremen kavrulacak
külleşecek
közleşecek
alemin tekevvün bulacak ol demeyle
arazların yenilenecek
şekillenecek

perdenin ardındakini ifşa etme vakti sufi
ilahi perdeler bir ihsan Allah dostlarına
lütufkar bir tenezzül

kandıran bir damla su
dudağın susuzluğu
damağın susamışlığı
bir damla duru suda yeniden tebarüz edecek
bir vecd hali yaşanacak
kün hitabıyla güzelliklerin adresinde

dünya hazinesi üzerinde geçicisin sufi
bir hiç yere onca isyanın
aşkın, sevgin, tutkun
enfü-si hallerin
afaki zuhurların
ruhundan tecrit edilmiş ümitlerin
aşk şarabı içip mest ol
gül bahçesinde sevgiliyi gözle
parıldayan ışığı seyre dal
sırrına er tecellilerin
sen güzel olunca alem de güzel olacak

sonsuzluk vadeden doğumlar çile ve ıstıraplıdır sufi
otuz dokuz derecenin tabii ikliminde
göğsün biteviye inip kalsın
nar-ı hicrinle
ciğerlerini yaksın her parça ateş
suya hasret çatlasın toprakların
her kahrın arkasında bir lütuf
her celalin ardında bir cemal peydahlansın
vecd ile kendinden geç
mahallin cennet olsun

ahiret hazinesi üzerinde ebedisin sufi
Rabbin cemalini ayan görürsün bi-hamdillah
her cenahtan cananı görmek lütfuyla
gönlün parlar .
zâtı birdir
canı sırdır
vardır sende saklı gizlidir
hep ru-yi Mevla'dır
yardır sende

redfer

İlyas Kaplan

Düş

ayrılıkların ait olduğu ülkeyi biliyor musun
yaşarken kaç kez çıldırmanın eşiğine geldiğimi
kaç kez soğuk sabahlara kadar gördüğüm düşler
hangi bulutların arkasında gizli
taş duvarların esmer koridorlarında
her köşesi mosmor kocaman taşlardan
duvarlardan kirli kanlar sızdığını
hiç durmak bilmeden

biliyor musun kaç kez anlattığımı
evvela ayrılığın her merhalesini
her bir dakikasını her bir ayrıntısını
var olmuş olacağından emin olduğum her gece
yansıdığı aynalara
aynalardaki her görüntüye

biliyor musun tahayyüllü bile ne kadar zordu ayrılığın
tek başına taşıyamadığım yangınlar sönmedi bir türlü
zihnimde kemikleşen musallat fikirler
nereye gitsem ve ne söylesem nafile
kesilmek bilmez kulak çınlamaları
ince uzun çizilmiş kalp sancıları
vehimler dolu ruh hafakanı
nereden başlayıp nereye gittiklerine dair hiç bir fikrim yok

biliyor musun benimkisi izah edilemez başıboş ruh haleti
ne uydurma bir rüya nede hülyalardan ibaret
çöreklenen her illele ortalık birbirine girmiş
her bir buhran farklı bir ayrılığa sebep
artık aynalara da güvenim yok...

biliyor musun yeni bir makus cinnetin içindeyim
bir adı olsa gerek... adını sen koy
pencerenin arkasından seslenip durur
acı bir rüzgar eser kar savrulur
kar rengi bir örtüye bürünürüm...

biliyor musun şu bir kaç saatlik zaman diliminde
kim benimle konuşuyor tatlı tatlı
bir bardak su, bir fincan kahve içmek için
sigara tüttürmek, başının ağrısını dindirmek istercesine
hıncahınç eşya ile dolu odalarda
burnunu cama dayayarak dışarıyı seyretmeye koyulmuş

sanki üç beş dakikası var
ha gitti ha gidecek
öylesine tuhaf üçüncül bir duygu ki
aşk kadar yıpratıcı, bencil, kaprisli ve kıskanç

biliyor musun senden sonra
henüz hiçbir kimseyle senin gibi hiçbir şey konuşmadım
hiçbir kimsemde olmadı senin gibi beni dinleyecek

hiçbir kimseye de anlatmadım
bahçedeki yapayalnız elma ağacını
rüzgarda eğilip kalkan çarpık çurpuk dallarını
uçsuz bucaksız gökyüzünü
ağır ağır inen çok şekilli kar tanelerini

biliyor musun herkesin bir kimsesi var
bir yetim bir öksüz bir sen bırakmışsın ardında
bir mezar kadar yalnız tek başına
henüz doğmamış vakitlerin kokusunu içime çekiyorum
sağdan soldan zıplayan başıbozuk sesleri
gelip gidip arabaların sessizliği bozan gürültülerini
yüzü çizik plagın cızırtılı şarkı nağmesini

biliyor musun hayallerin üzerine nasıl kilit vurulduğunu
nasıl bir sürgü çekildiğini
günlerce gecelerce en ufak bir şey yemeden
öylesi bir şey ki yaşadıklarım
açlık hissetmiyor susuzluk da duymuyorum
sensizlik içinde senle iç içe
seninle duyuyor seninle görüyor
seninle konuşuyorum...

biliyor musun çılgın diyorlar mecnun diyorlar
bitmiş bir aşkın üzerine oturup kendinden geçmiş
en acı en gereksiz ruhsal ıstıraplarla muzdarip .
siz ey gökteki ışıklar sizde bana çılgınlık verin
hezeyanlar ,yıldırımlar kırmızı beyaz şimşekler verin

karanlıklar verin korkutun beni
hiçbir gözün görmediği ateşler verin
ağlatın ve inletin beni
içimde ki ruh mecnunluğunu bir daha ispatlasın
çöl menzillerinde en büyük sahralarda

biliyor musun kimi zaman düşünüyü hayra yoramayan havva gibiyim
kimi zaman af dileyerek kırk yıl gözyaşı döken adem gibi
kimi zaman katı bir günaha bulaşmış kader yaşadıklarım
kimi zaman ışık kervanlarının çingiraklarıyla uyanan seher

kimi zaman ağaçların ırmakların konuştuğu rüzgar
kimi zaman sanki bir cennette uğultuyla uyanan
bezm-i ezelde gibiyim
adı sen cismi sen kıyamet sendin cennette sen

biliyor musun sarp yokuşları çıkmak için ödenen bedeller var
hayal zamanlarından kalma yıkılmış beldeler var
her şehrin hatta her semtin bir sahibi var
dört gözle yolunu gözleyen göğsü titreyen var
kalbim de daha ileri gidemediğim bir yerler var
seni görünce peydahlanan gölge üstüne gölgeler var
cisminin yansımaları ayanla beyan arasında

sırrıyla ayna arasında , seninle benim aramda
bir o kadar ince bir o kadar görünmez ...

biliyor musun giderken son bakışını unutamadım
buluttan buluta yayılan bir ışığın altındaydım sanki
ılık rüzgara katılmış bir zamandan süzölmüş
semadan yıldız yağıyordu

altın salkımlı buğday renkli saçlarının aksı
gözüme çarpıp çarpıp geri dönüyordu
bir goncanın yapraklarındaki damlaydı gözyaşların
su damlaları serpiliyordu mavi renkli bulutlardan
pembe çiçekler ilıstiriyordum saçlarının arasına

biliyor musun pınarlar akıtıyordun
bir zümrüt denizinin kıyısından çıkmış gibi
duyulası bütün sesleri bastırıyordu hıçkırıkların
fırtına uğultusu, kasırga bulutu dağlar parçalayası
bir yanım ruh, bir yanım toprak
bir yanım sevinç bir yanım korku
nefes nefese her zerre ayrılıktı

biliyor musun hüznünü yaşıyorum ahdedilmiş zamanların
bir veda yazısıydı mektubunda ki şifreler
üzerindeki işaretler ayrılıklara kilitliydi
harf harf kelime kelime son satırına kadar
mermer bir zemine yerleştireilmiş satranç tablası gibiydi

biliyor musun gırtlığına kadar guruba meyletmiş
her şeyden azade gök ve yerin değışmez sonsuzluğunda
batmakta olan güneşin kızıl kızıl ılıdayan yüzü gibiydin
ufkun derinliğinde sessizce uzayıp giden
som altından yontulmuş bir heykel gibi
akşam karanlığına çökmüş

biliyor musun bembeyaz kumsalında
dalgalarını ardı ardına gönderen lacivert uğultusu gibiydin
sanki rüyasından az önce az evvel uyanmış
zihni bir çocuk zihni kadar boş
unutulur gibi değıl bu öksüz hikaye

kalbimin bir yerinde hep kırık hep buruk
içinde yakan kavuran derin bir kasvet
gel deyince geldim gitmek senin elinde
belli ki bundan böyle hiçbir şey değışmeyecek
bir ayrılık ki artık geri dönüşü yok

redfer

İlyas Kaplan

Düş mevsimi

biliyor musun
kaç kez çıldırmanın eşiğine geldiğimi
kaç kez sabahlara kadar gördüğüm düşleri

biliyor musun tahayyüllü bile ne kadar zordur ayrılığın
tek başına taşıyamadığım yangınlar sönmedi bir türlü
zihnimde kemikleşen musallat fikirler
nereye gitsem ve ne söylesem nafi

biliyor musun kesilmek bilmez kulak çınlamalarını
ince uzun kalp sancılarını
nereden başlayıp nereye gittiklerine dair

benimkisi izah edilemez bir lafazanlık.
yeni bir makus cinnetin içindeyim
bir adı olsa gerek...

şu bir kaç saatlik zaman diliminde
bir bardak su, bir fincan kahve içmek için
sigara tüttürmek, başının ağrısını dindirmek için
hıncahınç eşya ile dolu odalarda
burnunu cama dayayarak dışarıyı
seyrede biliyor musun

sanki üç beş dakikası var
öylesine tuhaf üçüncül bir duygu ki
aşk kadar yıpratıcı, bencil, kaprisli ve kıskanç

biliyor musun senden sonra
henüz hiçbir kimseyle senin gibi konuşmadım
hiçbir kimsemde olmadı senin gibi beni dinleyecek
hiçbir kimseye de anlatmadım
bahçedeki yapayalnız elma ağacını
rüzgarda eğilip kalkan çarpık çurpuk dallarını
uçsuz bucaksız gökyüzünü
ağır ağır inen çok şekilli kar tanelerini

biliyor musun herkesin bir kimsesi var
bir yetim bir öksüz bir sen bırakmışsın ardında
bir mezar kadar yalnız tek başına
henüz doğmamış vakitlerin kokusunu içime çekiyorum
sağdan soldan zıplayan başıbozuk sesleri
gelip gidip arabaların sessizliği bozan gürültülerini
yüzü çizik plağın cızırtılı şarkı nağmesini

biliyor musun hayallerin üzerine nasıl kilit vurulduğunu
nasıl bir sürgü çekildiğini
günlerce gecelerce en ufak bir şey yemeden
öylesi bir şey ki yaşadıklarım
açlık hissetmiyor susuzluk da duymuyorum
sensizlik içinde senle iç içe
seninle duyuyor seninle görüyor
seninle konuşuyorum...

biliyor musun kimi zaman düşünüyü hayra yoramayan havva gibiyim
kimi zaman af dileyerek kırk yıl gözyaşı döken adem gibi
kimi zaman katı bir günaha bulaşmış kader yaşadıklarım
kimi zaman ışık kervanlarının çingiraklarıyla uyanan seher

kimi zaman ağaçların ırmakların konuştuğu rüzgar
kimi zaman sanki bir cennette uğultuyla uyanan
bezm-i ezelde gibiyim

biliyor musun sarp yokuşları çıkmak için ödenen bedelleri
hayal zamanlarından kalma yıkılmış beldeleri
her şehrin hatta her semtin bir sahibi olduğunu
dört gözle yolunu gözleyenleri

biliyor musun seni görünce peydahlanan gölgelerim var
sırriyla ayna arasında, seninle benim aramda
bir o kadar ince bir o kadar görünmez ...

biliyor musun giderken son bakışını unutamadım
semadan yıldız yağıyordu
altın salkımlı buğday renkli saçlarına
gözüme çarpıp çarpıp geri dönüyordu
bir goncanın yapraklarındaki damlaydı gözyaşların
su damlaları serpiliyordu mavi renkli bulutlardan

biliyor musun pınarlar akıtıyordun
bir zümrüt denizinin kıyısından çıkmış gibi
duyulası bütün sesleri bastırıyordu hıçkırıkların
fırtına uğultusu, kasırga bulutu dağlar parçalayası
bir yanım ruh, bir yanım toprak
bir yanım sevinç bir yanım korku
nefes nefese her zerre ayrılıktı

biliyor musun hüznünü yaşıyorum ahdedilmiş zamanların
bir veda yazısıydı mektubunda ki şifreler
üzerindeki işaretler ayrılıklara kilitliydi
harf harf kelime kelime son satırına kadar

biliyor musun girtlağına kadar guruba meyletmiş
batmakta olan güneşin kızıl kızıl ışıldayan yzüzü gibiydin
ufkun derinliğinde sessizce uzayıp giden
som altından yontulmuş bir heykel gibi
akşam karanlığına çökmüş

biliyor musun bembeyaz kumsalında
dalgalarını ardı ardına gönderen denizin uğultusu gibiydin
sanki rüyasından az önce az evvel uyanmış
zihni bir çocuk zihni kadar boş

kalbimin bir yerinde hep kırık hep buruk
içinde yakan kavuran derin bir kasvet
gel deyince geldim gitmek senin elinde
belli ki bundan böyle hiçbir şey değişmeyecek
bir ayrılık ki artık geri dönüşü yok

redfer

İlyas Kaplan

Düş sarhoşu olmuşsun geceler boyu

pusludur yüzü gecenin
yıldızları
sönerlerken bir-bir
yüreğin sıkışır cenderede
ne kadar hayal varsa içinde
kırar kapılarını fırlar dışarı

vakit gelir
konuşmak yerine susmanın
yaklaşma yerine uzaklaşmanın
beklemek yerine unutmmanın
onu daha az inciteceğini anlarsın
dokunmak istersin
dokunamazsın...
ve bazen iyi şeyler biter ki
daha iyileri başlayabilirsin... diye
ararsın ...
seslenirsin en acı kelimelerle
nerdesin...

*

yeni bir başlangıç için.
derdini anlatmak istersin
zira alıp başını gitmiştir
yoktur
kayıptır
hasretin senelere dönse de
ne aşkına beddua
ne de ona kinin olur
bin bir dert çektirse de
onu mahşere kadar sevmeye yemin edersin

ezberlediğin sözcüklerden bir tek hece
yazdığın şiirlerden bir tek dize bile gelmez aklına
gittiğinden beri
o iki lambanın ikisi de yanıp durur hala

yokluğu
küçük bir fincandan yayılan kahve kokusu
sadece koklarsın
elin uzatır tutamazsın

gelse de
gelme de
onu düşünür,
onu özlersin,
sevgilerin özlemlerin derinliğinde
kaç kez onu hatırlar
bir sonbahar serinliğinde
hep düşlerini yoklar

*

bütün sazlar onun notalarını vurur
mızrap gibi
ama ne akortsuzluğun umurunda
ne de sözlerinin taşıdığı mana
bir şimşek olup tam ortasından
çeviremezsin geceyi gündüze
bel ki böylece
mavisi bile ölecek denizlerin
belki de
hiç gelmeyecek

her gece onu görürsün rüyanda
ağlayarak uyanırsın
tek hatırladığın şey rüya gördüğündür
zihnine binlerce mih gibi çakılır
nerdesin sözcüğü
hala onu özlüyorsundur

üzülürsün...
derdin ne olursa olsun
onu koklar gibi nefes alıp vermen.
hiç konuşmamayı seçersin günlerce
bilirsin ki unutmak en güzeli
fakat unutamazsın

*

bir yerlerden gelip takılır aklına
oysa gün bitmiştir
hazırladığın sofranın orta yerine
en sevdiğin çiçeği koyduğun vakit
saat on ikidir
akrebin kadranına bir hayal oturmuş
elveda demeden
bütün denizler usundaki dalgalara boğulmuş
düş sarhoşu olmuşsun gece boyu

vazgeçilmez olduğuna inandırmış seni
çaresizlik nedir bilir misin
kalbin kanatlanıp gittiği yere
bedenin gidememesidir
ne dokunaklı bir sözdür
nerdesin....

*

oysa
aynı pencere çamına alnını dayayacaktın onunla
o buğudan kağıt olacaktı
sen resmini yapacaktın

masanın üstünde
kalem defter durur
dışarıda gökyüzü patlarken

içinde nasıl bir yağmur yağar
şiiir olup dökülür boş yapraklara
soluk almadan,
yaşanılan sokaklar
bahar kokulu nisan ayları
özlediğın kişi adına
sırılsıklam olur her yer

redfer

İlyas Kaplan

Düş tozu

bir istasyonda unutulmuş ucu yanık mendil gibi
unutulmuş menkıbeler bırakıyorum her köşede
tren camından bir kentin görünümünü kadar sımsıcak

karanlığın en koyulaştığı zamanlarda her şey darmadağın
gök, güneş, denizler yer değiştiriyor
son defa görmek istiyorum kır çiçeklerini
çiçek açmış kiraz ağaçlarını
ateşle suyun birleştiği yerde parıldayan ay ışığını

alnımdan serin sular damlıyor önce
sonra bedenimin her gözesinden fışkırıyor kalp ağrısı
mor ışıklar tenimden ten, etimden et koparıyor
yüreğim cehennem alevi
bir başka yangın yeri düşünceler

denizler ötesi
buhranlar ahiri
ince bir sızı çöküyor vakte
derin bir ağıt havasında sızlıyor göğüs
bir ayrılık şarkısı söylüyor yegan yegan

titriyor vişne dallarında üç -beş yaprak
akıyor çuha çiçeklerinin kılcal damarlarına su
ruhumu alizelerin en sıcak buğusu

yıldırım yayılımı yangınlar vuruyor sineye
şerha şerha bin parçaya bölünüyor
her bir zerreden sırrı ifşa edilmiş büyüler tütüyor

koyumavi masallar adedince
ruhumu baştanbaşa kuşatıyor
cisimlerin kürelerde çağıldayan görüntüsü

benim yüzlerce binlerce gizli dünyam var
harap eden
cinnet getirten
benim gizli şulelerim var delirten
alevlerim var çıldırtan
bende birikiyor her şeyin tortusu
her bir özlemin dayanılmaz tutkusu

bende ki yangınlar sisli
bende ki yangınlar zehirli

içimde farklı bir his
tarifsiz sancılarla atıyor şah damar
kara nehrim buz tutmuş
çamurdan, kilden , balçıktan
üzerime soğuk sular dökülüyor
bense ceylan bakışlı şiirler yazıyorum

en ince hayallerin en Şeffaf kıvamınca
en katışıksız pamuk Şekeri pembedince
en parlak sabah yıldızının dűŐ tozu adedince
en çıplak tan yelinin sűzgűn mavilerince

redfer

İlyas Kaplan

Düşen bir yapraktı ağır ağır

geceye inmiş sözün muradı sensin
farkında değilsin
kalbinin zirvesine yürüyen ağır yükün
iki yakasına düğümlenen sensin aslında
dudakların ucuna uzanan tebessümün

hiç susmasın sesin
tel gibi incelsin
gamın mızrabı olup dokunsun yüreğine

sırrını vur gömleğinin iç yüzüne
kalbinin atlasında buluştur yeri göğü
tanıdık, aşına, anlamlı bir kitap sayfasında
gör kendini
hiç keşfedilmemiş şehrin bütün ışıklarını
bir uçtan bir uca renklendir
geçit resmi yapsın bütün nüansları

oysa
ruh iklimini değiştiren duygulardı
seneler boyunca birikenlerdi
bir rüzgarla beraber silinip gidendi
aşka adanan her ne varsa

gönüldeki pınarı kurutan yangınlardı
yüreği tuz buz edendi oysa
koyu gölgeler arasından
hafif esen bir yeldi
düşen birkaç yapraktı ağır ağır

dalıyla, çiçeğiyle gülümseyendi bahar
yirmi dört saat ışığı düşürmeyendi
bir serap, bir gölge, bir dumandı
kehkeşanlara kadar uzayan
sessizliğindi aslında

duygusal uçurtmalar yapmalıydın
ümitlerin olmalıydı uçurtma kuyruklarında
süzülmeliydiler gök duvarları üstünde
yerçekiminden kurtulup da kanatlanmalıydı
uçabilmeliydi tahayyül sınırları dışına
dönencelerinde zaman değişmeliydi

mümkünler faslından hayaller kurmalıydın
inanılması kolay bir şeyler söylemeliydin
susmalıydın belki de
oturup dizinin dibine
başını dizlerin üstüne bırakıp ağlamalıydın

vazgeç artık taş bir kalpten medet ummayı
ayakların yerden kesilmiş
sevdalara tutulmuş

bir dünyada yaşamaktan vazgeç

mecnunların silinmiş
leylaların kaybolmuş
kardan bir heykel kadar fanisin aslında
her an eriyip dağılmakta
şekilden şekle dönüşmekte

her gün
mevsimler gelir mevsimler gider
çiçekler büyür, çiçekler solar
toprak kurur, yağmurlar düşer
bir kaç defa
saçlarını okşarsın umutlarının
düşe girenleri boyarsın aslında
taşkınlığa mahal vermeden
kanatlanırsın sonsuzluğun göğüne

her gece
üşüten mevsimlerdesin
soğuk gölgelere çekilmiş
bir mahaldesin
rüyaların yapıldığı hammaddesin
bir uyku kozasındasın aslında

redfer

İlyas Kaplan

Düşler doğmadan büyümez

bir hüznün vardiyasında
kaybederim ümitlerimi katran karası zeminlerde
ayaklarımın altından salınıp giden toprağı
zulmün bin bir türlüüne uğrar düşüncelerim
göz ucuma takılır bir garip özgürlük
her dakikası zandanlar da kaybolur

olabildiğince terk edilmiş yitik ülkelerin güneşinden
hayallerimin büyüklüğüne köprü olur zandanlar

beyaz güvercinlere benzer kanat çırpırım
sızan her mor ışığın koridorlarında
bulutların üstüne öyle bir yükseklerim ki
ve sonrası içimde cehennemi dağılayan o kıvılcımlar
ve sonrası her feryadım felekleri velveleye verir
soluklarımda hissederim taş duvarlarını zandanların

hoyratlaşan günahların dumuruna uğramış
damdan kopan bir damla gibi düşerim zandanlara

köpürür önüne geçilmez bir vuslat arzusu
zandanların odaları soğuk duvarları buz
her lahzası ayrı bir ayaz
her anında kıyamet koparan haykırışlar
figanına aldırma dan yerin göğün
sağa sola saçtığım lahuti sızlanışlar
düşler doğmadan büyümez zandanlarda

her zamandan taşar gelir her tarafta yankılanır
sureta ölümdür zandanlar

redfer

İlyas Kaplan

Düşler ötesi

dün akşam yarı çıplak, saçı sakalına karışmış,
mezczup bir derviş,
yağmurun altında sırlısıklam
güya yanan ateşe, alevleri kabaran ateşe
birkaç odun daha atıp ısınıyordu
ateş ,kaç odunla yanacaktı ki
hiç ölmeyecekmiş gibi cehennem ateşinde yanasıcalar
hiç yaşamamış gibi odun olarak kalasıcalar

göz ucuna kim bilir hangi zaman takılmış
ağlıyordu ...
yağmur yağıyordu
akan bir ırmaktı sanki
peşinde akarken buldu kendini
akışında,ömrünün akıp gittiğini gördü
suda balıklar, gökte melekler

hangi masalın içine düşmüştü derviş
hangi asrın ,hangi zamanın padişahıydı,
bir yıldırım çarpması içinde
bir vakarın ihtişamıydı bu...
yoksa masallardan kaçırılmış
kör bir kuyuya hapsedilmiş
bir yusuf hikayesi mi

ayakları topraktan kesilmiş
bir gölgenin içinde yol almakta derviş,
yedı gök birbiri üstünde nur çağlayanı
nağmelerin en dokunaklısı ,seslerin en sırlısı ...
bir musiki şelalesi halinde çağlıyordu yağmur.
aynada gördüğü sahte bir cennet
yakını haber veren mücella bir uzaklık..

hey derviş şimdi, haydi git,
sırtını aynalara ver
içinde yol almaya devam...
gel, bize gel, başın sıkıştıkça bize gel.
gökte,şimşek gibi çakmaya devam
dön yalan dünyaya
dön .döndükçe dön..

kendinden habersiz
hayal ötesi,
arınmışlıktan daha ileri...
en basit mimiklerle ,en hurda tavırlarla
nefsinden bihaber, olduğun gibi
dön semanın üstünde...
koyu karanlık...arşın öte noktasına...
bir mezczup gibi düşler ötesine...
ayrıldığıın şehre tekrar gelir gibi
süzül her zerrele
ruhun erisin...

yedi göğün hazinesini görmek için,
görmek için yedi kat göğü,
bir uçtan uca ,
hurilerle meleklerle dolmuş...
meylet sırrına ,mazharına.
renk ,renk boyan
bir aşk sarhoşu ol, geri gel
bu toprağın ferisin sen
benim gibi ...

bir pervane gibi yakıp yandır kendini
bırak odunlar yanmasın
sen odun atmaya devam et ateşe
odun atmaya devam ...ey derviş...

redfer

İlyas Kaplan

Düşlerim hep yalnızlıktan taraf

sevimli saçmalıklar beynimi yormaya başladı yine
bu gece hasta olabilme ihtimalini yaşıyorum
zaten öfkem doruğunda neredeyse çıldıracağım
savurduğum küfürler yetmiyormuş gibi
ateşim otuz sekizin üzerinde
kendimden geçmiş bir halde
sayıklıyorum

yalnız kalınca aklıma bunaltıcı şeyler geliyor
bir duygunun ilerisinde arzular bunlar
ışık pencereden girmiş yatağın üstünde
camdan yansıyan gölgelerle oynaşiyor
hiç bir aşkın ilacı icat edilmedi henüz
aşk ancak kendiyile tedavi edilebilir
yalnızlıkta ,ancak yalnız kalmakla bence

ilk önce yalnız olduğumun farkında olmalıyım
bir öfke anında bir buhran dakikasında
istikbali, hali her şeyimi feda edebilirim

susmak gerek bazen uzunca bir zaman
pencereden arka bahçedeki manzarayı seyretmeli
bazen albümdeki en mutlu resimlere bakmalı
en budala zamanlardaki en eğlenceli resimlere

vakit gece yarısını geçtiği saatler
kızılıklık şerbetiyle dolu sürahi
bir de çiçek desenli bardaklar
aynanın üstünde kan çanağına dönüşmüş bir çift göz
yalnızlığın efkarına kapılıp körkütük sarhoş

an olur eririm ,an gelir yanarım fitil fitil
bu gamlı yürek büyük derde düşmüş
kurtulması zor çaresiz dertlere
içim yanmış ,tutuşmuş bir kere
düşlerim hep yalnızlıktan taraf
kanıma işlemiş yalnızlıktan yana her ne varsa
ruhumun içinde sükun edip kalacaklar

yaprakları dökülen ağaçlar yine yeşerecek
toprağa bahar gelecek
ağaçlarda ve bahçelerde çiçekler açacak
ben yalnızlıktan asla vazgeçmeyeceğim
yine mum gibi eriyip akacak yüreğime

seni seviyorum diyeceğim yalnızlığa
yıllar böylece akıp gidecek

redfer

İlyas Kaplan

Düşünüyorum

sıkılıyorum şu sıralar
için için bir bostan korkuluğuna dönüşen
menşei olmayan bir kaygım var
mütemadiyen yaptığım hataları da hesaba katarsak
yalan bile olsa hayata şerh düştüğüm
umut deryasında
solduğum her hava ters yüz

işte, kan lekeleri gibi kızıl böğürtlenler masanın üzerinde
kızıl lambanın gölgesi duvarda izler yaratıyor
mor renkli kuleler yıkılıyor bir bir
kendi masalımdayım
en çok üşüyen yerim ıslak ayaklarım
yavaş yavaş uyuşuyor kanım
sonra ruhumun gitme isteği ...

nasıl da kış gibiydi
ne donuşlar hissettim, ne karanlık günler gördüm
nasıl da her yerdeydi,
yaşlı ocak ayının renksizliği
bu yetimin umudundan farksız
suskundu, ve de donuktu.
saatlerin benzi atıyordu üşümek korkusuyla

üzüntüler, melankoli koyuluğuna karşı bir panzehir
demli çayın koyu kızıllığı içimi ısıtıyor
her şey bitiyor işte
öteki günler gibi
duruyor her şey.
sonra annemle şakalaşıyoruz...

alışılmış çileleri
yarı fiyatına şehirde satsam
bir alıcısı çıkar mı...
belki birden gökyüzü açılır,
akşam yıldızı çıkar,
umutlar parlar gökyüzünde.

içimdeki yazı tam da kışın ortasında keşfetmiş
nihayet anlamışım,
içimde yenilmez bir yaz olduğunu.
meteorlar gibi
göksel bir varlık yüklü
içimdeki sonsuz deniz

nasıl da öldürülmüş

her şeyin bir başka şeyin gölgesi haline geldiği bu girdapta
lafızları tekrarlamaktan bitkin
lafzın taşıdığı manayı yok saymakla meşgul
bir uygarlık çöküşü

her yerde sis
bir illetin alametiymiş gibi çepeçevre sarmış gökyüzünü
bacalardan süzülen duman şehrin üzerine çöküyor
orada burada ölgün ölgün yanan sokak lambalarının ışığı
ne kadar isteksiz oysa
matem elbiselerine bürünmüş bitkin vaziyette
bata çıka yüzen vapurlara vuruyor dalgalar gaddarca

hayalperestlik hükmünü yitirmiş
çığ gibi büyüyor
zihnim de hep aynı cümle dolaşıyor

bir tutam uyku dolaşıyor gece karanlığının yırtık libasında
yitip giden mazinin... azıcık ucundan damlıyor iksiri
doruklardan tam da ortasına yerli yersiz bir düşüş
mütemadiyen yosun tutuyor düştüğüm tan vakti

bir şarkı metninden esinlenerek bestelenmiş
son kez
elveda yıldız huzmelerinden devşirilen ateşin her kıvılcımına
elveda varla yok arası iklimlere
elveda zamana miras bıraktığım hatıralara

redfer

İlyas Kaplan

Düşüyorum

sıkılıyorum şu sıralar
menşei olmayan bir kaygım var
soluduğum her hava ters yüz

işte, kan lekeleri gibi kızıl böğürtlenler masanın üzerinde
kızıl lambanın gölgesi duvarda izler yaratıyor
mor renkli kuleler yıkılıyor bir bir
kendi masalımdayım
en çok üşüyen yerim ıslak ayaklarım
yavaş yavaş uyuşuyor kanım
sonra ruhumun gitme isteği ...

nasıl da kış gibiydi
ne donuşlar hissettim, ne karanlık günler gördüm
nasıl da her yerdeydi,
yaşlı ocak ayının renksizliği
bu yetimin umudundan farksız
suskundu, ve de donuktu.
saatlerin benzi atıyordu üşümek korkusuyla

üzüntüler ,melankoli koyuluğuna karşı bir panzehir
demli çayın koyu kızıllığı içimi ısıtıyor
her şey bitiyor işte
öteki günler gibi
duruyor her şey.
sonra annemle şakalaşıyoruz...

alışılmış çileleri
yarı fiyatına şehirde satsam
bir alıcısı çıkar mı...
belki birden gökyüzü açılır,
akşam yıldızı çıkar ,
umutlar parlar gökyüzünde.

içimdeki yazı tam da kışın ortasında keşfetmiş
nihayet anlamışım,
içimde yenilmez bir yaz olduğunu.
meteorlar gibi
göksel bir varlık yüklü
içimdeki sonsuz deniz

nasıl da öldürülmüş
her şeyin bir başka şeyin gölgesi haline geldiği bu girdapta
lafızları tekrarlamaktan bitkin
lafzın taşıdığı manayı yok saymakla meşgul
bir uygarlık çöküşü

her yerde sis
bir illetin alametiymiş gibi çepeçevre sarmış gökyüzünü
bacalardan süzülen duman şehrin üzerine çöküyor
orada burada ölgün ölgün yanan sokak lambalarının ışığı
ne kadar isteksiz oysa

matem elbiselerine bürünmüş bitkin vaziyette
bata çıka yüzen vapurlara vuruyor dalgalar gaddarca

hayalperestlik hükmünü yitirmiş
çığ gibi büyüyor
zihnim de hep aynı cümle dolaşıyor

bir tutam uyku dolaşıyor gece karanlığının yırtık libasında
yitip giden mazinin... azıcık ucundan damlıyor iksiri
doruklardan tam da ortasına yerli yersiz bir düşüş
mütemadiyen yosun tutuyor düştüğüm tan vakti

bir şarkı metninden esinlenerek bestelenmiş
son kez
elveda yıldız huzmelerinden devşirilen ateşin her kıvılcımına
elveda varla yok arası iklimlere
elveda zamana miras bıraktığım hatıralara

redfer

İlyas Kaplan

Ebabiller uçuralım

ebabiller uçurarak gidelim bu diyardan
derin uykularla emzirdiğimiz gecelerden
göğe açık avuçlardan ruhumuz kanatlınsın
matem dolu sabahlar olmadan
yıldızlar misali dolunay düşlerine gidelim

sevda seherine düşen balsız peteklerin arısı gibi
sonbaharlarca savrulan hasretleri toplayalım bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
özlemle dökülsün yollarımıza ıtırlar iklim iklim
son kasım günü terk edelim kentin tenhalaşan sokaklarını
son saka kuşları da göçmeden gidelim

geçmiş bir zamandan efsaneler bırakalım esrarlı havzalara
ırmaklarından hüznün akıtalım bir kum saatine zerre zerre
bir zaman sonra kaybolsun süveydadan akseden izdüşümleri
mavera mevsimlerine karışıp gurbet akşamlarına gidelim

acılara tutunup günlerce sürüklenelim çağlar boyu
uzak diyarlara yaz göçebelerince kanat çırpalım
yeni bir düş daha kuralım bu sefer
mavi bir ışık gibi öteki hayallere gidelim

redfer

İlyas Kaplan

Ebet

ben aşk istiyorum
içimdeki buzları eritecek
buzdan sarkıtlarımı çatlatıp kıracak
kalbimin eriyip akmasını,
tutku nehirlerinde boğulmayı istiyorum
o zaman bütün gece sahilde şarkılar söyleyeceğim
karanlığın her şeyi örttüğü kuytulara
hayranlıkla baktığım mimozalara

ben aşk istiyorum
kalpten kalbe konan kelebek kanatları gibi renkli
kudümlerde düşünüp neylerde ağlayan ahenkte
tuz kadar mübarek, ekmek kadar aziz
toprak gibi bereketli, su gibi temiz

ben aşk istiyorum
bahar dallarını kuru bir ayaza boğan çiğlere benzer
ıstırapı hiç dinmeyen suyu arayan çöller gibi
ayrılık var diye mecnuna haber veren güneş gibi
yine matem, yine zari, yine leyla olacak
hicranıyla yanıp tutuşan kara sevdalılar misali

ben aşk istiyorum
yaş yerine kan akıtıp ağlayan gözüm olacak
yanan kalbimde vuslat özlemiyle tutuşan közüm olacak
seher rüzgarlarıyla gönlüme serin-i serap olacak
hıçkırıklar boğazında düğüm düğüm
bülbul gibi feryat-u figanım olacak
kayalar gibi içende ırmaklar kaynatacak
taşlar gibi çatlaklarından su fişkirtacak
yine taş gibi yine duygusuz yine katılaşıcağım

ben aşk istiyorum
dondurucu zemheri soğuşunda sığındığım ateş olacak
nisan yağmurlarının yalanına aldanan toprak gibi
rüzgarlarında mecalsiz dalları kırılan ağaç gibi
inci gibi yaşlar akıtıp ıstırap çektirecek

bir aşk istiyorum...

redfer

İlyas Kaplan

Efsane

savurur rüzgar nefesimi
içime uhrevi gölgeler üfler
ufukta ki nur bulutu
uzaktan yakına ,yakından ruhuma
boncuk boncuk terim bir ummanın köpüğü
alnimda açılmış ince derinlikler kim bilir kimin

kuşluk zamanları aydınlanınca gökyüzü
tenime ışıklar dokunur toprak zannıyla
bereketlenir hatsız hesapsız arzularım
arsız duygularım, rengarenk günahlarım

kalbime tebliğ edilince öğlenin müjdeleri
daha duru, daha berrak sadrıma ilişir aşk
vaat edilen altından ırmaklar akan cennet
zevki sefanın son mekanı
birer birer kusurlarıma tövbekar olurum

ikindi zamanları azar zahiri tecellilerim
akşam öncesinde gizli feyezana ilişkilerim
varlığım fıtratına mihlanmış
manevi mertebeler arzularım uçsuz bucaksız
ilahi hikmetlere gark olmuş

tinsel bir ışık altında yürürüm akşamın elemine
secdelerimle katılırım bu kutsal temaşaya
yitiririm cezbe halindeyken cüzi benliğimi
yaratanın huzuruna doğru bitmeyen yolculuğum
nefsimin değişimleri mevsimler boyu

hürmetim var gecenin benliğinde olup bitenlere
safi huzur uykum, mışıl mışıl uyurum
sürprizleri benzersiz, ihtişamı arındırılmış
dokuz efsaneye bedel , bir sihirli zaman yaşarım
hiçbir gözün görmediği hiçbir kulağın duymadığı

redfer

İlyas Kaplan

Eğer uykudan azat ediyorsa seni

evet...
biricik ve yegane bir amacın parçasısın sen
vazgeçilmez
çok önemli
ve değerli olan bir anlamın sahnesi senin varlığın
nasıl mı
işin sırrı, aramakta
arayan ol
yolda ol
yeter ki

bu gidiş nereye
sorusu olsun kulaklarında
gönlün dua dua ıstırap
ısrarlı bir yakarıшта
niyetin samimi , saf ve riyasız
azmin tüm varlığını harekete geçirmiş olsun

sana var olma ihsanını
ikramını ve emanetini teslim eden Yaradan
cevapları da arayan kalbine saklamış
saklandıkları yerden çıkarmak için aramaya başla
eğer hala
bir nefes hayat veriyorsa canına...

eğer damar damar tüm varlığına yayılıyorsa
hayat taşıyan kan
eğer uykudan azat ediyorsa seni
karanlığı yaran güneş...
sana verilen bir mesaj var
ey sen
kalk, kendini bul
kendini tanı ve keşfet
Yaradan'ın özüne işlediği
amaç uğruna aksiyona geç

çözülmesi gereken her düğüm
O'nun iradesine meftun değil mi
Rabbin seni unuttu mu
bıraktı mı
asla

O değil mi,
Rabbin seni bırakmadı ve darılmadı ,hitabıyla
yalnız olmadığını sana hatırlatan
O değil mi,
Elbette işin sonu senin için öncesinden daha hayırlı olacaktır
buyruğuyla seni destekleyen

O değil mi,
Rabbin sana mutlaka lütuflarda bulunacak
sen de memnun olacaksın seslenişiyile

seni müjdeleyen
evet
O'

O'na muhtaç olmakla
O'ndan gayrisinin yaşatacağı zilletten seni azat eden
O'değil mi
öyleyse dem bu dem

başı da süreci de sonucu da bereket olan
arayış hareketinin tam zamanı
varlığının anlamını bulma arayışının
tam vakti

bir anlamı olmalı
her bir tanenin, çekirdeğin, özün ve bir amacı
baharda coşup taşan dalların...
dalları şenlendiren, varlığıyla anlamlandıran tomurcukların
tomurcuğun baharda açmasının bir anlamı
bir maksadı olmalı
soğuk ve ıssız geçen kışı pes ettiren
her doğan güneşin bir amacı olmalı

güneşin emeğine hürmet gösteren
tohumu çatlatıp fişkirtan
sana bir selam çakıp
dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştiren
bu çiçeklerin bir amacı olmalı

cümle alemde adı var olanın her biri
biricik ve özel olmalı
kendine has
yeri doldurulmaz ve vazgeçilemez olmalı her tane
her çekirdek ve onlardan oluşan her bir bütünün
her bir insan gibi
içinde sakladıklarının
biriktirdiklerinin
bir anlamı ve amacı olmalı

gönlüne ağır gelen her yükün
gözünden akan yaşın sebebi olan şu kederin bir amacı olmalı
bu yük
şu keder
o sıkıntı
kabullenip aşmaya karar verince arıtmalı seni
derinleştirmeli
içe doğru yüceltmeli

köklerin derinleştikçe, sert rüzgarlara, acımasız soğuğa
hain müdahalelere inat, dalların yukarıya
en yukarıya doğru uzamaya devam etmeli
demirin şekil bulmasını

şekille birlikte benlik kazanmasını sağlayan ateş gibi
yakıp şekillendirmeli seni
bu yük
şu keder
o sıkıntı...

yeni baştan şekillenmeli her an
her mevsim, ömrün her bir safahatı
zamanın, mekanın, kendi etrafında dönen bu dünyanın
onu saklayan şu kainatın sahibi olan Yaradan'ın
bir planı olmalı

senin bu var oluş zincirinin içindeki amacın ne
hangi halkasın sen
katkın ne bu zincire
ey sen
sakın izin verme
umutsuzluğa

öyleyse
benim için
senin için
onun için...
yarattığı her bir varlık için
bir amacı
bir planı
olmalı...

redfer

İlyas Kaplan

Elifin saçları örülü

kaç düşün bir elif eder
kaç elif genç kız olur
kaç elifin düğünü olur

siz elifi gördünüz mü?
ve siz ey yarış yerlerinde şahin gibi uçan
yay gibi gergin arap atlarının üstüne kurulu süvariler
pırlı pırlı kılıçlarını savuran kahramanlar
anadolunun zavallı eliflerinden var mı haberiniz?

sizin kulağınız sağır, gözünüz kör, kalpleriniz felçli mi?
yüreği eriyen tek kişi yok mu?
öfkenin örtüsü kalın bir gece gibi sarmış dört bir yanı
hıçkırıklar elif gibi

ah ki ne ah ...
elifi öz vatanından ayırdılar ...
ve bir sabah
dağ ucundan yeni çıkan bir güneşin masumluluğu içinde
elif yüzlü kızları da saçlarından sürükleyip götürdüler
haykırışları yırttı gökleri
yürekler parça parça
çırpınıp inleyen elifler
verdi son nefesini
mühür vuruldu gözlerine

süpürdü rüzgar teni nefes nefes gök gibi
bir masal gibi
bir varmış bir yokmuş gibi
yeller esti yerinden
bir deprem ki yarıldı toprak
tükendi çılgın çılgın akan şeker gibi tatlı nehirlerin suyu
karalar bağladı gece gündüz
yasını tuttu elifler

elifin saçları örgülü hayalleri tutsak
öyküsü hüznü
sarı saçlı ,hiç oyuncağı olmadı elifin
her gece hıçkırık sesleriyle hayaller kurardı
çiçekler açardı bahçelerinde
hep karanlık bir gecenin ıssızlığında
yıkarlardı hayallerini
umuda dair her ne varsa
yüreği kanardı ince ince... elif gibi

elifi tanıdınız değil mi?
tanımış olmanız gerek çünkü her gün görüşüyorsunuz
televizyonda, internette, gazetelerde
okuduğunuz haberlerde elif var
baktığınızda içinizi acıtan
kan revan içinde
işte o gördüğünüz elif...

biliyorum içiniz burkularak bakıyorsunuz ona
sadece gündem konusu olmaktan öteye geçemedi elifler
ateş var, acı var, kan var, yangın var
kalbimizde kurşun tohumları
yavaş yavaş ölüyor içimizdeki elifler ...

çünkü elifleri seyrederken intikam hırsıyla büyüyoruz
çünkü zihnimizde ki elifleri hiçbir şey silemeyecek
geceleri ölüm kusuyoruz
uyuyamadan yumuyoruz gözlerimizi tıpkı elif gibi

kafamızı sağa çevirdiğimizde bir elif enkazın altında
sola çevirdiğimizde hastanelere sedyelerle yaralı taşınıyor
en çok elifler taşınıyor sedyelerde
koşarken düşüyorlar bazen
ayakları kan izi bırakıyor bastığı yerlere

bak benim adım elif diyor birisi
özgürlük için bedeller ödüyorum
kopuk ellerim
kopuk bacaklarım
yüreğimden koparıyorlar
suriyeyi arakanı filistini
içim sızlıyor
müslüman olmak ne zor işmiş...meğer

benim adım da elif ...
üşüdü ellerim
ve sen kış soğuşunda hiç düş kurdun mu
küf tutmuş namlularda çiçekler büyüttün mü
karanfil renginde
nice batan güneşler içinde
dua kuşları uçurdun mu kızıl ufuklara doğru
mavi gözlü nehirlere yıldırımlar düşmeden
önce dikenli tellerle sardılar etrafımı
mayınladılar yüreğimi
zifiri gecelerde ..

kurban ettiler elifi tanrı huzurunda
tank paletleri ezdi bedenini
direnen gözlerindeki ışıklar söndü
bir güvercin kıpırtısı işitildi
ölüm mangalarının önünde delik deşik
yeniden topla, tüfekte, bombalarla geldiler
geçtiler köylerinden elifin
yıkılmamış , yakılmamış ev
toprak üstünde canlı bırakmadılar
ve feryatlar
ve çığlığını bastırarak
ve alıp götürdüler solgun yüzlü elifleri

ey parçalanmış yürek
ey kesik damar
ey ateşlenmiş umutlar
geceler hiç bitmeyecek
sabahı göremeyecek güneş
gözlerde yalnızlığın korkusu
ne fark ederdi güneş doğmuş doğmamış
ne fark ederdi elifler ölmüş yaşamış

bir kuru ekmek halep
bir yırtık resim arakan
bir kırık kalem saraybosna
yıkık bir umut çeçenistan
gecenin çığlığı istanbul
yaşanan bir özlem endülüs
filistin sadece acı
elifin günahı çocuk olmak
ben
sen
o
biz
siz
onlar
cümle alem suçluyuz..

ateşin yandığı her yer elifin
ateşin dayandığı yer de
ceset ceset
suriyeli iraklı ,yemenli,arakanlı,filistinli
elifin gözleri hala ıslak
hala öfkeli
kafkasya barut kokulu
bağdat kaçınıcı kez yıkılmış
parampaça....
darmadağan
duman duman kabil
katiller tanıdık
elifin katili...ölüm...
ölümden kaçış yok...

elif ipek saçlı
elif mavi gözlü
elif gök gibi masmavi
şahin bakışlı kartal duruşlu
bir masal elif
bir varmış bir yokmuş gibi
bir altın bulut
bir rüya ,hayalden öte
aydınlık boşluğun üzerine serilmiş
büyülü alemlerin mistik şarkısı elif
evveli ve ahiri gök kubbenin
yıldızların kostümü

parlayan dolunayın ışığı
sessizliğin içinde ...
zamansız bir hayatın adıdır elif

farklı ırkların elifleriyiz
farklı şarkıların anlattığı
en derin kuyulara bırakılan
farklı eliflerin açmayan gülleriyiz

sıcak bir ağustos gecesi
elif...
generalin adamları tarafından
Viznar vadisine götürülüp öldürüldü
mezarı hiç olmadı
kendisinden başka hiç kimse gerçek ölüm şeklini bilmedi
kandan kızıl gözyaşları gibi...
beyaz bir güvercin gibi
çıkacak tanrının huzuruna elif...

hey cennet kuşlarının gözlerindeki ölü düşler
küçük elifler son nefesini verirken alınan son nefes hey
tarifini hiç kimse yapamaz içimde beslediğim kinin
titrek nefeslerle soluyorum ...
yüreğim nyanmar yüreğim suriye
mostar nehri kıpkızıl
beyaz laleler ...
sürgün ...

elif hiç görmedi istanbulun gizemli baharını
peygamber kokan medineyi..
kirlenen güneşi yıkayacak yağmurları beklemekle geçti ömrü
fizan çöllerinde ki gecelerde gözleri yanık
hep serap sanırdı babil kulelerini
hangi yıldıza doğru baksa
ıslak gözlerinde yusufun rüyası
ağlar elif ...yunus gibi
koca bir coğrafyanın karnında çaresiz ...

vahşi çılgınlıklar savrulurken geceye
ölüm askerleri korku vadilerinde yine
ayaklar altında kalacak filistin düşleri
birazdan ateşe verilecek yine evler
ölüm sirenleri dolaşacak kapıları birer birer
elifler doğmadan ölecek
çiçeklerin yapraklarında kalacak kan lekeleri
gepegenç eliflerin üstüne düşecek ay
ağıtlar kanayacak yine anaların yüreğinde

koltuk değneği olacak bastığı yerlerde...
elifin tek korkusu
iki elinle sapanla taşı atamayacak
bir bacakla yaşardı belki amma

bir başına yaşayamayacak,
doğu türkistan, türkmeneli ,urumçi
gök bayrak ağlayacak
yanacak yüreği elifin

bir ilahi ses yükseliyor semaya
karanlık gecelerde..
farsça ,türkçe,arapça ...
ölülerin dillerinde elifli şarkılar
anadolu şehirlerinde
yıldızların aşkı çağırır elifi
kutlu yolcunun mîraçgahına
cebinde oyuncağı ...
soğuk, açlık, çaresizlik
elif senin Allâh'ın her şeyden büyük.

şeb-i yeldadan fecre kadar
göğe kanatlanarak yıldızlara dokunuyor elif
hicaz bir sedayla, sabahlara okunup
bir ucundan dünyanın öbür ucuna
sürülmüşsün senki sefil,
senki garip ,senki yetim...

senden kanatlanan güvercinler
o kutlu haberleri taşır yeryüzüne
sessiz göğün ışıman renginde
özlemin kızıl renkleri uçuşur gözlerinde
saçlarında güneş yalımı
içine yayılırken ateş...
bir gök karışımı yıldız takar beline
özlemin yedi baharınca söylenir türkün
umut olur elifler bozkırın çöl gecelerine
yağmur olur umutların taze sevinçlerine
maviler içen gökyüzüne...

hey siz...
daha çok öldürün elifleri
daha çok ...
yok edin sevgiye dair ne varsa...
lakin ölümü öldüremezsiniz ki...

elifler gerilmiş bir yay gibi
namluda kurşun gibi
ipek saçlarında , çakık kaşlarında
kerkük, musul ,kerbala
hiç beyaz gelinliği tanımadılar
hiç gül koklamadılar
dikenler de batmadı ellerine
süngüler saplandı hayallerine
sonra kapandı dudaklarında ki tebessüm...

sen hey...
bu dünyada elif olmak ne demektir bilir misin?
cehennemnin ortasında elif gibi yaşayabilir misin?

redfer

İlyas Kaplan

Elin kızı

senden başka kimim kaldı
simsiyah gözlerinin karasında yapayalnız
uçsuz bucaksız umutlarımıza
hayal kırıklıklarımıza rağmen
kim bilir ne kadar ayrı kalacağız
ey elin kızı

her pazartesi akşamı tren garından
kendi gölgesinin ardından yürüyen bir adam gibi
gözden kayboluncaya kadar
el sallarım
havadaki kokuna
kır çiçeklerine
seni doldururum ciğerlerime hep yeniden
ey elin kızı

biz aşkı peyderpey yeniden yaşamadık mı
aynı mehtabın altında
cennet çağrışımı , duygu yağışlı
issiz bir kıyı boyunca
sen mavi bir derya
ben sana kavuşmayı arzulayan bir ırmak
ey elin kızı

içimdeki kuraklığı bir bilsen
sana susuzluğumun şiddeti nice çöller kavurur
ne olursun çöl yangınlarına atma beni
o ceylan bakışlara aldandım bir kere
ey elin kızı

biz bir mucizenin gerçeğe en yakın halini yaşadık
onca yıl sadece seninle beraber
her bir kelimenin gönülden söylenen hali gibi
yıldızlar sönecek birazdan
en karanlık gecelerde
anlat bana bu aşkın sırrını
ey elin kızı

redfer

İlyas Kaplan

Elin oğlu rahat bırakmaz ki adamı

elin oğlu rahat bırakmaz ki adamı

yapma oğlum dedi ırazca kadın
yapma elin delisiynen deli olma
şeytana uyma
bunun uçun heç üzerime gelme ana
eğer ben de bunu sormassam o delibaşa
yazıklar olsun bana

nasılmış bakalım çocuk dövme
dövsün be oğlum ölmedi ya
delibaşın yaptıkları galsın yanına
sen etme...
ite bulaşacağına çalıyı dolaş
zalim belasını elbet bulur bir gün

ana ne der elin uşağı amma
demezler mi
delibaş ibraamın oğlunu dövmüşte
ibraam gık diyememiş
ben nasıl varırım o zaman gayfaya

oğlunu dövdüm
kızarsam babasını da döverim
diyormuş üstelik
yarın şeere gedip
bir silah almadan başka yolu yok

ne dersin oğlan sen
bir de başına vuguat mı çıkaracaksın
o gadar çocuğu öksüz mü yapacaksın
bu yaştan sonra

amma ana...
anayı manayı bilmem ben
otur oturduğu yerde
el ne derse desin
ele galırsan
el adamı dağdan daşdan atar

ne ettiler görmedin mi yetim hasanı
iki çılğının sözüne uyup başını belaya soktu zavallı
şimdi nerde o akıl veren arkadaşları
iyi günde
insana akıl veren çok olur emme
gel görelim, kötü günde
selam veren az bulunur
ben biliyom sana akıl verenler var gayfada
seni dövüştürüp seyrine çıkmak isteyenler var

anasının bu nasihati sarı ibrahime tesir etmiş

vazgeçmişti delibaşla cebelleşmekten
vazgeçmişti amma
elin oğlu rahat bırakmaz ki adamı
komşuları musa çavuşun mektep kaçağı
har etti fitnenin ateşini
akşam üzeri

delibaş kahvenin yanından geçiyordu
yanına yaklaştı
senden de sıtkımı sıyırdım gayri
neden...
utanmıyon mu laf yemeğe
irazca karının ciyersizinden

bilmiyor zannediyon her halde olan biteni
ben bir şey bilmiyom agadaş
bilyon bilyon ya
bilmemişlikten geliyon işte
vallaa bilmiyom agadaş

bak, dinle beni
ben biraz evvel
çolak memedin orda oturuyordum
gayfa epeyce galabalıktı
irazcanın oğlu sarı ibrahim oraya geldi
muhtar osmanla bir köşeye çekilip
yarım saat konuştu

gonuşur, gonuşur...
kalkıp ta ayrılırken
cahillığın lüzumu yok dedi muhtar
desin... Allah Allaah...

dur bakalım
dinle bir beni
lafın arkasını al bakalım
sonra ben muhtara vardım
muhtar dedim
bak...
delibaş benim arkadaşım
doğru söyle
sarıyan ne gonuşuyordunuz dedim

muhtar önce kem-küm etti
sonra çıkardı ağzından baklayı
neymiş bu bakla
güya sen irazca karının sınırını sürmüşsün
onu da torunu görmüş
neye sürüyon demiş
sen de çocuğu ayaklarından tutup suya batırmışsın

üstelik bir iyice de dövmüşsün

sarı ibrahim akşam kahveye gelmiş
ağzını açmış
gözünü yummuş
ne demiş
boş ver dediklerini
Allahını seven ne demiş
ben verdim cevabını
ne demiş yahu ?

bilirsin ben
onun - bunun sözünü taşımayı sevmem
bilirim...bilirim
güya seni vuracaktım, vurabilecekmiş gibi
senin için bir de silah almış, sıkabilecekmiş gibi
bu gayfaları ona haram edeceğim diyormuş

ben de görelim bakalım, dedim
vuracağından mı yahu
gönüşüyor işte
gene de sen boş bulunma emi
ne olur ne olmaz
bakarsın bir kalleşlik yapar
öldürür müsün...
öldürür müsün

tabi öldürürsün
yahu işi buraya getirecek bir şey yapmadım ki ben
sarı neden böyle gönüşür ki
sabahleyin ben çocuğu
topraklı tarlaya göndermiştim tıraktörle
çocuk sınırdan biraz içeri girmiş
Allah var
biraz gızdım

ben köye dönerken ıraz garının torunu geldi
bizimkiyken kapıştılar
ben göştüm, ikisini de azarladım
gavga canınız istiyorsa makarnoya gedin dedim
hepsi o kadar

demek ibraam bunun uçun bizi vuracaamış ha
valla bilmem agadaş
sen bilirsin
benden bir dost olarak söylemesi
bu adam bu işi yapacağı benziyor
bundan korkuyorum

sarı ne yapabilir bana
düşmanın garınca da olsa
ayağını denk al derler ya

ben sana her şeyi söylemiyorum
eğer söylediklerinin üçte birini söylesem
hiç şüphesiz aklını oynatırsın

delibaş mekteplinin tahrikiyle çılgına dönmüştü
ondan ayrıldıktan sonra doğru evine gitti
akşam olmuştu
gavur-müslüman belirsiz hale gelmişti
delibaş muhtarın evine vardı
muhtarla evin arkasına çekilip baş başa konuştular
delibaş duyduklarını bir bir anlattı muhtara
muhtar şaşırmişti

delibaş sözünü bitirmeden beline davranarak
kara yılan gibi
belçika marka bir tabanca çıkardı
bak muhtar dedi
irazcanın oğlunda varsa bende de var
heç kimsenin gözünün yaşına bakmam haa
benim ocağımı söndürmek isteyenin
söndürürüm ocağını

ilk defa böyle bir hitaba maruz kalmıştı muhtar
çok fena sinirlenmişti
daha çok aradaki söz taşıyan münafıklara kızıyordu
kahvede sarı ibrahimle
başka bir mesele için konuştuklarını
duyduklarının tamamen asilsiz olduğunu
uzun uzun anlattı delibaşa
delibaş epeyce sakinleşmişti

mektepli de vazifesine devam ediyordu
delibaştan ayrılır ayrılmaz hemen
sarı ibrahime geldi
çok sevdiği komşusunu bir kenara çekerek
başladı konuşmaya

bilirsin ben seni severim ibrahim
senin için yapamayacağım hiç bir fedakarlık ta yok
şimdi dinle beni bak
delibaş arkandan dolaşarak
her gün seni takip ediyor
kendini koru
ölüp gitme boşu boşuna

ne yaptım ben delibaşa
hiç, bir şey yaptığından mı...
adımın gözünü kan bürümüş bir kere
ölümünü arıyor
akşam yakasına sarıldım
bak delibaş dedim
eğer benim komşumun kılına dokun

karışmam sonra...ha

peki gelsin de görelim bakalım
demek biz işin arkasını aramayınca korktu zannetti
senin ondan korkmayacağını dağdaki çobanlar bile bilir
ona aldırma yahu
tedbirli olmak lazım tabi ki
bir bakarsın gece baskına gelir
sen uyurken her türlü kötülüğü yapabilir
onun için boş yatma sakın

yatsıdan sonra ıraz kadının evine geldi muhtar
anasından ibrahimi sordu
ırazca da az önce musa çavuşun oğluyla
evin arkasına doğru çıktıklarını
biraz sonra geleceğini söyledi

ıraz karı
muhtarın gelmesinden meraklanmıştı
bir kaç dakikalık sessizlikten sonra
muhtaaar... dedi
ne dersin ıraz ana
gurban olurum boyuna postuna
bir akıl versen ya bana

hayrola,
bir şey mi var başında
şurada bir ocağın bir umudu bir oğlum var
onu da çok görüyollar
davşana kaç, taziya dut demeden
ne anniyorlar bundan

bir şey mi diyen oldu yoksa
ikindinneyin delibaşın avradı geldi bura
sövmedik, saymadık bir yanımızı bırakmadı kadın
ney imiş derdi
heeç,
gööyaa bizim oğlan kocasını kollayasıymış
punduna getirirse de vuracak olasıymış
erkekleri öne sürer
kim kimi vurursa helal olsun diyor avrat
ne yapacaam şaşkırdım kaldım

her şeyden haberim var ıraz ana
bu köyü karıştırmak isteyen
üç dört bozguncu anarşist var
hep onlar körüklüyor bu ateşi
amma sen heç merak etme
inşallah bu işin üstesinden geleceğim

şu mektep kaçağı var ya köyde...
hangi mektep kaçağı bu

canım gominis diye mektepten attılar ya
çıkaramadım
musa çavuşun oğlu
komşun, komşun yahu
eee
hep o yapıyor bu münafıklığı
şehri birbirine düşürdü
şimdi de kışkırtıyor köylüyü

demek o oğlan mektepten govuldu haa
govuldu yaa
neden govdular
bolşevikliği istiyormuş
hocasına silah sıkmış
bir sürü vukuatı varmış
töööbee tööbeee
o nasıl şey öylee

demek bizim delibaşı da kışkırtan o haa
o ya.
ona gidiyor öyle diyor
buna geliyor böyle diyor
neredeyse köylüyü bir birine kırdırarak
onun yüzünden kaç kişi silah silaha girdi
anarşistliğin kursunu görmüş herifçioğlu
okumaya getmemiş şehre

sarı ibrahim geldi o sırada
hal hatırdan sonra
muhtar devam etti konuşmaya
gözünü sevdiğimi iraz anam
akıl yok bunlarda
gafaları çalışsa
bir mektep kaçağının lafına uyarda
kırk yıllık dostuyunan kötü olurlar mı heç

sanki bilmiyorlar
musa çavuşun oğlunun ne olduğunu
dövüşmüşse iki çocuk dövüşmüş
tatlıya bağlamak varken bunu
kanlı katilli düşman olmak ta neye

sınır sürülmüşse yarin geder düzeltiriz
bir daha da sürülmez
değer mi bu gadar kargaşaya
amma gavur adam
bir de bizi vuracak oluyormuş
kim diyor bunu yahu
o da sarı ibrahim beni vuracakmış diyor
hangisine inanalım bunların

şimdi anlamışlardı kara rüzgarın nereden estiğini

delibaş...ulan mektepli
galmasın bu sana, dedi
az galsın bizi birbirimize düşman yapacaktın
bereket muhtar araya girdi
sarı ibrahim...
az kalsın beni de yanıltacaktın bree münafık

muhtar tekrar başladı söze
gördünüz mü bir ahlaksızın yaptığı işleri
bu hepimize bir ders olsun
olsunda bir daha onun bunun yalan sözüyle
birbirimizi kırmayalım

redfer

İlyas Kaplan

Elleri kurşun kalem kokan çocuk

karanfil kokulu izbelerde
karanfil kokulu gibi tüten nefesimizle
çarpım cetvelinin yanlış çarpımlarında
ilk biz olalım
fena mı,
tahta önünde tek ayak üzerinde
dudağını titreten
dudaklarıyla ağlayan çocuk

bak gene camları kırıyor çocuklar
şimdi kapı zillerini de çalıp kaçacaklar
koşalım peşlerinden, yakalayalım
ya da durun...biraz
biz olalım o çocuklar
tahta tüfekli asker gibi
masum yüreklerimizle

açık pencereden içeri dolarken
şehrin yağmur kokulu bütün ışıkları
ses olup yırtalım gök kubbeyi
dört yanımız güneş gibi aydınlansın
saklanarak bir buğday tohumuna
açalım kainatın en uzaklarında

orada boy verelim yarınlara
bir türkü gibi her sabah
bir yıldız gibi her gece

gün olup duru rengiyle doğalım
kuşbakışı anıt olalım orta yerine şehrin
sevinç çığlıklarımızla
en sevdiklerimizi
en yalnız gecelerde bile sayıklıyorken
pür neşe kahkahalar atalım

sonra
bütün saat kuleleri geçmişimizi göstermeye başlasın
nehirler aksın
dört yandan rüzgarlar geçiyorken
parmak izimizi taşıyan duvarlardaki sloganların hepsi
tutuklanıyorken
tahtaya en son bizim ismimiz yazılmışken
ağlasın çocukluğumuz

çalan son ders zilinin ardından anlaşılıyor ancak
boş sıralarda kalanlar
sıramın üstüne bırakmıştım
ilk okuma kitabımı
ama hiçbiri yok yerinde şimdi

elleri kurşun kalem kokan çocuk
haydi tahtaya birlikte kalkalım

herkesin tebeşiri elinde
tahtaya yazıldıkça adımız
sallansın dünya

her kelimenin sonunda biraz daha dönsün
içine çeksın bizi
çoğaltalım sevgiyi
çoğaltalım sevinci
ne kadar güzel hisler varsa

çocuk toktur, acıkır
çocuk açtır, doyar
çocuk mutludur, hüzünlenir
çocuk yoksuldur

susar bazen
umutları da susar
hayalleri de
her renkten
her ırktan
güleç birkaç düş
ya da yaşamak ümidi
susar
hıfzımın bir kenarında susan çocuk
güle güle

redfer

İlyas Kaplan

Ellerim cebimde

ceplerimde insanlar
ellerim cebimde,
kaniyor parmaklarım

gecenin tam ortası
ne anlamı var ki zamanın
oysa ben
içimde bir şeyler
ben içinde
içimde koca bir ömür

her ayrılık kış
ellerim en çok karanlıkta üşüyor
en çok ayak parmaklarımın uçları
en çok da içim
tarumar edildiğinden bu yana

bahar güzelmiş
sevilmenin güzel olduğunu
ben bahardan öğrendim
yağmur damlaları yüzüme düşecek kadar
aşka tutulmuş
sevecek kadar da güzel

gerçekleşmeyen randevularım
ceset kokuyor hala
hayallerimde pıhtılaşan
çayın kokusu
yağmurun sesi

zaman evvel zaman içinde
yıllar geçti
yıllar geçiyor
yitip gitmesini istemediğim
birileri beklerken,
birileri kavuşurken
ben bir yerlerden ayrılırken

bir ihtimalin bekleyişlerinden
ihtilal korkusu damlıyor
içim sökülüyor ilk önce
zihnimin dört bir yanı
belli etmesem de
yığın yığın ,kurşun kurşun
vuruyorlar beni

ciğerimin zindanından
kan sızıyor
parmak izleri yok katilimin
birlikte yürüyoruz
arkada , önde ve yan yana

redfer

İlyas Kaplan

Elma çiçekleri

yaprak üşümüş..
elma dalından düşmüş

masal ışılđından şaşaalı sahneler
mest eyleyen parıltılar savrulmuş eylülde ekime
yağmur taramış saçlarını gecelerce
puslu aynalarda
hayal kesilmiş dört bir yan

elma çiçeği velvelesinde
şavkı yansımış kızılığa derin vadilerin
bir damla su dört bir yana dağılmış
hızır ıssızlığında
renk fırtınaları kurmuş

arz üstüne sinmiş sis
büyüye maruz kalmış sonbahar
sihirli parmaklarla dokunmuş
izler bırakmış elma ağacına
masal mevsimlerinden
o kutsal büyücü

gökyüzü muştulanmış
uzanmış melekten bir şafak
ışıklardan çiçek açmış tan yeri
kızıl ateşli şarabı köpürmüş toprağın
çok uzaklardan güz yağmurları

nurdan kanatlar takılmış turnalara
ne zaman gözlerine bulanmış hicret
nabızlarına elma çiçeği
kadeh kadeh
kaç füsunlu direniş
kaç efsunlu yolculuk bu

akşamın sisi çökmüş
dal kırılmış yapraklar uçmuş
elmalar darmadağın
gölgeler, ışıkla oyuna tutuşmuş
pencerede buğru
havada su
çıplak dalların son arzusu

göğün altında mavi deniz
şerha şerha yarılmış umman
yıldızlar akmış nehir üstüne
durmada, durmaksızın

rengini ateşten seçerken güneş
bir başkaya dönüşmüş dokunduğu her şey
kızıla boyanmış her perde
ezeli bir tılsım ürpertisi toprağa sinmiş
ezel bu yüzden
ebet bu yüzden

züleyhanın rüyasında
yusufun simasında
yağmur dokunmuş gözlerine çöl ahusunun
fosforlu çizgilerce desen desen

yorulmuş bitkin
telli duvaklı elma çiçekleri
soğuk mevsimlere atılmış
dehlizlerden gelen rüzgarla bir bir

muammalı sessizlik
cehennemle cennet burada yer değiştirmiş
kendi şifresiyle çözülmüş ses
günler geçmiş mecnundan leylaya
yağmur damlalı
ay yüzlü...
pembe düşlü elma çiçekleri

redfer

İlyas Kaplan

Elveda demeden gidiyorsun

yeni bir günün kızıl şafağı gelsin diye
susasin diye tüllenen her seher sağanağı,
el ayak çekilmiş
alaca karanlıklardan hayal meyal
gözyaşları bırakıp
gidiyorsun

tutkuyla adanmış ruhunun
son ışığını da söndürmeden
içindeki fırtınayı dindirmeden
düşman askeri gibi
kül etmeye kastetmişsin
önüne gelen her şeyi
yakıp yıkıp
gidiyorsun

her sokakta ayak izlerin
her gölgede oturmuş
her mahalleyi karış karış dolaşmışsın
ahali seni tanıyor
bir elveda demeden
gidiyorsun

terk-i diyar ediyorsun
sokağını, büyüdüğün evi
sevdiklerini
anı ve acılarını
arkana bakmadan
yeni diyarlara
yeni yurtlara
alıp başını
gidiyorsun

maziyi bir kenara bırakıp
bir daha kar zarar hesabı yapmadan
pes ediyorsun
teslim oluyorsun
vazgeçiyorsun
bedel ödemedin
gidiyorsun

doğduğun, büyüdüğün, evlendiğin toprakları
kokusunu taşıdığın birini
şehrini terk ediyorsun
telaşlarını kucağından dökerek
hüzünlü ikindilere
kızıl akşamlara,
koyu gecelere
gidiyorsun

yola koyuluyorsun tap taze nefeslerle
çorak toprağın seni arzularken

kapılar, odalar özlemini çekerken
aynalara anlamlar düşürmeden
gidiyorsun

eğik bir dal yırtıyor gözündeki perdeyi
nabza can oluyor dudağına değen her hece
ümitlere damlalar sunuluyor yağmur kokulu
dokunuyor iç sızılarına bin teselli serinliğinde
kirpik uçlarına çiğ diye düşüyor
yıldız yıldız ışıldayan fısıltılar düşüyor
sessizliğin mevsimine
gidiyorsun

içinde saklanan umutların
yağmur duasıymış meğer
bahar rüyası görsün diye
gül serpiştirsün diye
günahlardan temizlensün diye
alnını ak edecek gurbetlere
gidiyorsun

gölgeler düşüyor adımlarının önüne
soğuk terler dökülüyor yorgun ayakuğlarına
sırrını borç istiyor menziller
közlere üfleyerek
közleri alazlandırıp
taşınıyorsun susuşlardan denizlerin mavisine
gönül kıvrımlarından sonsuzluğā akıp
gidiyorsun

redfer

İlyas Kaplan

Eminenin kara gözleri

yüreği yanıyordu,
köz düşmüş gibi çıplak duyguları
içindeki isyan savaşını duyabiliyordu
karaltılar geçiyordu
eminenin kara gözlerinden

bir uçtan bir uca ölü bir sessizlik girmişti köye
delik tabanından giren çamurun soğuğu ciğerine işlemişti
içinde fişkırان bir nehir gibi çağıldayan sesler
acı bir feryat ile baba diye bağırıyordu
atarak bakracını
koşuyordu ince bacaklarının üstünde
toprak evlerin arasından olanca gücüyle emine

ucube saçakların altında yer alan pencerelerin birinde
pas rengini bürünmüştü uzun uzun gökyüzü
dilinden düşürmediği acı bir türkü
kabahati kör talihe yükleyip
yüreğindeki öfkeyi tükürüyordu yere
keşke anası doğurmaz olaydı emineyi

sırtında yeni fistan, ayaklarında çarıklar
irili ufaklı, kızlı oğlanlı çocuklar çevresinde
alinin anası, sözlüsü, hasanın karısı, kızı
zamanı telafi etmenin bir yolu olsaydı keşke
kerpiç odalarda kopuyordu kıyamet
emine yerden yere çalıyordu kendini

uçsuz bucaksız bozkırdan kopup gelen
acı rüzgar köyün virane evlerinde parçalanıyordu
ne çığlık ,ne heyecan
boğazında susatıcı bir ağrı
kalbinde boş bir arzu
eski yazmasının altında bir tutam siyah saçıyla
kimsede olmayan hayaller bırakıyordu aynalara emine

redfe

İlyas Kaplan

Emmioğluyarın Őere gidiyon mu

akşam, oturmuş sobanın başında
çorbalarını yudumluyorlardı
benim obanın yemek yeyiŐi malum
akşam olur, çoluk çocuk
büyükçe bir sofranın başında toplanır
herkesin elinde bir tahta kaÇık
sabırsızlıkla yemeği beklerler

biraz bekleyiŐten sonra
mübarek tarhana buğulana buğulana iner sofraya
kokulu, bol yoğurtlu
hele sarımsağı da bol olursa yemeğe doyum olmaz
iyice acıkmıŐ olan çocuklar çalarlar kaŐığı

hani köroğlu'nun...
ok gıcirtısından kalkan sesinden
dağlar Őada verip seslenmelidir diye
bir Şiiri vardır ya
sofra tıpkı ona döner
diş gıcirtısından, kaÇık sesinden
her yerden bir ses gelir

bu arada
ana ocağın başına oturmuş yufka ekmek kızartmakta
kızartır, gevretir bir taraftan yavrularına
bir taraftan kocasına

çorba bitmek üzereyken ardından
bir bulgur pilavı görünür
bir kaç başta soğan
gelin de sabredin bakalım

hayır...
soğanı bizim yaptığımız gibi
bir bıçakla dörde bölüp dilim dilim yemezler
baba, dizinin üzerine koyar
her birini birer yumrukta
saçmalanmıŐ üveyik kuşuna çevirir
olurmuş böylesi daha lezzetli
sonra bir pilavdan bir soğandan ver Allahım ver
ne adananın ŐiŐ kebabı
ne bursanın iskenderi

kaÇık çalma bir müddet aynı hızla devam eder
uÇaklar yavaş yavaş çekilmeye başlar daha sonra
her çekilen koluyla ağzını Őööyle bir siler
onun üzerine de kalaylı tasta bir tas su
eh...
Şükür Allahın verdiğine

ibrahim amca böyle bir sofranın başında
diğer tarafta cennet hatunla

iştahlı iştahlı konuşur

cennet hanım...
emmioğlu yarin şeere gidiyon mu?
Allah izin verirse bir gediğim, diyom bakalım
get get, de hem bir kebab ye,
hem de evin ihtiyaçlarını gör
ne ihtiyacı var evin?

ne olacak,
sabun galmadı
şeker galmadı
çay bir aydan beri yok
sabahınan kakınca çocukların çay deyip tutturuyor
birez yayla çayı vardı o da bitti
çocuklar kirinden koktu
çamaşıra gedilecek sabun yok
ele güne çıkamaz olduk

ele güne ne demek canım, temizlik imandan gelir.
şimdiye kadar deseydin de alsaydık keski.
ben sağ iken benim çocuklarım nasıl kirli gezer.
bak, bugün bazar,
yarin bazarertesesi.
ben gider hepsini alır, gelirim.
sen de şali günü çamaşıra geden

amma söölüyon ha
ne varki
ne olacak, hem yarin şali, diyon
hemi de çamaşır istiyon
ne varmış şalide
ne varmış var mı, şaliyi iyi gün saymazlar ya
ömründe şali günü çamaşıra geden birini gördün mü sen
ne olur gedersen

ne olacak,
ya evin yanar
ya çocuklarıyın biri ölür
bana baksana cennet
ben buna pek inanamıyom
tööbee, tööbee.
o nasıl söz ırbaam
valla inanmıyom,
daha doorusu inanamıyom işte
ha bazar, ha şali
günün kötüsü mü olur canım

herife bak herifee
ne ediyon sen uşak.
gonuşduğun laflardan habarın var mı
asam aaşam bir de günaha giriyon

neden günah olsun efendim
duymadın mı topal osmanın dediklerini
ne demiş topal osman

pazar günü yola çıkılmaz
şali günü çamaşır yunmaz
çarşamba günü dırnak kesilmez
perşembe günü saç taranmaz
dedi ya

eee... desin
topal osman ulema bir adam.
gonuşduunu hep kitapdan konuşur
benim bobam ırakmatlık her zaman derdi
topal osman boş deal
o dedi mi akan sular durur
her cuma aaşamı gaybolur
eyilere garişirmiş deer

bire gadın,
Allahı seven ulema galmadı da
bir topal osman mı galdı
bana fetva verecek
elifi görse mertek sanar
bana kalkmış hocalık taslıyor
hemi neye uzağa gediyon canım işde köyün hocası
o variken neden topal osman dan alayım cavazı
yatsıda geder
eyice danışırım hocaya

hoca derim
şali günü çamaşıra gedilir mü, gedilmez mi... derim
o ne söölerse onu ederim
okumuş, yazmış adam
o da yanlış söölemez ya

yatsı oldu
ibrahim amca doğru camiye gitti
namazdan sonra... hoca efendi, dedi.
şali günü çamaşıra gedilir mi, gedilmez mi
neden gedilmesin
öle diyollar da
yok öyle bir şey
insan istediği zaman çamaşıra da gider
temizlikte yapar

amma hocam...
anlıyorum ibrahim efendi
gidilmez, diyorlar diyeceksin
evet, işte dediğin gimi, gedilmez, diyollar
kim diyor bunu
hani fakıların topal osmanı var ya

hee...
işte o demiş

demiş ki bu adam bizim avrad anlıyor bunu bana
eğer şali günü çamaşıra gederseniz ya çocuğunuz ölür
demiş ki ya da eviniz yıkılır
efendime söyleyim bizim köyde
o gün bugün çamaşıra getmez şali günü
sonura bunun günahlığı filan da var mı
aceba hoca

hayır efendim hayır, yok böyle bir şey.
nerden çıkartır bu adam böyle tuhaf şeyleri
geçende kahvede de konuşmuş ,hepsi cehalet eseri
demek sen şimdi gedilir, diyon deal mi
tabi gidilir, neden gidilmesin
bunların kitapda da yazarı var mı

ilahi ibrahim efendi,
bu asılsız şeylere dinimizde hurafe denir
aslı astarı olmayan şeylerdir
sonradan cahiller tarafından ortaya atılmıştır hepsi

ne dinle, ne imanla alakası var
temiz kafalarınızı kirletmesin böyle paslı fikirler
inanmayın hiçbirine
her gün, herkes istediği işi yapar.
falan gün uğurludur,
falan gün uğursuzdur diye
bir şey yok kitapta

ibrahim efendi kalp rahatlığı ile döndü evine
cennet hanım merakla kendisini bekliyordu
ibrahim efendi kapıyı açarken
beraberinde ne dedi hoca dedi

ne diyecek, gözünü seveyim okumuş adamın
neye derler cahilin sofusu şeytanın maskarası diye
adam konuşurken sanarsın ağzından bal damlıyor
ne dedi, ne dedi
bir bir anlattı canım.
yok dedi,
yok böyle bir şey dedi
onlar cahillerin uydurmasıdır dedi

senin annayacağın din düşmanları uydurmuş bunları
cahiller de inanmış
Allah Allah, bin dönüm tarlam olacağına
bir sene okusam yeter

amma ahdim var
Allah nasib eder de o günü görürsem

çocuklarımın hepsini de okutacağım

onları öyle bir adam yapacağım ki,
yanında topal osmanlar deal
mulla bekirler bile konuşamayacak
yeter artık cehaletin elinden geçtiğimiz

redfer

İlyas Kaplan

En mistik zamanlarda

Kaçınılmaz bir olgunlaşmanın meyvesi değil mi bu hayat
Hep aynı yükseklikte kanat çırpılmaz ki dünyaya
Bazen derin bir çukurun diplerine yakın
Bazen bir kanat darbesiyle tekrar çıkılır doruklara
Vicdani bir tutulmanın ıssız istasyonunda tarifi imkansız

Bazen gönülleri saran dehşet yangınlarından ibaret
Geçmişe nazaran cehennem alevlerinde tavlınmak

Hatıralar volta atmaya devam eder mütemadiyen
Uğruna ödenilen bedeller düşünöldüğü zaman
Ölüm kadar hazin ruhun derinliklerinde ki yaralar
Yaşlı bir adamın öksürüğünde derdin bin bir türlü
Koca bir ömür hep aynı değil mi yalnızca bir dakika

Kaçınılmaz sona mahkum vefasız yüreğin sahibi
Yürüyüşü karanlığın çöktüğü sessiz akşamlara doğru

Her defasında miti eskimiş yeni ademler çıkar sahneye
Gündüz coşkun gece hüzzam bir musiki halinde
Birbirlerine kenetlenmiş yürürler umutlara
Yıllara beşik olmuş en mistik zamanlardan

Aynı cennetin taze bir suretiyle arz-ı endam ederler
Her doğumla yeni bir hayat kurban edilir yarınlar

Sonra gasp edilir ruh sığındığı o meçhul mekandan
Bedenin bütün bölgelerine sızar nurani bir ışık
Mahzun bir anne yüklenir en masum çocuğunu
Büyüleyici bir tebessümle bir peri sima gerçek olur

Bahtının tek günahı kör şeytanın oğlu vesveseler
Tabi ki zilletleri mukaddesleri acılarıyla beraber

Sadece renk değiştiren gökkuşuğuna isimler fısıldanır
Yakıcı bir ıstırabının zirvesinde defalarca
Hayalleri felce uğratan bu zehir cennetten
Felek göz bebeğine öyle bir efsun üfler ki
Karanlıkları aydınlatır bir şimşek parıltısı

Rüyaların en süflisine nasıl alışılır yoksa
Çok daha asil köleliğe peşinen razı olmak varken

redfer

İlyas Kaplan

En uzun kış geceleri

dağ yamaçlarına tatlı ürpertiler bırakandır o
içten içe tutuşan uzak şafakların közüne serpilen gecedir o
yumuşacık mehtaplarda suların tenini okşayandır
ümitli yakarışları süt beyaz ışığıyla besleyendir

gecenin siyahını yırtan hilaldir o
yusufun gömleğine uzanan eldir o
sevgili olmaya doğru , kurtuluştur
cevherini işleyen ümitli dokunuştur

o vakit güneşin önünden çekilendir o
sevda aynalarına vuran bir resimdir o
gece yolcusunun üzerimize düşen gölgesidir
tene dokunan ipeksi bir siluetin sıcaklığıdır

iki sonsuz arasındaki en güzelin nöbetine durandır o
bir noktalık temasın heyecanıdır o
yerden göğe bakışın hatırasıdır
tenlerde süt beyaz bir yırtılışın işaretidir

göklere hükmeden, gece yolcusudur o
dal uçlarından göğe açan sancıların meyvesidir o
hüzünlü inzivaların çeperini zorlayan sabah ışığıdır
ince sızılı rüyalardan uyandırandır

gürültülerden el etek çekmiş keskin bir suskunluktur o
ateşli vakitlerde soğuk kesen bir isyandır o
ümitli bekleyişlerle avuçlara berrak müjdelere doldurandır
rahmet dağıtan nur sütünü olarak inişe başlayandır

en uzun kış gecelerinin ışığıdır o
göğsünden şehirlerin ufkuna yaz yağmuru düşürendir o
siyahlar üzerinden nefes nefes
gecenin endamını sabaha taşıyandır

gönüllerde gizli baharı uyandırandır o
aklın toprağına göğün zıyasını yetiştirendir o
ümitsizlik soğuşundan ebet zamanlarına filizler devşirendir
gecenin en olgun, en ışıklı, en berrak, en nurlusudur

mahşer sabahına gözlerimi ulaştırandır
ümidimi diri tutan yürüyüş yoludur o
bir hicret yürüyüşü ki ete kemiğe bürünmüş
yepyeni sevdalarımın başlangıcıdır

gökte asılı bir ümittir o
kurtuluş çerağı olarak yeniden doğandır o
orta yerinden bölünen kaderdir
gökten yere doğru bir bakıştır

üstünde uyuya kalınmış sevdadır o
göğe dal budak salmış nurlu bir kandildir o

bir gül cemresi gibi kutlu doğumlar yüklenmiş
her gece gönüllere inen bir sevgidir

redfer

İlyas Kaplan

Erkek ağlarsa

bir bomba patlamış sanki kalbimin merkezinde
ve önce sen ölmüşsün uzun yaz gecelerinde
sonra içimde senden kalanlar
her bir türevi her bir zerresi her bir kalıntısı

oysa...
kevgire çevirmiştin sevdalı yüreğimi
ruhumun kuytusunda yeşermiştı hüzünlü bir kaç çiçek
kaç damla gözyaşı dökmüştüm köklerine kurudukça

ben ki
bir fırtına değil okyanusun ta kendisiydim
zemini belli bile olmayan ıssız saatlerin yelkovanında
akrebin hizasında uçarcasına koşan
en saklı zamanlarda hoyrat bir esinti.

tam şu anda belki de kaç sancının tasallutundayım
acıların en kutsalına musallat olmuş
bekliyorum ...
günahlarımı sevaplarımı ayazlara aldırmadan
terk edilmiş bir aşkın nöbetindeyim
elimde kalem, masada mum
sigaramı yakmışım ...

bir muammanın içindeyim başımın üstünden gök-çatı
ayaklarımın altından yer kayıyor
hareket ediyor sular, bulutlar ,yıldızlar
kıvılcımlar çıkıyor tutuşuyor tenim
içimde kaç ateş ,kaç kandilin kaç santigrat ısısı

bu yüzden derbederim
bu yüzden perişan
bu yüzden sarhoş
aşk bu yüzden acıtır

en sesli çığlıklar geceyi çarşaf gibi yırtarken
lapa lapa üzerime yağarken kırağıya tutulmuş kabuslar
karanlığa karışan içimin yoğun yanık kokusudur
nerede, nasıl başladığını bilmediğim

yanıyor, hafif ve sarı
başımın üstünde bir ampul
birkaç nefes birkaç hıçkırık
birkaç sözcükten ibaret ayrılık

bir selam ilet sevabı senin olsun
son bulsun sinemi kasıp kavuran firak
ömrümü eksilten hasretin yıkılsın yeri-göğü
efkarıma efkar katan mısraların sahibi
sensin ...
içimdeki her büyünlüğün tek hecelik özeti

gözlerimin yaşı çünkü sensin
sensin her iklimden her mevsime düşen cemre
sensin yazılan her şiirin çünküsü
sensin bahsi geçen ciğerimin buğusu
bunun için söylüyorum zaten sen gidersen ben ölürüm

hasretini resmediyorum gönlümden kopardığın sayfaya...
ergüvan rengi hayalleri kurutup saklıyorum
bir gün dönersen eğer sana taç yapmak için

redfer

İlyas Kaplan

Eski bir hastahane metaforu

fi tarihinden miras bir hastane odası
epey zamandır inme inmiş gibi kıpırtısız,
ne kadar da olanaksız görünüyor
alabildiğince hüzün verici

etrafı hayaletler sarmış,
eşiklerinde ölmek üzere olduğu zamandan beri
bir ışık sızıyor merdivenlere doğru
odalarda istirahat eden sükut içindeki gölgeler
pencerelerde ki tuhaf hareketlerin yürüyüşü
uzaktaki sönük ışığa doğru

hafif bir küf kokusu veren cinsten
akşam ateşi için çatılmış odunlar bile
ateşimin alevleriyle yanıyordu bedenimde
bir fısıltıya dönüşerek belli belirsiz

derin bir sessizlik çökmüş
zamandan arınmış karanlık nereye gidiyordu
titreyerek
yıllar boyunca kilitli kalmış gibi

gömleğimde kuruyup kalmış kan lekeleri
donakalmış kehribar ışıltılı bir çift kan damlası
heyecan ve acının çözülmesiyle akıyor gözyaşlarım
bedenim uyanık düzenli soluduğumu duyuyorum

yeni baştan tasarlanmış biçimde
her yer ve her şey terk edilmiş, bomboş
nesnelere zavallı ölümün gerçekliği içinde
çınlamalar, yakınlıklar, hırslar ve acılar da öyle
kaybettiklerimi özlemek kadar nesnel

uysal gelgitlerle sürdürüyorum kendi serüvenimi
sonsuz bir sabırla günün doğmasını beklerken
çılgınlık,, şiddet, kargaşa dolu
bu yüzden yorgunluğum

ıstırabımı tanımlayacak acılar kof ve sınırsız
sonra her yandan çığlıklar, haykırımlar
neyin ne olduğu kimin nereye gittiği belirsiz

sonbaharın son geceleri kadar mutsuz
elleri kucağında kavuşmuş bekleyen buz gibi bir hava
bozulmamış saf güzelliğini yansıtmakta
ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor,

ne de nefes alıp veriyor

soğuşu kuytu köşelerde kalmış
dağların tepesindeki karlarda griye boyanmış
zaman aletinden damlayan suyun sesiydi
damlaların akışını durdursa bile
devam ediyordu zaman akmaya
saatler, gece vakti
ezilmiş kiraz suları kadar siyah pembe

binalar üzerinde mehtaptan daha fazla beyaz
ışılıklı renkli ayın ışınları altında
nefes kesen bir güzellikte parlayan şehir
mermer taştan kuleleri çarpılmış ve üşümüştü
kutsallığı bozulmuş
günahkar havanın anadan üryan bedeni gibi

tahrik edilen hayal gücümü çalıştırarak
işsizliğin kesif bir sis gibi çöktüğü uzun kış gecelerinde
el ayak çekilince loş koridorlarında
cadıların, cinlerin dolaştığını.

gürültüler gece yaratıklarının kavgalarından sebepli
zamanla tuhaf takıntılar edindim
kaşları daima çatıkmiş gibi duruyorum

lanetli çam ağaçları son nefesini verirken
bir daha hiç bir kimse görmedi gecenin gölgelerini
bir şairin kaybolup gittiğinden beri
hastane odalarında

redfer

İlyas Kaplan

Eski bir komandonun zihinsel gelgitleri

masmavi gökyüzünde asılıp kalmış
düşmüş örümcek ağının tam ortasına
bir sineğin titrek bacaklarında ki ölüm
beynimin hasret kıvrımlarına oturmuş
akıp gidiyor ılık bir su gibi
vuruyor öylece sıcacık kalbimin üstüne usul usul

ucu yanık asker mektupları
kızıl bir gül olmuş kanıyor koynumda
düşüveriyor aklıma bir türkünün nağmesinden düşler
rüzgar estikçe ışıklar köpürüp duruyor mavi bulutlarda
beyaz zambaklar içinde yıkanmış
uykuya dalmış güneş
eğilip yüzüme sürüyor gözlerini

arda bırakılan her neyse
bir kayalık üstümde ki gri gök
göğsümde dağlar yanıyor
yoğun ateş sonrası
bıçak sırtında yaşanıyor duygular
tenimde ki mermiler kadar

tan yerinden kopup kanatlanmış
yumruk yumruk yan yana dizilmişler
parıltılı bir fecrin koynunda eriyor
saf saf zihnimde rüyalaşan asırlar
uğultu olup boşalıyorlar ezeli sessizliğe
gök kubbe aralanmış...

redfer

İlyas Kaplan

Eski zaman sevdalarını damıt bir bir

ölümsüz güneş ol
bir avuç hezeyanlardan ,başka başka renklerden
başka başka seslerden
bir başka resme boyansın hayallerin
kışa dönüşmüş buzdan, soğuktan her ne varsa

kafdağının zümrüdüankası ol
yusufun körkuyularda gördüğünü sende gör
madem ki aşkın yok olması mümkün değil
bari sen yok et gitsin
balçığı kırk gün yoğrulan aşk dolu damarlarını.
kanakana iç
su içer gibi ...
ıslanmasın dudakların

derman, zevk, hoşluk ondadır
perdesiz yüzler ondadır
öz ondadır.
can ondadır
zamanların en anlamlı zirvesi
yeni baştan hayat ondadır.

şerefli bir sığınmacı ol
kuyulara, zindanlara
yeri göğü aşan, bütün zamanlara
mekanı delip geçen bir yükseliş ol,
sonsuzluğun avuçlarına yumuşakça kon
secdeyle ,şehadetle , bir teşehhüt miktarınca
sonrası, öncesi yokmuş gibi

cennetin koordinatlarını çiz
bir teşekkür, bir minnet borcu kadar
bir merhaba ,bir bakış ,bir gülümseyiş gönder
ta yürekten ,
bir selam gönder meleklerle
kat kat, dosya dosya birikmiş güzelliklerden
ifşa olsun bütün güzel sırların
la perdesinden bestelensin notaları
dökülsün hicazlardan,segahlardan nağmeler

kapısında oturup ruhunu şerh et
esir kentlerin mahpusları gibi
puslu sokaklara serpil fırtınalı akşamlarda
göz kapakların kan damlatsın süveydalardan
her karanlıkta yağmurlar büyütsün acılarını
her solukta biraz daha
biraz daha çile, biraz daha ıstırap
biraz daha sabır,
silinmiş boş sayfalara dönsün günahların
zümrüdüankanın kanatlarından yeni baharlar dökülsün

her şeye muhtaç aç avuçlarını

umutları tükenmiş, utancına yenilmiş gibi
kirpik uçlarına çiğler dokunsun
tutunup yanağına bir daha dokunsun
güneşleri yakan, yıldız yıldız ışıldayan,
çiçek çiçek fısıldayan muştular.
eski zaman sevdalarını damıt bir bir
hayal meyal şeylerden.

sonsuzluğa aktığını gör
sonsuz denizlerin mavisine,
mavilerin sahiline
küllenmiş ümitlere köz sunan yağmur kokulu gecelerce
sessiz sızılardan gözyaşından bin teselli serinliğinde
cennetlere dönüşün kutlu mekanlar
her gece her sabah ...
şafak sağanağı ile tüllensin ufuklar
rüyası olsun sonsuz bir yağmur
kalbinde sakladığın umut güneşlerin.

her kıyamda, her secdede, her rükuda,
kibleye her yönelişte,
tereddütsüz söylediğini seve seve dile dök
eşsiz bir güzelliğin hatırasını ayağa kaldır
iltica et, sığın...
kalbini yakan ateşlere
cisimleş...
deruni sağanaklarda,
kan revan acılarda
onca günahla kirlenmişken.

redfer

İlyas Kaplan

Eskiden miydi böyle güzel

çıtır çıtır yanardı sobalar
içinde sevgiyi, şefkati, dostluğu, birliği saklardı
üzerinde ağzına kadar çay dolu çinko bir çaydanlık
yanı başında kestaneler
hey gidi günler
hey...

akşam olacak
kolu komşu ,misafirler gelecek
ne kadar misafir o kadar bereket
ne kadar çocuk o kadar kıymet
civiltılar çoğaldıkça evin neşesi artacak
mısır patlatılacak
elma, portakal soyulacak
kestaneler bir bir pay edilecek

çaylar demli
sohbetler koyu
bağdaş kurup eski hikayeler anlatılacak
küçükler merakla dinleyecek hikayeleri
gülüşmeler
hal hatır sormalar
gönül almalar

kimler hasta
kimlerin yakacağa, yiyeceğe ihtiyacı var mahallede
bir bir konuşulacak
kimin elinden ne gelirse ertesi gün yardıma gidilecek
yaşlılar, gençlere tecrübelerini anlatıp öğüt verecek
sobanın çitirtisi içleri ısıtacak
dışı soğuk içi sıcak
kış gecelerinde

okulları, eğitimleri sorulacak çocuklara
hangi derslerde neler yaptıkları
nasıl ödevler verildiği
öğretmenlerinin kuralları bir bir sohbeta konu edilecek
en çok mutlu halleri gözden kaçırmayacak
çocuklar mutlu
büyükler huzurlu
sohbetler, misafirlikler bitmeyecek
uzun kış gecelerinde

keşke
daha uzun olsaydı kış geceleri
tek göz odalar dolup taşacak kahkahalarla
yarın okul yok, biraz daha oturun denilecek
küçükler sobanın başına kıvrılıp uyuyacak
uyuyanlar anne baba kollarında evlere taşınacak
yine gelin
böyle olmadı

daha çok oturalım diyecek ev sahibi
bize de buyurun diyecek giden misafirler

gecenin kararmasına izin vermeyen karın soğuğu
çarpacak sobanın yanından çıkanları
ayaz bile yüreklerin sığağına işlemeyecek
eskiden miydi böyle güzel
sıcak
dostane kış geceleri
yoksa sobalı evlerde mi kaldı
sadece

şimdi yok mu
niye yok ki
soğuk kış gecelerinde dostluklar
arkadaşlarla hemen kapı komşuda
bir araya gelmeler
huzuru
sevgiyi
varı, yoku paylaşmak
neden yok ki

kış gecelerini ısıtan umudu,
dostluğu, acıyı ve mutluluğu paylaşmayı arıyoruz
evleri ısıtan ne soba ne kaloriferdi
iki çift lafın aralamadığı kapı olmadığı gibi
ısıtmadığı ev de yoktu eskiden
kışlar mı sıcaktı
eskiden
insanlar mı yoksa

redfer

İlyas Kaplan

Eşkiya hayalin kol geziyor içimde

hayalin kol geziyor
puslu... karanlık... sessiz...
lal dilli...
buğulu gözlü
buğusu pencere camlarına yansımış
rüzgar sesi yankılanıyor... sokaklarda

hayalin bir ideoloji mensubu
en gelişmiş silahlarla terör yaratmakta
kalbimin bazı bölgeleri işgal edilmiş
bazı ülkeleri savaşa halinde
bazı ülkelerinde darbeler yapılmakta
kaos yaratıyor hayalin
kendi çıkarına göre ...
bir zerre umut bırakmadan

çok şey var anlatılacak senden yana
pimi çekilmiş bombalar var içimde
kimin eli kimin cebinde belli değil
ağır bir sükut-i hayal
bahtsızım ,sahipsizim
kanlarım sebilcesine...

kontrol edilmesi zor öfkeler biriktirdin
adım adım şiddet dalgası her yerde
eşkiya hayalin kol geziyor içimde
hırsına yenik düşmüş
yakıp yıkıyor

sabaha dek süren sürgün uykusuzluk
hayalin benle birlik,
umulmaz anılara kurşun sıkıyor
susuyor hüzzam şarkılar
avuçlarda bir can sikkinliği

hayalin bana ihaneti, bana yalanlarını yazdırıyor
gitmeleri, acıları, düşleri
kaç yalanını, kaç ihanetini, kaç kez...
bir sigara közünde yaktım
hepsi hava -civa kocaman bir boşluk şimdi
istersen içine çekebilirsin
bana çektirdiğin kadarını

aşkta mutluluk arayan boşuna arar
acıyı da yaşayacaksın... kanatların kırılacak...
için kanayacak...
yangın yerine dönüşecek duyguların
yüreğimde bir dinamit patlaması
unutamadığım her şey paramparça
her şey bir girdap... her şey bir boşluk...
kanadı kırık bir güvercin titreyişinde...

redfer

İlyas Kaplan

Ey bahtı kara çocuk

ah natalya
hey dağda ki bulutları kovalayan rüzgar
hangi taşta, hangi toprağa bakarsan bak
rüyalara giren memleket ukrayna
henüz yeni açmış menekşelerin hüzün kokuyor
üzerine bombalar yağıyor
her sabah çiğ damlası gibi
çocuklar ağlıyor

II.

ah natalya
yitik zamanlara kelepçeleniyor ukrayna
rusyanın işgali altında ki memleket
sokak köşelerinden sesler duyuluyor
içinde cehennemler fokurduyor
ukraynanın dramı kanıyor
bitmeyecek oyunlardan bir yenisi daha
yıkıyorlar ukraynayı sebepsiz bir savaşla
bombalıyorlar şehir şehir

III.

ah natalya
duvarlara özgürlük resimleri çizerken
yağmur yağdı sabaha kadar
boşlukta salınıp durdu
bir ucunda ukrayna bir ucunda sen
karanlıklar içinde
kan ve ter içinde

ey bahtı kara çocuk
haydi gülümse
gök mavisi gözlerinle bak
ya yaktığın yüreğinle aydınlat bu karanlık şehirleri
ya da bu şehirleri yak yüreğin aydınlansın
fırtınalar getiren bulutlara inat
şimdi söyle en güzel şarkıları

IV.

ah natalya
miş gibi yaptılar
miş gibi uyuttular seni
amerikan rüyasına özendirdiler
z nesli prensesi
instagram yıldızı dediler
yaldızlı hikayeler anlattılar size

bir sabah
ukraynayı bombaladılar
işgale başladılar şehirleri
kievde de büyük patlama sesleri
odesaya girdiler

harkovun sınırını geçtiler

rostova doğru göç dalgası
sivil halk yollarda
bu savaş zalimlerin savaşı
bu savaş matruşkanın savaşı

V.

ah natalya
susturulmuş coğrafyaya tebessüm ederken şafak
bir kelebek olup gökyüzüne uçuyorken kardeşlerin
bir ömür boyu nehir yap
akıt gözyaşlarını
ukraynanın toprağına

bak hala çocukları kutsuyor papa
kilisede çit yok
kulağının üzerine yatmış
ses yok
seda yok

VI.

ah natalya
namluların ucunda can çekişiyor ukrayna
barut kusuyor makinalı tüfekler
şimşek gibi yakıyor yangın içinde yangın
taş üstünde taş gövde üstünde baş
genç, ihtiyar ,erkek, çocuk, kadın
sokaklarda cesetler
mahalle köy ev ev
bir vahşet yaşanıyor

bugünlerde
ukrayna bombalanıyor
tanklar
topçu birlikleri
füzeler
savaş uçaklarıyla vuruluyor
natalayalar

VII

ah natalya
her bir yanı gözyaşıyla ıslanmış ukrayna
ağaçları kanla sulanmış kent
bomba sesleriyle yankılanmış sokaklar
beş milyon mülteci yollara düşmüş
ajanslar
öldürülen sivillerin haberlerini geçmeye başlamış
50

100
150
asker sivil
kadın çocuk

VIII.

ah natalya
kurban ettiler seni
tank paletleri ezdi bedenini
direnen gözlerindeki ışıklar söndü
bir güvercin kıpırtısı işitildi
ölüm mangalarının önünde delik deşiksin

topla, tüfekte, bombalarla geldiler
geçtiler köylerinden natalya
yıkılmamış , yakılmamış ev
toprak üstünde canlı bırakmadılar
ve feryatlar
ve çığlığını bastırarak
ve alıp götürdüler solgun yüzlü çocukları
rus postalları

IX.

ah natalya
ey parçalanmış yürek
ey kesik damar
ey ateşlenmiş umut
geceler hiç bitmeyecek
sabahı göremeyecek güneş
gözlerde ölüm korkusu
ne fark ederdi güneş doğmuş doğmamış
ne fark ederdi kara vicdanlar için
natalyanın ölümü

savaş insanlık suçu
savaş en büyük felaket
dünya ekonomisi durdu
gıda ve enerji fiyatları tavan yaptı
enflasyon tırmanışa geçti
büyük buhran başladı
tıpkı 1929 ekonomik buhranı gibi

X.

ah natalya
bir kuru ekmek ukrayna
bir yırtık resim
bir kırık kalem
yıkık bir umut
acı bir çığlık

yaşanan bir özlem natalyanın yüreğinde

yarın ne olacağını kestirmek zor
dünya koşar adım büyük savaşa gidiyor
yıllar sürecek çalkantılı bir döneme
doğal gaz
petrol
gıda fiyatları
daha nice felaketler kapıda

savaş gümbür gümbür ilerliyor
madalyonun bir yüzünde putin
öteki yüzünde biden
kesin olan
ukrayna her halükarda fena kaybedecek

XI.

ah natalya
ateşin yandığı her yer ukrayna
ateşin dayandığı yer de
ceset
natalyanın ıslak saçları
hala barut kokulu
paramparça....
darmadağın
duman duman kiev
katiller tanıdık
natalyanın katili
putin...

XII.

ah natalya
ipek saçlı
mavi gözlü
gök gibi masmavi umutları
şahin bakışlı kartal duruşlu
bir masal natalya
bir varmış bir yokmuş gibi
bir altın bulut
bir rüya ,hayalden öte

büyülü dünyaların mistik şarkısı natalya
aydınlık boşluğun üzerine serilmiş
gök kubbenin evveli ve ahiri
yıldızların kostümü
parlayan dolunayın ışığı
sessizliğin içinde ...
zamansız bir hayatın adıdır natalya

ukrayna yalnız

ne kadar acı
ukrayna ihanete uğramış
perişan yoksul
şimdi

XIII.

ah natalya
hey..cennet kuşlarının gözlerindeki ölü düş
hey natalyanın aldığı son nefes
hey soluyan titrek ses
hey kıpkızıl nehir
hey beyaz laleler
sürgün yemiş güneş
bir ses er

putin çılgınlıklar peşinde
ne garip
batı
çaresiz
perişan
susuyor
hesaplaşmanın acısını çok ağır yaşayacak
ölümcül bir döneme giriyor
fay hatlarında
büyük sarsıntılar var

XIV.

ah natalya
vahşi çılgınlıklar savrulurken geceye
rus askerleri korku vadilerinde yine
ayaklar altında çocuksu düşlerin
birazdan ateşe verilecek yine evler
ölüm sirenleri dolaşacak kapıları bir bir
natalyalar doğmadan ölecek
çiçeklerin yapraklarında kalacak kan lekeleri
natalyanın kanlı bedenine düşecek ay
ağlılar kanayacak
yine anaların yüreğinde

insanlık
ölümü televizyondan izliyor
henüz doğalgazı kesilmemiş sıcak evlerde
arka arkaya bir takım hocalar
hocam şu hocam bu
yıllarca ilgi susuzluğu çekmişler sanki
hocam toparlayın
bitiriyorum efendim
hocam uzatmayın
sözümü kesmeyin
velhasıl

bir avuç safsata

XV.

ah natalya
feryadın yükseliyor semaya ukrayna
karanlık gecelerde...
dillerde ukraynaca ağıtlar
yıldızlar çağırıyor çocukları
kutlu yolculuğun nazargahına
ceplerinde bez bebekleri
çaresizlik gözlerinde

ah natalya
özgürlük için bedeller ödüyorsun
kopuk ellerin
kopuk bacakların
yüreğinden koparıyorlar
ukraynayı
için sızlıyor
çocuk olmak ne zor işmiş
meğer

demokrasi hukuk ve insan hakları
bedeli kaosu
bedeli savaş
bedeli ölüm
kara postalların altında
demir paletlerin arasında
televizyon karşısında
ölüm seyrediyoruz
hayıflanıyoruz öfkeleniyoruz
ağlıyoruz ...

XVI.

ah natalya
üşümüş ellerin
ve sen kış soğuşunda düş kuruyorsun
küf tutmuş namlularda çiçekler büyütüyorsun
karanfil renginde
dua kuşları uçuruyorsun kızıl ufuklara doğru
mavi gözlü nehirlere yıldırımlar düşmeden
önce dikenli tellerle kuşattılar umutlarını
mayınladılar yüreğini
zifiri gecelerde

XVII.

ah natalya
rüzgar getiriyor ağlayan çocuk seslerini
kan akıyor bulutların damarlarından

haykıran güneşin intikamı tutuşturuyor kalbini
üşüyor duyguların titriyor vücudun
buz kesilen nefesin artık bir hükmü yok
ölümü yaşıyorsun
yirmi dört saat

topyekün işgal edildi ukrayna
safha safha dalga dalga
saat saat gün gün
işgal edildi
topyekun

XIX.

ah natalya
Allah aşkına peygamber aşkına
yeter artık
ışığını saçsın doğmakta olan güneş
yedi cihan , her seher vakti
her gece dolunay aydınlatsın çehreni
bitsin artık sessizliğin çılgılığı
neden susuyorsun
konuş artık natalya

şimdi sabahın erken vakti
büyük şehirlerde
hava meydanlarında patlamalar var
sokaklarda cesetler
kan kokusu
kurşun sesleri
natalyanın yazgısı
bu

redfer

İlyas Kaplan

Ey beşerin en sevgilisi

raziyım bir kum taneciği olmaya bastığın yerlerde
yeter ki fırsat bulsun merakım ölmeden önce
raziyım bir kelamına bir nebze muhabbetine
ister hülyama ister serabıma ister rüyama gel
unutulmak ihtimali nar yangınından da öte

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ry sultanlar Sultanı
ey alemlerin Efendisi

gül bahçemizin solmayan gülü gül kokunu özledik
sinemizi aşkının sırrına muhatap kılar mısın
hilali olur musun karanlık gecelerimizin
sensiz geçen bu soğuk mevsimlerde
selat -ü selam sıcaklığında ısıt bizi

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey Ay yüzlü
ey Gül Peygamberim

seni tanımak şerefine erdim Rabbime hamdolsun
içimdeki sıkıntı ümmetliğine laik olamama korkusu
candan çok sevilmedikçe inanmış olunmaz bilirim
baş kaldırmak mı asla çağrından sapmak mı ne haddime

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey kalbimin fatihi
ey gönlümün ıstırabı

canlar seni sevdikçe gönüller iman bulur
şefkatine muhtaç duygularım merhametine düşkün
kurutulmuş et yiyen Mekkeli bir ana gibi
dünya da sevginle beraber huzurda saadetinle
iltifatlarım fani arzularım istek makamında şimdi

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ya Rasûlallah
ey Can peygamberim

artık cemalin uğramaz oldu düşlerimize
günahlarımıza tercih ettik seni
hani nerde düştüğünde tutunduğumuz ümitlerin
hani nerde karanlığımızı aydınlatan güneşin

emanetlerimiz yanlış ellere teslim
sadık kalamadık verdiğimiz şahadet sözüne
yolunu şaşırılmış ürkek bir serçe misali şaşkınsınız

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey sıratı müstakim
ey en güzel öğretmenim

vefasızlığa yenik düştük sevdiklerini sevmekte
biz mutluluğu bir nefeste sönen ışıklara değiştik
bir ömür değilmiş meğer sabırla beklediğimiz
keşkeler sığınağımız oldu zindanlara dönüştü
kur'anı'mızı yeniden tefsir et himmetine muhtacız gel

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey Fatihler Fatihi
ey Bedrin Galibi

çekilen çilenin mükafatı biçare dertlilerin dermanı
nuru pak maviliğine al bizi Cenneti Alanın
bir daha bir daha bir daha uzat bize ellerini
yeniden yine yeniden doğ dünyamıza
ümmetin olma onurunu bahşet bir nisan ayında

temin ederim Muhammed ismi aşkına
Aanam-babam feda sana
ey Habib-i Kibriya
ey Hatemül-enbiya

sana verilen taht Makam-ı mahmud
bağışlandı uğruna müşrikin Ebu cehli
adaletin padişahı Ömer dediler adına
ashap unvanında Vahşinin ecri
takvasına erişmek ne mümkün
öyle samimi öyle sıcak ki
bir kardeş selamında onu anmak var ya

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey Ahmed-i Muhtar
ey Alemlerin Mustafası

cehennem ateşi yokluğa mahkum olur
ar eder utancından cemalini görünce
biçarelere medet sevinçler ebediyete dönüşür
ümmetin adedince kevserinden yağmurlar düşer

gönül bağımızın kuraklığına zerresi yeter
yevm-i mahşerde şefaata muhtacız

yemin ederim Muhammed ismi aşkına
anam-babam feda sana
ey beşerin en sevgilisi
ey varlığın en güzeli

redfer

İlyas Kaplan

Ey can

ey can her gece avare uykusuz vakitlerde
yüreklerimiz el ele tutuşup gitsin yıldızlı semalara
aşk şarkılarının nağmeleri nur içinde nur olsun
bir kez daha sabahlara yakın düşsün aydınlıklar
parıldasın her çizgisi tutuşan ufukların

ziyası pencerelerimizden gözlerimize vurup düşsün
duvarlardaki ışıklar şereflendirsin katran karası vicdanlarımızı
oturup seyretsin cümle alem nur-u cemalini

ey can sema merdivenlerinden başı öpülerek uğurlansın canımız
berdu- selam isteklerimiz sınansın bir bir
kalp tenine dokunsun nar yangınlarımız
kutsi bir nabzın toprağında dal budak açsın tuba ağacı
kurtulsun sırat uçurumlarında çırpınan imanımız

göğsümüzde duyduğumuz kalp atışları kadar gerçek
nabzına dokunduğumuz şah damarları kadar yakın

ey can mehtapsız gecelerde umutlarımızı yitirdik
yalnızlık içinde beklemekte sersefil özlemlerimiz
hicret güzergahından doğan güneşinle sineleri gel de ısıt
çağlarca akan ışığınla acıları sevince boğarak

gel ki cennet muştusu dökülsün yeşil yeşil
arşın gölgesi yansısın secdelerimizin üstüne

ey can kanayan kalplerimiz ölümü hayata yeğ tutsun
vahşilerin mızrağı ıslık çalarak delsin geçsin ciğerlerimizi
bir heykel gibi soluk almadan parçalansınlar
yankılsın gök kubbede nefes alıp verişlerimiz
ila nihaye yedi kat gökten gözyaşlarımız süzölsün
yasını tutsun karalara bürünmüş gecelerimiz

cenneti ala ile yüzlerimizi aydınlatsın zümrüdü anka kuşu
kanatlarında sancağın, pençelerinde ümmetlik mertebesi

ey can ısıtsın ruhumuzu ,mahyalara sığınan süreyyalar
maşukunu bekleyen yeşil minarelerimiz kaldırsın ellerini
kubbelere karışan ezan seslerinden kurulsun dualar senfonisi
beş vakit dudaklarımız fatihalarla şad olsun
bengisu pınarlarından kana kana içsin rükülerimiz
kutlu selamlar gönderelim mavera ötesine

küllenmiş ümitlere umut sunsun yağmur kokulu rüzgarlar
ciğerlerimizin sessiz sızılarında bin teselli serinliğinde
biz mücrimlerin kirpik uçlarına dokunsun rahmet çiğleri

ey can yazgından incelikler serpiştirilsin alnımıza
gönül bahçemizde sakladığımız umut çekirdekleri filizlensin
hayallerimiz yeni bir bahara cemrelerle indirilsin
nazlı bir misafir gibi ağırlasın yeryüzü
nasiplenelim nisan rüyası görmüş kutlu doğumlardan

muhabbetinle aynı nehrin yatağına akıp duralım
yıldız yıldız ışıldayan müjdelere fısıldansın muştu göğünden

ey can senden bunca yıl uzakta iken
en mübarek bayramlarımız bize matem
kora dönmüş sevdalarımızın tut ellerinden
sevinçlere karışsın çoğalan ıstıraplarımız
müjdeli bir alev gibi yak ruhumuzu
bir anda yansın günahlarımızın kara sayfaları

gönül kandilimizin pasını temizlesin melekler
firdevs desenlerinden nur elbisesini giydirdin seherlerde

ey can binler öncesinden ecirler aksın ezeli zlemlerimize
bir huzme bıraksın kutsal emanetinden haşre dek
zambaklar anlatsın kiş gecelerinde karla mücadelesini
feleklerden azade sırlar sırrına bir nebze erebilmek için

kum tanelerince ayrı mecralardan bir kervan yola çıksın
iklimlere mağlup sahralarda son bulsun en güzel yolculuk

redfer

İlyas Kaplan

Ey gökyüzünden tılsımlar döküp parlayan güneş

ey gökyüzünden tılsımlar döküp parlayan güneş
karanlığı yakıp yandıran ışık
ateşinle ham duygularımı etkile
bir alevle şu katı kalbim binlerce tutuşsun
kurtulsun mahzenlerindeki gölgeler

can kadar aziz bir nefesle özgürleşsin
kutlu bir fanus içinde ummanlara salınan ruhum

ey içindeki volkanı söndürmek için gözyaşı döken güneş
şuleler arasına bıraktığın beka sırrını
inkılaplarını inkişaflarını isyanlarını
cehennem ile sırat arasında o şiddetli fırtınayı
o lav tufanını gel de şu kalbime sor

çilesi bin bir gün bühtanları bin bir gece
kelebekçe bu can bunca ateşe nasıl dayansın

ey her zerresi zulmetler üzerine serpiştirilmiş güneş
haşyetinle derinleşsin en kızgın çöller
arzin sinesine işleyen ağlayıp inlemelerin
o azametli saltanatın yeller essin yerinde
daha hiddetlisi en şiddetlisi benim sinemde

kalbimin her bir katmanı nice kıyametler koparsın
eriyip nice pınarlara nice mevsimlere dönüşsün

*

redfer

İlyas Kaplan

Ey gönlümün efendisi

Ey Sevgili
Nurun on dört asır önce parlayan aydı
Gönlümdeki mahzenler ışığınla aydınlandı
Ashabındı
Karanlık gecelerin dost olan yıldızları
Kurak mevsimlerin gül kokan yağmurları

Ey Can
Şensizlik çölünde yapayalnız hasretinle avundu bu mecnun
Özlem acısına dönüştü yüreğimde ki sevincim
Umuttu
Geceleri ışıllı ışıllı istikametinde yürüyen ateş böcekleri
Ruhlarına üflenen alevle hayat buldu bedenleri

Ey Bereketim
Mekke de doğan güneşle ısındı Bedrin toprakları
Nur dağından kalplere hikmet yağmurları yağdı
Mucizeydi
Allahın izniyle ikiye bölünen kamer
Veda gününde şahadete kalkan yüz bin el

Ey resul
Göç zamanında sevindi ağlayan kız çocukları
O güzel gülüşünle şenlendi Medine sokakları
Şefkatine muhtaç
Anne yüreğine saklandı cennetin anahtarı
Yesribin seherinden tek tek döküldü gözyaşları

Ey Peygamberim
Mecalsiz zamanlarda yorgun düştü Ademin çocukları
Şevr mağarasında ses buldu hayalleri
Öyle bir ses ki
Taptaze ümitler yeşerten duası sendin
Dudaklarında ebediyet hatırası Ashab-ı Güzinin

Ey Müjdecim
Cennette uçuşan melekler anca ümmetin kadar mutlu
Altından akan nehirlerin coşkusu içimde bulur sukutu
Teşekkürler
Lütfu-izzetiyle zümrüt yeşili ışıklar içinde
Teşke sonsuza dek nuru cemaline aşk ile bakabilsem

Ey fahru kainat
Ufkunuzdan sızan risalet halesiyle aydınlandı düşlerimiz
Dokundukları yerde geceler gündüzlere dönüştü
Heyhat
Ebu Cehlin cehalet atlasında yıldızlar söndü
Onca güzel suretin çirkinliği görüldü

Ey şehitlerin dedesi
Ciğerler yağmalandı Kerbela toprağında
Ciğerparelerini koruyamadık intikam öfkesinden

Asaletin
Matemin kara rengiyle örtüldü
İbrahimin babası bir kez daha üzüldü

Ey miracın sahibi
Arşın kapıları yeniden açılsın gece yürüyüşüne
Cümle alem görelim feleklere yükselişini
Şahit tut bizleri
Cebrailin yaratan Rabbinin adıyla oku deyişine
İki gök arasında ihtişamın en muhteşemine

Ey inzarın sesi
Kalk uyar denildiğinde seni duyan ilk ben olsaydım
Kabe sokaklarında rüzgarından bir esinti
Hoş geldin
Şarkılarında ismine bir övgü bestelenen
Dökülen gözyaşlarıyla Medine de beklenen

Ey Ebvanın öksüzü
Anne gözlerindeki o bakışın nazargahında bir duvar
Saçını okşayınca yüreğinde oluşan hıçkırık
Son kez ben olsaydım
Dede kucağında ki yetimin hissettiği yalnızlık
Buğulu gözlerden akan o bir damla gözyaşı

Ey gönlümün Efendisi
Bu günlerden sana selatu selamlar getirdim
Senden uzak bizlerde öksüz bizlerde yetim
Şefaatine muhtacız
Selam ver zamanımıza her günün sabahına
Ashabın olamadık ümmetin olmaya razıyız

redfer

İlyas Kaplan

Ey habib-i kibriya

Razıyım bir kum taneciği olmaya bastığın yerlerde
Yeter ki fırsat bulsun merakım ölmeden önce
Razıyım bir kelamına bir nebze muhabbetine
İster hülyama ister serabıma ister rüyama gel
Unutulmak ihtimali nar yangınından da öte

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ey sultanlar Sultanı
Ey alemlerin Efendisi

Gül bahçemizin solmayan gülü gül kokunu özledik
Sinemizi aşkının sırrına muhatap kılar mısın
Hilali olur musun karanlık gecelerimizin
Sensiz geçen bu soğuk mevsimlerde
Salat -ü selam sıcaklığında ısıt bizi

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ey Ay yüzlü
Ey Gül Peygamberim

Seni tanımak şerefine erdim Rabbime hamdolsun
İçimdeki sıkıntı ümmetliğine laik olamama korkusu
Candan çok sevilmedikçe inanmış olunmaz bilirim
Baş kaldırmak mı asla çağrından sapmak mı ne haddime

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ey kalbimin fatihi
Ey gönlümün ıstırabı

Canlar seni sevdikçe gönüller iman bulur
Şefkatine muhtaç duygularım merhametine düşkün
Kurutulmuş et yiyen Mekkeli bir ana gibi
Dünya da sevginle beraber huzurda saadetinle
İltifatlarım fani arzularım istek makamında şimdi

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ya Rasûlallah
Ey Can peygamberim

Artık cemalin uğramaz oldu düşlerimize
Günahlarımıza tercih ettik seni
Hani nerde düştüğünde tutunduğumuz ümitlerin
Hani nerde karanlığımızı aydınlatan güneşin
Emanetlerimiz yanlış ellere teslim
Sadık kalamadık verdiğimiz şahadet sözüne
Yolunu şaşırılmış ürkek bir serçe misali şaşkınlık

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına

Anam-babam feda sana
Ey sıratı müstakim
Ey en güzel öğretmenim

Vefasızlığa yenik düştük sevdiklerini sevmekte
Biz mutluluğu bir nefeste sönen ışıklara değıştik
Bir ömür değilmiş meğer sabırla beklediğimiz
Keşkeler sığınağımız oldu zindanlara dönüştü
Kur'anımızı yeniden tefsir et himmetine muhtacız gel

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ey Fatihler Fatihi
Ey Bedrin Galibi

Çekilen çilenin mükafatı biçare dertlilerin dermanı
Nuru pak maviliğine al bizi Cenneti Alanın
Bir daha bir daha bir daha uzat bize ellerini
Yeniden yine yeniden doğ dünyamıza
Ümmetin olma onurunu bahşet bir kasım ayında

Yemin ederim Muhammed ismi aşkına
Anam-babam feda sana
Ey Habib-i Kibriya
Ey Hatemül-enbiya

redfer

İlyas Kaplan

Ey kalbimin en müstesna kızı

Her uykudan önce bir şeyler fısıldar dururum
Bil ki yalnız sen geçersin dualarımda
Yüce Rabbime emanet ederim seni
Saatlerin sustuğu mor gecelerde
Unuttum artık sıcacık bir uykunun tadını
Her baktığım yerde seni hatırlarım
Kalbimin ritmi olur ismin

Ey gecelerimin en vefasız kızı

Umut taşırım bağı yanık sevdalar memleketine
Buğday başakları kadar edalı
Alelade savrulmuş sarı saçlarını
İhtimal son bir kez görürüm diye
Her sabahın rüzgarına gizlenirim

Ey baharımın en nazlı kızı

Kalbimin güzergahını işgal etmiş sensizlik
Sanki orada canlı cansız hiçbir şey yokmuş gibi
Sadece hiç tatmadığım en bakir hisler
Sadece zümrüt yeşili gözlerinin sihirli bakışları
Kah bir melek kalbi gibi saf ve duru
Kah ışığı söndürülmüş bir dehlize benzer
İçime akan her şey aşka dönüşür

Ey kalbimin en müstesna kızı

redfer

İlyas Kaplan

Ey sevgili ayrılıktan korkma

aşk yarası müzmin hastalıklara benzer
bir sevgilinin işvesinden, cilvesinden
göz hoşlanır, ağır kabuslara tutulur gönül
benliğinde akar sonsuzca ,yalnız onun hayali
dolaşır damarlarda heyecanın her zerresi

beyaz bir çiçek gibidir, mavi bir ışık gibi
hani el değince bozulan , gölge düşünce küsen
bir özlemdir sevgi aşk vuslatına tutulmuş

aşkın coğrafyasında boşluğa uzayıp giden masallardır sevgi
berrak semanın parlak yıldızlarından yansıyan bir haledir
çıldırıncı bir nazla rüya aleminin tatlı hülyalarına sokulan,
şuurlara düşen bir hayal, soğuk gecelerde bir ateştir sevgi

zamanın her hatırasına gaipten düşüverir müjdeleri
bitmeyen saatlerde ,doyumsuz hazlara daldırır
canana hüzzam makamında sunulan, bir gamlı bestedir sevgi

an an çılgın bir ıstıraptır sevgi
kalpte kapanmayan yaralara sebep,
cerahatinden süzülür bağı yakar geçer iz olur
gözyaşı olur ,sancılı damarlarda ölümcül çığlıkları
akar damla damla , yağmur olur ıslatır sevgi

ey sevgi ayrılıktan korkma
başka kalplerde ne asil duygular var, ne kutsal heyecanlar
aşkına sadık kadim bir dost gibi umutlar var
bendini yıkan bir ırmak gibi lütuflar var
mağrur ,mütevekkil zaferlere dönüşmüş tutkular var

gitmeliyiz içinde alevler barındıran o sevgiliye
sevdanın bakir kırlarında dört nala başka diyarlara gitmeliyiz
uzaklaşan bulutlar gibi ayrılmalıyız kara vicdanlı sinelerden

ey aşk sonbaharca dağıl, hasretleri topla bir bir
çimen yeşili rüzgarların beni alıp götürsün sevgiliye
bir ışık yak ruhumda, nurdan bir ışık
güneşin tüm ışıkları kısıkansın içimdeki coşkuyu
bir sıcaklık sun ruhumdaki kışlara yeni baharlar gelsin

redfer

İlyas Kaplan

Ey zakir

ey zakir
zikret içindekileri

hikmet pınarlarına mazhar
ademin çamurundan nasıl yoğrulduğunu
maruz kalınan meşakkatleri
incindiğin hüznülendiğin vakti
taştan daha katı gülden daha narin
mahzun bir gönlün hüznünü
anlat
kır yıl kır gece

uzletten ziyade bir ömür çileyi
issiz bir dergahta riyazeti
nefsani arzulara gem vurup
vara yoğa tespih çeken derviş misali
hu hularla meşguliyetini
anlat

her an huzur da murakabede olduğunu
serapa bir aşk okyanusuna yakın
nefes nefese müşahedeyle
kalbine zerk ettiğin
bir muştuya ulaşmanın sevincini
anlat

İki vadi dolusu günahlarını
beyhude bir çaba olan pişmanlıklarını
yanı başında ki ölümü
ölmeden evvel ölenlerin ecel korkusunu
O'nun huzurunda O'nu hatırlamayı
ruhunun yaşadığı tövbeleri yeniden
anlat

ey zakir
zikret içindekileri

en yakınındakinden en uzağındakine kadar
sınırı hududu olmayan duygularını
yerlere ve göklere sığmayan
var edenin aşkı ile donanmış
bir et parçasından farksız
kalbinin her hücrelerini
sevgi ikliminde nasıl barındığını
anlat

telaştan endişeden uzak sükunetleri

itidalini kaybetmeyen rikkatli duruşları
lütfü gibi kahrını da
ete kemiğe bürünmüş şikayetsiz tavırları
saf gönlün
mahallesini şehrini ülkesini
içinde yaşadığı dünyayı
anlat

kırk yıl kırk gece

redfer

İlyas Kaplan

Ezan sesi

feyizler saçar gönül dergahına
gül kokusu yayılır fecrin renklerinden
ilahi güzelliklerin akislerinden nağmeler
miraca kanat olur yer gök arası
tevhit ile sarsılır felekler
onunla ulaşır arşa melekler
Nur-u Muhammed mekanına

ihsanlar dağıtır Kainatın Halik'ı
damla damla şifa olur kalplere
Makam-ı Firdevs de yankılanan ezan sesi

şehadetine aşık sufi ruhlu ışıklar
yüreklerde birikir özlemler
hular çeker güneşin ışıltıları
çöllerde açar çöl zambakları
rüzgarla bir ilahi senfoni çalınır
ayın dönencesinde haleler bestekar
bir ceylan gözlü ağlar derviş vecdiyle

semahında dağ taş gökyüzünde bulutlar
kaç kez tavaf eder arşın kabesini
Makam-ı Mahmut da yankılanan ezan sesi

tövbeye gelir günahlar şehri
gizli sırlar mutluluğuna erişir
prangalar nefsin yedi ceddine
lütuf ve ihsanın bin bir çeşidiyle
zaman mekan ötesine varılır
gözeten göz olur Yücelerin Yücesi

kerametlenir bahtın her zerresi
dudaklar da dua ile kevser olur
Makam-ı Rabbaniye de yankılanan ezan sesi

redfer

İlyas Kaplan

Fakir bir köylüdü dedem

ağaçsız tepeler
ışksız kerpiç evler
filan şehrin uzak bir dağ köyünde
fakir bir köylüdü
bir elma ağacının altında oturup
gözlerinde gamlı yaşlar vardı
kışın ortasında yaşayan bir ihtiyardı
kalbi hüznle dağlanmıştı
hüzün ki su
ve ateşti ılgım salgım sinesinde

gülistanın da güller naçardı
sümbülsüz, lalesiz ,menekşesizdi
ateşsiz şusuzdu
nice yağmurlar akıtmıştı yüreğinden
nice pınarlar fıskırmıştı
hasreti içinde ömür çürütmüştü

yalnızdı içerideki yolculukta
bihakkın çaresizdi
ümit kesmişti kendinden
ne elinden tutan vardı
ne de yüreklendirecek biri
bedelini ödedikçe
içindeki sesler uyandı
ümit etmenin libasını giyindi
itirazsız

sevdası hazin bir tecelliydi
kabına sığmayan bir düşünceydi
neredeysse çatlayamaya yüz tutmuş nardı
yağmurlu havanın yangını büyük olur ya hani
hani serpintiler yangını besler ya
bardak bardak boşalıyor ya su
söner ya alevler
işte öyle

avuç içlerini kanata kanata
kanmak üzere susardı
hep bir sırrın altını imzalardı
gizli sızılarını
yetim yakarışlarını
utangaç pişmanlıklarını
gün yüzüne çıkarmak için

duygularını
göğün berraklığı üzerine şal diye örterdi
yağmur yağdığına
üstüne bir damlanın düşmesi için
bir yağmur tanesi kadar
kutsal inançlarını kucağına inmesi için

hiçbir ceza görmeden
hiçbir bedbahtlığa düşmeden
hiç teselli edilmeden

benliğine zincirlerdi acılarını
kederlerini yüreğine hapsederdi
bir yabancı gibi
bir başkası gibi
kutlu hasretlerini miras bırakırdı geriye
yürürdü
yürüdüğü yolun ufku derindi
kapısı açıktı
yolu genişti
kulak verirdi, dikkat kesilirdi
uzak menzillerden gelen sese

rıza gösterirdi
kazardı ömrünün toprağını
altını üstüne getirirdi hayat tarlasının
yeni filizler çıkarmak için hayata
yürek sızlatan
yeni başlangıçlar yapmak için
bir mukaddesat inşasıydı çabası
bin bir mihnete duçar olsa da
bin bir meşakkate maruz kalsa da

atıldığı dünyevi ateşlerde
berd-ü selam teslimiyetlere imza atmaktı hevesi
yer sofralarına serilmekt
candan öte
hayattan öte
bir sevdaydı içe taşınan
ciğer yakan

gözyaşı akıttığı kadar
matemi için ter döktüğü kadar
canan uğruna can vererek erişmekt
ruhuna su içirmekt tüm endişelerden sıyrılıp
yürümekt canla başla
direnmeğe ölümü göze almışçasına
doğru yerde durmakt
yorgun argın
uğruna can verdiklerinin yolcusu olmakt

bir mektup gibi
ölümden sonra açılmak üzere yazılmış birkaç satırd
sözler hafif yumuşacık ve tatlıyd
nazik ve inceydi
dağa çok bir nefesti
dağılmış ümitleri toplamakt avuç içinde
azatsız esir düşmeğe yalnızlığa
duvar saati gibi durmakt

onlu bir rakamın üzerinde

artık bir mecburiyetti
şuuruna dökülen büyük sırrın ifşası
renkli, ışıklı , kokusuyla bir başkalaşımdı
cennetinin altından akan ırmaklardı
mahzun mahzun yağan elmas yağmurlarıydı
her solukta bir la
duymuyordu kimse isyan sarsıntılarını
buhran haykırıışlarını

hüzün ki kalpte başlayan bir yanıştı
göz pınarları yağmur yağmurdu
söndürmek için gayrete gelir ya hani
damla damla serpilince çoğalır ya hani
yalnızca içindeki yangını çoğaltır ya
kalpte yandıkça ağlayan kentler tutuşur ya hani
yangınları çoğaltmaktı
turfa yüreğinde

bütün ümitsizliklerin terazisinden geçerek
her şeyin birbirinden ayrıldığı
sonrası artık ümidin son noktası
veya ümitsizliğin son çizgisiydi
omuzlarında bir ağırlıktı
kalbinde bir ağrıydı

sessiz çalınan hüzzam şarkıydı
buzdan bir firaktı şubat soğuşunda
bir vesikaydı yıllarca rafa kaldırılmış
bir harf inkılabıydı tarihsiz
mecra macra sürüklenen akissiz yankıydı
şehrin sokaklarına
hoşnutsuz vedaydı

dünün erte vaktini karşılarken saatler
cebinde hasret biriktirendi
her geçen anın alınına yaftalanmış mıhtı
kalbin tam ortasına kurşun sıkılmıştı
içinde yığın öksürük nöbeti
etrafa ölüm salarak her sabah
talan edilendi
hücre hücre yağma edilendi

yalın alevler bir döngüydü bu yüzden
su ve ateşten gölgeler oluşur ya
son kez içinde saklı acılar uyanır ya hani
kahır taşır ya acizliğine
başına baht, ayağına taht kondurmak için
gecesi yok
gündüzü yok

ağu kokan ayrılıkları yüklenirdi
yüzünde kufi çizgiler
pul pul uçuşan yapraklar misali
kendi kervanında kaybolan bezirgandı
bulmak için arardı kendini
buğday çuvalında saklı tastı
bulunmak için
yeniden

zamanın kurak tarlalarına sürülmüş türkülerden
naçiz rakamlar bırakırdı aklının molasına
gizli korkulardı melali kör kuyularda
daralan göğsünde soğuk şafaklar sökerdi
umutlar uçururdu
renk kaçkını yüzünün anlamsız deltasından
alınının derin vadisinden
güneş görmemiş dudaklarından
terli cümleler kayardı
zavallı bir kaç harf düşerdi
ıslak zemine

okşardı yetim başını
öksüze sofralar kurardı
yokluk içinde unutulmuştu
yoklar arasından seçilip var kılınmaya değerdi
bazen ciğerleri dağlayan
bazen can acıtıcı bir oyundu yeisleri
renksizdi
heyecansızdı

bölündü hayat filmi
unutuldu tüm resimler
çehresinden doğan gülümsemeler şimdi
dilsizdi
amaydı
sağırdı

redfer

İlyas Kaplan

Fanusu kırılmış

her Şeye pervasızca göğüs geriyor gözlerim
karmaşık mücadelenin kaderine ilişkin bir uyku
önsezilerimi onursuz kılan karanlık
en çetin iradeleri bile parçalıyor

geçtikleri yollara beyaz taşlar bırakan
masal kahramanları gibi
yeni baştan başlıyorum

tutku dolu sonların gücünden korkuyorum
odanın rutubet kokan havasına sığınmış
hayatla ölüm arasında gidip gelir nefesim
gecenin kabusu üstüne düşer
en iflahsız en kindar düşünceler

en çok yüreğimi kanatır
en çok muhtaç birinin çaresizliği

zapt edilememiş sıkıntılar
hayat terazisinin kefesine attığı cinsten
yağan ince bir yağmurun
bembeyaz bir göğü hafifçe karartması gibi
hüzün dolu tek şarkı kalır kulağımda dünden

çocukça bir kavganın birkaç saat sonrasında bile
aynı bahçede el ele tutuşup oynamayı özlüyorum

tüm bedenimden söküp atmak isterdim
ne hoş olurdu yaşlar döküp içimdekileri açığa vurmak
tüm dertlerimi anlatacak olsam dayanacak kim var ki
için için yanan bu sırta benim gönlüm bile zor dayanırken
hicran ateşiyle kül olmanın zamanı kalır hafızamda
o kirlenmiş, o eli yüzü çamura bulanmış

küçük bir gülümsemeden başka hiçbir silahı olmayan
koskoca, sonsuz bir karanlığı, tahayyül mertebesinde düşlerim

nafile serüvenlerden ibaret elli yıllık sefaret
esmekte olan zalim rüzgarlara kurban olmuş
öylesi zincirsiz yaşamaktan çocukça bir minnettarlık
kalbimin kuyusu en hazine seslerle inler şimdi
fanusu kırılan bir zamandan yağmurlar toplarım yarınlara

hayatta hep kaybetmekten korkarım
hem de o anların yeniden can bulacağından

redfer

İlyas Kaplan

Farkına varmadan

bize bahşedilen hakiki güzellikleri bir bilebilsek
gerçek anlamda düşünme gücümüzü kullanabilsek
o sayede kendi varlığımızı tamıtamına tanıyacak
bu yüzden tatacağımız lezzete de doyamayacağız

bazen hastalanıyoruz ,keyfimiz olmuyor
bazen verilen nimetleri özüyle idrak edemiyoruz
bazen de bir hasta gibi davranıyoruz farkına varmadan
bazen bedenimizdeki bir arızadan dolayı kendimizi engelliyoruz
canımız tenimizde bulunduğu müddetçe
akıl gücümüzün zirvesine bilfiil erebilsek
idrakımızdan hasıl olacak tatları tam olarak yaşayacağız

o zaman duygularımıza hakim olacağız
öfkelerimiz intikamdan ateşinden kurtulacak
ümitler zafere ,nefretler aşka dönüşecek

redfer

İlyas Kaplan

Fazlına pervane olur o dem

Hasretinden yüreğimin yangınlara dönüştüğü sevgili
Sana düşkünlüğüm arzuları tutuşturan ateş misali
Seni övmek mi ,ayıplara amade beşer sözlerle
Belki şefaatine vesile ismin ,
günah deryasında şu acizin
Lal dudaklının kurtuluşuna çare belki de bir teselli
Gül kokun pak eder gönlümü mahrum bırakma beni

Yetim kaldı düşlerime giren soğuk Medine geceleri
Öksüz şimdi serabıyla ısındığım sıcak çöl akşamları
Ayrılıklarına alıştığım ,miraç uykuları özlüyor cemalini
Tanıdığım günden beri ,nemli gözlerimde salavatların
Kan süzülür yapayalnız ruhumun mahzenlerinden
Feryat kadehinden içilen isyanlara bırakma beni

Güneş ol sönmüş ,çaresiz ufkumun yıldızlarına
Vicdanımın kurak kumlarına izler bırak rahmetinden
Avareliğimden vuslat mevsimlerine hicretim
Düşmekteyim sensizliğin toprağına yaprak yaprak
Dostluğunla filizlenen bir nefes ver sineme
Sadakat kuyusunda hatırasız bırakma beni

Nurunun kıvılcımıyla,ışıklanır kalbimin gökleri
Gözümün rıhtımından nice gemiler ayrılır
Yokluğunda perişan ,firakına ağlar gözlerim
Sana hasret nice yıllar geçirir ömürleri
Aşkınla muradıma ateşten ahlar serpilir
Susuz kaldım Kevsersiz bırakma beni

Cemalinin dolaştığı gülistanda mahzunlaşır güllerim
Her intizar yapraklarından imdatlar döktürür
El öpmek arzusu nedametler düşürür iştihakıma
Endişem o zalim dikenleri ya incitirse seni
Onun için telaşlanır kilit vururum feryadıma
Acılarına alışırım gülizarsız bırakma beni

Öyle bir şeref ki ismin esrarında mutluluklar gizli
Firdevsinden bir yudum bu mücrimin günahına yeter
Fazlına pervane olur o dem her günüm her gecem
Ahirinde sancıları vefasızca kanatır ümitlerimi
Yokluğunda var olmak ne kadar zormuş meğer
Kutlu diriliş zamanı sensiz bırakma beni

redfer

İlyas Kaplan

Fecr sökene kadar

içimizde bambaşka bir his
bambaşka bir heyecan
akşam yemeğinden sonra gecenin saatleri başlar
yürürüz gecenin bir arka sokağında gizlice
sabaha değin

uçsuz bucaksız gecede
göz kırpar durur küçük bir yıldız
alıcı kuşun serçeyi pusuda beklemesi gibi
karanlığın kıyısında soyunur duygularımız
bahardan kalma hatıralar canlanır içimizde

bir parıltı düşer üstümüze
aydınlatır kentin küf tutmuş tüm caddeleri
tandır ekmeği kıvamında rüyalardan uyanırız
ciğerlerimize lodos yüklenir
şafak umudu, umut rüzgarı, rüzgar bulutu
bulut boyar gözlerimizi

çoban yıldızı katılır aramıza
sürükleniriz bir semadan ötekine
olan olur bir daha
bir filmin son sahnesinde
yadigar sevdalara merhaba dercesine
alıp başımızı gideriz
fecr sökene kadar

yalnızca vaktin bir anına veririz kendimizi
geçmişten ve gelecekte kopmuş
bir anı parçasına tutunup
umurumuzda olmaz artık hiç bir şey
kemale erer gecede yaşadıklarımız

ezberlenmiş alışkanlıklarla dolar vakit
yağmur yağar geceye biz seyrederek
bakarız birbirine değmeyen yağmur damllarına
ilk kez tenimize dokunurken
ilk kez bu kadar yakinken
yağmur ve gözyaşlarımız

redfer

İlyas Kaplan

Fecrin çıkmasına ramak kala

sabah ezanı okundu
Rahmanla konuşmanın vakti şimdi
camı açıp güneşi içeri alma anı şimdi
şahsiyetimin bütün girinti ve çıkıntılarına
canlı hayatın seslerini
tüm şehri bütünüyle

şehrin havasıyla dolu ciğerlerim
kaptırmışım kendimi sefaletine
para tuzaklarına
her kurşunda alnımın teri mevcut
bir sürü emek, bir sürü çaba
bin küsur hayal
çoğu zaman kaybedilmiş
bir kuş gibi uçup gitmiş
çoğu zaman
kendilerinden eser yok

her gün
zihnimin arka köşelerinde bir gürültü
olabildiğince bir patırtı
içe doğru yankılanan bir nevi gök gürültüsü
eritici parlaklıkta
yutucu karanlıkta
ayrı ayrı perdelerde
titreyen

uzunca bir zaman hasbıhal içindeyim
son derece hamiyetperver bir muhasebe bu
işin içinde inançlarım, duygularım
koskoca yarım asra sığmış
her bir saniyesi kaydedilmiş
geçmişten kalan buhranların zihindeki sesleri
ruhsal yaralardan kalma derin izleri

veda olan sesler
bin bir gece masalı sesler
yapışkan, kirli sesler
zihnimle sarmaş dolaş sesler
bir nevi arınmak gibi suskunluğa sığınmış
serin gölgesini yitirmiş
bir temerküz kampının rutubetli hücrelerinde
beynime son kurşunu sıkarlarken

hep bir şeylere geç kalmışım
unutkanlığımı severim en çok
apansız paniklere dönüşme heyecanımı
acıların yıl dönümlerini yaşarım bazen
geceler ve gündüzlerin geriye bıraktıklarından
hayat ve ölümlerden

yüksek yerler hep fırtınalı olur derler

kasırga koparan bulutlarla müzdeviç
yıldırımlar, şimşeklerle dolu
yıldızlarını saklamış göğüm
harp etmiş ayla güneşim
askerlerimin ödü kopmuş
mızraklarını atarak sıvışmışlar savaş meydanından
bir madalya gibi taşırım mağlubiyetlerini
hayatın ta gerçeği onlar

hıfzımın ucunda salınır durmadan
kalp kırıklıkları , umutsuzluklar
gecelerin nemi, göz yaşları
secdeye değen alın terim
bir daha aynı hatalara düşmeye gücüm yok
baş kaldırmaya da
isyan etmeye de
yeni bir iktidar için
yeni bir meşrutiyet için

seç seçebildiğin kadar
ne almak istersen, hepsinden birer birer
cümlelerden kelimelerden hecelerden
mesela bir selam cümlesi seç
namaz sonunda sağına soluna vermek için
fecrin çıkmasına ramak kala
ta göklerin içerisinde ışıl ışıl parıldayan hilali seç
sabahları seç
gümüş yüzlü göğü seç

kasımpatı çiçekleri gibi içimde büyür bir şeyler
karmaşık düşlerin paslı demlerinde
ay parçası hala yüksek dağın yamacında
bir başına karanlığın bekçisi
üstümü örten sıcak eli
en çok sevdiğimi hatırlatır bana

her günün bir yarını var elbet
ürkerek gaz lambasının fitilindeki ateş gibi
usulca göğe doğru tırmanan
simsiyah bir gökyüzünün üstüne asılmış duran
göz kamaştırıcı bir yıldızın suya yakamoz bırakması gibi

ta derinlerden bilinmeyen tabakalardan gelen
feyiz, bereket fişkirir toprak
dudağımın dokunduğu su gibi
umman olacağı cihete nehir coşkusuyla akar gider
üstüne güneş çeker ellerim
nefes aldığım her yer güneşlenir

şüpheyile cebelleşen aklım susar
kendi sözümün gölgesi susar
susar konuşan ben değilim

akışkan düşüncelerin ince şavkıydı
mecalsiz kalışıydı
sessizliğin çatlaklarından sızandı
zihinde büyüyen sözcüklerin tohumlarıydı
susun

redfer

İlyas Kaplan

Feda sana

göl bahçemin solmayan gülü gül kokunu özledim
sinemi aşkının sırrına muhatap kılmak isterim
hilali olur musun karanlık gecelerimin
salat -ü selam sıcaklığında
sensiz geçen bu soğuk mevsimlerde

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ya resulallah
ey can peygamberim

raziyım bir kum taneciği olmaya bastığın yerlerde
yeter ki fırsat bulsun merakım ölmeden önce
raziyım bir kelamına bir nebze muhabbetine
ister hülyama ister serabıma ister rüyama gel

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey sultanlar sultanı
ey şahların efendisi

gönlüm seni sevdiğe kalbim iman bulur
şefkatine muhtaç duygularım merhametine düşkün
iltifatlarım fani arzularım istek makamında şimdi
yolunu şaşırılmış ürkek bir serçe misali şaşkınım

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey fatihler fatihi
ey bedrin galibi

seni tanımak şerefine erdim Rabbime hamt olsun
içimdeki sıkıntı ümmetliğine layik olamama korkusu
baş kaldırmak mı asla çağrından sapmak mı ne haddime
unutulmak ihtimali nar yangınından da öte

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey kalbimin fatihi
ey gönlümün ıstırabı

artık vuslatın uğramaz oldu düşlerimize
hani nerde düştüğünde tutduğumuz ümitlerin
hani nerde karanlığımızı aydınlatan güneşin
emanetlerimizi yanlış ellere teslim ettik
sadık kalamadık verdiğimiz şahadet sözüne

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey sıratı müstakim
ey en güzel örneğim

nuru pak maviliğine al bizi cenneti alanın
bir daha, bir daha, bir daha uzat bize ellerini
yeniden, yine yeniden doğ dünyamıza
ümmetin olma onurunu bahşet bir nisan ayında

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey habib-i kibriya
ey hatemü'l-enbiya

sana verilen taht makam-ı mahmud
bağışlandı uğruna müşrikin ebu cehli
adaletin padişahı ömer dediler adına
ashap unvanında vahşinin ecri
takvasına erişmek ne mümkün

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey ahmed-i muhtar
ey alemlerin efendisi

senin kadar çile çekmek bir edep meselesi
uğruna kabe kutsallığında yaşamak isterim dünyayı
şefaatine sığınıp ilk ve son kez
kurutulmuş et yiyen mekkeli bir ana gibi

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey Mekkenin yetimi
ey yetimlerin hamisi

cehennem ateşi yokluğa mahkum olur
ar eder utancından cemalini görünce
ümmetin adedince kevserine yağmur düşer
gönül bağımızın kuraklığına zerresi yeter

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey en güzel eğitimci
ey en güzel öğretmenim

vefasızlığa yenik düştük sevdiklerini sevmekte
biz mutluluğu bir nefeste sönen ışıklara değiştik
keşkeler sığınağımız oldu zindanlara dönüştü
kur'anı'mızı yeniden tefsir et himmetine muhtacız gel

yemin ederim ismi celalin aşkına
anam-babam feda sana
ey beşerin en sevgilisi
ey varlığın en güzeli

redfer

İlyas Kaplan

Fersudeleşmeye yüz tutmuş

sakin bir derviş gibi geçti yıllarım
anladım ki ilk yolculuk kendi içinde olmalı
yakın gözükken menziller ne kadar uzakmış meğer
badirelerle dolu ne yürüyüşler bitti
saçlarımda ki beyazlığı hesaba katmazsak eğer

bir ateş şelalesi ki yangın yerine döndürmüş sinemi
kalbimi tarumar etmiş bu acayip hengame
bir bad-el mevt yalnızlık ki
seraplarının derinliği ateşlerle mühürlenmiş
şafağı alev alev,şuleleri sureta aşk
harelerinden taşanların,firak vaktidir şafak

inan hemen hiç değişmemiş yıllar düş tadında
henüz farkına varamadığım bambaşka heyecanlar
gizem dolu, sır küpü duygulara muhtasıl
asıl mesele yaşanıyor olmama rağmen
çocuksu çırpınışlarıyla hep küçücük kaldı yüreğim

unutulmuş bir hatırayı yeniden yaşamaya çalışmak beyhudeymiş
bir ana bahşedilen tutkuyu yeniden canlandırmak
artık arzularım kemale ermiş
bütün çıplaklığı ile karşımda öylece beklemekte
adeta bütün katmanlarında eskinin bağışlanmaz günahları

geceyi yavaş yavaş içime çekiyorum
öyle çok,öyle hatalara sürgün, öyle girift
göklerinden koyu bir karanlıktır süzülen
katrelere yansıyan suretlerde keyifsizliğim
ummanlara meyleden met ve cezirlerim

ayrılıklar bir hicran,mutluluk gibidir bazen
kimi zaman bir bayram sevincinin ardına gizlenen
fersudeleşmeye yüz tutmuş bir ayrılık türküsü gibi
bazen de gecelerimin korkusunu damıtan bir uyku
yüreğimi kanatan son gecenin, son saati vururken

geçmiş saatlere mahkum odamın her köşesi
hiçbir zaman artmayan, hiçbir zaman eksilmeyen
çoğu kere kısır ilişkilere dönüşmüş

*

redfer

İlyas Kaplan

Filhakika ruhun içinde ıslak gürültüler

vakti gelir hikmet ummanında yeniden doğarsın
olgunlaşırın manevi bir ateşin içinde kendini aşarak
bir fikrin gövdesinden bir davaya adanıp
düşüncelerin alevinde yok olursun
baht ü saadet için
omuz omuza, gönül gönüle vererek
Allah'a secde edilen yere
baş eğip alnın yere koyarsın

vakti gelir tatlı meltemlere kapılırsın
papatya yapraklarından kelebeklerin kanatlanır
özgürleşirsin
yol bulursun başka başka alemlere
mukaddes yolculuğun başlar
her seferinde
şah damarından daha yakın olduğunu hatırlarsın
yeni idrak kapıları açılır kalbinde safha safha

vakti gelir gülün rengi kızılılaşır
bülbulün sesi sevda olur
ayrı özelliklerde sıradağların
ayrı güzellikle süslenir ovaların
hayat kokar
can kokar
miraca dönüşür gecelerin
yaratan Rabbinin adıyla
Rable baş başa

vakti gelir birer birer ecele doğru atılır adımların
nefes alıp vermelerin sıklaşır
her fani gibi acı sonu tatmaya namzet
ümitlerin sarsılır
elde ettiğin onca lüks, konfor, servetin
son bulur o zaman

vakti gelir her şey soğur
ısı ve ışık söner sonra
gökte yağmur kesilir
her yer kurur ve hayat durur
fi tarihinde bir surla beraber
gölgelerin yok olur
bir fikre binaen

vakti gelir sükun bulur hayal kırıklıkların
gerçekleşmemiş rüyaların
yerine getirilmemiş düşlerin
ilginç hikayelerin
beşeri olan her şey
peşin sıra

vakti gelir aklın yoğunlaşır
göklerin ve yerin yaratılışı zihninde izah bulur

geceler boyu tezekkür
gündüzler ardınca tefekkür
mistik tecrübelerle terennüm edersin
her an yaratıcını hatırlarsın
O'nun görüp gözettiği bilinciyle

vakti gelir
"Allah'ı anarak huzuru bulur kalpler "
Allah anıldığında ürperdiğin gibi
dostluğa mazhar kılınır kul şuurun
gönlün ferahlar
göğsün genişler

vakti gelir gerçekte yüzleşecek mecalin kalmaz
filhakika ruhun içinde ıslak gürültüler
şeklen gizlenmiş çehreler
dostların , düşmanların
tel tel dökülür gayya kuyusuna
tereddüt ve şüphelerinle

vakti gelir dayanılmaz bir çileyle sıkılaştır düşüncelerin
şuuruna akseder dünyanın tüm figürleri
fırlattığın kasırgalar
birer birer vurur yıldızlarını
ayın ikiye bölünür
tılsımı bozulur gecenin
altı cihete birden dağılır ziyan
bir pervaneye evrilirsin
zerre zerre yanar gidersin

redfer

İlyas Kaplan

Firak vaktidir şafak

hep aynı mevsimler hep aynı manzaralar
sakin bir derviş gibi geçti yıllarım
anladım ki ilk yolculuk kendi içinde olmalı
yakın gözüken menziller ne kadar uzakmış meğer
badirelerle dolu ne yürüyüşler bitti
saçlarımda ki beyazlığı hesaba katmazsak eğer

inan hemen hiç değişmemiş yıllar düş tadında
asıl mesele yaşılanıyor olmama rağmen
çocuksu çırpınışlarıyla hep küçük kala kaldı yüreğim

unutulmuş bir hatırayı yeniden yaşamaya çalışmak beyhudeymiş
bir ana bahşedilen tutkuyu yeniden canlandırmak
artık arzularım kemale ermiş
bütün çıplaklığı ile karşımda öylece beklemekte
adeta bütün katmanlarında eskinin bağışlanmaz günahları

henüz farkına varamadığım bambaşka heyecanlar
gizem dolu , sır küpü duygulara muttasıl

bir ateş şelalesi ki yangın yerine döndürmüş sinemi
kalbimi tarumar etmiş bu acayip hengame
bir bad-el mevt yalnızlık ki ateş düşmüş çöllere
seraplarının derinliği ateşlerle mühürlenmiş
şafağı alev alev ,şuleleri sureta aşk
harelerinden taşanların ,firak vaktidir şafak

geceyi yavaş yavaş içime çekerek maziye mahkum ediyorum
öyle çok ,öyle hatalara sürgün, öyle girift
göklerinden koyu bir karanlıktır süzülen
katrelere yansıyan suretlerde keyifsizliğim
ummanlara meyleden met ve cezirlerim

ayrılıklar bir hicran ,mutluluk gibidir bazen
kimi zaman bir bayram sevincinin ardına gizlenen
fersudeleşmeye yüz tutmuş bir ayrılık türküsü gibi
bazen de gecelerimin korkusunu damıtan bir uyku
yüreğimi kanatan son gecenin, son saati vururken

geçmiş saatlere mahkum odamın her köşesi
hiçbir zaman artmayan, hiçbir zaman eksilmeyen
çoğu kere kısır ilişkilere dönüşür

redfer

İlyas Kaplan

Firuze mavilikler

ruh asaletimiz de görünür rahmetin bin bir tecellisi
kutsiler ordusu ışıl ışıl ufukumuzda tülленir
gönüllerimiz ötelere kanat açar pürneşe içinde
sidre-i müntehasının son sınırında bir nevi sonsuzlaşır
öyle bir ledünni zaman tüneline gireriz ki
adeta cennet katlarında seyahat ediyormuşuz gibi

mahyalardan süzülüp gelir büyülü bir semavilik
ezanların kalplere işleyen o doyumsuz sesi
yükselip dört bir yana yankılanır minarelerden

sarar bin bir çeşit sihirli esintiler benliğimizi
orucun ulvileşen o büyülü tatları
doyumsuz hazların her türlüşü
kalp atışlarımızdan sevinç naraları duyarız
her salisesi sonsuzluğa namzet

ışığı sönmeyen bir meşale yanarken yüreğimizde
serinletir ruhumuzu kutsi bir iştiyakın şulesi
enfes desenlere bürünür firuze mavilikler

inzal ederek bir cemre zamanı yeniden
kentlerin puslu sokaklarına serpilir salat-u selamlar
ahmed-i mustafa aşkının ateşi sıçrar üzerimize
gül kokusundan daha hoş kokusu
ona sevgiler can-u gönülden bu kutsal gecelerde

hatsız uhrevi hazinelerle dolu tespihler
adeta altın ödül zikir payesi
rıza-i ilahi merkezli şükürlerin ibresi

ramazanlar saadeti ebediye müjdeli
kalplerimizde sükut-u derin bir sessizlik
cehennem kapılarına şeytanlar zincirlenir
secdelerimiz affı- ilahiye muştulu
cenneti anımsatan beraat fermanları yazılır

alınlara dokunur meleklerin nurlu busesi
törenle giydirilir firdevs taşları
bin aydan daha hayırlı kadir gecesi

leyle-i kadir gök kubbenin Hükümdarından yadigar
düşlerimize sığdırılır efsunlu çağlayanlar
feyiz güzergahından çağıldar adeta gürül gürül

arşın öbür yüzünden ihsanlarla dökülür
yedi ,yetmiş ,yedyüz ve hatta daha da fazlası

yağmur olup çöllere hicran bulutları yağarken
arzulanır vuslatın ömre bedel her demi
melekler bölük bölük süzülür ta fecre değin

mağfiret güzergahında bir arzu bir bekleyiş ki
aç susuz çöllerinde nice uzun zamanlar geçer
oruçlar namazlar teravihler dualar
iftarlar sahurlar sadakalar fitreler
sonu cennete uzanan bu yolda gizemli bir yolculuğun
kara sevdaların masum görünümlü seraplarını görürüz

bir sevap darphanesi sonsuz bir bahtiyarlık
beşer aklının kavrayabileceği bir vaat değil
idrak sınırlarını aşkın bir payedir bu

Allah'ım huzuruna götüreceğ buraklara mazhar kıl
şuurlu bir imanı doldur yüreğimize
kıblesi Sen olduğun her kalbin vuruşuna
zerre zerre eritip dirhem dirhem dök bizi
sevinçlerle köpüren bayram sabahlarına

ne geceler mütemadi ne de gündüzleri
bugünden gelecek ramazanları özleriz

redfer

İlyas Kaplan

Fiyonklu saatler

velhasıl-ı kelâm
zaman boşluğunda bir çığlık
beni çağırıyor
yatay bir sonsuzluğun çizgisine
düşlerin renklendiği kum tepelerine

gün batıyor
ay iniyor تنها caddelere
yıldızlar düşüyor ıssız sokaklara
doluyor böylece
her köşeye öksüzlük
gül rengi olmadan kırmızı
tükenmiş yüreğe sızı

akıp gidiyor
idrakle ilgili görülen her şey
seslerini duyuyorum
düşen ışıklar aydınlatırken duvarları
kimsesiz bütün boşlukları

usumda uzun sükutlar
bütün isteklerimi peşinden sürüklüyor
kendi istikametinde
meyilleri, tasavvurları
duygusal izlenimleri
sentezleri
misalleri
akmamak nasıl suyun elinde değilse öyle

sürekli bir gel-git arasındayım defalarca
benimkisi keşmekeş içinde bir arayış defaatle
totem kılıklı kelimelerden geriye kalan
iç içe açılıp kapanan bir yığın sessizlik
bir tutam deniz köpüğü

ince bir hastalık derecesinde ahd-i zihin
boş bir ümit
kuru bir yalan
öfkesiz bir çok cümle

günlük çay muhabbetlerinde
yaşanan fiyonklu saatler
bir kelebeğin kanadında uçup gidiyor

redfer

İlyas Kaplan

Garip bir haleti ruhiye

sorunlarımı çözemedim,
onlara nasıl tahammül ettiğime şaşmamak mümkün değil
aklımdan fena ihtimaller geçiyor
düşmanlarıma olan bütün kinimi unutarak tam bir saadet içinde geçecek
çılgın bir hayattan sonra bütün günlerim

esrareniz görünüşte iyi kalpli saatlerde
gececi gündüzlü en küçük izler üzerinde yürüyorum
son derece cana yakın birer insan gibi
biraz da benim kadar sevmiş olsalardı
bu zor günlerimde derin ıstıraplarımı
ölümün soğuk çehresini

ölümü kanıksamış ruhuma ümitler dağıtıyorum
manidar sessizliğine ,bu latif haline yıllarca
önümde uzanan koca zamanı ayaklar altına alıp
zihnimin çektiği müşkülata alay eder gibi
sineme sığınmış hazin bir sancıya aşk sunar gibi

garip bir haleti ruhiye içinde kıvranmaktayım
geceler uzamış kış gecelerinin uzunluğuna benzer
rüyalardan sabaha kadar gözümü alamıyorum
uçsuz bucaksız mekanları gece uykularımda

hudutları mahşere kadar uzanan bu mukadder hayat
nasıl olur da vicdanımın ters istikametinde yürümeğe devam eder
aynen vaki kara yazgıları yıllarca üstümde
aleyhime kurulmuş olan kahpe tuzaklardan habersiz
çektiklerim cehennem azabının kefareti sanki

redfer

İlyas Kaplan

Garip bir masal

güneş kanat çırpıyor
sirtında ekim gecesinin ayazı
topraktan hala ocak kokusu geliyor

sabahın karanlığı ne kadar suskun
kana köpüğe bulanmış
siyah beyaz kelimeler ikiye ayrık
bir daha
gürültüler mızrak ucuna asılmış
namlusuna alelacele sürülmüş
en uzun sükutun mermileri

ufukta ki izler silik
imsak saatlerine ince bir hilal inmiş ötelerden
perdesi yırtılmış öksüzlüğün
çöl yalnızlığı yetimleşmiş
gökler yapayalnız
kızgın ateşten tayflar vurmuş fecri
sığınmış bir ağaç gölgesine
dinlenen bir yolcu gibi

dalga dalga çınlayan ses
kubbeyi dolduran nefes
dal budak salınmış sabahın zaman köklerine
akrep hala taze
yelkovan hala yeni

yağmur suları daha çok akıyor eski zamanlara
buseler çalınıyor kelimelere bir bir
gölgeler bütün bir yerin yüzüne dağılmış
bulutları arşınlayarak
güneş geçiyor yalınayak
uçtan uca karanlıklar aydınlanıyor
hu, denilse semanın kapıları açılacak

kutsi arzunun hiç duyulmayan fısıltısıyla
uykudan yeni uyanıyor
puslu kuytularında yarınlara hasret
kutlu muradın özlemiyle yoğruluyor
bütün taşları oynuyor yeryüzünün
yıldırımlar düşüyor
şimşekler parıldıyor
karalığa mahkum gözlerin ferri
ruhunun üzerine adının mührü
bir nur nakşediliyor alnının ortasına
fırtına öncesi yağmur kuşunun

çalkantılı deniz
dalga yığınının kıyısından çaresiz
şeksiz şüphesiz bir daha göklere ilişiyor yakamozlar
göklere doldurmuş nokta nokta
dünyadan el etek çekmiş

tutkularından arınmış
aşklara teselliler sunuyor
sessiz tebessümler bu yüzden
kara saçlarda üç uzun tel
bir tutam kurutulmuş lotus yaprağı

bir ayna kalmış dündün
bir kez çamurdan tene üflenmiş
yokluktan bir akış
hiçlikten bir bakış
görünmeyen bir nefes onlarca yıl

çöller rahmet sağanağı bekliyor
yemyeşil vahaları yeşertmek için
sabah güneşi öyle sirayete meyyal
hafazanallah yakıp bitiriyor
ötelere uzanan meserret çağrısı
çiçekler en parlak renkleri giyinmiş
ille de gökkuşağıyla didişiyor
cezbiyle çoğalıyor renkler

koştukça dallara budaklara takılıyor
kaçtıkça karışıyor karanlığa
göğüste sathı harp ilan edilmiş
bütün yollar çıkmaza kilitli

yine kanatlanışlar
yine şahlanışlar
yine top-yekün rüzgar
yüz ton ılık sesince
ürpermeler içinde kuytu köşeler

sırrın peşine düşmüş bir casus gibi
zırhlara bürünmüş atlılar
geçtikleri yerler harap
garip bir masal
hazin bir rüya
korkunç devler soluyor etrafta...

ebedi teselli meyvesinin tadı olarak müjdelenmiş
hangi vakte erişse hep hazır
rüzgarlar okşasa da
tufanlar kopsa da
gökyüzü şimdi
gün şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Garip bir yolcuym

ne gökte ne yerdeyim
gölgesiz bir cevherim
çoğu zaman kırılğan
çoğu zaman dağılmış
bir derviş gibi

yeniden doğar şeklim
yeniden dökülür suretim
mistin hem halinde
iç içe mücehhez
mestin kemalindeyim

garip bir yolcuym
merhale merhale fena bulmaya
biraz vecd
biraz cezb
bir ermiş gibi

her köşesi giz
her nefesi aziz
yakınlar bana uzak
uzaklar bana yakın..
serapa aşk içindeyim...

coşkuyla müşterek
zerre zerre zevk
ruhtan mücerret
ilk harf
son noktayım
derecelerden teşekkül
cümle cümle
hece heceyim

öylesine
diz çökmüş
ölesiye yüz süren
secdelerdeyim
heyecan girdabında
sırrın sırrına gark olmuş
bir zahit gibi

redfer

İlyas Kaplan

Gazzeye ağıt

kızıl baharlardan sonra dinleyin gizemlerle dolu gazzeyi
sokakları her gün yüzlerce ölüm hikayesine tanık
gök kubbenin kızıl bulutları gün doğusundan ağıtlarla akar
gün batısından feryatlarla akan kanlar
özgürlüğe ulaşacak elbet bir gün

bir kurtuluşa dönüşecekse eğer gazzeye zincirlenen yürüyüş
yanardağların patlamasından bin kez daha güçlü
şimşeklerle dolu umman kasırgalarından dehşetli
kızgın bir güneş kadar hiddetli
bir alev sütunu gibi israili ateşlere boğacak
et ve kemikten teşekkül yaralı yüreklerin patlaması

mini minnacık çocukların Rabbe bakan gözlerinden
acılar düşünce bir kez varın seyredin Filistin topraklarını
hele birde anaların gözlerinden süzülen hüznün tanelerini
o zaman göğüslerden yükselerek taşar öfkeler
artık ışığı da ,nuru da cansız gökteki Süreyya'nın
önce umutlar yok edilir sonra gazzenin çocukları

ey sevgili Filistin şimdi öylesine elem ve acılar içindesin ki
hani akşam olunca çekilip güneşe geri gider ya ışıklar
hürriyet filistin semalarında ancak böyle saklanabilirdi ya
yoksa İsrail zulmünden kim kurtaracaktı yarınları
mahzun olan yıldızlar içinde gizlenen senin hürriyetin
istiflenen özgürlük mefkuresi ilelebet gündüzlere dönüşecek elbet bir gün

ne kadar aciz ve çaresiz arafatın memleketi
kutlu rüyalar nasıl görülecek karanlıklar olmasa
yediler yedileri nasıl yiyecek yedi başaklar nasıl filizlenecek
nil'den bir çocuk gelip nasıl yıkacak firavunun saraylarını
yahudi uşakları nasıl Kahhar'ın gazabına uğrayacak

bir kibrit ateşiyle ürperecek nice isyanlar gördüm
istırap uçurumlarına yuvarlanmış nar ile yeksanlar gördüm
gözlerinden kıvılcımlar çıkan mahşeri izdihamlar gördüm
defalarca azapla irkilen başı göğe ermiş nice sultanlar gördüm
baştan ayağa şuuruzluğa gark olmuş beyhude vicdanlar gördüm
gazzenin kara bağrına bırakılan ateş rengi buhranlar gördüm

ne olur yaşananların en gerçekçi tarafı bilinsin artık
aşın,ekmeğin, en içten yüzü gözüksün artık
gazzenin başına gelen felaketler zincirini anlatma
gökleri saran karanlığa yanardağlardan yükselen duman bulutlarını
yangınları, üzerlerine kara dumanlar çökmüş sokakları anlatma
nefret ve bedduaların akabinde fani olan maziyi anlatma

insan aklına gelen birtakım sergüzeştler geçirmek ister
filistinli bir çocuğun gülümserken semaların rengini görmek ister
efsanelere özgü güneşe yükselen kudüsü görmek ister
sihri olağanüstünlüklere sahip filistinli musayı
tur-i sina da İlahi nazarın o iki dağa nasıl yansıdığını

biri kızıl altından, biri ak gümüşten cennet bahçelerini görmek ister
tadı birbirine hiç benzemez her budağından bin türlü hurmalarını

ey en parlak güneşlerin doğduğu kudüs
ey en karanlık gecelerde lahitlerindeki boğuk yankıların dinlendiği
ey uygarlığın bereketinde en mümtaz efsaneyi yüklenen filistin

ey yağmur mevsimlerinde esrar perdesine bürünen ulu gazze
ey öfkeler kabardığında bütün insanlığın alçaldığı zalim dünya
ertık bu zalim israile dur demenin vakti gelmedi mi

redfer

İlyas Kaplan

Gece alacası

öyle değil midir gerçekten
üstelik sadece yapraklar mı uçar sonbaharda
şehirlerde uçup gider o koca cüsseleriyle
yalgın dağlarda
ıssız çöller
denizlerde

yaşamaya devam ederler
biri hatıra olarak
yoklayarak zihnimizi
zaman
zaman

renklerde uçup gider
kırmızı , beyaz , sarı, mavi
birbirinden farklı çiçeklerde
bahçemizden yada balkonumuzdan
aydınlık köşelerden hercai menekşelerde
insanlarda gider
geride hatıralar bırakıp

renkleri solmuş fotoğraf karelerinden
o sıcak tebessümlerde kanatlanıp gider
biri birer
hüzünlü bir karedir artık onlar
önceki zamanlardan
uzatılan bir el
bir bakış
bir gülüş

Allah'a inandığımız için
ölümden hiç korkmayız
lakin yokluğumuz
bir garibin boynunu büker diye
tedirgin oluruz bazen
ölüm yeniden dirilmektir aslında
hasret beslemektir
uzun kışlar boyunca
güneş gibi kıpkızıl
sıcacık

nasıl aşık olduğumuzu
neden sevdiğimizi anlatırız çoğu kez
ki nasıl sevdiğimiz anlaşılın
bilinsin diye kimi sevdiğimizi.
israf ettiğimiz yılların üzüntüsünü yaşarız
yitik bir ömrün muhasebesini yaparız
oturduğumuz yerde öylece
ışığı kör
uzun gecelerce

yitik heyecanları

kırık umutları
buruk acıları konuşuruz
abartırız
peşine düştüğümüz hayalleri
boğuştuğumuz binlerce duygu
küçük bir şelale gibi çağıldar
akar durur

bazen çiçek işte der geçeriz
ufacık bir saksıda
sadece suyla nasıl hayat bulup büyüdüğüne
şaşarız...
güzün bahara nasıl dönüştüğüne
öylesi
bir memleket türküsü paylaşır dudaklarımız
anlatır nasıl sevdiğimizi
üstümüze çullandır kederin bin bir türlü

o vakit
çınar ağaçlarıyla gölgelenmiş
uğuldayan bir fırtına çıkar üstümüzde
güvenli bir limana sığınıracasına
arkamıza yaslanıp gözlerimizi kapatırız
incecikten bir su sesi gelir kulağımıza
suyun rahatlatan serinliğine bırakırız
kendimizi

içimizde bir ferahlık hissi
içimizde belli belirsiz
bir mahcubiyet
bir pişmanlık

dallarımızdan serçeler havalanır
hafif yaz rüzgarı eser
yapraklarımızın ahenkli sesleri yayılır havaya
latif bir musiki gibi
yaz gibi işte
biraz savruk biraz uçarı
tatlı tatlı akar nehrimizin suyu
gece alacasında
uzaklara

herkes için günün sonu değildir
gece
aslında kimileri için
bir başlangıçtır

redfer

İlyas Kaplan

Gece gibi üşürsün o an

zihin yatağından akan sırların var
mesela
mutlu değilsin
anlatmakta güçlük çektiğin bir şeyler mevcut
çoğu zaman konuşmaya bile çekindiğin

öfkelenirsin bazen
coşkulu birkaç çığlık atarsın
tenha bir mekanda çalan akordeon gibi
ve her şeyden habersiz
şişman, geveze dedikoducuların olur

kararsızsın...bir kadınla tartışmaya
başladın mı kaybettiğini anlarsın
kapıları vurursun üstüne
bırakıp gitmeye cesaret edemezsin
pencere yanındaki bir köşeye oturup
en az yarım saate ihtiyaç duyarsın
bir banka soygunu gibi inceden inceye planlanmış
küfürler savurursun

çoğu vakit farklı şeyler düşünürsün
tramvayı, vapurları
cadde ve meydanları
denizin kıyısını
karanlık geceleri
çoğu insanın tribe girdiğinde ayakta duramaması gibi
son sözü söylemeyi başaramazsın bir türlü
kendi adına

bir damla yağmur için bulut gözleyen çiçekler gibi
bir damla suyun seline kapılırsın çoğu kez
gece kuşların sana ıstırap taşır
gebe kalırsın duygularına
deftere adın yazılır
kim olduğunu bilmeden
ağlarsın

boş sahillere vurursun adımlarını
sonra bir masal cini bulursun şişede
oysa şişeden çıkan sensin belki de
bükülmüş boynun ve solgun yüzün
bir sıcak merhaba muhtaç
hafiften kaldırırısın başını
yepyeni dilekler dilersin kendine

gecenin en son saatinde
yanan ışıklarından tanırısın şehri
önce derin bir ah çekersin
gökyüzüne hürriyet tadı verir nefesin
sitemlerin bir masal yazar
düşlerine ninnileri sen söylersin

ağır adımlarla yürümeye başladığın caddede
dükkanlar boştur
hiç el değmemiş bir fotoğraf takılır nazarına
gülerek bakan bir çocuk eskiden
sen kimsin der gibidir bakışları
gece gibi üşürsün o an
gözyaşların dökülür
sokaktaki evler
kapı numaraları
yeniden değişir yüreğinde
kaybolursun

redfer

İlyas Kaplan

Geceden kalan duygularımız

ilk harfinden tanırım yalnızlığı
ilk nefesinden fark ederim kim olduğumu
keyifsiz bir ortamda akşam yemeği yeriz önce
sonra gecesi başlar menzilli ötelere doğru

sevişiriz gecenin bir arka sokağında gizlice
sabaha değin
yağmuru seyrederek pencereden
yağmuru seyreden kimsenin canı hiç sıkılmazmış.

bakarız bir türlü birbirini geçemeyen yağmur damlalarına
içimizde nisandan kalma hatıralar canlanır
vahlanıp dururuz geçmişten bugüne yapılan yolculuğa
ilk kez bu kadar yakın durur yağmur ve gözyaşlarımız
ilk kez birbirlerinin tenine dokunurken.

armağan edilen bir hayattan yadigar
cisimsiz, maddesiz yaşanılanlar
yıldızlarda akşamdan katılır gecenin tutkusuna
bir semadan ötekine sürüklenip
öncesiz aşklara merhaba dercesine

uçsuz bucaksız gece ağının ortasında
küçük bir ışık göz kırpıp durur
alıcı kuşun serçeyi pusuda beklemesi gibi
gecenin tam ortasında duygularımız soyunur
gıkları çıkmaz ,utancından dakikaların

yalnızca gecenin somut bir saniyesine veririz kendimizi
geçmişten ve gelecekte kopmuş
bir anı parçasına tutunup
umurumuzda değil hiç bir şey.

karanlıktan süzülüp ,tan gibi parlar
kemale ermiş ,geceden kalan duygularımız

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin ayazına bürünüyor her nefes

sabahlar çekip gitti eşkalsiz bilip yüreğimden
amansız bir eşkiya yürüyüp gitti varoşlarından
yağmurun yağışına ne çok alıştım her defasında
yitikliği kadar eskiydi içimdeki bitmek bilmeyen savaş
gün bitti
ince yorgunluğu kaldı ayrılıkların
çoğaldı onca gözyaşı
ve de kızıla çalan güneşin kırılğan hevesi

tek ayak üstüne cezaya kalacağı bir yer değildi
telaşla yaşadığım yarım yamalak sorgular
eskimiyor artık içimdeki küçük yaralar
sızıyor yeniden rengi bilinmeyen acılar
sancısı bedene vuruyor
beti benzi solduruyor
adı bilinmeyen yağmurlar hükümsüz
çöle düşen damlalardan ayaz akıyor içime
terk edilen düşler kadar soğuk
suskunum

en çok ihtiyaç duyulan zamanlarda unutuldum
yerinde bulamadığım herkesi unuttum bende
bir türlü karşılaşamadığım kendimi unuttum
hıfzımda yanıp sönen isimleri unuttum
hazan düşüyor mevsimlere şimdi
izler bırakıyor ardında
adı bir ateş, bir rüzgar ve nefret
bin sözcüğe feda kaybettiğim renkler
tekrar tekrar duvarda dağılan bensizlik
hazin bir yüz bazen
bazen azap ve zindan

takılıyor dikenli tellere yalnızlığım
esmer , kumral
ele avuca sığmıyor
gecenin ayazına bürünüyor her nefes
uyku tahsil etmek için seferber oluyor gecenin saatleri
her şey yeni baştan
gecikmiş arzularda biriken sessizlik
yeni baştan
bir köşeye saklanmış her şey uykusuz
üstümü örtecek kaç gecem var daha
kırılan bir yüreğin tam ortasından geçecek
bu kodeste bana gardiyan olacak kaç vakit

eyvah ...
sayılamayacak kadar çok günahlar biriktirdim
imdadıma yetişiyor ah etmelerim
hazin akıbetlere yolcuym ne zamandan beri
asa ile yarılan denizin en dibine çekilmeden önce
akla ziyan isyanlardayım
bin kere hüsranelardayım

evet, billahi avareyim
bu hicrin son kuytusunda

derdü belalardan öğrendim
lezzet ne imiş,
izzet ne imiş
şikayet ne imiş
aklı izanımı alıp beni hicrana saldılar
içimde bir zillet bir rezalet dönem
kalbi ihtilal devrindeyim
iptale uğruyor hayallerim

bana mükellefiyet yüklüyorlar sadece
ziyadeleşiyor mesuliyetim
kahrın sırrına vakıf
tanıdık bir kıyıya yanaşiyor düşünceler
ulaşılan son durak zulmet
ne kadar da yürek burkutucu
ta ezelden

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin esmerliği

yoksun işte kalbimin kuyusu en hazin sesle inliyor şimdi
şu an saatin kaç olduğu önemli değil
sessizliğin çemberinde milyonlarca ses kesilmiş çünkü
şahit olduğum ayaklanmalar dingin bir nehrin akışına koşuyor

bir dahaki gece yolculuğuna dek
kovulduğumuz cennete yeniden kavuşmak için
ısırmış olduğum o nefis elmayı bitirebilmek için

en kuytu bir mekanın en olgun vaktinde bir sukut
bir ucu çınar gölgesinde diğeri gökyüzünün
hangi basamakta sancısı tutarsa düşlerimin
dostlarımı o zaman kaybetmeye başlarım
eteklerimde gümüş rengi bir yığın matem

daima bir sonbaharın hüznü dolar ruhumun derinliklerine
gecenin esmer serinliğine sır bulaşır bir kere
bir vahşinin öç alma saatini beklediği gibi

gecenin koynunda
kış kıyamet ulu orta kar yağıyor lapa lapa
ürpertilerin en şiddetlisi ışıkların titremesinde
üşütmeden aşkın o bembeyaz mevsimini
gözlerime kar taneleri düşüyor kalbim ateşlere üryan
mezcup bir rüzgar dağıtıyor efkarımı

hercaimenekşe kokulu
düşlerime tutunup uzanıyorum karbeyaz gökyüzüne
kevser gününe olacak bütün randevularım
çarmıha gerilmiş, kelebek kalbime mihlanmış

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin isyanına bulanmış şiir

ey...
uykusuzluğun gözüne sürgün şiir
eşkiya kelimelerin hazin sesi
alnından vurulmuş saatlerin çırpınışı
islahat teşebbüsleri
başıboş
yapayalnız
bütün sokaklar
bütün meydanlar
rüzgarda yalpalayan erguvan çiçekleri

göğüste yaşayan tutkular ,istekler üzerine
tüm topraklarda paylaşım çatışmaları üzerine
bütün tezler ve devrimler üzerine
ekmek ve alın teri üzerine
sonra hürriyet üzerine yeminler olsun
yürürken omuz omuza
bir ölüp bin dirilenlere
gölgesi toprağa düşenlere

veda diye
ayrılıklara
bütün ıstıraplara
gözyaşlarına
ve tüm sukutlara
hareket ile isyan başlatılan yere
yıkılıp yakılan şehirlere
ant olsun

cehennem ortasında alev gibi
süngüler saplanmış hayallere
zindanlara atılmış
işgale uğramış
tahliye edilmiş
karakolları dağıtılmış
boynun en ince yerinden asılmış gecelere
sonra kapanmış dudaklara
kasemler olsun

şimdi hangi sazla çalınıp
hangi sesle söylenecek türküler
bir haziran sabahında
doğacak bütün çocukların üzerine
güneş
ne zaman sonra kanatlanacak eşsiz küheylan
bu sihirli köpükten
çok daha taze efsaneler
sır olup karışacak
kırklara
yedilere

bir arşamba şafağı
üzeri dağınık bir masa
ve üstünde bir bardak su
bir dilim kızarmış ekmek
üç beş kara zeytin
ihtilalin tam krokisi
ayaklanmaya hazır hale gelmiş ordu
birde

köy yolları orman ve dağlar
sonra yeryüzünde görünen her şey
ağaç dallarının yaprakları
dağ dorukları
ve sonra deniz
kalpte ki sihir
içteki iksir
birde köroğlu
birde yiğitlik destanı
birde şair

bezirganlar, beyler, paşalar
yüreğin orta yerinde
yeni bir fisyon
yeni bir fecr-i kazıp çizgisi
yeni bir tan kızılığı

elveda
gecenin isyanına bulanmış şiir
elveda bir iç isyanın gazabına uğramış şair

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin ötesi

gecenin asaletine üflenen
ibadetten sarhoş ruhların sığındığı bir limandır oysa
bütün ihtişamını okşayacak bir masal
yüce bir haşyetin göğsümüze dokundurduğu

umutlar filizlenir ıssız gecelerin en müstesna yerinde
esrarlı bir kuvvetin zaafalarını keşfederiz
bambaşka evrenleri dünya penceresinden
rüya berzahında sıcacık , gökleri seyrederiz

sinemizde bir köz gibi yanar durur
hiç sorgulanmamış sancılar hala
o sonsuz uçurumlara yürürüz
zihnimize kilitletiğimiz karanlık zamanlardan
kızgın bir demir dehşetiyle dağlanır hücrelerimiz

gece vaktinde huzura uçuşuruz
bin yılda varılamayan zeminlere
bir kanat darbesiyle nice feleklere
şah damarı kadar yakın, nabzını duyduğumuz

ateş denizlerinde rehinler bırakırız kutlu gemilerden
gecenin ötesinde alevlere boğulan mekanlara gideriz
doğacak yarınları yetim bir çocuk merakıyla bekleriz
gök kubbeyi aydınlatan münzevi bir parıltının birkaç saatini

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin sancularından karanlıklar doğar

Sinemde heybetli bir ağrı volta atıyor
Tutuşmuş yanıyor cayır cayır içimde ki şehir
Dokunur alınma
Korkumun peydahladığı çocuk
Sağında darağacı solunda bir cellat

Düşlerimde eşkıya bir sızı kan ter içinde
Sorgusuzca kurşuna dizer uykularımı
İlk çığlığın çağırıldığı kabusları
Şeytanın som altından heykeline tapınır
Gecenin sancularından karanlıklar doğar
Sağında zülüm solunda bir cani

Gözlerimde başı boş duyguların çelimsiz bedenleri
Arzuların kutuplarında buzullara hapsolmuş
Bir kar taneciğinin yüreği kadar soğuk
Yorulmuş yenik düşmüş ve sefil
Ağıtlara sığmayan matemler doğururken
Sağında insanlar solumda bir tabut

redfer

İlyas Kaplan

Gecenin son şarkısı besteleniyor

yırtılmış bir mektubun üzerindeki adresten
incecik limon dilimi gibi fincanımın içine bırakıyorum seni
karşımda duruyorsun öylece

aklıma vurup düşüyorsun
odanın duvarlarına
haykırıyorum hiç susmayacakmış gibi
sevdan mayalanıyor
ince uçlu kalemle senli kelimeler karalanıyor

ruhumun mahzenleri resminle dolu
kafamın içindeki dalgalara fırlatıyorum cümlesini
denizinde bir sal, salda bir yolcu ve sen
dünya dönüyor
her şey gidiyor eylül yağmurlarıyla
hava gibi su gibi oksijen gibi sen gidiyorsun
gelgitlerine gün batımı çizdiğim kentten

her gidiş düşüncesinde yüzlerce ağır nikotin kokusu
depresyon bölgesi yüreğim
gayzlar oluşturuyorsun içimde
faylarım kırılıyor

başımın üzerinden daha da mor bir düş
gecenin esintisiyle haşin haşin salınıyorsun
saplanıyorsun nazarımın göğüne
dergahında boynu vurulmuş
dizin dibinde oturuyorum
diz kırıp öylece

eşref vakitlerin hoyrat ıslığına tutunuyor
soluğunun her zerresi
vazgeçiyorsun
kaçıyorsun bir muhacir gibi
çekip gidiyorsun onca yaşananların ardından

hüzünler sıcak
gönül sırça bir dokunsan ağlayacağım
bir hançer gibi kalbimin dibini oyuyorsun
sızımlar vuruyor ruhumun derinlerine
susmuyor içimin çığlıkları
bir çağiltı düşüyor
ıslanıyor ekim saatleri
kapanıyor gecenin kepenkleri
zihnimin zindanlarında suçlusun

gökyüzünün her ciheti yağmur dolu
bir yanda bata çıka yürürken ışık dolu bulutlar
bir yanı fırtınayla boğuşan sen
hazan sarılı her şimşegin ışıltısıyla
acılar bırakıyorsun yüreğime
bir fırt sigara,

demli bir bardak çay
gecenin son Şarkısı besteleniyor

sinemde senin sıklığıın kurşun izi
körkütük sarhoşum
yol alıyor yorgun adımlarım sana doğru
sallanıyorum Şehrin kaldırımlarında
karanlık gecede efkar kervanları
alıp götürüyorlar beni

redfer

İlyas Kaplan

Geceydi yalnız kalan

evvel ki zamanlardan biriydi
ilanihaye bu hikayeler yığını

dolunayların puslu ışığında
eşi bulunmaz öykülerden çaldığım bir oyundu
kimisi aşk, kimisi dostluk, kimisi muhabbet
kah bir albüm yüzüne çakılı
kah kış gecelerinde karların hikayesi
ayaz bir zamana tika basa doldurulmuş

evvel sokağın ucundaki soluk perdeli eve varalım,
sokak lambasından savrulan karları,
tutmeyen bacaları yakmadan
tül kadar hafif kutlu kış gecelerinde

ekmek kadar sıcak
sokağa çıkan kapıları açılım birer birer
ayaza kesen karanlıklarda
nefesler yedi kat göklerde
meçhul anılar hane hane
geceydi yalnız kalan
geceydi bir tüy kadar hafif

yüreklerini teslim alalım karlı şehir sokaklarının
kalbi buruk zamanlarda şafaklar sökmez olsun
yalnızca kendi hüznümüzün iksirinden içelim
alacalar üşüşmeden sabaha
çıldırın ayrılık rüzgarları sarınca havayı
sevda adıyla kıyametler devşirelim gönüllerden

hızla dönmeye programlanmış
her gece yeni bir hikaye
sahillere konmuş birer deniz feneri gibi
aydınlatsın enginlerimizi
var olduğu zannettiğimiz her şey
yeni bir illüzyon yeni bir rüya

redfer

İlyas Kaplan

Geçmişin kodları arasında sürekli gelgit içindeyiz

aşılması külfetli olan sarp yokuşlarımız var
şemali zor olan fikirlerle doluyuz
adım atmakta zorlanacağımız
bastıkça içine gömüleceğimiz
kum yığınları bekliyor bizi

yanan en küçük bir meşaleye
aydınlatan zerre bir ışığa
tahammül edilemeyen bir dünyada
bir sürü özlem yağmur olup yağıyor üzerimize
her damlasıyla ile ıslanıyor hayallerimiz
aynı gökyüzünün altında sürüp gidiyor hayat

eski emtia satan mezatlardaki ürünlerin teşhiri gibi
geçmişe olan iştiyakı diri tutarak
bir dönemi anımsatan eşyalardan
en azından birkaç tanesinin temini için
var gücümüzle çabalayıp duruyoruz
manevi hazzına varmak intizarıyla

baş ucumuzda
tozu alınmış gramofonlar
zamanın izlerini ve seslerini koynuna hapsetmiş
kulağımızın dibinde oturup dinlediğimiz pikaplar
üzerinde dantel ,iğne oyası işlemeli örtüler
karşımızda siyah beyaz 35 ekran bir televizyon
koca evin bir köşesinde
bizi esbaka bağlayan birer imgeye dönüşmüş

ajans haberlerini dinlediğimiz
manuel ayar düğmeli eski ahşap gövdeli kutu radyolar
ardından türkülerin çalınmasını can kulağı ile beklediğimiz
müstamel hatıraları taşıyan
bizi evvelin bir köşesinde barındırmaya yetecek sıcaklıkta
alaturka musikiler

kuytu köşelerde bıraktıklarımız
yerini tozlu bir kokuya terk etmişler
bir zamanlar sandıklarda saklanan naftalin kokulu
iğne oyalı mendil ve tülbentler ve seccadeler
vakti saati geldiğinde vakar ve itina ile çıkartılan
köstekli saatler
atik günlerin en canlı şahidi şimdi

gidişlerdeki hüznün ve neşelerin de içine sıkıştırıldığı tahta bavullar
taç kısmı kabartmalı lükens ayaklı kadife döşemeli berjerler
kıdemli olan zamanı bir kuş kanadıyla uğurlayan guguklu saatler
ezelin tüm debdebesini barındırıyor
önceyi günümüze taşıyor
değişen ve dönüşen zamanı yüklenerek

bizlere ileti göndermeye devam ediyor
dönemsel konuları ele alan filmlerde sergilenen kostümler
araç gereç gibi malzemeler dahi
eskiye olan rağbeti gözler önüne seriyor
daha sıcak ve doygun renkler eşliğinde
yakalanan kontrast görüntü
uygulanan efektler
izleyenleri sabık dönemin atmosferine götürüyor

hatta
karmaşadan uzak stilde döşenmiş evler
sade dekorasyon ve mobilyalar
kılık kıyafet, aksesuar, kullanılan eşyalar
kısaca esnanın pek çok alanında hayat bulmuş
pek çok malzeme
mazinin etkilerini günümüze taşımış

bir dönem annelerimizin, teyzelerimizin giydiği
puantiyeli, ekoseli elbiseler
apartman topuklu ayakkabılar
moda gereği giydiğimiz geniş duble paça pantolonlar
kravaz yaka vatkalı ceketler
büyük yakalı gömlekler
kabartılarak şekil verilmiş saçlar
zamanla yerini sokak kültürünü yansıtan esvaba bırakmış

geçmişin unsurları
lahzanın doğal akışında yoğun talep görmekte
seçimlerin bu yöne kanalize olmasını sağlamakta
bir köprü vazifesi gibi
günümüze uyarlanmakta

bir tanışlık barındırıyorlar
sanat ve estetik ihtiva ediyorlar
teknolojinin soğuk, donuk görüntüsü karşısında
gösterişten uzak tarihin sıcak dokusuyla
hislerimizle iç içe
taze bir duygu olarak karşımızda çıkıyorlar

ilmek ilmek örülen bir dantelde
göze çarpan emeğe yüklenen anlam
ahşap bir mobilyaya yontularak verilen şekille
paralellik arz ediyor
bir saat ustasının gösterdiği hassasiyet
dijital ürünlerin otomatik ayarlanan parçalarında buluyor kendini

her ne kadar
diz üstü bilgisayarlar, akıllı cep telefonları
notebooklar, flash bellekler, donanımlı aygıtlar
hayatımızın vazgeçilmez öğeleri olarak elimizin altında
olsalar da
insanlara huzur, mutluluk doğallık ve sadeliği verememekte

ruhsal bir dinginlik vaat edememekte

eleştirel bir tavır içindeyiz hep
gündemi sorguluyoruz çoğu vakit
değişen ve gelişen koşulların sürekliliğini
hızına yetişememe kaygısını
geçmişteki yaşanmışlıkların büyümesine kapılıp
dünle irtibatı devam ettirmeye yönelik
endişelerle meşgulüz
günümüz unsurlarıyla öncekileri mukayese ediyoruz
hayıflanarak

o zaman
elde var olanı koruma adına
aslına uygun halde modernize ederek
topluma mal etme çabasında oluyoruz
mantıklı ve mantıksız yaklaşımlarla
geçmişe sahip çıkma dürtüsünü destekleyerek

tüm olanaklarla arayışımız hızla devam etmekte
sürekli yenilenen ve değişen koşulların çerçevesinde
hayatın içindeki döngüde evrilip
daha müreffeh bir yaşamı inşa etme ihtirasıyla
geçmişin kodları arasında sürekli bir gelgit içindeyiz

evvelin vazgeçilmez izlerine dokunmak tutkusuyla
tüketim mekanizması içinde öğütülmekte hevesimiz
bir yandan geleceğe sıkı ellerle sarılarak
nitelikli gelişmelerin bir paçası olma kabilinden
geçmişten beslenmeye devam etme şevkiyle
dengeyi tutturmaya çalışıyoruz

varoluş sürecinde
sürekli tekerrür halindeyiz
zamanı yineleyen bu döngüde devamlı başımız dönmekte
eskiye uyarılma
geçmişe atıf
ikbal gibi hususlar yaşam tarzımızı değiştiriyor
düşünceleri, estetik zevkleri etkiliyor
ve de dönüştürmeye devam ediyor

bir zamanlar sandıklarda saklanan naftalin kokusu
geçmişin kuytu köşelerinde hala tütüyor buğusu
kösnü parfüm kokularıyla
vakti saati geldiğinde
vakar ve itina ile
o günlerin en canlı şahidi olarak
karşımızda durmaya devam edecek

aynı gökyüzünün altında sürüp gidiyor ömrümüz
umutlarımıza bir borcumuz var
bu borç gönüllerde yaşanan savaşın

sürekli ağır kayıplarını durdurarak ödenebilir ancak
redfer
İlyas Kaplan

Gelincik çiçeğim

içimdeki derdin ,tatlı bir sitemin ifadesi
ruhumun en ince yerinden kopup gelen serzenişler
ne ayrılığa güç yetirebiliyorum
ne de vuslatı umut etmeye
kutsal bir aşk duygusuyla öyle doluyum ki
ağzımı açarsam dünya tutuşacak

benim için bir nimet
gizli ,aşıkâr bütün ruh çalkantılarım
aşk maceralarının gizemli yolculuğu
duygu yüklü gizli hazlarla dolmuş
sınırları mevhum ,hayalleri imkansız

bir imkan sunulmuş zihnimdeki sevgiliye
desenleri hülyalarla dokunmuş
en şaheser çizgilerin bile ötesine geçerek
daha bir heyecanlı, suretleri, endamları
yaşanmışlar bir masal ve efsane gibi

gelincik çiçeği gibi
kırmızı renkli yaprak açan bir çiçek
kalbimin tarlalarında
kınalı ellerini öptüğüm yaban çiçeğim
gülümseyişinde ki sırlarına giriftar olmuşum
elemlere uğramışım ,gamzesine tutulup kalmışım

süzgün bakışları naz yapınca nice hallere düşürür beni
lisan-ı hal ile neler yaşadığını anlatamaz deli gönül
lütufların en büyüğü gamzesi uğrunda can vermek
kalbimin celladı gelincik çiçeğim

redfer

İlyas Kaplan

Gelip geçersin hayalimden

hiç değişmedim
hep bildiğin benim işte,
ellerimde tütün kokusu,
saçım sakalım hep aynı
hep aynı ben işte

yokluğunun sürgünü iken
unutulmuşluğun dehlizlerinde yitik iken
hiç önemsiz iken
yüreğimde boş kalan yeri doldururken
hayalin

sen aynı sen misin,
hiç değişmedin mi
siyah saçların ,kara gözlerin...
ne kadar da uykusuzum oysa
ay ışığıyla aydınlanan odada
şiiir ve sen

ben hiç vazgeçmedim
sükunet bulsun diye
her an heyecanlarım
ya dönüşür
ya baştan başa,
tepeden tırnağa susarım
her adımın çitirtisi duyulmakta
aynanın pervasından kalbimin ışıltısı sızmakta
sessiz
ve gizlice

sen dökülürsün her gece
yeniden sima bulursun
dili olup kalbimin
duhulümdekileri anlatırım sana
parça parça

parıltın vurur aklıma
yokluğuna aldırış etmeden
yolunu gözlerim
gelip geçersin hayalimden

kör mü gözlerin sahi
görmez misin hiç
aynalardaki suretinle nasıl avunduğumu
solup tükenen yitiklerde
seni nasıl arandığımı

pencerede bir beyaz karanfil
tek ve yalnız
yıldız yıldız
bütün kandilleri yanmış gecenin

uzaklara doğru seyrüseferlerdeyim
senin gölgen düşer önüme
baş döndürücü bir hızla giderim
ardın sıra
kaybolursun
içim burkulur

seni dalgalara fısıldarım
her gece vakti
bir masal gemisi demir atar
bütün sarı ışıklarını yakarak
suya dökerek senin misalini
suretinin bütün güzelliğine
isyanım başlar
sana başkaldırıya teşvik eder düşlerim
denizle gökyüzü sisler içinde

seni hatırladıkça
anıların sayfaları aralanır
bitti, dendikçe çoğalır
eksik, dendikçe tamamlanır
okudukça anlam kazanırsın

bütün aşk kelimeleri
hızımda ki kuvvenin yekun eylemlerine maruz
yaklaştıkça bir mana kazanırsın
sende gizli olanlar
bana aşikar kılınır

bütün masumiyetin hep taze
bütün mahcubiyetin hep diri
bütün sırrını giyinerek geldiğinde
indiğinde geceye
dokunduğunda göğüme
bütün mekanlar senin kadrajın olur
bütün hacimler senin ağırlığınla dolar

senden teşekkür etmiş sadrımın zelzelesi
bütün çarkları senle döner
zembereği boşalır gecenin
ne ben
yarını beklerim
ne sen
dünde kalırsın

redfer

İlyas Kaplan

Gerçek yok ihtimal var

fani olduğumuz nerden bilinecek
akmazsak bu günden yarına doğru

zaman ,yokluğa meylettiği ölçüde
hayatın olmadığı bir yer düşünmek imkansız
saniyeler tık tık ilerlerken
hiç bir şey hadsiz, gayesiz değil
dallanıp budaklanan sorgulamalar varken

yansımaları yokluğun ta kendisi
saatler gerçekte neyi gösterir ki
ellerimizin arasından kayıp gider bir bir
sisler içinde kaybolur her şey

çaresizlikler ,bıraktığı izler dışında
bir hiç olduğumuzu doğrular hep
ruhumuzun mahkumiyeti
düzenli bir kalp atışı

kısa aşklar geçici
değişimden münezzehe, ilişkiler peşindeyiz
bir nehrin akışına benzeyen
bir sebep-sonuç döngüsü halinde
ya düz bir çizgi ya da zikzaklarla dolu
her seviyesinde gizemli hikayeler mevcut
yaşayamadığımız bunca arzulara rağmen

gerçek yok, ihtimali var
geçmiş ile gelecek arasında
sevgi bir iyilik meleği
her formülün bir parçası
peş peşe dönüşümlerle
gece , gündüz gibi birbirinin aynı
sıcak ve soğuk gözyaşları

redfer

İlyas Kaplan

Geri kalan her şey

içimde buz gibi soğuk bir güz barındırır ruhum
yalgın , çıkılmaz bir dağın başında çimen kokulu

bir köle durumuna sokarım düşüncelerimi
başmakalıp harflerin , sözcüklerin
doğruluğunu hiç sorgulamadan
bir kitabın içinde nasıl sıralanmışlarsa öyle
konuşurum,söylerim ,anlatırım

düşleri,hayalleri ,günlük hayatı
yazgının bir parçası haline sokmak için
kuralları bozmaya hiç merakım yok

bir şey yapmadım ne demek
yaşadım ya
yaşamak en şerefli iştir
bütün işlerin en büyüğü,
en büyük en onurlu iş
doğru dürüst yaşamaktır

göklerin kubbesi gibi yüksek
zafer dolu ,sevinç dolu, aşk dolu
toza toprağa ve zaferlere bürünmüş ömür
geçtikten sonra anlaşılıyor
gerçekten

zihinleri ürperten davullar çalındığı zaman
geri kalan emek yürek israfı
geri kalan her şey kör,
sağır ve cansız

redfer

İlyas Kaplan

Geriyeye çoğu kez tutkularım kalır

yağmur hızlandı
rüzgar esti
başımda fırtınalar
bir vapur düdüğünü çaldı uzaktan
martılar çığlıklar atarak üstümden geçti
gök zeminini yarıp geçti şimşekler

şehrin rıhtımında özlemle beklerken
sesinde acı vardı öfke vardı dalgaların
aklımdan geçen
bin bir gürültü
her bir ses
ölüm vaat etti bana nefes nefes
müphem hadiselerin habercisiydi hepsi
şuurumda yankılanan

en eskilerde
saatlerin özel olduğu yerde
düşüşlerin hangi vaktinde bilmem
keskin alevli ateşten bir örtüye bürünüp
uyumak ve öylece kalmak vardı
toprak gibi usulca
yaratıldığı maddenin sırrına yaslanarak
kendi özelliklerinin koynunda
ölesiye uyumak vardı

yakıcı , saf, katışıksız şubat günleri
soğuğu sınırsız üstelik
tüm izleri silip gider tipi esintileri
ardı sıra ayak izlerimi silip gider
geriyeye çoğu kez tutkularım kalır
en çok içimdeki buzullarda
başkalarının kaybolması bu yüzden
kaybolup yok olup gitmesi
geride her ne varsa

aslında güneş zannedildiği gibi saf bir cevher değil
ateş olup gelen harici bir cehennem de değil
bizatihi ayazın ta kendisi
bizatihi ,kar, bora , fırtınanın nüzul sebebi
zemheri bir soğuğun bana özel dalgasından ibaret
içimde ki gök gürültüsü
yokluğun nehirlerinden
unutulmuşluğun vadilerinden
önemsizliğin kuyularından
aldığım her nefes
yaşananları bir parça untabilmek uğruna

bin kez
ses oldum kendi udumun tellerinde
uzunca bir süre sözsüz yargıladım kendimi
çoğu kez kınadım insafsızca

düştü marazlığın pençesine canım
izole edilmiş zamanlarda
resmini çizdim yeni baştan
unuttum dediğimde
yıkıldım

bundan sonra yensem bile mağlubum
sırtımda bıçak gibi akşam yeli
uçurumun kenarında
yanı başında meğer buz çölüymüşüm
yıllar var ki sineme saplı oklar
meğer ben ölüymüşüm
beyhudece yüreğin boşluğunda yaşarken
sönmüş bir ateşin külüymüşüm
sessiz
sedasız

aklım kamaşıp durur
şuurumun en yüksek dal ucunda yapayalnız
kıvrım kıvrım gölgeler saklı
kaderimin yazıldığı fermanmış meğer
bir işlek limanmışım
körfezime gemiler dolup taşmış
herkes bahtiyarmış
boşlukta bir benmişim
bir avuntu dokunuş mühürlenmiş kalbime
durdurulmuş yüreğimin atışları
en diri nabzı susturulmuş

beyhude ömrümü harcamışım
yeşil elma tadı
ekşi erik rengi
kaç yıllar geçti üzerimden
kaç kez canıma diken değdi
canım acıdı
kaç kez

redfer

İlyas Kaplan

Giderken yağmur yağardı şehre

yıllarca aşkın hicranıyla bestelenmiş,
hasreti nerede görsem tanırım
her gece mistiklerin anlattıkları hikmeti bilirim
zihninde çarpışan bin bir dramı
şafak sökümünde gizlenen sırların gizemli öyküsünü

mesafenin en uzun olduğu yerleri
her zamanın ulviliğini
her mekanın murassa anlarını
her görüntünün nadideliğini.
her yalancı umudun ısınan hayallerini
yağmur damlacıkları gibi
düşerken kırık damların ucundan

belki de koca koca
kar kütlesi gibi yerlerde yuvarlanırken
her türlü sefilliğe söverken
parkın ortasında
alaca bulutların yarattığı dramatik ışıklarla
giderken ötelere

alçak saçaklarından titrek dumanların tüttüğü evler
uzun ufuk boyunca
bir rüya hafifliği içinde silinip giderken
güneşle kızışıp yıkanıp arınırken zerreler
bembeyaz bir ışık gibi

hiç durmadan yağın yağmurun altında unutulmuş
umutsuzluğu ,yoksulluğu, kederi.

bir gariplik hissi zihni esir alırken
yıkık dökük köhne sokakların sessizliği
yoğun yalnızlık zamanlarına sığınırken.
her yerde tuhaf bir hırıltı
pencere kenarından sessizce izlenirken
damla damla yağın yağmurun varoluş sırrı

içimin en saf sesi kimi zaman
yer yer kaygılar uyandıran bir çok mesele
o kadar tekinsiz uçuşurlar üstüme üstüme
kuşkulu ,yoksul
iç burkan, sarsıcı
intikam hayalleriyle beslenen
bu koca şehir
her zaman bana sürgünlüğümü anımsatır

ayazlı gecelerde birini arzularken
günahın, gurur ve mağrurluğun
kendi tasarımının ötesinde garip bir düşünce
kül rengi paltomun içinde kalır yapayalnız

masanın diğer ucunda

ürkek , ne yapacağını bilemeyen bir el
ağlayan yüze dokunuşun tedirginliğini yaşarken.

beyaz hırkasını giyinmiş
dervişlerin gece vakti üstüne çektiği ıstıraplardan
gitme vakitlerinde
ellerini iki yana açıp
başını göğe kaldırıp
teselli ararım şafağa dek.

zihni kemiren o sinsi firak
nefsine bir parça bile haz payı bırakmayan saatlerde
başını öne eğip gidenlerin adımlarıyla giderken
yağmur yağar şehre

dizler titrek
terlerken alınlar boncuk boncuk
dünyanın en tuhaf zamanı bu vakitlerde
nereden baksan her şey berbat
tüfeğin saçması gibi darma dağınık

bir uğultu büyür göğüs kafesinde
yanaklar da bir sızı kırmızılığı
zor, çok zor ayrılık zamanları
büyüdükçe büyür iç de kalp sızısı
ağız da bir sürü hisli sözcük,
yeni konuşmayı öğrenen bir bebe gibi
tekrar tekrar gevelenir
tekrar tekrar çiğnenir.

muamma olarak ortada durur her şey
bunca yıldır susulan bütün cümleleri kurar gibi
yazılan şiirleri temize çeker gibi
göğsü delerek yürür sokağa
soluksuz kalır göğüs...
işte o vakit

yanar alev alev sine
sarı bir ışık buğulanır nefeslerde.
dudak aralığından lakırtılar
sımsıkı kavranmış avuçların içinden
hüzünlü duygular rüzgâr olup uçuşur göklere.
tren yolcuları ardına bakarken
sis renginde bir tül ile örtülür şehrin üstü...

redfer

İlyas Kaplan

Giderken,yağmur yağardı şehre

yıllarca aşkın hicranıyla bestelenmiş,
hasreti nerede görsem tanırım
her gece mistiklerin anlattıkları hikmeti bilirim
zihninde içinde çarpışan bin bir dramı
şafak sökümünde gizlenen sırların gizemli öyküsünü

mesafenin en uzun olduğu yerleri
her zamanın ulviliğini
her mekanın murassa anlarını
her görüntünün nadideliğini.
her yalancı umudun ısınan hayallerini
yağmur damlacıkları gibi
düşerken kırık damların ucundan

belki de koca koca
kar kütlesi gibi yerlerde yuvarlanırken
her türlü sefilliğe söverken
parkın ortasında
alaca bulutların yarattığı dramatik ışıklarla
giderken ötelere

alçak saçaklarından titrek dumanların tütüğü evler
uzun ufuk boyunca
bir rüya hafifliği içinde silinip giderken
güneşle kızışıp yıkanıp arınırken zerrelere
bembeyaz bir ışık gibi

hiç durmadan yağın yağmurun altında unutulmuş
umutsuzluğu,yoksulluğu, kederi.

bir gariplik hissi zihni esir alırken
yıkık dökük köhne sokakların sessizliği
yoğun yalnızlık zamanlarına sığınırken.
her yerde tuhaf bir hırıltı
pencere kenarından sessizce izlenirken
damla damla yağın yağmurun varoluş sırrı

içimin en saf sesi kimi zaman
yer yer kaygılar uyandıran bir çok mesele
o kadar tekinsiz uçuşurlar üstüme üstüme
kuşkulu,yoksul
iç burkan, sarsıcı
intikam hayalleriyle beslenen

bu koca şehir
her zaman bana sürgünlüğümü anımsatır

ayazlı gecelerde birini arzularken
günahın, gurur ve mağrurluğun
kendi tasarımının ötesinde garip bir düşünce
kül rengi paltomun içinde kalır yapayalnız

masanın diğer ucunda
ürkek, ne yapacağını bilemeyen bir el
ağlayan yüze dokunuşun tedirginliğini yaşarken.

beyaz hırkasını giyinmiş
dervişlerin gece vakti üstüne çektiği ıstıraplardan
gitme vakitlerinde
ellerini iki yana açıp
başını göğe kaldırıp
teselli ararım şafağa dek.

zihni kemiren o sinsi firak
nefsine bir parça bile haz payı bırakmayan saatlerde
başını öne eğip gidenlerin adımlarıyla giderken
yağmur yağar şehre

dizler titrek
terlerken alınlar boncuk boncuk
dünyanın en tuhaf zamanı bu vakitlerde
nereden baksan her şey berbat
tüfeğin saçması gibi darma dağınık

bir uğultu büyür göğüs kafesinde
yanaklar da bir sızı kırmızılığı
zor, çok zor ayrılık zamanları
büyüdükçe büyür iç de kalp sızısı
ağız da bir sürü hisli sözcük,
yeni konuşmayı öğrenen bir bebe gibi
tekrar tekrar gevelenir
tekrar tekrar çiğnenir.

muamma olarak ortada durur her şey
bunca yıldır susulan bütün cümleleri kurar gibi
yazılan şiirleri temize çeker gibi
göğsü delerek yürür sokağa
soluksuz kalır göğüs...
işte o vakit

yanar alev alev sine

sarı bir ışık buğulanır nefeslerde.
dudak aralığından lakırtılar
sımsıkı kavranmış avuçların içinden
hüzünlü duygular rüzgar olup uçuşur göklere.
tren yolcuları ardına bakarken
sis renginde bir tül ile örtülür şehrin üstü...

redfer

İlyas Kaplan

Gizli bir sevdaya tutulmuş

faniyim
kendimi bilmek , kendimi bulmak evresinde
bilinmeyen sırlarla doluyum
kusurlardan arınma safhasında
şevk ve iştihak merhalesinde

vecd halindeyim
gerçekleri anlama hicretinde
sırları keşfetme yolculuğunda
ünsiyet kazanıyorum
bambaşka güzellikler peşinde
zikri hafideyim

şok etkili düşlerde kendimi unutup
tefekkür içinde kayboluyorum
coşkun bir iç hareketlenme
kalbi düşünmelerdeyim
sarsılıyorum
bir fena ve yok oluşla

imanın lezzetini tadıyorum
kalpte parlayan her nurla
her türlü şek ve şüpheden kurtulup
ilahi rahmetle mutlu olma ahvalindeyim
hata ve günahlara veda ederek
sessiz sedasız

kaderine boyun eğmiş
ismi önemsiz ,cismi değersiz
çaresiz ve kimsesizim
dertlere muzdarip dünya bağında
gam deryasında ufuklara açılmış
çöl fırtınasının tam ortasında acizim
bir menzile doğru hızla akıp gidiyorum
karanlıkları yırtarak

gaybi hikmetleri müşahede ediyorum
kalbi inşiraha mazhar olmuş bir ayna gibi
yüreği yaralı biçareyim
garipler garibi hüzünlerin esiriyim
öksüz, yetim, gözü yaşlı
boğazında dikenli ateşler
elem veren azaplardayım
marifet muhabbet yolunda
O'na sığınmış

içim ateş fırını
ruhumda aşık-ı Hüda
ciddi mesafeler alıyorum
etrafı aydınlanıyor mana aleminin
farklı saflık ve durulukta görüntüler
kalp lambaların yandığı keşiflerdeyim

seslerini duyuyorum "hatif" meleklerin
sufi dergahında hızır suretinde
mezem ateş , içtiğim zehir

bühtan ediyorlar bana meczup diye
ruhumun içinde cenk etmekte zerreler
yerlerden göklere bir hasretin divanesiyim
gizli bir sevdaya tutulmuş
öyle hayali görüntülerle meşgulüm
manevi tecellilere mazhar rüyalardayım

nüfuz etmekte iç alemime
sessiz duyguların galeyanı
kopan fırtınaların feveranı
lezzet ne imiş bilemedim
izzet ne imiş tadamadım
ne bayramlarım oldu
ne dostlarım
en aziz nimet hidayetlerdeyim

Rahman'ın ayetleri okunduğu vakit
O'nun zikriyle ürperiyor kalbim
ağlıyorum secdeye kapanıp
sonsuz nuruyla sağdan sola dönüp
toprak, su, hava, ateş , semazenler gibi
hülasa dönüyor her şey
deruni bir vecd ile feleklerdeyim

müteyakkız heyecanlardayım
akşam karanlığı çökerken
dağları aşip ufukları kızıla boyarken
ulvi hakikatlerin sırrına duçarım
taaccüp içinde tüm hücrelerim
şükür halindeyim

gecenin şafağına bismillah
okunan ezanla alevleniyor iştihakım
vuslat müjdeli selamlardayım
yalın bir seherde yüzümü okşuyor rüzgar
ufku kızarıyor ruhumun
yastığıma baş koyuyor gün ışığı
sabaha ninni söylüyor
loş, sessiz, تنها sokaklarda
varla yok arasında
bir gölge gibi yürüyorum öylesine

redfer

İlyas Kaplan

Gizli,açık her halde

Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi bana emrediyorsunuz ey cahiller?"
(Zümer, 39/64)

gizli, açık her halde ;
ey o Allah'tan başkasına tapan
bundan böyle imana gelmeyecekleri
Allah'a malum bulunan müşrik kafirler!
sizin dininiz sizin olsun,
hayır ve şer cezası, sorumluluğu size aittir,istediğinizi yapın.
ben tapmam ,ne şimdi, ne ilerde gönül verip ibadet etmem,
o putlara ki siz tapıyorsunuz.
o tanrı yerine koyup durduğunuz
benim de tapmamı istediğiniz o şeylere
ben ibadet ve kulluk etmem.

gizli, açık her halde ;
Allah'dan başkasına ibadet etmem
ne şimdiki halde, ne de gelecekte
Allah'a ibadet etmeleri ihtimali kalmayacak derecede
şirk ve küfür içinde olmuş kimselerin ibadetleri,tapmaları gibi

gizli, açık her halde ;
siz ibadet ediciler değilsiniz o mabuda ki ben ibadet ederim
benim ibadet edip durduğum mabudum Allah'a
ibadet şanından olanlardan değilsiniz.
siz ona tapmıyorsunuz da, tapmazsınız da.
Allah'ın birliğine iman etmeyince ona ibadet edilmez.
Allah'a ibadet eden ondan başka Tanrı tanımaz.

gizli, açık her halde
siz : ey kafirler
sizin taptıklarınıza ben tapmam.
siz de benim taptığıma tapıcılar değilsiniz.
ben asla sizin taptıklarınıza tapacak değilim.
siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz.
sizin dininiz size, benim dinim banadır.

gizli, açık her halde ;
ey kafirler, sizin küfrünüz eksilmeyecek
hem de bana olan buğz ve düşmanlığınız
şirkte ısrarınız , putlara tapmaklığınız değişmeyecek
Allah'a olan buğz ve kinlerinizin bir neticesidir çünkü bunlar
ebet olarak imana gelmeyecek kimselerdensiniz
Allah'a ne şimdi, ne de ilerde ibadet edecekte değilsiniz

gizli, açık her halde ;
müslüman küfürden, şirkten, nifaktan beridir,
Allah'ın bildiği o kabil kafirlerden kalben uzaktır.
iman ve ibadetiyle dinine sarılandır
dinini ihlas ile yaşayan ,inancını kuvvetli tutandır
sizin dininiz size; benim dinim banadır
sizin dininiz sizin için,benim dinim benim içindir

bu telkinler müslümana nasihat olarak yeter

gizli, açık her halde ;
ben,Allah'a başkalarını ortak koşarak tapınmam,ibadet etmem
Allah'tan başkasını Allah diye hayal ederek tapınmam ,ibadet etmem
Allah'a kulluk ediyorum zannetsinler diye tapınmam,ibadet etmem
sırf görsünler diye kulluk etmem ,ibadet etmem
kendi hayallerim , heva ve heveslerim için tapınmam ibadet etmem

"De ki: "Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi bana emrediyorsunuz ey cahiller."
(Zümer, 39/64)

gizli, açık her halde ;
hem ben tapıcı değilim sizin taptıklarınıza.
sade şimdi tapıyor olduklarınıza değil,
daha önce taptıklarınıza ve daha sonra tapınacaklarınıza da
tüm taptıklarınız da dahil olmak üzere
hiç birine ibadet edici değilim; ne taparım, ne de tapmışım.

gizli, açık her halde ;
ben sizin tapışınızı, o şirk ibadetini hiçbir zaman yapıcı değilim
o sizin benden istediğiniz şirk ibadetinizi geçmişte dahi yapmadım
ve hiç bir zaman yapacaklardan da değilim.
öyle ne tapmışım, ne de taparım,
sizin tapışınızı yapanlardan değilim

gizli, açık her halde ;
siz de benim ibadet etmekte olduğum mabuduma
ibadet edicilerden değilsiniz.
hiç bir zaman değilsiniz,
etmediniz, etmiyorsunuz, edecek de değilsiniz.
siz de benim edeceğim tevhid ve ihlas ile ibadet etmediniz,
etmiyorsunuz ve etmezsiniz

gizli, açık her halde ;
ben, gelecekte benden istediğinizi,
o ilahlarınıza ibadet yapmam,
siz de gelecekte o benim sizden istediğimi,
benim ilahıma ibadet yapacak değilsiniz
o halde, bu benden nasıl ümit edilebilir
ve ben sizin taptıklarınıza geçmişte bile asla tapmadım.
siz de benim ibadet etmekte olduğum mabuduma
hiçbir vakit ibadet etmediniz.
bende sizden ümit edici değilim.

gizli, açık her halde ;
sizin olsun dininiz, bana gerekmez adet edindiğiniz o küfür
o şirk ,o itikad, o ibadet.
onların sorumluluğu, hesabı, cezası, vebali ile sırf size ait,
ben onlardan tamamen uzağım.
şu halde benden, onların kabulünü asla ummayın

gizli, açık her halde ;
bana da dinim yeter
tevhid ve ihlas ile Allah'a ibadet ve taattan ibaret olan inancım
O Allah ki, beni hidayet ve hak din üzerine gönderdi
muhakkak ki O'nun katında hak din islam'dır
hak islam dini de benimdir.
onun ecir ve sevabı, Kevser'i de ancak bana aittir.
sizin ondan nasibiniz olmayacak

gizli, açık her halde ;
ben sizi hak ve kurtuluşa davet ediyorum
böyle iken kabul edip bana uymuyorsunuz
o halde bırakın da ,beni şirke davet etmeye kalkışmayın
sizin dininiz sizin olsun,
eğer helak olmak sizin için bir hayır ise ona sarılın,
ben dinimi bırakmam.

gizli, açık her halde ;
bu dinin bir hesabı vardır
sizin hesabınız size, benim hesabım banadır
hiç birimizin amelinden diğere bir sorumluluk düşmez
sizin dininizin cezası sizin, benim dinimin cezası benimdir
size dinlerinizin cezası olan vebal ve ceza yakışır
bana da benim dinimin mükafatı olan tazim ve sevap yakışır

gizli, açık her halde ;
benim Rabbimden gelecek cezanız size,
sizin putlarınızdan gelecek ceza da bana olsun
lakin sizin putlarınız bir şey yapamaz,
ben onların cezasından korkmam.
göklerin ve yerin tek kahredicisi olan alemlerin Rabbi'nin cezasından
sizin aklen dahi korkmanız lazım gelir

gizli, açık her halde ;
sizin duanız, yalvarmanız sizin olsun,
kafirlerin duası ise dalalettedir, boşunadır
o taptıklarınıza ne kadar dua etseniz,
onlar sizin duanızı işitmez,
faraza işitseler bile istediğinizi veremezler
bu kadarla da kalmaz,
kıyamet günü size zarar da verirler.
kıyamet günü de, sizin onları Allah'a ortak koşmanızı inkar ederler.

gizli, açık her halde ;
benim Rabb'im ise her şeyden haberdardır,
"bana dua edin, duanızı kabul edeyim" buyuruyor
O'na dua edince, dua edenin duasına karşılık verir
o halde bende ancak O'na dua ederim
O Allah ki ,iman edenlerin dileklerini verir
inanın ve iyi işler yapanların duasını kabul eder.
sizde kendi tanrılarınıza dua edin
asla bir karşılık göremeyeceksiniz

gizli, açık her halde ;
sizin geçmişlerinizden ve şeytanlardan alınmış olan
o şirk adediniz sizin olsun,
benim melekler ve vahy ile Rabbimden aldığım adetim de benim.
siz şeytanlara ve ateşe kavuşuncaya kadar adedinizde durun,
ben de Rabb'ime, cennet ve rıdvanıma

gizli, açık her halde ;
sizin dininiz sizedir, sizden başkasına değil
benim dinim de banadır, benden başkasına değil
hiç bir günahkar, bakasının günah yükünü taşımaz
ben böyle vahy ve tebliğ ile yükümlüyüm,
sizin küfürde ısrarınızdan
bana hiç bir zarar gelmek ihtimali yoktur,
bütün zarar size aittir

gizli, açık her halde ;
sizin dininiz ki Allah'a ortak koşmaktan ibarettir,
o sizin için tahsis edilmiştir
sizin umduğunuz gibi benim tarafıma geçmez,
şu halde ,ümitleriniz kuruntularınızı boşunadır
çünkü onlar mümkün olmayan şeylerdendir.

gizli, açık her halde ;
benim dinim ki tevhiddir, o da bana tahsis edilmiştir,
sizin tarafınıza geçmez.
çünkü siz onu mümkün olmayana bağladınız .
o mümkün olmayanı siz de biliyorsunuz
benim sizin tanrılarınıza ibadet etmem, onlara sarılmam da.
öyle yaparsan biz de senin tanrına ibadet ederiz,
diye bana vaat ettiğiniz de bir şirk koşmaktır.
bana ancak benim dinimdir, sizin dininiz değil

gizli, açık her halde
bir zamanlar öyle dediler ;
bırak bu tuttuğun davayı
biz sana istediğin kadar mal, servet verelim,
kızlarımızdan dilediğin ile evlendirelim
ve seni üzerimize melik yapalım.

gizli, açık her halde
bir sene, bizim tanrılarımıza ibadet et
bir sene biz senin tanrına ibadet edelim
eğer bunu yapmazsan gel bizim ilahlarımıza tap,
biz de senin ilahına tapalım, beraber olalım,
eğer senin taptığın bizimkinden hayırlı ise
biz ondan nasibimizi almış oluruz
ve eğer bizim taptıklarımız seninkinden hayırlı ise
sen de nasibini almış olursun

gizli, açık her halde

gel bizim dinimize tabi ol,
biz de senin dinine tabi olalım,
bir sene sen bizim tanrılarımıza ibadet edersin,
bir sene de biz senin mabuduna ibadet ederiz,
o halde bizim tanrılarımızın bazısına el sürüver de
seni tasdik edelim ,tanrına ibadet edelim

o halde;
kanser gibi hastalıklardan iyileşmek ne kadar zorsa
şirk ve nifak dertlerinden kurtulmak da o kadar zordur
Allah'a küfreden ,ebter güdüklerin küfürlerine karşı
Allah'a şirk koştuktan koruyacak en tesirli ilaç
namaz kılmak ve Kur'an okumaktır
bunlar ibadetin ruhu ,tevhit ve ihlasın özüdür

redfer

İlyas Kaplan

Goncalarımız kırmızı güle dönüşmüş

aşka dair bir şeyler söyle bana
tek kişinin tek başına bileceği kadar

bu aşkı yaşamak ancak bize düşer
neler görmüşüz kaç fırtına atlatmışız
kaç yaprağın döküldüğüne şahit olmuşuz
mevsimler gelip geçmiş
hep bir sevdanın kadim nöbetçileri olarak kalmışız
göğsümüze yaslanan ömürlerde

*

bana aşkını söyle
ben ağlayayım ve sen bana
ne kadar güzel ağlıyorsun de

görür görmez kalbimizden vurmuşuz birbirimizi
yaz ortasında goncalarımız kırmızı güle dönüşmüş
bir yelpaze gibi salınmışız rüzgarlarda
şiir gibi her dem
bir şairin mısralarına iri beyaz çiçeklerle dolmuşuz
bir sazendenin sazına notalarla dokunmuşuz

*

her ışığın rengi bize dönüşmüş
her karesinde biz olmuşuz
sokakların her köşesi kokumuza bulanmış

nöbet yerini terk etmeyen muvazzaf bir asker gibi
kederimize razı olmuşuz
öğrenmişiz bir ağaç gibi toprağa kök salmayı
sonbahar yapraklarına bir bir veda etmeyi
kış gibi köşesine çekilip sükunetle beklemeyi
her bahar yeniden hayata bağlanıp çiçek açmayı
her ikindi vakti gölgesine sığınanları esirgemeyi

*

yıldızlarımızdan denize yakamoz bırakmışız
yürümüşüz kumsala vuran dalgalarla

görülen bir rüyayı anlatır gibi
içimize dağlar denizler sığdırmışız
kalbimizin derinliklerinde kök salmış mavi bulutlar
gözlerimizin aynasında masal gemisi yürütmüşüz
sevda ağacına kazınmış ismimiz

*

yağmur damlaları rengince
her sonbahar gecesi

ruhumuzun ırmağında akmışız sessizce
garip bir titreşim yayılmış gönlümüzün mecrasında
aheste aheste çağlamış suyumuz

sonbahar kokulu çiçeklere sunulmuşuz
her ağacın son yaprağıyla dökülmüşüz
yadigar kalan özelemlere

*

derunumda mahzun bir içsel devinimsin
müebbet hükümlüyüm sana

gözlerinde cennet bakışı
içimde bitmez tükenmeyen heyecanlar
yorgunluğun benim yorgunluğum
senin gördüklerin benim gördüklerim
birlikte yürümüşüz hayat coğrafyasındaki yolları
bütün güzergahları ihlal etmişiz
bütün sesleri, tatları, kokuları
kalbin mucizesini birlikte yaşamışız

redfer

İlyas Kaplan

Göç zamanı

kocaman bir sürpriz olacak sessiz titreyişler
kesintisiz deprenişlerle sonsuzluğa akıtılan nefeslerimiz
sarsılışların telaşıyla nabza indirilecek kıyamet bombaları
iniltilerimiz zamanı heceleyecek
saat saat dakika dakika

kocaman bir sürpriz ile göç başladığı gibi bitecek
gündüze dönüşecek alemin rengi
gündüzler akşama akşamlar geceye
vedasız ayrılıklar karanlığa doğru akacak
gecenin siyahıyla sarılacak şekiller
bir yok oluşun içinde sevdalarımız
vakitler arasında uçurumlar
gözler gözlere değmez olacak
ışığın bile varamadığı isimsiz boşluklara

kocaman bir sürpriz tenhaların yanağında demlenecek
ayrılığın közündeki pişirilecek sessiz çığlıklarımız
gölgeli kederlerin dudakları arasından sızacak hüzün heceleri

yaralı bir güvercin gibi çırpındıkça yırtılacak karanlık
bir yamaç kenarı yalnızlığında açacak çiçeklerin en güzeli
hicranlı sürgünlerin avuçlarında tazelenen vuslat neşesi
soğuk gecelerin yakasında ışıdayacak aydınlık sabahların fecri

kocaman bir sürpriz neşesinde olacak rengarenk tecelliler
ince dal uçlarına dizilecek sabır taneleri
kalp çeperlerimize düşen ümitler çağlayacak
dudak kıvrımlarını memnun edecek müjdenin sesi
acılarımızın göğsünde taş somutluğundaki göç sancısı
kalbimizin odacıklarında can hisşirtisi
cehennem sıcağında güneşin yüzü
yarıp geçecek dünyamızın kızıl tenini
bir çırpıda savuracak kanımıza karışan ışık tozlarını

kocaman bir sürpriz ile açık avuçlara çizilecek rotalar
issiz sokakların yalnızlıklarına sağanak olacak birden
bazen bir uzayışın salıncağında beklemeyi bekleyecek
bazen kaskatı duvarlarca örülecek özgürlüklerimiz
zaman bugün olacak dostlar düşman olacak
uygun adımlarla yürüyeceğiz yollarında umutsuzca

kocaman bir sürpriz olacak gümüş rengi bir mektup
yedi kat göklerde razı olan razı olacak
ayaza kesilecek karanlıklarımızda ipek yolunun faili meçhul adamları
bir postacı kılığında dolaşacak sokaklarımızı kapı kapı, hane hane
sevinçlerle aydınlanacak yüzlerimiz
muştular geldikçe gelecek üçer, beşer
bir nur kadar hafif gece sona ermeden

kocaman bir sürpriz olacak zamansız fırtınalar
içimizin kopmayan ipiyle darağaçlarına bağladığımız

unutulmuş dalgalar vuracak kıyılarımıza
kurulu bombalar bırakacak yalnızlığımıza
tik tak, tik tak...
ansızın bin parça olmak için

koca bir sürpriz son çare son direniş mevzii
hangi mezura ölçüp biçebilecek ki kalbimizin acılarını
hangi hoparlör aktarabilecek ki yüreğimizin sesini
ağlayacak bir kalbimiz bile olmayacak
yokluğun koynunda yokluğundan bile habersiz
silinip gitmek üzere
yanıp yakılmış bir ağacın kömürleşmiş dalları gibi
adı konmamış bir ağaç kadar unutulmuş

kocaman bir sürpriz yüreklerimiz teslim alacak
sarmaş dolaş gecelerce şehrin kaldırımlarını
en güzel insanları alıp götürecektir ölüm
kalbi buruk anılar bırakacak önce düşlerimize
sonra özlemlerini gecelere
sonra ayrılıklar ,sonra matemler
sonra koca bir mezar sessizliği

redfer

İlyas Kaplan

Göge mavi ufuklar sunmak adına

iyi ve gerçek bildiğim her ne varsa
hepsinden nefret ediyorum
bütün savaşlar adına
yenilmişlerin öfkesiyle doluyum şimdi
iradem tümüyle kinime teslim
artık bütün nedenler kayıp,
nedensizim

körsem kör, sağırısam sağır
isyansa isyan, kötülükse kötülük
öfkeyse öfke,
hepsi de benim işte
büyük bir kıyamete dönüşebilirim her an

bütün alfabe tersine dönüyor benim dilimde
övgüm şiddet , şarkım diken
kavgam adına
ayakta tutunuyorum

yalınayak söndürüyorum cılız ellerle konvansiyonel füzeleri
o parmaklar ,o ellerle
ilk kez göğüs geriyorum
duruyorum önünde kurşunların
keskin köşeli zulümleri aşabilmek adına
çiçek tozuyla acıları silmek adına
ta ki kalbimin en şah vuruşuyla darmadağın oluyor tüm silahlar
devriliyor kalelerin ardındaki şahlar

tan yerinden farklı dünyalara göz kırpan yüreklerden
sevmek istiyorum,
yer bulabilirsem ellerimi saklayacağım göğsümde
bir damla kan ile sileceğim alnımda ki izleri
üstümdeki binlerce ton karanlığı
düşler adına aydınlanacağım

toprağa yağmur diye yağmak
usumdaki telaşı dindirmek üzere
hoyrat gürültüleri susturmak üzere
bir dağ gibiyim ruy-i zeminde
kar-beyaz umutlara yamaç olmaya geldim
göge mavi ufuklar sunmak adına

giderek tükenen
sönüp giden kalplerin künhünde
yüreklerin odacıklarında yakılan ateş adına
tutuşan kalp ateşini söndürmek adına
cümlelerin heceleri birbirine dokunuyor
gönülden gönle uzanan gizli yolları açıyor
hatıraların loş gölgesine sığınıp avunan değil
hatırı keskin bir bıçak gibiyim
vaktin göğsüne inmeye namzet

oysa bir vakitler çözmeye çalıştığım düğümler
şimdi daha da kördüğüm
telaşların alevlenişi adına
bütün bir geçmişi hatırlama adına
diz çökseydim keşke
dilimden şu meşum sözler dökülseydi keşke

sevda aşktan büyükmüş
aşk çok şeymiş
başka bir şeymiş
savaşmak değil ölümümüş meğer
o değil benmişim meğer

kararmış göklerle yer arasında dönen kuşların çığlıklarından
kanat vuruşlarından, bir yaklaşıp bir uzaklaşmalarından
deli rüzgarların uğultusu adına
bulutlarının gölgesi adına
birkaç yudum su üstüme
dökülseydi keşke

kalbim , avuçlarımda henüz atar durumdayken
bilincim henüz beni terk etmemiş
dudaklarım kan kusarken
iliklerime kadar işleyen her damla kaynar su adına
yansaydım ,kül olsaydım
o cehennemlerde
yanmak nedir öğrenseydim keşke

ağa düşen güvercinler adına
duygularım sersefil
nicedir gülistanlarım harap
bülbüllerim kurşunlanmış
gül fidanlarım kırık

gönderilen selamların sıcaklığına sığınmışım
bir merhabaya yaslanarak
yaşamının lezzetini hatırlatanların adına
o beyaz günahlar adına
daha beter alevleniyor içimdeki ışık
ruhuma kader diye yazılıyor
şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Gök bir buzlu camdı sanki

gece buz kesmişti,
gündüz üşüyordu,
yüzleri gülümsetecek sarışın bir güneşte yoktu
omuzlarda kar desenli battaniyeler,
ellerde sıcak bir bardak çay
ne sabahtır , ne akşam
kaybolmuş gök, deniz
buram buram kar kokar bembeyaz evler

zihinler bu şehirden, bu devirden çok uzakta
uzun bir gecenin sesidir bu
derinden yayılan ahengin busesidir bu
eski plakta çalan gizil bir alemin bestesidir bu

dışarıda kar yağışı
tinsel bir evrenin yeniden keşfidir bu
karla örtülü sonsuzluk hissidir bu
değişir mevsimler sürüp gider hayat...
sevgili gelir akla her vakit

kalmamıştır artık ne gelen, ne giden,
yine ıslak yollar ,
yine yalnız kış
bütün evleri soğuk bir duman sarmış...
ıstırap içinde oradan oraya sürüklenir
yine o akşam güneşi

dallarda serseri dolaşan yuvasız kuşlar
dökerken ufka dönük kanlı arzuhalini
gizli bir sesle ağlar rüzgar
başlar hazin günlerin derbeder ninnisi
duyulur engin seherlerin çilekeş musikisi

yanağa dokunan sadece kar değil sevgilinin elleri
belki de kalp kıpır kıpır
şehre kar yağarken

kar , göklerce yazılan saf bir şiirdir belki de
ehlince okunan dilsiz dudaksız
billur penceresinden gökler ilk hecesi
kışın ayazında toprak son mısraı
hayat denilen şey avuçlarda soğurken

hikmetli bir susuş belki de
daha çok ebedi hayallere daldırmak için
ağır ağır yağarken kar taneleri
sürgün edilmiş, yurdun en ücra köşesine
sihirli kar manzaraları

her şeyi bir tarafı savurmak için
görünen her yere kar doldurmak için

dalgalar halinde bir kez daha
kaç kez daha derinden.. derinden

mucizeler oluşturmakta
zaman içinde aşk perisi
düpedüz bir sihir tozu dumana katan tipi
sabah öğle akşam ... günde beş vakit
kar laldir rüzgar geveze

sokaklarda ufak ufak gök gürültüleri
gök buzlu bir camdır sanki
bir başka dünyanın keşfi söz konusu
bin yıl sürecekmif gibi hayal-i zaman
düşlerde ki o sonsuzluk duygusu

redfer

İlyas Kaplan

Gökkubbede bir hoş sedaymış adın

bundan sonrası artık sensizlik
pencerede kör güneş
ve sağır yıldızlar
en azgın ırmakların kaynağı ta yüreğin
kenarından al sabahı
izlerini bulacaksın
uykusuz gecelerinin

adanmış bir doğum sonrasında
kır saçlı kentlerin yorgun düşüncelerini sil hafızandan
her günü bir tesbih tanesi gibi zikrederek
yıldız topladığın gecelere yaz
masalın en trajik yerinde çatıver
iki tel saçını birbirine

bir ılık tebessüm belki
belki bir süzgün gamze
yağsın üzerine
gökyüzünün renkleri
biri beyaz
biri berrak

üşüşmeden
bir başka yere
bir başka zamana
bir başka yolculuğa
gözyaşlarının üstüne dokunmadan ayak uçların
en uzak anılarına git

gün gelir ihtilal dumanları tüter sinende
ekin tarlalarında
bereketli başağına gizlenen
sonra kim bilir
yıldızlar toplarsın yere düşürmeden
uzaklara yol yaparsın samanyolunun yanına
ellerinden tutup
aynı yastığa dökülecekmiş gibi
rüyaların yeniden

bir dostluk
bir meveddet
bir aşk
bir uhuvvet koridoru
gelirken değil, giderken
sonra içinin en تنها köşelerine
bütün yalnızlıklarına
sonra dikenler gül açsın
ayrılıklar yasemen olsun diye

yürek yangınların
gökyüzü ve denizleri maviliğe boyasın
çölllerinde açan çiçekleri
sulasın yağmurun çığlıkları
bütün yarınlar için doğarken
güneşin ilk ışıkları
uçuşsun bulutların üstünde

ışığa ve nura
dönen ay ve güneşe
bir barış çubuğu gibi
uzat ellerini
ilk kıvılcım o vakit süzölsün
küheylanların yetişsin ikindilere
göğe açık avuçlarından melekler uçuşsun sonra
ay tutuşturan ah kıvılcımların

ankanın kanatlarından yağsın yegan yegan
çoğalan sırların insin bir bir
sevgiye bulansın
yoksa görmezmişsin
yoksa işitmezmişsin
yoksa konuşmazmışsın
suçu kaderin üzerine atma
bütün dilekleri gerçek bir dua gibi
üzerine alma
ahir suçuna suç katma

varsayalım ki böyleymiş
o zaman koşma
kaç
kaçamasan da
kaç
ölü dağlardan kaçan bulutlar gibi

kaçmak için attığın her adım
seni adresine yaklaştırsa da
içindeki Rabbin nefesi
içindeyse artık
ümidin kapıları hala aralıksa
gittiğin yere kadar git
sonra geri dönebilirsin

düşeceksen kendi adımınla düşme
düşeceksen arkandan itmeleri bekle
karanlık yolda yürüme
ayak dire
gel etme eyleme
çıkmasın adın

çatlamadan rüzgarın çehresi
duymazmış mühürlü kulaklar

ve de girilmezmiş sıırça saraylara
hatta
has odanın fevvaresine karışmazmiş ud sesi
kutlu ney ınlamazmiş
kadehlerden iilmezmiş o sonsuzluk badesi
o abu hayat iksiri

muhtemel sözlerin zincirine vurulmuş
ışkencesine uğramış
darağacına gönderilmiş
bir varmiş
bir yokmuş
gök kubbede bir hoş seda imiş adın

redfer

İlyas Kaplan

Göklerden geliyor her şey zeynebim

yüzüstü bırakılmış ruhlar sokağında
devşir yarınlarını çiçeklerden zeynebim

yörüngeni bul artık
durma dön dön dön...
dön ki ezilmeyesin çiğnenmeyesin
kuşatsın seni dönenceler zeynebim
mecrasını bulmuş akarsular gibi sonsuzluğa ak

çalkantılı denizlere dalabilmen için
öyle candan, öyle bir vecd ile
zaman ve mekandan soyutla hayallerini
bütün duyularını, düşüncelerini
birleştir bir umman derinliğinde zeynebim
bir kere daha kendinde

damarlarında yanan özlemleri
göğsünü delerek geçen sancıları
ilk çocukluk yıllarını canlandır gözünde
hafiften kar yağıyordu ya zeynebim
annen küçücük mantonun düğmelerini ilikliyorken...

asla eğme başını öne zeynebim
istifle öfkeni ...
peyder pey at içindeki haykırışı uzak tepelere
sen ki masum, sen ki en yalın
sen ki göz nurusun yarınların
atlas yorganlara serili masumiyetin
bir gölgeden ibaret ne ise o sakladıkların
çağırırken adını annen ...zeynebim

tek başına bir çölde
kuş uçmaz kervan geçmez
ağladığında çaresiz
bir damla suyla
yedi defa..
toprağın kapısını çalmıştın ya ayaklarınla zeynebim
ab-ı hayat olmuştu susuzluktan çatlayan dudaklarına su

ruhun üfürüldüğü bir bedene bağlandığında
her gece uyurken
ruhunun girip çıktığı
zikri darp ettiklerin
acaba nasıl bir şeydi zeynebim

bunca kan kokusu arasında her gün
bir harap şehrin sokaklarında sendin onlarcası
saçlarını parlatıyordun ya güneşin altında
bir yangının ortasında bahtına bir cennet çiçeği
bir kase soğuk su düşürmüştü
ağıtını öyle söylemişti annen
erguvan renkli çiçeklere bir öpücük bırakırken

ağlarken kanı terine, teri gözyaşına karışan zeynebim
serçe kuşlarıyla selam söyle özgürlük diyarlarına
toprağın sertliğinden, dünyanın namertliğinden söz et
göklerden geliyor her şey zeynebim
bir aynaya düşmüyor aynıyla cennetin görüntüsü

redfer

İlyas Kaplan

Gökte kaç yıldız

oysa hayale bile sığmayan cennetler hep çocuktu
çocuk, cennet hazinelerinin nur kırıntılarıydı .

hep çocuktu dağların ,kırların çiçekleri
gecesi gündüzüyle, mevsimleriyle,
renkleriyle bir gelincik tarlası
yağ yana ormandaki ağaçlar kadar
yağmurlar, vahalar kadar

geceler ,ilk defa böyle hazin tınlıyor
boş bakışlı çocukların dudaklarından dökülüyor
gökte kaç yıldız ,
irmaklara bırakılmış kaç ay ,

kaç kez yerle gök çarpışıyor
ummanlar taşıyor, bulutlar köpürüyor
ne kadar öfke varsa coşmuş,
her zerresi bir çocuğun zihninde

bir yıldız daha kaydı alelacele
gökte kıvılcımlar fışkırarak ,
koşarak zehirli dumanlı, ateşlere
koşuyordu deli deli ,tutulamıyordu çocuk.
sürüklenerek, içi ateş dolu yarınlara

artık ne kaf dağına çıkarabileceği bir hayali var
ne de körpe bedenine katabileceği bir hikaye
her nefesi bir acı, her kalp sızısı bir ölüm
ölüm çocukların olduğu her yerde

med-cezirlerin etkisinde çocuk ,
alabildiğince deli yangınlar
her zerresine sirayet etmiş

her şeyin bir bedeli var...
duygular kaybedilir, inanç kaybedilir,
zaman kaybedilir, sevgi kaybedilir...
çocukta , sanılanın aksine kaybetmektir

redfer

İlyas Kaplan

Gökte yalnız ay vardı

kuru ekmek ve su
açlıktan büzüldü midem
çıldırım üzereyim

boşalmak isteyen heyecanlarımın fırtınası
ellerimle beraber omuzlarım ve başım da
ceketimin uçlarını ,sarkan yırtık ceplerine sokup çıkardıktan sonra

sokağın boşaldığını sezdim, döndüm, ağır ağır yürüdüm,
merdiveni indim, odama girdim, balkona çıktım,
ay ışığının aydınlattığı sonsuz bir boşluktan
bahçeler ve köşkler yoktu, yol yoktu,
deniz yoktu, sis yoktu, berrak ve mavi bir aydınlık
gökte yalnız ay vardı, parlaktı, yuvarlaktı

ondan büyük bir isteğim vardı...
bu çocuğa hafif, domatesli bir çorba yapacaksın
biraz da ızgara köfte. ekşice elma bulursan iyi olur
ekmekleri kızartırsın artık

hiç bir şeyin görülmediği bir zamandı
kayar gibi oldum ve iskelenin demirinden
sonra, boş yere aradım gözlerimle gökyüzünü
gözün baktığı ve görmediği anda vardı sonsuzluk
akıl değil, ruh vardı, sır vardı ... o vakit

redfer

İlyas Kaplan

Gökteki ay ben ve hayallerim

her gece bir tepede ona ismiyle seslenmek isterdim
resmini çizmek isterdim
leyli demek isterdim

dolunayın aksı suyun parlak yüzüne düşmüş
boyu boyunca uzanmış da su içiyor
tatlı bir ışık yalıyor gür ve parlak yelesini
suyun teninde tek bir ürperti bile yok
ses yok
seda yok

yine ışıllı ışıllı gök kapıları açılmış
yıldızların sesi duyuluyor
şebi yeldasından hayal perdesine
yağıyor kor ateşten alevler

neyleyim göğsüme dolan kara dağın sert rüzgarını
usulca lavlarını sürmüş içime
zindanlarıma hilal vurmuş bir kere

ay rengiyle boyanmış ufkun sisli hattı
yanmaya is tutmuş göklerdeki son küsuf
şahikaların ardında sanki yedi iklim
mutlu bir izdivaç yaşıyor
ebet müddet tatlı bir heyecan

ruhumu ateş, yoksa gözleri mi alevden
sıcaklığıyla eriyor kuyusunda bir Yusuf
ışık binbir renge bürünmüş çehresinde
bin füsün fışkırıyor vuslat mevsiminden
vaslı sürülmüş dünya zeminlerine
günah işlemenin zevkini tatmak için

sihirli bakışlar ateş kesilmiş
bir şanlı fasıldır kıvılcım, yangın ve kül
sürgün yemiş ruhumun çöllerinde
içli bir çığlık rücu eder durur
yaz gecelerine ,ziya cümbüşüne
bir ışık istilasında zayi olmak için

suskun pencereler akşama doğru
ışıklar yanar kısıp ve sarı
titrer kar soğuşunda üşümüş gibi
sert rüzgarlar onu alıp da götürmüş gibi
payesine ulaşmaya yetmez birkaç soluk
gecenin tam yarısında çırılçıplak can çekişir

afaka dalsın yeniden yorulan gözler
dalsın enginlere daha renkli seraplara
bir nazarlık zevk için cümle alem baksın
kutlu törenin ümitleri gürül gürül çağlasın

kan kızılı arzularım var benim
zihnimde tel örgüler
yüreğim ona sürgün
cinnet geçiririm şehir şehir

yarım kalmış bir savaşın içindeyim
yara bere çığlıklara kilitli son nefes
siren ağıtları ağır tondan çalmakta
her cenahtan kar beyaz bir hayalin gölgesi
akşamın son kızılığı kan kusmakta
cürüm işlemenin azabını tatmak için

ezel bezminden beri deli gönül şaduman
alev almış düşlerden alınma dokunan dudaklar kanar
öper tam ortasından gecenin sessizliği

redfer

İlyas Kaplan

Gökten yağan yetmiyor

bağrımda bir yaranın tınısı
sen mehur, ben hicrine düşmüşüm
sen olmasan eksik kalır geçmişim
oysa senin yolunda ne kar ne rüzgarlar kalmış
uğultun azalmış, fırtınan zedelenmiş
şehidim...

unutulmayacak sancılara sabit zaman
güneş, yıldızlar, dünya bir aynada gölge
sadece görüntün gerçek
sırlanmış bir camda mesafeler
senden kalan bir sevdaya ait
şehidim...

mehmetmiş ismin ...
soğuk bir kış vakti düştün toprağa
ruhun sonsuzluğa doğru yükseldi
en son kalpler sustu
güneş sustu
can damarda, ruh bedende sustu

puslu aynanın içinde bir resimsin şimdi
yeşiller içinde bir cennet çiçeği
rengini gizlesem kokunu saklayamam
avaz keser dört bir yan
kanat sesleri yanık ağıtlara karışık
yağmurun rengi ateşlere
her şey geçmişten bir hatıra

vurdular buğday başaklarını, gelincikleri
serçeleri ...güvercinleri
çocukların gülüşlerini vurdular
kör ideolojiler
sapkın hayaller
vicdansız kalpler
vurdular seni

tetiğe dokunulmaya görsün
ışığın iki yakası birden açılır
koyu mavi bulutlardan hararet sızar
kalın duvarlar, çifte pencereler yetmez
dışarıdan gelir sesin
kar fırtınası başlarken

kül rengi bir sabaha uyanırım..
boğaza bakarım... boğaz sisli
sandallar denizin üstünde...
hayalet gemiler bulutların içinde
usul usul gelir
kül rengi bir ölüm
renksiz ve kokusuz

öyle sessizim ki
karanlığa karışsam kimselerin ruhu duymayacak
bütün kibleleri şaşarak öyle döndüm sana yüzümü
pusulam yok

sağım sen, solum sen.
dört cihet senle dolu
cehennemle cennette orada
burası uhut burası çanakkale
senin yüzün de hilal
senin yüzünde yıldız

gece şehre yağın yağmur var
suyun suya karışması var
o yağmazsa acıya katlanılmaz olanı var
sese ses vermesi var

rüzgarın önünde savrula savrula
yıldırımla, şimşekle, gök gürültüsüyle
yer ile gökleri birleştireni var
göz pınarına düşeni, yanaktan süzüleni
kana tere karışanı var
cennet hatırası kılını var

boydan boya kırılmış bir aynadır artık kalbim
yerlere düşmüş bin parçaya bölünmüş
sonbahar yaprakları gibi bir bir dökülüyorum
gökten yağın yetmiyor

yıldız ayazı bir tek gece de bitmiyor
bitmiyor harelenmiş hayaller
isyan, çılgılık, cinnet, tekbir ,kurşun sesi
olduğu yere diz üstü düşmüş
sonra boylu boyunca
bakışlar kaldırılmış göklere

göçtünüz ,menzile vardı her biriniz...
Allah yolunda, vatan, millet, bayrak yolunda
kutlu bir göçtü sizin ki
can teslim ettiniz kutlu nesillere
ey üzerinden tabutlar taşınan şehir
gün gelir sokakların da terk edilir bak
bir temmuz gecesi sonsuza değin

sonra geleceğimizi düşünüyorum, düşünüyorum
zıpkın gibi gençlerimizi
aşkla bağlı olduğumuz toprağımızı...
gözümüzden yaşlar döküle döküle,

yüreğimiz kanaya kanaya,
kalbimiz kırıla kırıla...
umut her şeydir şu hayatta

umut sensin
şehidim

redfer

İlyas Kaplan

Gökyüzlü bir efkar uzanırken yalnızlığa

çoğu zaman
bir kırlangıç rüzgarı anımsarım
yüksek duvarlı avluların terli duvarlarında
alnımın hikmetli kader çizgisini aşarak
sükuta uğrayan
uykusuz gecelerde
yüzümün kabuk tutmaz yarası
deva bulmazken
göğsümün sarmal düşleri

çoğu zaman
en güzel sözüm ayaz keser
yazılmazsa şiir
şahdamarımı bilinmez bir bıçak keser
çoğu kez bilemem
neden anlamım yıkık
neden mana yüklü
kimi sessizliklerim

çoğu zaman
çoğaldığımı sanırken
bensizim
oysa ne çok ümitlerim var hayata dair
bir incir ağacının gövdesine
kör bir çakının insafıyla kazılmış
adımın yarısı kadar
bir sevdalının rumuzu kadar
liste başı yazılmış

*

çoğu zaman
hâlvetteyim
ruhi ihtiyaç halinde uzletteyim
kurduğum hayallerle buluşur ruhum
mazeretsiz ve savunmasız
selametteyim
bir miskin gibi
kalbimin derinliğinde

çoğu zaman
bir yolculuk içindeyim
manevi hicret rotasında
başka başka arızalarım da beraberimde
su-i zannın sınırını aşmış
zımında taşıdığım sır ile mütenasip
farklı boyutlarda
öyle bir zemindeyim işte

çoğu zaman
bir çağrı
bir sesleniş uğuldar durur içimde
medet ya Rabb diyerek

icabetine gönül dolusu el açarım
için için yanarım
bir nida ki arşa doğru kanatlanır
ihsan sahibinden sonsuz meveddet
sonsuz ikramlarla bezenmiş
teslim olmuş
huzur bulmuş

*

çoğu sabah
güneşe merhaba deyip
kasvetli yağmurların damlalarını silerim pencereden
sıyırıp onca düşüncemi çapraşık dünya halinden
sual sorulmaz caddelerin telaş yüklenen koşuşlarında
ağlamaya çıkırtkanlık yaparım hüznü ve hoyrat saatleri
uktemde birikir bir çok hatıra

çoğu zaman
çığlıklar serperim yosun tutmuş sulara
gök yüzlü bir efkar uzanırken yalnızlığa
portakal ağacı çiçek açarken
bir ilkin müjdecisi gibi
bir son hüznün sesi kadar
sürgün yemiş bir bulut kadar
düşer her yağmur damlası
toprağa vuslatın resmini çizer

*

çoğu vakit
arz-ı halimi
bir de gönül diliyle arz ederim varlığın sahibine
Allah'a yönelerek abduallah olduğumu
en yüce mertebe mesabesinde
ikrar ederim
tasdik ederim
kalbimle, kavlimle ,halimle

çoğu zaman
Mevla'ya sığınırım
tüm benliğimle münip şerefine nail olarak
Allah'ın varlığına ve birliğine inancını tahkim ederim
imanımı tazelerim kelime-i şahadet ile
gönlümü temizler , arındırırım
iyyake şuuruyla

çoğu vakit
dar-ı gurbette fakir olmak ganimettir bana
Hakdan kanaat ulu nimettir bana
fakir derviş misali
yanar ocağında günahlarım
duman duman
feragat mahallinde ayrışırım

*

çoğu zaman
Rabbimi anarım
O'nu zikrederim
boyun eğerim O'nu yüceliğine
fikrimle
zikrimle
şükrümle

çoğu zaman
bir açık kapı mevcut olur
sahibi ne kadar cömert
ne kadar da yüce
ne kadar da merhametli
yeter ki kadrini ,kıymetini bileyim
O'n doğru yöneleyim yeter ki
hayal bile edilemeyecek kadar güzel ikram sofrası
dünyada gerçekleşir aynıyla
içerisinde nice hikmetler

çoğu zaman
ilk kapı gibi
açılıp kapanır tüm kapılar
yolcu dediğin gitmektir tek başına
çoğu vakit bitmesi hazin
hoyrat bir andır
her ayrılık sancısı
hatırlatır bu aleme ilk geliş ve son çıkışı
aleme üryan gelip üryan gitme halini

*

çoğu zaman
derdime çare ararım
zerreden öze
zahirden batına
hakikati tasavvur edip
varlığı tefekküre dalarım
yüce gayeye ulaşma arzusuyla
ümidimi O'na bağlarım

çoğu zaman
muhabbetim
şariat tarikat hakikat marifet yolunda
kemale doğru giderim
hikmet nuruyla baş başa
bir çok cezb
bir çok gelayan
her lahzam onunla beraber
her yönüm O'na dönük

çoğu zaman

yalnız acı çeksin
yalnız kıvransın diye yarattığı bir ademim
hesap kaygısı içinde çırpınırım
kainatı dolduran her şey
her hadise, her hareket
bir işkence vesilesi

çoğu zaman
bambaşka bir cihan tasavvuruyla
kazansam da kaybetsem de
Rabbe kul olmaktan başka
daha şerefli bir makam yok
huzurunda kusurlarımı itiraf ederim
acziyetimi fısıldarım
af dilerim

*

çoğu zaman
serinleten bir yaz rüzgar yüzüme dokunur
ürperirim
bin yıldız açılır gökte
yıldızlar uzanıp tutacak kadar yakın
Rahman'ın çaresizlerin yanında olduğu demdir artık
duaların makbul olduğu andır
ilticanın en yoğun olduğu gecedir artık

çoğu zaman
farklı bir içe dönüş tecrübesi yaşarım
marifetullah boyutunda
Rabbin huzurunda durarak
tazarru ve yakarışlarla
geçmiş günahlarıma tövbe ederek
adeta yeniden doğarım
geçmişteki hataların ağırlığından sıyrılarak
Allah'ın rızasını kazanma gayretiyle

*

bazen
aynada görürüm kendimi
uzun uzun bakarım kainatın temaşasına
güzide bir ruh haleti yaşarım
hayattan soyutlanarak
münzevi bir hayatı tercih ederek
Rabbimle beraber
yerdeki ve gökteki her şeyle beraber
tefekkür, tezekkür ve tedebbür ederim
içim rahatlar
sunulmuş seanslar tadarım
gülzar-ı aşkıyla
açılır gönlümde rahmet gülşeni

bazen

huşu halindeyim
kalbi yakarışlarda
zihnimi meşgul eden dünyanın geçici sıkıntılarını
azat ederim
adeta dünyadan soyutlanırım
problemleri unutarak
zihnim boşalır

bazen
yüce Makam'a sözlü dilekçeler yazarım
bütün benliğimle
ilahi murakabeye durarak
kiramen katibin yazar arzu halimi
Allah korkusuyla titrer kalbim
uzak bir köşeye çekilirim
yepyeni bir inziva
yepyeni bir uzlet
yepyeni bir manevi iklimde

*

bazen
mübarek günler ve gecelerde
ihya olabilme gayretiyle
imanımı kemale erdire bilme şevkiyle
nefis muhasebesine tutarım geçmiş
nefis tezkiyesi yaşarım
kendimi hatırlarım
Rabbimi hatırlarım
rıza'yı Bari'ye layık olma hevesim depreşir

bazen
ilahi öğretilerin sesleri vurur usuma
bedir kuyusu yakınında ki haykırmalar
uhutun beyaz yeleli küheylanlarının kişnemesi
hayberden Allahüekber nidaları
ufuktan doğan güneşin gülüşü
alnıma binlerce öpücük konduran seccade
her gece rüyalarımı girer
bir habeshlinin yanık ezan sesi

bazen
farklı bir buluşma
farklı bir tanışma evresi yaşarım
birazcık kenara çekilip
eylül yağmurlarının bereketi düşer üstüme
sedefte incinin oluşumu gibi
hırs ve tamahlarım kemale erer
aşk hazinesinden mutluluklar tadarım
aşk ile boyanır her cihetim
ne dermanım ne mecalim kalır
gönlüm kevser gibi
cennete akar gider

redfer

İlyas Kaplan

Gölgeler yanardağında sırrı aramak

parça pürçük her şey
en-boy-derinlik, zaman-mekan
her isim, her kelime, her resim
sıfır hacim-sonsuz kütle,
sonsuzluk sırrında gizli

evvel zamanlardan armağan bir sükut-ü sevda
nükseden bunca yıldızlar hangi aşığın eseri
her cihete nur saçan bir çehre
en ince halelerden daha parlak
bir katre ki güneşin letafetinden
dönencesinde aşkla beslenen nice nazarlar gizli

ey kaybolan gündüz gönlün hoş mu şimdi
yoksa unuttun mu
azar azar artık ölümün eşliğindesin
ey karanlık
perdelerini indir
sana isyanlar var
bir sır var
zerre zerre her nefeste

oysa gerçek bir savaştır
kahramanca korkusuzca
yedi kat menziller
parlak yıldızlar uysal ay
itaatkar güneş ufuklar
hava toprak su ateş
yedi iklim dört bucak
altı cihet on sekiz bin alem

oysa dizginsiz bentsiz akmaktır
ateşin azgınlığına kendini bırakmaktır
kendi tanrılarına taparken,
cazibeli ihtişamlara kapılmaktır
gölgeler yanardağında sırrı aramaktır

sır bilindik kıldı
aydınlatılmış günü
karartılmış geceyi
yaza dönsün diye kışı
kışa dönsün diye yazı
bulutu, yağmuru
yaksın diye alevi, ısıtsın diye ateşi,
kandırsın diye suyu,
boğsun diye ırmağı
sığ bataklıkları, derin gölleri,

kaynayan denizleri, ummanları,okyanusları

rüya değil
dört bir yan ağır kırmızı
nar dalları zeytin ağacı defne kokusu
renkli kuşlar
her bir dalda, her bir ağaçta
seherde suyun kırılğan aynası

oysa sır başka
her şeye her
hiçbir şeye hiç arasında
her rüyayı bir kez deha
cennet sanmaktır
oysa bilmeli,
yoksa çözülmez düğüm
mecazlar, yan anlamlar
öğeler, söz dizimleri
öyleyse kabul et
temsilleri tefsirleri, şerhleri
bütün ayrıntıları

dört bir yana süzülürken her yer altın sarısı
aydınlığın içinde ışıktan bir dünya
toprak kokusu,suydu her şey
en güzeldi öyle güzeldi öyle sakindi
ikinci cennet sanki cennetti
gözler seyretti her güzelliği
su içerken,
içti o birini, biri onu, bir diğeri her ikisini

oysa
kalbe mühür göze perde kulaklara kurşun
şimdi paramparça karanlık
ses de, söz de, kelimeler de tükenmek üzere
her yer soğuk ve acıtıcı
gözler sadece alev değil akkor
öylece durmuş
vücuttan kopan bir parça

oysa o zaman acılar geçer
oysa o zaman onca açık yaralar kapanır
sevgiliye vasil eden çöl yolunda
yanma yakılma da varmış
oysa o zaman gökyüzü sakinleşir
yıldız yağmuru altında sonsuzluk
o zaman düşte görülen her hayal

yitirildiği zannedilen
bir ısırlıkla kaybedilen her cennet

oysa kara toprağı bilindik kıldı
reçine kokulu sık ve derin ormanları
üzümü, inciri, narı bilindik kıldı
zeytini, zeytinin içindeki yeşil ışığı
hurmayı, göklere uzanan akasyayı, buğdayı
kuzuyu yesin diye kurdu
ceylana susamış sarı yeledi arslanı

sözse söylenmeli,
yazıysa yazılmalı,
gayesiz değil hiçbir kelime
bunca harf
uykulara giriveren rüyalar
öyleyse yürümeli
göze almalı,
itilmeyi kakılmayı,
azınlıkta kalmayı, kınanmayı,
horlanmayı, kovulmayı, taşlanmayı
ölmeyi,
ölürsen
değmez mi?

redfer

İlyas Kaplan

Gönül zarıma sen düştün yine

avuçlarımda menekşe mavisi çiçekler
aşk kókar zamanın tüm parçacıkları
ay ışığı umutlar indirir gökten
aydınlık...bir elif miktarı
aşk miktarınca yürek
eriyen vaktin içinde
bir tek sen kalırsın

birde senden kalan onca ihtiras
onca sancılar ruhumun dehlizlerinde

*

yağmurlar düşer göğün bulutlarından
gün doğmadan önce
yıldızlar batmadan önce
kurak yangınlar taşıyan göğsüme
birde senden sebep duyguların onca isyankarlığı
kaybolur şah damarımda
en uzağın ,uzağında onca derece yokluğun

aklımdasın bir kar taneciği kadar soğuk
kaç şubat acısı,kaç zemheri düşü
kaç kez adın sayıklanır
kaç kez hasret ateşi yükselir sen diye
incelmiş sinemin çeperini çatlamak üzere

son kalp atışı öncesi
damarlarıma vura vura sen geçersin
bir kan damlası kadar sıcak

*

zırdeli gönül utancından suskun,
pusandan geçer son bir elveda, ellerinden tutarak
şehrin sokakları akıl almaz kırgınlıklar içinde
yağmur bir aşkmış meğer
bin külçe özlem ...
bir varmış , bir yokmuş evvel zaman içinde
senden sırlar var içimde

önemli mi batan güneşin kızılca kıyameti
nice manzaralara sahne zihnimde ki kızılılık
sarmaşıklar arasında görüp görünmeyen her ne varsa

şarkılar söylenir zaman geçer
şarkılar söylenir gözlerim dolar
ilk yenik düştüğüm savaştan kalma
sana benzeyen damlalar

*

menekşeler üşür adını öğrenirken benden
müptelan artık kaç kez ,kaç vakit
zehir zemberek saatler

hep aynı nakarat ,hep aynı sözler
çözölmeyen denklemlerden daha karmaşık

bütün rotası sana içimde ki yolculuğun
var değil,yok değölsin
uzak değil , yakın değölsin
bu akşam...
gönöl zarıma sen düştün
yine...

redfer

İlyas Kaplan

Gözleri gülümseyen çocuk

soğuk bir gün
bir ümit gibi yaklaştı durağa minibüs
açılan kapısından bir buhar dalgası yükseldi
ve üşüyen günün içine dağıldı buram buram

boş bulduğum ilk koltuğa sığındım
dışarıyı izleyebilmek için camın buğusunu silerken
küçük bir çocuk oturdu karşıma
altı, en fazla yedi yaşındaydı zannımca
esmer tenli, cılız bedenli

oturduğu koltukta dışarıya bakmıyor
etrafına göz gezdirmiyordu
ok gibi saplandı kalbime o ürkek bakışları
elleri kirli, elleri çizik, elleri yaralı...
silmiş hep burnunu hırkasının kollarına
ağlamış olmalı
kim bilir kaç zaman

bir an bile başını kaldırıp bakmadı
titriyordu hafifçe
yalnızca ısınmaya çalışıyordu
gideceği bir yer
onu bekleyen, endişe edenleri yok gibiydi
belki de bu yüzden yoktu hiç acelesi ...

ne kadar yavaş giderse o kadar canına minnetti
belli ki o da ısınıp rahatlayacaktı sığındığı koltukta
ıstıdıkça içi çözülüp ayrılacaktı
uzun uzun onu izledim
en sonunda bunu fark ederek
başını kaldırıp bana baktı...

iri kara gözlerinde
mazlum bakışlarını gördüm
içinde suçluluğa benzer incecik bir utangaçlık
sonra bana baktı tekrar tekrar
gözleri dökülmeye yüz tutmuş
sarı zayıf yapraklarını zorla tutan bir ağaç gibiydi
son bir rüzgar daha esse
dallarının arasından dayanamayıp düşecekti gözyaşları

beni kendisini izlerken yakaladığı için utandım
gözlerimi kaçırdım
insan, masumiyet karşısında daha çok utanıyor
aniden beliren büyülü bir manzaradan mahrum kalmışım gibi
dayanamayarak tekrar gözlerimi çevirdim çocuğa

o, mazlum bakışların ardındaki masum çocuk kalbini
gözyaşlarıyla ıslanmış sıcacık bir gülümsemeye gösterdi bana
o an ,soğuk kış gününde

dondurucu soğuğu yenen bir güneş açtı gökyüzünde
öylesine ısındı ki içim

kalbin kendini anlayan başka bir kalbe sunduğu hediyeydi
bu gülümseme
nasıl da güzeldi...
nasıl da hoş, tazeydi, sıcacıktı
sabah güneşinin etrafa yayılması , ısıtması gibi
bu yaşta, tek başına, otobüste, soğukta, eski montuyla...
her şeye rağmen gülümseyen bir küçük çocuk

her şey olmasa da çoğu şey yolunda giderken
sürekli somurtmak
yüz asmak,
tesadüfen de olsa bakan insanlara baktıkları için sinirlenmek
ne soğuk bir iklim
bir çocuk gibi gülümsemek çokta zor olmasa gerek
en son ne zaman bir çocuk gibi gülmüştüm
hatırlamıyorum

iyi olduğumu kendime kanıtlamak istercesine
yüzüme bir gülümseme kondurmaya yeltendim
başaramadım
o çocuğun gülümsemesini görenler
asla inanmazlardı gülüşümün gerçekliğine

onun sıcak, gerçek, güneş gibi gülümsemesi vardı
gülümsemesindeki gün ışığı, umut doğuruyordu
imkansızlıkların arasında açmış çiçek gibiydi
bir çocuk gibi gülümsemek çokta zor değilmiş meğer
değişmişti gülüşüm...

umudunu kaybedenlerden olmanın çöküntüsü
ıstırap verici
umut her şeydi,
umut ekmekti
umut gülümsemekti
umutsuzluk derin bir uçurum...
düşmeden tutulan bir çocuk gülüşüydü umut

minibüs durmuştu
kapı açılırken başımı çevirip çocuğa baktım
o da bana bakıyordu
o siyah gözleriyle ne güzelde gülüyordu
yüzünde yumuşacık bir tebessüm
inerken bana el sallıyordu
soğuk günün içinde
sımsıcak ısınmıştım

güle güle ...
gözleri gülümseyen çocuk
güle güle...

redfer

İlyas Kaplan

Gözlerin gözlerime değince

bir kodes gözlerin
oradan umutlar toplayıp kalbime atacağım
uçup duran kar taneleri düşerken
bakışlarında sığınacak yer arayacak
zemheri soğuşunda üşüyen
saçlarına üşüşen her kar tanesi

bin kere sözün var kış kadar dayanılmaz
her ne kadar susuyorsa aklıma gelen cümleler
ayaz gecelere dost bir o kadar bana düşman
oysa bir söz yeterdi ısıtmaya içimi
bir sevgi düşkünü yüreğime
keşke damlayabilseydi harf harf hece hece

her nedamet sonrası huzur bulurum kendimde
bir pus gibi sığınarak yalnızlığa
her aynanın karşısına geçtiğimde
gözlerim gözlerine takılır
bir bir eksilir hüznün parçaları
arda kalan bir buruk sevinç olur
gözyaşlarıyla sulanan zamanlar ertesine

şimdi gözümün beyazından kayıp gidiyor her şey
her birinin içinde ben de akıp gidiyorum
nafile çabalar geride kaldı artık
yüreğimden çıkarıp ilelebet gönderiyorum
bir ucu bir ucuna erişmeyen mutsuzlukları

redfer

İlyas Kaplan

Gözüme hasret kaçtı bu gece

gece söz anlamaz
gün burada beklemeli
zamana neler söyleyeceğim neler şimdi
bana merhaba derken
sokaktaki lambalar ardı sıra sönerken
ben tam pencereyi açarken
yıllar geçip giderken

yıllar önce
çocuklar daha küçükken
hepsi yuvasında henüz kanatlarını açmamış birer kuşken
evimiz neşenin,
cıvı cıvı çocuk seslerinin dolup taşıdığı
bir mutluluk membayıdı

üç güzel evlat nasip etmişti kadir Mevlam bize
büyük kızın hemen ardından
ilk oğlumuz hanemizi şenlendirmişti
onlar el ele büyürken
üçüncü evladımız
tekne kazıntımız
bir gün ansızın
yıllar geçse de hep küçük kalanımız gelmişti

üstelik ailemiz
bu kadarla da sınırlı değildi
eşim evin büyük kızıydı
kardeşleri köyden büyük şehre geldiklerinde
ilk bizim kapımızı çaldı
koca şehirde iş tutup ev bark sahibi oluncaya dek
onlar da misafirimizdi

kalabalıktık
insanın insana dokunduğu
bir dert varsa hemen sarıldığı bir aileydik

hele ramazan akşamları
amcalar, yengeler, kuzenler
hep birlikte kurulup kaldırılan iftar sofraları
sahur geceleri
bir maşanın etrafında
kurduğumuz yuva
tez zamanda şen şakrak,
mutlu bir aileye dönüşmüştü

*

bir de bayram sabahları vardı ki
eşsiz birer hatıraydı her biri
babam rahmetli olunca
o büyük bayram sofraları hep bizde kuruldu
fakat zaman hep böyle akmadı hanemizde
amcalar yengeler kocadı

çoluk çocuk evlenip ele karıştı
torunların müjdesi ardı ardına geldi

yıllar geçtikçe
daha da kalabalıklaştık ama yalnızlaştık da
kimi kendi evladının peşinde pervane oldu
kimi maişet galesiyle
göçünü toplayıp başka şehrin yolunu tuttu
geniş ailemiz
söküldüilmekilmek

*

sabah başka şehirden bir telefon
damat bayram günü çalışıyormuş
ancak ikinci güne gelebilirlermiş
utana sıkıla anlattı bizimki
oğlana izin verirler diye düşünmüştüm
o da hakkını kurban bayramı için kullanacakmış
bu bayram izin alamadım babacım
kusura bakma deyiverdi

yarın bayram
ne gelen vaaar
ne giden
bir ben
bir de bizim hanım
köroğlu ,ayvaz misali
bir başımıza

*

halbuki
arife gününden başlardı telaşımız
şimdi bayram sofrası kimin için kurulacak
ramazan sevincinin yanına
bayram coşkusu ne de yakışırdı
çocukluğumdan beri bayram sabahları
o geniş ve mutlu ailenin bir araya gelme muştusuydu

beyler ve çocuklar namaza uğurlanır
ardından börekleri ısıtıp çayı demlenir
o koca sofraya kurulurdu
bilirdik
çok geçmeden kapımız çalınacak
amcalar, yengeler bir bir evimizi şenlendirecek
kuzenler birbiri ile şakalaşacak
ev ağzına kadar sesle dolacak
sonra büyükten küçüğe herkes birbiriyle bayramlaşacak

büyük amcam babamı kutlayıp hemen yanına geçecek
ardından küçük amcam
annem gelecek
herkes sıraya girecek

kocaman bir halka
yüzler mütebessim
kalpler sevgi dolu

evlendik barklandık ama bayram sabahlarımızın tadı değişmedi
şehre yerleşmemizin ardından
o muhabbetli sofralar için
her bayram yüksünmeden yollara düşmüşümdür
evlatlarım da o tadı alsın
o güzelliği yaşasın diye

*

bu bayram bir hüzün doldu içime
koca şehirde bir başına
ancak ahizelerin o mekanik sesiyle kutlayacağız
anne babamızın bayramını

kardeşimle telefonlaştık geçen gün
ona da doktor izin vermemiş
yolculuğa çıkamazsın demiş
ablama da iki seçenek sunmuşlar
iki bayramdan biri
o da ne yapsın
kurbanda bana çok daha iş düşer diye
kurban bayramını seçmiş

ne olacaktı şimdi
evimiz mahzun kalacaktı
anneciğim bu bayrama evlatlarından ayrı girecekti
arife günü gelince çocuklarda bir telaş başladı
dedeme gitmiyor muyuz, diye
sorup durdular

bayram sabahı
içimizde ki tuhaf ve hoş bir duyguyla
sofradan sonra
tek tek bayramlaştık
ufaklıklara bayram hediyelerini verdik
istedik ki bu bayramı buruk hatırlamasınlar

bir adım atıp odamın içine girip
bağdaş kurup yere oturdum
cebimden nüfus cüzdanımı çıkarıp
uzun uzun ama bomboş gözlerle baktım
sonra dudaklarıma yaklaştırdım
öptüm... öptüm... öptüm
annemin isminin olduğu satırı

aynı anda gözlerim doldu
sebebi sensin anne
sırtıma el örgüsü bir kazak iliştilirken
üşüteceksin, bunu altına al diyen

o sesin hala kulaklarımda

*

kaf dağının ardındayım
bu gece
aldırmak yok yağın yağmura
üstelik burası,
her yönden kesişme noktası
bütün rüzgarların fısıltılarından anlıyorum
bütün esintilerin saçımı öpmesinden anlıyorum
bir de çarpıntıdan
yürek daralmasından

çay masanın üzerinde
dumanı dem rengi
fakat annem yok yanımda
bin dem rengi hasret
dumanı deli bir çentik

hani şiir yazacaktım
oysa şimdi
gözüme hasret kaçtı...

redfer

İlyas Kaplan

Gurbet

bazen kalp derinliklerinden gelen
kendi gönül zenginliğimizi yaşarız
zaman girdabında
kurulmuş çalan bir saat gibi

anlık tatminlerle mutlu oluruz

iç huzurumuzu feda ederiz
daha büyük bir araba,
daha güzel bir ev,
daha çok fonksiyonlu bir cep telefonu,
yeni tatil beldeleri... için

dikiş makinelerinin çıkır çıkır sesleri gibiyiz

bazen kızarır gözlerimiz tekrar tekrar
hiç olmadığımız kadar yorgun düşeriz ağlarken
ve bir o kadar da hafiflemiş

bazen bir gurbetçi gibi
vatan hasreti ile yanıp tutuşan
ait olduğu topraklara özlem duyan

memleket hasleti
adeta alıp verdiğimiz nefese yansır
dağlara, tepelere ,caddelere ,şehirlere
ezan okuyan çalar saatlere
türkiye haritalı duvar halılarına

salça, reçel,
çikolataıı gofret
tereyağı ,pastırma ,sucuk
bir fincan türk kahvesi
gözümüzde tüter buram buram

türküler bölük pörçük
hafızamızdan dudaklarımıza iner

hey gidi mehmet
vatan dediğın nedir ki ?
kara toprağım dediğın
bir kaç metre karelik

ömür kasesi dolmamış her ölümlü gibi
zahiri memleketimiz yollar
batını ise vuslat
ilahi bilgiden dökülmüş gurbet
varlığın sırrını keşif gibi

redfer

İlyas Kaplan

Gurbet gibi kötüsü var mı?

yürüyordu
tam karşıdan vuran rüzgara aldirmeden mehmet
bavulun sapını tutan kemikli eli buz kesmişti
yürüdükçe kulaklarında yankılanıyordu uğultular
attığı her adımla
alnında ter taneleri çoğalıyordu

öfkeden soludu,homurdandı mehmet
verde bir toz çemberi
birden yanık bir gazel yükseldi
taa yürekten kopup gelen,
kana kana, hıçkıra hıçkıra
ciğeri yanıktı mehmedin

yerden bir taş aldı, karanlıklara fırlattı
kaynaşan simsiyah bulutlar korkunçtular
ürktü töbe estafurullaah dedi bir kaç dakika
kaba bir rüzgar ortalığı altüst ediyordu
yukarıda öfkeli, kapkara bir gök
az ötede ufacık bir tren istasyonu

tren gelecekti
hele bassaydı bir kere
alamanya toprağına sağlıcakla
basacaktı evvel Allah

ayağı gurbete düştü mü bir insanın
burcu burcu kokar, düşlerine girerdi memleket
ah bir gitsem diye can atarsın,
sonrası ipe çekersin sılayı
suyu tatlı, ekmeği arpa taneli
sabah ışığında açılan taç yaprakları gibi kat kat
gün batımında sönen bir gül gibi

mavi şimşekler çakan koyu karanlıktan
sicim gibi bir yağmur yağıyordu
trenin penceresi soğuktan buz kesilmiş
ağız dolusu bir duman üfledi göğe doğru mehmet
bir gariplik çökmüştü uzaklardan ta uzaklara
görünmüyordu koyu karanlıklardan başka şey

tanıdık olmayan bir korku vardı içinde
sesinin titreyen duvarlardaki boşluklardan
zıplayarak geri gelen yankısını duydu
sağır edecek derece güçlü bir feryat sesiydi
duvarlar parçalar halinde aktı yere

gurbet gibi kötüsü var mıydı?
gavurdan betardi gurbet

üçüncü mevkide
ampulün portakal renkli ışığında oturdu

gök yarılır gibi oldu, bir şimşek çaktı
gökyüzünün ateş yağdırmaya başladığını gördü
ortalık mavi mavi ışığı
her taraf mavi aydınlıktı
uzaklara düdükle öttürerek kalkıyordu tren

gözlerinde bir şeyler uçtu
gözlerini yumunca arttı kulaklarının uğultusu
adam gözlerini yumdu mu,
kulağı daha iyi işitiyordu ne hikmetse diye düşündü

altındaki toprak bir kez daha başladı titremeye
depremden çok daha tahrip edici bir gürültüyle kalktı tren
başını arkasına yaslayarak kendini karanlığın içine bıraktı mehmet

redfer

İlyas Kaplan

Gülizar

daha ziyade hüzün
daha ziyade mustarip
yıllarca aşkın sesi hep ah u zar
gönül denizinde cana can katan
ah gülizar

perişanım..
akşam gurubunda gök ve deniz sinede kabırır durur
hep senin şarkın söylenir
nice çilelerle yetişen güllerin sevda kokusu
başka bir hale bürünür şimdi hasretin
ah gülizar

sana doğru yürür çıldırmış gibi içimdeki yanardağlar
sinemi kaplar... kıyametin kızıl afakı
acılarımın dinmeyen sesi,
kalbimin feryadı figanı
ah gülizar

çehrenden bir beyaz ışık düşlerime musallat
bazen öyle zamanlarda öyle yoğun yağarsın ki,
her manaya gark olur mevsimler
cemreler düşer işte bu yüzden
ah gülizar

yıllar geçse de hep aynısın
biraz hayıflanma
biraz isyan,
biraz günah, hatalar ,keşkeler
biraz senden ,biraz da benden
ah gülizar

biliyorum sana her dokunduğum da
bir buluta dönüşürdün
dokunduğunda
gözyaşlarıyla kaç kez ovulurdu gözlerim
ah gülizar

yıllar hasretinle bestelendi
yenilenen, derinleşen, tazelenen,
gül yaprakları gibi kızıl
seher şebnemlerince buğulu
ah gülizar

soğuk gecelerde
açılan her kapıdan girerdin içeri
bembeyaz bir ışık gibi yapayalnız
saatlerce kaybolmazdı hayalin
ah gülizar

her bakışmada yenilenirdin
her karşılaşmada çoğalır,

her nefesle tazelenir.
hep yeni başlardın bende

ikiden fazla ondan daha çok
daha çok
çok daha
ah gülizar

redfer

İlyas Kaplan

Gün aşan

su sesi yaprak hışırtısı kuş civıltısı gibi
bazen de haşarı bir çocuk gibi oynar
akşamın koyulaştığı demlerde
memnuniyetini salar dağ başlarına
en baş döndürücü düşler dünyasına

mırıldanır zemheri gecelerinde vesveselerini
soluğuyla irkilir şubatın son pazartesi
kaç defa iniltileri duyulur
yağmur yağdığı saatlerde

bazen de poyrazına tutulur
iliklerine işler ağaçların
daha tesirli üfler lambalara doğru
söndürmek için sokak lambalarını

yavaşça hayalete dönüşür caddeler
yelken açar faniliğe
yükselir arşın en derin yerlerine
dolaşır semanın katlarını bir bir
aradan bunca asırlar geçmiş olmasına rağmen

bütün endamıyla bakar durur
bütün alemi rasat edercesine
seyreder güllerin en güzelini
uyanır en romantik duyguları
ağustos böceklerinin sesiyle
haz parıltıları gözlerinde
o ağaçların altında
bir aşkın vuslatı yaşanır

en muhterem iklimlerde dolaşır
gidip gezmediği hangi yer var ki
kim bilir içinde hangi sırları saklar
herkeste bir hatıra bırakır mübarek
ömrünü doğaya adanmış bir kere
onun vazifesi can üfleme
en az her günkü kadar

redfer

İlyas Kaplan

Gün doğarken

ebabillerin kanatlarında
bir menzile yol almış gibiyim
güneş kadar yanık
denizler kadar sırlıklam
bir bahar daha çiçek açmış
tazelenmiş umutlar gibi

bütün nehirler gibi
aynı renk akıyorum denizlere
bir ormanın içinde aynı tip ağaçlar gibi
dumanlı dağlar
suyu masmavi göller
kıpkızıl güneş gibi
gökyüzüyle tek başına
içinde saklanan yıldızlar kadar çok

yürüyorum
denizlere doğru, dağlara ve ovalara
boy veren başaklara belki
gün doğarken
fırlatıyorum gökyüzüne umutlarımı
güvercin gibi kanatlanıyorlar
bembeyaz süzülüyorlar
aşk için
barış ve özgürlük için
kurşunlar ve bombalar dan uzak

ruhumun bütün cepheleri
uysal
suskun
lal kesilmiş
velakin sıcak gecelerde
ağız var dili yok
rüzgar ekip fırtına biçecek kadar
hasret doluyum

akıyorum
duman gibi
bana mahsus hasılı duygulara
letaif cinsinden sırlara
en son
süveydayı arıyorum
çiçekler açarken
tomurcuklar patlarken
yağmurlar yaprağa düşerken

gökler aydınlanırken
bir adım
bir adım daha
şerha şerha yarılıyor ufuk
bütün yolları yürüyorum adım adım

eşlik ediyorlar bana
ormanlardan süzölen ışık yağmurları
göller, ırmaklar ,esen rüzgar
yusufçuk sesleri
portakal , limon ağaçları
nefesleriyle

gökte dolunay
parıltısını seriyor saçlarıma
göğün üzerindeki yıldızcıklar
yığın yığın istiflenmişler
ay ışığı pırıl pırıl
mis kokulu ıhlamur ağaçları
her şeyiyle büyölü
tütsölü ve sırlı

kuşlar konuyor dallarına
aşk şarkıları söylüyorlar
kendi dillerince,
dallara ve çiçeklere
bahar şarkısı gibi

düşen her bir yaprağın yerine
bir bülbül konuyor dala
düşüyor gözünden yaşlar
ayrılık sancısıyla yakılan ağıtlar işitiyorum
önce alevsiz bir kırık dal tutuşuyor
bir yel esiyor dağların doruklarından
ses veriyor telgraf telleri
yükselen avaz
bahar mevsiminin rüzgarı

redfer

İlyas Kaplan

Güneşe iki dakika kala

uzaktalar şimdi
belki de sen uzaklaşmışsın
belki de şartlar uzaklaştırdı seni
ekim vakitlerini beklerken
yahut eksik bir şeyler var
yorulmuş, yolunu kaybetmişsin
dahası çıkmaz yollara sapmışsın

öyle ya
bir el uzanmalı kaldırmalıydı seni
bir iz, bir işaret,
bir haritaydı belki
eskimiş kitaplarda okudukların
bilmediğin bir yolu aydınlatacak yol işaretiydi
içindeki sesler
iç açıcı, yara sarıcı sözlerdi
hani yanılırdı yanılışa düşersin diye

tadın tuzun yok
bölük pörçük aklında kalanlar
kalbin üzerinde tahribat yapanlar
kendi vebalin
tepeden tırnağa kendi kurguladığın
her bir yer,
her bir saniyen
küçük bir manifesto

dogmatik şüpheler besliyorsun
aklının sırtını sıvazlayarak
çaresizsin acılara kayıplara
sessiz ve duyarsızsın
kendi dünyanın sığ sularında saatlerce çimerken
şuursuzca içinde yaşadığın gerçek dünyayı unutup

olduğu yere mihlamışsın
kat kat bezlere sarılı duyguların
neyi bastırıydın göğsüne
açmakta zorlandığın minik gözlerine
acı bir anlam oturtmuşsun
trajedi ve dramların donuk
ruhunun cennetinde hareketsiz yaşıyorsun

tozlu raflarda
adını hiç duymadığın
sesini hiç tanımadığın
harf harf kelime kelime yokladığın
hüzünlerin ağlamaların gözyaşların
içine nefes nefes üflenen cümleler senin

sessizliği daha da büyütüyorsun
derin nefeslerle göğsünü genişlettikçe
biriyle kesişmesin diye gözlerin

sağa sola bakıyorsun
yukarı aşağı çeviriyorsun yüzünü
gözün yerde mahcupsun
hesapsız bir yakınlık içindesin
galebe çalamıyorsun kalbine

hiç şüphe yok ki bir çetin meydan okuma seninkisi
hiçbir kural ve hedef tanımayan günahların
bizzat kendisi ceza
büyük darbelere maruzsun
yalnızlığı çok seven kalbin ipotek altında
kendinle dost olma fırsatını kaçıyorsun
rutubetli bir sessizliğin hakimiyetinde
kendi yolunu kendi bulacak kadar
suçlusun

yaşama tutkuların kendi kendine düşmanmış gibi
nereden saldırabilirse oradan saldırıyorlar
zaafların kendine yetecek kadar
patenti kendine ait
çamurdan yaratılışına binaen öykülerin
koyaladıkça dağa kaçıyor ömrün
güneşe iki dakika kala
yanıyor
bitiyor
kül oluyorsun

redfer

İlyas Kaplan

Güneşler uyandırmalı titreyen yürek

her akşam yakıp yıkılan şehirlerde
kül olup kavrulmalı harabe görüntüler
bir yerlerde bir cümle olmalı
bir inkılap olmalı
vedaların alaca karanlığında
rüyaların akışı değişmeli
arkasından yırtılan bir gömlekte
ben olmalıyım

yanı başında anımsayabilmeli
fırtınanın önüne kattığını, savurduğunu
yüreği kor
bağrı nar-ı cehennem gül yaprağını
tahrip edende
tecellilere mazhar kılan da
ben olmalıyım

tarafında olunmalı ağır bedellerin
sancılı bir sözün yüreğine göç edilmeli
suya bakanlar duyabilmeli ağlayanı
akan suyun çıkardığı vaveylayı
yerden göğe zaman-ı hali
dumanın kalpten göze inkişafın da
ben olmalıyım

gönlün derinliklerinden fışkırmalı
hadsiz, hudutsuz neticeler
daha hususi, daha muhtelif
bir cihet zuhur etmeli
teskin etmeli hilkat sırrını
karanlık ve sağır ruyi zemini
firak kutbuna doğru göçüp gitmeli
tecdit sahrasında kuruyup solmadan
her korkudan azade bir ikramda
ben olmalıyım

yol dikenli
nereye gidilse toprak
nereye varılsa gök
ayan beyan ihya etmeli
gökten yüze ince gamzeler düşürmeli
vaktin ciğerlerinde büyütülen
kalp krizine duçar bir solukta
ben olmalıyım

sular serin,
sular inmiş yere
gün ışığınca sızmış ötelere
bir iz ,bir alamet ,bir işaret
gözlerin ufkuna sinen bir buğu olmalı
güneşler uyandırmalı titreyen yürek
hicran şuası ayna kırıklarına düşmeli

damla damla ıslanan birde
ben olmalıyım

ruha yansıyan fırtınalar alevlenmeli
eteği tutuşmalı sevdaların
nefesler yarım
yüzler çizik
susuz mu susuz dudaklara
göl çekilmeli
tuz buz olmalı
altını üstüne getiren bir zelzelede
ben olmalıyım

bir vebanın ölümcül zehriyle can çekişmeli benlik
en amansız hücumlara maruz kalınmalı
zihnin bölünmüş dünyasında yaşanmalı
yavaş yavaş zıyasını yitirmeli bilinç
sebepe olduğu derin fay çatlaklarında
birleşmeli tarifsiz heyecanlar
yüreğin cız ettiği yerde
ben olmalıyım

yitip gider sanılanlar
yok sayılanlar, unutulmuşlar
bir duygu çıkmazına işaret edilir
ruhsal gerilimlerle örselenmiş
son çirpinişleri rotasız
deniz ortasında fırtınaya tutulmuş
sığınacak liman arayan bir gemide
ben olmalıyım

en eski sesiyle konuşur vakit
kavuran bir kor acıtır içten içe
saatleri kucaklar en kadim ses
bezm-i alemin en karanlık köşesinde
göz iziyle doğar her gece
bütün dünyadan azade
gürültüsüz bir ayda
ben olmalıyım

içimde kazılı kuyular mevcut
yıllarca dinmemiş hasret ateşinden
kavuşmak mı
vuslat mı
bitti denilen yerde yarılarak
her şeyi yeniden başlatan
bir tohumda
ben olmalıyım

tufanlardan kurtarıcı bir gemi olmalı
taşıdığı taptaze bir başlangıç olmalı
dönemeç ya da geçişler olmalı

bir ummanın gövdesinde
bir yerlerde bir sefine de
ben olmalıyım

derinden çatlıyor dallar
başını bu yüzden taşlara vuruyor yağmur
toprağa düşmekse bir gün
ay ve sene silsilesince
kendi mağarasında tortulaşan
patlama noktasına yaklaşırken
sıcak bir tebessüm dokunuşuyla
sessizce yeniden dirilende
ben olmalıyım

doğuşu ateşçe
kurtuluşu senelerce
bitti denilen yerde
saat beşi beş geçe
bir yanı bulut
bir yanı küskün
aklın ırmağına huşuyla eğilen
taptaze muştular bekleyende
ben olmalıyım

vuslat içinde billurlaşır kamer
menziller boyunca yarılır kader
yükselir ışıklı pareler hayal hanesine
beyaz sayfalara konan
bir göçün kaybolmuş kafilesi de
ben olmalıyım

tepelerden doğar kutlu bir milat
çok zor , biraz da zamansız
bir bakış ki göklerden bırakılmış
bir ömrü içinde taşıyan hatıralar
küçücük bir risalenin içinde
henüz yazılmış bir şiir de
ben olmalıyım

redfer

İlyas Kaplan

Günler ne çabuk geçiyor daha dün gibi

ne seni unutabildim
ne de bu gecenin çaresizliğini
bu gece sensiz sersefilim ,can kardeşim mustafa

bir ömür akıyor içimde onca yıl her sestem bir şeyler
bu geçen zamanlar başka hiçbir yerdekine benzemez
içtiğim ciğer kanıdır, yediğim dert ve elem
bunun için anarım seni
ey benim ana sütümün ortağı, soyumun soylu yiğidi , baba ocağımın yağız delikanlısı
zannetme ki sana çok uzağım
görmez misin, kaç vakittir hayatı da ölümü de sen bilirim

veda edip gittiğin gün..
nasılda boynuma sarılmıştın hani o evden gittiğin ilk akşam
yedi kandilden isyanlar idi sineme seni koyar iken
gamlı göğsümün düşleri yeşildi, masmaviydi, eflatundu

elvedalara alıştık artık can kardeşim mustafa
buradan gitmek ile unutulmayacaksın asla
bil ki ararım seni akşamları her geç kaldığında
buz gibi odada , zıpkın gibi fırlayıp uyandığımda kabuslardan
buz gibi suları çarptıkça yüzüme

sen yatağında rahat uyu
saatler ilerlesin, geceler uzasın, kalbin huzurla dolsun
yum gözlerini, uykuların en güzeli senin olsun
alıp götürsün seni, masmavi ufuklara, dalıp gittiğin düşler
serpilsin yüreğine bulut bulut sevinçler

ahirden bu yana kardeşimsin canımsın
yarım elma ben isem, sen öteki yarımsın
hani hatırlar mısın
bakkal babamızın sarı renkli çay demleyişini, yumurta ikram edişini
yanı başında durup, gözlerinin içine bakan sevgiye muhtaç halimizi
koyu karanlıklardan müjdeler getiren, pırıltılı bir güneşin ışıklarına bakar gibi bakardık
gözlerine

hani simsiyah gecelerde
ben masal okurdum gaz lambasının ışığında ,hayallere daldık...
mişli geçmiş zamanlardan sisler düşerdi gönül hanemize
bilmem hangi padişahın sarayında şehzadelere benzetirdik kendimizi

unutulur mu hiç, her kar tanesinin bir meleğe karşılık geldiği kış mevsimleri..
karın ışıllı ışıllı parlamışlığı güzeldi
su çekince botlarımız, soğuktan şişmiş ayakları sobaya uzatmak
yer minderine kıvrılıp yatmak güzeldi...
teneke sobada kupkuru ağaçların çatır-çutur yanması güzeldi.
ateşin parlaması odanın pırlı pırlı aydınlanması güzeldi

gizlimiz saklımız yoktu, bir somun ekmeği altı kardeş bölüşürdük de
yemekle tükenmezdi, bolluk bereket akardı gönüllerden...
bazen domates ekme yer gülüşürdük

aynalı inek, onlarca tavuk , siyah civcivler
gelinciklerle süslü kırlar, mor menekşeler, kirazlı dallar bizimdi
taşlı topraklı yollar, dağlar, tepeler, bağlar bizimdi

koşmaktan yorulmaz , bıkmaz usanmazdık ara sokaklarda
derdime derman yarama merhem can kardeşim mustafa
sen her düştüğünde yanındaydım , yaraların benim yaramdı
ben temizlerdim sen ağlardın ...
akan kan benim kanımdı , sızlayan can benim canımdı..

şafak söküp, horoz öterdi mutluluk kokan evimizde
kaç hüznü, kaç sevinci, saklardı kim bilir?

annem babam hakkı için
dudaklardan dökülen serin heceler hakkı için
uzakta da olsan ümidin göğü olmuş gözlerinde teselli arıyorum
yakınlaşınca fısıldıyor rüzgar, esintilerinde her tozunda her zerresinde
seni arıyorum , seni
kızgın güneşin parıltılarında,
kalbimin çatlaklarında ince ince filizleniyorsun

bu gece yine sensin içimde deli gibi dolanan
bile bile direniyorum sağır körleşen saatlere karşı
teselli oluyor yürüdüğüm yol mazi kırıklarıyla döşeli

cebinde kaç paran var bilmem
yediğin içtiğin ,giyinip barındıklarını da bilmem
bildiğim tek şey
annemizin yağ sürüp şeker serptiği sımsıcak ekmeğin tadı...

ayakta naylon terlik, delik pantolon, basma elbise
köşe kapmaca, saklambaç oynardık saatlerce...
ne bir dert vardı ne tasa
karnımız zil çalınca koşuştururduk, cıvıldaşırdık serçe kuşları gibi
renk renk macunlar,tavşan balonlar, horoz şekerler hepsi bizimdi
bir bardak leblebi tozuyla mutlu olurduk

camiye giderken ezan sesini duyabiliyor musun?
hasır halılar üzerinde teravih namazlarını hatırlıyor musun?
duvarları süsleyen mavi yeşil turkuaz çiçekler bizdik

siyah beyaz televizyonumuz bile yoktu
televizyon izlemeye giderdik ahmet dayımızın evine
kumanda kavgası ederdik hatice teyze kızıp bağırırdı
söyle şimdi ben kiminle kumanda kavgası edeceğim

şöyle bir kez daha kime sımsıcacık, sımsıkı sarılacağım
ve ilk sen çıkıp gittin evden
gönlümden bir daha hiç çıkmazcasına

günler ne çabuk geçiyor daha dün gibi
sanki hayal gibi

oysa daha dün ufak tefek bir çocuktun
öyle sıcak bir buse kondururdum ki alınına
yüreğimde sıcaklığını saklıyorum hala
adını , yüzünü , gözlerinin hüznünü , kıvrıcık saçlarını
şu virane gönlümün sonsuz düşlerinde...

annemin özenle hazırladığı yemeklerin kokusunu hissediyorum
yaprak dolmasını, mısır ekmeğini ,sarı kaymaklı yoğurdu
paylaştıkça çoğalırdı her şey, hiç eksilmezdi

boş konserve kutusundan kumbaran vardı hani
gazoz kapakların ve kibrit kolleksiyonun
sakızdan çıkan ,biriktirdiğin artist resimlerin
fırıl fırıl dönen topacın, göklere meydan okuyan uçurtman
eski , yeni , kırık dökük rengarenk cam bilyelerin

aynı vatanın toprakların da aynı gökyüzünü paylaşıyoruz
can kardeşim mustafa
sizin orada nasıl yağmur yağıyorsa bizim buralarda da öyle yağar
öyle güneş açar ağaçlara, taşlara, sulara aynı mavilikte

sen nasıl göz yaşı döküyorsan ,ben de öyle döküyorum
hatırlar mısın ? göz yaşı rengimiz aynı ,aynı zamanlarda akıttığımız.
yüreğim parça, parça can kardeşim mustafa
yüreğim parça, parça
her parçasının ,her yerinde sen varsın

kara önlüğün, bembeyaz yakalığın
çantana, kalemin, kitapların, sarı matematik defterin var

dünya dönene kadar
açlar doyana kadar
savaş bitene kadar
güneş batana kadar
ya da ölene kadar
seni unutmayacağım can kardeşim mustafa

beni soranlara çok selam söyle ...
kısmet olursa yakın da bekleriz...

redfer

İlyas Kaplan

Günlerden perşembe

bugün günlerden perşembe
konusu bir kurşun bir türkü bir aşk
elimle yıldız tutarcasına uçsuz bucaksız gökler
sonsuzluğun koyuluğunda karanlık bir dehliz kadar

mühürleniyorum ıssız ufuklara açılan pencereye
küllenmiş birkaç zambak bir kaç yaprak dökümü
çalgın dalgalara özeniyorum bir martının üstünde gezindiği
bir atın yelesinde rüyasını gördüğüm özgürlüklere
yeniden okyanusun derinliklerine düşüveren her yağmur damlasına
içimde kor alev ısıtıyor beni,ıstırabıma aldirmeden

bugün günlerden perşembe
biraz daha kırılğan cehennemi günahlarım
söndürmeye çalışıyorum ateşini bir bardak soğuk su ile
pervasızca buğular dökülüyor nefesimden
vurgun yemiş bir kere sönmüyor bir çırpıda yanan ateş
közü kalıyor bitti sanılan hikayenin gizli kıvılcımları dudaklarda
kutupların buzulları neymiş onca yangın yeri yüreğim
onca alev kasırgalarının önünde sürüklenen

bugün günlerden perşembe
bir sen gerekiyor bir ben gerekiyor ki yüreğe can yürüsün
kaç kez öldük sonu hüznle biten kaç hikayede
kaç kalp sallanır hala ilmik uçlarından bu öykünün
hüner mi sanki her bağıra bir ateş koymak
en zehirli alevden daha keskin kör bir ışığın kırılması gibi
akrep sokmasından daha beter karanlıklarda kan kusmak

bugün günlerden perşembe
kaldırımlarda dolaşan soğuk üşütmüyor
yaşanmış günahların bir tekrarı,aç annenin göğüsleri
bir kuru ekmek bir avuç su
bir sonbahar görmeden solup giden kaldırım çiçeği gibi
geceler boyu hayata küfürler savuran sokak çocuğu gibi

demir parmaklıklara hayalleri takılan bir yetim bir öksüz gibi
merhamet dilencisi olmak yetmiyor soğuk kış gecelerinde
salya tükürük sokaklara geri fırlatılırken
yıkıntılar arasında gözlerinden ateşi çalınırken
hangi ölüm daha beter korkutur ki
hangi kurşun daha beter öldürebilir ki

bugün günlerden perşembe
eski hüznü şarkıların o taş plaklara kazınmış cızırtıları arasından
zavallı bir kış gecesine kurban gidecek yürek
kızıla boyalı bade ,bir boşluk bir şarkı sonrası
acıların,acıtan buzulluğuna gözyaşlarının dolduğu gün
bulutları kararır gökyüzünün gözyaşları anlamsız

bugün günlerden perşembe
kaldırım dipleri hayatın bir durağı

erişilmeyen kutsal diyarlara umutlarımı salıyorum mavi mavi
serseri bir karanlığın ıssızlığındaki sessiz adım çınları
bir cami avlusunda umarsızca düşünürken
üst üste yığılmış soğuk taşların arasına sıkışmış ezanın yankısıyla

avuçlarıma bir damla gözyaşı katıyorum gayri ihtiyari
titreyen yüreğin alevinden nemlenen
çığlıkları da unuttum artık, karanlıkları da
şimdi bir yüreğime yağan yağmurlar bir de dualarım var benim

redfer

İlyas Kaplan

Günlerin rengi değişti

altı çocuklu bir aile reisiydi
ne iş varsa yapardı
hiç yaşına başına bakmadan
defalarca iner çıkardı birkaç kat iskeleden
espiriliydi, güleçti
herkesle şakalaşır,
gözlerinin içi işil işil parıldardı
çoğu zaman yürürdü, binmezdi minübüse.
belki de,
vereceği üç kuruşu düşünürdü
bir gün alıp gittiler onu
elma dallarına konan serçelere inat

hiç unutmadım
babamı unutanları
çocukluğumu ödünç verdiğim akrabaları
güneşimi çalıp götürdüler içimden
karanlıkta siren çalan bir trenim şu koca kentte
pıhtılaşmış kan damlası gibi

daha çok severdim onu
kur'an okuduğu zaman mübarek gecelerde
inanmış sesiyle büyülenirdik
daha küçülürdük odanın en uzak bir yerinde

sessiz sessiz yudumlardık nefesimizi
katlayıp koyardık akan gözyaşını mendilimize
solmasın diye

kalbimizin buzları erirdi
cemreler düşerdi hayatın güneşsiz yanına
karışırdı erguvanlara dualarımız
buzları kırardı daha ilk adımda
tebessümü çocuklarının canına can katardı
guguk kuşları konardı saçaklarından maviler sarkan çatılara

değişse de ağzında yarınları anlatan sözler
yudum yudum içilse de dudaklarından umutlar
nefesin sıcaklığını demlerdi gönlünde
bölerdi kalbinin atışını hecelere
vedalaşmalar olacak
yıldızlar kadar uzaklaşacağız elbet bir gün
sizi seviyorum derdi yüz bin kere

taşlara tutunan yosun olmayın sakın
kusursuz, sorunsuz, dupduru kazaklar örün
renk renk giydirin sırtına ruhunuzun

kısa bir öyküdür hayat
zehir düşmesin diye uykularınıza
uçurtmalarını vurmayın çocukların
yorgun topraklara taze baharlar getirin

çiçekli dağlardan
aziz bir su parçası gibi
kendiniz olmanın hazzını tadın
koca bir ömür geçecek rüzgar gibi önünüzden

evin en öksüzü babalardır
en yalnız, en kimsesizi
evin direği olurken kendisi direksizdir
dayanacağı kimsesi pek yoktur

babalar unutulur
evin dış kapı mandalı gibidir çoğu zaman
ne sevdiğini gösterebilir
ne de seilmek istediğini

en acısı
yıllarca gözünden bile koruduğu o güzeller güzeli kızını
gelir adamın biri alır elinden
teslim eder bir başkasına elleriyle gözbebeğini
yıllarca dışarıda deli gibi çalışırken,
bebekken hiç büyümeyeceğini düşündüğü yavrularının değiştiğini bile fark edemez

şimdiye kadar sana duygularımı belli edemediğimi biliyorum
böyle olmasını istemezdim
uzun zamandır sana hiç seni sevdiğimi söyleyemedim
sana sıkı sıkı sarılamadım
dizinin dibinde iki yabancı gibiydik
şimdi ne çok özlüyorum seni

nasıl da hayat karmaşasının içine düştük
eski bir hatıra gibi...
en yakın arkadaş olduğumuz zamanları deli gibi özlüyorum
birlikte yaptığımız her şeyi

şimdi tekrar küçülsem
karşıdan karşıya geçerken ellerini tuttuğun çocuk olsam
beni okula ilk yazdırdığın gün.
senden öğrendiğim o kadar çok şey var ki
en güzeli iyi bir Müslüman olmayı sen öğrettin bana

seni hep otuzüç yaşınla hayal ettim
hiç yaşlanmadın, boyun hiç değişmedi
yaşadığımız tüm anıları hafızamda sakladım

küçükken her gece üzerimi örttükten sonra
beni çok sevdiğini söyleyip giderdin
bana çok güzel şeyler kazandırdın
torunlarına da bakacağına söz vermiştin
sözünü tutamadın
yolunu gözler olduk
ama sen yoksun

ilk duyduğum anda kanım çekildi,
nefesim kesildi, hayat durdu sanki
bu asla olamazdı, sen gidemezdin hiçbir yere.
o kadar güçlüydün ki hayatı hiç bırakamazdın çünkü

eve geldiğimde seni balkonda ki sandalyende bulurdum
dün eve uğradım sen balkonda değildin
oysa ne de çok istemiştim seni son bir kez daha görebilmeyi
şimdi mezarının başına gelip senin için dua ediyorum
seninle sohbet ediyorum havadan sudan
lakin sessizce ağlıyorum

sen koca bir çınar gibiydin
bana güç verirdin, destek verirdin,
sana teşekkür edebilmem imkansız şimdi
fakat yine de deneyeceğim
teşekkür ederim baba
seni çok seviyorum

inan bana, kendimi yalnız hissediyor
çok üşüyorum...
aramızdaki mesafe ne kadar uzak olsa da
dün de bugün de yarın da
yüreğim kadar bana yakın olacaksın hep

namaz vakitlerinde elimden tutup beni camiye götürdüğün
çocukluk günlerim tatlı bir hayal olarak zihnimde hep
kanından kan verdin
rızkı temin ettin tüm zorluklara rağmen
alın teri döktün yaban ellerde
karadenizin en haşın dalgasıydın
evimize akıp gelen
gönül sahillerimizi okşayan

bir anda soldu her şey
bir anda sustu dudaklarda binlerce sözcük
sinemiz bin parçaya bölündü
sen gidince
öylesine kırılğan,
öylesine duygusallaştık

yedi nüfusu doyurmak için ekmeğini taştan çıkardın
ayakkabının altındaki delikler kime neydi?
el açmadın kimseye,
yemedin yedirdin, giymedin giydirdin

bir gece
ağıtlar yürek parçaladı
hiçkırıklar bıçak olup bağrırları deldi
kuruyup dökülmesin diye yapraklar
kurup cinnetin saatini hep birlikte ağladık

salına-büküle aktı suya güneşin aydınlığı
yüzleri yalayarak ötelere gitti rüzgar
senle beraber

ne liman kaldı sığınacak
ne de gemilerin yaslandığı dalgalar
artık bel bağlayacak eğreti sevdalar da kalmadı
gömleğe yaka, cekete düğme, masaya örtü kalmadı
ateşe tutulan demir oldu her şey
eriyip yok oldu

eflatun akşamlar gölgelere büründü
vadiler öyle derin ovalar öyle genişti
insanın hasıydı
yüreği güzel bir babaydı göç eden

cebinde ki her kuruşu paylaşırdı
ekmeğini yiyenler çok olmuştu
özünde duygusaldı
sanat müziği severdi
gözleri dolu dolu olurdu dinlerken

yatıya kalan yağmurlar yüzünden hep ıslaktı
gözyaşı serperdi ,su taşırdı solgun yanaklarına
çığlık olur mu rüzgarların sesi
elini öptüğüm dudaklarım söyleyin
bir baba daha yeniden büyür mü oralarda
tertemiz kur'an surelerinden
ezan seslerinden topladığınız tevhitleri de götürün ona

torunların dedem diye koşmadan,
çekip gitmek var mıydı öyle?
bak yetim kaldık
hasretin ile yandık kavrulduk

gözü yaşlı kaldı yetmiş yıllık eşin
bizi fena yıktı birden gidişin
ben kimlere diyeceğim artık
bu benim babam
yolculuğun çok uzun sürdü,
sen pek uzun yolculuklar sevmezdin
nerelerdesin

telefonum çalar sen zannederim
kapının zili çalar yine sen bilirim
sen vefasız değildin
nerelerdesin

helalden harama dalmadın hiç
paraya pula kanmadın hiç
hangi toprak okşar saçlarını
hangi taşlar öper ellerini şimdi

gökyüzünde ki bulut nasıl giderse dağlara doğru
insan nasıl düşerse yollara usulca
anılar da öyle yol alır gönülde
eskimez düşler
insan eskise de
dünya eskise de
uzun seferlerde kaldı o yağız bahriyeli
eski bir şarkı oldun şimdi

alageyiklerimi vurdular en kuytu yerde
unutamadım
yıldırımlara lehimlendi damarlarım
ışığım söndü camlarım kırıldı
çalmaz oldu en sevdiğin şarkılar
soğuk mavilere yükseldi soluğun
dalından düşen her kuru yaprak gibi
göçen her yıldız gibi
kapatıp kapıları gittin

sıva kalfasıydı elinden düşmezdi malası
çalışıp didinirdi yoktu başka tasası
artık sensiz geçecek her bayram
yine gözümde yaşlar, yine içimde hüzün.
kimin elini öpeceğim
kime limonlu çay getireceğim

belki bir ses verirsin diye özleminle yanan gönlüme
rüyalarım gel de başımı okşa ne olur
çınlıyor hala kulağımda oğlum diye seslenişin
saplanıyor tarifsiz sancılar sol yanıma
açılıyor dermansız yaralar bağrımda
çıkışın son yolculuktan dönmedin
gündüzler hiç bu kadar uzun olmamıştı
geceler hiç bu kadar karanlık

evin önüne geldiğinde ambulans
hiç direnmeden biniverdin
ne vardı öyle erkenden gidecek

dün yine öğle namazından sonra
toprağını suladım
sana olan hasretimle suladım
ellerini tutup
gözlerine bakabilseydim teşke
tekrar görüşürüz bile diyemedim ayrılırken

yine dizlerime koy başını
aynı çocukluğumdaki gibi
haydi yine bayram sabahları olsun
kapıya dizilelim elini öpmek için

bir ilkokul sessizliği yerleşiyor zihnime
tek ayak üstünde duruyorum saatlerce
kulağımı çekiyor sensizlik duygusu
çok isterdim dokunmayı o ak saçlarına
sarılıp koklamayı, öpmeyi o nur yüzünü
çok isterdim

hiçkırıklarım düğüm düğüm
yutkunamıyorum, takıldın babam tam şurama
ve ben hala o dizinde uyuyan çocukmuşsun meğer

duvarda resmin
gözlerin gözlerime değiyor
arkanda bıraktığın emanetin annem
anneme baktıkça ne çok hissediyorum yokluğunu
ah bir yanımda olsaydın
ne mal isterdim ne pul ne para
bir gülüşün yeterdi her acımı dindirmeye

yokluğun yüreğimde alev alev
vatan gibi bayrak gibi içimde tütüyorsun

sırtımı dayadığım duvar olurdun
ulu çınarım derdim gölgende uyurdum
neler vermezdim uğruna
sana bir kere daha baba diye sarılabilmek için
şu lal dilimle binlerce baba derdim, doymazdım hiç

giydiğinde havalara uçmak isterdim sevinçten
paltonu bir kere daha tutabilsem
öyle bir kucaklardın ki kollarınla
hala onun sıcaklığıyla uyuyorum her gece
koca adam oldum
ama hala çocuğum
şimdi daha da çok ihtiyacım var sana
dağ gibiydin babam
başı dumanlı
dağ gibi...

evin önünde, dört gözle gelmeni beklerdik
elin hiç boş olmazdı
ya bir karpuz, ya bir kavun,
bir gün balık aldıysan,
ertesi gün,et getirirdin

koşar alırdım hemen elindekileri
yüzüne bakardım
gözlerinin içi ışıldıyorsa,
nede güzel geçerdi öyle akşamlar

hep beraber yemeğimizi yedikten sonra
bir taraftan çaylarımızı yudumlar

senin yüzün gülsün diye
soytarılık yapardık
çocuklar gibi sevinirdin
boynumuz bükük şimdi
tükendi mutluluk masalları

ilk kez görmüştüm gözyaşlarını tutamayışını
bir akşam çayında limonlu çay içerken
bizlerin haberi olmadan ağlardın.
kim bilir ne derdin vardı.
bir yalnız adam gibi bekler dururdun sabahı
bekler dururdun işe gideceğin saati

göçüp gitti istanbulun mavi bulutları
esmerleşti akşamlar
bir bardak limonlu çayda koptu fırtınalar
kahve fincanında çalkalandı akşam vakitleri
elma dalına konmaz oldu serçe kuşları
günlerin rengi değişti
koca yürekli bir adam gelip geçti bu şehirden

redfer

İlyas Kaplan

Güzel çocuk

Şanının yüceliğine şerefler yüklendi
Semavi kitaplar indirildi senin için
Sıratı müstakimindesin fatihanın
İkranın ilk muhatabı sensin
İsmin öyle güzel ki çocuk

Melekler kadar masum tenine
Ebediyyen haram ceheennem ateşi
Kurbana layık en değerli sensin
Gülistanda gonca gül sensin
Ninnilerin icadı sensin
İsmin öyle güzel ki çocuk

Yaratanın aşkı ikramı çocuk
Çiçekler kadar yetim
Ağaçlar kadar öksüz
Süt kokan nefesin hürmetine
Affedilir tüm günahları annenin
Seni mutlaka görmek cennetin arzusu
İsmin öyle güzel ki çocuk

O körpe bedenini sevgiyle büyürken
Nasıl bigane kalır gülüşüne annen
Yüzünün ziyasında taçlanır güneş
Çesaretin timsali kahraman baban
İki cihan, şanıyla boy ölçüşemez
İsmin öyle güzel ki çocuk

Var olmanın müsebbibi, sebebi sensin
Sen ki peygamberin yaşındaki çocuk
Nice itibarlar sevabına muhtaç
Öpüp öpüp özenle sunmuş
Rahman ve Rahim olan Yüce Rab
Kokun cennet kokusu
İsmin öyle güzel ki çocuk

Her çocuk islam fitratıyla doğar
Telkin edilirken ruhuna nefes
Ezan sesi kamet sesi kulağına
Başlar bereket yağmurları
Dualar Yaratanına kul olsun diye
Adı hürmetkar kılınır
Ebeveynin medarı iftiharına
İsmin öyle güzel ki çocuk

Körpe düşünceler kaç yetime eş
Mekkenin gecelerine kardeş
Gökte Hakk yüceltti şerefini
Yerde ahir zaman ümmeti
Çöl seherine bereketlerle düştü
Şevinç göz yaşları Yesribin toprağına
Muhammed ,Mustafa denildi adına

İsmin öyle güzel ki çocuk

redfer

İlyas Kaplan

Güzellik adına ne bestelendiyse

coşkulu akan ırmaklarca çağıldasın
ıssız eteklerinden uçup gitsin son turnalar
kırlangıçların kanadından melekler üşüşsün evlere
her akşamın gurubunda yeni baştan pervaneler yansın
alevi alınmış ateşlere dönüşsün gözyaşları

yüceler yad olsun
uyuyan kalplere girsin hikmetin her çeşidi
met -cezirleri kaplasın masivaları
kanatları kırılmış kuşların umutları büyüsün
tarladaki başakların bükülsün başları
kör kuyularda ki yusufların kervanları geçsin ikindilerde

gökleri kanayan ülkelerde toplansın ebabiller birer ikişer
muştular bıraksınlar diyar diyar en cömert hediyelerden
civanmertler küheylan sırtında kanatlansın burak misali
memleketinin yamaçlarında açan en nadide çiçek olsun ezo gelinler

zamanlara aksın aydınlığıyla doğan güneş
acıları sevince boğacak ışıklar göndersin
düşsün çoban çeşmesine aydınlık yollar
süzülen ışıltılar yıkasın şehrin günahlarını bir bir

arınsın cevherlerinden akşamlar, sabahlar
sersefil mahmurlukların istilasından kurtulsun geceler
lambasız odalarda dolunaya bürünsün yoksulluk,
zifiri karanlığında hücreleri aydınlansın yıldızların
infazını bekleyen kırmızı karanfiller kaldırsın yüzlerini
ipeksi kaldırımlarda bayram safları tutulsun tek tek

güneş ışığına aç sabahların hasretleri bitsin artık
siyah perdelerini kapatan ruhlara meltemler rüzgarlarını sersin
bengisu pınarlarından içilsin bin bir tat şerbetler
hatırası kora dönüşsün
tutup ellerinden sevinçlerin
çoğaltıkça çoğalsın tezahürleri
ötelerden müjdelenen bir alev ki yaksın ruhu

tenha sokaklarda uyuyan yalnızlık uyansın
bir zeytin tanesiyle aynı boğaza düğümlensin heyecanlar
aynı düğüme bağlansın nefesin denklemleri
söylesin aşk şarkısını cennet kokan çocuklar

melekler yaksın gönül kandilini
pasını temizlesinler desenli nurlarla
fecirden başlayarak ta güneş batıncaya kadar
sevda seherinde aşk rüyasına dönüşsün
açsın gönül papatyalarının sarısı

gül dallarından dökülsün yapraklar renk renk
esenlik serpilsin murada duranların sinesine
ebedi ferahlığa adanmış

ne söylendiyse güzellik üstüne
güzellik adına ne bestelendiyse

redfer

İlyas Kaplan

Hafta sonu bir köy hikayesi

akşam pencerenin önünde
keyifle yudumlanan kahvenin tadını çıkarırken
tamda o vakitlerde
hemen yandaki pencereyi açan torunum
havayı derin derin içine soludu

dede...
bak şu ağacın ince dalında bir serçe var
kanatlarını büzmüş nasıl da oturuyor
masum masum

bahar gelmesine rağmen
yine de kıştan kalan sert bir hava vardı
akşamları üşüyorduk
minik serçe
gecenin karanlığına kanat açıp gitmişti...

sahi dede..
serçelerin ömrü ne kadar
üç yıl mı
yoksa beş yıl mı
serçeler ne kadar yaşar

kırk sene yaşarlar evlat
birde serçeler geceleri uçmaz evlat
senin gördüğün başka bir kuştur
büyük bir ihtimalle...

*

torunların köyle tanışma vakti gelmişti
piknik sepetine biraz kahvaltılık hazırlatıp
termosta çay
birkaç simit
dağların ardında bir güzel kahvaltı yapma zamanıydı
artık.

oralar henüz soğuktu
dağ havası hem ruhumuza
hem bedenimize iyi gelirdi
ailece bir tecdide
hepimizin yeniden sıfırlanmaya
ihtiyacı vardı

*

zaman zaman üşüsek de
yolda ...pencereyi açık tutarak
çam havasının sunduğu ziyafetle kendimizi ödüllendirdik
bir kaç saat içinde
ahşap evlerle dolu bir köye vardık
miş kokulu bahçede
yer yer boyası atmış ahşap kapılı evin önünde
hep beraber beklerken

kapı aralandı
kapı çingırağı zarifçe çaldı
yetmiş aşkın fatma teyze
bulutlar gibi temiz beyaz başörtüsü
çiçek gibi yüzü
güneş gibi tebessümüyle
hoş geldiniz dedi

fatma teyze hiç değişmemişti
bahar gibiydi
girdiği her gönülde çiçek açtırmayı
her ruhu umut ışığıyla yeşertmeyi çok iyi
bilirdi

bu ara
bahçenin ortasındaki ince yoldan
ışıl ışıl parlayan yüzüyle ahmet amca göründü
hoş geldiniz
hoş geldiniz...
ben de semaverini hazırlıyordum
şehir merkezini geçince dağ suyu akan bir çeşme var
çay için oradan su aldım...

çardağa geçildi
yavaş yavaş çardakta sohbet koyulaştı
sofra peynir, zeytin, tereyağı,
bal, ev yapımı reçellerle özenle donatıldı
keçi peyniri...
dağın hemen altında bir köyden
uzun yeşil zeytinler de
egeli bir komşumdan...
incir reçelleri
aydınlı bir dosttandı

afiyet ve iştiaqla yenildi
içildi
enfes köy kahvaltısının ardından
nezaketle arka bahçeye doğru
latif bahçenin içine doğru
aheste aheste yürünüldü

ahmet amca gün görmüş
okumuş emekli bir gümrük memuruydu
söze başladı

benim sevgili misafirlerim
insanlar da bitkiler de topraktan gelir
insandan anlamayan kişi çiçekten de anlamaz
bizim çiçeklerle aramızda kuvvetli benzerlikler vardır
bakın mesela,
şurada gördüğünüz pembe yaprakları ile

taze bir gelin gibi süzülen sardunyalar

ilginç çiçeklerdir
hem çok güzel
hem de misler gibi kokar
ancak yalnızca onun dilinden anlayana kokarlar
herkese açmazlar kendilerini
sardunyalari yeşil yapraklarının altından koklayacaksınız

bazı insanlar da böyledir işte
her ortamda mahsus kokularını
güzelliklerini ifşa etmezler
güzellik korunması ve sır olması gereken bir şeydir onlar için
ruhlarının güzelliklerini ve sırlarını sadece
kıymetini anlayabilecek insanlara sunarlar

sardunyalar sırlı bir güzelliğe sahip olsa da
birçok çiçeğe göre daha cömerttirler
girdiği her ortama hemen uyum sağlar
bol bol çiçek verirler

bu arada
bakır tepsinin içinde ayranlar sunuldu
yayık ayrıydı
birde pişi vardı yanında

*

ama küpe çiçeği öyle mi çocuklar
o çok nazlıdır
o kolay kolay yerini beğenmez
ışıklı olmalıdır bulunduğu yer
toprağı her an nemli olmalıdır

biraz yürüdükten sonra
ahşap bir direğe asılmış saksıdan
aşağı doğru bukle bukle sarkan gösterişli bir çiçeğin önünde
bu da bizim nazlı kızımız küpe çiçeği
kırmızı, mor, pembe, kavuniçi ve beyaz renkte olur

her gün sulanmak ister
ilgiye ihtiyaç duyarlar
bir gün bile suyunu aksatırsan
hemen boynunu büküp aşağı doğru sarkar
güzelliğini soldurur

kimi insanlar da küpeli gibidir
her an ilgi,
her an sevgi
ve şefkatinizi üzerlerinde görmek ister
dünya kendi etrafımızda dönsün de
başkaları ne yaparsa yapsın derler

zordur böyleleri ile geçinmek
ama güzel tarafları da çoktur
siz şu küpelinin yaratılış güzelliğine,
kokusundaki miske baksanıza
hele bir...
küpeli ve insandaki güzelliğin keşfi için
biraz zahmete değer
lisanını bilip küstürmeyelim
yeter ki...

ya peki,
bu küçük altın sarısı çiçeklere ne demeli
onlar da açelya
bak şu tarafta ateş kırmızısı rengi de var
bu çiçek de küpelinin tam aksine
soğuğa da sıcağa da çok dayanıklı
sağlam yapılıdır

açelyaya benzeyen insanlar da
hayatın tüm zorluk ve meşakkatine rağmen gülümsemeyi,
pozitif olmayı başarır
etrafına her daim umudu müjdeler
buldukları halden şikayet etmez
her mevsimin güzelliğini yaşarlar

buda masum pembesiyle gülümseyen bir çiçek
buhuru meryemler
ne de güzel ismi var
çiçeğin yaprakları el şeklinde
etrafına şifa ve huzur dağıtır
buhuru meryem

başı ağrıyan
gözleri kararan,
midesi bulanana kişilere
bu çiçeğin kökü, bal ve sirkeyle karıştırılarak verilir

buhuru meryeme benzeyen insanlar
sakin ve sessizdirler
sade bir hayatları
amaç ve gayeleri vardır
öyle güzel çiçek açarlar ki
etkisinde kalmamak imkansız
nadiren çıkar
hemen yok olurlar
nadir olan şeyler kıymetlidir evladım

çardakta hazır olan semaverin yanına geçildi
yaşça büyük bu güzel insanların
tecrübe ve bilgileriyle
çayla beraber
çiçek kokulu sohbet ziyafeti çekildi

mutluluklar saçıldı etrafa
hepimiz mesrur olmuşuk

son zamanlarda
ağaca, dağa, taşa ilgimiz ne kadar da azalmıştı
her yansımasında bizden bir cüz bulunan tabiattan
bigane düşürmüştük
kendimizi

hafta sonu bu köy ziyareti
iyi gelmişti
hepimize

redfer

İlyas Kaplan

Hasılı sen leyla

çözülüyor her şey
kum saati misali yavaşça eriyor düşler
kırkı çıkmamış bir bebeğin
dudağının kenarından akan gülücük gibi
bir kelebek gibi
üç gün üç gece
hasılı sen leyla

hisler çoktan kurumaya yüz tutmuş
ıslanmış kirpiklerinin içinde ki alev
sonra yenilgiye uğramış
küçücük bir iz olsun diye çoğu zaman
sonra küçücük olsun
sonra ufacık olsun

yürüyorum serkeş bir tınıyla gecelerce
aklıma nifak sokuyor
bir yerlere depoladığım sevgi kümeleri
hasılı sen leyla

köstekli saat gibi
geceye mihliyorum sırlarımı
içine düşülen çıkmaz sokaklar hep aynı
hep aynı çığlık
içimden leylaya doğru
bir hasret ki geri dönüşü yok

tahrip edici alışkanlıklara maruzum
alaca sancılara
tüm ihtimallere açık her şey
hayal kurma vakitleri de
düş döküntülerinin düştüğü gecelerce
hasılı sen leyla

fısıldanıyor kulaklarıma eski zamanlardan
öpülüp göğse bastırılmış
sahipsiz kalmış mektupların künhü
aynalara yansıyor
sesler ve suretler
ve duyguların yanık rengi
hasılı sen leyla

belki de bin kere belki de ben
kocaman bir yanılmanın girdabına kapılmışım
gecede ki uçsuz bucaksız sessizliği bekleyen
bir kapının gıcırtılı sesi kadar
zuhur eden her sevgiye
zehrini enjekte ediyor
hasılı sen leyla

belki bir kuyu kadar dipsiz
belki de bir boşluk kadar derin

her kuytu kadar gizemli
hasılı sen leyla

içimde bir yerlerde
yıllardan son bir nakarat belki de
el emeği göz nuru
her nota kadar
tık nefes bir tını kadar
hasılı sen leyla

iksirli rüzgarlar durağında
tenhalaşan yolların menzilinde
sensiz bir kalbin ışığına kelepçeli
sussam da sessizsem de
yine sıra dışı bir hikayenin tezahür ettiği
yeni umutlar salarım sana doğru

tozuttun aklımın iklimlerinde
şakaklarıma bir sızı uğruyor geçmişten
kasvetin hüküm sürdüğü yağmurlu bir aralık sabahı
soluğu bir bıçak gibi kesen
hasılı sen leyla

sana sesleniyorum şimdilerden
zihnimi kemirenler sus pus
düşüncelerim buz kesmiş
suretleri de öyle
bir sürgün yeri
bir başka yaşama uzanan bir yolculuk
kanıyor her güneşin doğuşu ve batışı
hasılı sen leyla

bir masalı sonlandırmanın son paragrafında
yorgun mahlasların izini sürüyorum
yorgun veballerin şeceresini tutuyorum
gönülde konaklayan tüm duygulara elveda
hasılı sana leyla

redfer

İlyas Kaplan

Hasret çalıyor keman

sabah ve soğuk
ölü bir şafak örtmüş üstümü
bütün kör duygularım uyanık
henüz söylenmemiş şeyler ezberimde
hayallerime en olmayacak tohumlar ekiliyor ölüm adına
patlamaya hazır yüreğimdeki fitili sönmüş dinamit
savrulmaya hazır göklere
ipi kopmuş uçurmalar gibi

gökler kaderim
yaşadığım çevre, ailem, sevdiklerim
en anlamlı, derin, duygusal vakitlerde
her canlının mutlaka tadacağı kaçınılmaz bir gerçektir ölüm

bekliyorum yağmurun kokusunu
derin uçurumlarda sönmeyecek çoban ateşinde,
kıvılcım misali
bir yaz öncesi
ıslatması için yalnız beni

susuyor kemanın sesi
ne kadar düşüm varsa ölüm konuşuyor
kaçıyor çıgıllıklarım gecelerden
ölüm her saniye yakinken
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamının alemi ne
oysa doğumla ecel arasındaki kısa bir zamandır ölüm

bütün hatıralar sokak tabelası gibi
kaldırımsız caddelerde ışıksız lambalar
bir de adı ölüm olan adımlar
ve kanamış dizi üzerine ağlayan ben
ve bir dik yokuş
aşk tiryakiliği gibi kalbimde tüten sevdalar
ve bir de adı ölüm olan saatlerin gölgesi

aslında bir trajedi ölmeyeceğini zannetmek
tam o an birden
bir ses gelir içinden
yüreğinin üstünde parmakların bir ölüm dansı gibi gezinir
daha yüksek bir ses
bu ses hiçbir sese benzemez
titrer...
yıldırım gibi düşer üzerine

ölüme karşı rüzgarla yol alan,
bu son geminin üst güvertesindeyim
dalgasız ve bulutsuz bir dürbün elimde
ne denizde ne gökyüzündeyim

uçsuz bucaksız ve keşfedilmemiş bir beldedeyim
yağmur ıslağıyla sıırılsıklam

hasret çalıyor keman
her notanın sonunda bir ölüm
yağıyor yağmur gibi
ruh kuşu gibi uçup gidiyor
bir martının süzülüp kaybolması gibi maviliklerde

ve ilk aşk, doğum, sürekli kavga
okul sıraları
bahçede ilk çiçek böyle açar
bir başka ormanda bir çınar
gölgesini saklar karanlığı ebediyen
mevsimlerden eser esintiler
köpükler gibi sarhoş
akar açık denizlere
kaybolup gider
safha safha
köpük köpük

mülk Allah'ın
gidilir hep birlikte kutlu ölüme
ve bir beden defnedilmeye
geldiği toprağa
ölüm bir damla su
hiç yağmur yağmazsa tadı çıkar mı güneşin
gece olmasa
kim ister ki sabahı

nisan yağmurlarında sel olup akarken sonsuz denizlere
her bahar yeniden kanat açıp
her ölümden sonra bir sabi doğar
dalga-dalga saçları, güneş gibi...yüzü
doğar doğmaz başlar yaşam ve ölüm
dönüşsüz kuşlar gibi kanatlanıp uçar
masalsı yaşamlara

ölüm son uyku değil, son uyanış
ölüm, bazen bir ceza bazen bir armağan
çoğu zaman da bir lütuf
Allah ile olduktan sonra ölüm de, ömür de bir
kaçmak için atılan her adım
meğer ölüme götürürmüştü

güneş bir daha doğar
beklemeye geçer bütün yarınlar
insan hala uyurken
keşfi yasak oyunlar
sonsuzluğa kalkan bir peronda,
boşluğa giden bir tren gibi
bir ürperti gibi soluklanır ölüm
sıradaki yolcunun kim olacağından habersiz
gözyaşlarının terkibine bakmadan
ıslak mendillere aldirmeden

hayat çok ciddiye alınıyor oysa
ölüm yokmuş gibi dert ediliyor her şey
ölüm, herkese eşit
düşünsene sabah bir kalkıyorsun sela okunuyor ardından
ve birde adın

bir fener gibi söner
rüzgar gibi kayıp gider
biten her aşkın ardından yazılan her şiir
ölümün fotoğrafları
çay ocağında dem tutan
taze ekmek kokusundan gelen
dalga dalga gözlere vuran buğu

hayat boyunca onca insan
hepsi de yarını kendinin sanıyor
hepsi de ölümü uzakta sanıyor
ne yaşlısı, ne genci, ne hastası, ne sağlıklısı
ne evde oturanı, ne yola çıkanı
hiçbiri
hiçbiri o gün kendinin öleceğini düşünmüyor

etrafta her gün onca kişi ölüp durduğu halde
üstelik yeryüzünde bugüne kadar kimse ölümden kaçamadığı halde
ölüm sadece başkalarının başına gelecekmiş gibi yaşanıyor
bazıları kurtulunabilecek bir hastalık sanıyor ölümü

her sabah kendini, kimliğini, işini gücünü unutmuş
bu dünyada ne aradığını
kim olduğunu bilmeden
öylesine yaşanıyor hayat
oysa ölüm
iki hayatın ortasında bir an
dengede tutar insanı

redfer

İlyas Kaplan

Hasret geceleri

ümidi yüreğimde can diye gezdiririm
sokaklarında ayaklarım kan revan,
yüzüm kir toz içinde
hicrana dönüşür aşkım

dağ pınarları gibi aşk akar yüreğimden
üzerime taşlar yağarken
yüzüme kapılar kapanırken

bir gönle girmeyi zafer bilecek kadar umutvarım
kırık bir kalbin ateşli yakarışlarına
ince sızılarına dayanacak kadar

melal içinde bir lezzet bu
gökten yağın ,uzakları yakın eden
huzura erdiren bir bakış ,
eşref saatine uğramış mutlu aşıklar misali

içime düşer bir susuzluk
susuzlar su arar gibi
ruhları sarar gibi
ıtır ıtır kokan saba nefesidir
hasret geceleri

uzak yolcuların karanlığa mahkum gözleridir
yağmur taneleri gibi diri
vurduğu her yerde yeni arzular filizlendirmek için
kof sağırlıkları, küflü körlükleri yırtta yırtta
közünü küllerin altından uyandıra uyandıra

ümitlerim zamanla pekişti
pürüzsüz bir aşk bu
unuttum evvelimi
unuttum ahirimi
öncesiz ve sonsuz bir uykuya dalmış gibi

redfer

İlyas Kaplan

Hastahane odaları

hareketsiz ve sessiz bütün hastane
karanlık tarafından yutulmuştu sanki
zaman tarafından yutulmak gibi bir şey
sonsuzmuş gibi görünen.
etrafı hayaletler sarmış,

eşiklerinde ölmek üzere olduğu zamandan beri
bir ışık sızıyor merdivenlere doğru
odalarda istirahat eden sükut içindeki gölgeler
pencerelerde ki tuhaf hareketlerin yürüyüşünü seyrediyorlar
uzaktaki sönük ışığa doğru usulca

bir fısıltıya dönüşerek belli belirsiz
titreyerek öksürükler dökülmeye devam ediyor
acayip ve derin bir sessizlik çökmüş
zamandan arınmış karanlık nereye gidiyordu

yüzyıllar boyunca kilitli kalmış bir mozole gibi
hafif bir küf kokusu veren cinsten
akşam ateşi için çatılmış odunlar bile
ateşimin alevleriyle yanıyordu bedenimde

fi tarihinden miras bir hastane odasının
çürüyen et kokusuyla dolu karanlığında
yorgun ve yaralı bir o kadar umutsuz,
epey zamandır inme inmiş gibi kıpırtısız,
yağmurlu bir günde ne kadar da olanaksız görünüyordum
alabildiğince masum ve hüzün verici

gömleğimde kuruyup kalmış kan lekeleri
donakalmış kehribar ışıltılı bir çift kan damlası
heyecan ve acının çözülmesiyle akıyor gözyaşlarım
bedenim uyanık düzenli soluduğumu duyuyorum
yeni baştan tasarlanmış biçimde

her yer ve her şey terk edilmiş, bomboş
nesnelere zavallı ölümün gerçekliği içinde
çınlamalar, yakınlıklar, hırslar ve acılar da öyle
pişmanlık duymam, kaybettiklerimi özlemek kadar nesnel

uysal gelgitlerle sürdürüyorum kendi serüvenimi
sonsuz bir sabırla günün doğmasını beklerken
çığlık, , şiddet, kargaşa dolu
bu yüzden yorgunluğum direnmem aynı
ıstırabımı tanımlayacak acılar kof ve sınırsız
sonra her yandan çığlıklar, haykırımlar
neyin ne olduğu kimin nereye gittiği belirsiz

sonbaharın son geceleri kadar mutsuz
elleri kucağında kavuşmuş bekleyen buz gibi bir hava
bozulmamış saf güzelliğini yansıtmakta
ne kıpırdıyor, ne iç çekiyor, ne de nefes alıp veriyor

soğuşu kuytu köşelerde kalmış
dağların tepesindeki karlarda griye boyanmış
bir hüznün gelip geçmesiydi başından

zaman aletinden damlayan suyun sesiydi
damlaların akışını durdursa bile devam ediyordu zaman akmaya
saatler, gece vakti görünen durgun deniz suyu kadar siyahtı
ezilmiş kiraz suları kadar toz pembe

binalar üzerinde mehtaptan daha fazla beyaz
ışılıklı renkli ayın ışınları altında
nefes kesen bir güzellikte parlayan şehir
mermer taştan kuleleri çarpılmış ve üşümüştü
kan kırmızısı bir renkle ışıldıyor
kutsallığı bozulmuş bir cennetten çıkan,
günahkar havanın anadan üryan bedeni gibi

tahrik edilen hayal gücümü çalıştırarak
işsizliğin kesif bir sis gibi çöktüğü uzun kış gecelerinde
el ayak çekilince loş koridorlarında
cadıların, cinlerin dolaştığını,
gürültülerin denizden esen rüzgarların öfkesi olmayıp
gece yaratıklarının kavga ederken çıkardıkları söylenir
zamanla tuhaf takıntılar edindim kendime
can sıkıntısından kaşları daima çatıkmiş gibi duruyorum

karanlıkta ki tek ışık , hiç ışık vermeyen aydı
hiçbir ölümün yaklaşmaya cesaret edemediği
zaman gibi soğuk bir büyüyle karşı karşıya
lanetli çam ağaçları son nefesini verirken
bir daha hiç bir kimse görmedi gecenin gölgelerini
bir şairin kaybolup gittiğinden beri
hastane odalarında

redfer

İlyas Kaplan

Hatırlıyormusun

hatırlıyor musun
şehrin en verimli toprağına ektiğimiz gözyaşlarını
birden bine kadar bir iki, üç beş diye sayarak
sayısız vakitlere binerek giden
gökten düşen yıldızların vuslat yolculuğunu

ikiz aynanın ikincil yüzüne benzerdi ruhumuz
ateş almış güneşin suya yansıyan yangınları gibi kızarmış
bir sır tabakası kadar yakındı canlarımız
mavera çiçekleri rengince göğsümüze iliklenen
kızıl kor demetlerince aşk

yoksa hayallerimizi kim ısıtırdı
yumuşak yastıklara dokunmuş rüyalar misali
güneş görünmez olurdu gök bulutlanırdı hani,
bilemezdik kara mı, ak mı,
yakın mı, uzak mı
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi girerdik nevbahar ülkesine
bir ucunda yanışlar
bir ucunda uyanışlar

toz değse ,toza tavır alırdık
gözlerimiz bir kez gözlerimize değdiğinde
uzun yolculuklara hüküm giymişlerin anlattığı öyküler gibi

redfer

İlyas Kaplan

Hayal alemine uçup giderdim pencerelerden

geçerdi gözlerimin önünden bacaların dumanı
tan yerinden hep aynı kızılık
rüzgar silerdi camdaki parmak izlerini
çiçekler açardı rengarenk pencerelerde

haylaz bir çocuk gibi konuşurdu
zihnine düşen düşlerle
kırık dökük bir pencerede
kırılmış camlar
geceler soğuktu evlerde

bir varmış bir yokmuş gibi
yeniden yaşanmış gibi
her isim
her resim
ve de sonsuzluk sırrı

vurgun yemiş bir çığlık kopardı
vururdu evimin her penceresine binlerce yakamoz
mavi boyalı dalgalar
beyaz renkli köpükler
dede korkut masalından ninniler söylenirdi

korsan fırtınalar en fena silahlarla kurşunlardı geceyi
şehrin tüm ışıkları düşerdi yıldızlardan
sürgün saatlerde
gölgeler sırtımdan hançerlerdi sinsice
ayaz yemiş buzlu kaldırımlarda

geceler boyu
şimşek parıltıları suretlenirdi pencerelerde
yağmur damlaları kadar çok ,saf saf olurdu ışıklar
bambaşka aydınlanırdı cihetlerin yüzü
başka bir alemin bambaşka gökleri

damların tepelerinden dökülürdü küçük çağlayanlar
birden hızla çarpmaya başlardı yüreğim
fişkiran suları titretirdi rüzgar
yüzlerce kez duvarlara izler düşerdi benden

rüzgar vururdu perdelerin göğsüne
paslı korkulukların üstüne sinerdi yılların yorgunluğu
bir festival ki bir ömür seyretmeye değerdi
bitmezdi serüvenleri

uçsuz bucaksız uçurumlara uzanırdı hayalet şekiller
gizemli ışıklar keşfederdi en kuytu yerleri
koca gök uçup giderdi solgun bir rüya gibi
kutsal nefesin onurlu yolculuğuna hicret etmiş gibi
akşam zamanlarında gölge üstüne gölgeler

her gece sancırdı yıldızlar

her azılı hezeyanla alevler parıldardı ,
kızıl alevler yıldızlardan
ufuklara tutunmuş bir kaç yıldız vadilere salınırdı
bulutların içine pencerelerden

sırrını ifşa eder gibi sesini duyururdu
göklere çatlatan yıldırımların gürültüsü
nöbet tutar gibi loş sokaklarda kuyu diplerinde
uzun bir zaman penceremin önünde

sitemle bir pencere açılırdı sokağa
ebabillerim çığlık çığığa kanat çırparak uçup giderdi
bin parçaya bölünürdü düşlerim
göklere ilişirdi alnımın parıltısı

vaki olmayan bir coşku
tıpkı kaysın leylaya bağlanışı gibiydi
heyecan yorgunuydu ruh
çatlayacakmış gibiydi göğüs
gökyüzü mü beni kendisine yükseltmişti
yoksa yeryüzü mü beni içine çekmişti

küçük pencereme dokunarak kıvrılıp bükülmüştü ay
büyülü yaratıklardan bir kaç yaklaşıp
uyansın diye tekrar tekrar tıkırdardı camları
in çin top oynardı bahçede
sağır bir gürültüyle geçirdi gece
bir kaç katar tuhaf umutlar yüklenerek

loşlaşmış havaya yayılırdı karın erime gıcirtısı
kırk yıl gözyaşı döken adem gibi ağlardı
hıçkırıklar gelirdi bezm-i alemde
boyası dökülmüş evlerden sızardı felaketler
ruhumun üzerinde kanat çırpardı karanlık pencereler

güneşin ışıkları parıldardı ufukta dizi dizi
dağların üzerinde cehennemın gölgesi
ateş perçemli küheylanın yelesi okşardı bulutları
rengarenk çiçekler açardı altın sarısı pencerelerde

kabuslar içinde kaybolurdu gök
ben güneşler çizerdim
karanlık kaplardı her yeri
ben yıldızlar çizerdim
tufanları kopardı göğüs kafesimin
hayal alemine uçup giderdim pencerelerden

redfer

İlyas Kaplan

Hayal meyal her şey

erik ağacının yaprakları dökülmüş çiçekleri solmuş
çok uzaklarda akan nehrin gürültüsü
ve de gecedен gelen uğultulu sesler...
başı önünde, gözleri yerde,
güçsüzdü
direncsizdi
acziyet içindeydi
teslimdi artık
etten kemikten, ruhtan nefesten yaratılmıştı çünkü

dengesini bozuldu
silkindi yerinden
kalkmaya yeltendi
ayaklarının üzerinde yarı doğruldu
ayakları bedenini taşımaya gücü yetmedi
düştü.
bir daha denedi
bir dahası olmadı
olduğu yere yığıldı

devrildi
hayatın bütün nefeslerini içine çekmek ister gibi
son bir kez
başını göklere uzattı
fazla dik tutamadı , bıraktı
kısık bir sesle boşaldı içindeki ,
nefes...

uzun kirpikli güzel gözleri kapanırken
hayal meyaldı her şey
göreceği ne rüyası kaldı
nede tanık olacağı bir düş
düşmüştü fani dünyanın şeceresinden
dünya fenasından göçüp gitmişti
minarelerden yükseldi sala
musallaya yatırıldı ölü diye ...

her gün duymaya alıştığımız sıradan ses sala
oysa her sala verişte ölen başkası olsa da
her nefes alışta ömrü tükenen bizleriz
sadece vefatı haber verilen mevtanın salası değil
aynı zamanda tükettiğimiz nefes
geçen ömrün de salası aslında.

binlerce insanın yaşadığı bir şehirde
elbette her gün doğumlar da ölümler de olacak,
hoca efendi günün birinde bizimde cenaze namazımızı kıldıracak
er kişi/hatun kişi niyetine.

her gün niceleri ölmekte
onlar sadece takdir olunmuş bir kazanın kurbanı

ağır bir trafik kazası,
şiddetli bir deprem veya tehlikeli bir hastalık müsebbip
kıl payı hayatta kalma imkanını yakalayanlar çok şanslı

birini öldüren sebep başkasını öldürmeyince ,
ölüme karşı bağışıklık duygusu geliyor bizde.
bana bir şey olmaz düşüncesi kolayımıza geliyor
ölümü düşünme birçoğumuzun huzurunu kaçırıyor
can sıkıcı düşüncelere dalmaktansa,
her gün öleceğime bir kere ölürüm, diyoruz belki de

ölümü düşünmekle onu çabuklaştırmış olmuyoruz
aksine ölüm düşüncesi hayatı daha da anlamlandırıyor
dünyaya bağlılığımızı azaltıyor.

ölüm düşüncesini pas geçenler,
hayatın akışına kendisini kaptırmış
hayatı anlamayan, ölümü anlamayı arzu etmeyenlerdir.
aktör değil faktör olanlardır.
sanki ev, dükkan ve arabayı sigortalatır gibi
hayatı da ölüme karşı sigortalatmışlar
ölümün kol gezdiği bir dünyada
hayatın geçici teminatlarına güvenilir mi hiç

önce, hayır, olamaz, doktor tahlillerinde hata olmalı,
şeklinde sorgulamalar...
sonra, iyi de neden ben...
daha benim yaşıtlarımdan çoğu yaşıyor
bilahare bazı adaklarla zaman kazanma hamleleri
eğer ömrüm yeterse hacca gideceğim,
okul yaptıracağım,
öğrenci okutacağım vs. vaatler...
nâfile beyhude çirpinişlar

heyhat...

"Ecelleri geldiğinde
ne bir saat geriye bırakabilirler
ve ne de öne alabilirler."

redfer

İlyas Kaplan

Hayaller zindan yüklü

zindan soğuk ,zindan kirli ,zindan karanlık
kariş kariş santim santim dolaş dolaş bitmez
basılan her yer tuzaklanmış
işgale uğramış yasaklanmış

nedir zindan ,ruhu omuzlarda taşımaktan başka
bedenin bir kutuda tabutu mudur nedir
ıslak tahtalardan damlayan ölüm dedikleri
bir lahza an mı

parmakların ucunda engerekler
kulaklarda akrep çığığı
sinede korsan sancılar
güneşin tutsak olduğu düşlerden
şafak kül, akşamlar ateş
dinamit fitillerinden saatler alevlenmiş

kişner rüzgar
dört nala koşar
bir kır çiçeğine
zindan taşlarında büyümüş

ağır ağır ses verir cinler karanlık gecelerden
ne hayaller gezer ne düşler zindanlarda
bir su damlası bir sarkıtın ucunda
ölümün alnından öptüğü

tutsak olan kim
beden de tutsaktır zindan
en acımasız günahlar suçlu
yürekte yargılanan kişilerden

gölgeler vurdukça taş duvarlara
görünür nefesin en kirli yüzü
dört metrekarelik koğuş çile çekilen hane
tavanda çınlar ürküten sesler
savrulan renkler sanki bir lale
güneşten kaçıp zindana gizlenmişler

ter kokulu oda karanlık mı karanlık
karanlık duvarlardan gelir birileri
kendi siluetini kendi elleriyle boğarlar
kabus üzerine kabus korku üzerine korku
sessiz sedasız vakitler

inilmez çıkılmaz merdivenler
sus, yavaş, duvarlar ince, duyarlar
hala bırakılan yerde
geçmişe açılan demir perde

zile basan yok gelip giden yok

kara suratlı gardiyan insan mı heyulamı
bir lokma ekmek bir bardak su
o yasak, bu yasak, Şu yasak
ölüm yolunda pusu

zindan yüklü hayaller
hayal yüklü zindanlar
zindan ipi olmayan bir kuyu
düşlerin vurulduğu güneşin kuruduğu yer
canların düştüğu ıslak zeminlerdir zindan

gömülür ölenler
güneşe sevdalı bir çocuğun hayaline
bahar gelince yeşersin diye
kırmızı karanfiller

gece çiçek açar pencerede
dört duvar içinde sükut
gözlerde yaş zeminde su
ağlamak nedir
gözyaşı nedir zindanda öğrenirsin

soyulur hücre hücre tenin
ölüm denilen heyula ensende dolaşır
dört duvar nefesinden tanır
hem ayak sesinden
hem kan revan yüreğinden

düzensiz gelişigüzel bir yığın düş
ne yıldız var nede gök
ne denizler birbirine karışmış
yılların gizemini taşır perdesiz
bir türbe sessizliğinde zindan

zindancı başı kurar dar ağacını
umutlar asılır birer birer
göklere kanat çırpmanın adıdır o an
sisli arzulara kavuşma mekanıdır zindan

duvar diplerine birikmiş toz
ayak altındaki yer mayınlarla yüklü
bir yolculuk ki sessiz sedasız
dönenler olmamış zindan köşelerinden

redfer

İlyas Kaplan

Hayallerimin göğüne saldığım uçurtmalar

mineleri düşmüş boncuklar gibi savruk gönlüm
kurduğum hayallere fırtınalar uğramakta
her bir arzum masallara dönüşmekte
hep bir ihtiras koş ki yakalayasın

dört bir taraftan ağa düşmekte sevinçlerim
duygularım sersefil nicedir harap
içimdeki hoyratlık felaketim
bir merhabanın sıcaklığına yaslanmak istiyorum
yaşamanın lezzetini tadarak o beyaz günahlardan

sükutun soğuk eli değince alınma
hevesin binbir rengine mübtela
binbir arzu oluşur yüreğimde
akıp giden zamanın her anında
ayrı desenlerle çizilmiş

içimdeki yanan ışık fenerim
ruhuma kadar ısıtıyor duygularımı
çığlık çığlığa bir yıldırım yalımı gibi şavka gelmiş
kara sevdaya tutulmuş karanlık gecelerde
günahsız uykularım

sinemdeki duygularım süfli
acının ötesine uzanır hislerim
yüreğimin sınırları yetmez çare bulmaya
kara günlerinde yardımına koşmaya
her figanım bir hicran yarası

kocaman mavi bir gökyüzü gibi sergilense
issiz sokağında ruhumun heykeli
her biri sessiz kalbimin turabında
arzu ettiğim, umduğum, yoluna düştüğüm özlemlerim

omuzlarıma dokunsa içimde büyüttüğüm umutlar
kalbimden geçenler sessizliği bozsa en kuytu yerinden
yalnızlığımı okşasa saçlarım sayısınca
ağlarken ayrı bir yere koysa beni
hayallerimin göğüne saldığım uçurtmalar

redfer

İlyas Kaplan

Hayat bir yolculuk ise

dünyanın bir okul olduğunu varsayarsak
biz sınavdan sınava koşan öğrencileriz
bu karmaşayla başa çıkmamızı sağlayan
teneffüslerimiz olmalı aslında
soluk almamıza fırsat tanıyan zamanlar
nefes alma anları

en önemli soru şu
siz nefes alıyor musunuz
teneffüse çıkıyor musunuz hiç
koşmak
durmak
yorulmak
kelimelerinin arasında
yoksa hiçbir şeye aldırmandan
sürekli koşup kovalıyor musunuz

durup ruhumuzu beklemeliyiz aslında
hamdım, yandım, piştim diyebilmek için
teneffüse çıkmaya zaman ayıran
farkındalık oluşturmuş öğrenciler gibi

yaşanan dünyada nefes alma şekilleri kişiden kişiye değişebilir
kimi bir hayvan sahiplenir,
onunla nefes aldığını hisseder
kimi bir enstrüman çalmayı öğrenir
kimi kitapların büyülü dünyasında akşam yürüyüşüne çıkar
kimileri sıkışıp kalır gündelik işlerin derinlerinde
nefes alamaz
boğulur

Yaradan'ın verdiği duru nefesi kullanmayı bilemez
kimi insan da kendi kapasitesinin farkında olmayarak
yanlış öğretilerin peşinden giderek
zedelenmiş
örselenmiş
hayatın küllerinden bir duvar örerek
kendi kalesinde yaşamayı seçer
hayatın anlamını ararken
asıl yaşamın bizzat kendisi olduğunu ıskalar

mavi bir denizin sadeliğinde kaybolun
unutun kendinizi,
etrafınızı, alaycı bakışları,
yükselen kahkahaları unutun
orada olun ama oralı olmayın

unutmayın,
bulduğunuz mekan sizin değil
bir bohça yapıp duygularınızı, yalnızlığınızı
ruhunuzu sarıp sarmalayıp istediğiniz mekana götürebilirsiniz
o bohçaya nelerin konup

nelerin konmayacağına siz karar vereceksiniz

hayat bir yolculuk ise
bineceğimiz vasıtayı irademizle biz seçeriz
bazen ayazda penceremize konan bir kuşu beslemek
durup dinlenmek,
nefes almaktır
hep beraber akşam sofrasına oturup
neşeyle lokmaları kursağımızdan indirmektir
teneffüse çıkmak

minik bir kelebeğin naif kanatlarına dokunmaktır
kelebek etkisinde seyrüsefer eylemektir
ateşler arasında kalan Hz. İbrahim'e
su taşıyan karınca misali
bir yetimin başını okşamaktır
teneffüse çıkmak

belki de soluksuz okuyacağınız bir kitap
değiştirecek nefessiz, duraksız hayatınızı
ilk önce kapağını seveceksiniz
sonra kokusunu içinize çekeceksiniz
bir bakmışsınız
istediğiniz dünyanın büyüdü kapıları karşınıza çıkıvermiş

tüm bunlar,
yorgunluktan uzanıp,
bari bir kitap okuyayım, dediğiniz kanepenin üzerinde olacak
müthiş bir kurgu değil mi
siz sadece
ruhunuzu
hayal gücünüzü
beyninizi kitaba açın
yeter ki

unutmayın siz bir adım gidecek olursanız
istediğiniz nefes size bir adım yaklaşacaktır
bu arada kaybolan gecelerinizi de düşünmelisiniz
işten yorgun argın gelip
yemeği yiyip,
pijamalarınızı üstünüze geçirip
televizyon başında uyuyakaldığınızda
gecenin
size küskünlüğünü hiç mi hissetmediniz

günün muhasebesini yapmadan
yıldızları seyre dalmadan
çocuğunuzla oynamadan
eşinizle sohbet etmeden
o geceyi gündüze teslim ettiğinizde
bir nefesin alınmadan
yok olduğuna da mı şahit olmadınız

kim bilir,
hepimiz kaç geceyi öylece küstürdük
kaç gece, nefes almadan öylece televizyon başında donakaldık
diyecek çok söz olduğunu duyuyorum
şimdiden.

sözün özü şöyle olsa gerek
koşun
mütemadiyen koşun
duraksamadan koşun
yeleleri rüzgarda savrulan atlar gibi
yalnız nefes almadan soluklanmadan
hissetmeden
duraksız ...
bilmelisiniz ki,
soluksuz koşan atlar çatlarmış

lütfen,
durun ve dinlenin
nefes almayı unuttuğunuz an
yaşamıyor olduğunuzu unutmayın

redfer

İlyas Kaplan

Hayat dediğimiz nedir ki

vakit ikindi derken
akşama hazırlanır birden gökyüzü
uzaklardan sesler ,görüntüler taşınır dünyamıza
kimileri bu kargaşanın boğucu çığılığına katılarak
oturduğu pencere kenarından
ufka doğru serer bir kilim gibi hatıralarını

ruhumuz en sıcak, en korunaklı mekan olur
huzura erer duygularımız

baharda dalından kopmuş nice taze yapraklar vardır
toprağa düştüğünün şahidiyiz çoğumuz
meyveye duracağı zamanda onca çiçeğin
bir rüzgarla savrulduğunu
seyretmişiz hüznün içinde

zamanın derinliklerinde
bir fırtınayla kaybolup gittiğini

baharın şenliği dağılır yavaştan
ansızın bir rüzgar çıkar
sızısı olur dalın yaprağın
eğer büker incitir kırar

bir esenlik ince bir arınmışlık hissi
çöker yüreklerimizin üstüne

yaşanılanların en yalın tarafı
gizinde saklı
ne kadar uzun olsa da insan ömrü
aslında iki cümleye sığdırılır
bahar ve kıştan ibaret
gece ve gündüz
iniş ve çıkış gibi

ait olmadığımız bir diyardaymışız gibi
garipliğimiz bitip tükenmek bilmez

her nereye gitsek
içimizdeki özlem duygusu
ne bir yerde rahat edebiliyor
ne de olanlarla yetinebiliyoruz
hiçbir vakit
gönlümüzdeki sonsuzluk isteğinin sesini susturmaya yetmiyor

meydana gelen hiçbir şey zamansız değil
her şeye rağmen vakitsiz değil

hayat dediğimiz nedir ki
birkaç kareye sığan görüntülerden ibaret
rüzgarların önüne katılmış
gökyüzünde bir an çığılık çığılığa görünen

sonra da ufuklar arkasında kaybolup giden
kuş sürüsü gibi

redfer

İlyas Kaplan

Hayat sonbahardan ibaret

sıra sıra bulutları kovalayan rüzgarı
soğuk bir sonbahar göğü çizdim
çünkü hayat sonbahardan ibaret

her şeyi bildiğimi zannettiğim zamanları
bir zamanlar yırtıp yaktığım resimlerden
zihnimi arıttım aşk sırlarından
kalbimi boşalttım sevgilerden
yeniden doldurdum
insanı kuşatıp sarıveren her ruhaniyeti
alevleri kabaran ateşler yaktı yüreğimi

günleri geceleri yerli yerinde
nefeslerin soluk almaktan sanki kor kesildiği
daha içten, daha sıcak sof yangınlar içinde
zaman ötesine uzun yokuşlar tırmandım
saatlerin akışıyla ömrümün akıp gittiğini gördüm
seher vakti her sabah duasını ettikten sonra
gecenin geç saatlerine kadar

ilk defa kederlerim sükun buldu
kendimle ilgili bütün düğümler çözüldü
kara düşüncelerimden
derin bir sorumluluk duygusundan kurtularak
rüya mı gördüm, yoksa hayallendim de gerçek mi sandım
çırılçıplak kalmış zihnimin bana oynadığı bir ayuntu muydu
ateşine kaç odun daha verdiğimi hiç bilemediğim
bir tomar alevin dehşetimiydi
zavallı vücudumu zangır zangır titreten
göğsümde ki yerde uğuldayıp sarsılan

sonrası tam bir sessizlik
depremlerden sonra duyulan sessizliğe benzer bir sessizlik
kendi kalbimden gelenden başka bir ses yok
alaca karanlığa bürünen kuşkulara inat
bir nahif derviş zühtü içinde
alnımda derin kırışıklıklar
uzun bir hayattan hatıra

sabaha karşı kırağı düşer saçlarıma
yüzüm bembeyaz tuz halinde
nefesim tıkalı, göğsümde hırıltılar
ağlamaktan yorulmuş, halsiz düşmüşüm sanki
son yağmurlarla ıslanmış, kararmış gök gibi

çamurlu yolda bir yolcunun ayak izleri gibi
bir adım daha sonrası
kaybolduğum
yol uzaklarda silinip giderken
silinip gittiğim

redfer

İlyas Kaplan

Hazin tesadüfler

yorgunluktan habersiz
acılar değiyor körpelere,
dokunuyor soğuğun nefesi
coğrafyalar dolaşıyor
doğu batı kuzey güney

şeytanın hevesi
cehennem azabında
tekrar isyan ,tekrar günah
sonra bin tövbe
ve ardından isyan tekrar...

bir dua büyüü
türbe üstündeki mum ışıkları
sıkıntılar küçük bir çocuk
ta çocukluktan beri
bir yığın oyuncak
bir yığın adem
çoğalıyor, büyüyor
mide ağrıları
kalp romatizmaları...

çırpınışları delice boş saatlerin
tek mühim mesele
fantezi ve merak
seneler boyu
hazin tesadüfler
ikinci defa ,üçüncü kere
dördüncü kez
tesadüf edilen şeylerden
kaç kez
kaç zaman

bir dünya dolusu
saniye, dakika...
her bir lahzası
hala ...

redfer

İlyas Kaplan

Haziran öyküsü

haziran gelmişti, güneş daha kızgın parlıyordu
at nallarının dövdüğü yollar toz halinde
hafif bir sis tabakası gibi yüksekiyordu
havaya toz kaldırıyordu hareket eden her şey

bir bahar vakti sonrasıydı
ufak tefek rüzgarların bambaşka mecralara sürüklediği günlerdi
kül rengi topraklara bir damla yağmur düşmemişti
gökte top top asılı duran bulutlar kaybolmuştu
güneş, boy atan ekinler üzerinde parlamıştı,
her yeşil başakta sarı bir çizgi belirmişti

toprağın üstü kabuk tutmuş
kırmızı topraklar pembeleşmiş
kül rengi topraklar beyaza boyanmış
dere yatakları kuru birer patikaya dönüşmüştü
kurak bir yazın habercisiydi olup bitenler

kızgın güneş vurdukça,
taze buğday başakları önce biraz büküldüler,
sonra başakların ağırlığını taşıyan sapları
sarktılar başaşağı doğru

büyük büyük bulutlar yükseliyordu
yüksek, kocaman bulutlar...
yağmur getiren bulutlar.
tarlalardaki adamlar bulutlara bakarak
havayı kokladılar,
rüzgarın esip esmediğini anlamak için,
ıslak parmaklarını kaldırdılar.
dört gözle rahmet bekliyorlardı Allah'tan

kuzeye doğru esiyordu hafiften bir rüzgar
kurumuş otları hafif hafif birbirine çarparak
yeniden o soluk gök, yeniden o soluk güneş...
düşen yağmur damlalarının tozlarda açtığı çukurcuklar
ekinlerin üzerine berrak damlalar bırakıyordu.

gün boyunca şiddeti arttıkça arttı...
soluk vermeden, durmadan esen bir rüzgardı bu...
yollardaki birikintiler döne döne havaya kalkıyor
kenarındaki çalılıkların üzerine çöküyordu...
rüzgarın yeğînlîği büsbütün artmış, öfkelenmişti

rüzgar toprağı yaladıkça tozları yerden kaldırıyor
yavaş yavaş yükselen bir duman halinde
ta uzaklara götürüyordu...
kuru , hisirtîli sesler çıkarıp,
kaybolup gidiyordu kızılbaşan gökyüzünde

saman çöplerini, yaprakları, hatta toprak parçalarını bile
sürüklüyordu tarlaların üzerine

uçuşup duruyorlardı.
kıpkızıl bir güneş parlıyordu gökyüzünde
sıkıntılı, boğucu, karamsar ,hiddetli
rüzgar bütün gün
her an biraz daha artan bir hızla esiyordu

külrengi gökyüzünde duran kızıl güneş,
alacakaranlık ışık veren; sönük,kırmızı ve yuvarlaktı
rüzgar, yere yatırdığı başakların üstünde
bağırıyor, haykırıyordu
her buğday sapı, bitkin bir halde
rüzgar yönüne doğru toprağa tutunmuştu

akşamleyin ortalık yeniden zifiri karanlık
yıldızlar toz bulutu demliyor
pencerelerden sızan ışıklar da
evlerin bahçelerinden öteye geçemiyordu.
esinti, şimdi büsbütün havayla karışmış,
her taraf toz bulamacı halinde

gecenin tam ortası, rüzgar uzaklaşıp gitti
her yan sessizlik içinde
tozlu hava, sesleri sisten çok boğuyordu
toz o kadar inceydi ki havada görünmüyordu bile.
çiçeklerden dağılan tozlar gibi,
sandalyelerin, masaların ve tabakların üstlerini kaplamış
kapı eşiklerinde tozdan ince çizgiler vardı

rüzgar horoz sesleriyle boğuşuyordu
şafak vakti havaya sis hakimdi
günün ilk çeyreğinde rüzgar, gökte süzülüp durdu
çit direklerinin tepelerinde, tellerin üzerinde
yapraklar, yoncalar, buğdaylar,çalılar ,oyuncağıydı sanki
yaramaz bir çocuk edasıyla oynaşuyordu onlarla...

redfer

İlyas Kaplan

Hece ve kelimelerden öte

rüyası bölündü
ırmağının kıyısında göz göze geldi
ürkütmeden korkarcasına elini uzattı yavaşça
parmaklarının ucundan döküldü yaseminler
içine dolan sese sokuldu
usulca

suya, toprağa, bulutlara ışığını düşürdü
derin bir nefesle belli belirsiz irkildi
bir adım geriye sıçradı,
güzel gözlü ceylanlar da onunla birlikte sıçradı
tüm kuşlar onunla havalandı
gözlerini dalların ,yaprakların boşluklarına uydurdu

*

bir kez daha
sesi bulutlarda göklerde, alnı aylarda güneşlerdeydi
göğsü ,olanca güzelliğiyle açılırken bir başkaydı
sözleri ruha işlerken bambaşkaydı
kolay söylenir bir adı vardı
aklından hiç çıkmayan ismi bir çırpıda fısıldadı
fısıldadığı isim yansırken
dudaklarının arasından
tekrarladı bir daha

aynı özden yaratılmış olmalıydı
aynı cevherden
aynı yerden
aynı yurttan
aynı evden gelmiş olmalıydı
öyle sıcak, öyle içten, öyle tatlı, öyle şirindi ki
öyle candandı ki
öyle aşıkardı ki
bir candı şeksiz şüphesiz

*

karşıda masmavi gök
her yerde onu bekleyen, onun yüzü
ufukların altından geçip gidemezdi
her anı gökten düşen bir nasipti
hava, ışık, rüzgar, yağmur...ondandı
onun hatırına vardı gündüz
onun hatırına mukadderdi gece

nasıl geçmiş değilse
nasıl gecenin göğünde güncellenirse gece
onun hatırına takdir edilendi
her nefes

unuttuğunu hatırlatmaya
geri döndürmek üzere

görünmeyeni görünür kılmaya geldi
sığ sevinçleri
çölünden hazları tatmaya geldi
vahasına çağırmaya geldi
küllerini üflemeğe geldi
eskilerin kabuğunu kaldırmaya geldi
geldi mademki
yüzleşecekti artık

*

bu delice zamanı öylece durdurmak istedi
sözden öte ,
hece ve kelimelerden öte
yetmeyen seslerden öte
sadece yürüdü
ayakları sürttü
dizlerinde derman bitti
gidemedi
yatırdı göğsünü yangınların üzerine
alevlendi , yandı ,korlaştı

saçlarının arasından geçirdi nice gün görmüş elini
yanağından süzülen terini sildi
yanan alnını yokladı
ateşini biran için dindirdi
gözlerini sığadı
yeni bir hayale
yeni bir rüyaya daldı

*

gönlünün fısıltısından
göğsünün sarsılmasından
sevda duygusundan
korkudan ve acziyetten bahsetti apaçık
ne oluyordu da?
hala aşkını söyleyemiyordu
durdu
kalbinin sesine döndü
içinde ne varsa dışarı çıkacak gibiydi

sesi bengisular gibiydi
bana dedi
bir isim ver
senin adının yanında dursun
seni hatırlayan beni hatırlasın

*

utandı
kendi gölgesinden
daha çok kendi korkularından
kendi rüyalarından
kendi hayalinin aksinden

en yoğun, en özgün biçimde yazılmış kaderinden
dudaklarından dökülen sözlerden
zemine düşen gözyaşlarından utandı

çok daha duygusallığından
iç dünyasını yansıtan
sevgisinin uğuldadığı ummanında ki derinliklerinden
utandı

dilini çekti kof sözlerden,
nefesini aldı boş seslerden
göğsüne yapıştırdı düşlerini
ruhunun duvarlarına çarpa çarpa
ümidinin kanatlarını kırdı
bir daha kaçıp gitmesin diye

*

serin gölgelerde dinlendirdi kendini
yorulan hasretini
benliğine düşeni tutup kaldırdı
bedeli ödenmemiş sözlerden kaçındı
mültecisi olduğu sevdasını anlatmak üzere...
adını sayıkladı her ilticada

havada rüzgar sesi
mavi bulutların altında
sonrası
mayıs çiçekleri gibi
gelincik yaprakları gibi
kırmızılar içinde
bir köz yatağına atıldı
bir köz yatağında eridi

soğumuş tomurcuklara dokundu bahar busesiyle
kalbinin seferlerine eşlik etti sıcacık bir bakışla
durup dururken...
başını dayadı omuzlarına
saçlarını okşadı
ne der gören diye korkmadan, su içti ellerinden
yaban kırlarına götürdü
issiz bahçelerde dolaştı
yangın gibi
türkü gibi
şiir gibi

redfer

İlyas Kaplan

Henüz her şey tazeyken

kimsin sen
durup düşünmeli, ölçüp tartmalı
aramalı bulmalısın kendini
bunca yoğunluğun, işin gücün, hesabın kitabın arasında
başını ellerinin arasına alıp
her şeyi susturup cevap vermelisin kendine

iki parmak şaklamasıyla
şaha kaldırmalısın
buldum demelisin
buğulu aynalarda çizdiğin soğuk yanılgılarını
harflere dökerek
sökerek yüreğinin her bir parçasını

incelmiş yürekten damıtmalısın kelimeleri
karanlıklara kandil
yollara yoldaş
gözlere nur
secdelere iz bırakmalısın

azgın fırtınalarla
korkunç dalgalarla göğünü kuşatmalısın
harlı nefeslerle
henüz vakit geçmeden
henüz yeniyken, körpeyken
henüz her şey tazeyken

gece vakitlerine bulanmışken
yaşanılan o efsane yürek sızısı
sözlerle anlatılamayacak kadar kutsi
bir parıltı
bir alev kıvılcımı
daha da fazla ışıldayan
bir manevi atmosfer
nurlu, huzurlu tütsülü
can...
bir canana meftun olmalı

kendi cennetinden daha düşmemişken
durgun göle ilk taş atılmamışken
su bulanmamış
havaya cıva karışmamışken
açmalısın gözünü
gölgenden önce suda görünmeli suretin
başka gözlerden önce fark etmelisin kendini
gölgeni çignemeden
kalbindeki onca şeyi izhar etmeden
neyin arkasından , nasıl gittiğini bilmelisin
keşfetmelisin gizli , gizemli taraflarını

hayatında anlamlar eksik
içinin kasırgalarıyla savruluyorsun

sarhoşluğun bu yüzden
büyüleniyor güzelliğinle en evvel
sonbaharında titriyor yaprakların
kelimelerinin ,cümlelerin
kızgın ateşte vurulmuş kelebekler gibi
eteklerine düşüyor
önüne düşüyor

gel uçurumlardan beri
gel, vazgeç kızgın öfkelerden
o kor ateşte yanma , yakılma
boğulma derin girdaplarda
avucunu göklere kaldır teşehhütlerde
alnını koy kaderin çizgilerine
yazılsın boğulmaktan yanmaktan başka
düşmekten gayri ne varsa

sevgiye susadığın kaçınıcı yıl
yıktığın, darmadağın ettiğin kaçınıcı hal
oysa perdeye yansıyan
kaçınıcı fragman gösterisi
ta içinden ,derunundan gelen
adeta benliğini delip geçen

gitme
gittin bari geri dön, oralarda eyleşme
düşeceksen kendi adımınla düşme
düşeceksen arkandan itmelerini bekle
yürüme bir çırpıda karanlık kaderinle arandaki yolu
ayak dire
gel etme eyleme
kader dediğin kaderle arandaki mesafe
her neyse kaç ondan,
koşma o kadar hızlı
hiçbir şey senin değil

parmaklarınla mimmensin heceler
yüzün, yüzünün penceresinde
alemin hengamesini seyre dursun
bütün yolculuklar masallara çıkar
yanan her ateş söner
mutlaka söner içinde saklı ırmaklar
kendinle baş başa kalırsın
bir gün
unutma

bağrına bas
öp aralık gözkapaklarında kalan bakışı
dökülen zülüflerine rüzgar vursun
bir rüya insin göz perdene
sonra iz bırakmadan
başka menzillere doğru ayrılıp gitsin

gecenin ayazına yelken açsın bütün bulutların
öylesine dalgalan ebabil kanatlarıyla mavi ölümsüzlüklerde
aynı izlerde essin seher rüzgarların
yüzünün ışıldağı pırıl pırıl aydınlatsın evreni

düşler boyunca
lal tomurcuklardan birer taç başına
göğüslerinin üzerine yapraklardan kolyeler takılsın
kirpiklerindeki su damlasına
kehribar kelebekleri konup kalksın
saçlarının arasına hilal düşsün
gamzelerinde yıldızlar parlasın

her gün
taze bir soluk
sunulmuş bir fırsat
bunca hayhuyun arasından sıyrılıp
kendini bulabilme
hayatın anlamını yakalayabilme şansı
kimi zaman ferman olup bir kalbin diline düşme
kimi zaman narin bir elle dokunmak
gönülden taşımak sevgi sözcüklerini köpük köpük
söylenmeyecekleri sır diye düğülemek gecelere

bir bela defterinin en başında duranı
değiştirmek
yenilemek
her pişmanlıkta aslına dönmek ruhun
hiç olmamış gibi

velhasıl...

redfer

İlyas Kaplan

Hep bir şeylere geç kalmışımdır

uzunca bir zamandır hasbıhal içindeyim
dertler sanıldığından daha uzun
son derece şeffaf bir muhasebe bu
işin içinde inançlarım, duygularım , yaşadıklarım var
koskoca yarım asra sığmış

her bir saniyesini kaydetmek istiyorum
geçmişten kalan buhranları zihnimdeki sesleri
yaşadığım ruhsal yaralardan kalma
içimdeki derin ayak izleri
derin hatıralar taşırlar
ruhumun mahzenlerine doğru inen
iliklerime kadar benimsediğim

zihnimin arka köşelerinde bir gürültü
olabildiğince bir patırtı
içe doğru yankılanan bir nevi gök gürültüsü
eritici parlaklıkla yutucu karanlık arasında
ayrı ayrı perdelerden

hep bir şeylere geç kalmışımdır
unutkanlığımı severim en çok
apansız paniklere dönüşme heyecanımı
ruhumdaki izlerin yıl dönmelerini yaşatırlar
geceler ve gündüzlerin geriye bıraktıklarından
hayatlar ve ölümlerden

eski buhranlarımı bir madalya gibi taşıyım
onlar hayatı nasıl geçirdiğimi anlatırlar
hemen hiç hatırlamak bile istemediğim
kalp kırıklıklarından kalma

geceleri uyumayı sevmem
güne bakan çiçekleri gibi içimde büyür bir şeyler
ben bıraksam bile onlar beni bırakmaz
ellerimi tutmuş tinsel bir yakarışlarla yalvarırlar

karmaşık düşlerin paslı karanlığı kalmış sadece bende
aklımın ucunda ruhumda salınır durmadan
gecelerin nemi , göz yaşları yetmez saatlere
her fecrin çıkmasına ramak kala
başka bir ışıkla , başka bir aydınlıkla
hep çok sevdiğim birini hatırlarım
üstümü örten ellerinin sıcaklığını

bir nevi arınmaktan söz ediyorum
ta derinlerden gelen bilinmeyen tabakalardan
şahsiyetimin bütün girinti ve çıkıntılarında
belki de artık kapıyı açıp güneşi içeri alma zamanı geldi
sabah ezanını
koşuşturan yolcuların , martıların ve gemilerin seslerini
hayatı , tüm şehri bütünüyle

redfer

İlyas Kaplan

Hep çocuktu dağların,kırların çiçekleri

oysa hayale bile sığmayan cennetler hep çocuktu
çocuktu, cennet hazinelerinin nur kırıntıları

hep çocuktu dağların ,kırların çiçekleri
gecesi gündüzüyle, mevsimleriyle
renkleriyle bir gelincik tarlası
yan yana ormandaki ağaçlar kadar
yağmurlar, vahalar kadar

geceler ,ilk defa böyle hazin tınıyor
boş bakışlı çocukların dudaklarından dökülüyor
gökte kaç yıldız
denizlere bırakılmış kaç ay

kaç kez yerle gök çarpışıyor
ummanlar taşıyor, bulutlar köpürüyor
ne kadar öfke varsa coşmuş
her zerresi bir çocuğun o masum teninde

bir yıldız daha kaydı alelacele
gökte kıvılcımlar fişkirarak
koşarak zehirli dumanlı ateşlere
koşuyordu deli deli
sürüklenerek içi alev dolu yarınlara çocuk

artık ne kaf dağına çıkarabileceği bir hayali var
ne de körpe bedenine katabileceği bir hikaye
her nefesi bir acı, her kalp sızısı bir ölüm
ölüm çocukların olduğu yerde

med-cezirlerin etkisinde aylan bebek
alabildiğince deli yangınlar içinde
her zerresine sirayet etmiş

duygular kaybedilebilir, inançlar kaybedilebilir
zaman kaybedilebilir, sevgi kaybedilebilir...
çocukluk
sanılanın aksine hep kaybetmektir

redfer

İlyas Kaplan

Hep hüzne ilişkin bir şeyler

koşma
koşma ne kelime
o kadar hızlı dönüyor ki dünya
gerek yaya
gerekse yorgun argın
uzak yollardan gelerek sana ulaşacaklar

en akla yakınmış gibi gelen sözleri bile dinleme
deş ve bul püf noktalarını
bazan hasım kılığında
bazan hısım

tek mevcut suskunluk
sıcacık hem de
solukları kesecek biçimde
bir kez söylense
bütün olup bitecekler
gelip geçecekler
bir gölge gibi perdeye düşecekler
bir görünüp
bir geri çekilecekler
bir cevaba kavuşur belki

henüz kuyusu kazılmamışken
biraz su
biraz yağmur
biraz serinlik ararken
ateşlerini harlarken
avuçlar öfkeyle sıkıldığında
tırnaklar ete gömüldüğünde

üzerine alevden gölgeler düşürerek
baş kaldır
isyan et
tüten buharlardan
gölgelerine sığın
odur en serin hurma altın

koşarken
alev ateş
öyle taşsın öyle azgınlaşsın ki
bent bırakmasın önünde

içini yaksın acımasız bir öfke
en fazla da öfkeyi taşıyan kalbin kavrulsun
değil mi ki özü ateş
var olmak için yakmak zorunda
yakacak bir şey bulamayınca
kendini yaksın
ateşten bulutların

sadece sesteki gökyüzü üzerine yükselen

sinende hep hüzün diye filizlenen
hep hüzne ilişkin bir şeyler
hep yanlış kelimeler
dudaklarında
farklı dünyaları düşledin
hayatın sırrını bir türlü bulamadın
çıktığın yolculuklar
hep yanlıştı

münzevi hayallerde eklemledin ahları birbirine
hep yitik sevdalarla
ağladın geceler ve gündüzler boyu
aylar ve yıllar yılı
üzerinden kayıp gidenler
dizi dizi
saf saf
sıra sıra
yağmur damlaları kadar duruydu
aynı damlaların sayısızlığınca çoktu

yağmur sustu
gökler sustu
gök gürültüleri sustu
bulutlar suyunu tuttu
koca bir sessizlik

kelimeler,cümleler,sözlere sığındın
işte şimdi bilinmeyen her ne varsa
karşında
dilleri tutuk
başları öne eğik

yağmur dedin
damla dedin
su dedin
yaprak dedin
soğuk dedin
kimse farkına bile olmadı

sonra biçim biçim
sonra kıvrım kırım
heceler düştü
papatya çiçekleri
dil ucuna geldi
laf ,lakırdı ,ses ,mana buldu
kavramları kelime kelime tanıdı
cümle cümle anlattı

mademki söz verdin
hadi git
koşmaya başla şimdi

koşarken, toprağın taşı dikenini ayaklarına batsın
çalılar yüzünü yırtсын
düştün mü
güç bela kalk
düşe kalka tepeleri tırman
uçurumun kıyılarına dayanmadan

öyle bir kaç ki
dünya durdukça hiçbir kimse öyle kaçmasın
ne kadar zaman koştuğunu bilme
yorul
soluk soluğa
kan ter içinde

al, de
Allah'ım
bu akli bu baştan al
öyle büyük bir unutmak ver ki
unutmak
her şey olsun

redfer

İlyas Kaplan

Hep taze dirilişler içindeyim

taşıyor güvertem en yakın öfkelerimin ölüsünü
asıl gelgitler okyanus dalgalarından müteşekkil

bu gemi istediğim yerde değil hala
elimdeki pusula aynı ,
yol aynı ,
yolcu aynı
aynı menzil üzerindeyim
aynı seferde...

her yürüyüş bir tercih
her tercihin bir terk etme bedeli olmalı
geçmişin buğusuna sarmadan
arkada bıraktıklarımı ...
eskimiş adımlarımı ölçüyorum en ince cetvelle
o eski şehrin sokaklarında

aynı çocukluğun cennetinden süzülüp de yeryüzüne inmiş
ışıl ışıl kıpırtıları tartıyorum bir bir
elimden mavi uçurtma göğsüne kaçmış
bilyelerim avuçlarımda çamurlanmış
annemin azarlayan haykırışı kalbime dokunuyor

dal budak salan zaman ağacının kökleri en son noktaya uzanıyor
yelkovanın uğradığı akrep de hala gecenin yüzünde
tükenip toz olacak, yitip gidecek, eskiyip eksilecek her ne varsa
her biri yok olacak bu gidişle

yoktan var edilişin sancısı düşüyor zamanın gövdesine
tutup iki yakasından
tutup ellerinden
hallerimin, halsizliklerimin yoldaşı oluyorum

alıp başımı yola vuruyorum efkarımı
uzaklaşıp mahallemizden
sırtı mı dönüyorum sokağımıza
geride bıraktıklarım
azalan ümitlerimin ruh izleri
bir kutlu muştunun eline koyuyorum
acılardan yeni acılar üretmek için
varlıkla yokluk arasını

ne olursa olsun terk etmek yok nöbet yerini
zafer kazanılsa da savaş kaybedilse de bu mevziler benim
ilanihaye gözlerim ufuklarda
hiç tereddütsüz bekliyorum secdelerde
menzildeyim
müjdeler gözlüyorum

ötelede göğün ağır gölgesini dağıtan deniz fenerleri
aşağılarda bir yerlerde sonsuz nefesli bir ney
geçmişe gömülü seslerden bir ulvi teneffüs zili çalıyor

özlemler boşalıyor göğün katından yağmur yağmur
sevinçler içinde ırmaklar fışkırıyor göz göz
yeniden nazil oluyor kalbe
en coşkulu duygular

gecenin kıyısından esiyor sinelere dokunan rüzgar
kavgalarım hep yeni...
hep taze dirilişler içindeyim
ilk defaymışçasına heyecan yüklü özlemlerim
tek başına ayağa kalkmış kutlu yollarda yürümek istiyorlar

dipsiz unutulmuşlukları delip geçen
umutsuz karanlıkların böğrünü yırtan bir ışık var zihnimde
menzile giden yolda birilerinin gizlediği incelikleri aydınlatıyor
son basamaklarda

redfer

İlyas Kaplan

Her aşk arkasında gizli izler bırakır

kafamda çözümleri zor düğümler
doğmayan güneşin karanlığına eş
altlarından ırmaklar akan köşklere kilitli
bu zorlu bilmecelerin ödülü cennet mi olacak
şeffaf bir örtü gibi tesettürlü
içime sığmayan heyecanlar

her sükut kalbime saçılan kıvılcımları tutuşturmakta
tıpkı rüzgar gibi, ateşleri söndürmekte her ayrılık

muhtacım aşka ve sevgiye
asil bir sevdalı gibi, hisli ve duyguluyum
kan kadar canlı
gözyaşı kadar berrak,
biri beyaz, biri kırmızı
akarlar, beni yaşatacak miktarda
damarlarımdan

sevmek ve sevilme kan ve gözyaşına sebep
her aşk arkasında gizli izler bırakır

aşk denilen şey en zehirli yılan gibi
nice hicranlar ve elemeler akıtır yüreklere
tuzaklarının pençesinde bilmeyerek ne günahlar işlenir
gönülleri sarsar iç titremeleri, yürek titreşimleri
pişmanlık duygusunun, imdat suyu olur gözyaşı

daha ziyade damla damla yakar kavurur
tutuşturur yürek yangınlarını ,kıvgın çöllere dönüştürür

geceler sessiz ,geceler uzak
karanlığın koynunda sabahlar olmayacak
mesut hülyaların sarhoşluğu içindeyim
ruhumun akislerinden ilhamlar dökülüyor
çarpan kalbimin tatlı vuruşlarını dinliyorum

güneş şark ufuklarından sıyrılmak üzere
kim bilir kaç böyle parlak, kaç böyle büyüleyici güzellikte doğacak

redfer

İlyas Kaplan

Her bir kelime yüreğin sesi

çok yorucu
anlatılırken , mana verirken, ifade ederken
konuştururken bir hicranın vaveylasını
içerisinden yürek sızısını çıkarıp harflerle bezemek
lezzete dönüştürmek
pek zor
dize dize hayalleri,
beyit beyit duyguları desteleyip durmak

hisleri kalbin kızıl ufkundan indirip
ilham güneşinin ışıklarıyla aydınlığa çevirmek
sözleri ehlileştirmek
renk renk kumaşlar biçip libaslar giyindirmek
çok zor

henüz her şey zihindeyken
henüz mürekkep değmemişken
gecelere sığınarak her defasında
uykuları bölüp , zamanı lime lime edip
buhranların rahmine düşürmek onları
öylesine çetrefilli ki
tekrar , bir kez , birkaç kez yeniden doğumları
fasılalarla
peyderpey

gözyaşlarından damıtmak sıcaklığın buğusunu
en koyu sevgiyle hemhal iken
birkaç gün birkaç gece
kim bilir, bugün dün olduğunda,
belki de dün yarınla buluştuğunda yeniden
en çok da yıldızlar göğün ucunda parladığında
fecrin ışığı arzuların ufkunda beyaza büründüğünde

çınar yaprakları boyandığında yeşile
goncalar gülleştiğinde dal dal
hayat içinde hayat
can ,canana vardığında
dirildiğinde yeniden

bir rüya görüldüğünde
bir düştün uyanıldığında
gönüllere reyhanların en güzel kokuları sürüldüğünde
kalpler tebessümlerin nuruyla aydınlandığında
çehreler katıksız meveddet sevinciyle parladığında ışık ışık
aşkın ateşine atıldığında
yanıp ...yakıldığında

sancılı gecelerin karanlığında yitirilenler
çaresizliğin sesi
duygulara atılmış çeltiklerde onca sızı
gönül ummanın derinliklerinde uğuldayan
her yankı

değil mi ki
şiiirlerin içine boca edilen

her hece kalbi bir yakınlık...
baharda şavklar saçan bir yediveren
nazenin mevsimlerin ayak izleri
kor değmiş karlar gibi eriyen
paslı demirlerin parlak gümüşlere döndüğü yer
şuh bakışların tatlı gülüşlere dönüştüğü an

her bir nefes yüreğin sesi
hayata yönelik gönül seyranı
bir sancı sureti
bir heyecan busesi
farklı bir diyarın hummalarından yuvarlanmış bir kıvılcım

bir gülümseyiş,
bir bakış,
bir merhaba
ta yürekten gelen bir teşekkür
kelime kelime
dudak uçlarından dökülenler

redfer

İlyas Kaplan

Her cümlesi başka bir hikaye

saçı sakalına karışmış bir şair edasıyla
azıcık ruhaniyetle alakalı
sonra aklıma gelenleri
bir kaç hayalden ibaret
biraz da sonbahar rüzgarı esintilerinden
şiiirler yazdım

her hususta
geceler boyu uzayıp giden hikayeler yazdım
zihnime tecelliler doluştu
birkaç kafiye dolaştı
pişmanlıklar fısıldadım vakitlere
kelimeler arasında tüten her buhrana
melekler şahit

her gece aynı masum nefeslerle
zelil eden kara düşüncelerle
her gece çığlıkların delirme noktalarına
her geçenin gittiği diyarlara
her fikri işkencenin icat ettiği zamanlara
şiiirsel düşler gönderdim

bizarım kalbimin sesinden
içinde bir ömrün birikmişliği mevcut
kaç bin vaktin tanışıklığı
kaç gecenin saat üçünde yazılmışlığı
gök mavi kıyametlerden düşmüş
kırık dökük şiiirlerim

garip bir sefir gibi
heybemde düşüncelerimin cilveleri
yaz bahar kış zemheri
alnına acılar çizilmiş niceleri
kurak topraklarda gizli çöl geceleri
gün doğarken gün batarken

susmak kadar konuşmak kadar
mecnundan leylaya kadar
şiiirlerim

kimisi hummaya tutulmuş
kimisi sıtma nöbetleri geçirmiş
hepsi benden muzdarip
şiiirler yazdım
kalbimde ki her sırrı
en تنها köşeleri
her cümlesi başka bir hikaye
her faslı başka bir masal

öyle vakitsiz öyle ansız
ilhamlara gark olmuşlar
bana armağan sunuyorlar

bana ferman çıkarıyorlar
bana taç giydiriyorlar
ben onları yazıyorum

bir milyon hece
bir milyon laf
arayıp da bulamadığım
arayıp da bulur gibi olduğum
bulur gibi olup da kaçırdığım
içinde eriyip yok olduğum nice hayaller

ey varlığına kurban olduklarım
haydin uçalım kanatlanalım göklere
haydin taze duygular , heyecanlar yaşayalım
yeniden

redfer

İlyas Kaplan

Her gece istanbul

yağmurlu bir tepeden seyredirim seni
içime sığdırdığım yüreğimi sana yollarım
matemli bir kadın gibi hüzünlü ve yapayalnız
dualarla gözyaşları akıtırım
gizlice ağlarım mavi gözlüme her gece

ruhumda bir ateş ezelden beri ısıtır ümitlerimi
cemaline mahkum azatlık beklerim
uçuşan yaprakların divanesi dört mevsim rüzgarları
teninin kokusunu bırakınca hovardaca aklıma
nice özlemlere yolculuk başlatır hayallerim
muamma dolu bir rıhtımından rota alır gemilerim
gizlice el sallarım ardı sıra her gece

saraylarında taç giyerken şehzadeler yücelerden
coşkuyla akan bir nehre dönüşür sevinçlerim
dudaklarda kalan son bir şarkı söylenir
günahlarımın izleri henüz silinmemişken
gizlice eskimiş bir anı bırakırım hatırana

nemli gözlerle bekler baharlarını bu sevdalı
çaresiz acılarım depresir
yoksullaşıp yalnızlığa bürünürüm
gizlice sırlarımı alıp götürür çöpçüler her gece

düşlerime sessizce ışıklar saçılır
eski bir çağ kaybolur müjdelerinde peygamberin
ışıldayan yıldızlar bir başka doğar umutlara
o ilk heyecanı o ilk mutluluğu seninle yaşarken
gizlice hıçkırıklar düğümlenir boğazımda her gece

sonsuzluğa yankılanan muhteşem tevhit nameleri
dua bereketinde secdeye alınılar düşürür
her çağrısı emre amade
yudumlanan her nefes kadar mukaddes
yokluğunda sırlı sıklam üşürken ruhum
gizlice bir çığlık kopar caddelerinde her gece

alaca karanlık bahçelerini işgalde ecinniler
sokaklarında loş lambalar ürkütür gölgeleri
vursan kapının tokmağına şu mor evin
anlatır sana yoksulluğun bin bir hikayesini
dokunur elemleri gönlümün en mümtaz yerine
gizlice bir lanet düşer sözlerime her gece

nisan yağmurları yağarken
boğazın serin suları ana şefkatiyle kucaklardı bizi
öylece akıp giderdik kollarından
gizlice öfkelerim közlenirdi
küllerini dökerdim ardı sıra her gece

her gün batışı

ayrılık acısı çeker körpe sevdalılar
bir daha seni göremeyecek diye
o meçhul sonsuzluğa yolculukları
gizlice fısıltıları arşa yükselir her gece

gözlerindeki parıltının her bir nebzesine
zümrütten saraylar feda
gök kubbeyi nurdan ışıklara dönüştürürüm
gizlice diz çöker yalvarırım sana her gece

redfer

İlyas Kaplan

Her gün biraz daha

kısık seslere bürünmüş ruhsal bir savaş halindeyim
oysa canımdı, oysa umudumdu,
çoğu zaman da nefesimdi
sevgi ...

bu ruhsal savaş kendimle
kendi kendime ,içe doğru
çoğu zamanda uzaklara ve de uzaklardan yakınlara
çoğu zaman kavga olmuş, kargaşa olmuş

avuçlayamadığım tüm düşünce ve istekler,
baş edemediğim iç sıkıntılar, imkansızlıklar
boğulup kalıyor, başıboş dolaştığım
ayak sesleri peydahladığım kulvarlarda

bu kadar çok pişmanlıkların arasına sığınmış öfkeler
belki de geçmişin bu günkü anlamını çıkartıyor ortaya
düşünce zamanlarına hükmeden
hatırlanan her anı

yorgun kış gecelerinden sonra
kilitlenmiş düşler ,çaresizlikler kaldı geriye
velhasıl söyleyemediğim şeyler çoğu zaman
sonucuna ulaşamadığım çıkmazlar

ilk kez kızmıyorum,ilk kez değil hiddetim
olmadık zamanlarda, acı verici düş kırıklıklarına
duyguları yüreğime tutunmuş
yığılmışlar var oldukları yere...

öfkem var sebepler üzerine
her şeye rağmen
her gün yeni baştan doğarak
her gün biraz daha

sanki tüm sokaklar yalnızlığımı koşuyor
terimin sindiği,hırslarımın bütünleştiği geceye
dağınık bakışlarla siyahındayım gözlerimin
geçmişten gelen çözümsüzlükler alabildiğince

örtüyorum yalnızlığımı
ışıktan kaçırırcasına gözlerimi
cebelleşip ,kökü tükeninceye kadar
dalıyorum yürek yırtan gizemlere

redfer

İlyas Kaplan

Her gün damarlarımda sen akıyorsun annemarie

dağların hırçın, isyankar kadını
kır çiçeği gibi kokuyor tenin
öyle yanmış , öyle susamış öyle muhtaç
hasret kıvrımlarında ılık bir su gibi
ince bir sızı gibi
kutsal ateşten daha kutsi
her gün damarlarımda sen akıyorsun annemarie

ne kadar yorgun uzayıp giden yollar
ne kadar mecalsiz göçebe kuşların kanatları
babasını özleyen tüm öksüzler adına
nur yüzlü gök alınlı ihtiyar kadınlar
masallar okuyor kentin sağır evlerinde

sonsuz vaktin mızrapları kaç kez daha kırılıyor
kaç kez daha yanıyor kor yürekler
ufukların ucunda ışık sızan dehlizlerden
bir deniz ülkesinden bir gece ansızın sen de gel annemarie

gurbet akşamları yorgun hatıralarla müzdeviç
dağınık saatler karanfil kokuyor
hüzünlere müteveccih yürek ısısı
perdeler çekiliyor güneşe

ölüm kara bir bulut gibi şehrin üzerinde
eriyor kurşuni gün batımlarının kızılığ
sığırcık çığığı belki ağlayanların sesi
kaybediyorum içimdeki mavi gökleri annemarie

eski bir türkünün ucu yanık nağmesinden
kaçıncı kez düşüveriyor yapraklar
yeller estikçe

ışktan filizlenmiş hep aynı zaman
uzun mesafelere dört nala koşarken boz atlar
aşkıdan sürgün yemiş her seferinde
vücudumun nevrüz toprağı annemarie

usul usul tekrarlanıp duruyor saat
eriyen karın akan suyun rüzgarın yönü değişiyor
tene değişiyor ilk nisan yağmuru
göğüsten çıkan her nefes gibi
tek bir kalpte atıyorsun
yüzü esmer gözleri sürmeli teni kavruk annemarie

gök kubbenin mavi örtüsüne öylesine bürünmüş
gölgeye boğulmuş yer yer
mor menekşeler derin vadilerin karanlığıyla yoğrulurken

soluklar dökülüyor dudaklardan
heyhat ki seferdeyim gece gündüz
ne ovalar, ne çaylar ne dağlar

ah bir bilsen içimden neler geçiyor annemarie

saklanmış gri gölgelerde
hazan sökülüyor sararan yapraklardan
göklerin sükuta büründüğü anlarda
hey ...saçları gece rengi ,
yanakları kan kırmızı kadın
sana yazılmış bütün destanlar annemarie

redfer

İlyas Kaplan

Her katre alev onun yüzünden

duygular kutsal kinidir yüreğimin
dişimle tırnağımla ne savaşlar yaptım onlar için
zapt edilmemiş topraklarına girdim yalın kılıç
pençesine almış kıvrandırırılar beni.
en sağlam kasemlerin bile üzerinden öyle zamanlar geçti
onlardan vazgeçemedim...

yıldızları düşüren, güneşi üşüten o duygular
kimi zaman baldan tatlı,
kimi zaman zehirden acıdır.
bir bakarsın yürekleri tutuşturan ateş olurlar
bir bakarsın ocakları söndüren yangın
düşüncelerin zincire vurulması için
dudaklara dikenli tel çekilmesi için
yüreklere mühürlenmesi için .

bitmemiş düşlerin aynasında solan, renkli süslerdir
karanlık vadilerden başını gizlice kaldıran güneştir
korkaktır duygular ,tuzak kurarken ışığa ,
zulası ürkek bir yürektir.

çekerken acının zincirlerini, bir yanı yalnızlıktır,
tüter duman duman... bir yanı ıssızlıktır
sessizliğin çığlığını duymaktır duygular
yörüngesinde geçip giden koskoca bir zaman
sırları kalbime kilitli

her hazan vaktinde, önce kuruyup gidendir
her deniz gibi kendi ufkunda yitip ,kaybolandır...
kırılan aynalarda ,hep tuz buzdur duygular
bir sızıdan mütevelliit bir muammadır ..
bir gölge oluverir akşamüstü alacasına,
rengi utancından kırmızıya çalmış
bir vurgunun simgesidir duygular...

her kuyu bir yusuf için,
yasak elmalar , her gece bir masal için
her pervane bir ateş için...
bir aşk çarpıntısıdır yüreklerde duygular.

sızım sızım sızlayan sinelerin
pürtelaş iki damla gözyaşdır,
her katre alev onun yüzünden
her ayrılık zamanları
alevle tutuşturulmuş yangın yerleri
bir fısıltı halinde ,yeminle söyleniştir duygular
zeminidir, aşkın aşkla bakıştırıldığı sahralarda
antların içildiği, ahitlerin edildiği.

redfer

İlyas Kaplan

Her ne ise öyleyim toza toprağa karışmış

her ne ise öyleyim
toza toprağa karışmış

ne gökte ne yerdeyim
iç içe mücehhez
gölgesiz bir cevherim
çoğu zaman kırılğan
çoğu zaman parçalanmış
çoğu zaman dağılmış
bir derviş gibi

yeniden doğar
yeniden dökülür
suretim
şeklim
mistin hem halinde
mestin kemalindeyim

keşfedilmemiş seferlere yolculuğum ...
fena bulmaya merhale merhale
biraz daha vecd
biraz daha galeyan
bir ermiş gibi

her köşesi giz
her nefesi aziz
yakınlar bana uzak
uzaklar bana yakın..
serapa aşk içindeyim...

coşkuyla müşterek
zerre zerre zevk
ruhtan mücerret
ilk harf ...
son noktayım...
derecelerden teşekkür
cümle cümle
hece heceyim...

öylece
diz çökmüş
ölesiye
yüz süren
öylesine
secdelerdeyim
heyecan girdabında
sırrın sırrına gark olmuş
bir zahit gibi

redfer

İlyas Kaplan

Her seferinde

her şey basit bir yanılgı
her çelişki bir başka yanılgıya gebe oysa...
sızıntılar, hava boşlukları
kavissiz, yokuşsuz bir düzlükte
bir göç var
ne zaman, ne şekilde, ne yere bilinmiyor
gitmek var en sonunda
telaşa düşmeden, korkularla yanmadan

bir hüzünden bir hüzne varmak var
yetememenin, bulamamanın çaresizliği var
avutulamamış hislere sığınmak var...

her defasında
şimal rüzgarlarıyla savruluyor ruhun
kabul edilmesi mümkün olmayacak kadar
bir o kadar da ...
isme ve cisme bulaşmış is kokuları
hepsi ateşin yakıcılığı kadar keskin
öbek öbek kalplerde
zihinlerde çeşit çeşit

hüküm sürüyorlar uğradıkları her adreste
ilmek ilmek sessizlik inşa ediyorlar hep

geçmişten düşler koparıyorsun parça parça
kırıpıyorsun ,kesiyorsun deste deste
maviye boyuyorsun olmuyor
yeşille beziyorsun yetmiyor
daha uzaklara
ta ötelere koşuyorsun her defasında
ardında her bıraktığın kırmızıya dönüşüyor
yeni fikirlerin derin manalarına
ham ve pişmemiş buhranlar düşüyor

kurtulmaya çareler arıyorsun bir daha
duygularla içinin karıştığı,
vicdanın sızladığı zamanlar çoğalıyor
kendi içinde

bazen tanımsız bir hayalle ufkun aydınlanıyor
bazen gemini korkunç dalgalar hırpalıyor
kırıyor, parçalıyor düşüşler yaşıyorsun
yese kapılıyorsun
gizli gizli ağlıyorsun geceler boyu
o kadar çok .o kadar çok ki...

bir daha yanmayasın diye
bir daha ağlamayasın diye
bir daha düşmeyesin diye

oysa çabaladıkça yanıyorsun
oysa her defasında ağlıyorsun
oysa her ayağa kalkışta düşüyorsun
sahte gölgelerine yeniliyorsun
her seferinde ..

redfer

İlyas Kaplan

Her şey toz duman

yalnız sen güldükçe sevinir bu pervane
yalnız seni gördükçe neşeye boğulur
gözünün feri seninle yanar
seninle doyar
seninle kanar

senin cemalin de gülücükler batınca
yer karışır toprak küser kaskatı kesilir çiçekler
dili damağı yırtılır bulutların
kuşların kanatları kırılır
senin yüzünden zuhur eder kıyamet

sönünce yüzünde gülücükler
kabarır sinem hiddetlenir göğsüm
harap –bitap bir halde
içim cehennem nefesim alev fırtınası
için de ben kavrulurum

güneş ile ay arasına siner gündüz
güneş tutulur dolunay kararır
faydası yok artık yağın yağmurların
yüzlerce tufanın binlerce kasırganın
kuru çöle dönüşür gül bahçeleri
sönünce yüzünde gülücükler

senin bakışındır havaya düşen
seninle sararır papatyalar sarı yapraklar
baktığın yerde maviye boyanır gök
güneşin yüzü nurunla alev rengi
yer de sen gök te sen

senmişsin meğer miyarı gece ile gündüzün
senmişsin meğer ayım güneşim ışığım
senmişsin meğer toprağım göğüm yıldızım
senmişsin meğer su yağmur bahar kış
hiç kimse bilemez içimdeki sırları
benim esrarım ahımdan müteşekkil

bu kalp senden gizli değil
madaya izin yok kapıları kilitli
şifresi aşktır sevgidir sensin

kalbimin ışığı senmişsin meğer
içinde yanan ateşin pervanesiyim
seninle ışıldayan seninle tutuşan
tutsağiyim ufkumu aydınlatan kızılca denizin
her an izhar eder içindeki derdini
senden bir şeyler fisildar
seni anlatır
yüzlerce kez binlerce kez

berdüş bir hale bürünür düşünceler

hamken pişen ben olurum
madaya kalan hüsrandır vesselam

ey gönlümün ilacı beni rezili rüsva eyleme
ne istersen veririm
madem ki bu göz seni gördü
bırak seni nazar eylesin

redfer

İlyas Kaplan

Her şey zıddıyla kaim

atılan her adım bazen
provası yapılmamış bir zamana çıkar
dipsiz uçurumlara dönüşür
bugünleri yaşamayı bana babam öğretti

çocukluktan kalma saatlerde
en çok saklambaç oynarmışım
iki duvar arasında sıkışmış
sobelenmeye amade bir körebe
silip götürürdü uğruna yaşadığımız her şeyi
sevdiklerimizi çocukluk arkadaşlarımızı bir bir
bir kez sobelenme
yeter ki

ardımda salınırdı nazlı suların çağıltısı
sonbaharın sarılığı dolardı eylül yaralı kalbime
rüzgarlı havalarda yüreğime
yaprak dökümleri yaşarken
nice beyaz ümitlere tutsak
eylül olma
yeter ki

sezemiyorsan maverayı
masivadan bir şarkı söyle
içinden uzak iklimlere trenler gitsin
hiç bitmeyen yalnızlıkları taşısın
kaf dağının eteklerine
götürsün leyalinin ağıtlarını
masal olma
yeterki

her şey zıddıyla kaim
karanlık olmasa aydınlık
zıtların birbirine temasına benzer
yanlışın bittiği yerde başlayan doğru
doğrunun bittiği yerde ben
cehennem cennet gibi
sırat olma
yeter ki

redfer

İlyas Kaplan

Her Şeyde sen

tüm ruhumu ele geçirmiş hiçbir yer sensiz değil
aklım fikrim hep senle
sen içimde bir sır gibisin desem
ben bilmiyorum, sen biliyorsun desem
beni tasdikler
her zerrem her nefesim

duyduğum, işittiğim sensin
gördüğümde seninle görür,
tuttuğumda senin tutar
yürdüğümde seninle yürür
yaşattıkların anlatılmakla idrak edilemez

sen zihnimdesin
duygularımda rüyalarımda
her gece kalbimdeki arzuların özüsün
tüm iştihakım sana yönelik
tüm sevgi hislerim seninle dolu

var olmanın büyüsü
sarıyor her cihetimi kalbimin
sıcaklığı yakıyor arzularımı
emareleri ser -sebil ortalıkta
şaşkınlık, mahcubum, körkütük aşık

düşüncelerim darmadağınık her bir yana yayılmış
perişan bir hal içindeyim

seninle susar,
seninle konuşurum
seninle duyar seninle işitirim
her şey seninle güzel
seninle dirilir, seninle ölürüm
yalnızca seni sevdim
sadece sana yöneldim

her zaman
seni andı seni söyledi seni zikretti
hareket ettiği sürece dudaklarım
dilim kalbimin elçisi
hecelerde sen, sözlerde sen,
her cümlede sen

redfer

İlyas Kaplan

Her Şeyde sen varsın

seni arıyorum halbuki göz bebeğimdesin
kalbim özlüyor seni, oysa sinemdesin
tüm ruhumu ele geçirmiş hiçbir yer sensiz değil
seni anmak, seni sevmek aşkların en yücesi
aklım fikrim hep senle

hiç gitmedin hep yanımdaydın desem
hep benimleydin desem
sen içimde bir sır gibisin desem
ben bilmiyorum, sen biliyorsun desem
kalbim beni tasdikler
her zerrem de her nefesimde sen

duyduğum, işittiğim sensin
gördüğümde seninle görür, tuttuğumda senin tutar
yürüdüğümde seninle yürür
benim için eşsiz benzersizsin
daima kalbimde, daima birlikteyiz
yaşattıkların anlatılmakla idrak edilemez

sen zihnimdesin duygularımda rüyalarımdasın
her gece boyunca kalbimdeki arzuların özüsün
gözüm kulağım elim ayağımsın
tüm iştihakım sana yönelik
tüm sevgi hislerim seninle dolu

var olmanın büyüğü heyecanı sarıyor her cihetimi
aşkının sıcaklığı çok fena yakıyor
yalnız kalbimi değil bedenimin tüm azalarını
emareleri ser -sebil ortalıkta
şaşkınlık ,mahcubum ,körkütük aşık
şuursuz bir arzuyla susamışım
hiç kimse yalansın diyemeyecek kadar ayan beyan

düşüncelerim darmadağınık her bir yana yayılmış
darmadağınık bir hal içindeyim
aşkımdan sarhoş sevginle daha hoş
seninle susar ,seninle konuşurum
seninle duyar seninle işitirim

görmem ,tutmam,tatmam her Şey seninle güzel
seninle dirilir, seninle ölürüm
yalnızca seni sevdim
sadece sana yöneldim

her zaman isteyerek her zaman benimseyerek
seni andı seni söyledi seni zikretti
hareket ettiği sürece dudaklarım
dilim kalbimin elçisi
hecelerde sen, sözlerde sen ,cümlelerde sen
her Şeyde sen

sana kurban bu gönül sana hayran ...
bu kulunu rızana kabul eyle

redfer

İlyas Kaplan

Her Şeyden habersiz

tıpkı sağır ve dilsizler gibi sus
gecenin koyulaştığı anlarda
sessizliğin çatlaklarından sızanlara karşı
sus...
yeni cellatlar bekleyen kurbanlar gibi
güneşin doğduğu yerden
battığı yere kadar

sus ki üzerine zerre kadar gölge dűŐmesin
sus ki billur sularına tortular bulaŐmasın

bir nöbet yeri yok mudur sözlerinin
bir hiç uđruna yűređinde biriken öfkelere sus
duyguların çarpa çarpa köreldiği mevzilerce
yarı a, yarı tok yapılan uzun yürüyűşlerce
sarsılmaz umutlarca
uçsuz bucaksız sızılarca
sus

ruhunda ki kimsesizliğin resmini sustur
ağıdı en dokunaklı Şekilde söyleyen neyleri sustur
her Şeyden habersiz
hiçbir Şey bilmeden
kazansan da kaybetsen de
içinde vuruŐup duranlar aşkına
uğruna can verdiğin kutsalları sustur

susarsan derinleşir sırtında ki metruk hançer yarası
susarsan kırılır tutsak zamanların prangası
ıkıp gelir sevda tepelerinden izbe mutluluklar
seviŐmen leylaca olur
asırlık ateşler yanar kalbin en ince Őavkında
meryemce çilekeş sancılar çekersin

suskun karanlığın kör çukurunu vuran kurşun olur
son söz gibi yazılıp postaya atılmış mektup olur
bildiğin her ne varsa sustur
eskimiş mevsimleri
koca ınarı,
dűŐen yaprakları
eksiye dođru büyűyenleri
artıya dođru yürűyenleri
öylece kalanları sustur

sustukça pencerede tűllenir lacivert akŐamlar
her katre gözyaşın menziline ulaşır
koynunda ölü bir sevdaya soyunuyor en mahrem gizlerin
sustukça
rűyalarında begonyalar ölü zamansız
manasını dahi kavrayamadığın mecazlar konar dudaklarına
kelimelerce gidip gelmeler cem olur zihninde
sustukça

izler birikir içinin kovuklarında
kalbin şakağına lal aksanı kurşunlar saplanır

yolunu yitirmiş bir ceylanın ürkek bakışları gibi
sesin sese, harfin harfe mesafesi kadar
yüreğinde izini fark ettiğin mevta kadar sus

bumbuz bedeninin ılık bir nefesle ısınırken
damarlarında kan yürürken
nefesine nefha
suretine suret
ruhuna ruh verirken sus

haklı itirazlarından vazgeçmiştir susmak
hakkından feragat etmektir
her suskunluk birkaç göz yaşı
birkaç yağmur kırığı
bir kaç harfe muttasıl
bir kaç rakama muhalif
cana can katan bir isyandır sükunun
dudağına değen söz hatırına sus

avuç içlerini kanata kanata sus
yetim sızılarını
pişmanlıklarını gün yüzüne çıkarmak için
sus
üzerine şal diye ört yalnızlığı
çaresiz kalmadığını hatırlatmak için
suskunluğunu yüreklendirmek için
aldırma demek için
sus

bedelini ödedikçe sustur itirazlarını
sözün ateşli şahapları vursun yüzüne
aleviyle yanıp kavrulsun baharların
kalbine değsin tutuşanlar
susunlar hatırına
sus ki
lal kesilsin dilin

redfer

İlyas Kaplan

Her Şeye krum onsuz

sadece verilen bir söz bu
kimselere göstermek istenilmeyen bir sözleŐme
sessiz bir sırdaşlık
onurlu bir ittifak
tüm parçalanmıŐlıđı onaran bir senetleŐme
Çileli
bir o kadar izzetli

kalpten geçeni dile getirme
dille seslendirme
kalbin sessizliğinde demlenmiş
gönlün değirmeninde ođtlmŐ
oğt diye dile düşmüş
bedeli denmiŐ bir sevgi bu

*

susamış
hem de dudakları atlayasıya susamış
hasretin sesi
susayan
suyu çağıran
suya doğru akan
ifadesi kırık olsa da
susayanın ihtiyaı bu
iŐtiyaki
aşkı...

Çok olsa da
az olsa da
susamıŐın söyleyiŐine yetiŐemez
kalbi yok
dili yok
ylesi bir nesnedir sevgi

*

rahle-i tedrisinde diz kırmak zor
dizi dibinde oturmak zor
heyecanla konuŐulması beklenen anlarda
susulması
sessiz kalınması
sessizce düŐünülmesi zor

eđrileŐir bazen
ađrıŐımlarını yok sayarak
inat olsun diye
can yaksın diye
sessizdir sevgi
gürültüsüz dr
sancılıdır

*

tek hecede

bir ömürlük bir reverans saklı
tek nefeslik seste
devasa bir varoluş sancısı kıvranır
sevdiğinden kopuk
kokusu alınanlardan uzak
batini ve zahiri bir eşyadır

çare olmuyor bazen
doyurmuyor
sözü erİştiremiyor dudaklara

yeni bir sırla ayağa kalkıyor
kalıbıyla değil
kalbiyle var olmayı öğreniyor
sanki sevmelerin çokluğu bire inmiş
mutat akitleri sona ermiş
bedeller ödüyor

sevdiğinden vazgeçerek ispat ediyor
dokunuyor adeta
canla başla uzak durduğuna
sahihleşiyor...
seni seviyorum diyenlerin dilinden
kalbe doğru iniyor sevgi

*

yanında olduğunu görüyor
gözün görmesiyle değil
gönlün görmesiyle görüyor ince gerçeği
sevdiklerinden vazgeçişlerinde
sevenlerin safında
sevdiklerinin tarafında yer ediniyor

çilesi çekilen
bedeli ödenen bir beraberlik oluyor
başka herkesten uzaklaşıp
başka herkes çekildiğinde etrafından
sadece O'na kalıyor
O'nunla kalıyor
O'nda kalıyor
O'na yaklaşıyor sevgi

*

başka herkes yoksullaşıyor yanında
sadece O'nunla doyuyor
sadece O'na kanıyor
susayana suyu unutturuyor
susamayana susayacağını hatırlıyor

suşarak söyleniyor
çoğu kez
zamanın akışında bir yerde

bir kırılmadan ibaret sevgi
yok iken var edilişinden
yokluğa tercih edilişinden habersiz

illa ki O'...
başka kimseler değil
benzersizliğin canlı belgesi
varlığın sıcak imzası
Var'
sadece Bir'

*

hep dönüşü beklenenler adına
latif sürprizler adına
her halime refakat ediyor
çırpınışım
gayretim
tenezzülümdür sevgi

kaybettiğim için üzüldüğüm
uzak kaldığım için esflendiğim
kokusunu aldığım
görünmez bir alemde
her şeye körüm onsuz

sessizce bekleyişteyim
bir an bile şüpheye düşmemiş
şu yeryüzü şerüveninde
her şeye rağmen
bir temsilcisiyim
sevginin

redfer

İlyas Kaplan

Hercai salıncaklar kimsesiz

bir adım ötede pervazlara konmuş
birazdan uçup gidecek saka kuşları
dikenli tellerin mihlarına ruhlarını terk edip

artık batışa yönelmiş yevm
mevsimleri çatlamış nehar girizgahının
elinde yitik şehrin krokisi
zaman geçip gidiyor
esiyor rüzgar eflatun karanlıktan sıyrılıp
sonra pat diye bir yeni buhran çıkıyor karşıma
bitmek tükenmek bilmeyen döngülerden
yeni hayallerin peşinden

günlerin haftaların renklerini yitirdim
çocuk olmak istiyorum
bir o kadar çocuk
ramak kalmışken ölüme
ruhumu uçuran kanatlar kırık
kendinde kaybolmuş gölge gibi
yangınlar sancıyorum

sessizliğe iç içe kırgınlıklar mühürlü
eriyip çoğalıyor ıslak zeminler
hercai salıncaklar kimsesiz
ruhen salınmaktayım

kaybolmuş güz rüyaları gibiyim
aslında viraneyim ,derbederim
sırt üstü yattığım yerden yıldızlar seyrediyorum
tasavvurum birtakım anılar içeriyor

kurak hislerimi emziriyor yağmur
tene dokunan yürek lime lime
nefes nefese yıldızlar düşüyor
üşüyor avuç içlerim
titriyor gönül ah-u zarım

geçiyor pencere önünden gök düşümü sessizlik
hareleri vurmuş gölge kıvrımlarına
kaşla göz arasında bana göz kırpmıyor
her köşe başından

saçaklardan sarkmış mevsimin şarkıtları
hep aynı yöne doğru yağıyor yağmur
ayaza ayaklanmış siyahların gövdesinden
yıldız aşırıyorum

anın içinden geçiyorum sadece...
gördüğüm kabuslar hayaletimi boğuyor
çıkamaz bir sokağa açılan pencere gibi
görülür olmayı yitiriyorum

İçimde ki alt üst oluşların şevki eksik
düş ağırlarına takılıp düşüyor leyl
bir soluk yüzümde geziniyor
bir çığ yumağı içine hapsolmuşum
çığlıklarım göğe doğru

redfer

İlyas Kaplan

Hergün beş vakit ayasofya

bir ulvi teneffüs zili
sonsuz nefesli bir ümit
günün başköşelerinde sonsuzluğun sesi olarak çınlar
paranın para etmediği bir yerin olduğunu müjdeler
çıkarcı hesaplarının aşağıda bir yerlerde ezildiğini
ayırımcılıkların hesaplardan silindiğini
kavgaların geçmişe gömüldüğünü seslendirir ayasofya

ortak değerler inşa etmeye davet eder
geleneğin ortak değerleri üzerinde yükselir
bir şeyler kaybettirmek için değil
kaybedilen geleneği yeniden üretmek için haykırır
ayasofya

*

kubbeleri kerhen değil
bile isteye, seve seve ayakta
yanı başımızda binlerce yıldır bekler
minarelerinden seslenilir
Allah Büyüktür
her gün arşın göğüne
keskince fısıldar
İlah yoktur Allah'tan başka

şehrin fani astarını
göklerin ebedi atlasına beş yerinden diken iğne
vahyin insan kalbine kazandırdığı aydınlığın
insanın yalnızlığına karşı ürettiği değerlerin
ete kemiğe bürünmüş hali
yeryüzünden göklere uzanan işaret fişeği
ahretin sonsuzluğuna atılan düğümü ayasofya

bir hatırlatma
dipsiz unutulmuşlukları delip geçen
umutsuz karanlıkların böğrünü yırtan bir ışık kaynağı
giderek büyüyen kibir balonlarını patlatan bir çıkış
arz-u zeminde sakin bir tevekkül duruşu
gönül ateşini dindiren sadelik
duruluk anıtı ayasofya

parçalanmış akıllarımızın
kanamış kalplerimizin ilacı
bilmenin yeri
duymanın kulağı
görmenin aynası
çağırmanın dili
Bir'i istemenin adresi ayasofya

*

neydi o insanların gözlerini bulutlara diken
zeminden asumana doğru atılan her adım
çıkılan her basamak

hangi duygunun hangi hasletin gereği
oysa hamurumuz toprakla yoğrulmamış mıydı
ne vakit unuttuk hilkatimizi
ne zaman özümüzün aksi yönüne çevirdik gözlerimizi

halbuki eski zaman zalimlerinin işi değil miydi
göklere yaklaşma tutkusu
göklere yaklaşıp
yerin ve göğün tek sahibine meydan okuma arzusu

hayır
billahi değil
yarıştığı yıldızlar değil miydi
nerede şimdi
tuğlalarını dizen
balçığını pişirenler

ya
sizin için benden başka tanrı tanımıyorum diyen kişi
peygamber asası ile yarılan denizin en dibine çekilmeden önce
umduğu gibi
bulabilmiş miydi musanın tanrısını
yüzüne vurulan acziyetinden
göklere utandıran isyanından
hiçbir zaman kabullenemediği hüsrانından başka
neydi

*

ve ey benim boyun eğişle yücelen elifim
isyana değil, itaate çağırان şaheserim
Allah bir diyenim ayasofya
yerden duaları toplayıp göğe eriştirenim
gökten rahmeti alıp yere serpiştirenim
bilal'in emanetini bağrında gizleyenim
sağırlaşmasın diye kalpler
gizlediğini beş vakit seslendirenim

sen ki
ellerde nakış nakış işlendin
şehirlerin silüetine peygamber özlemiyle döşendin
yer ile göğu yol yol birleştirdin

yazık ki, isyan abidelerinin kötü ruhları kalmış bugüne
bugün gökdelenlerde muhafaza ediyor o ruh kendini hala
hala başını uzatan her kuleden kalplerimize isyan dağıtıyor
şehirlerimizi kuşatıyor
gözlerimizi yoruyor
gönüllerimizi bulandırıyor
ruhumuzu sıkıyor ısrarla...

*

sen göklerimizi süslemesen

gözlerimiz zulmet kulelerine
kasvet tepelerine mahkum kalacak
sen ağartmasan semalarımızı
karanlık yolumuzu kapatacak
taş yüreginden suzişli nağmeler doldurmasa kulaklarımızı
halimiz nice olacak

nemrutun safında olmaktır sana karşı olmak
babil kulesine alçalmaktır sana karşı olmak
firavundan emir almaktır sana karşı olmak
hamana taş taşımaktır sana karşı olmak
musanın İlahını yalanlamaktır sana karşı olmak

sana karşı olmak dimdik duran bir kölenin göğsüne
kızgın güneşte büyük bir kaya bırakmaktır
sana karşı olmak bağrındaki emanete ihanet
sesindeki çağrıya karşı durmaktır

sana karşı olmak gökdelenlerle ezilen insanlığımızı
bir kez daha ayaklar altına almaktır
sana karşı olmak Hakk'ı yalanlamak
rasulün kalbini kırmaktır

redfer

İlyas Kaplan

Hey canım hangi ihtişamın peşindesin

hey canım
hüsrânını artırma sakın
her fırsatta akseden nurlarla temizlenip
fersudeleşmiş en nadide duyguları
aksatma

hey canım
hazlarla örölü hülyalara yol bulup
kendin olmuş kendin ermiş zannetme sakın
sevda denizlerinden kopup gelen dalgalarla
sayısız isyan gemisini perişanlık sahiline
uğratma

hey canım
kör zindanlarda gözü yaşlı
kanamış bir gönül yarası olma sakın
sürgün gecelere mahyalar kurup
şamdanlarında yanmaktan göz kesilenlere
benzeme

hey canım
keşmekeş çilelerle ayaz yemiş
o süzgün bakışlının akımlarıyla helak olma sakın
hayranlık sarayının içine sızmış
cefakar bir kalbin hükümdarlığından
azl olma

hey canım
her an yangınlarda, hem de ateşte boğulanlardan
her gece yanıp kalbi eriyenlerden olma sakın
yaşlar döküp içindekileri açığa vuranlardan
hicran azabından yandıkça yananlardan
geçmiş ömründe ki masallardan

hey canım
kendi kışının hazanların da
kendi soğuğunda üşüyenlerden olma sakın
son kar tanesi eridiğinde pınarlarla hemhal
dilleri lal o sessiz sedasız akan
ırmaklardan

hey canım
hangi ihtişamın peşindesin
kokulu uykular düşleme sakın
nabzın yükseliyor büyüyor tutkuların
fikrini esir almış duyguların
yerde gökyüzünde sırlar denizinde
öylesine yürüme

hey canım
uluorta kaybedilmişleri arıyorsun
gözyaşları dökerek firakı unutma sakın

bir dervif bsnn esrarına aldanıp
firdevs cennetini umanların beyhude sevinçlerine
kapılma

redfer

İlyas Kaplan

Hey gidi kudüs

filistin diyorum kudüs diyorum
utaniyorum zindana atılan çocuklardan ...
ciğerim parçalanıyor gece gündüz
haykırışım var
dökülüyor ruhumdan öfkenin bin türlü
sapan taşlarına takılıp fırlatılıyorum

göğsümde yanıp tutuşan kinim var
kurşunlanıyor ibrahim musa isa
vuruluyor alnından muhammed

suçluyum bu şehirde
doğuştan ölüme namzet bir çocuğum
şehitlik, gazilik şerefim benim
çünkü benim adım kudüs
çünkü benim adım filistin

davut soyundanım süleymanın yusufun memleketinden
çile benim yazgım
zekerianın gözünden akan yaşım
meryemin göklere erişen feryad-ı figanımı
ismail soyuna vurulan son mühür benim
yahyanın sinesinde kanıyan yarayım
isra gecesi secdeden kalkıp gelen kutlu müjdeyim

rüyama düşen çığlıkların sahibi
ölümün kucağında filistin
koca coğrafyanın ortasında bir ceset
ömerin gözlerinde isyan edesi bir bakış
zeyneplerin avuçlarında öfkeyle sıkılan taş
kinle taşlaşmış bir yürek

mescidi aksa esir
mescidi aksa hüzünlü
mescidi aksa beni bekliyor

rüzgar getiriyor ağlayan çocuk seslerini
kan akıyor bulutların damarlarından
haykıran güneşin intikamı tutuşturuyor kalbimi
üşüyor duygularım titriyor vücudum
buz kesilen nefesin artık bir hükmü yok
kudüsü yaşıyorum yirmi dört saat

Allah aşkına peygamber aşkına
yeddi cihan her seher vakti
ışığını saçsın doğmakta olan güneş
her gece dolunay aydınlatsın çehreni
bitsin artık sessizliğin çığı

neden susarsın konuş artık kudüs
çekme ellerini ellerimden
gönlüme düşen aşkını çok görme

kutsalım diye sevmişim seni
bırakma gözlerini gözlerimden

muhammed aşkına ömer aşkına
tekbir dağına gölge düşmesin
kızıldan kaftan giydirilmiş bağrına
ebabiller taşlar yağdırsın göklerden
lime lime yüreğimi koy sapana
fırlat kahpe üstüne

bahtımda sevdandan yana adanmak varmış
zihinlere çivilenmiş acılar çekiyorum
yetim kalmış çocuklarına ağlıyorum
elimi uzattığımda dokunabilecek kadar yakınıma sana

öfkeli bir namlu gibi nasırlı elleri
henüz göbeği kesilmemiş çocukların
bitmeyen bir intikamın acısını çekiyorlar
bir nefesçik yaşamak için
bir yıldızı kucaklamak için
her gece ağlıyor için için,
ağlıyor mescidi aksa
ağlıyor kudüs

çıldırta sessizlik ,çaresizlik meğer bir hiçmiş....
ağlatamadım yüreğimi şöyle kan kırmızısı gözyaşlarıyla...
vur kalbimi kocaman kurşunla
şehit olayım senin için...

ağrılarınca selam olsun
müjdelere olsun gökyüzünün mavisine
çocuklar kudüs diye sevilsin
anneler kudüs diye emzirsin sabileri
çiçekler kudüs niyetine koklansın
her nefes kudüs olsun
kudüs olsun her çığlık

benimde yüreğimde fırtınalar kopuyor
yüreği kudüs için atan çocuklar yetiştiremedim
ömerler hamzalar yetiştiremedim
onun için seccadelere düşüyor kan lekesi
onun için serçeler vuruluyor

şehit diyarı filistin
yeryüzünün şehit halkı
beşikteki bebeklere ölüm kusuyor israil
açlık ve çaresizlik var
sapan taşlarına karşı, tanklar, helikopterler
havadan , karadan bombardımanlar var
savaşın da bir adaleti olmalı
kudüs ile ilgili rüyaları bitirdiler
bağrıma saplanan bir hançer

böğrüm vurulmuş bir yumruk filistin

daha dünyaya gözünü açmadan
bebeklerin cennete gönderilmelerini seyrediyorum
yok mu bir selahaddin daha
kudüs semalarında yeniden haykıracak
bir kahraman daha çıkmayacak mı
firavunlara dur diyecek kudüsü kurtaracak
ikinci salahaddin olmayacak mı

namluların ucunda can çekişiyor filistin
barut kusuyor makinalı tüfekler
şimşek gibi yakıyor yangın içinde yangın
taş üstünde taş gövde üstünde baş
genç, ihtiyar ,erkek, çocuk, kadın
sokaklarda cesetler
mahalle köy ev ev bir vahşet yaşanıyor

kudüse yürüyelim
her bir yanı gözyaşlarıyla ıslanmış
ağaçları kanla sulanmış kente
tekbir sesleriyle tekrar şenlesin sokaklar
bitmiş olan umutlar alevlensin
iman, özgürlük uğruna
vatan bayrak din uğruna
yeminler verelim
dönmek yok asla bu yoldan
hedef Kudüs olsun

gökte yaratılıp yere indirilen şehir
görmeli süleyman mabedi
mermer ve çinilerle bezemiş.
mavi yeşil ve sarıyla karışık
kudüsten yana dualarımı var
umutlarım var
dertlerim acılarım var
rüyalarım var ...

ruhumun tül perdeli penceresinden
kudüse.. her gün yeni den aşık oluyorum
bir gün kudüs,
diğer gün kudüs
ertesi gün yine kudüs oluyor bu aşkın adı
her adım her kalp atışı
daralıyor vakitler
daralan kalbimin karanlık taraflarını
yakıp aydınlatıyor kudüs

susturulmuş coğrafyaya tebessüm ederken şafak
bir kelebek olup gökyüzüne uçuyor çocuklar
seneler boyu hüznün sağanağına tutulmak istiyorum
bir ömür boyu taraf olmak istiyorum

bir nehir yapıp akıtmak istiyorum yüreğimi yüreğine

ey bahtı teni gibi kara çocuk
haydi gülümse gözlerime bak kalbime bak
ya yaktığın yüreğimle aydınlat bu karanlık şehirleri
ya da bu şehirleri yak yüreğim aydınlansın
suskunluk getiren yağmurlara inat
şimdi söyle en güzel şarkıları

fecr vakti ufukların nasılda süslenmiş,
ebruli kentim, mavili kentim, beyaz kentim kudüs
ay ışığında suya düşmüş rengin
akıyor bütün umutlarım sokaklarına
ikimiz ağlıyoruz her gece
gözlerimde uyuyorsun Kudüs

kanla sulandığı için mi nemli toprağın
ey gece yüzlü Kudüs
ey ölüer şehri
ey ölü sokakların sahibi
korkuyorum aynada benim olmayan yüzlerden
soğuk ve mehtapsız gecelerin kara kabuslarından

ey gök yüzünün toprakla birleştiği yer
temmuzların çığlık çığığa
ağustoslara dönüştü ruhum
ey şehit kokan sokaklar

kim ,söylesene kim ve neden vuruyor seni
oysa ne kadar çok oldu yıldızlarına bakmayalı
haberim yok mu bilmiyor musun
her gece yarısı nasıl kurşunlandığımı
ben sana ağlıyorum
sen kime ağlıyorsun

duvarlara özgürlük resimleri çizerken
yağmur sabaha kadar yağıyor
boşlukta salınıp duruyor
bir ucunda kudüs bir ucunda ben
karanlıklar içindeyim kan ve ter içindeyim

uzatılmayan ellere ağlıyorum
içimin de ta içinde, alabildiğince uzak yerlere
aynı yağmur altında ısladığım
yağmamış yağmurlarla ağlayan çocuklara
hıçkırıklarını ninni yapan filistinli annelere ağlıyorum

hey gidi kudüs
beni hıçkırıklar büyüttü
bütün örtüleri çekerek üzerime
bütün kapıları kapatarak ...
öylece ışıklar dökülüyor bulutlardan

alevli yağmurlar ıslatıyor göğsümüzü
bize fısıldanan kaç ölüm var

kudüs renginde kaç ölüm kasırgası
hey gidi Kudüs
barut kokulu gecelerde uyuyor musun
aynı kaderi yaşıyoruz
soluğumuz kadar yakın habil ile kabil
isa'nın çarmıhı gerilişi...

hey gidi kudüs
masum kalan tek şey
seher semasında ışık saçan bir yusufçuk
iki kez ölümdür susmak
her defasında yüzümde ter damlaları
her defasın da çığlıklar sığdırılıyor rüyalara
her defasında hafızamın ucunda sislenen görüntüler
her defasında sessiz sedasız çekip gitmeler
her gün sokaklarından kovulan benim

hey gidi kudüs
yere yığılır, kanatları kopar gecenin
ışıklar söner bir yıldız kalır geriye
sıcaklığını duyamayacağımız kadar uzakta
acıları, aşkları, sevgileri
sabahlara kadar gözyaşlarıma ortak
sırlarıma ortak
içimde bir kor damla
içimde filistinli çocuk
içimde kudüs ...

zihnimin saçaklarından bombalanıyorum
İsrail kabusları kurşun yağıdırıyor
bin çığlık ,bin ahu figan
kan akıyor oluk oluk filistin

beni çağırıyor gazve
beni çağırıyor şerha
beni çağırıyor beyt-ül halil
kudüs ,endülüs kadar yetim
her dem kutlu rüzgarıyla bir gam istanbul
mekkede meryemce bir suskunluk
zeynebi bir feryat kербela da
hüseyince direnişler var bosna da
birazdan çıkacak ikinci selahaddin

işgal edilmiş bir şehri boşaltır gibi
kaçıyorlar lut şehrinden kaçır gibi
kudüs suskun
kurşundan çiçeklerin şehri
bebeğin emdiği süt
ağacın çiçeği meyvesi yaprağı

toprađın kara bađrına dűsműş
bir mezar taşı kudűs

kudűs namazın seccadesi gibi
kalbin nabzının attığı yerdir
kudűs mekkedir, medinedir
o dindir imandır davadır heyecandır
kudűs tevhit Őhadet
kudűs kutsal mukades műbarek

hey zeytin dađında ki bulutları kovalayan rűzgar
hangi taşa, hangi toprağa bakarsan bak
rűyalarırma giren
aklıma ilk gelen isim sensin
henűz yeni ađmıř menekřelerin hűzűn kokuyor
her sabah çiğ damlası gibi filistine ağlıyorum

hey űzerine bombalar yađdırılan aziz Őehir
şah damarım, umudum sensin
senin için çocuklar bűyűtűyorum beřiklerde

redfer

İlyas Kaplan

Hey kutsal kılınmış zeytin ağacının yeşili

hey göğsün en sır yerini kurutan nefes
sadece kendi çıkarını gözeten kalp
hey darbe yapan güç...
hey ambargo koyan ...ablukaya alan giz
hey kriz çıkartan heyecan
hayal ile rüyanın birbirine geçtiği vakitlerde
sükutun zehrine sığınıyorum her seher
kör bir şiddete programlanmış yaratıklar
ciğerlerime yöneliyor

hey sırtımın bütün yükü, bütün ağrısı
mum aydınlığında ki gözlerim
siz kalın, ben gidiyorum
kendi zamanını kaybetmiş kentlerin sokaklarına
parçalanmış kemikleri çığlıkları bıraktım
havada çarpışmış mermi çekirdekleri bıraktım
hüzün kokan zeytin bahçelerine
defalarca kuruyan kan damlaları bıraktım
savaşlar bıraktım göğün katmanlarına
kafatasına kıyamete değin saplı kalacak mermiler bıraktım
toprak kadar kutsal ,bayrak kadar mübarek
son menzilde son durakta canlar bıraktım

hey ateşin düştüğü yerde kavrulup kalanlar hey
taşlaşmış onca beden derin ve sessiz
ölü bir kavim koskoca bir hiç
vicdanlar cehennem kamplarının dibinde
gün gelip kendini de yakacaklar
içim korlaşıyor
bir milim çığlık yok
bir gram ses yok

hey serapa serinlik, serapa rüzgar hey
hangi kan hangi azap deryasının ortasında
en sevdiklerinden en kıymetlilerinden
zinhar her şeyden vazgeçmiş bir çocuk gibiyim
merhametin hangi duyuş noktası bu
ölümle kalım arasında bir ipin ucunda
hangi kalp damarının üzerinde ortak çarpış bu

hey vurulan evlatların, çiğnenen kızların gururu
uykusuz her gecenin sabahında
yüreğim, dualarım sizinle
gözleri kimyasal silahtan kör olan baba
harabeler arasında parçalanmış evlatlarını arayan anne

hey mutemeyyizun yetimhanesindeki son yetim
hey halepin kırık yanık zeytin ağaçları
hey kurumuş hurma yaprakları

defalarca seyrettiğim şehirlerden bir kez daha geçerek
daha evvel hiç görmediğim kentler daha ürkütücü şimdi
infilak ediyorum

hey çocukluğunu, gençliğini, bulutlarını kaybetmiş ülke
denizle arasına geniş ovalar girmiş liman kentlerin nerede
bir annenin sevdasına adanmış şehirlerin nerede
yekpare sütunlar, kutsal tapınakların yerle bir olmuş
ince bir çizgide tıpkı sıratla yürür gibi yürüyorsun
ölüm kokan ve savaş haykırırları içerisinde
tavanı su, zemini su, duvarları su
dirileri karşılayan ölümler şehri
saçlarım kum karası
kuru bir yaprak gibi iliştiliyorum takvimlere
kaç gün, kaç gece

hey en ince en hassas ölçüler içinde
mağrur bakışlı cihangirlerin elinde ihya olmuş şehirler
fethedilmiş ülkeler fethedilmiş gönüller
zamanın sonsuzluğundan gelecek asırlara
nasıl heyecanla nasıl gururla bakıyorsunuz
göz kamaştırıcı hazinelerin kapısını açıyor ezan sesleri
şadırvan şırıltıları gülbank naraları
mehterin velvelesi
mevlit nağmeleri

hey bir kağıda ismimi yazıp da suyuna attığım dicle
köpüğüne bırakıyorum geçmişin en nazlı hatıralarını
senin gibi çıkıyorum yolculuklara en tekinsizce
yolumu kesen ırmaklar benden daha çok hevesli
düşüyorlar tek tek bir uçurumun başından
her yerde kin her yerde kan
musul yanıyor, halep yanıyor, şam yanıyor
filistin yanıyor, irak yanıyor, suriye yanıyor

hey ceddinin mirası topraklar
ah ki ne ah
hasret yumağına dönüştü mukaddes bir sevgi ile yüreğim
ümitler sonsuz duygular sonsuz
içime sığmayan kaç gözyaşları sonsuz

hey yağmurların en bereketli yağdığı mezopotamya
hey cennetten çıkmanın sebebi çöl
bedeli çoktan ödenmiş
ruhumda, bedenimde yanık izlerin var

hey rengine bakıp sesini işittiğim fırat
akışından, suyundan, köpüğünden, uğultundan
dünyama akan feryatlar var
birbirinden farklı değil avazlar...
maruz kalınan zulüm, hunharca katliamlar var
öyle şehirler var ki isimleri muamma

helak olmuş kavimlerin yollarından geçerek geldim
cisimlerinin yarısı var yarısı yoklar
yarısı ahrette yarısı kıyamette

hey her köyünde olmam gereken memleket
göl olup içinde balıklar büyüten şehir
yemyeşil meraları ipek seccadeye dönüşen yer
cennet mekanların emanet edildiği halk
beden ve ruhlarını sırtında taşıyan insan
nerede gecenin kandili yanıp sönen yıldızların
nerede mehtapta yıkanan palmyeli sahilin
çocukluğumun cenneti sahralarla dolu sonsuz çöllerin

hey çöl diye savrulup saklanan dört bir yan
hey kaktüslerin, develerin, vahaların ve kumun yaşadığı yer
ehramının zirvesinde bambaşka bir rotadayım
en yüksek irtifalarda yol alıyorum
nehirler, dağlar, ırmaklarla aynı saftayım
rüzgar esiyor toroslardan
ozanların coşkun sazından nağmeler geliyor
anadolu bozkırlarından ayak sesleri geliyor
tüm çağların arafında bir tozum şimdi
kutsal kitapların sayfalarına yazılmış
tövbeye el açmış bir ademim

hey içinde genç kızların hayallerini taşıyan sandık
hey yiğit askerinin elinde silah olan taliğ
hey düşmanını can evinden vuran kin
öfke olup zalime meydan okuyan ülkü
hicabın ve hicranın rengiyle boyanan ruh
sizde girin hayatla ölüm arasına

ilahi kelamı huşuyla dinlenen mabette
oymalı bir rahle olun hafızın önünde
imamın gür sesi yükselirken minber olun
bütün zarafetiyle ışıldayan cami olun
bir cami avlusunda ulu bir çınar olun
baştan başa dolaşın göğün yüzünü

hey savaşların dünyaya armağan ettiği bunca yangın
hey kutsal kılınmış zeytin ağacının yeşili
yitirilmiş merhametlerin sükunetli temennisi
üzerimde bir kanat esintisi gibi olun gecenin bu vaktinde
bir el dokunmuş da aniden uyanmışım gibi

hey zakkumun kızılca kıyamet gölgesi hey
birlerce yanın, yanın ki
nihayet milyonlar yansın
geçmişin ışığında geleceğe yürüme zamanı
alınları secdelerde unutarak
yarınlara dirilme anı

hey heyecanların ışıltılı dal uçları
coğrafyanın süt beyaz göğsüne sokulmuğ eller
elini göğsünden sıyırma vakti Şimdi
kalk ve yürü
hilalin kavsinde gönlünce keyif sr
kırlara çıkıp iek topla
parlak tağlarla zaman tünelini delip geç
gneğler doğsun sarayın ınar yaprakları ile gölgelenen yollarında
cami avlularında medrese hücrelerinde
bayramlarda, seyranlarda, düğünlerde
Şenlikler olsun

redfer

İlyas Kaplan

Hey müridi olduğum aşk

hey müridi olduğum aşk

zevk ve muhabbetle birleşip
hüsranını artırma sakın
her fırsatta akseden nurlarla temizlenip
fersudeleşmiş en nadide duyguları
aksatma sakın

hazlarla örülü hülyalara yol bulup
kendin olmuş kendin ermiş zannetme sakın
sevda denizlerinden kopup gelen dalgalarınla
sayısız isyan gemisini perişanlık sahiline
uğratma sakın

hey müridi olduğum aşk

kör zindanlarda gözü yaşlı
süveydadan dolayı yanmış bir gönül yarası olma sakın
sürgün gecelere mahyalar kurup
şamdanlarında yanmaktan göz kesilenlere
benzeme sakın

keşmekeş çilelerle ayaz yemiş
o süzgün bakışlının akımlarıyla helak olma sakın
hayranlık sarayının içine sızmış
cefakar bir kalbin hükümdarlığından
azl olma sakın

hey müridi olduğum aşk

her an yangınlardasın hem de ateşte boğulanlardan
her gece yanıp kalbi eriyenlerden olma sakın
yaşlar döküp içindekileri açığa vuranlardan
hicran azabından yandıkça yanan
bir alev olma sakın

kendi kışının hazanlarında
kendi soğukluğuyla üşüyenlerden olma sakın
son kar tanesi eridiğinde pınarlarla hemhal
dilleri lal o sessiz sedasız akan
ırmaklardan olma sakın

hey müridi olduğum aşk

bir derviş büyüsunün esrarına kapılıp
sevinç gözyaşları dökerek firakı unutturma sakın
son nefesini vermek için çırpınan
firdevs cennetini uman müritlerin
şevkinde ölme sakın

redfer

İlyas Kaplan

Hey rengine bakıp sesini işittiğim fırat

senin yüzünden
savaşların dünyaya armağan ettiği bunca yangın
kutsal kılınmış ey zeytin ağacının yeşili
yitirilmiş merhametlerin sükunetli temennisi
üzerimde bir kanat esintisi gibi ol gecenin bir vaktinde
bir el dokunmuş da aniden uyanmışım gibi

hey göğsün en sır yerini kurutan nefes
sadece kendi çıkarını gözetken kalp
hey darbe yapan güç...
hey ambargo koyan ...ablukaya alan giz...
hey kriz çıkartan heyecan

hayat ne kadar farklı
hayal ile rüyanın birbirine geçtiği vakitlerde
gözümü, kulağımı kapatınca dünya bir anlığına duruyor sanki
sükutun zehrine sığınıyorum her seher
kör bir şiddete programlanmış yaratıklar
ciğerlerime yöneliyor

hey zakkumun kızılca kıyamet gölgesi hey
birlerce yan ,yan ki
on bir, yüz on bir, bin yüz on bir, nihayet milyonlar yansın
yarınlar dirilsin
geçmişin ışığında geleceğe yürüme zamanı şimdi
alınları secdelerde unutarak

hey ateşin düştüğü yerde kavrulup kalanlar hey
onca çığlık, taşlaşmış onca beden
ölü bir kavim derin ve sessiz
koskoca bir hiç gibi...
vicdanlar cehennem kamplarının dibinde
gün gelip kendini de yakacaklar
içim korlaşıyor
bir gram ses yok

hey serapa serinlik, serapa rüzgar hey
hangi kan hangi azap deryasının ortasında
en sevdiklerinden, en sevildiklerinden, en kıymetlilerinden
zinhar her şeyden vazgeçmiş bir çocuk gibiyim

merhametin hangi duyuş noktası bu
ölümle kalım arasında bir ipin ucunda
hangi kalp damarının üzerinde ortak çarpış bu

hey çiğnenen evlatların, çiğnenen kızların gururu
uykusuz her gecenin sabahında
yüreğim ,dualarım sizinle olsun
gözleri kimyasal silahtan kör olan çocuklarla
harabeler arasında parçalanmış evlatlarını arayan annelerle
hey mutemeyyizun yetimhanesindeki son yetmiş yetimi

hey halepin kırık yanık zeytin ağaçları
hey çokça tanıdığım kurumuş hurma yaprakları
defalarca seyrettiğim şehirlerden bir kez daha geçerek
daha evvel hiç görmediğim kentler giderek daha ürkütücü şimdi
infilak ediyorum

hey çocukluğunu, gençliğini, türbelerini, bulutlarını kaybetmiş ülke
denizle arasına geniş ovalar girmiş liman kentlerin nerde
bir annenin sevdasına adanmış şehirlerin nerde
yekpare sütunlar, ürpertici tapınaklar yerle bir olmuş
ince bir çizgide tıpkı sıratla yürür gibi yürüyor
en acımasız, katı, insafsız ölümler

ölüm kokan ve savaş haykırışları içerisinde
tavanı su, zemini su, duvarları su
dirileri karşılayan ölümler şehri
saçlarım kum karası
kuru bir yaprak iliştiyorum takvimlere
kaç gün, kaç geceden ...

hey sırtımın bütün yükü, bütün ağrısı
bir mum aydınlığında gözlerim
siz kalın, ben gidiyorum
kendi zamanını kaybetmiş kentlerin sokaklarına
parçalanmış kemikleri çığlıkları bıraktım
havada çarpışmış mermi çekirdekleri bıraktım
hüzün kokan zeytin bahçelerine

defalarca kuruyan kan damlaları bıraktım
savaşlar bıraktım antik koku katmanlarına
kafatasına kıyamete değin saplı kalacak mermiler bıraktım
son menzilden dönülmüş bir durakta
al canımı
can vermek kadar can almak da kutsal

hey bir kağıda ismimi yazıp da suyuna attığım dicle
köpüğüne bıraktım geçmişin en nazlı hatıralarını
senin gibi çıkıyorum yolculuklara en tekinsizce
yolumu kesen ırmaklar benden daha çok hevesli
düşüyorlar tek tek bir uçurumun başından
her yerde kin her yerde kan var...

musul yanıyor, halep yanıyor, şam yanıyor
filistin yanıyor, irak yanıyor, suriye yanıyor
hey ceddinin mirası topraklar
ah ki ne ah
hasret yumağına dönüştü mukaddes bir sevgi ile yüreğim
ümitler sonsuz duygular sonsuz
içime sığmayan kaç gözyaşları sonsuz

hey yağmurların en bereketli yağdığı mezopotamya
hey cennetten çıkmanın sebebi çöl

bedeli çoktan ödenmiş
ruhumda, bedenimde yanık izlerin var
hey rengine bakıp sesini işittiğim fırat
akışından, suyundan, köpüğünden, uğultundan
dünyama akan feryatlar var

birbirinden ayrı değil avazlar...
maruz kalınan zulüm, hunharca katliamlar var
öyle şehirler var ki isimleri muamma
helak olmuş kavimlerin yollarından geçerek geldim
cisimlerinin yarısı var yarısı yoklar
yarısı secdede yarısı kamette
yarısı ahrette yarısı kıyamette

redfer

İlyas Kaplan

Hey üzerine bombalar yağdırılan aziz şehir

filistin diyorum kudüs diyorum ,
utaniyorum zindana atılan çocuklardan ...
ciğerim parçalanıyor gece gündüz
dökülüyor ruhumdan öfkenin bin türlü ,sapan taşlarına takılıp fırlatılıyorum

göğsümde yanıp tutuşan kinim var
kurşunlanıyor ibrahim müsa isa ,vuruluyor alnından muhammed
suçluyum bu şehirde ,doğuştan ölüme namzet bir çocuğum
çünkü benim adım kudüs ,çünkü benim adım filistin

davut soyundanım süleymanın yusufun memleketinden
zekerianın gözünden akan yaşım ,meryemin göklere erişen feryad-ı figanıyım
ismail soyuna vurulan son mühür benim ,yahyanın sinesinde kaniyan yarayım
isra gecesi secdeden kalkıp gelen kutlu müjdeyim

rüyama düşen çığlıkların sahibi ölümün kucağında filistin
ömerin gözlerinde isyan edesi bir bakış
zeynepelerin avuçlarında öfkeyle sıkılan taş ,kinle taşlaşmış bir yürek
mescidi aksa esir ,mescidi aksa hüzünlü ,mescidi aksa beni bekliyor

rüzgar getiriyor ağlayan çocuk seslerini ,kan akıyor bulutların damarlarından
güneşin intikamı tutuşturuyor kalbimi ,üşüyor duygularım titriyor vücudum
buz kesilen nefesin artık bir hükmü yok ,kudüsü yaşıyorum yirmi dört saat

Allah aşkına peygamber aşkına yedi cihan her seher vakti
her gece dolunay aydınlatsın çehreni ,bitsin artık sessizliğin çığı
neden susarsın konuş artık kudüs ,çekme ellerini ellerimden
kutsalım diye sevmişim seni ,bırakma gözlerini gözlerimden

muhammed aşkına ömer aşkına tekbir dağına gölge düşmesin
kızıldan kaftan giydirilmiş bağına ebabiller yağmur yağdırsın göklerden
lime lime yüreğimi koy sapanı fırlat kahpe üstüne
bahtımda sevdandan yana adanmak varmış ,zihinlere çivilenmiş acılar çekiyorum
yetim kalmış çocuklarına ağlıyorum
elimi uzattığımda dokunabilecek kadar yakınıma sana

öfkeli bir namı gibi nasırlı elleri çocukların
bitmeyen bir intikamın acısını çekiyorlar bir nefesçik yaşamak için
bir yıldızı kucaklamak için her gece ağlıyor için için,
ağlıyor mescidi aksa ,ağlıyor filistin

meğer bir hiçmiş....çıldırtan sessizlik ,çaresizlik
ağlatamadım yüreğimi şöyle kan kırmızısı gözyaşlarıyla...
vur kalbimi kocaman kurşunla şehit olayım senin için...
ağrılarınca selam olsun gökyüzünün mavisine
çocuklar kudüs diye sevilsin ,anneler kudüs diye emzirsin sabileri
çiçekler kudüs niyetine koklansın her nefes kudüs olsun
kudüs olsun her çığlık

yüreğimde fırtınalar kopuyor ,yüreği kudüs için atan çocuklar yetiştiremedim
ömerler hamzalar yetiştiremedim
onun için seccadelere düşüyor kan lekesi ,onun için serçeler vuruluyor

şehit diyarı filistin ,yeryüzünün şehit halkı
beşikteki bebeklere ölüm kusuyor israil
sapan taşlarına karşı, tanklar, helikopterler ,havadan , karadan bombardımanlar var
kudüs ile ilgili rüyaları bitirdiler
bağırma saplanan bir hançer ,böğrüne vurulmuş bir yumruk filistin

daha dünyaya gözünü açmadan bebeklerin cennete gönderilmelerini seyrediyorum
yok mu bir selahaddin daha kudüs semalarında yeniden haykıracak
bir kahraman daha çıkmayacak mı firavunlara dur diyecek kudüsü kurtaracak

namluların ucunda can çekişiyor filistin ,barut kusuyor makinalı tüfekler
şimşek gibi yakıyor yangın içinde yangın ,taş üstünde taş gövde üstünde baş
genç, ihtiyar ,erkek, çocuk, kadın sokaklarda cesetler
mahalle köy ev ev bir vahşet yaşanıyor

kudüse yürüyelim
her bir yanı gözyaşlarıyla ıslanmış ,ağaçları kanla sulanmış kente
tekbir sesleriyle tekrar şenlesin sokaklar ,bitmiş olan umutlar alevlensin
iman, özgürlük uğruna ,vatan bayrak din uğruna yeminler verelim
dönmek olmasın asla bu yoldan hedef kudüs olsun

gökte yaratılıp yere indirilen şehir
görmeli süleyman mabedi çinilerle bezemiş mavi yeşil sarıyla karışık
kudüsten yana dualarımı var umutlarım var
dertlerim acılarım var rüyalarım var ...

ruhumun hüznün perdeli penceresinden kudüse her gün yeniden aşık oluyorum
bir gün kudüs, diğer gün kudüs ,ertesi gün yine kudüs oluyor bu aşkın adı
her adımda daralan kalbimin karanlık taraflarını yakıp aydınlatıyor kudüs

susturulmuş coğrafyaya tebessüm ederken şafak bir kelebek olup gökyüzüne uçuyor
çocuklar
seneler boyu hüznün sağanağına tutulmak istiyorum ,bir ömür boyu taraf olmak
istiyorum
bir nehir yapıp akıtmak istiyorum yüreğimi yüreğine

ey bahtı teni gibi kara çocuk haydi gülümse gözlerime
ya yaktığın yüreğimle aydınlat bu karanlık şehirleri ,ya da bu şehirleri yak yüreğim
aydınlansın
susunluk getiren yağmurlara inat şimdi söyle en güzel şarkıları

fecr vakti ufukların nasılda süslenmiş,ebruli kentim, mavili kentim, beyaz kentim
ay ışığının suya düşmüş rengi akıyor bütün sokaklarına
ikimiz de ağlıyoruz her gece kudüs diye

ey gece yüzlü kudüs kanla sulandığı için mi nemli toprağın
ey ölümler şehri
ey ölü sokakların sahibi
korkuyorum aynada benim olmayan yüzlerden
soğuk ve mehtapsız gecelerin kara kabuslarından

ey gök yüzünün toprakla birleştiği yer
mayısların çığlık çığığa ramazana dönüştüğü yer
ey şehit kokan şehir kim ,söylesene kim ve neden vuruyorlar seni
oysa ne kadar çok oldu yıldızlarına bakmayalı
her gece yarısı ben sana ağlıyorum
sen kime ağlıyorsun

duvarlara özgürlük resimleri çizerken yağmurlar sabaha kadar
boşlukta salınıp duruyor bir ucunda kudüs bir ucunda ben
karanlıklar içindeyim kan ve ter içindeyim
uzatılamayacak ellere ağlıyorum içimin de ta içinde, alabildiğince uzak yerlere
aynı yağmur altında ısladığım yağmamış yağmurlarla ağlayan çocuklara
hıçkırıklarını ninni yapan filistinli annelere ağlıyorum

hey gidi kudüs beni hıçkırıklar büyüttü bütün kara örtüleri çekerek üzerime
bütün kapıları kapatarak ...
öylece ışıklar dökülüyor bulutlardan alevli yağmurlar ıslatıyor göğsümüzü
bize fısıldanan kaç ölüm var kudüs renginde ,kaç ölüm kasırgası
hey gidi kudüs barut kokulu gecelerde uyuyor musun
soluğumuz kadar yakın çarpmıha gerilirken meryemin isası

hey gidi kudüs iki kez ölümdür susmak
masum kalan tek şey seher semasında ışık saçan bir yusufçuk
her defasında yüzümde ter damlaları her defasın da acılar sığdırılıyor rüyalara
her defasında hafızamın ucunda sislenen görüntüler
her defasında sessiz sedasız çekip gitmeler
her gün sokaklarından kovulan benim

hey gidi kudüs yere yığılır, kanatları kopar gecelerin
ışıklar söner bir yıldız kalır geriye senden sıcaklığını duyamayacağım kadar uzakta
sabahlara kadar sırlarıma ortak içimde ki filistinli çocuk
içimde kudüs ...

zihnimin saçaklarından bombalanıyorum israil kurşun yağdırıyor
bin çığlık ,bin ahu figan kan akıyor oluk oluk filistinden

beni çağırıyor gazze beni çağırıyor şerha beni çağırıyor beyt-ül halil
kudüs ,endülüs kadar yetim
her dem kutlu rüzgarıyla bir gam istanbul
mekkede meryemce bir suskunluk
zeynebi bir feryat kerbela da
hüseyince direnişler var bosna da

işgal edilmiş bir şehri boşaltır gibi kaçıyorlar lut şehriden kaçır gibi
kurşundan çiçeklerin şehri kudüs suskun
bebeğin emdiği süt, ağacın çiçeği meyvesi yaprağı
toprağın kara bağına düşmüş bir mezar taşı şimdi filistin

kudüs namazın seccadesi gibi nabzın attığı yerdir
kudüs mekkedir, medinedir dindir imandır davadır heyecandır
kudüs tevhit şahadet kudüs kutsal mukades mübarek

hey zeytin dağında ki bulutları kovalayan rüzgar hangi taşa, hangi toprağa bakarsan
bak
rüyalarıma giren ,aklıma ilk gelen isim sensin
henüz yeni açmış menekşelerin hüzün kokuyor
her sabah çiğ damlası gibi filistine ağlıyorum

hey üzerine bombalar yağdırılan aziz şehir şah damarım, umudum sensin
senin için çocuklar büyütüyorum beşiklerde

redfer

İlyas Kaplan

Hey üzerine bombalar yağdırılan aziz şehir kudüs

filistin diyorum kudüs diyorum
utaniyorum zindana atılan çocuklardan ...
ciğerim parçalanıyor gece gündüz
haykırışım var
dökülüyor ruhumdan öfkenin bin türlü
sapan taşlarına takılıp fırlatılıyorum

göğsümde yanıp tutuşan kinim var
kurşunlanıyor ibrahim musa isa
vuruluyor alnından muhammed

suçluyum bu şehirde
doğuştan ölüme namzet bir çocuğum
şehitlik, gazilik şerefim benim
çünkü benim adım kudüs
çünkü benim adım filistin

davut soyundanım süleymanın yusufun memleketinden
çile benim yazgım
zekerianın gözünden akan yaşım
meryemin göklere erişen feryad-ı figanım
ismail soyuna vurulan son mühür benim
yahyanın sinesinde kanıyan yarayım
isra gecesi secdeden kalkıp gelen kutlu müjdeyim

rüyama düşen çığlıkların sahibi
ölümün kucağında filistin
koca coğrafyanın ortasında bir ceset
ömerin gözlerinde isyan edesi bir bakış
zeyneplerin avuçlarında öfkeyle sıkılan taş
kinle taşlaşmış bir yürek

mescidi aksa esir
mescidi aksa hüzünlü
mescidi aksa beni bekliyor

rüzgar getiriyor ağlayan çocuk seslerini
kan akıyor bulutların damarlarından
haykıran güneşin intikamı tutuşturuyor kalbimi
üşüyor duygularım titriyor vücudum
buz kesilen nefesin artık bir hükmü yok
kudüsü yaşıyorum yirmi dört saat

Allah aşkına peygamber aşkına
yeddi cihan her seher vakti
ışığını saçsın doğmakta olan güneş
her gece dolunay aydınlatsın çehreni
bitsin artık sessizliğin çığı
neden susarsın konuş artık kudüs
çekme ellerini ellerimden
gönlüme düşen aşkını çok görme
kutsalım diye sevmişim seni

birakma gözlerini gözlerimden

muhammed aşkına ömer aşkına
tekbir dağına gölge düşmesin
kızıldan kaftan giydirilmiş bağrına
ebabiller taşlar yağdırsın göklerden
lime lime yüreğimi koy sapana
fırlat kahpe üstüne
bahtımda sevdandan yana adanmak varmış
zihinlere çivilenmiş acılar çekiyorum
yetim kalmış çocuklarına ağlıyorum
elimi uzattığımda dokunabilecek kadar yakınım sana

öfkeli bir namlu gibi nasırlı elleri
henüz göbeği kesilmemiş çocukların
bitmeyen bir intikamın acısını çekiyorlar
bir nefesçik yaşamak için
bir yıldızı kucaklamak için
her gece ağlıyor için için,
ağlıyor mescidi aksa
ağlıyor kudüs

çıldırta sessizlik ,çaresizlik meğer bir hiçmiş....
ağlatamadım yüreğimi şöyle kan kırmızısı gözyaşlarıyla...
vur kalbimi kocaman kurşunla
şehit olayım senin için...
ağıtılınca selam olsun
müjdeler olsun gökyüzünün mavisine
çocuklar kudüs diye sevilsin
anneler kudüs diye emzirsin sabileri
çiçekler kudüs niyetine koklansın
her nefes kudüs olsun
kudüs olsun her çığlık

benimde yüreğimde fırtınalar kopuyor
yüreği kudüs için atan çocuklar yetiştiremedim
ömerler hamzalar yetiştiremedim
onun için seccadelere düşüyor kan lekesi
onun için serçeler vuruluyor

şehit diyarı filistin
yeryüzünün şehit halkı
beşikteki bebeklere ölüm kusuyor israil
açlık ve çaresizlik var
sapan taşlarına karşı, tanklar, helikopterler
havadan , karadan bombardımanlar var
savaşın da bir adaleti olmalı
kudüs ile ilgili rüyaları bitirdiler
bağrıma saplanan bir hançer
böğrümde vurulmuş bir yumruk filistin

daha dünyaya gözünü açmadan

bebeklerin cennete gönderilmelerini seyrediyorum
yok mu bir selahaddin daha
kudüs semalarında yeniden haykıracak
bir kahraman daha çıkmayacak mı
firavunlara dur diyecek kudüsü kurtaracak
ikinci salahaddin olmayacak mı

namluların ucunda can çekişiyor filistin
barut kusuyor makinalı tüfekler
şimşek gibi yakıyor yangın içinde yangın
taş üstünde taş gövde üstünde baş
genç, ihtiyar ,erkek, çocuk, kadın
sokaklarda cesetler
mahalle köy ev ev bir vahşet yaşanıyor

kudüse yürüyelim
her bir yanı gözyaşlarıyla ıslanmış
ağaçları kanla sulanmış kente
tekbir sesleriyle tekrar şenlesin sokaklar
bitmiş olan umutlar alevlensin
iman, özgürlük uğruna
vatan bayrak din uğruna
yeminler verelim
dönmek yok asla bu yoldan
hedef Kudüs olsun

gökte yaratılıp yere indirilen şehir
görmeli süleyman mabedi
mermer ve çinilerle bezemiş.
mavi yeşil ve sarıyla karışık
kudüsten yana dualarımı var
umutlarım var
dertlerim acılarım var
rüyalarım var ...

ruhumun tül perdeli penceresinden
kudüse.. her gün yeni den aşık oluyorum
bir gün kudüs,
diğer gün kudüs
ertesi gün yine kudüs oluyor bu aşkın adı
her adım her kalp atışı
daralıyor vakitler
daralan kalbimin karanlık taraflarını
yakıp aydınlatıyor kudüs

susturulmuş coğrafyaya tebessüm ederken şafak
bir kelebek olup gökyüzüne uçuyor çocuklar
seneler boyu hüznün sağanağına tutulmak istiyorum
bir ömür boyu taraf olmak istiyorum
bir nehir yapıp akıtmak istiyorum yüreğimi yüreğine

ey bahtı teni gibi kara çocuk

haydi gülümse gözlerime bak kalbime bak
ya yaktığın yüreğimle aydınlat bu karanlık şehirleri
ya da bu şehirleri yak yüreğim aydınlansın
suskunluk getiren yağmurlara inat
şimdi söyle en güzel şarkıları

fecr vakti ufukların nasılda süslenmiş,
ebruli kentim, mavili kentim, beyaz kentim kudüs
ay ışığında suya düşmüş rengin
akıyor bütün umutlarım sokaklarına
ikimiz ağlıyoruz her gece
gözlerimde uyuyorsun Kudüs

kanla sulandığı için mi nemli toprağın
ey gece yüzlü Kudüs
ey ölüer şehri
ey ölü sokakların sahibi
korkuyorum aynada benim olmayan yüzlerden
soğuk ve mehtapsız gecelerin kara kabuslarından

ey gök yüzünün toprakla birleştiği yer
temmuzların çığlık çığığa
ağustoslara dönüştü ruhum
ey şehit kokan sokaklar
kim ,söylesene kim ve neden vuruyor seni
oysa ne kadar çok oldu yıldızlarına bakmayalı
haberini yok mu bilmiyor musun
her gece yarısı nasıl kurşunlandığımı
ben sana ağlıyorum
sen kime ağlıyorsun

duvarlara özgürlük resimleri çizerken
yağmur sabaha kadar yağıyor
boşlukta salınıp duruyor
bir ucunda kudüs bir ucunda ben
karanlıklar içindeyim kan ve ter içindeyim
uzatılamayacak ellere ağlıyorum
içimin de ta içinde, alabildiğince uzak yerlere
aynı yağmur altında ısladığım
yağmamış yağmurlarla ağlayan çocuklara
hıçkırıklarını ninni yapan filistinli annelere ağlıyorum

hey gidi kudüs
beni hıçkırıklar büyüttü
bütün örtüleri çekerek üzerime
bütün kapıları kapatarak ...
öylece ışıklar dökülüyor bulutlardan
alevli yağmurlar ıslatıyor göğsümüzü
bize fısıldanan kaç ölüm var
kudüs renginde kaç ölüm kasırgası
hey gidi Kudüs
barut kokulu gecelerde uyuyor musun

aynı kaderi yaşıyoruz
soluğumuz kadar yakın habil ile kabil
isa'nın çarmıhı gerilişi...

hey gidi kudüs
masum kalan tek şey
seher semasında ışık saçan bir yusufçuk
iki kez ölümdür susmak
her defasında yüzümde ter damlaları
her defasın da çığlıklar sığdırılıyor rüyalara
her defasında hafızamın ucunda sislenen görüntüler
her defasında sessiz sedasız çekip gitmeler
her gün sokaklarından kovulan benim

hey gidi kudüs
yere yığılır, kanatları kopar gecenin
ışıklar söner bir yıldız kalır geriye
sıcaklığını duyamayacağımız kadar uzakta
acıları, aşkları, sevgileri
sabahlara kadar gözyaşlarıma ortak
sırlarıma ortak
içimde bir kor damla
içimde filistinli çocuk
içimde kudüs ...

zihnimin saçaklarından bombalanıyorum
İsrail kabusları kurşun yağıdırıyor
bin çığlık ,bin ahu figan
kan akıyor oluk oluk filistin

beni çağırıyor gazve
beni çağırıyor şerha
beni çağırıyor beyt-ül halil
kudüs ,endülüs kadar yetim
her dem kutlu rüzgarıyla bir gam istanbul
mekkede meryemce bir suskunluk
zeynebi bir feryat kербela da
hüseyince direnişler var bosna da
birazdan çıkacak ikinci selahaddin

işgal edilmiş bir şehri boşaltır gibi
kaçıyorlar lut şehrinden kaçır gibi
kudüs suskun
kurşundan çiçeklerin şehri
bebeğin emdiği süt
ağacın çiçeği meyvesi yaprağı
toprağın kara bğırına düşmüş
bir mezar taşı kudüs

kudüs namazın seccadesi gibi

kalbin nabzının attığı yerdir
kudüs mekkedir, medinedir
o dindir imandır davadır heyecandır

kudüs tevhit şahadet
kudüs kutsal mukades mübarek

hey zeytin dağında ki bulutları kovalayan rüzgar
hangi taşa, hangi toprağa bakarsan bak
rüyalarımaya giren
aklıma ilk gelen isim sensin
henüz yeni açmış menekşelerin hüznü kokuyor
her sabah çığ damlası gibi filistine ağlıyorum

hey üzerine bombalar yağdırılan aziz şehir
şah damarım, umudum sensin
senin için çocuklar büyütüyorum beşiklerde

23/7 /2017

Redfer

İlyas Kaplan

Hey zeytin dağında ki bulutları kovalayan rüzgar

Filistin diyorum Kudüs diyorum
utaniyorum zindana atılan çocuklardan ...
ciğerim parçalanıyor gece gündüz
haykırışım var
dökülüyor ruhumdan öfkenin bin türlü
sapan taşlarına takılıp fırlatılıyorum

göğsümde yanıp tutuşan kinim var
kurşunlanıyor İbrahim Musa İsa
vuruluyor alnından Muhammed

suçluyum bu şehirde
doğuştan ölüme namzet bir çocuğum
şehitlik, gazilik şerefim benim
çünkü benim adım Kudüs
çünkü benim adım Filistin

Davut soyundanım Süleymanın Yusufun memleketinden
çile benim yazgım
Zekeriyânın gözünden akan yaşım
meryemin göklere erişen feryad-ı figanımı
İsmail soyuna vurulan son mühür benim
Yahyanın sinesinde kanıyan yarayım
isra gecesi secdeden kalkıp gelen kutlu müjdeyim

rüyama düşen çığlıkların sahibi
ölümün kucağında filistin
koca coğrafyanın ortasında bir ceset
Ömerin gözlerinde isyan edesi bir bakış
zeyneplerin avuçlarında öfkeyle sıkılan taş
kinle taşlaşmış bir yürek

Mescidi Aksa esir
Mescidi Aksa hüzünlü
Mescidi Aksa beni bekliyor

rüzgar getiriyor ağlayan çocuk seslerini
kan akıyor bulutların damarlarından
haykıran güneşin intikımı tutuşturuyor kalbimi
üşüyor duygularım titriyor vücudum
buz kesilen nefesin artık bir hükmü yok
Kudüsü yaşıyorum yirmi dört saat

Allah aşkına Peygamber aşkına

yedi cihan her seher vakti
işığını saçsın doğmakta olan güneş
her gece dolunay aydınlatsın çehreni
bitsin artık sessizliğin çığılı
neden susarsın konuş artık kudüs
çekme ellerini ellerimden
gönlüme düşen aşkını çok görme
kutsalım diye sevmişim seni
bırakma gözlerini gözlerimden

Muhammed aşkına Ömer aşkına
tekbir dağına gölge düşmesin
kızıldan kaftan giydirilmiş bağrına
ebabiller taşlar yağdırsın göklerden
lime lime yüreğimi koy sapana
fırlat kahpe üstüne
bahtımda sevdandan yana adanmak varmış
zihinlere çivilenmiş acılar çekiyorum
yetim kalmış çocuklarına ağlıyorum
elimi uzattığımda dokunabilecek kadar yakınım sana

öfkeli bir namlu gibi nasırlı elleri
henüz göbeği kesilmemiş çocukların
bitmeyen bir intikamın acısını çekiyorlar
bir nefesçik yaşamak için
bir yıldızı kucaklamak için
her gece ağlıyor için için,
ağlıyor mescidi aksa
ağlıyor kudüs

çıldırta sessizlik ,çaresizlik meğer bir hiçmiş....
ağlatamadım yüreğimi şöyle kan kırmızısı gözyaşlarıyla...
vur kalbimi kocaman kurşunla
şehit olayım senin için...
ağıtlarınca selam olsun
müjdeler olsun gökyüzünün mavisine
çocuklar kudüs diye sevilsin
anneler kudüs diye emzirsin sabileri
çiçekler kudüs niyetine koklansın
her nefes kudüs olsun
kudüs olsun her çığılık

benimde yüreğimde fırtınalar kopuyor
yüreği Kudüs için atan çocuklar yetiştiremedim
Ömerler Hamzalar yetiştiremedim
onun için seccadelere düşüyor kan lekesi
onun için serçeler vuruluyor

şehit diyarı Filistin
yeryüzünün şehid halkı
beşikteki bebeklere ölüm kusuyor israil
açlık ve çaresizlik var
sapan taşlarına karşı, tanklar, helikopterler
havadan , karadan bombardımanlar var
savaşın da bir adaleti olmalı
Kudüs ile ilgili rüyaları bitirdiler
bağırma saplanan bir hançer
böğrüm vurulmuş bir yumruk Filistin

daha dünyaya gözünü açmadan
bebeklerin cennete gönderilmelerini seyrediyorum
yok mu bir Salahaddin daha
Kudüs semalarında yeniden haykıracak
bir kahraman daha çıkmayacak mı
Firavunlara dur diyecek kudüsü kurtaracak
ikinci Salahaddin olmayacak mı

namluların ucunda can çekişiyor filistin
barut kusuyor makinalı tüfekler
şimşek gibi yakıyor yangın içinde yangın
taş üstünde taş gövde üstünde baş
genç, ihtiyar ,erkek,çocuk, kadın
sokaklarda cesetler
mahalle köy ev ev bir vahşet yaşanıyor

Kudüse yürüyelim
her bir yanı gözyaşlarıyla ıslanmış
ağaçları kanla sulanmış kente
tekbir sesleriyle tekrar şenlesin sokaklar
bitmiş olan umutlar alevlensin
iman, özgürlük uğruna
vatan bayrak din uğruna
yeminler verelim
dönmek yok asla bu yoldan
hedef Kudüs olsun

"gökte yaratılıp yere indirilen şehir."
görmeli Süleyman Mabedi
mermer ve çinilerle bezemiş.
mavi yeşil ve sarıyla karışık
Kudüsten yana dualarımı var
umutlarım var
dertlerim acılarım var
rüyalarım var ...

ruhumun tül perdeli penceresinden
Kudüse.. Her gün yeni den aşık oluyorum
bir gün Kudüs,
diğer gün Kudüs
ertesi gün yine Kudüs oluyor bu aşkın adı
her adım her kalp atışı
daralıyor vakitler
daralan kalbimin karanlık taraflarını
yakıp aydınlatıyor Kudüs

susturulmuş coğrafyaya tebessüm ederken şafak
bir kelebek olup gökyüzüne uçuyor çocuklar
seneler boyu hüznün sağanağına tutulmak istiyorum
bir ömür boyu taraf olmak istiyorum
bir nehir yapıp akıtmak istiyorum yüreğimi yüreğine
ey bahtı teni gibi kara çocuk
haydi gülümse gözlerime bak kalbime bak
ya yaktığın yüreğimle aydınlat bu karanlık şehirleri
ya da bu şehirleri yak yüreğim aydınlansın
susunluk getiren yağmurlara inat
şimdi söyle en güzel şarkıları

fecr vakti ufukların nasılda süslenmiş,
ebruli kentim, mavili kentim, beyaz kentim Kudüs
ay ışığında suya düşmüş rengin
akıyor bütün umutlarım sokaklarına
ikimiz ağlıyoruz her gece
gözlerimde uyuyorsun Kudüs

kanla sulandığı için mi nemli toprağın
ey gece yüzlü Kudüs
ey ölümler şehri
ey ölü sokakların sahibi
korkuyorum aynada benim olmayan yüzlerden
soğuk ve mehtapsız gecelerin kara kabuslarından

ey gök yüzünün toprakla birleştiği yer
temmuzların çığlık çığığa
ağustoslara dönüştü ruhum
ey şehit kokan sokaklar
kim ,söylesene kim ve neden vuruyor seni
oysa ne kadar çok oldu yıldızlarına bakmayalı
haberim yok mu bilmiyor musun
her gece yarısı nasıl kurşunlandığımı
ben sana ağlıyorum
sen kime ağlıyorsun

duvarlara özgürlük resimleri çizerken
yağmur sabaha kadar yağıyor

boşlukta salınıp duruyor
bir ucunda Kudüs bir ucunda ben
karanlıklar içindeyim kan ve ter içindeyim
uzatılamayacak ellere ağlıyorum
içimin de ta içinde, alabildiğince uzak yerlere
aynı yağmur altında ısladığım
yağmamış yağmurlarla ağlayan çocuklara
hıçkırıklarını ninni yapan Filistinli annelere ağlıyorum

hey gidi kudüs
beni hıçkırıklar büyüttü
bütün örtüleri çekerek üzerime
bütün kapıları kapatarak ...
öylece ışıklar dökülüyor bulutlardan
alevli yağmurlar ıslatıyor göğsümüzü
bize fısıldanan kaç ölüm var
kudüs renginde kaç ölüm kasırgası
hey gidi Kudüs
barut kokulu gecelerde uyuyor musun
aynı kaderi yaşıyoruz
şoluğumuz kadar yakın Habil ile Kabil
İsa'nın çarmıhı gerilişi...

hey gidi Kudüs
masum kalan tek şey
seher semasında ışık saçan bir yusufçuk
iki kez ölümdür susmak
her defasında yüzümde ter damlaları
her defasın da çığlıklar sığdırılıyor rüyalara
her defasında hafızamın ucunda sislenen görüntüler
her defasında sessiz sedasız çekip gitmeler
her gün sokaklarından kovulan benim

hey gidi Kudüs
yere yığılır, kanatları kopar gecenin
ışıklar söner bir yıldız kalır geriye
sıcaklığını duyamayacağımız kadar uzakta
acıları, aşkları, sevgileri
sabahlara kadar gözyaşlarıma ortak
sırlarıma ortak
içimde bir kor damla
içimde Filistinli çocuk
içimde Kudüs ...

zihnimin saçaklarından bombalanıyorum
İsrail kabusları kurşun yağıdırıyor
bin çığlık ,bin ahu figan
kan akıyor oluk oluk Filistin

beni çağırıyor Gazve

Beni çağırıyor Şerha
Beni çağırıyor Beyt-ül Halil
Kudüs ,Endülüs kadar yetim
her dem kutlu rüzgarıyla bir gam İstanbul
Mekke'de Meryemce bir suskunluk
Zeynebi bir feryat Kerbelada
Hüseyin'ce direnişler var Bosnada
birazdan çıkacak ikinci Selahaddin

işgal edilmiş bir şehri boşaltır gibi
kaçıyorlar Lut şehrinden kaçır gibi
Kudüs suskun
kurşundan çiçeklerin şehri
bebeğin emdiği süt
ağacın çiçeği meyvası yaprağı
toprağın kara bağına düşmüş
bir mezar taşı kudüs

Kudüs namazın seccadesi gibi
kalbin nabzının attığı yerdir
Kudüs Mekke'dir, Medine'dir
O dindir, imandır, davadır, heyecandır

Kudüs tevhit şahadet
Kudüs Kutsal mukades mübarek

hey zeytin dağında ki bulutları kovalayan rüzgar
hangi taşta, hangi toprağa bakarsan bak
rüyalarımın giren aklıma ilk gelen isim sensin
henüz yeni açmış menekşelerin hüznü kokuyor
her sabah çığ damlası gibi Filistine ağlıyorum

hey üzerine bombalar yağdırılan aziz şehir
şah damarım, umudum sensin
senin için çocuklar büyütüyorum beşiklerde

"Haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır"

redfer

İlyas Kaplan

Heyecanlar salkım saçak

gizler çözen gecelerimiz
geceyi düğümleyen gizlerde gizlensin
münzevi düşler eklensin ahlarımıza
ötelere erişen rüyalara zincirler
hep kara sevdalara dönüşsün gecelerimiz

pusatsız kalsın küheylanlar
kılıçsız, kargısız, koysunlar süvarileri
ecinni raksların ateşi sıçrasın hayallere
kutsal vadilerde nalınlar unutulsun

parlayan yıldızlarımızdan parıltılar düşsün bahtımıza
son fasılda güneşlerimizden ışıltılar insin
yorulan bulutlardan karlar yağsın üzerimize
efsunlu zamanlarda ham hayaller dolsun göğsümüze

yerle gök arasında ıslak bir süzülüşle çoğalsın sırlar
aheste insin bir bir kar taneleri
her kar tanesi bir arınma çabamız olsun
aşka dönüşsün zeminler ve zamanlar

gök ile yer arasında hangi varlığa adansın ruhlarımız
hangi renk ile iltica etsin içimize huzur
hangi kanatlarla varsın arşın katlarına umutlarımız
hangi burçlar ve feleklere tutulsun

çatlasın rüzgarın çehresi
heceler yarım yamalak kalsın
heyecanlar salkım saçak..
göge açık avuçlardan melekler uçsün sonra
güneşi ve ayı tutuşturan ah kıvılcımlarına inat
ilk kıvılcımlar süzölsün taşlaşan yüreklerden

redfer

İlyas Kaplan

Hızmalı annenin zılgıtları

siz ey, evvelce kömür karasında yanan,
sonra gönül yarasında ağlayan şehirler
siz zambak zambak... sonra bayrak bayrak...
kendinizi dostluğa ilikleyerek yaşamadınız mı bu topraklarda

siz ey, düşmanlar iken birbirinin suyunda dost olan nehirler
hani siz firuze akşamların alacasında akanlardınız
hani siz kol kola girdiğinizde saadetin çağı asumanlardınız

siz ey , umutları hüznle büyüten karlı dağlar
hani siz karanlığın kudurmuş ağzında parlayan hilallerdiniz
hani siz gökte ve yerdekilerin muştusu , mutluluğu idiniz

ey siz süreyyanın parıltılarıyla aydınlanan bereketli ovalar
hani siz ışık ışık çil çil yanardınız yorgun gecenin içinde
hani siz açamayan goncaların karanlık tarlasında bir çolpandınız

siz ey kurşun sesinde duaya durmuş ağıtlar
hani siz kelebeklerin kanadı gibi titrek söylenmeyen sözlerdiniz
hani siz ateşlerde tutuşan alevler gibi bağırklar yakan közlerdiniz

siz ey sesi çığlık çığlık olmuş hızmalı annenin zılgıtları
hani siz geceleri matem matem gözyaşlarında acıydınız
hani siz mabet mabet feryatların gök kubbede kalan sedalarıydınız
hani siz can sermayesi savaşta bitenlerin şahadetleriydiniz

siz ey mahşer alacası bu dünyada hainlerin çaldığı son şafaklar
hani siz gencecik çiçekler göklerdeki yıldız düşlerdiniz
hani siz gün batımında tüllenen hayallerdiniz
hani siz alaca karanlıklara çarpan yüreklere dokunanlardınız

şimdi bir halı gibi sizi altımızdan çekmek istiyorlar
ölüm ve yaşamın iç içe geçtiği bir coğrafyayı
şimdi kendi kavgamızda battıkça bizi boğmak istiyorlar

şimdi bitip tükenmek bilmeyen ıstıraplara bırakmak istiyorlar
şimdi boğuk sancıları böğrümüze saplamak istiyorlar
mor pencerelerden içeriye düşen hayalleri vurmak istiyorlar

siz ey zamanın zembereğinde son kez kıvrananlar
hangi dil lal olmuşta ,hangi yürek nasıl bir derde düşmüşste
siz nasıl bir melanetin dertlerini yükleyip fısıldıyorsunuz

siz hey susanların yastığında nedamet gözyaşları
siz nasıl bir ağlamanın yalın unutuşlarısınız
siz hangi derman dilenen biçare hastaların kalbine akan zehirsiniz

siz hey sayısızca yıldızların kaydığı geceler
siz hey gümüş tenli mehtapları arayan ibrahimlerin türküsü
siz yıllarca Hak peşinde koşan gül cemali nasıl da gördünüz

ey en acı günleri en son yaşayan köyler

ey kurak iklimlerde bereket yeşerten vadiler
sizin için bu toprakların çocukları dalga dalga şehit düştüler
tarihten tarihe, çağdan çağa, devirden devire
sizin için son askerler , son nefesini verdiler...

siz hey ayyıldızlı bir mezara bile koyulamayan kırık kanatlılar
siz hey ay yıldızlı desenlere sarılı yiğitler
siz hey toprağa bile düşmemiş körpe tohumlar
sizlere aşk olsun
sizlere can borcumuz olsun

redfer

İlyas Kaplan

Hicranın sesi

sevdalar kokusunu ayırık otlarının kökünde bırakmış
gökyüzünde görünmez olmuş güneş
artık işi bitmiş ışıklar saçmanın faydası yok
bu gidiş hiç olmadığı kadar yola bağlıyor seni
tam burada ağıtlar yakılmış eskiden bir zamanda
artık sus...
peşin sıra giden boşluklar
sonsuz...

etrafında dönüp durmada her zerre
baş döndürücü bir hızla hislerin
bir ziyanın nuru içinde gözlerin
kendinden geçmiş
ulvi bir yalnızlığın son anlamına mühürleniyorsun

bütün mihnet, bütün gam, derdinle
mest olmuş da gelmişken elest bezminden
senin başına gelen bütün üzüntüler senin
cefalar altında ezilerek benlikten kurtulmak senin

mevsimler bağrına basıyor yokluğu
iklimler bitimsiz özlemler savuruyor bir kez daha
fısıltılar hasretin aksını on ikiden vuracak şekilde
bir düzlüğe düşüyor cümle cümle
zihnin tüm fiillerini unutuyorsun

yürüyüp giden kervanlar sır
baharın muştusu gizli
hicranın sesi binlerce
binlerce çeşit aşk ortaya dökülmüş
alınan her nefes sevdalar diriltmekte
solmaya mahkum can çiçeklerin
eriyip gitmede
tahayyülünde ki şekil
hayalinde ki temsil

geri dönüş ihtimalin yok
azgın bir buhranın pençesinde
bazen gitmeye
bazen gitmemeye
ruhun yorgun
zihnin yorgun

öyle olaylar
öyle zamanlar sığmış
tozlanmış , küflenmiş kalp odalarına
ocaklar söndüğünde
yürekler yandığında
dermanın biter geri dönemezsin

bir kez daha ufkun matemli ninnisini dinle
içinde ürperen yalnızlıkların tutarsız

böylesi bir aldanmışlık tutkusunu ilk kez
ilk defa titreyen damarlarında hissediyorsun
çığlık yüklü tüm yangınların
yeniden harlanıyor kalbin kılcal damarlarında

yeni bir rönesansı savunuyor ruhun
hissizliğin adını koyuyor her şey
yıllardan sonra uluorta bırakılmış
kaybedilmişsin

ardında bıraktığın kaldırımlar
başka bir mevsimi mırıldanıyor
korkuya benzeyen bulutlar gibi loşsun artık
çingirak sesleriyle uyanıyorsun uykundan
eski bir verandanın solgun asma yapraklarına takılıyor gözlerin

köhne patikaları aştığında
çarşaf gibi serilmiş tarlalardasın
içli seslenişleri burada bırakmışlar
hepsini avucuna sığdırıyorsun

tek bir ağır aksak nefesin kalmış
aklın fısıldıyor
ne kadar bekleyişle tutuklanmış kıvrım varsa
nedensiz bir arayışın şahikasına demirliyorsun
hasretin aksına vuracak nihai susuş bu
müteşekkir ve mahcupsun...

redfer

İlyas Kaplan

Hiç değişmiyor hayaller

canı delip geçiyor yine
ruhun eşiğine oturup susuyor
dört yanı dört duvarla çevrili
yalan görüntülerle çoğalıyor aynalara bakarken

belki de toprağın bağrına değdiği kadar değmiyor kalbe
taşları parçaladığı kadar çözemiyor kalbin katılığını
göğse hiç dokunmuyor gözlere dokunduğu kadar
hiç değişmiyor hayallere yazılanların sonucu

küstürülmüş tüm dostlar kapı önünde ağlarken
terk edilen sevgililer kucağına dökerken gözyaşlarını
ölümün parçaladığı her beden bir kan pıhtısı
Çıkmaz sokaklarda,yalnız odalarda

acılar dağların taşıyamadığı kadar ağır
gökleri çatlatacak kadar parça parça
en uzak köşelerde en küçük zerrelerde
yağan yağmurlar önce yürekleri serinletir
ölüm,pencerelerin önlerinde açar rengarenk

redfer

İlyas Kaplan

Hiç durmadan yürümek istiyorum

bu sabah yeniden uzaklara ta uzaklara
yürümek istiyorum
sadece zihnimde olan bir hayale
uçurumlardan korkular teneffüs ederek
sonra da kendinden geçip nefes nefese
sonbahar rüzgarlarının uğultusuyla
dağ kümelerinin üzerinden
matemlere düşmeden önce

yükselen ışık kütleleriyle
gök gürlemesini andıran seslerle
arda bakmadan yürümek istiyorum
hangi yöne gideceğini bilmeden
kayın ağacının ölü yapraklarına karışmış kokularla
bambaşka diyarlara doğru rasgele
yerler sarsılmadan önce

kalabalık yerlerden olabildiğince irak
yaşam seyincini biri elimden almadan
bir sığınağa doğru yürümek istiyorum
kırgınlık, mutsuzluk, öfkelerimle
kaderin farklı bir mekanına
peşi-sıra gök yarılmadan önce

sele kapılmış çöpler gibi
binlerce hatıralara boğulup gitmek istiyorum
bütün olasılıklardan bir anda vazgeçip
baş aşağı, yokuş yukarı
çığlık çığlığa
kasırgalar çıkmadan önce

biraz daha, daha hızlı aynı yöne
azgın dalgalar gibi yürümek istiyorum
nefeslenmeye fırsat olmadan
aralıksız ateşlerin yandığı
sıra sıra dizilmişlerin ardına
ciğerler nispetince
kalp atışları durmadan önce

akıp giden zaman kadar sonsuz
yürekte körüklenen ateş kadar
dolunaylar boyu yürümek istiyorum
toprağı yeşerten ruha
taşları lal, yakut, inci, mercan
dağları bakır, altın, gümüş bir mekana
can boğaza gelmeden önce

nefsin saltanatını devirip
doyumsuz firdevs bahçelerine yürümek istiyorum
putları kırılmış aydınlık gecelerden
tılsım gibi, cıva gibi
kol kola, yan yana

kızgın alevlerden önce

vakitlerin hiç geçmediği memlekete
takipsiz, delilsiz, yasaksız
hiç durmadan yürümek istiyorum
müteselsil hayıflanmalarla
sonsuz bir arzu ile
geceler boyu kilometrelerce
son kez verilen nefesten önce

redfer

İlyas Kaplan

Hiç duymadın mı çığlıklarımı

hayaller kuruyorum
iyi geceler kızım
iyi geceler yavrum demeni bekleyerek

seninle konuşmak istiyorum
sana doyasıya sarılıp doyasıya öpüp
seni son nefesime kadar
koklamak istiyorum anne...

seni seviyorum anne diyerek
koşa koşa sana gelmek istiyorum
doğum gününde sana hediye alıp
doğum günün kutlu olsun anneciğim demek istiyorum
dizinin dibine oturup
gözlerinin içine doyasıya bakmak istiyorum...

güzel bir kız çocuğu olmak var rüyalarımda?
hep kendimi hayal ediyorum
minicik ellerimle
minicik yüreğimle sana koşuyorum her gece
seninle paylaşıyorum yalnızlığımı
çaresizliğim azalıyor o zaman

şimdi cennette bir meleğin kucağındayım anne...
o beni çok seviyor ve bana çok yakın
dünyaya gelebileceğim diye çok heyecanlıyım

karanlık ama emniyetli buralar
üzülme rahat ve güzel bir yerdeyim
henüz ellerim ve ayaklarım yok
ellerini tutamam sana doğru koşamam
daha çok küçüğüm minicik minnacık
seni göreceğim gözlerim bile kapalı
mavi gözlü olmak isterdim
seni mavi dünyalarda görmek isterdim

çoğu zamanımı uyumak ve düşünmekle geçiriyorum
bazen ağladığımı duyuyor ve seninle birlikte ağlıyorum
bazen de babamın sana bağırdığını duyuyor ve üzülüyorum
bir gün bütün gün boyu ağlamıştın
çok üzülmüştüm ...ruhum acımişti

çok korkunç şeyler yaşadım anne biliyor musun
bir canavar benim bulunduğum sıcak ve rahat yere geldi
çok korkuyordum
çığlıklar atıyordum...sessiz çığlıklar
anneciğim...
anneciğim ...
hiç duymadın mı yardım çığlıklarımı
hiç duymadın mı anneciğim feryatlarını...

sonra o canavar kolumu kopardı
canım acıyordu hem de çok
canavar bacağımı koparıncaya dek
avaz avaz bağırıyordum sana ...
hiç duymadın mı çığlıklarımı anne...
ölüme çok yakındım
artık hayallerim son bulmuştu
artık yüzünü hiç göremeyecektim
beni ne kadar çok sevdiğini senden duyamayacaktım anne...

seni çok seviyorum anne
oysa akan gözyaşlarını silmek isterdim
seni mutlu etmek için ne çok şey planlamıştım
en çok kalbim kırıldı ...ruhum yaralandı
en çok senin kızın olmak isterdim
senin küçük kızın olarak yaşamak isterdim
en çok seni anne yapmak isterdim
ilk anneliği benimle tatmanı

vahşice katlettiler beni anne

göklere doğru yükseldiğimi hissettim
ağlayan bir melek tarafından
bende ağlıyordum ayrılığımıza
üzülme üzme kendini
melek beni kucağına alıp cennete götürdü
meleklerle benzer kanatlarım var şimdi
koparılan kollarımın yerinde
ben bir meleğim artık anne
senin küçük meleğin ...
elbet bir gün görüşeceğiz..

bekliyorum

lütfen benden sonra doğacak kardeşimi iyi koru
beni parçalayan canavarlardan koru onu
benim gibi acı çekmesin
benim gibi katledilmesin
lütfen ... anne..
duyuyorsun beni biliyorum
benim güzel anneciğim

redfer

İlyas Kaplan

Hiç ümitlerin sabrı tükenir mi

Avuçlarımın içinde İbrahim
Her sabah kutlu yolu düşlerime giriyor
Çiğ düşüyor gül yanaklarından mabedime
Peygamber huzurundan esintiler
Mahsur kalmak sır olmak kadar gizemli
Yeşil gölgeli bir seccadenin derinliklerinde
Belki de cennet aramak kadar
Sofi yalnızlığında çıldırmakta güzel

Rüzgarlar Tur dağında mahpusluğuma dost
Musanın asası göğsümü aydınlanmakta
Mekansız yollarda mecalsiz şimdi
Hiçliğe yürüyorum terk edilmiş bulutlar gibi
Kırlangıç kanadına özgü korkularım
Hızır sözcükleriyle uyanırım her gece
Acımasızca akrep kallesliğiyle sokulurum
Zehrini tadarak ölmekte güzel

Kurtuluş zamanları hem de çok yakın
Dalgaların getirdiği köpüklerde izleri
Bir tufanın habercisi beyza şimşekleri
Nuhun gemisinde suç işlemiş gözlerim
Adını bilmediğim uzaklara sürgün
Her yönelişin mutlak bir ıstırapı olmalı
Yokluğunda ateşleri barındıran
Ruhumun mahpusluğunda yaşamakta güzel

Ademden kalma anılar yeryüzünde avare
Arafatta gördüğüm yalvarışlar mukaddes
Nasuh tövbesiyle bir avuç direnişim
Dokunduğu tüm duygular tövbekar
Her pişmanlığı kanun yaparım yüreğime
Hiç ümitlerin sabrı tükenir mi
Güneşin doğuşunda var olmakta güzel

redfer

İlyas Kaplan

Hiçbir şey geçmiyor

bariz bir cümle daha var
baştan aşağı şubat kokuyor
yaşanılasi vakitler sunuyor
gizli sebepler
sırlar ha keza
bir yanda fiilinin farklı anlamları
bir yanda özneleri çeşit çeşit

tüketilen anlar iç içe geçmiş
netliğini yitirmiş bir resme dönüşüyor
zihinde en dirayetsiz eylemler
en fersiz zamanların bıraktığı eksiklik duygusu
birkaç kelimeyle ile telafi edilebilir cinsten değil

elbette gideni geri getirmek mümkün değil
yitirileni yerine koymak çok da muhtemel değil
her kayıp bir öncekinden asırlarca uzakta
gecelerce kara
ölümlerce ağır

bin bir telaş arasında geçip gidenleri yakalamak
hayli zor
yokluk duygusundan arınamıyor bir türlü insan
kaybedilmiş olanlar
hala baktığın yerde karşında dururken
bir tuvale fırçanın son dokunuşu gibi
benliğini lağvetmek
yaşanmışları yok saymak gibi

okuduğun mektuplar kalbini yakmaya başladıysa
fark edişin yamacındasın demek
anne nefesi değmiş gibi
silinmiyor geçmiş
sıkıntılar
bunalımlar

aklına düşüyor hicret duygusu
benliğini yepyeni bir kimliğe dönüştürmek fikri
korkuyorsun , ürperiyorsun , kaçmak istiyorsun
kozanı yırtarken çektiğin acı
alışık olmadığın göğüs sancıları
nefes alışverişlerinde yetersiz
kaygılara duçar oluyor hevesler

bitkin düşmüşsün
koşarken yorulmuşsun
gittiğin yer değişmiş
çektiğin elem artık senin değil
hiçbir zaman keşfedilemedin
kendini keşfinin soyut ağrıları bunlar
kavuştuğun özlemlerden arta kalan
devridaimde yitirilen zamanlar kadar

yeniden bir dokunuşla
tüm çizgiler, fırça darbeleri ve vurgular
yeniden revize ediliyor
en azılı inkar edişler
en kör hisler ...
hiçbir şey geçmiyor
dönüp duruyor hep

redfer

İlyas Kaplan

Hoş bir seda yankılanır

Duygular mutluluktan ıslanınca hani
Sıcığında kalpler ısınır
Gözyaşları avare gözyaşları derbeder

El ayak çekilmeden ruh sahnesinden
Rüyalara bir nebze özlem sunulur
Coşkun yağmurlarla bir muştı
Sessizce bir hoş seda yankılanır
Buğulu gözlerden çilekeş yüreğe
Gözyaşları biçare gözyaşları sitemkar

İlk görüşte ölümüne yemin edilir
Bir ömür tüketilir bakışlarda
Kırık bir gönülden öte çaresizlikler
İnce bir sis gibi hoş gelmişliği
Evvela volkanından küller düşer
Gözyaşları perişan gözyaşları isyankar

Her akşam bulutunda yedi ateş damlası
Suruna üflenince yeniden
Nazarında ahları yangınlara dönüşür
Serabıyla umutlanır emsalsiz heyecanlar
Yağmur taneleri cemre zamanlarında
Gözyaşları günahsız gözyaşları vefakar

redfer

İlyas Kaplan

Hoş geldin sonbahar

gelişinle indi gökten yağmur geceye koşar adım
özlemle seni bekleyen çorak topraklardı
taş duvarları yosun tutmuş
bir parça etten müteşekkil kalplardi
aylarca nasılda taşımışlardı onca ayrılığı

her gece yolu gözlenendin
farkında olmadan
en kuytulara uzanan
kocaman bir sevdadın
düşerken güneşin soğuğu
üşüyen canlardı

inendin her seherin ufkuna
dünya yalnızlığına ebedi teselli diye dökülendin
tenezzüldü her nefesin
yürüyüşüne menzil diye tayin edilen
heyecanlardı

hoş geldin sonbahar

ilk adımdı
ellerinden tuttuğun eylül zamanları
içte patlayan bir volkandı
gönülleri sızlatan
hüzünlü bir keman nağmesiydi
her yadıyla taşlardı yanan
usulca kokusunu salandı
ihlamur ağaçları

geceye inen ümit idi
sıcacık bir nazarınla ısınan sinelerdi
üşümesi geçmeye yüz tutmuş şehirlerin
avuçlarına aldığı rüzgarın uğultusuydu
dal uçlarında açan nar çiçeği
yüzlere sinen tebessümdü
yanan ocaklarda tüten dumanlardı

yürekte görünen darlığı aşacak genişliklerdi
yırtılan göğün karasıydı
kainatın yüzüne saçılan yağmur bulutlarıydı
yeniden gelen
adı doğaya yazılan sen sonbahardın

hoş geldin sonbahar

sen gelince
yeryüzü sürgününden nur değdi şafağa
umut göğünden yıldızlar indi ufka
göğüste yalnızlığın kederiyle çırpındı kalp
her serin dokunuşunla

şimşekler deldi geçti gökteki denizi
saçlara düştü ilk yağmur
yaprak yüklenmiş dallara
ılık bir rüzgar sığındı
döküldü limon çiçekleri
sen gelince

daracık sadrında sonsuzluğun hasretiyle ağlayanlara
yeniden var olmayı vaat eden anlamlar sundun
suskunluğun kuyusunda dindirdin renkleri
ümidin göğsünde ağırladın arzuları
kışları dizinde dinlendirdin
göçebe kuşların kanatlarına astın telaşları
şehrin sisli sokaklarında kayboldun
kaybolan her gölgeyle

hoş geldin sonbahar

yavaşça ruy-i zeminin odacıklarında ağırladın
gizli sancıları
saklı sızıları
alın yazgılı hasretin menziline koydun yüzünü
yalınlığın secdesinde demlendi tüm duygular
göğsüne yasladın dertli başları kaygısızca

sessizce geldin
dal uçlarından uçtu gitti yapraklar
hiç gecikmeden döndün
yorgun düşlere nefha oldun
vaktin yüreğine mayalandın dirhem dirhem

şevk ile yürüdün tarhlarında bahçelerin
şavklar saçıldı yediverenlerinden
hasbi bir tebessüm
bir teşekkürün adı oldun
derin bir tevekkülün makamı oldun

zamanın kadim koridorlarında ayak izlerine rastlandı
lodosla başlanan dönemlere dalgalar vurdu
eylülün son mersini de yapraklarını düşürdü
turfa baharlara inat
kovulduğu kapıların önünde beklemekten yoruldu karayel
korlu ellerle uzandın şen şatır bahçelere

hoş geldin sonbahar

içinde ne hayaller ne resimler gizli
yalnızlığın közünü avuçlarında yana yana ağırla
dünya yolculuğunun sürgününü içine doğru başlat
vadileri adımla
içine doğru ışığı
solmaya razı et yeryüzünü

geldiğin yerlerde
gökyüzünü kutlu bir başkaldırıya dönüştür
nefesinle tufanlar başlat
yıkılsın ışık sütunları pare pare
sesinle hece hece
ırmaklarca akıt saklı sancıları
gizli ahlarla
kirlenmiş avuçlardan göğe kaldır başları

redfer

İlyas Kaplan

Hudutsuz kırılmalar

önümde uzanan zengin bir kaosun çocuğuna gebeyim
ölümü tatmakta soğuk nefesler
buna rağmen keşmekeş bir düzensizlik
ne var ne yok içine çeker sonsuzluğu
Ha doğdu ha doğacak
her kara deliğinde istiflenmiş soysuz düşünceler

savaş rüzgarları eser çoğu kere çoğu yerinde
çelimsiz bedenimden bir öksürük taburu boşalır
hemen ardından bir kuvvetli soluk ordusu daha
her ne oluyorsa umurumda bile değil
göğüslerin dayanamayacağı kadar zalim bir ifrit
bir oraya bir buraya koşuşturup durur

sabah ezanının o ulvi tınısıyla
çoğu kere apansız uyanırım
hem de en tatlı yerinden uykunun
bencil egoların istilasında isteklerim
kalp sancılarım bile ıssız bir vadide yürümekte
zihnimin uçurumlarında hudutsuz kırılmalar
kaos doğururum dağ soğuğu adında
yılın üç yüz altmış beş günü

en kaotik kasırgaların gazabıdır hercümerç duygularım
düşlerimle boğuşurum kiminle boğuştuğumu tam bilmeden
kim kazanır kim kaybeder hiç önemli değil
yıkılışların sürekliliği değişmeyen tek şey
adeta ateşler yağar cehennemi bir semanın bulutlarından
kısaca bir kaostur tüm yaşadıklarım
hem de koca bir kaos

redfer

İlyas Kaplan

Hücrelerimizi aydınlatsın mahyalar bir bir

huzura varıp selamımızı ilet ey saba yeli
bağrı yansın fecrin heyecandan
ışıklar salkım saçak mutluluğa gömülsün
hoş gelsin bir sahur vakti
sefalar getirsin on bir ayın sultanı

daha kutsi olsun kandillerimizin lemaları
gök sırları avuçlarımız da kemale ersin
yedi iklime ulaşsın tadı muradımızın
eshab-ı keyf uykuları lezzet bulsun gözümüzde

sevinçler boğazımızda düğüm düğüm
yalınayak bir derviş gibi dizlerimizde derman
bir fermanla taze cezbelere tutulalım
dudaklarımıza konsun mübarek heyecanlar
yedi kat göklerden zerre zerre şualar dökülsün
şimşek parıltıları yayılsın seccadelere

sürur kervanları alıp götürsün yeşeren umutlarımızı
vadimizde ki yediverenlere yağmurlar insin
sırılsıklam müjdeler dolsun sükutuna hayallerimizin
kadim bir dostu karşılar gibi kucaklasınlar bizi

meşklerle tutuşsun ezanlarımız ihvan vakitlerinde
biçilmiş ekinler gibi lütuflar devrilsin yüreklerimize
rahmet çeşmesi sevince boşsun kusurlarımızı
bendini yıkan bir sel gibi çağlasın içimizde
ırmak ırmak akıp gitsin günahlarımız

cevherlerce ısıtsın suretlerimizi sabah akşam
sersefil suçlular gibi kurtulalım prangalarımızdan
hücrelerimizi aydınlatsın mahyalar bir bir
ilelebet açılsın sırr-ı hilkat perdelerimiz

imsak saati sokaklarda dolasın pervaneler
melekler kaldırsın sahurulara uykularımızdan
akşamın ikramı olsun iftar sofralarımız
ruhlarımızı mest eden envai kasideler okunsun
kanıncaya dek içelim bengisu pınarlarından

bir nefesçik berhudar kalsın ciğerlerimiz
minarelerimizden müteaddit şahadetler yükselsin
çoğaldıkça çoğalsın tazarruları kalplerimizde
tüm mevcudatı yaksın bir alev gibi kavursun

en mükerrem nimetler konulsun tabaklarımıza
gönül pasımızı temizlesin avuçlara yağın nur
imsaktan başlayarak ta güneş batıncaya değin
nergis sarısı süzölsün sevda şehrimize
fa tellerimize dokunsun ilahi aşkın her nevisi

kırkinci kapıdan kırk kere essin niyazdar yeller

aynı düğümle bağlansın bitmeyen özlemlerimiz
nefesi aşk kokanlar söylesin ilahilerimizi
methiyemizi yapsın bir gülbahar mevsimi
esenlik serpilsin en amansız yaralarımıza

takvim yaprakları gösterebilir uhrevi akıbetimizi
vakarımızı bozmadan yürüyelim defalarca
kasame yapsın bir tas çorbası olanımız
binnaz ile sarsılıp gözyaşlarına boğulsun gururumuz
hesaba çekerek kendini sızlasın inkisarımız

dimağımızı sarhoş eden reca sessizliği alevlensin
karanfil misali koksun nefesimiz
en münakkaş eşkaller gözlerimize vursun
en hikmetli hakikatler kulaklarımıza dolsun
hulasa yepyeni ihyalar yaşansın bağrımızda

secdelerimiz cennet bahçesine dönüşsün
reyyan kapısı açılsın sonuna dek
sıcak esintilerle dolup taşsın hanelerimiz
ruyi zemininde huzur bulsun ruhlarımız

bir büyüden fıskırmış rüzgar eteklerini doldursun
uçursun gök mavisi bulutlara doğru düşlerimizi
mor salkımlı ışıklar dağılsın küre-i arzımıza
aklımızı tezyin etsin zîşan ceryanlar
nurdan kıvılcımlar dağılsın mihrabımızı
milyonca sevap havalansın secdelerimizden

hamd-u senayla başlasın iftarımız
bir bardak çayla samimi sohbet koyulaşsın
nefislerimizi oruçlar kessin adak niyetine
Muhterem Efendimize ulaşsın salavatlarımız
tecdidi binlerce kırmızı gül tohumlansın
al rengiyle neşelensin mukaddes beldelerimiz

en makbul haletle okuyalım kur'anları
nisan yağmurları dolu dizgin yağsın üzerimize
nur tanelerine gark olsun kadir gecemiz
bir izinle ta sabaha dek insin melekler
hususî hediyelerle teklif etsinler kurtuluşumuzu

istiğfarlarımız huzur yüklü bulutlar getirsin
tövbe tövbe kalbe vursun af dalgaları
saadet kervanlarımız yol alsın arş-u alaya doğru
kimsenin görmediği tecellilere gark olsun ufkumuz
kimsenin işitmediği sedalarla sıvazlansın şuurumuz

başımıza taç imanımıza yoldaş olsun
açılsın firdevs cennetinin sekiz kapısı
sönsün nar-ı cahimin harlı ateşi
zincire vurulsun şeytanların cümlesi

sefalar getirsin dünyamıza on bir ayın sultanı

redfer

İlyas Kaplan

Hürmet

tahammül edilmesi zor zamanlardır ihtiyarlık
hayat şartlarının zorlaşması gibi sebeplerden
çocuklar kadar hassastırlar çünkü
bir o kadar kırılgan bir o kadar alıngan
küçücük bir tebessüm gönüllerinin ilacı
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

yaşlılar yapabilseydi keşke
onlardan rahatsızlık duymak ölümden beter
Allah'a itaat büyüklere itaatten geçer
ikram eder melekler saygı gösterenlere
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

takatin son deminde sonbaharında
emreder eder Rabbin sakın onlara 'öf' bile deme
onları azarlama tatlı güzel söz söyle
onlara acı onlara merhamet eyle
minnet borcumuz ödenmez ki hiç
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

yarını anlamak için düne bakmak gerek
yaşlılara sevgi ibadetin en güzeli
olmasaydılar asla olmazdı medeniyet
bu kültürel birikim bu paha biçilmez değerler
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

bazen soğuk, karanlık sokaklara düşerler
tuhaftan ıstıraplara gark olur bedenleri
soluklarında bilmem hangi acının ninnileri
sanki insanlığa bir ağıt haykırıp dururlar
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

kimileri nasıl aciz nasıl sefil
amansız hasta en beterinden yatalak
yürümek mi anca ölüme yürünebilir
şu تنها köyde şu yeşil evde
içinin burukluğuna bir şahadet düşer
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

birileri de boş gözlerle ötelere bakar durur
nelerini kaybetmiş kimleri bekler acaba
ha geldi ha geleceklermiş gibi
o vakitler hüzün günüle vurur
ihtiyarlıktır dünden bugüne kalan
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

dünya düşman olsa o hiç korkmazdı
kahraman askerdi topları tüfekleri vardı
sevmenin kalbini acittiğini öğrendi
yıllar aklar düşürdü saçlarına
başka türlü sevmekte şimdi başka türlü sevdalı
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

her gelişin bir gidişi var tabi ki
bildik bir bekleyiş tanıdık bir hayal
uyanırken çığılığıyla hala korkuları
ona konuşur ona seslenir içinin gürültüsü
bir alamet belirir yahut bir işaret
yüz hatlarına kader çizgileri eklenir
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

insan istifa hakkını kullanmak ister bazen
bir an olsun çekip gitmek şu hayattan
bir dakika özgürlük bir saat yalnızlık için
mutluluklar yarınlara kalır artık

alnı secdede ismi hacı dede bir ihtiyar
ötelede ki dostlarına el sallar durur
boğazında düğümleir hıçkırıklar
elvedalara yasinler fatihalar karışır
Yaratana saygıdır yaşlılara hürmet

redfer

İlyas Kaplan

Hüznün en koyu ağıtını çalıyor rüzgar

arşınladığım sokakların her köşesinden sesler duyuyorum şimdi
yitik zamanlara kelepçeleniyorum
içimde gayzını ifşa etmeye duran cehennem
fokurduyor

hüznün en koyu ağıtını çalıyor rüzgar
kanatıyor up-uzun ıstırapları
yağmur yağıyor acı acı ...
tenden ciğerlere değiyor soğuk
beni affet çocuk...

evlerin avlusunda kur'an okuyan kadınların
yüreğine sınıyor toprağın kokusu
kaç kez yuvarlanıyor boşluğa karanlık
pencerelerde seslerin uğultusu
ayrılık saatlerinin saplandığı göğüslerde vakit akşamdır artık
ağıttır ... bir annenin yağmalanmış sinesi
hazirandır .. gözyaşı damlası

en kabuslu rüyalarda
kanadı kırık bir güvercin kanat vuruyor gecenin göklerine
ışığı sönük ay bir aynadır, boydan boya çatlamış
yere düşmüş kırk parçaya bölünmüş
her parçası nar-ı hazandır

kadim bir kederin şavkı vuruyor alınlara
bakışlar soluyor gözlerde
nefes nefes , hücre hücre
her feryadın elemi söyleniyor ağır aksak
bir kerbela beyti gibi
kan revan kelimeler,
keşkeler alıp götürüyor çocukları...

*

redfer

İlyas Kaplan

Hüznün son durağı

şöyle bir avuç kadar yer kalmadı içimde
en basit ilişki dahi çok yorucu
anılarla yüklü geçmişim ağır bir yük kadar eziyetli
sevap ile günah arasındayım
yıllarca ıssız, yapayalnız

ne kadar uğraşılsa da toprak istediği renkte,
çiçekler de bir feci yaprak dökümü manzarası
bir çöl ortasında gibi,
daima müphem ve unutulmuş
birtakım arzular , isyanlar içindeyim

geçici teselliler de geçecek şimdi bir bunalım söz konusu
ızdırıp diye bir şeyle tanışalı yıllar oldu
serin bir esinti bekliyorum yüreğime
her tecellisi beni uzak diyarları götürecektir

duvarlara çarptığında gördüğüm sandığım şeyler
kaybolmuş hatıralar hepsi.
soyutlanmış buhranlardan aklımın içine sığdıramadığım
bedbin saatleri son derece geniş tutulmuş
bir vicdan muhasebesi içindeyim

sıradan bir çay taşı olmak isterdim
tecrit hücrelerine tahammül etmenin tek yolu bu
anlık avuntularla kandırılmak
hiç bir hazzın bulunmadığı sefil hayatlar kadar yıkıcı

zamanı henüz anlamlandıramadım
bir ömre sığabilecek kadar kısa
beyaz bir perdedeki yansımalara benzer
gölge tiyatrosu gibi

ekseri insanın ıstırapları
yattığı yataktan, etrafındaki eşyadan gelir
yer değiştirmek, onlardan kurtulmak için en iyi çare
ama ben hayatta daima hep seyirci mevkiinde kaldım

aradan uzun zaman geçse de
aynı garip mutluluğu , aynı garip hüznü yaşıyorum
fırtına bulutlarının arasında hayallerle uçarken
hüznün, son durağında
zamanla hırslara yenik düşüp

uzaya fırlatılan uydular gibi
aklımda yer edinmiş yaşanan her bir hatıra
kazıdıkça, leke gibi azıyor görüntüleri

yalnız ben değilim hayatın en iç sayfalarında
yorgun argın ve ağır ,zamanı ipe diziyorum
çekiyorum ,içimi daraltan tespih taneleri gibi.
güçsüz düşmüş, takatsiz

tükeniyorum

redfer

İlyas Kaplan

Hüzünler nafile

ve sonra kulaklarımda çınlar bir aşk şarkısının nağmeleri
varlığıma karışacak gözlerinin vazgeçilmez maviliği
her bakış zamanı ,çöllerden daha kuru bitkin bekleyişlerde
her ayrılıktan sonra, yıkılır bütün umudu geçilmez dağların

ölümsüzlüğü gök bilen yüreğimin bulutlarından ,seni bana getiren
bir yağmur tanesi masumluğunun ötesinde bu kalp
bir güneşin güne doğduğu yerde var olmaktan yorgun
bir ucu aşkına bir ucu cemaline adanmış
arkasında karanlıklara karışmış bir geçmişin silsilesi
ve de henüz doğmamış bir geleceğin zahiri görünüşleri

ve sonra cesaretimi kıran o yüksek duvarların
gözlerinden sızıp dudaklarına düşen o gizli tebessüm
hangi ferasetin, hangi hayali yansımaları bunlar
her nebzesi bende ölümcül bir aşk duygusu uyandırır

bizzat aşık bir ruhun günahlar barındıran tecellileri ha keza
kalbi mühürlü, kapıları kilitli bir aşk masalından ibaret
hikaye uzun daha fazla anlatmanın ne kıymeti var
aşk bitmez ayrılıklar bitmez hüzünler mi nafile

redfer

İlyas Kaplan

Ilık bir hüznün siner yüreğimin yalnızlığına

Mazi kokan tüm zamanlar aydınlanır düşlerimde
Taş merdivenlerinde gölgeleri çoğalır görüntülerin
Lahtı hayaller bir o kadar karmaşık
Hiç görünmeden yavaşça inerler bilinmeyen derinliklere

En son basamaktan seğah bir ney sesi gelir
Her adımda bana doğru yankılanan bir ses

Tıpkı zorlu bir hicretin işkenceye uğramış yolculuğu
Uçurumlarında sevdiklerimin en elim akıbeti
Kulaktan kulağa fısıltılar yayılır günaha benzer
Dipsiz kuyularına salınır en karanlıktan korkularım
Her sıcak nefesle çekilir melekut aleminden

Yürürüm mahzenlerinde çevremde gölge oyunları
Ilık bir hüznün siner yüreğimin yalnızlığına

Çok zamandan beri duygularımı gizlerim
Dönülmez yeminler mırıldanırım saklı cümlelerle
İhanetine alışmak için namertçe pusularla vurulurum
Sırılsıklam gök yağmurları öfkelerime siner
Yalnızlığa gark olmuş gecelerden

redfer

İlyas Kaplan

Ilık bir yağmur siner yüreğimin yalnızlığına

Eski kokan tüm anılar aydınlanır düşlerimde
Taş merdivenlerinde gölgeleri çoğalır görüntülerin
Hiç görünmeden yavaşça inerler dehlizlerinden
Lahuti hayaller bir o kadar karmaşık

Kaç yıldır değişmemiş hala bıraktığım gibi
En son basamaktan şegah bir ney sesi gelir
Her adımda bana doğru yankılanan bir ses
Ayrılık akşamından yol alır lahuti hayallere

Tıpkı zorlu bir hicretin işkenceye duçar yolculuğu
Kulaktan kulağa fısıltılar yayılır günaha benzer
Dipsiz kuyularına salınır en karanlıktan korkularım
Her sıcak nefeste çekilir melekut aleminden kader
Ilık bir hüznün siner yüreğimin yalnızlığına
Yürürüm mahzenlerinde çevremde gölge oyunları

Bir zaman duygularımı ıstıraplara salarım
Dönülmez yeminler mırıldanırım açılan çukurlarında
İhanetlere alışkın ,namertçe pusularla vurulurum
Kalbimin masivasına nice feryatlar yükselir
Dahası şırılsıklam gök yağmurlarından öfkeler
Gün doğmuş,gün batmış kime ne

redfer

İlyas Kaplan

Ilıman rüzgarlar vurur yüzüme

dün hayal perdesine başka bir resim vardı
bugün o perdenin üzerinde
altın renkli ışığın tatlı aydınlığı yayılır
yıldızlar titrerken gökyüzünde
hafif bir esinti geçer çok eskilerden
kırılır orta yerinden siyah beyaz hatıralar
tüter buğusu

geceye zulmeden isyankar sözler yazarım
tıpkı yalnızlığın tahrip edildiği saatlerde
serkeşliği anlatan viraneler gibi
derbederlik içinde yaşar ruhum
katlanarak büyür buhranlarım
her şeye rağmen

uyumanın anlamı unutulur artık
benlik duygum tezahür eder hep
daha da yoğun bir halde
özveri, hırs, mücadelelerim
ve benzeri zihinsel faaliyetlerim
daha çok
her ne varsa

yer çekiminin de etkisiyle
ayaklarım yerden kesilir
başım göğe erer bazen
her defasında can tene
ten cana değer
defaten
sıkıntılarım
nefes darlığım

bazen de tüm keşmekeşiyle gündüz rüyası görürüm
her şeyden önce
darbeli savruluşlarla
bırakırım yeşil ve sarı yapraklarımı rüzgara
göksel karanlıkların derinliklerinde
serince
sessizce
dalarım hayallere

yıldızlar kayar koyu mavi
yansır aynı perde üzerine
aynı ayna içinde ziyadeleşir öfkem
kanım başıma sıçrar
yumarım gözlerimi
hafifçe

çalınır hicaz bir şarkının son bestesi
sadece yağmur bir yerlere bırakır damlalarını
hüznünü anlatır kaldırımlara
yollara nasıl düştüğünü

anlatır bir sabah vakti
kızıl perçemli küheylanın arkasından
nasıl koştüğünü

bir ışık yağmuru savrulur bulutların içinden
ekmek koyarlar önüme
zeytin koyarlar
peynir koyarlar
zeytin karası ılıman rüzgarlar
vurur yüzüme

son ümitleri korkutmadan
yol alırım önden gidenlerin ardından
menzilin son haddinde
huzur bulur ruhum
hatırlarım
yer çekimiyle birlikte
nefes alıp vermeyi

hatırlarım varoluşu
hayanın rengini
yağmurun eylemini
rüzgarın hareketini
ışığın hadiselerine tanıklık ederim
hayretlere kapılırım
en çok

anlamı aynıyla vaki
bir sırrın gölgesine kilitlenirim
bir hava örtüsü ile ilikleri açılır göğümün
ve sonra
yoğun su buharı olup
düşerim uzay boşluğuna
azotlu
oksijenli

bir çizgiyle renk katmanlarım birleşir
atmosferin yeryüzüyle temas ettiği ilk noktada
eser gürlерim
kayıp zamanlardan ayrışıp
harcarım saatleri
yıllarca
durmadan

sabahın gelişini beklerim
sıcaksız, soğuksuz
mahkum edilir bedenim
mesken edinilmiş mahallere
çamurlu her bir köşesi
caddelerin daracık sokaklarında
kalbimi tutsak edinir aşk
terlerim

çarpınırım
titrerim kollarında
mütemadiyen

redfer

İlyas Kaplan

Işığın kutlu hikayesi

düŒen çiğ taneleri al al
akıp gider güneşin ışık demetleri ayrı ayrı desenler çizerek
bin bir masala dönüşür melankolik kır çiçekleri

beyaz tüylü bir kartalın sırtında doğar şafak
perçemleri dağılır,ter damlar şakağından
tütsülenir kanat uçlarında mavi bulutlara yükselen su
bir yağmur damlası alnından öper ufku

iğde yaprağı tereğinde mavi bir kelebek kıvrılıp uyur
güneş alçalır altın renkleriyle üzerine
isyan öfke cinnet köpürür köy kadınları
sarı renkli tarlalarda filizlenir buğday taneleri taze ekmek kokulu

bir serap gibi boğazın iki yakasına kurulur parıldayan güneş
bulutlar etrafında bambaşka bir merasimle döner durur
yeri göğü susturan afili yangınlarla mühürlenir deniz
kanatları tutuşur martıların ,uçarken çığlık çığlığa dalgaların üstünde

redfer

İlyas Kaplan

Işık tufanı doğurur en kutlu geceler

binlerce hu nağmesi gizli her nefeste
saklı lütufların tecellileriyle tüter farklı bir büyü
Allah'a davet eden o ilahi sesler
o mübarek nağmeler her mahalle dağılır

inleyen gönüllerde nurani bir içtenlik
imanın altın zevkleriyle bestelenmiş her letafet
bin mürüvvet çağlar
o anlamlı tavırlardan
o şaheser endamlardan

umut muştulayan cemreler ahenkler barındırır
yepyeni baharlar oluşur sinelerde
kalbin her köşesinde
sessiz sessiz uyanır aşk-u şevk

bir müberra beldenin mücella makamından
feyiz semtine girer asil ruhlar
adeta nurani parıltılarla irkilir
gönül denen huzur hanesi
ilahi ihsana mazhar vakti

ötelere akar coşkun hayaller
ardında bir çok şua bırakırlar
yolculuğa çıkılır semanın son noktasına
açılır cennetin sekiz kapısı
hikmet-i kudsi başlar suhuletle

şükür mertebesinde şahlanır zikrin zindelikleri
sağanak sağanak boşalır secdegahın en ortasına
inanmış yüreklerin tam merkezine
bir o kadar mukaddes nur zerrecikleri
son bulur bambaşka bir iklimin kollarında

en sevgili kul rüyaya dalıp çıkar menzillere
aşk şarabı içip deli divaneye döner
uçar cennet mevsimi makamlara
mahyalardan hatıra bırakılır geceye
vuslat vadilerine heyecanlar yayılır yağmur yağmur

adeta büyülenir lahutiliğin erişilmez tecellileri
rikkatle öperler alınlarından seccadeleri
toprağa düşer rahmet taneleri
arzin çehresinden bembeyaz incilerle

deniz üstünde secdeye kapanır sökmüş şafak
bir yıldız da ne kadar izbe huy varsa hepsi
o vakit kızıldeniz ikiye bölünür
örümcekler ağ örer hıraya
ateş gül bahçesine dönüşür

işte o zaman bir yetim çağlara bedel olur

asr-ı saadetin kucağında çileyi cennet göstererek
Resuli zişanı Sultani dücihana kavuşturur
firdevsten nur sıçratan cezbelerle

ulvi muştular fısıldanır sacitlerin kulağına
dokuz kat makamların gök kubbesine yükselir
varılır bir anın ötelerdeki haz ummanına
açar hülyalara akan güzellikte şevk-i naz

patlamış bir ışık şelalesi halinde kıvılcımlar saçar
hemen her yerde her mekanda ulvi bir sır
rengarenk uhrevi ihsanlar süzülür arş-ı aladan
ışık tufanı doğurur en kutlu geceler

kuşluk vakti açılır gayrı hançeresi göğün
şafağın kızılında yorgun düşer düş kovalamaktan
daru's -selamın en hoş ikramı sevap huzmeleri
bir susamışlık içinde raks eder naim bahçelerde

müşahit bekler revh-u reyhan yürekler
duygulara kase kase ilahi şerbetler içirilir
ruhun sonsuzluk iştiyakı ebet arasında bir perde
fecrin doğuşuna kadar her yer renklerle tülленir
her an, aydınlığın ayrı bir boyutuyla

redfer

İlyas Kaplan

Işıkların sönmüş olduğu yerde

kim bilir
hangi limana uğramış seyr ü seferlerin
hangi gönül şehrinin gök katlarını hangi renge boyamış
kim bilir
sonsuzluğun içinde
deniz mavisinin akışkanlığında derinlik arayarak

ve bunun için işte
senin üzerine ışık düşmüyor
karanlıktasın

sardunyalı yolların hafif yosunlu yolculuğu
içinde
sarmaşıkların arasında bin külçe özlem yaşıyorsun
bir kez de benim istikametimin yollarına vur kendini
şubat akşamlarında kar yağarken
görüp göremeyeceğin her ne varsa
sis lambalarıyla virane duygularla geçip de gel
yıkık duvarlarda büyüsün gölgelerin

ve bunun için işte
senin pencerelerine güneş düşmüyor
gecelerdesin

ya da çılgın bir bahara döndüğü vakit
mevsimin gri taşlarla döşeli sokakları
mor karanfillerin boy verdiği bir köşe başında
ışıkların sönmüş olduğu yerde
tıpkı yaşarken
nefes almayı kelimelerden öğrendiğin saatlerde
öğrenirsin yine yanlış dileği tuttuğunu
büyüsü kaybolsa bile geçmişi
yok olmayı öğrenirsin

ve bunun için işte
senin aklına karışık renkli özelemler düşüyor
derbedersin

bitmez tükenmez met cezirler sineni yoklarken
düşlerin dalga uçlarında melisa çiçekleri açarken
hislerin felaketinde yaşanmışken zırdeli fırtınaları
hangi bekleyişlerin ifadesi yağın güz yağmurları
bilmelisin
içinde kurduğun şehirleri

biraz siyah
biraz beyaz
ay ışığı düşerken gecelerine

ve bunun için
kalbinin tam ortasından vurulmuşsun sevda diye
çaresizsin

redfer

İlyas Kaplan

İçi mualla dolu bir resim

lodos fırtınası karadenizle boğuşurken
sahile gidip gelirken
azgın koyu mavi dalgalar ...
iki gün iki gece
bir eşi de göklere düğümlenirken

bir kere
üç kere
beş kere

sonu yok, sonrası da
evvelden ahire
zahirden batına
yolu olmayan mecralara
on ikiye üç varken
ona ait hayallerden ziyade
ona benzeyen şeyler
onlarca yıl bozulmamış
içi mualla dolu bir resim olmalı

rüyası görülmüş,
tabiri bir kaç kez yapılmış
gökten düşen elma
düşüvermişken ayrı ayrı
akıp geldikleri menzillerden
milyonlarca ihtimal arasından

sonrası özlem
sonrası hasret
bolca anı
bolca hatıra
hep ondan ibaret

sırrı yırtık aynanın üzerinde hiçbir şey
ve yine hiçbir şey
ne tükeniş
ne yok oluş
çatlak dudakların değdiği
defalarca

birbirine çok benzeyen beyhude yakarışlar
mısralara dönüşürken
hiç olmamış boş hayaller
bir yerlerde hep
en derin vurgunlardan örülü
çehreleri bir heykel kadar hareketsiz

uçurumun iki yakası kadar da yakındık
iki dünya mesafesi kadar
ayazların en keskin indiği gece vaktini beklemiştim
kimsesiz adını
kimsesiz varlığını

hep kırmızı
hep mavi
hep derin
kalbin dört köşesinde terk edilmiş
aklın her bölgesinde unutulmuş
ondan birkaç sızıyı beklemiştim

redfer

İlyas Kaplan

İçimde bir eşkıya çetesi

tahtı tacı kaybetmiş adem gibiyim
ilk günah gibi
ilk pişmanlık gibi
ilk tövbe gibi

usul usul , için için sayısız kez
doğuyorum doğum sancısıyla bir boşluktan
zerreden küreye
sessizce yeşeren yabani bir menekşenin kaderi gibi
çiçek çiçek eşığına düşünüyorum dünyanın

fanusu kırılmış kum taneleri gibi
darma dağınık hayallerim
faydasız
lüzumsuz
bir oraya bir buraya savrulmuş
denize atılan bir şişe gibiyim
yıllar sonra tanıdık birine tevdi edilecek

azaba duçar hatıralar külleniyor
iz bırakmadan silinmek üzere sularımda yıldızlar
parıldamayan kör bir kuyu gibiyim
boğuşuyorum
damga vurulmuş karanlıklarla

melankolik bir udu akort edercesine
benliğimi sarıyor güçlü bir titreşim
gölge bir el dokunuyor omzuma
tiz bir sesle haykırıyor kulağıma
her şey yalan
herkes yalancı

kardan bir heykel gibi
sokuluyor yüz hatlarım şekilden şekile
içimde bir eşkıya çetesi
aç kurt gibi soluyor
soğuk dağlarıma serpilen sevdalarım
mışıl mışıl uyuyor

dualarım gecelerce
mana alemine silinmez izler bırakıyor
çizgi çizgi büyüyor sırlarım
bütün renkleriyle
zambaklar açıyor şafağın parıldadığı yerde

redfer

İlyas Kaplan

İçimde bir his

içimde rengi değişir kaç bahar mevsiminin
yağmuru olmayan bulutlar dökülür birer birer
düşen meğer kuru bir aşk imiş
meğer külü savrulan beyhude bir sevda ...

içimde bir sahra,
içimde bir kum fırtınası
deli divane geceler
içimde leyla ufkundan uyanan yeni bir şafağın ışıkları
bir yol bulmuş akarlar içimde ki dehlizlere

içimde kırmızı bir gölge serinliği
bazen bir tufan güneşi içimde
bazen göğün arşına yükselen bir ay
düşer içimde ki mahzenlere

içimde mavi bir gül büyür
sönmüş, pörsümüş dikenleri
bazen yüreğime neşter gibi dokunur
bir ok gibi saplanır ...

içimden bazen günbatımları gelip geçer
içimde ki bir şehre doğrudan uğramadan
yürür giderler arka sokaklarından ağır aksak

içim bu gün eylül
içimden bir tren kalkar
alıp götürür içinden kırmızı karanfilleri
içinde yıldızlı birkaç gece
içinde yalan olmuş bir kaç cümle
içinde bir kaç şiir

içimin el etek çekilmiş beldelerinde kirlenir gökyüzü
içimden bir yerlere yıldırımlar düşer
vurulur düşler
bir hayal olur içimde

kaldırımlarda birkaç ayak sesi
içimde bir hüznün serpintisi taşar köpürür
uzak bir yerlerinde birileri ağlar içimin

içimde bir his
çığlık çığlığa söyler ağıtını
figan feryat...
bir sevda daha gömülür içime

redfer

İlyas Kaplan

İçimde bir şeyler saklı

insan bazen tek başına
tek başına giyinip süslenip sokağa çıkan benim kadar
sabahlara dek sokaklarda dolaşmam kadar
boğucu ve sisli bir havanın eşliğinde
kırılğan umutlarla birlikte
parke taşlarının gıcirtısıyla
karanlık ve dar merdivenlerden inerken

karanlık ve dar merdivenlerden sonra
sokak lambasının gölge oyunları tek eğlencem
tam ortadan ikiye bölünmüş upuzun sahil yolu
kızkulesinin önünde durmuşum öylece
ışığın maskesi altında görünmez olmuşum
artık fısıltıyla konuşuyorum
denizin üstünde oynaşan gölgelerle

gün doğmadan her şey çok sessiz ve sakin
bütün şehir çok güzel
ah birde ambulans sirenleri olmasa
şehrin şu hali ne gizemli
siren seslerini oldum olası hiç sevmedim
her siren sesinde bir uğursuzluk olduğuna inanırım
bir yolcu treninin gece yarısı raydan çıkıp
bir tepeden yuvarlanması gibi...
insan o trenin içinde olmamak için her şeyini verir ya hani
anılarımın derinliklerinde saklı suskun bir yara
bir yolcu treniyle yaşanmış çok ilginç hatıralar

şu an yalnız olmak kadar hiç bir şey ilginç değil
bir arkadaşımın bile yanımda olmaması
çok tuhaf şu koca kentte
sanki demirden bir kafes içindeyim orada yapayalnız
demirden bir kafesin içinde kilitli
güneşin her kıpırdanışıyla tılsımı bozulan
her hışırtı sesiyle çıkan her gürültüyle

bir sürü sessizlik bırakırım geride
sonunda, ilk kendine gelen ben olurum
aslında hiç bir yalnızlığın günahı yok
çünkü onlar hiç günah işlemezler
zaten nasıl işleyeceklerini de bilemezler
onlar sadece günahkarlarla beraberler
tekrar günah işlemekten kendilerini arındırmak için
başka bir şey düşünemez halde

öyle düşünmemiştim...
belki de, öyle düşünmüştüm
saatlerce sokaklarda dolaşıp
boşa giden ,bir zaman kaybı yaşarım
öylesine, başıboş ...
uğurlu sayım, en sevdiğim renk,
sonra ikinci en sevdiğim kişi ,falan filan

içimde bir şeyler birikir, birikir...
sonra patlarım...
öfkenin gözyaşları...
insan psikolojisi öyle karmaşık işte
yarı aydınlık, yarı karanlık bir şekilde iyice deforme olmuş

redfer

İlyas Kaplan

İçimde bir yusuf özlemi

hey sokağın ucundaki kırık camlı evler
hey evleri kuşatan yoksulluk
hey gecenin içinden kayıp savrulan sessizlik
hey kutlu yalnızlıklar
göklerde ayaza kesen karanlıklar
elbet bir çift ölüm de sizin için
sanki yasaklanmış meyveye bir an dokunmuş
küçük bir adem gibi

her akşamüstü düşleri süsleyen ay ışığı altında
yalnızlığımın akıp giderim koca bir mazinin sahiline
kaybolurum akşamın arka sokaklarında
sonrası hamlıktan yanmaya uzanan
üstelik ah etmekte yok
renkli misketlerle nişan aldığım göklerin
kızılığına dokunmadan

göğsümde başkaları için çırpınan bir kalp
kesik nefesler içe doğru
yüreğimin sancısı yalnızlığa düşüyor bir başına
serin bir yağmur çisesi gibi
vatan belledikleri yöreye
eski bir hicret ülkesine

yenileniyor zaman yenileniyorum
zaman mühürleniyor yörüngesine ,
çekim alanına girerek
çoşkun ışık nehriyle aydınlanıyor yüzüm
gönlüm aydınlanıyor
sırlanan aynasına yansıyor nurlu zamanlar

hey ruhuna üfleye üfleye dilimlere ayrılan zaman
hey toprağa düşmeden yağmalanan yağmur
hey ışık alacası son karanlık
yerler çiçek gökler yıldız zihinler düş
hey sabah yelinin beyazıyla coğrafyalara ekilen
geceden kalan avare uykusuzluklar
yad ellere akan bulutlar güneş desenli artık
şafak yıldızlarım sönüyor tek tek

defalarca yeni bir idrak eşliğinde
kaç tane sevaba denk gelir diye merakla

yenileniyor, yeniden her kelime her isim
her unvan her söz
için için ağlayan
için için parlayan her damla her yağmur
pencerelerde kuytu köşelerde
defalarca

bir söğüt ağacına bağlanmış salınıp duruyor hep
ürpertilerin en şiddetlisi
alacakaranlığa benzer bir ağırlıkla
usulca iniyorum karanlık merdivenlerden
kaç kattan kaç basamağından

içimde bir yusuf özlemi
bir tını söylüyorum
bir sonbahar günü çocuklar uyurken
kırlar düşüyor şakaklarıma
sokaklarıma...

redfer

İlyas Kaplan

İçimde en çok mavi çiçekler

içimde rengi değişir kaç bahar mevsiminin
yağmuru olmayan bulutlar dökülür birer birer
yanan meğer kuru bir aşk imiş
meğer külü savrulan beyhude bir sevda ...

içimde bir sahra,
içimde bir kum fırtınası
deli divane geceler
içimde leyla ufkundan uyanan yeni bir şafağın ışıkları
bir yol bulmuş akarlar içimde ki dehlizlere

içimde kırmızı bir gölge serinliği
bazen bir tufan güneşi içimde
bazen göğün arşına yükselen bir ay
düşer içimde ki mahzenlere

içimde mavi bir gül büyür
sönmüş, pörsümüş dikenleri
bazen yüreğime neşter gibi dokunur
bir ok gibi saplanır ...

içimden bazen günbatımları gelip geçer
içimde ki bir şehre doğrudan uğramadan
yürür gider arka sokaklarından ağır aksak

içim bu gün eylül
içimden bir tren kalkar
alıp götürür içinden kırmızı karanfilleri
içinde yıldızlı birkaç gece
içinde yalan olmuş bir kaç cümle
içinde bir kaç şiir

içimin el etek çekilmiş beldelerinde kirlenir gökyüzü
içimden bir yerlere yıldırımlar düşer
vurulur düşler
bir hayal olur içimde

kaldırımlarda birkaç ayak sesi
içimde bir hüznün serpintisi taşar köpürür
uzak bir yerlerinde birileri ağlar içimin

içimde bir his
çığlık çığlığa söyler ağıtını
figan feryat...
bir sevda daha gömülür içime

redfer

İlyas Kaplan

İçimde ki ben

dostça bir selam veririz birbirimize.
arada iğneli bir iki laf sokuşturduğumuz olur...
ben ona unutulmaz çocukluk anılarından söz ederim
o da çektikleri mide ağrılarından dolayı umutsuzluğunu anlatır

ayaklarımızın altında hisırdayan kuru sonbahar yapraklarına basa basa
yürüyorken...
acılar umarsız olur,
ışıl ışıl göklere yükselen hazlarda
elini küt küt atan kalbimin üstüne koyunca
büyük bir ceryana kapılmış gibi çeker elini

yüzüne güzellik katan yalvarmaları hoşuma gider
o andaki duygularım eski duygularımın hepsini silip götürür
ona her bakışimde daha geniş bir hayata açarım gözlerimi
onunla her konuşmamız tükenmez hazineler gibi
bitmek tükenmek bilmeyen ...

onunlayken kendi varlığımın farkında bile değilim
onunla yaşadığım her dakikaya öyle büyük bir tutkuyla sarılırım ki
geçmiş artık bir şey ifade etmez benim için
sürekli sarhoşluk halinde
onun yanında baştan ayağa duygu kesilirim

düşündüğüm her şeyi onu görür görmez unuturum
onu gördüğüm anda, birden hazırladığım sözleri
bir iki sözün hayatta bize neler kaybettirdiklerini anlarım
hiçbir şey saklamadan, hiçbir yapmacılığa kaçmadan
ince duygularla dolu sözleri
beni sevmesine yeni bir sebep daha teşkil edecek nitelikte

ona içimi açamadığım için nice nice acılar çektim
nice buhranlar nice bunalımlar
ben de onunla birlikte soluk alırken
soluk almanın ne demek olduğunu öğrendim

ne ince bir ahenk vardır sesinde
ne de geçmiş bir acının karanlık belirtileri
en gizli düşünceler, en gizli duygular
halbuki ne kadar sorunsuz görünüyorlar
içimde ki bütün görkemleriyle

nice badirelerden sonra
ölümün kapılarından hayatın kapılarına gelen
içe dolan hazların bir benzerini
hiçbir zaman ben duymadım
bir yeniden doğuş şafağının onun yüzüne ne anlamlar verdiğini
nasıl nurlara büründüğünü ...

o bana ilahi aşkın ne olduğunu öğretti
gücün ve sonsuzluğun ne olduğunu
kıskançlığa kuşkuya yer vermeyen aşkı

oysa büyük bir hüznü kemiriyordu ruhumu
heyecanlara henüz alışmamış
yıkıcı etkiler taşımaktaydım
hayatın eşiğinde ,öylesi uçurumlara maruz
dipsiz kuyular ,korkunç şanssızlıklara zincirlenmiş
sonsuz düşüncelerin kucağında

bir daha doğması olanaksız olan bir sürü düşünce,
bir sürü mutluluk ve acılar mevcut
muhafaza ettiğimiz yaşamı hiçbir kimse kabul etmez
merhametle bir çok kimse yapabileceğini söyleyebilir
ama aşk hariç ...
bazen sıkılıyorsunuz,
başkalarının da canını sıkılıyorsunuz
hüznünüze karasevda adını veriyorsunuz

ben ki onun hoşuna gitmiş olmaktan başka bir değeri olmayan biriyim
noksan tarafımı biliyorum ve itirafta ediyorum
bu yüzden, belleğim unutma tehlikesinde
en sarsılmaz mutluluk umutları da sönüp gitmeye mahkum
ne yaparlarsa yapsınlar,
hiçbir zaman beni istediği gibi mutlu kılamayacaklar.
soğuyan güneş beni bir türlü ısıtamayacak
bu yüzden benim yanımda her zaman titreyecek
apaçık düşler ve hayaller

soğukkanlığıma rağmen şaşakalırım çoğu zaman
acı çeken ruhlara karşı, tutkulara ve düşüncelere
aşk yüzünden ölmek isteyen bir sevdalının hallerine
çoğu zaman acılar yalnızlar içindir
oysa şairler acı çekmez...

redfer

İlyas Kaplan

İçimde koca bir ömür

ceplerimde insanlar
ellerim cebimde,
kanıyor parmaklarım

gecenin tam ortası
ne anlamı var ki zamanın
oysa ben
içimde bir şeyler
ben içinde
içimde koca bir ömür

her ayrılık kış
ellerim en çok karanlıkta üşür
en çok ayak parmaklarımın uçları
en çok da ciğerim
tarumar edildiğimden beri

sevilmenin güzel olduğunu
ben bahardan öğrendim
yeşil kokuyor hala
çayın kokusu

evvel zaman içinde
yıllar geçti
birileri beklerken,
birileri kavuşurken
ben bir yerlerden ayrılırken

içim söküldü ilk önce
zihnimin dört bir yanı
yığın yığın ,kurşun kurşun
vurdular beni

parmak izleri yok katilimin
birlikte yürüyoruz

redfer

İlyas Kaplan

İçimde usulca uyuyor gece

nasıl konuşacağımı
hangi biçimde neyi anlatacağımı biliyorum
hiç kullanılmamış olsa da hangi kelimeleri
içim sımsıcak
içim kıpır kıpır
içim lale tarlası
içim faslı gül...

seni evimize götürmeye geldim
güneşin ufkun üzerinden batmaya hazırlandığı
köhnemiş bir deniz kıyısına
metruk tahta masalarından birisine

içimde her şey sana ilişkin
içimde parlıyor kocaman mavi bir yıldız
içimden suya yakamozlar bırakıyor
içimde biri ninni söylemiş gibi
içimde usulca uyuyor gece
sen hala ağlıyorsun
gözlerinden kar yağıyor
karanfil kokulu ...

gecenin rengi berrak
içimde yalnız bir yıldızın giderek sönüyor ışığı
gözyaşlarıyla beraber damlalar dökülüyor yerlere
içimde bir şeyler bumbuz
düşmeden donuveren damlacıklara dönmüş

redfer

İlyas Kaplan

İçimde uyuyan tohumlar uyanacak

ufkun yamacından akıyorken şafak
bir sabah nasıl beliriyorsa öyle
güneş göğsünden nasıl emziriyorsa gündüzleri
göğün derinliğinde ebedi müjdeleri

işte öyle
kalbimin sağır duvarlarına can suları sunulacak
kökler salınacak bağrımın kara toprağına

hiç eksilmeyen bir sevinç denizinde
uçsuz bucaksız maviliklere tutunmak için
gökler yırtılsa da, yıldızlar sönse de
demlenmek için yalnızlığın sinesinde

işte öyle
billur bir ışık eşliğinde damla damla yağacağım
ümitlerin taç yaprağına pırıl pırıl

yeni bir kodese açılıyor firar ettiğim her kapı
parmaklarımın arasından ateşler damlıyor
gölgem yanıyor tutuşturuyor düşlerimi
bir paçavrayım saçak saçak , duman duman
yakacağım kendimi

işte öyle
ateş benim üzerime salınmış sanki
en gizli mekanlarda

yüreğimin dehlizleri alev almış yanıyor
kül ediyor nefesimi, köz oluyor her yanım
alevlerle adandım
yakıcılığına tutsak olduklarımızın çaresi yok

işte öyle
tortulardan temizlenip, kirlerden arınacağım
içimde uyuyan tohumlar uyanacak...

eskimiş kalbimi bırakıyorum
terk ettiğim sokaklarına ruhumun izlerini

redfer

İlyas Kaplan

İçimdeki deniz fenerleri

şarkı söylüyor kalbimin yorulmaz sancısı
mevsimlere sırtını yaslamış bir rüzgar gibi
aynı bedende bir can olmanın sırrını fısıldıyor
denizi ve göğü taşıran
yeryüzünü ötelere ilikleyen güç

çocukluğumun avuçlarına bırakıyorum annemin ninnilerini
saçlarına yıldızlardan mutlu yarınlar takıyorum
gözlerimin ferine umut serpen
hasretinin düş bahçesinden

tutarcasına geceye doğru koşuyor
sonsuzluğun koyuluğunda karanlık bir çığlık
mühürleniyor sanki küskün hayallerime
karşımda ıssız göklere açılan bir pencere
uzanmış sonsuz maviliğe
içimde deniz fenerleri

sızlatıyor yanık bir ses yıllarca ruhumu
saatleri sayıyorken an an
kirli yüzünü temizleyecek yağmurlar geliyor
kor ayazlara tutulmuş ciğerlerime

redfer

İlyas Kaplan

İçimdeki giz

meçhul bir geminin meçhul bir denize açılması gibi
bir vahşinin oç alma saatini beklediği gibi beklerim
nar-ı aşkına boyanırım sineme saplanan velveleyle
tohum toprak altında nasıl yeniden doğuyorsa öyle

cümle alem bir hasret türküsü nasıl söylüyorsa
sessizce beklerim yeniden var olmanın umudunu

dibi yok göklerden yeter ürktüğüm yeter çektiğim
fesat üflüyorlar daima her kıpırdayan şüpheye
her gün bir başka hicrana muzdarip
uzayıp gidiyor sitemlerim yılların koynunda ötelere
çare bulamadıkları yeni hüsrânların ellerinden tutup

geceler boyu kaybolacak sonra ağıtlar çökecek şehre
bitecek yüreğime hükmeden bu çıldırtan darbeler

adem suretinde ten bırakıp can olurum
yokluğu hüznlerle giyindirip hayaller kurarım
çözülür içimdeki fırtınanın gerisindeki giz
kılı kırk yarmadan bilirim bu dehlizlerden geçilmez
lahitleri açılır bir bir kabuslar bitmez

gece birazdan örtüsünü çıkarıp başka bir yüzünü gösterecek
İşte o zaman nice özge alemlere ıstırabın sırrını fısıldayacağım

redfer

İlyas Kaplan

İçimdeki yağmur tanecikleri

aşkla yan sen de
bir kandil gibi ey gönül
yağmur yüklü bulutlar gibi
seni sıırıslam ıslatsın düşen ateş damlaları

sevmek bir sır
büyüsüne kapılmış sonsuzluk

sevmek bir cevhermiş meğer
asıl bir gerçekmiş alnımdaki çizgilerin rotası
hiçbir şeyle saklambaç oynamaya niyetim yok
aydınlanıyor kış masalları
ısınıyor anılar
sokak sokak yürüyorum
vesselam düşüncelere dalmış , dalgın.

gün vardır bin yıldan uzun
bir yıl vardır içimde bir günden kısa

bir umman ki uğuldar içimde
yürüyorum kaybettiğim dünyanın ayak izlerinde
bir rüya görüyorum ruhumun ülkesinde
düşlerin parlak güneşlere döndüğü şehirlerden
altın çağlardan uykular saçılıyor

cennet bulutları ışığını taşır gibi
latif buhranlar sızar gibi

başlıyor uzaklara yürüyüş
başlıyor halden hale giren en sarsıcı sesleniş
uzaklaşıyor en çarpıcı vakit
parlayan ışıklar vuruyor secdeye
gün yanıyor ben yanıyorum

yangınlar ciğerimin üzerine serpiliyor
soluk almakta zorlanıyorum

tenhalarda demleniyor ayrılığın öyküsü
kum tanesi kadar küçük
nisan yağmuru kadar bol
sessiz ışıklar sızıyor gölgeli bulutların arasından
hicranlı gecelerin ucundan fecir
cennet kokulu baharlar sokuluyor
sokak başlarına
duvar diplerine

huşu içinde bir zirve hali bu
bir anın bir asra bedel olduğu

nice hayaller kuruyorum
nice rüyalara bedel
her bir yandan esiyor rüzgar
her bir cihetten ateşimi söndürüyor
adeta köpürüyor
büyülü muhteşemlikler efsunlu ırmaklar
içimde

ateşler ki düğüm düğüm
gökyüzü güneş renginde
içimde bin bir çılgınlık

*

redfer

İlyas Kaplan

İçinde ben varım

ve önümde gidemediğim kadar sensizlik
geceler sus
şehir sus
ben sus

bilsen
kaç sarhoş gemi daha geçti bu denizden
defalarca bıkmadan usanmadan
yalnız sana gelmek için.

haberim yok sanırım
derin
ıslak
mavilerden

rengi olmayan gökkuşağı emziriyor gözlerimi şimdi
renkleri boğuyor yıldız dolusu geceler

siyah beyaz fotoğraflarda
çerçevesi olmayan bir resimsin bu aralar
olmadığın kadar ayrılıksın

öncesi
tıpkı bir yaz yağmuru hüznüsün
sonrası
tıpkı bir şarkının sonu

elinde bavul
istasyon köşelerinde siyah montlu bir kadınsın
buz tutmuş raylarda koyu isyan çığlıklarımın
saatlerce vagonlardan yükselen hiçkırıklarımın

içinde ben varım bıraktığın şehrin
şubat ayazlarına terk ettiğin
anason kokan şiirlerin önüne diz çökmüş
elleri cebinde
cebinde iki damla göz yaşı

rutin infiallerdeyim
yudum yudum buhranlardayım

önce
gidişin kadar geri dön
sonra
gelişin kadar gecikme

ve sen kör kuyular kadar suskun
bilemedim
nevruz mu çok uzaktı
kış mı amansızdı
aylar geçti gelmedin
lakin

içim sıcak , içim alevli , içim yangın yeri

öncesi

paramparça, darmadağın

sonrası

büklüm büklüm saçlarınla

sen beni bekle şimdi

gelmem an meselesi

redfer

İlyas Kaplan

İçinde ben varım-1

ve önümde gidemediğim kadar sensizlik
geceler sus
şehir sus
ben sus

bilsen
kaç sarhoş gemi daha geçti bu denizden
defalarca bıkmadan usanmadan
yalnız sana gelmek için.

haberini yok sanırım
derin
ıslak
mavilerden

renği olmayan gökkuşağı emziriyor gözlerimi şimdi
renkleri boğuyor yıldız dolusu geceler

siyah beyaz fotoğraflarda
gerçeği olmayan bir resimsin bu aralar
olmadığın kadar ayrılıksın

öncesi
tıpkı bir yaz yağmuru hüznüsün
sonrası
tıpkı bir şarkının sonu

elinde bavul
istasyon köşelerinde siyah montlu bir kadınsın
buz tutmuş raylarda koyu isyan çığlıklarımın
saatlerce vagonlardan yükselen hiçkırıklarımın

içinde ben varım bıraktığın şehrin
şubat ayazlarına terk ettiğin
anason kokan şiirlerin önüne diz çökmüş
elleri cebinde
cebinde iki damla göz yaşı

rutin infialerdeyim
yudum yudum buhranlardayım

önce
gidişin kadar geri dön
sonra
gelişin kadar gecikme

ve sen kör kuyular kadar suskun
bilemedim
nevruz mu çok uzaktı
kış mı amansızdı
aylar geçti gelmedin
lakin
içim sıcak, içim alevli, içim yangın yeri

öncesi
paramparça, darmadağın
sonrası
büklüm büklüm saçlarınla
sen beni bekle şimdi
gelmem an meselesi

redfer

İlyas Kaplan

İçinde kaybolduğum bir kodesti gözlerin

İçinde kaybolduğum bir kodestir gözlerin
oradan umutlar toplayıp kalbime atacağım
uçup duran karlar düşerken
bakışlarında sığınacak yer arayacak
zemheri soğukunda üşüyen
saçlarına üşüşen her kar tanesi

bin kere sözün var kış kadar dayanılmaz
her ne kadar susuyorsa aklıma gelen cümleler
ayaz gecelere dost bir o kadar bana düşman
oysa bir söz yeterdi ısıtmaya içimi
sevgi düşkünü yüreğimi
keşke konuşabilseydi harf harf hece hece

her nedamet sonrası huzur bulurum kendimde
bir pus gibi sığınarak yalnızlığa
her aynanın karşısına geçtiğimde
gözlerim gözlerine takılır
bir bir eksilir hüzün parçaları
arda kalan bir buruk sevinç olur
gözyaşlarıyla sulanan zamanların üstü

şimdi gözümün beyazından kayıp gidiyor her şey
her birinin içinde ben de akıp gidiyorum
nafile çabalar geride kaldı artık
yüreğimden çıkarıp ilelebet gönderiyorum
bir ucu bir ucuna erişmeyen umutlarımı

redfer

İlyas Kaplan

İfadeyi hissiyattan acizim

vakit akşam
ben ne söylesem faydasız
el ayak çekilip rüzgar kesilince
akıp gidiyor her şey uzak diyarlara doğru
hiç ardına bakmadan
dörtnala eyersiz üzengisiz

kulaklara kurşun
kalbe ok
göze mil
dudağa mazhar eyleyen hecelerın cümlesi
eşsiz bir elmas bıçak gibi dokunuyor zihne

sonrasında bitimsiz sesler kendiliğinden
sözler kelimeler
öylesine paramparça
dağınık her şey

bir boşluk derinliğinde her yer
dört bir yanda ateş dehlizleri
buğusu tüten cinnet çok acıtıcı
seyyahlık vakti artık
pofurduyor rüzgar
yeri dövüyor nâl sesleri

bir çırpıda göçüyor sonbahar güneşi
sırtları ,dorukları çıplak dağları aşır
kıza boyanıyor alacakaranlık
üşüyor bedenim
zangır zangır titreyerek
derin derin iç çekerek bir köşeye büzülmüş
damlalar düşüyor tek tek
iri, koyu renkli ,kızıl kızıl

uçsuz bucaksız hayallerin aynına takılsın diye
nöbet tutuyor ufkumun eşiginde
numunei imtisal düşünceler
tozup dursun diye mütemadiyen
bir iki üç
birinin bittiği yerde
ikincisi üçüncüsü

fena huylar peydahlanmış beynimin içi
çivisi çıkmış gibi tedirgin
elli yıllık maziye vekalet ediyor birkaç sır
hulusu kalp ile
zihni zorluyor, kuruyor, bozuyor

velhasıl göklerimin tüm yıldızları düşmüş
güneşlerin hepsi batmış sanki
dışına taşmış ufuk

ifadeyi hissiyattan acizim
bittabi anın malumatını
baş başayız artık
belki de ilk defa böyle samimiyiz ruhumla

dışarısı alacakaranlık
muhtemel ihtirasların baş kaldırma vakti
cehdü gayret gösteriyorlar
o kadar çoklar ki
bir daha. bir daha bir daha...

akşamın son hükmü hazin bir geceye gebe
yazdıklarım bipayan hüzün
karınca kederince
bende ki şunun hepsi
hadisatın kaffesi serkeş

redfer

İlyas Kaplan

İflas etmiş hayaller

kafamı çatlatan düşüncelerden eser yok
hiç duymadığım bir hafiflik içindeyim
sanki ağırlık kanununun dışında
kanatlarım olsa uçabilirim
yer ile gök arasında geçmişin dehlizlerinde

bir sabah çayı içmesini o kadar özledim ki,
bazen örtüsünü kaldırmayı unuttuğum
o küçük masa ve koltuklarını ...

içinden geçtiğim gecelerde
hiç görmediğim var olup olmadıklarını bilmediğim
kırık tebessümleri, ayrılık şarkılarını
evimin alçak duvarlarından taşan ağaç dallarını
adeta canlanan bodur incir ağacını

iki kıyı boyunca kümelenmiş aydınlıklar
çok renkli parıltıdan, ışık sarsıntılarından ibaret
biraz ötede şeffaf bir karanlık
kayık ışıkları ,siyah, mor kadifeler de mahpus .

vapur dalgalarının, küçük çalkantılardan
elmaslar gibi parıldadığı sularda,
aydınlık yüklü gölgenin bin türlü akisle bana doğru yükselişi

müstakil bir dünyada yaşanıyormuş hissini veren
sessizce boşluğa uzanmış ürkek gölgeler
derinden ürperişli ahlara çekip
titreyen ellerden suya çiçekler düşmüş
tek şifreli bir nevi aşk mektupları

bazen uzviyetimin bir köşesinde,
bazen tek bir ruh halinde,
bazen gündelik işlerde unutulmuş
yanımda ve kanımda taşıdığım bir dünya
bir dünya ki ister istemez ağırlığı sırtımda
alnimde bana yabancı denebilecek ter damlaları
zihnimde en fena ihtimaller .

sıcak bir sokuluşun hiç tatmadığım cinsten büyüsunü
sade lezzet anlarını taşıyıp durdum
ılık bir havada bir nevi sarhoşluk içinde
vücudumun hiç bilmediğim ve tanımadığım noktalarına,

göğsü göğsümde saçları yüzümü örtmüş,
alnim nefes kalabalığı ile buğulu
tenimde toplanan kısıp bir haz
ölümünden başka her türlü ölmeğe hazır
gözlerinin parıltısıyla erimeye
bütün gece yakınlığının verdiği duyguyla

bir arzunun en son haddinde,

şuur kaybına varan elemelerin harap ettiği
hep bir gece evvelki rüyayı anımsayıp
bütün benliğimi kaplayan hazla birleşmiş
tatlı kokusunu duyduğum
içimde bir bıçak gibi çalışan
başka başka hislerle

uçarı bir hayattan kalma cinsten ihtiraslar
aynı tecrübenin bir yığın tatsız tekrarı
iflas etmiş bir hayalin tesirinde
bir kadını layıkıyla sevmek fırsatına erememiş
böyle bir fırsatı kaçıрма hezeyanlarıyla dolu

daha bir saat evvelinden bile
o kadar yıkıcı olan gerçeklerden çok uzak
o kadar ilerlemişim ki,
geriye dönmek artık çok zor...

redfer

İlyas Kaplan

İğde ağacı boyunca

ığde çiçekleri açar güneşin değdiği her yer
göklerden son cemre diye atılmış
ay ışığısın sevdalı gecelerimin
sinemde eflatun bir hüzün
gün batımlarına vurur bakışların
her akşam hep yüreğimde batarsın

ince bir yağmura yakalanır sokak
ığde ağaçları uyanır uykusundan
bir eski zaman masalı gecenin üstüne örtülür
gurbete yakılmış türküler kadar derin
yürür ığde mevsimi
rüyadan hayallere, hayaller sana

avuçlarımda bir çiğ damlası
kırık bir aşk hikayesinden birkaç ıssız mana
her yer yanıp kül olmuş
havada kanat vuran serçeler yitip
kıyıda kalmış metruk bir ığde ağacıyım
en uzaklara ığde yaprakları dökerim
yitip gider acının en kırılğan zamanı
öncesiz ve sonrasız
tenhadan manaya

yıkık kentler gibi sahipsizim
kaldırın beni düştüğüm yerden
kirlenmeden içimin kar beyazı
gri şafaklara öylece bırakın beni
serin üstüme gerçekleşmeyen hayallerimi
ürperen bir yaprağı öperken dalından seher yeli
ığde ağacı boyunca

en yalın ateş kıvılcımları benim adımı bilir
yorgun kabuslardan çıkıp gelen yolcuları ağırlar ruhum
hiç bir şey yapamamanın derin azabıyla yaşarım
ayrılık ezgileriyle bilenir düşünceler
boşluğa dökülen ığdelerin vaktidir şimdi
her şey yağmalanmış ...tarumar edilmiş

alnımın ortasında iki ateş su
bazen birkaç damla yağmur damlası
yanaklarıma dokunarak düşer yere
ığde kokan caddelere
kanar ateş ateş eriyerek
yüreğim cayır cayır
buğusuyla tütsülenmiş firari umutlar yüklenirim
ığde dalları boyunca eğilip bükülerek

kaderim yazılı kaşlarının karasına
içimde ki yakarış sana
akışlar sana , sen yokluğa...
yokluğa akar durur güz

upuzun dökülür ,düşer iğde yaprakları
her damla gözyaşı gibi sıcacık

redfer

İlyas Kaplan

İğde dalları boyunca

yitik kentler gibi sahipsiz ve de yalnızım
kaldırın beni düştüğüm yerden
kirlenmeden içimin kar beyazı
gri şafaklara öylece bırakın beni
serin üstüme gerçekleşmeyen hayallerimi
ürperen bir yaprağı öperken dalından seher yeli
iğde ağacı boyunca...

güneşin değdiği her yerde iğde çiçekleri açar
son cemre diye göklerden toprağa atılmış
hasret sabahlarımın umut saçan gün ışığı
sevdalı gecelerimin ay ışığı
sinemde eflatun bir hüznün
gün batımlarına vurur kızılık
hep yüreğimde batar akşamlar

en yalın ateş kıvılcımları benim adımı bilir
yorgun kabuslardan çıkıp gelen yolcuları ağırlar ruhum
hiç bir şey yapamamanın derin azabıyla yaşarım
ayrılık ezgileriyle bilenir düşünceler
boşluğa dökülen iğdelerin vaktidir şimdi
her şey yağmalanmış ...tarumar edilmiş

ince bir yağmura yakalanır sokak
iğde ağaçları uyanır uykusundan
hiçin her şeye, her şeyin hiçbir şeye karıştığı
bir eski zaman masalı gecenin üstüne örtülür
gurbete yakılmış türküler kadar derin...
yürür iğde mevsimi
rüyadan hayale, hayalden düşe

alnımın ortasında iki ateş su
bazen birkaç damla yağmur damlası
yanaklarıma dokunarak düşer yere
iğde kokan caddelere sürgün
kanar ateş ateş eriyerek
yüreğim cayır cayır
buğusuyla tütsülenmiş firari umutlar yüklenirim
iğde dalları boyunca eğilip bükülerek

avuçlarımda bir çiğ damlası
kırık bir aşk hikayesinden birkaç ıssız mana
her yer yanıp kül olmuş
havada kanat vuran serçeler yitik
kıyıda kalmış metruk bir iğde ağacıyım
en uzaklara iğde yaprakları dökerim
yitip gider acımın en kırılğan zamanı
öncesiz ve sonrasız
tenhadan en tenhaya

yalınayak koşan çocuklar gibi
kaderim yazılı gecenin karasına

içimde sessizce yakarışlar
yokluğa akar durur
sonbahar ...sonbahar
upuzun dökülür ,düşer iğde yaprakları
bir damla gözyaşı gibi sıcacık

redfer

İlyas Kaplan

İkinci vakti sonrası

vakit ikinci derken
akşama hazırlanır birden gökyüzü kuşlar ağaçlar
uzaklardan sesler ,görüntüler taşınır dünyamıza
kimileri bu kargaşanın boğucu çığılığına katılarak
oturduğu pencere kenarından
ufka doğru serer bir kilim gibi hatıralarını

ruhumuz en sıcak, en korunaklı mekan olur
huzura erer duygularımız

her toprağa uğramaz bütün mevsimler
baharda dalından kopar nice taze yapraklar
toprağa düştüğünün şahidiyiz çoğumuz
meyveye duracağı zamanda onca çiçeğin
bir rüzgarla savrulduğunu
seyretmişiz hüzün içinde

zamanın derinliklerinde
bir fırtınayla kaybolup gittiğini

günün coşkusu dağılır yavaştan
ansızın bir rüzgar çıkar
sızısı olur dalın yaprağın
eğer büker incitir kırar

bir esenlik ince bir arınmışlık hissi
çöker yüreklerimizin üstüne

yaşanılanların en yalın tarafı
gün sonunda saklı
ne kadar uzun olsa da insan ömrü
iki kelimeye sığar aslında
bahar ve kıştan ibaret
iki kelime
gece ve gündüz
iniş ve çıkış gibi

ait olmadığımız bir diyardaymışız gibi
garipliğimiz tükenmek bilmez

her nereye gitsek
içimizdeki özlem duygusu
hep bizimle birlikte
ne bir yerde rahat edebiliyor
ne de olanlarla yetinebiliyoruz
hiçbir vakit
gönlümüzdeki sonsuzluk isteğinin sesini susturmaya yetmiyor

meydana gelen hiçbir şey zamansız değil
her şeye rağmen vakitsiz değil

hayat dediğimiz nedir ki

birkaç saniyeye sığan görüntülerden ibaret
rüzgarların önüne katılmış
gökyüzünde bir an çığlık çığlığa görünen
sonra da ufuklar arkasında kaybolup giden kuş sürüsü gibi

redfer

İlyas Kaplan

İkinci vakti ve sonrası

vakit ikinci derken
akşama hazırlanır birden gökyüzü kuşlar ağaçlar
uzaklardan sesler, görüntüler taşınır dünyamıza
kimileri bu kargaşanın boğucu çığılığına katılarak
oturduğu pencere kenarından
ufka doğru serer bir kilim gibi hatıralarını

ruhumuz en sıcak, en korunaklı mekan olur
huzura erer duygularımız

her toprağa uğramaz bütün mevsimler
baharda dalından kopar nice taze yapraklar
toprağa düştüğünün şahidiyiz çoğumuz
meyveye duracağı zamanda onca çiçeğin
bir rüzgarla savrulduğunu
seyretmişiz hüznün içinde

zamanın derinliklerinde
bir fırtınayla kaybolup gittiğini

günün coşkusu dağılır yavaştan
ansızın bir rüzgar çıkar
sızısı olur dalın yaprağın
eğer büker incitir kırar

bir esenlik ince bir arınmışlık hissi
çöker yüreklerimizin üstüne

yaşanılanların en yalın tarafı
gün sonunda saklı
ne kadar uzun olsa da insan ömrü
iki kelimeye sığar aslında
bahar ve kışın ibaret
iki kelime
gece ve gündüz
iniş ve çıkış gibi

ait olmadığımız bir diyardaymışız gibi
garipliğimiz tükenmek bilmez

*

her nereye gitsek

içimizdeki özlem duygusu
hep bizimle birlikte
ne bir yerde rahat edebiliyor
ne de olanlarla yetinebiliyoruz
hiçbir vakit
gönlümüzdeki sonsuzluk isteğinin sesini susturmaya yetmiyor

meydana gelen hiçbir şey zamansız değil
her şeye rağmen vakitsiz değil

hayat dediğimiz nedir ki
birkaç saniyeye sığan görüntülerden ibaret
rüzgarların önüne katılmış
gökyüzünde bir an çığlık çığığa görünen
sonra da ufuklar arkasında kaybolup giden kuş sürüsü gibi

redfer

İlyas Kaplan

İlayda

her gece rüyalarda
bir seni görüyorum güneşi kucaklamış
bir seni...
kalbim usul usul vuruyor
namludan yeni çıkmış sıcacık kurşun gibisin ilayda

kırık bir musiki duyuyorum uzaklardan...
rüzgar esiyor ...yel savuruyor şimşekler vuruyor
baygın papatyalar kendilerini uçuruma bırakır gibi düşüyorsun kollarıma
bir düş ki sinemde ateşten kuyular yanıyor
yanıyor bu ateşten kuyularda ilayda

yörüngelerin içinden bambaşka bir kata
bambaşka bir dünyaya yükseliyorsun
göksel karanlıkların derinliklerine kalbimin
çok serin ve çok sessiz gözlerin
altın renkli ışığı tatlı aydınlığı yayılıyor
yıldızlar titrerken ruhumdan hafif bir rüzgar geçiyor ilayda

öyle bir yanıyor ki ruhum
gerçek bir ateşin bedeni yakıp kavurması gibi
göklerin yandığı bulutların alev aldığı gibi
kopan kıvılcımların sıcaklığı avuçlarımda
sen bilmesin ölümün kaç harf kaç hece olduğunu
cehennemin en derin çukurlarında ilayda

çiğ taneciklerinin buğusu üzerine
koca bir gözyaşı damlası düşürmüştün
yaralı bir hıçkırık yükselmiş
menziller yörüngeler gök küreler
zeytin kokusu
zeytin karası
sensin içimde ilayda

mavi bir su çiçeğinin cennet toprağına düşürdüğü
kızıl perçemli atın arkasından koşuyorsun
parılcaklı bir ışık yağmurunun
savrulan perçemlerin
açılan kanatların içinden akıyorsun ilayda

lakin akşama inerken soğuk karanlık
uçurum ağzı gibi açılmış siyah gözlerin
kirpiklerin ucundan bir kirpik düşmüş kalbimin toprağına
renk verir yüreğimin içindeki yangınlara
düşen kıvılcımlar alevler defalarca ilayda

belki de kaçamak bakışlar büyütmüş bu sevdayı
suskun yürekler yakmış
bırak son defa doyasıya çekeyim içime seni
vurgunum sevdalıyım hasretim sana ilayda

redfer

İlyas Kaplan

İlk defa

her şey sıra dışı
suskun...
titrek güneşin doğuşu
yağmur tanesinin tene serin dokunuşu

hıncahınç
hem de pencere kenarına durmadan vuran masalsı yağmur damlaları
yer yer şöyle bir yoklar yalnızlık duygularını
sürüp götürür çocuksu hayallere

heyecanla eller ,ellere dokunur
aynasına vurdukça, netleşir ihtişamın görüntüleri,
daha çok renk
çözünürlüğü artar manzaraların.
rengi parıldar çiçeklerin.

nefesler tazelenir.
tenler yenilenir
billurlaşır günüşiği.
ruh diye üflenir
köşelere, yüzeylere, seslere, ahenge...
yüreklere can

sokaklar sessiz
lambaların titrek ışığı rüzgarda dağılıp paralanır
soluklarıyla buğulanmış bir evin camında
gecede ki karanlığı gözler yolların ıssızlığı

yağmurlu günlerde tüter soba bacaları
bulutlar ıslak kiremitlere misafir
muhabbetler odaların içini ısıtır
bambaşka diyarlardan bambaşka mevsimler
sinelere çöreklenir
hüznün her türlü

hiçbir şeye alıştırmayın beni
bırakın hep çocuk kalayım
yürümeyi , konuşmayı bilmeyen...
acemi biri gibi
hiçbir şeyi öğrenmemiş henüz.

güneş ilk defa doğsun
yağmur ilk defa yağsın
daha şaşkın, daha heyecanlı
ilk defa her adımı, her tadışı, her bakışı...
yaşamak için ilk defa.

redfer

İlyas Kaplan

İlk kez sana söylemişim duygularımı

ismin gelirdi aklımın ucuna,
kalbime bir sevinç, elime ,ayağıma tatlı bir telaş takılırdı
henüz ortada sen yokken
ismini anarken bile lakin sınırlıydı kelimeler
sen susunca
yağmur kuşları lal kesilirdi

dalga dalga gelirdi özlemler saf saf dizilirdi
sükunetin şelalesinden dökülürdün sıra sıra,
sen yokken tüm şehrahlr bir esinti bir ışık seliyle dolardı
yapraklar titreyince hayalime yansıyan gölgende titrerdi
rüzgar olup bulutların üstünden geçerdin
sarı saçların göğsümün üzerine yuvarlanırdı

sen benim gökler ile yer kadar olan yerimdin
dalları birbirine sarmaşan ağaçlar kadar uzaktın benden
yüklü dalları bükülmüş kiraz mevsimi türkümdün
çiçeklerle bezenmiş boy aynamdaki buğumdun
salkım salkım üzümüm
masamda ki demli çayımdın

sen ki herkesten çok bana yakın
her halime haldaş, her sırrıma sırdaşdın
ilk kez sana söylemişim duygularımı
kimi isyankardı kimi uysal
kimi bozguncuydu kimi derbeder

kaç fırtına patlamıştı geceleri
her şey iç içeydi ,dağınıktı, düzensizdi ,sensizdi
hiçbir şey sen kadar masum değildi
bir havva bir adem gibi
bir cennet bir de cehennem gibiydik ikimiz

redfer

İlyas Kaplan

İlk kıvılcım

gönlüm ince bir tebessüm bir gölgeliğe hasret
çorak arazinin tozuna bulandığım zamanlardan
bana terkedilmiş bir şehir miras
her yanı sessiz ve ıssız

yaşamak diye içimin sokaklarına savrulur
kendi caddelerinin eşkiyası olduğum yalnızlık

en cahil duygularım acı sularda boğulmuş
elimden zorla alınmış sevdalarım
yepyeni kabuslar kanatır yaraları
zamansız uyanıklar
yıkılır çocukluğum kadar adem hayallerim

hikeyenin en trajik yerinde çatılır iki saç teli
kızıl kor güneş vurulur önce
buzlu zeminlerde eritilir heyecanlar
yasaklı kentin mahkumiyeti biter
ve sonra sessizliğe bürünür zaman

içimdeki yanardağdan
ankanın kanatlarına düşer ilk kıvılcım
alevlenen ufuklardan hep lavlar dökülür
sonsuzluğa uçup gider masal perisi

redfer

İlyas Kaplan

İlmek ilmek işlenen ilahi bir sırdır kader

insan sevdiği birini kaybedince ne söyler
ne düşer ki dudaklarından
hayat işte
bir varmış ama en çok da yokmuş
bugün varmış, yarın yokmuş
kelimeler de salırmış varlık ve yokluk sarkacında

el ele tutuşur acıya katık edilirmiş
hayat nasıl tanımlanır
nasıl lisana dökülür duygular
pek bilmem
süslü püslü cümleler kuramam bir çırpıda
tunturaklı laflar edemem de

ömür dediğin yazıldığı anda azalan
yaşandıkça tükenen
adına gün denen vakitler toplamı olsa gerek

dünya seferimde zaman
benim için bir temmuz ayında
küçük bir anadolu köyünde tomurcuklanmaya başlamıştı
bozkırın en cilveli sarısı ile
gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliği arasında
var olmuştu çocukluğum

şehrin, çocuk ruhuna dokunacak
pek bir yanı da olmadığı için
çocukluğumun en unutulmaz anıları
bu mavi ile sarının gönle huzur veren
ahenkli yerinde canlanırdı

yaz bizim için köy demekti
doyasıya oynadığımız ama bir yandan da
yokluğun düğümüyle bağlı hayal dünyamızın
en arı yeriydi

toprağın, taşın, odun parçalarının
belki bulursak bir kır çiçeğinin bile
kıymeti paha biçilmezdi
çünkü hepsi oynanacak oyunların elinden tutar
hayallerimizin harcına karışırdı

yokluğun öze döndürdüğü
gerçekten çocuk kıldığı en güzel vakitlerdi
birinci sınıfı bitirdiğim o yaz da
her yaz olduğu gibi
tatil için köye gitmiştik

ben sonsuz oyun hayalleri kurarken
dedemin geri çevrilmesi imkansız sözüyle

camiyeye kur'an öğrenmeye yollanacaktım
ertesi sabah bin bir mazeret üretsem de
annemin beni en güzel kıyafetlerimi giydirip
camiyeye yollamasına mani olamamıştım

köydeki camimiz yeniydi
imam efendinin de ilk görev yeri idi
düşünüyorum da şimdi
ikimiz de benzer heyecanları yaşamış olmalıydık
benim ilk talebeliğim
onun ilk öğretmenliği
ikimiz için de ilk ders

cami evimizin az ilerisinde bulunuyordu
ilk gün yol arkadaşım dedem olmuştu
dedem elimden tutup
beni camiyeye doğru götürürken
gözlerindeki o sevinç ışığıyla
bak bu cami ...demişti
Allah'ın evi
Allah'ı seven
Allah'a gönlünü açan tüm müslümanların evi

evladım
camiyeye git ki gönlün açılsın
ne zaman yolunu bulamaz
gönlün daralırsa hemen bir cami bul
Rabb'ine el aç
o zaman gönlünün nasıl huzura ereceğini göreceksin

her kelimesi ruhuma işleyen o sözleri
o yaşta pek anlamayarak da olsa bellemiştin
evladım bir gün ben ölünce bana burada
kur'an oku olur mu... deyip
beni,hocamıza emanet etmişti

ilk gün,
benimle birlikte yaklaşık on kadar çocuk vardı
herkes camiyeye benimseyip oyun alanı edinmişti sanki
hocamızın cennet çiçekleri haydi toplanın ikazıyla
daire şeklinde etrafına sıralanmıştık

ilk sözü
Allah'ın evine hoş geldiniz...olmuştu
sırayla kendimizi tanıttıktan sonra
söz yine hocamıza gelmişti
çocuklar bu caminin sahibi Allah
emanetçisi sizlersiniz

Allah onu anan herkesi çok sever
ama onu seven çocukları daha çok sever
sizlerin duası

cennete asılan güneşler gibidir

hani bazı anlar
bazı sözler vardır
yıllar üzerine tozlarını kondursa da
asla unutulmayan
bir küçük üfleyle ilk günkü tazeliğini koruyan

işte hocamın cümleleri de aynı böyleydi benim için
kutlu kelimeler her hayrın başlangıcı besmele ile
bizlere camimizi gezdirip
mihrap, minber gibi yerleri anlatmıştı
günün sonunda ise elifba cüzlerimizi verip
evimize yollamıştı

bir aya yakın zamanda en küçük olmama rağmen
kur'an'a ilk geçen ben olmuşum
içimde tarifsiz bir mutluluk vardı
eve gelip bu durumu dedemlere anlatınca
onlar da çok sevinmişlerdi

zaman...
ah o masum çocukluk çağı
tek yaşadığım hissin
sevinç ve mutluluk olduğunu sandığım
kocaman kalpli günlerim

babaannem
insan büyüdükçe kalbi küçülür derdi hep
yirmi yıl öncesi anımsadığım o anlar
yaz bitmiş,
istanbul'a dönmüştük,
hocamız ise başka bir şehre tayin aldirmıştı

onca yıldan sonra dedemin vefatında
bir kez daha kesişti yolumuz
kader bir muamma
kaderilmek ilmek işlenen ilahi bir sır
yirmi yıl sonra bana kur'an'ı öğreten hocamla
yine aynı caminin avlusunda karşılaştık

dedemin elimden tutup hocama emanet ettiği
beyaz minareli Allah'ın evinde
elimde hocam sayesinde öğrendiğim
gönle şifa kur'an'ım
dedemi hak divanına
dünyadaki son durağına uğurladık

sanki dedem bugünü bilip
yıllar evvel fısıldamıştı kulağıma
bir gün yüreğin daralırsa camiye gel
ben ölünce arkamdan kur'an oku

dedemi kaybetmenin verdiği acıyla
hüznün en ağırının kalbime değmesine karşın
çocukluğuma yol aradığım yerdeydim şimdi

redfer

İlyas Kaplan

İlticalara durduk kaç kez

sarmaş dolaşız bu gece şehrin kaldırımlarıyla
kentin boş meydanlarına yazgılı duygularımız
leylesiz bir tazarru içinde
başlarda duman
saçlarda kar

soluk desenlerle çizik çizik yüreğimiz
bir mart vaktinin alaca karanlığında
son humma da dökülünce damarlarımıza
sellerce
sürüklendik

yalnızca kendimizi yaşamak istediğimiz anlarda
köhne dünyanın hikayesiyle dolu sayfalarımız
gönlümüz kör düğümlere tutsak
iki gözü iki çeşmeydi vedasız yolculuklarımız
bir daha gelmedi gidenlerimiz
rotasız serüvenlerden

deli dolu zamandı yaşananlar
gök kubbenin altında
değişen hiçbir şey olmadı bizden başka
oysa yüzlerde gülümseyen bir çiçektir hep
şehrin duvarlarına hasretle
yansıyan

yabancılar istila etti şehirlerimizi
düşüşler tuttu sokak başlarını
türkü notalarından ağıtlar oldu hasadımız
ecelsiz serüvenler yaşadık sevdaya giden yollarda
her yürek bir türkü oldu
iç çekerek hasretlerce
her soluk ayrı bir dünya
farklı mecralarda
kış gecelerince

peçesi yırtılan gecelerde
yalnızlığımız oda oda
kutsi ışıkların şerh düştüğü yerde
akıldan sıyrılmış tevatürlerce
her nefeste bir tabur özlem
her saniyede bir düş battı
koylarımızda
sebepsizce

desenlerin en hüzünlü rengiyle
mavera takılı dudaklarla
yüzlerde beliren tebessümlerle
ateşli gergeflerin işlendiği
delicesine zamanlarda
çağrı oldu çılgınlıklarımız

sabaha doğru yola çıktı
kervanlarımız

buruk anılarla şafaklar söktü
yeni yüzler takındı eskiyen ruhumuz
kalp toprağımızın inzivasında
karanfilleri tam kalbinden öptük
hep en güzelini söyledi gidenlerimiz
yalnızca
bir nakaratlık

eskimiş gölgelerimizin masalsı acılarını anlattı
hüzne ayarlı saatler.
ilticalara durduk kaç kez
gecikmiş ahları çoğaldı
yalnızlığımızın
tükenmez hayallerle yazıldı
cümlelerimizin
sonu

redfer

İlyas Kaplan

İnce sızı

dağ yamaçlarına tatlı ürpertiler bırakandır O
içten içe tutuşan uzak şafakların közüne serpilene gecedir O
yumuşacık mehtaplarda suların tenini okşayandır
ümitli yakarışları süt beyaz ışığıyla besleyendir

gecenin siyahını yırtan hilaldir
yusufun gömleğine uzanan eldir O
sevgili olmaya doğru, kurtuluş
cevherini işleyen ümitli dokunuştur

o vakit güneşin önünden çekilendir
sevda aynalarına vuran bir resimdir O
gece yolcusunun üzerimize düşen gölgesidir
tene dokunan ipeksi bir silüetin sıcaklığıdır

iki sonsuz arasındaki en güzelin nöbetine durandır
bir noktalık temasın heyecanıdır O
yerden göğe bakışın hatırasıdır
tenlerde süt beyaz bir yırtılışın işaretidir

göklere hükmeden, gece yolcusudur O
dal uçlarından göğe açan sancıların meyvesidir
hüzünlü inzivaların çeperini zorlayan sabah ışığıdır
ince sızılı rüyalardan uyandırandır

gürültülerden el etek çekmiş keskin bir suskunluktur
ateşli vakitlerde soğuk kesen bir isyandır O
ümitli bekleyişlerle avuçlara berrak müjdelere doldurandır
rahmet dağıtan nur sütünü olarak inişe başlayandır

en uzun kış gecelerinin ışığıdır
göğsünden şehirlerin ufkuna yaz yağmuru düşürendir O
siyahlar üzerinden nefes nefes
gecenin endamını sabaha taşıyandır

gönüllerde gizli baharı uyandırandır
aklın toprağına göğün ziyasını yetiştirir O
ümitsizlik soğuşundan ebet zamanlarına filizler devşirir
gecenin en olgun, en ışıklı, en berrak, en nurlusudur

mahşer sabahına ümitlerimi ulaştırandır
heyecanımı diri tutan yürüyüş yoludur O
bir hicret yürüyüşü ki ete kemiğe bürünmüş
yepyeni sevdalarının başlangıcıdır

gökte asılı bir ümittir
kurtuluş çerağı olarak yeniden doğandır O
orta yerinden bölünen kaderdir
gökten yere doğru bir bakıştır

üstünde uyuya kalınmış sevdadır
göge dal budak salmış nurlu bir kandildir O
bir gül cemresi gibi kutlu doğumlar yüklenmiş
her gece gönüllere inen bir sevgidir

redfer

İlyas Kaplan

İnci köpükler

yürürüm
her yönüm kör karanlık
bir kez daha
yolunu kaybetmişler gibi
derin kırılğanlıklara akıyorum

evveli saklı
ahiri saklı
has bir hatıranın sırrı
aşamadan aşamaya
merhaleden merhaleye
söze harfe sığmıyor
he keza
hep aynı şeffaf gölgeler düşüyor üzerime

bir barajın ardında ki sular gibi
aynı ırmağın kıyısından
aynı çağlayanın yatağından
bir derviş gibi
he keza düşüyorum
inci köpükler yükseliyor göklere

kış uykusundan yeni uyanır gibi
en ağır yüklerden kurtulurcasına
son dağın yolcusu gibi
kendini yokuş aşağı bırakıyorum
azgın sular kadar dolu
he keza
yağmurun toprağa hayat verdiği kadar

benlik kabuğunu kıran tohumlar gibi
acılar tenimi deliyor
taze bir mevsim açar gibi
her gün yeni doğan güneş kadar
her gece parlayan yıldızlar kadar
her bahar açan çiçekler kadar
he keza
ulaşılmaz hayallere yolculuk ediyorum
hep aynı özlemlerle

müslümanca
beş vakit akan bir nehirde
beş defa yıkananlar gibi
saf saf inkişafın içinde
istikamet çizgisinde dipdiriyim
he keza
aydınlanıyor göğsüm küçük kıvılcımlarla

bir tren kalkıyor içimden
teselli arıyorum şehrin kuytularında
siyah tül ile örtülür pencereler
her şeyin bir yeri var artık
her yer için bir şey var bende
he keza
hep aynı mecranın yolcusu gibi

*

redfer

İlyas Kaplan

İncir ağacı

incir çiçeği kokar mavi gecelerin vahşi şehirleri
asırlar geçmiş aradan lanetlerle muzdarip
elinde yeşil asası Sultan Süleyman
halbuki büyülü bir cennet vaat etmişti
ışığın sancaklaştığı Anadoluya

bir vakit nallar altında Asya'nın seccadesi
çoban yıldızı olmuş ışıyorken şehrin tepesinden
som altın bir öküz başı gibi
kurşun bakışları düşmüştü denize

göğün derinliklerinde sessiz incir ağacı
tatmadığı görkemli düşün mavilikleri
ilk yaz yağmurlarından kalma
sanki mükellefmiş gibi yaşamaya
menzilsiz
içinde kıpırdayan en süfli gizemleri

gökkuşağına dönüşmüş
calibi dikkat lütuflara mazhar
can yüklü katarların yolunu gözlemekte
ilk hamlede bir kadehten içmek için
yeni doğmuş bir bebeğin süt kokan nefesini
kıp kızıl şarap gibi

gülümsüyordu incir ağacı
çıldırıldığına tanıktı gümüş kanatlı kartallar
bir canda iki yürek
karınca uğultuları yayılıyordu
ölen nice yiğitlerin cesetleri hala
şereflerini kalkan gibi kuşanmış

en mükerrem göklerin aynasına düşmüş
derin yaralardan öylesine
beyaz benizli çılgınlık yükseliyordu

gözleri örten bir sis perdesinin ardından
ne hazin
kızıl kan akıyordu milyonlarca insanın gövdesinden

bugün bile nasıl olduğu bir sır

ateşler kopar güneşin kızgın gövdesinden
bereket tarlalarında sarı buğdayları
uçurumlarına yuvarlanan nice ananın evlatları
Yakut alazı delikanlıları
meryem yüzlü kızları

arşa yükselir tespih tanesinden çıkan feryatlar
melekleri şaşkına uğratan öyle bir ulvilik
bu şehrin minarelerinden her gece akar şehre

kavmi peygamber azabına uğramış incir ağacının
çimen kokuları içinde uyuyor geçmiş zamanın devleri
gün sönünceye dek hu çekerek
savaş ve barış uğruna
yedi kat arz taş silsileleri içinde
kitabelerinde baki olan Allah yazılı

tüm zalimler Musanın aşasıyla boğulmuş
şimşekler öncesinde uğultular
sonra çekilir göğün derinliklerine
tohumun yağmuru emmesi misali
cennetin ateş köpüklü sıcakları
toprağı kutsayan cemreler örneği

fatihalar nasırlı ellerin ayasında
bir Azrail firarisi gibi çıplak ayaklı
boz kısrak üzerinde dolaşır cümle alemi
nal sesleri gelir atmosferin gövdesinden

çağlayan akışıyla altın bir nehir gibi
güneş öte yakaya canhıraş koşar

redfer

İlyas Kaplan

İncir çiçeği kokar mavi geceler

incir çiçeği kokardı mavi gecelerin vahşi şehirleri
elinde yeşil asası Sultan Süleyman
büyülü bir cennet vaat etmişti
ışığın sancaklaştığı Anadoluya

bir vakit nallar altında Asya'nın seccadesi
çoban yıldızı olmuş ışığıyordu şehrin tepesinden
som altın bir öküz başı gibi
kurşun bakışları düşmüş denize

göğün derinliklerinde sessiz incir ağacı
tatmadığı o görkemli düşün mavilikleri
ilk yaz yağmurlarından kalma
sanki mükellefmiş gibi yaşamaya
menzilsiz
içinde kıpırdayan en süfi gizemleri

gökkuşağına dönüşmüş yaprakları
can yüklü katarların yolunu gözlemekte
ilk hamlede bir kadehten içmek için
tüm güzellikleri kızıl şarap gibi
yeni doğmuş bir bebeğin süt kokan nefesini

gülümsüyordu incir ağacı
dalları yakut rengi
çıldırıldığına tanıktı gümüş kanatlı kartallar
karınca uğultuları yayılıyordu
ölen nice yiğitlerin cesetleri üzerinde
şereflerini kalkan gibi kuşanmış

en mükerrem göklerin aynasına düşmüş
derin yaralardan öylesine
beyaz benizli çığlıklar yükseliyordu
gözleri örten bir sis perdesinin ardından
ne hazin
kızıl kan akıyordu onlarca insanın gövdesinden

ateşler kopar güneşin kızgın gövdesinden
bereket tarlalarında sarı buğdayları
yakut alazı delikanlılar
uçurumlarına yuvarlanan nice ananın evlatları

talihli kızları meryem yüzlü
arşa yükselir tespih tanesinden çıkan dualar
melekleri şaşkına uğratan öyle bir ulvilik
cami minarelerinden her gece akar şehre

kavmi peygamber azabına uğramış incir ağacının
çimen kokuları içinde uyuyor geçmiş zaman
gün sönünceye dek hu çekerek
savaş ve barış uğruna
yedi kat arz taş silsileleri içinde

kitabelerinde baki olan Allah yazılı

dünyayı Firavuna dar eden asla Rab değil
tüm zalimler Musanın asasıyla boğulmuş
şimşekler ve öncesinde uğultular
sonra çekilir göğün derinliklerine
tohumun yağmuru emmesi misali
cennetin ateş köpüklü sıcakları
toprağı kutsayan cemreler örneği

fatihalar nasırlı ellerin ayasında
bir Azrail firarisi gibi çıplak ayaklı
boz kısrak üzerinde dolaşır cümle alemi
nal sesleri gelir atmosferin gövdesinden

canhıraş koşar güneşin öte yakasına
çağlayan akışıyla altın bir nehir gibi

redfer

İlyas Kaplan

İncir dağı

ah ile sancılı anneliği tecelli etsin meryemlerin
sürgün çölünde ,susuz ateşler içinde
zamanları serinlik ağırlasın
sarsılsın zemin ,uçuşsun kumlar
çöle yağmur çağırmak için
hevesin bin bir rengiyle çiçeklensin dal uçları
arzuların buluşma noktasına
sonraki buluşmalara gidelim

kuşluk vakti adını zikrederek tefekküre dalsın
sabahın bir saatinde tanrıya ulaşsın zeynebin duaları
göğse dökülsün gamlı şuskunluklar
ahdine sadık kalsın yağmurca dokunuşlar
bir düşün fısıldansın kalbimize
issiz yerlerde açan zambaklar gibi
bizden ötelere ait bölgelere
rüyaların yapıldığı yörelere gidelim

her rengine ayrı desenler çizilsin zamanın
hüzün fırtınalarına uğrasın leylanın hayalleri
her akşam bambaşka sular aksın göklerden
masallara dönüşsün içimizde ki her ihtiras
ıslak kaldırımlarda açsın nergislerimiz
en masum gözyaşları dökülsün
oyuncağı kırık içimizdeki çocukların
şavka gelmiş kara sevdalara gidelim

haydi usulca gidelim
kırık duyguların arasından son bir çileye doğru
bir kez daha uyansın içimizde ki hacet çığılı
huzuru yüklenmiş saklı ümitlerimiz
göklerden akıp gitsin en uzak diyarlara
geriye bir büyük boşluk bir düşün kalsın bizden
elmas parçasına benzeyen yıldızlar gibi
incir dağından göçüp gidelim

redfer

İlyas Kaplan

İncir dalından sarkıyor kurşunlar

bir çaresizliktir artık taze çimen rüyası
sen hiç uyudun mu,
kaç gece içerir bir darağacının dehşeti
garip ve sonsuz geçen ürpermeler
kaç gecelerde mermi sesleri...

uyandığın vakitler uzun kabuslar görüyorsun
bir çocuk oluyorsun ,
gözleri alçak duvardan sarkan incir dallarında,
incirin vaat edilmiş lezzetlerine doğru yapacağı hücumu düşünerek
tıpkı senin düşündüğün gibi

incir dalından sarkıyor kurşunlar
kurşunlar bir elden ,
eldiven gibi giydirilmiş
incirin kabukları

bütün adreslerin çoğu yanlış
eylül sonu sabahı bütün sokaklar
bir fırın ağzı gibi insanı kapıyor, çiğniyor,yutuyor
ara yerde bir gölge parçası,
sığınıyorsun...
bir yol ağzında serince bir nefes
sonra hayatın hafifleşiyor bir kurşun sesiyle...

kim bilir, belki de savaşlar hiç bitmeyecek
düşüncesinin azabı bile sokaktan sokağa yayılacak
bakkalarda , kahvelerde kulaktan kulağa
felç inecek senin beynine
pencere kenarlarında , odalarda, kapı önlerinde
alındaki terleri ,kara yazgın diye sileceksin...

yol ortasında toza bulanmış çocuklar kaçışıyor
"aç kapıyı bezirganbaşı..."
çocukların hepsi üstleri başları perişan
daha evvel aynı türküyü söylerken sen
aynı oyunu oynamışlardı...
yine kaçışmışlardı mermilerin önünden çocukalar...

her şey, her irade değişebilir
değişmeyecek olan kurşun sesleri ve sen
sokak sokak kaçışan ...
birkaç silah sesi ...
ölenler var...
küçük taş lahitleriyle yan yana uyuyanlar...

her ninninin dizinda milyonlarca çocuk başı,
çocuk rüyası var..
her tarafta savaş uçaklarının bombardımanı
her barut fıçısının üzerinde bir çocuk resmi ...
türkü;eski türkü ,hikaye; eski hikaye ,
sen aynı sen...

barut fıçısı üzerinde hayat devam ediyor.

çehresi delik deşik evler arasında geçiyor zaman
perişan mahalleler, yoksulluk ,fakirlik diz boyu
etrafta bir yığın hasta yüzlü insanlar
herkes yarını, büyük kıyameti düşünüyor
ve sende...

tek bir silah sesi, tek, kuru, hatta akissiz bir ses
sesin arkasından yokuş aşağı koşuşanlar
ses isli bir fener gibi çalgın
vuruluyorsun ...
gölgeler büyüyor, küçülüyor
rüzgarla kısılıyor sesin, sönecek gibi oluyorsun
bir annenin çığılı , rüzgar sesine karışıyor...

şehirler yangın yeri
sanki kızgın bir yanardağın lavlarıyla kavrulmuş
hava kızışmış ,göğün altı kıpkırmızı
sonra kızıl kızıl şarapnel parçaları
bendini yıkmış sularinkini geçen bir uğultu
gökyüzü her türlü süsten bir mahşer yeri
bu senin mahşerin...

hafızalarda gerisi gelmeyen kaç hayal var
kaç çocuğunun ölüsü üzerinde sızlayan kadınlar
eliinden sıkı sıkı tutmuş...
hala avuçlarında kaç gözyaşının sıcaklığı kilitli
seni ısıtacak kadar sıcak...

umutlar daha kapalı savaş zamanlarında
solgun,erimiş, hapsedilmiş gözyaşları
kim bilir nerelerden, hangi uzak dağların eteğinden,
issiz vadilerden, ağaçsız tepelerden kalma
isli lambaların etrafına yaydığı ışık
bu senin alaca karanlığın...

karanlıktır içini ümitsizlik, hınçla dolduran,
farkına varmadan yaşadığın hayat,
çok zalim ,anlaşılmaz kelimeler, cümleler dudaklarında
sonra açık pencerelerden bir rüzgar kabarıyor,
çarşaflardan yapılmış perdeler şişiyor,
gürültüler daha uzak yerlerden ...
yerde sen...

çocukken içine çöreklenen meret bir zatürre
bir yılan ki ciğerlerine sinmiş
kökü sende ,söküp atabilmek ne mümkün
gökten yalnız felaket bekleyen bir mahluk gibi
her şeye küskünsün...

yağmurla ıslanıyor şimşek parıltıları

kırılan bir camdan içeriye düşüyor yıldırımlar
büyük bir şangırtı
büyük bir yıkılış,
büyük bir devriliş bu
can çekişiyorsun...

daha evvel terk edenler gibi
terki diyar ediyorsun...

redfer.

İlyas Kaplan

İnsan kokuyor düşler

davutla güreş tutup,
sırtının yere gelmesine izin verecek denli alçakgönüllü olan yahova
kenan ülkesine
acı,gözyaşı ateş ve ölümden başka ne getirdi

sayfalara sığmayan,
yarım yamalak,
aslında hiçbir zaman tam olmayan,
eksik kalan savaşlar

sparta ;köleleri potansiyel tehlike oluşturacaklarını öne sürerek
sürek avı ile yok ederken,
roma ancak mağlup edebildiği kartacada,taş üstünde taş bırakmaz,
kentin kalıntılarını bile karasaban ile ortadan kaldırırken
gözyaşı ve ölümden başka ne verdi

birileri tarihçilere ruhun tahrip edilmiş coğrafyasını tarif etmeli
savaşlar hiç olmadı
insanlar hiç ölmedi
suçlu zaman
akıp gidiyor bir çok şeyi ardında bırakarak

collossiumda yankılanan köle/gladyatörlerin
zincir,kalkan,zırh,kılıç şakırtıları değil
ateş ile yüzleşen şakırtıların feryatlarıydı

hala devam ediyor bir yerlerde
bu gidişle, cennete ilk ayak basan bir insan olmayacak
yani diyorum, anne ve baba olmayacak
doğurtan, doğuran

müslümanlara yönelik zulüm,
kah hafifleyip,kah şiddetlenerek sürüp giderken
engizisyon sürecini başlatanlar
acı ve gözyaşı üzerine gelecek kurdular

hayalleri yıkılan insan için
dünya başlı başına bir deprem
tanrı depremleri,
uykusuz kaldığı gecelerde
onları uyutmak için beşik sallayıp durur.

atılanın kırbacı sanını neye borçluydu
cengizin şöhretine ne demeli
gerçek şu ki zulüm salt tarih öncesinde değil,
tarih boyunca da devletlerin
halkların elindeki en önemli silahtı
kendini yinelemek...
yenilemek...
yeniden üretmek için...

ihtimal dahilinde ölmenin vakti

kabri geniş olmayacak sanma ölünün
her yere sigacak kadar ölür insan.

ceasar,son nefesini verirken de olsa katili
katilleriyle yüzleşebilmişti
osman ve alinin buna fırsatı olmamıştı

nehir oldu çığlıklar...yorgun düşüldü ölmekten
öfkeler yorgun acılar yorgun
toprak bile ...

haşhaşilere ne demeli?
sabbah ve alamut kalesi hakkındaki söylencelerin,
hala halk kültüründe yer bulabildiğinin farkında olmayan var mı
sırf yeniden üretmek için

ölü insan kokuyor düşler
kimi vatan...
kimi bir gaye-i hayal uğruna
birbirini öldürüyor

ortadoğu darbe
karşı darbe,
devrim.
karşı devrim sarmalında boğuşurken
israil faktörüne ne demeli

avuç içlerine kazınılmış kırmızı lekeler
silemez dokunuşlarından ateşi,
çocukların oyuncaklarını bırakarak zamana

yeşil kuşak doktrinini duymayan yoktur
'düşmanımın düşmanı ol da ne olursan ol'
petrol gelirlerinin yarattığı refahın
adil bir biçimde paylaşılabilmesi da
yığınların içerisine sürüklendiği halet-i ruhiye
acı ve gözyaşı ve ölüm

mümkün olmayanı mümkünmüş gibi gösterme
hatırasını ölümsüzleştirme çabasından peydahlanmış
öksüz ve yetim çocuklar
ölü ,anne -babalar

redfer

İlyas Kaplan

İnsan olan acının önünde eğilir

işin içinde
1997'den bu yana yaşanan bir acı var
parçalanmış bir kardeş canı var
sadece insani bir çığlık var
sizin hiç kardeşiniz parçalandı mı?
çuvallarla topladılar mı onu,
dolduruldu mu parçaları çuvallara?
kardeşinizin

aklım terliyor sadece
adam olma nasip işi
bingöl'de bir şehit yakınının kulağına
kartvizit oluşturan cümleler söylendi
yani küfür ettiler
yani bacıya küfür ettiler
yani şehide küfür ettiler

insan olan acının önünde eğilir
biz canı acıyana ses oluruz
susarız karşısında
hüznünü söyleyene dal oluruz
bu topraklar
dalı kırılmış ağacı teselli eden topraklar değil mi ?

sol basında yer yok
cumhuriyette yer yok
birgün gazetesinde yer yok
sözcüde yer yok
halk tv de yok
yok...yok...yok

küfreden erkek
küfredilen kadın
aslında tam sizin arayıp bulamadığınız bir istismar konusu
öyle değil mi ?
neden susarsınız ?
niye sayfalarınızda satır yok ?
sebebi ne acaba ?
küfredilenin bir şehid ablası olması mı ?

bir hdpli bayan olsaydı
mesela..
o küfür
selahattin demirtaşın eşine edilseydi
ne olurdu o zaman
sizin hiç gündeminize girmez miydi ?
söyleyin hele
nasıl insanlarsınız siz ?

küfreden solcu da değil
aslında sizin arayıp da bulamayacağınız türden
eski dönemlerde "faşist" diye suçladığınız bir tip

böyle gollük bir fırsatı niye kaçıyorsunuz ?
ne uğruna görmezden geliyorsunuz ?
iyi parti'ye ihtiyacınız var öyle mi ?

içinize nasıl sindiriyorsunuz
lütfü türkkanın küfrünü yazmayacaksınız da
ne yazacaksınız ?
ne yazıyorsunuz ki köşelerinizde

televizyon ekranlarından tanıyoruz sizi
ağzınızı gere gere bağırmalarınızdan tanıyoruz
sizi çok iyi tanıyoruz sosyal demokratlar
hak, hukuk, doğruluk, dürüstlük
ticareti yapmanızdan tanıyoruz sizi
merak ediyoruz ?
dindar birisi o küfrü etmiş olsaydı
hiç şüphesiz 18 yıl sonra
bir "genç subaylar rahatsız" manşeti daha atardınız

hepsi Erdoğanı devirmekle meşgul
şehide küfür etmekle meşgul
neredesiniz, solun devrimci kadınları?
lütfü türkkan sadece şehidin ablasına değil
hepinize küfretti
hepimize küfretti
millete küfretti
yoksa, anlamadık mı ?

siz de biliyorsunuz
tayyip erdoğanı devirmenin yolunu
iyi parti ile ittifaktan başka yolu yok bunun
iyi parti'nin ergenleri küfür etseler bile
başınıza silah dayasalar bile
anlaşılan sesiniz çıkmayacak

bu bir siyasi facia
düşünce iflasıdır
ağır suçtur
asla hoş görülemez
bir utançtır
bu hal siyasetin intiharıdır
can çekişmesidir
ölümüdür
durum bu kadar alarm verici
durum bu kadar vahim

şu an ellerinde sadece iki silah var
biri yalan
diğeri Türkiye'yi durdurmak
abd ve avrupa'nın hazırladığı büyük projede bu
kendilerine verilen rolde bu
hiçbir kutsalları yok

vatan yok
inanç yok
değer yok
ilke yok
yok ...yok..yok

bir çıkılmaz hal
zihin karmaşası
millete küfrediyorlar
milleti tehdit ediyorlar
siyasetin çok ötesinde
ciddi bir milli güvenlik tehdidi altındayız
inanılmaz skandallarla karşı karşıyayız
milletin namusunu korumayanların
Türkiye'yi koruyacaklarını nasıl düşünebiliriz
asıl iflas bu

abd-avrupa
2023 öncesi
son büyük saldırıya hazırlanıyor
bu sefer FETÖ veya PKK ile sınırlı değil
bir siyasi terör müdahalesi yaşanacak
başka da hiçbir öncelikleri yok

bu küfürle
meral akşenerin sermayesini çaldılar
milliyetçilik sermayesini çaldılar
akşenerin içişleri bakanlığı forsunu çaldılar
akşenerin ana, bacı sermayesini çaldılar
trollerin argümanına büyük darbe vurdu küfür
lala döndüler
mecburen sessizler
suspus oldular

akşener şehidin bacısına sövülünce lal oldu
sadece akşener mi lal oldu
kadın sömürsü yapanlar da lal oldu
tüm CHP/İP/HDP-PKK birleşenleri de
bir anda lal oldu hepsi
saadet/gelecek/deva...
milliyetçiliklerini lal etti küfür
şirazelerini kaybettiler
sustular...

bağrındaki ağrıdan sesi titredi
nefesi yetmedi
küfredildi hırpalandı
itilip kakıldı şehit abisi
bu büyük utanç
"Senin bacını ..."
sinkaflı sövüş
küfürbaz lütfü türkkan

Anadolu insanının derin hafızasına kazındı artık
bu alçaklık
asla unutulmayacak

şehitlerimize küfür edilince iş değişiyor
aklımız almıyor
yüreğimiz dayanmıyor
kanımız donuyor
milletin kutsalları hiç bu kadar ayağa düşmemişti
terör sevicileri asla kazanamayacak
şüheda kazanacak
bacılar kazanacak
Türkiye kazanacak

redfer

İlyas Kaplan

İnsicam

alevleri en hücre köşelerini sürekli yakar durur
ışkencenin en beterine aralıksız maruzum
sonra yanıp tutuşurum aşkın katmanlarında

sinem darmadağınık ,çilesi derbederlik
her bir vadiye yayılmış perişan düşüncelerim
yalnızlığa giden her kapı benden açılır
daha elim kahırlara ,daha vahim marazlara
sussam olmaz,
konuşsam olmaz

kavuşamadığım sürece özlemlerim durulmaz
gönlüm müsterih ,haz içinde, neşe içinde
kul köle olurum büyüleyici duygularına
bana en müstesna armağanı verirler

onunla nefes alırım ,onunla yürürüm ,onunla yaşarım
işiten kulağım , gören gözüm , tutan elim, yürüyen ayağım o
tüm sinemi ele geçirmiş
kalbim de ona eriyip döker tüm sevgi lezzetlerini

ruhum dizginlerini eline almış ,
saltanat kurmuş gönlümün üstünde
işittiğimde ,sevgiyle işitir,
gördüğümde sevgiyle görür,
dokunduğumda sevgiyle dokunurum

işin garibi ben aşka özlem duyarım
oysa aşk hep benim kalbimde
gözlerim arar aşkı, halbuki o göz bebeğimde
kalbimin özlemi daima aşk,
oysa o sinemde çarpar durur

bazen sevgi öylesine yer eder ki bende kendimden de yakın
kendimi unuttur, aşkı unutamam
onu zihnimden silmek isterim amma
meret her gece boyunca gözüm de tüter

çekip git desem kalbim beni doğrulamaz
çünkü kalbimle bir sırdaş gibidir
hiç bitmedi aşkım ,hep yanımda desem
bu kez gözüm diyecek evet diye
sözüm diyecek doğru
şairsin sen

redfer

İlyas Kaplan

İsmi anarken bile sınırlıydı kelimeler

ismin gelince dilimin ucuna,
kalbime bir sevinç, elime,ayağıma tatlı bir telaş takılırdı
henüz ortada sen yokken
ismini anarken bile lakin sınırlıydı kelimeler
sen susunca
yağmur kuşları lal kesilirdi...

dalga dalga gelirdi özlemler saf saf dizilirdi
sükunetin şelalesinden dökülürdün sıra sıra,
sen yokken tüm şehrahlr bir esinti bir ışık seliyle dolardı
yapraklar titreyince hayalime yansıyan gölgende titrerdi
rüzgar olup bulutların üstünden geçerdin
sarı saçların göğsümün üzerine yuvarlanırdı

sen benim gökler ile yer kadar olan yerimdin
dalları birbirine sarmaşan ağaçlar kadar uzaktın benden
yüklü dalları bükülmüş kiraz mevsimi türkümdün
çiçeklerle bezenmiş boy aynamdaki buğumdun
salkım salkım üzümüm
masamda ki demli çayımdın

sen ki herkesten çok bana yakın
her halime haldaş, her sırrıma sırdaşdın
ilk kez sana söylemiştim duygularımı
kimi isyankardı kimi uysal
kimi bozguncuydu kimi derbeder

kaç fırtına patlamıştı geceleri
her şey iç içeydi,dağınıktı, düzensizdi,sensizdi
hiçbir şey sen kadar masum değildi
bir havva bir adem gibi
bir cennet bir de cehennem gibiydik ikimiz

redfer

İlyas Kaplan

İstanbul denince aklıma hep sen gelirsin

bir gün düşersem yollarına İstanbulun
bil ki seni sorarım caddelerine
kaldırımlarında seni ararım
delicesine daldığımda sokaklarına
her bir evin önünde seni görürüm

istanbul denince aklıma hep sen gelirsin

bir gün olursam kızkulesinin önünde
bil ki o gün seninleyim
sabaha dek dolaşırız üsküdar sahilini
oturup söyleşiriz
sevdanın bin bir çeşidinden
loş ışıklı çay bahçelerinde

üsküdar denince aklıma hep sen gelirsin

bir gün çıkarsam Çamlıca tepesine
boğazın tüm ihtişamı düşer saçlarına
seni seyretmekle geçer anım
ne masmavi denizi ne kızıl güneşi
istemem gökteki ayın güzelliğini
ellerindeki sıcaklık yeter bana

çamlıca denince aklıma hep den gelirsin

bir gün dolaşırsam Moda sahilini
yosun kokusu siner içime
o yağmurlu günü hatırlarım
yağmur taneleri hala tenimde
açılıp sandalla denizin göbeğine
bir tanrı bir sen bir ben içinde

moda denince aklıma hep sen gelirsin

bir gün olursam çengelköy sokaklarında
yanağımdaki bıçak izini hatırlarım
masaların perişanlığını kırık şişeleri
hiçbir şeyden korkmamıştım o gün
seni kaybedeceğimden korktuğum kadar

Çengelköy denince aklıma hep sen gelirsin

redfer

İlyas Kaplan

İstila ediliyor şehrim

öylesine bir buhranla cebelleşiyorum
bütün uçurtmalarım paramparça
mart ayazına uğramışlar sanki
bir bozgunun alaca karanlığında
son hüması senelerce
çizik çizik ruhum soluk desenlerce

aynaya her bakışımda
alnıma çizilen bir resim görüyorum
saçlarımdan tutuyor rüzgar
çarmıha geriliyorum
salınıyorum kör kuyulara

suretimin şekli yağmalanıyor sabahı beklerken
akşeden renkler gidiyor mana mana aynalardan
ışığı kurumuş yıldızlar kırık camlarda
göçüyor yavaş yavaş yankıyan ahenkleri
çekilip gidiyor göklere gerisin geri

hep aynı nakaratlara maruzum
kaç kez hıçkırıkları çoğalıyor sazendelerimin
kırık mızrapları kalıyor ardınca
bozguna uğramış nağmeler kalıyor
kör düğümlere tutsak ahlar kalıyor
ecelsiz serüvenler kalıyor

her dolunay gecesi içimde büyüyor bir ses
o sese bırakıyorum kendimi
benliğim yağmalanıyor
bir çolpan ışıl ışıl dudağıyla dokunuyor alnıma
dönüyor zeminler
yanıyor felekler

mistik desenler serpiliyor çil çil
damla damla düşüyor kaldırımlara
istila ediliyor şehrim
akın akın iniyorlar
hücum üstüne hücum
dalga üstüne dalga

kalemin kapısı kırıldı kaç kez
ne yıkımlar gördüm
ne zelzeleler yığıldı üstüme
hep bir var oluş
hep bir yokluk hissi
mağlubiyetler alın yazısınca

boz bulanık sellerden yağmurlara
sabahın ufkundan akşamın göğsüne
dudağı çatlamış susuzlar gibi
aşka dudak değdiriyorum
gurbetler silaya dönüşüyor

göğsümde bir can pıhtısı
mef'ulu bir miras bana
bir hatıra
halden hale giriyorum

redfer

İlyas Kaplan

İşin püf noktasıydın

sıcacık demli bir çaydın
lokma lar kopardığım simidimdin
gün doğumuydun
güneşin ilk ışıklarıyla indiği yerde
öylesine bir keyiftin
endamını öylece seyrettiğim
derin derin nefes alıp verdiğimdin

buharı tüten acı bir kahveydin
göğsümü kuşatan tatlı bir ısıydın
solmayan mor çiçekte
eflatun beyaz leylaklardı
içime sığmayan

masmavi denizdin
hafiften esmeye başlayan sabah yeliydin
deniz dalgalarının alıp getirdiği
tarifsiz melodiydin
uçsuz bucaksız ufkun kıyısında
uzun uzun seyrettiğim kızıl bir çizgiydin
şehrin üstüne usulca düşen
güneştin

sonbahar dolunayında en büyük hayalimdi
hiç yorulmadan koşan
ruhumu alazlayan sıcak özlemindi
içten içe tutuşan
gece feneri hareli yeşil gözlerini
bambaşka bir alevdi
göğümün yegane mutluluk yıldızıydı
sensizlikti üzerime çöken

sinemde kök salan hasretindi
şiddetli bir rüzgardı vuslatın
duman kümeleri ydi ciğerimi sarıp sarmalayan
bir ihtiyaçtın kalp atışımın
hoş bir vesileydin nefesime
cefa ve fedakarlıklarla dolu
işin püf noktasıydın

ayaklarımın altına serilmiş
mavi ışıklı bir sis denizdin
gece rüyasıydın karanlıkları ay gibi aydınlatan
tuttuğum eldin
öptüğüm alındın
gözlerinden yayılan parıltı mutluluktu
yaralı gönlüme damga gibi vurulan

anamlı bir bakıştı
derinden keşfetmeye çıkılan bir yolculuktu
sırlı camdı seni bana gösteren

bütün ışığı kendine çekendin
bir ilhamdı aynada ki renkler
yansımaydı sır perdesiydi
iki çift gözün karşılaştığı yerde
sendin milyonlarca ihtimal arasında tek mümkün

yayıp ayranımdın kanmak bilmediğim
bağrı yanığımdın puslu çam kokulu
gizemli hislerden dökülen şiirlerimdin
güftelerin kaynağı hatıramdın
çeyiz sandıklarında yıllarca saklanan
göz emeği oyalarda gülibrişim desenlerdi
daha da yanık söylenen türkü nağmeleri

doya doya dolaştığım sokaklardın
gerçeğim düşünüm toprağım taşımdın
aşkla sevdıyla bestelenmiş
mahur bir şarkıydın
bir şölendi
adeta bir cennetti
yaşattığın

redfer

İlyas Kaplan

İşte hayat

mavi bir kelebek gibi
bazen kanatlanır heyecanlarımız
masal çiçeğine benzer
adeta hüzün kokan beyaz zambaklar koklarız

evler, sokaklar, yaşadığımız şehir
şekilden şekle giriyor kostüm değiştiriyor sanki
sırf geriye dönüşün olmadığını ispat edercesine bize
yalnızca anılarımız kalıyor geriye
onlar bıraktığımız yerde
kendimizi en kolay bulduğumuz
evlerde, yollarda, caddelerde

anı yaşarız çünkü
anne kuzusu çocuklar gibi ninnilerle uykulara sığınıp

dünya dönüp duruyor yine kendi bildiğince
zaman o kadar nazik bir cellat ki
lakin elli kurusluk mutluluk yarım kalmaya mahkum
çay tadında anılar yudumlarken

anıların da bir buluş çağı vardır
bir rüya gibi geçerler sensiz
bensiz

redfer

İlyas Kaplan

İşte o zaman

işte o zaman
vaad edilen yardım ve fetih geldiğinde
islama davet zamanıdır artık
yeni tebliğler yeni inzarlar başlayacak
ve sen insanların fevc fevc
Allah'ın dinine girmeye başladıklarını göreceksin

işte o zaman
ihlas ile Allah'a ibadet et
kulluk edip, sırf Allah'ın dinine sarıl
mücadele ederek ondan yardım bekle
Rabbini öğerek tesbit et
akabinde Allah'tan yardım gelirse
müjdeler olsun ...
insanların Allah'ın dinine fevc fevc
dalga dalga girmeye başladıklarını göreceksin

işte o zaman
kalpler iman ve Kur'anla feth edildiğinde
kafirlerin karşı koymalarından korkma
hakkın kabulüne kapalı duran kalpleri bir gün
akın akın Allah'a açılmış bulacaksın

işte o zaman
Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerinde
kapılar sonuna kadar açıldığında,
muhacirin ve ensarın kucaklaştığını göreceksin
kerim bir kardeş ve kerim bir dost gibi

işte o zaman
Allah'ın müminlere yardımı geldiğinde
düşmanlara karşı muzaffer kılacak olan vaadi gerçekleştiğinde
şirk beldelerinin onlarcası tek tek feth edildiğinde
cennet kapıları açılacaktır sonuna kadar
islam dini kemale erecektir elbet
muhakkak feth-i mübin gerçekleşecektir

işte o zaman
gönüller fethe olunduğunda
Kur'an'a ,islama koşanları
kabile kabile, millet millet ,fert fert
bölük bölük Allah'ın dinine girdiklerini göreceksin
ve aynı zamanda kalplerin Allah dinine açılışını
ve islam kapısının bütün insanlığa açıldığını

işte o zaman
haydi gidiniz sizler serbestsiniz
gidiniz, siz serbest olanlardansınız denildiğinde
niceleri azat edildiğinde
müjdeler olsun ,müjdelerin en kıymetlisi
insanların Allah'ın dinine fevc fevc
dalga dalga girmeye başladıklarını göreceksin

işte o zaman
hemen, bütün dünyaya yayılacak Allah'ın kanunları
oradan bütün cihana yayılacak islam
afaki ve enfusi kapıların açılmasıyla ,
Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman
sen insanları göreceksin
Allah'ın dinine fevc fevc
dalga dalga girmeye başladıklarını

işte o zaman
Allah katında gerçek din islama
muhabbet insanları girecekler
Allah'ın dinine.. hak islam milletine
islamdan başka Allah indinde makbul bir din yok çünkü
artık Allah'a isteyerek teslim olup da boyun eğme zamanı
elbet bir gün ona döndürülecek herkes
öyle döndürülecek ki, fevc fevc ,dalga dalga,
alaylarıyla ,bölük bölük ,toplu toplu

işte o zaman
ardı sıra, peyderpey gelenler, bir geçit resmi manzarası gibi
bu hak dinin bütün dinlere üstünlüğünün ortaya çıkma manzarasıdır
böylece fethi ile Yüce Peygamberin vadide gerçekleşmiş olacak
kimi kendi ,kimi beraberindekilerle ,etrafında binlercesi
kimi de elçileri ,temsilcileri, heyetleriyle
silahsız,harpsiz,hiç kimsenin burnu kanamadan
dünyanın her bir tarafından akın akın,
fevc fevc gelerek islama girecekler

işte o zaman
hamd ile Rabb'ini tesbih et
seni yardımıyla, özel terbiyesi ile yetiştirip
hak dini üzere gönderen ,O'dur
O, hamd ve tazime değer, başarıları erdirendir
Peygamberine Kevser'i verip, düşmanlarını mağlup edendir

işte o zaman
Rabbinin büyük lütuf ve ihsanına kavuşmaktan dolayı
O'na layık her türlü övgü ve yüceltmeler ile hamd et
O'nu zatında, sıfatında, fiillerinde, isimlerinde
şanına yaraşmayan eksiklik şaibelerinden tenzih et
yalnızca O,hamd ve senaya layık olandır

işte o zaman
hamd ile tesbih bütün yaratılışın gayesi olacak
balığın suda, kuşun havada, bulutların gökte
yıldızların yörüngelerinde hızla geçişleri gibi
yürüyüşleri Allah'ı Tealayı zikir olacak

işte o zaman
tespih özel bir ifade kazanacak

sübhanallah ,elhamdulillah,Allah-u ekber gibi
tespih, hem salattır,hem niyazdır, hem namazdır
tespih; taat ve ibadet ile, takdis ve inançla olur
tespih,kutsamadır
tespih, layık görmektir
tespih, layık olanı ispattır
tespih,hamdır şükürdür ,kulluktur

işte o zaman
tespih, vacibü'l-vücut olan Allah'ı anmaktır
celal ve ikram sahibi olan Allah'ı tefekkürdür
tespih ,Allah Teala'yı her arızadan, şaibeden tenzih etmektir
tespih ,fiillerinin, isimlerinin nezahet ve paklığını ifade etmektir
tespih ,Allah'ın kemaline aykırı olan hallere karşı durmaktır
tespih,zatında hiçbir noksan kabul etmediğine inanmaktır
tespih ,en yüksek güzelliği bütün berraklığıyla ortaya koymaktır

işte o zaman
tespihin hakikati, hamdin hakikati gibi doğrudan doğruya
Allah Teala'nın kendisine mahsus kılınır
tespih; söz, fiil, niyet ve itikad olur
sübhaneeke ,sübhanallah ,subbuh, kuddüs gibi
tespih, hayrete değer bir şekilde taaccüp olur ,
büyüklüğünü kutlamak için,yüceliğini anlatmak için

işte o zaman
Rabbine hamdederek sübhanallah de,
kimsenin aklına gelmeyecekleri, sana verdiği için
sana, o hayrete şayan üstünlük ve başarıları kolaylaştırdığından dolayı
onun o güzel, o mükemmel sanatına hamd ederek taaccüp et ,şaşırp kal,
O'nu tespih ve hamd ederek zikret

işte o zaman
nimetine hamd ederek onun için namaz kıl,
hamd ederek O'nu zalimlerin söylediklerinden tenzih et,
ikram sıfatlarına hamd ederek celal sıfatlarıyla sena et
ikramın tecelliyatı ,hiçbir an kesilmediğinden dolayı
her zaman ona tespih ve hamd etmek bir vazifedir.

işte o zaman
Allah'ın nusreti ve zaferinde
ikram vardır ,vaadinde vefa vardır
en yüksek coşku ile en yüksek neşe vardır
hamd ve şükürün zevki asıl o zamandır.
Ve asıl o zamandır ki
kalpte daha yüksek bir feragat ve temizlik ...

işte o zaman
tespih ve tahmid Allah'a mahsustur ancak
zevk ve neşe ile, şevk ve rağbet ile
ruhun bütünüyle Hakk'ın cemaline dönmesi bundandır
putların bu zafer üzerine kırılması

açık ,kapalı şirk eserlerinin parçalanması
insanın zahir ve batının temizlenmesi işte bundandır

her zaman
ya Rab ;ancak sana ibadet ederiz
ve ancak senden yardım bekleriz
inayetine bağlıdır, her hususta aldığımız feyiz
Sana hakkıyla ibadet edemedik
kusurlarımızı ört ,eksikliklerimizi bağışla
mağfiret ancak senden ,dualar ancak sanadır
muhakkak tevbeleri çokca kabul edensin
tevbe ile sana yönelenleri kabul et ki
istiğfar ve tevbe edenler kabulünü ümit etsinler

her zaman
Allah'tan mağfiret diliyor ve O'na tevbe ediyorum
istiğfar ediyorum geçmiş günahlarıma nedametle
yarattığı şerlerden yine On'dan korunmayı istiyorum
gelecek günahların şerrinden de
azm ile korunmayı istiyorum
çünkü O, bir mağfiret edicidir
çünkü O, tevbeleri kabul edicidir
O'na gece gündüz dua etmeliyim
seher vakitlerine kadar istiğfar etmeliyim

işte o zaman
o vakit gelince ve böylece o alametler görülünce
ilahi tecellilerin kutsiyet ve yüceliği
Kevser'in neşesiyle tatmin olunca gönüller
seçilmişler gibi bu fani alemde,
günahların savaş alanı olan bu dünyadan çekilirler
pak ruh ve temiz sır ile hakka'l-yakın
Allah'ın likasına kavuşmak üzere fevc fevc

işte o zaman
müjdenin de insana özel bir hazzı vardır
canlarımız ve mallarımız, atalarımız ve evlatlarımız O'na feda olsun
Resulullahın ashabına vaat ettiği sevinçler vardır
yüksek hikmetler ,sırlarla dolu muştular vardır
kaynağı Vacibü'l-vücut ,nurlar vardır, şerefler vardır.
Yaratan'a ait tespihler , hamdlar ,zikirler vardır
nefs için en güzel ve en mükemmel olanı istemek vardır
Hakkın zenginliğini gösteren ikramlar vardır

işte o zaman
Hakta kalmak için kararlar vardır
Allah'tan başkasıyla meşgul olmamak vardır
Allah Teala'nın cemalinden mahrum olmamak vardır
halktan yaratıcıya en mükemmel şekilde rücu vardır
mağfiretiyle cemalinin lütfüne gark olmak vardır
huzur-ı ehadiyyetine kabul için davetler vardır
Yaratan'a dönmek için şerefli yolculuklar vardır

baştan sona iman ile sonsuzluğa yürümeğ vardır.

işte o zaman

Kevser kendisine verilmiş olan Fahr-i alem vardır
şafaat görmüş ve zafere ermiş ümmet-i Muhammed vardır
tüm kapıları ardına kadar açılmış cennetler vardır
alay alay, akın akın girmeye başlayan müminler vardır
mükafatın tecellisi olarak saltanatlar vardır
ganimetin en çeşitlisi ,akla hayale gelmeyen teveccühler vardır
sonsuz arzular , hevesler, meyiller ve iltifatlar vardır
Allah'ın lütfü ,ihsanı ,armağanı rengarenk mücevherler vardır
sırf mümin için yapılmış sadece ona ait ecirler vardır

işte o zaman

selam, dualar ve güzellikler Allah içindir
selam, Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerine olan Peygamber içindir
selam Allah'ın salih kulları içindir

işte o zaman

şahitlik ederim ki Allah'tan başka tanrı yoktur
ve yine şahitlik ederim ki
Muhammed Allah'ın kulu ve peygamberidir.

redfer

İlyas Kaplan

İştiyak

hasretle ağlasın arınsın bir kaç damladan göz
hicranım geceler boyu umutlarıma kandil
bir yare mutadım ki nazarından mahrum gözlerim
yıllardır mecnunum cehennem azabı çöllerinde
ufkundan gelecek bir lütfu iştiyakla beklerim

bambaşka bir tecelliyle hayat bulur sevdam
gelsin titretsin içimi tüm günahlara rağmen
en müstesna şarkıları hatırlayıp
imdadına koşalım ateş vaktinde günlümüzün
o eski hatıralar hatırına

ondan bir emare bir iz siyah beyaz gölgeler
sitemkarım ezeli sitemler içinde yine
aşkın doruklarında bulutlara nazire
mahzun bir baharın hüzünlerinde ahlarım
firak ateşiyle yanar kalbim

sonsuz bir arzuya müptela avucuna düşmüş yüreğim
nisan akşamlarına has yağmurlar bırakır
içimde kopan fırtınalardan münhasır
sadece aşkınla yangınlara gark olan
her gece imdadını duyarım onsuz batan güneşin

redfer

İlyas Kaplan

İyi ki vatanımız var

sabah uyanmışım ki gök dalgasız
deniz bulutsuz
esmeyen rüzgarlar doldurmuş yüreğimi
her biri başka melodi
her bir başka hasret
üşüdü en ücrası
öyle çok üşüdüm ki

sık yapmadığım bir şey
haberleri seyrediyorum
son dakika haberlerini
türkiye 17 nisana kadar uçuşları kapatmış
korkuyor muyum
endişeye mi kapılıyorum
hastalık içgüdü mü ne
bilmem..
o zamana kadar olmayan bir panik kaplıyor beni

neden geçmez olur artık saatler
dört duvar dolusu kurşun akmış kulaklarıma sanki
o kadar bir şey ki
duymak istemiyorum
sadece cevabını bulamadığım
bir soru kalmış aklımda
peki neden hala gitmiyorsun

*

gurbetteyiz uzaktayız
gönül bağı ile bağlı olduklarımız dışında
burada kimsemiz yok
yoğun bir duygusallık sarmalındayım
ilk kez gurbetlik hissine bürünüyor içim

binlerce ölü hatıradan damlayan
deniz mavisi gözyaşlarında
keşfedilmemiş hasret buharı
martı çığlığı
vapur sesine yakalanırcasına
gözlerim gidilmemiş bir ülke arıyor

şimdi ne yapmalıyım telaşı
birazda heyecanı
biletlere bakıyoruz
gece türkiye'ye giden bir uçak varmış
boş yerde mevcutmuş
Rabbim yine bir çıkış yolu göstermişti
binlerce şükür

*

bir taraftan tedirginlik
bir taraftan acelecilik

hızlıca havaalanındayız
her şey şimdiye kadar çok normal
gümrükten de geçince
rahatlamam lazımken
yüreğim gümbür gümbür
nedense...

bütün kıyılar..., bütün denizler
hırçın dalgalar olup üstüme geliyor
soğuk rüzgarların nal sesleri
öpüyor ayak izlerini vatan sevdamin
söndürüyor yürek ateşini

bekliyoruz,
uçuşa daha var
erken gelmişiz
beklemeye devam
dakikalar ,saatler çok uzun
her bekleyiş gibi

gelen giden uçakta yok bu arada
huzursuzluk başlıyor yolcularda
her kafadan bir ses
kaç saat geçti normal uçuş saatinden
gelen uçak yok hala
Allah'tan çocuklar oturaklarda yorgunluktan
uyuyakalmış

bu gece
dinlemeliler sadece
öncesiz meçhul bir öykünün perdesini aralayıp
sanki içeriye gizlice
çığlıksız sesiyle
bir masal kuşu girmiş
düş seanslarından habersizce
uyumalılar

haydi gidin çocuklar
yıldızlar size gelmezse eğer
siz onlara gidin
bir sihirli halı misali
çıktığınız kerevetin üstünde
yıldızlardan yıldızlara atlayıp
girin memleketimin bütün kapılarından içeri
beraberce
el ele ... kahkahalar atarak

*

bir başka planımızda yok
sadece yurda dönmek istiyoruz o kadar
maskeli insanlar var bekleyenler arasında
uçak geliyor sonunda

ahalinin o anki mutluluklarını sanırım hiç unutmayacağım
birbirlerine öncelik vermelerini de
zor zamanlarda bile gösterdikleri erdem diye
kodlayacağım zihnimde ki raflara

uçaktayız işte
ben tek oturuyorum
çocuklar arkada
bir bilgilendirme formu dağıtıyorlar
prosedür gereği form türkçe hazırlanmış
o atmosferde
lahuti bir sıcaklık kaplıyor bedenimi

avucuma inci tanesi gibi dökülecek yıldızlar
yakamozlarla sarılacağım sanki
gözlerden uzak memleket sevdalı yüreğim
istiridye olup kapanacak
hayallere dalacağım sanki

*

kalem yok yanımda
çantamda hep bir kalem bulundururdum aslında
kalemim şimdi neden yok sorusu meşgul ediyor beni
o kadar tedirgin olmuştum ki
hiç fark etmemişim
ilk defa gözyaşları ile dolduruyordum
bir formu
bir taraftan da yanımdakilere
belli etmeme çabasımdayım

ellerim neden bu kadar soğuk
bilmiyorum sebebini
kimlik ,iletişim bilgilerim isteniyor
ve ikamet adresim
adresimi bilmiyorum

ne yazacağım diye düşünürken
çocukken köyümüze gelen mektupların üzerine
falancanın eliyle
ibaresinin yazıldığı aklıma geliyor
tam öyle değilse de
tuhaf bir adres yazıyorum parantez içinde
caminin karşısında...

nişte istanbul yazısını görünce
ana kucağı gibi sımsıcak bir duygu düşüyor bağrıma
herkes alkış tutarken
ben hamd derdindeyim
ne olacaksa olsun şimdi
memleketimin havası tüm havamızı anında değiştiriyor

merhaba çocukluğumun şehri
istanbulum
seni içimden kanatlanmış fırtına kuşlarına emanet ediyorum
sana göklerden bakıyorum
yüreğimdeki seni seyrediyorum
haydi canımın içi
şimdi
sımsıkı sarıl bana
sarıl bana

güneşli bir bahar sabahı hoş geldiniz
iyi ki geldiniz, der gibi
karşılıyor bizi anavatanım
bir de istanbul'un kokusu eklenince
sormayın gitsin
keyfimize

*

yıllardır
annemin oğlum sesini duymayı bekledim hep
her rüzgar alev olup esti
sinemin bütün yönleri yangın yerine dönüştü

nihayet evdeyiz
telefon yine mesajla dolmuş
sağ olsunlar
salgından dolayı devletimizin uyarılarını emir telakki edip
kendimizi eve kapatıp kimseyle görüşmüyoruz
evde karantinadayız

artık hoş geldin beş gittin yok
gelip gitmek yok
yapacak çok iş var
okunacak bir çok kitap
çocuklarla oynanacak bir çok oyun
zaten niceşdir şöyle doya doya
birlikte olmaya hasretiz

*

beşinci günde bir telefon geliyor
arayan bir doktor hanım
uçakta doldurduğumuz form ellerine ulaşmış
iyi olup olmadığımızı soruyor
doktorun sadece ilk cümlesini duyabildim
ve sonra
hüngür hüngür ağlamaya başladım

o an aidiyet duygusunun tesiri altındaydım
ne kadar güçlü bir duyguydu o
adeta farklı bir boyuttu
hiçbir şey duymuyordum
tam olarak nasıl bir his olduğunu anlatamayacağım

sanırım.
telefonu kapatıp kapatmadığımı
ya da kapatırken
hoşça kal deyip demediğimi bile
hatırlamıyorum

sonbaharın sesini taşıyan
göç mevsimiydi üstelik
ne göz yaşı kalırdı tek başına
ne de ağlanan zamanlar
yani diyeceğim o ki
o benim saklı halim
sıcaklığım kadar
üşümelerim kadar

*

yahu devlet dediğin bunun için var
tabii ki vatandaşına hizmet edecek
ne var bunda ağlanacak değil mi
değil kardeşim değil
hayır öyle değil işte
o iş öyle değil işte

Allah devletimize zeval vermesin
tüm hücrelerime nüfuz ediyor memleket hissi
tarifi imkansız duygulara sürüklüyor
zaten var olduğumuz köklerimize
daha da bağlıyor beni

iyi ki gelecek yerimiz var
iyi ki vatanımız var
iyi ki devletimiz sağ
iyi ki milletimiz salim
iyi ki buradayız
iyi ki..
bütün iyi kilere
hamdolsun
şükürler olsun

redfer

İlyas Kaplan

İzahları pek olmayan mucizeler yaşıyoruz

taşı toprağı altın bu şehirde
çılğınca bir hayatın aktörü veya figüranlarıyız
benliğimizde müthiş boşluklar oluşturduk
kızıldenizin yarılmasına benzer
izahları pek olmayan mucizeler yaşıyoruz

duygu dünyasından uzak
yüreğimiz ateşten közler püskürüyor
sanki hepimiz bir dizi filmin kahramanlarıyız
zaman geçsin diye yaşadığımız anların
kahredici hazin yalanların

mebni olmayan parça pörçük bir dünya görüşü
çoğu şuur tasavvurundan yoksun
rüzgar nasıl eserse öyle
öfkelerin arzuların yanılığının
çatışmaların adamı olduk çıktık

her insanın mutlaka bir boyutu vardır
değişen renkleri ve tonları vardır
kendi göğümüzün ufku olmayacak mı hiç
şehirler artık büyüklerin lunaparkı gibi
bir tutuklu gibi içine salıverilmişiz
özgün yaşamak çok zor

uzun süren kış sonrasında
bahar güneşinin doğuşuna benzer
pek yakında yeni mevsimlerimiz olacak
hoş sedalar eşliğinde yeni zamanlara doğru

redfer

İlyas Kaplan

Kabe'nin Rabb'ine yemin ederim ki

nur ile yarılmış olan geceye yemi olsun
zindan bir cehennemdir, cehennemin ismi zindan
kabirler gibi, uykular ölümün kardeşi
sabahleyin evlerinden sevinç içinde çıkanlara
karanlık arkasında aydınlık, darlıktan sonra genişlik yaratana
rahmetinden esen hoş esintilere yemim olsun

tan yeri ağarıp açılmakta olan şafağa yemin olsun
sütun şeklinde uzamış olan aydınlığa ...
birdenbire şuurlara çarpan mutluluğa...
dağlarda ki pınarlara, bulutta ki yağmurlara,
toprakta ki tohumlara, döllerde ki nesillere,
anne rahminden ayırıp evlatlar çıkarana yemin olsun

buğday içinde bulunan karıncaya yemim olsun
gözlerin dumanlanıp yaşarıp akmasına ...
buluttan yağmur çiselemesine
memeden süt dökülmesine
kararan, karanlık eden, akan, dökülenlere
Rablik hükmüne itaatle sığınanlara yemin olsun...

dünyanın sahibine yemin olsun
başka bir suret ve şaşmaya değer bir güzellikte
çatlayıp yarılan tomurcuğa, yaprağa, suya ,ışığa, parıltıya...
daha çok inkişaf ederek meydana gelen neticelere
ihtiyaçlarını verip kabiliyetlere göre yetiştirene,
zaman geçtikçe baki kalana yemin olsun

doğmakta, doğurmakta, değişip yok olmakta olanlara yemin olsun,
dağlarda ki gizemlere, bulutlarda ki yağmurlara, yerde ki bitkilere,
benzerden uzak engin arzulara ,gökteki makamlara
fokur fokur kaynayan cehennem vadilerine
yandığı zaman ateşine , sıcaklığının şiddetine
zehirlerin şerrine, günahların şerrine,
nefsin şerrine, amelin şerrine
şer ve zararlı olabilecek herhangi bir kötülüğe yemin olsun

karanlığın girmekten korktuğu dipsiz gayyalara yemin olsun
volkanların yarattığı çukurlara
bin adam boyu derinliğinde ki oyuklara
arşın uçsuz bucaksız meçhul kara deliklerine
batan güneşe,tutulan aya kararan semaya
ansızın gelip çatan hayalet gecelere
şiddetten çıkan bela ve musibetlere yemin olsun

ayın son üç gününde kararmış yıldızlara yemin olsun
uğursuzlara ,büyücülere ,maraz bırakan sihirlere
ışığın kaybolmasıyla karanlığın basmasındaki akşama
akşam şafağı sönüncüye kadar geçen zamana
mehtapsız gecelerde karanlığın yoğunluğuna
ihtiras ile dolup kabaran denizlere yemin olsun

boşluğu kaplayan ısı , ışığı ileten cisimlere yemin olsun
oluşabilen , bozulup değişebilenlere
aydınlık tamamen yok olduğu zamana
görünen , görünmeyen duygulara, şehvetlere ve öfkelere
gayp alemlerinde canlı cansız tabiatlara
halis karalara ,sırf durgunluklara, düşündürücü sessizliğe
kopacak kıyametlere, doğacak afetlere yemin olsun

ruha can veren ruhi feyizler vardır
vicdanlarda bir duygu yüklemesi ,telkinler vardır
kalpler de nedamet ateşi, kesin tövbeler vardır
güzel hikmetler, hayırlı sözler, kutsi manalar vardır

gerçeklerde bir latif sır vardır
gamlar ve neşeler içinde tavırlar vardır
kızıştığı zaman güneş ,cehennem vardır
cehennemin ta kendisi bir kalp vardır
her ümidin vaadi, yeşeren bir zafer vardır

deniz yarıldığı ,karanlığın çöktüğü zaman
nefislerde düğümlenmiş öfkeler ,kinler vardır
Hakkı kabul edici fitratta yaratılmış
nefis cevherler, temiz, saf suretler vardır

gönüllerde düğümlü inançlar, tutkular vardır
kokuşu gül olan afsunla rüzgarlar vardır
muratlara karışan yıldız-ı süreyya vardır

redfer

İlyas Kaplan

Kabristan

saklı bir kentte yığılı en sırlı hatıralar
koca şehrin altında her adem ,zaman da kaybolmuş
yıkık dökük ,beyaz hayaller barındırır
en eski hazineler kapkara bir mahzende

o mahzenin her odasında bir ölüm
o ölümün yollarında mor ışıklar sendeler

lambaları yok mu mihlanmış şu tabutun
en son kapısı sarhoş bir ruha aralandı
nuh devrinden kalma gıcırdayan sesi
toprağın sıcağına vurur soluklanan her nefesi

iblisin her şirretinden ifritler peydahlanır
avuçlarında kan ,vakit öldürür cellatları

ışık sızarken gecenin تنها sokaklarına
sessizliğin soğuk yalnızlığına
azrail görüntüsü oluşur karanlığın yüzünde
hiç dinmeyen yağmurlara yıldırımlar karışırken

beş parmağının her birinde bir tabut
bir tabutun içinde beş cesetli bir mezar

kıyametler kopar yedi kat dibinde yerin
alev dolu zindanları nar sıcaklığında yanar
yedi katına eş değer cehennem yangınları
bir beyaz kefen yeşilinden bir tabut

hayatla bir kez evlenilir bir kez giyilir can
her varlıkta bir beden, bir ölüm vuslatında

redfer

İlyas Kaplan

Kaç kez

keşke
diyorum için için
ah keşke
yeni baştan yeniden
yepyeni bir hayatı formatlamak için
çoban yıldızını
ay ışığını takip ederek gelse

pişmanlıklarımı eritiyorum ah ateşinde
meğer ki sırrına yoldaş eyledim seni
koy avucuna kalbimin adresini
kuşanıp her adımda yüreğini
gel

hep ayak izlerinle buluyorum yolumu
hatıralara dokunuyor kırık kalbin kanatları
gel Allah aşkına
gökleri bir baştan bir başa aşarak
yüz yüze gelelim ...göz göze gelelim

yıldırım yalımıyla vurulmuş
yedi kat göğü uçtan uca şavka gelmiş bu aşkı
sen taşladın şeytanı taşlar gibi
kaç kez ...kaç defa
gecelere kan sızdı
kan sızdı uykulara

madem ölüm senden olacak
gel...en şah vuruşunla
bir tek kurşunla beni sen öldür

gölgeler çekiliyor, perdeler kalkıyor aradan
her nefeste... her hıçkırıkta ...her fısıltıda
her inleyişte...her susuşta... her ah edişte
faydası yok madem
gel...
saklı sancıların çaresi ol
nefesinle dirilsin mavi kelebekler

redfer

İlyas Kaplan

Kaç kez zaman

acılar değiyor körpelere,
dokunuyor, acıtıyor
sitemkar yaban soğuğunun nefesi
coğrafyalar dolaşıyor
doğu batı kuzey güney

kaç ordu, kaç silah ister
karanlığı yensin diye ışık
kimliğine bile bakmadan
alını vurulası

azabına bürünerek cehennemin
tekrar isyan, tekrar günah
sonra bin tövbe ve ardından

bir dua büyüsu
türbe üstündeki mum ışıkları
sıkıntılar küçük bir çocuk
ta çocukluktan beri
bir yığın oyuncak
bir yığın adem
çoğalıyor, büyüyor
mide ağrıları
diz romatizmaları...

çırpınışları delice boş saatlerin
tek mühim mesele
fantezi ve merak
seneler boyu
hazin tesadüfler
ikinci defa, üçüncü kere
dördüncü kez
tesadüf denilen şeylerden
kaç kez kaç zaman

bir dünya dolusu
saniye, dakika...
her bir lahzası
hala...

redfer

İlyas Kaplan

Kalbe doğru akıp gidendi sevgi

gecelerce ağlayan ahenkti
tutulan yastı yağmurca bereketti
tuz kadar mübarek, ekmekçe aziz
su gibi temizdi sevgi

içe düşen deruni sızılar
ateşle yanan gönlün harıydı
düşlerden hayaller devşiren,
damlalar döken gözdü
her ah edişte dumandı
kalbe doğru akıp gidendi sevgi

arzulardan sıyrılıp kanatlanın
göklerin üzerinde uçmaya koyulandı
vıslatı hüzzamlara mıhlayandı
ağuyu kalbe bulaştıran bir eldi
hasretle yanışların özüydü sevgi

her akşam çekilip güneşe geri giden
göz kapanınca kaybolan nurdu
her ikindi güneşinin lirizmi gibi,
her dolunay akşamının romantizmi gibi
güzelliğe sunulan armağandı sevgi

yüreğin nuru ,yüreğin kutsalı
tenden sıyrılıp soluk alıp verendi
testisini pınarın suyundan dolduran
susayandı ,testiden su içendi
kalbe ,her damla suyla girendi sevgi

redfer

İlyas Kaplan

Kalbi bir hasbihalin infial sonuçları

evet çok haklısın
uçuruma yürüyorsun ,ateşe atıyorsun ,eritiyorsun kendini
susun dudaklarına mühür vurup

bilirim için özlemlerle yanar ,sonra sızısı ruhuma dokunur
ne hazine bir titreşim senden susuzluğa uzanan
vurdukça bin kerre işittiğim ses

ruh-i şehametle coşan heyecanları anlat bana
kaç hüznün kaç sevincin ,kaç suskunluğun varsa
bu gün olmazsa yarın, öbür gün dinlerim
bunun için söylüyorum zaten
evet, her zaman sen haklısın

her savaşta bir kazanan, bir de kaybeden var
ben hiç bir savaşı kaybetmedim
verdiğim her sözü ,bir ömür taşıdım
içten içe tenime değen her hissi tattım her nefeste

her gece uykuyu bekler gibi beklediğim
tövbe edemediğim günahlarım var
özür dilemeyi unuttuğum hatalarım var
yanlışlığını kabullenmediğim bir sürü yanlışım...
ben senle bu hayatı kendi içimde yaşarım
gönlümün karasevdası anlasana , istesem de vazgeçilmezimsin

ey kalbim bu hiddetin bu celalin sebebi ne
sana git diyen yok ki...
bu memleket ,bu topraklar bu hava bu su senin...
bir gün duracağını bilsem de
böyle çarpmamalısın ,böyle atmamalısın

ah bir anlatabilsem seni sağır kulaklı aleme
nasıl sevinçlere boğulur nasıl
kopmaz kıyamet, şimşekler parıldamaz ,yıldırımlar düşmez
sönmez içimde yaktığın meşale
sönmez asla

uyku yok ,terlemek yok ,yorulmak, canı sıkılmak, bunalmak yok...
çile çekmek, kara sevdalarla yanmak, yaşlanmak var

aç- susuz .çok ıssız ,uçsuz bucaksız ufuklarda parlayıp koşan
gılgınca köpüren hayalden hayale karışan gümüşten atlar
mavilerle yıkanmış yağmurlar var
bulutların altında solgun ,bitkin ,çaresiz

yeni vakitler yeni duygular daha parlak renklerle dolu
her şeyi yep yeni daha sıcak aşklar var
ilk kez tatmanın tedirgin bekleyişi var
yaşanılacak daha nice sevgiler...

ben sana müptelayım ezelden

gem vurulmuş taşıyorum seni nereye götüreceğimi bilmeden
irmağın akmasına benzer
bulutların yağmuru taşımasına benzer
fırtınalarında kuru çınar yapraklarına benzer

efsunlu ruhumuz sinmiş gecelere
pervazı yer yer çatlamış pencerelerin
kokumuz zeytin rengi ,nefesimiz eflatun, kırmızı yeşil
öylesine iliklerine kadar işliyor ki zamanın

aşk bu
ben sana aşığım ..çölün makus aşığı gibi
kum rüzgarlarıyla yanık göğsüm
senden süt aklığında iksirler emiyorum
göklü ayın altında sessizce yol alıyoruz

binlerce masal oluşturduk
ateşi yanmakla eksilip bitmeyen nice güneşin
ateşi olduk alevi olduk sönmeyen ışığı olduk
bazen gölgesi olduk mağara risalesinin
büyümüz koca dünyayı sardı , sırrına mazhar olduk
garip bir insanın sesi nefesi olduk

başbozuk gel-gitlerin farkında bile değiliz
bir çiçeğin açarken çıkardığı seslerden
esen rüzgarın uğultusunda saklı nedenlerden
ummanın içinde saklı dalgalardan
şelalelerde oluşan köpüklerin hazin hikayelerinden

mükedder bir heyula işte bir kalp atışı kadar ritmik
yıllar geçmiş onca kış, onca bahar...
çocuklar gibi uykudayız beşiğimizi sallayan birileri var
uykuya dalmış başaklar gibi
ekmek yemek gibi su içmek gibi biz hayatı bellemişiz

evet çok haklısın
senin istediğin tek şey düşler karışımı hayaller
zincir yaptığım deruni sağanaklardan kan revan acılar
hep yitik saatlerde ağladığım geceler

bak sala sesleri duyuluyor
aramamızdaki bağı zayıfladığını anlatıyorlar
mahşerin gürültüsü o kadar yakın
o kadar aşınayım ki soğuk terler döküyorum
seni kaybetmekten korkuyorum

oysa sonsuzluk uman bendim
oysa kıyamet kopsa da ümitli olan bendim
aramızda ki hiçbir şey bitmeyecek diyen ben

yıllar boyunca bir aşağı bir yukarı dolaşıp durduk
ne olaylara tanık olduk belki de daha nelere tanık olacağız

yaşanılan her macera belki küçük bir mutluluk belki küçük bir ıstırap
yasak meyveden bir ısırık alındığından beri

her şey aynı anda iki şey değil
hiçbir şey tek ve yalnız değil
hiçbir şey görüldüğü gibi değil

redfer

İlyas Kaplan

Kalbi buruk anılar bırakacak önce düşlerimize

kocaman bir sürpriz ile göç başladığı gibi bitecek
gündüze dönüşecek alemin rengi
gündüzler akşama akşamlar geceye
vedasız ayrılıklar karanlığa doğru

gecenin siyahıyla sarılacak şekiller
bir yok oluşun içinde sevdalarımız
vakitler arasında uçurumlar
gözler gözlere değmez olacak
ışığın bile varamadığı isimsiz boşluklara

kocaman bir sürpriz tenhaların yanağında demlenecek
ayrılığın közündeki pişirilecek sessiz çığlıklarımız
gölgeli kederlerin dudakları arasından sızacak hüznün heceleri
yaralı bir güvercin gibi çırpındıkça yırtılacak karanlık

bir yamaç kenarı yalnızlığında açacak çiçeklerin en güzeli
hicranlı sürgünlerin avuçlarında tazelenen vuslat
soğuk gecelerin yakasında ışıldayacak sabahın fecri

kocaman bir sürpriz neşesinde olacak rengarenk tecelliler
ince dal uçlarına dizilecek sabır taneleri
kalp çeperlerimize düşen ümitler çağlayacak
dudak kıvrımlarını memnun edecek müjdenin sesi
acılarımızın göğsünde taş somutluğundaki göç sancısı

kalbimizin odacıklarında can hisşirtisi
cehennem sıcağında güneşin yüzü
yarıp geçecek dünyamızın kızıl tenini
bir çırpıda savrulacak kanımıza karışan ışık tozları

kocaman bir sürpriz ile açık avuçlara çizilecek rotalar
issiz sokakların yalnızlıklarına sağanak olacak birden
bazen bir uzayışın salıncağında beklemeyi bekleyecek
bazen kaskatı duvarlarca örülecek özgürlüklerimiz
zaman bugün olacak dostlar düşman olacak
uygun adımlarla yürüyeceğiz yollarında

kocaman bir sürpriz olacak gümüş rengi bir mektup
yedi kat göklerde razı olan razı olacak
ayaza kesilecek karanlıklarımız
ipek yolunun faili meçhul adamları
bir postacı kılığında dolaşacak sokaklarımızı
kapı kapı, hane hane

sevinçlerle aydınlanacak yüzlerimiz
muştular geldikçe gelecek üçer, beşer
bir nur kadar hafif gece sona ermeden

kocaman bir sürpriz olacak zamansız fırtınalar
içimizin kopmayan ipiyle darağaçlarına bağladığımız
unutulmuş dalgalar vuracak kıyılarımıza

kurulu bombalar bırakacak yalnızlığımıza
tik tak, tik tak...
ansızın bin parça olmak için

koca bir sürpriz son çare son direniş mevzii
hangi mezura ölçüp biçebilecek ki kalbimizin acılarını
hangi hoparlör aktarabilecek ki yüreğimizin sesini
ağlayacak bir vaktimiz bile olmayacak
yokluğundan bile habersiz
silinip gitmek üzere

yanıp yakılmış bir ağacın kömürleşmiş dalları gibi
adı konmamış bir ağaç kadar unutulmuş
kocaman bir sürpriz ruhumuzu teslim alacak
sarmaş dolaş gecelerce şehrin kaldırımlarını
en güzel insanları alıp götürececek ölüm

kalbi buruk anılar bırakacak önce düşlerimize
sonra özlemlerini gecelere
sonra ayrılıklar, sonra matemler
sonra koca bir mezar sessizliği

redfer

İlyas Kaplan

Kalbi füzyonlar

her gün kaç acı damıtır günahlarımızdan hayat
hangi haykırışların sarsıntılarını yüklenir bedenlerimiz
gayet sağlam sığınaklar
kaç dehşet büyüklüğünde yeşil seccade de
kaç secdeye denk sabır her akşamın sabahı

mistik bir bekleyişin tesirinde bazen
tövbelere gebe heykelleşen avuçlar
duaların salıncağında salınır defalarca
maruf duvarlarında titreşir can sesleri
beklemek mi belaların en kötüsü
ahret yanlısı yeniden diriliş

herkes alın yazısı üzerinde yürür hayata
nefes ile kalp arasında
zamanın çizgilerine takılmış suretler
doğurganlığından habersiz

ezel ebediyete nice rivayetler bırakır
telkin ettikleri emir mesabesinde
boyun eğmek yada isyankar olmak
kaç kez şeytanını öldüren asker kadar muzaffer
kaç kez şükür kabirlerinde bölük pörçük

tekrarı mümkün dar ağacının ihtimallerinde yaşamak
amansız hırsların şahsiyet mücadelesini
korku boşluklarında kurulu o derin sessizliği
yalnızlığı bin parça toz duman kıymetinde

yağız savaşı edasıyla yürek yaralarını tadarak
kıyılarına kasırga getiren okyanus cesaretinde
süfli gayeleri düşmüş bahtsızlar gibi sersefil
bir gönlün füzyonlarında zangır zangır
travmalar vururken

çoğu zaman acısını
hakikat buymuş diye yaşamak

redfer

İlyas Kaplan

Kalbim yanmakla mükellef

aşkımı düşlerime giyindirdim
derinliklerinde ona açılan kapıların sırları var
nice yolları ,nice serüvenleri...

her şeyin bir bedeli var
aynaların ardında onun gözleriyle avunurum
onu nazlı bir misafir diye ağırlarım
üşüyen duygularıma serpiştirir alevlerini
gönül ateş, sine ateş olur
gözden akan yaşların hepsi ateş
aşk ,ateşten bir gömlek giymekmiş meğer

her defasında içimde bir sevinç, bir ateşli heyecan yaşanır
aşk çilesi mertebesine yükselerek
güneş yüzünün hayaliyle yanar bu gönül
her yer alev alev
aşkın halleri bir başka yakar beni...

hiçbir derece ölçemez hararetimi
sinemde zor bir aşk uhdesi
ateş ateş yanmaya müstahak
sıcaklığı en derinlere sirayet eder durur
içine deniz yüklense faydasız
her gece onun özlemiyle kavrulurum

kalbimin harabeleri arasında kaybettim onu
yitik bir kaderin gizemli dünyasında
düşsel arzuların ihtirasıyla yanarım
hızlanan kalp atışlarım yağmalanırken bir bir
bin bir gece masallarından

ateşinin ilk kıvılcımı düşerken geceye
çoğalan istekler bir kavuşma çabasıdır artık
heceler yarım yamalak, heyecanlar salkım saçak...
sanki çat kapı gelecekmiş gibi...
her sese pür dikkat kesilirim

o yok iken hangi yere baksam boş
hangi duygulara iltica etsem nafiye
hangi rüyalara dalsam beyhude
hasretim ona
hayalimde vuku bulur hep
ayağım yerden kesilir ,kendimden geçer olurum

ah bir yanımda olsa da
titreyen şebnem avuçlarından onu tutabilsem
ışıltili gözlerince ilel-ebet yanabilsem
saçlarına bir kez olsun dokunabilsem
bir nebze dudaklarına...

kalbim yanmakla mükellef
kaynaya kaynaya dumanlar çıkarmakla ...

çıkan ah dumanları gözlerimde kara bulutlarla mükellef...
damla damla yağmur yağdırmakla ...
bir süveydaya dönüşür
kalbimin ilk aşkı ,ilk günahı

herkesin vardır yüreğinde
zehirli bir sevda
aşkın günahlarından kalma
kimseye söyleyemediği
çok acı çekip de üzerine lanetler yağdırdığı
geçen yıllara sitemler göndererek
bir türlü unutamadığı...

redfer

İlyas Kaplan

Kaldırım taşları

sen geldin mi aklıma
boz bulanık akar düşünceler
kan revan olur gözlerim
bir isyan ateşi kuşanırsın
vuruşuruz
üryan bir acıyla cebelleşirim

yüreğim yangın yeri
her şey birbirine karışmış
her bir şey iç içe geçmiş
paramparça talan edilmiş...
bir afete uğramış gibi

yanmış, yıkılmışım
kırılıyor dalım, dökülüyor yapraklarım
bir sonbahar yerine dönmüşüm
sustukça çoğalıyor rüzgarın sesi
söyleniyor bir sonbahar teranesi
yere düşen her yağmur tanesi

hazan yaprağı gibi savruluyor ruhum
geceye dökülen senin hasretin
gönlüme dökülen de
yağan yağmurla üşüyor yüreğim
üşüyor ellerim

aynada siluetin
aklımda sana dair her ne varsa
anlatıyorum
yersiz yurtsuz özlemleri
yokluğunun şarkısını söylüyor rüzgar
yalnızlığa terk edilmiş
şehrin kaldırımları da

sen gelince aklıma
sancılar saplanıyor yüreğime
kalbimin zembereği darmadağın oluyor
yalınayak yürümek istiyorum kaldırım taşlarında
kanadı kırık bir serçe gibi

redfer

İlyas Kaplan

Kaldırımlar çiçek açmıyor

hani okul çağında
duvarlarında mevsim şeridi bir köy okulunda
veya kenar bir mevrada
yanan sobanın çitirtıları eşliğinde dersi dinlerken
zaman zaman pencereden dışarı gözünüz kaydığında
baharın gelmesini iç çekerek ne çok beklemiştir

bembeyaz bir örtüyü üzerine sımsıkı çekmiş doğanın
"basübadelmevt" sırrınca yeniden dirilişini
pencere kenarında derin bir tefekküre dalmış gibi
boyun bükmüş mor menekşelerce izlemiştir
karların hızla eridiğini
renk renk çiçeklerin
toprağı ve kırı delerek başlarını uzatmasını

baharın neşesi cemreler ince ince
gökyüzü zemininden inince
tek tek
peyder pey
güneş daha bir sarı olmaya başlar artık
kıra ,bayıra çiçek toplamaya çıkan çocukların sesi yayılır ortalığa
köy yerlerinde

kuşlar kanat kanat bahar taşırlar dal uçlarına
gece zikirlerinden sonra cezbe ile ayağa kalkmış gibi
ya Mumit zikrinden
ya Hay zikrine geçer adeta tüm doğa
misk gibi lavanta kokusu sarar her yeri

bahar gelince
emektar sobalar istirahatgahına çekilir yavaş yavaş
bağlar ve ağaçlar budanır ,
damatlık tıraşlarını olur gibi
arılar çiçekler arasındaki semalarına başlar
rahmet iner toprağa
her damlasında bir melek nazeninliğinde buluşur
yağmurla toprak.

oysa şimdi
kentliyiz
şehirliyiz
kaldırımlardaki tarhları rengarenk çiçeklerle bezedikleri zaman anlayabiliyoruz
baharın geldiğini
bir de mağaza vitrinlerindeki mankenlerin mevsimlik kıyafetlerinin değişmesinden
kapılarımızdan içeri ellerinde çiçeklerle girmiyor artık çocuklar.
bir tomar kağıt,
bir yığın dosya bırakılıyor belki önümüze
ya da faturalar, dekontlar...
çek , senetler belki de

hasbelkader gittiğimiz bir yerde bir dostumuzun profilinde

paylaştığı köy, dağ ve ağaç arka planlı fotoğraflarından anlıyoruz
baharın bir yerlere bizden habersiz geldiğini
hele bir de hüzünlü bir nağme koyduysa arka fonuna
efkarımızı bir sıcak çay ile dindirmeye çalışıyoruz
kim bilir?

bir hatıra arıyor zihnimiz
ufacık bir uç bulsak dalıp gideceğiz maziye
ama yok bulamıyoruz belki de
cüzdanımızın ya da kitaplarımızın yaprakları arasında
sarı papatyalar da saklayamıyoruz ki artık
onlara tutunup yeniden
dönelim diye çocukluğumuzun baharlarına

kuzu seslerini duymak için
kafamızı uzatsak pencerelerden
motor ve korna seslerinin kavgası doluyor kulaklarımıza
eve dönerken kaldırımda gördüğümüz münzevi ağaçlara
müzelik bir nesneymiş gibi bakıyor kimimiz

çölde vaha bulmuş seyyah gibi hissediyoruz bir küçük park görsek
çayır çimenin, kırın bahçenin yerini tutmadığını biliriz
yinede neşemiz yerine gelir
köy deyince tatil köylerini anlayan az insan yok memleketimizde
sanki cennette yaşıyorduk da dünyaya sürüldük
evet, öyle
insanın kaderi bu galiba
hep cennetlerden sürülüyoruz

adem babamızın sürgünü bizde başka suretlerde ortaya çıkıyor sanki
ayrıldığımız her mekan geldiğimiz yerlerden daha iyiydi hep
annemizden evimize
evimizden sokağa
çocukluğumuzdan gençliğimize
gençliğimizden yaşlılığımıza sürülüp duruyoruz

doğadan kente
doğaldan yapaya
taş toprak ve ağaçtan
çelik beton ve plastiğe sürülüşümüz gibi
en kötü tarafı ise bu sürgünlüğümüz maalesef
bilerek isteyerek ve gönüllü bir sürgünlük

daha rahat yaşama uğruna rahatımızı
daha özgür olma uğruna asıl özgürlüğümüzü
daha güçlü olma uğruna asıl gücümüzü
daha daha nelerimizi kaybettiğimizi bir bilebilsek
kentin tüm keşmekeşliği içinde
aklımız değilse ruhumuz fark ediyordur...

işten eve, evden işe gidiş gelişlerimizdeki oflamalarımız
pazartesi sendromlarımız

mesire alanlarını ve parkları hıncahınç doldurmalarımız
ve balkonlu evleri tercihlerimiz
hep bu sızının sonucu değil midir

kentlerin şehirlikten çıkıp
plastik, beton ve çelik cehennemine dönüşünü fark edip
kendini yılın belli zamanlarında yazlığına
köydeki bahçesine vs. atan yarı zamanlı köylüler
tüm kentliliğine rağmen
köy hayatının nostaljik, çilesiz, tadımlık yanını yaşama hevesinde olanlar

uzak bir hayalden ibaret
dışarıda ki bahar
kentlerin dışında ki hayat.
nereden mi anlıyoruz
hobi stantlarında mevsim değişmiş efendim
oradan ...
başka nereden bileceğiz baharın geldiğini
kaldırımlarda çiçek açmıyor ki

aslında
bahar hep ilktir
diriliştir
bahar gelince hayat gelir yeryüzüne

redfer

İlyas Kaplan

Kanayan gül

nice tebessümleri düşer toprağa
kanayan bir gül gibi

yorgun soluklarının sesi
yürekten gelir yankısız
koşuşur mecalsiz bedeninde
ölümün en şereflişi

soğuk yanaklarına değer dudaklarımız
kah yağmur yağmur gizlice ağlayarak
kah matem kokan namelerle ağıtlar yakıp

gözyaşlarının sunulduğu şu gökyüzüne
eyvahlar olsun

ilahi , gök kubbe kapkaranlık
karanlık gecelerde, kara yağmur bulutları
masum bir bakıştı gözlerde donup kalan

ey zalimler artık koymayın hedefinize!
yıldızlar gibi parlayan çocukları

REDFER

İlyas Kaplan

Kanı katran hayatı zindan geceler

derin derin içime çektiğim soğuk,
ilıklarime işliyor
titriyor ellerim
üşüyorum...
zihnim uyuşuyor
kabuslar üretiyor uykularım
kara bir sevdanın arifesindeyim
bir anne gibi ilk kez hissediyorum acılarını

doğmayan ışıklara hasret
karanlıktaki izler, bir küçülüp bir büyüyor
arzular biriktiren yüreğim ağırlaşıyor.
katılaşıyor göğsümün en derininde inatçı bir keder
kalbimden bir siyah pıhtı çözülüp kana karışıyor
zehir gibi dolaşıyor tüm damarlarımda
kanı katran ,
hayatı zindan ediyor

hatıralar var şu duvarların ötesinde
duvarların ötesinde acılar, sevinçler var
acı gülümseyişlerle harmanlanmış damla damla yaşlar var.
ıssız taş duvarlara çarpan
düğüm düğüm anılar görüyorum
sıcacık gözyaşlarını görüyorum
titreyen mum alevlerinin.

zihnimi mest ediyor
uçsuz bucaksız bambaşka hayaller
o kadar geniş ki ucu bucağı yok
her yer güllük, gülistanlık san ki...
her yerde tatlı sevda meltemleri
gecenin geç saatlerini soluyorum
yapraklardan süzülen yağmurların hüzünlü şarkısını

ay ışığı gibi
gökyüzü yere inmiş...
bir sabah bahçesinin aydınlığını taşıyor
yağmurun şiddetiyle sarsılan şu zemheri gecesi
yüzümü yakan sıcak nefeslere bıraktım kendimi
tutuldum.
yandım.
yakıldım...

gönlümün içinde bir saklı şehir
ciğerimin orta yerinde bir aşk yarası
sırlarla dolu
en gizli duyguların,
en mahrem hatıraların tutulduğu,
ağlıyorum ...
en eski kaybettiklerime
dem dem tükeniyorum
iğne ipliğe döndüm

bir kara sevda hastasıyım artık

redfer

İlyas Kaplan

Kapılar kilitli

bir eski zindan gibi içim
dar kapılarını kırıp
gizli fikirler deşifre ediyorum
karanlık bir hayalın sokaklarına damla damla düşen
ruhuma sinmiş isyan krizlerinden

sükut üflüyorum gökyüzüne
adım adım yürüyorum karanlık köşelerden
koridorlar sayıyor sonrası attığım adımları
kaç kez azat ettiğim
hüzün renginde çoban yıldızına
of ki ne of
vah ki ne vah
sığ suların gelgitlerinde maviyle dolup taşıyor içim
zamanın pervazlarında dem alıyor yalnızlığım

zerreden...bütüne
yüreğe dokunan her parça
kendi içinde doğal bir isyan kasırgası
sessizliğin üzerindeki tozu silkeliyor
yağmur damlalarınca dökülüyor derin uykulara
bir işaretle yarılmış gök

kanıyor ayaklarım...
kim bilir kaç kez önünden geçiyorum leyla kapısının
uzun bir kuyu ki kıvrım kıvrım uzanıyor meçhule doğru
aranıyor son yolun son yolcusu
biri beni alnımdan öpüp sonsuz yolculuğa çağırıyor

arzulardan soyunuyor vuslat
sevdalar ölü kadınlar gibi
gecenin kör bir vakti henüz uyumadığım bir saat
isyanların en beterindeyim
tıpkı ülkem gibi korkularla kuşatılmış

her nefes alışımda burnuma toprak kokusu geliyor
lal uykularım bölünüyor
zihnimin en ücra köşesinde onca insan
içinde bir ben garip
hasret yangını ciğerlerim
müthiş buhranlar barındırıyor ruhum
gizli sancılar saklı menzilinde
hiç sönmeyen bir ateş gibi

çok eski bir masalın örnekleri teşhir ediliyor sanki
heyecan dalgalarına gark olmuş
bir nehrin önünde koskoca bir umman gibi
güneş ateşten bir harman yeri

sanki çöl toprağında her zerrem

zihnimin alt kısmından akıp gidiyor
kısa süreli bellekte beynimin algıladığı her şey
çarpıp geçen bir yoğun hayal bombardımanı
görünmeyen bir tarafta ruhum
temmuz sıcağında sokakta sabahlıyorum

tutkular muhasebesiz
sembolize baharlar yaşıyorum
zapt ediliyor ruhumun bütün sokakları
tıpkı şekillerin cisimlerle irtibatı gibi
arınma mevsimindeyim

dalgalanıyor gölgeler uçuşuyor dumanlar
lambadan çıkan ışık gibi dağılıp gidiyor
uzanıp gidiyor renk renk
birbirine bakan iç içe aynalar gibi
siyah bir tül gibi usulca uzanıp gidiyor gece
tuhaf bir rüya gibi silinip gidiyorum...

kapılar kilitli...

redfer

İlyas Kaplan

Kapımız her zaman açıktı herkese

bizim şehrimizdeki tüm sokakları tanırdık
sıcakta tüm gölgelik yolları bilirdik
gölgeli ağaçların altındaki serinliği
güneşin nereden doğduğunu,
batışının nasıl bir lezzet kattığını akşamlara
denizin dalgasını, lodosunu ve de martı seslerini

birkaç sokak sonrası hayatı yakalamak isterken
çoğu zaman üstümüze kapanırdı günün yorgunluğu
boğazımıza tıkanan lokmaları yutamaz hale gelirdik
en çok inanmışlığımızca yanılığa uğrardık...
ne lazımsa nefes almak için
tutunmak için hayata...

açılan kapılardı belki de bizi birilerine kavuşturan
hep bir yerde kesiyordur nedenlerimiz
kapı aralıklarında kış korkusu yaşayan yoksullar gibiydik
hep ürkek yaşardık yarınları
köşe kapmaca oynayan çocuklar gibi hep ebelenirdik
kapılar kapalı beklerdik sevdiklerimizi
yarım kalan sevdaları

kalabalıklar arasında sıkışıp
dışarıda kaldığımız
bazen hiçbir yere ait olamadığımız anlarda
karanlık sokaklarda bir endişe sarardı içimizi
bizi kucaklayacak, ısıtacak evler arardık
hep bir kapının açılacağını düşleyerek

tokmağını çaldığımız eski kapılar vardı
kolu çevirmeden arkasında ne olduğunu göremediğimiz
göremediğimiz ne dramlar vardı kim bilir
çoğu zaman soğuk ve acımasız...

kapımız çaldı mı mutlaka merak ederdik
duyduk mu zilin sesini hep birlikte heyecanla koşardık
gelmesini istediğimiz insanlara ardına kadar açardık kapılarımızı
kapımız her zaman açıktı herkese
kaç kimseyi gülümseyerek karşılamışızdır...

bize ait olmayan, içeriye ait olmadığımız
bir yerden içeri girmek zorunda olmak ne zor işti
uzun süre çaldığımız ziller,
açılmayan kapılar vardı
zindanlara açılan kapılar vardı
kasvetli ve karanlık
içeriye girdiniz mi çıkması çok zordu

içeriye girip sıkıca kapattığımız kapılarımız vardı
içeride bize ait yaşanmışlıklar vardı
bize ait her ne varsa
odamız, koltuğumuz, elbise askımız...

sabahleyin aceleyle bıraktığımız çay bardaklarımız
sabırla dönüşümüzü bekleyen bulaşıklarımız

akşam içeriye girebilmek için
sadece bir mekana ait olmayan kendi içimize açılan kapılar vardı
kulağımızın zil sesinde olduğu anlarda
hızlıca çarpılan bir kapı sesiyle gidişini duyardık sevdiklerimizin

sadece bildik şehrin rüzgarına doğru ağıldık
derin düşüncelere dalmışken ansızın ambulans sesleri ile irkilirdik
giden büyüğümüzün ardından hırpalardık kendimizi
onsuzluğa alıştırdık acılarımıza ,özlemelere ,hasretlere
her gün sonrası,bir öncekinin üstüne yığılırdı...

bir yaşam biçimiydi
yaşadığımız yerler, evler ,bahçeler
yaşadığımız şehir sokaklar caddeler
anılarını içimize gömdüğümüz zamanlar
eskiyen nefeslerimizin kaybolduğu dün
terk etmeye kıyamadığımız hatıralar

redfer

İlyas Kaplan

Kar

tatlı tatlı yağıyor
haykıra haykıra eriyesine denk
derbeder ve hüzünlü
hışırdaya hışırdaya
büküle büküle
kar yağıyor...
defalarca

ışıldıyor her taraf
herşeyin başı ve sonu kar
mişk gibi kar kokusu var
dağ dağ
tarla tarla
köy köy...
renkler uçuk benzler soluk

sanki en uç göklerden geliyor
sanki yıldızların ötesinden
derinlerden bir uçurumun girdaplaştığı noktadan
çocuk ağlamaları
kadın çığlıkları
imdat çağaları
tek tek
ses ses
belli belirsiz uğultular
ta en uzaklardan
bitik
titrek...

tarifsiz duygularla dolu kar taneleri
ölü bir şehrin üstüne uzanırken dalga dalga
sokakları geziniyor umarsızca
elinde bir kaç yıldız kırpıntısı züleyha
elinde paslı bir ayna
aynanın sırrında yusufun buğulu nefesi

kış güneşi susarak yalvararak
kah damlarda kah pencerelerde
gizli bir elem duyuyor sanki
yalnızlığın sırrını içinde saklayıp
nefesleniyor tükeniyor bir sarhoş gibi
bir kaç duman
bir kaç kadeh yudumluyor
bu bir azap
bu bir meczup çılgınlığı

arşın şifresi iniyor
topraktan toprağa merhaleden merhaleye
başına bir yıldırım inmişcesine yalpalayıp
her an acıların en dayanılmazını yaşıyor
en uzak yerlerden bile duyulacak bir sesle
gördüğü

işittiği
kokladığı
dokunduğu her nesne

nerdeyse ahalinin tümü üşüyor
soğuktan sular bile sızlıyor
ağlıyor avazlıyor
eflatun
gri
ak renkli bir fırtana
solmuş
yıpranmış perişan
boğuk bir sesle konuşuyor
ruhunu sarmış beklenmedik bir hastalık

gökleri yaratan
şehrin üstünü kuşatıyor
efsane savaflara at süren o eski süvarilerle
ağırlaşmış bulutlardan ha düştü ha düşeni var
sicim sicim
pelte pelte kaldırımlara
dal dal bembeyaz kesilmiş ağaçlar
öksürükten boğuluyor

uzaklardan bir rüzgar esiyor
yüze göze çarpıyor kar taneleri
evlerde tat yok
sokakta tat yok
dalgalar karışıyor birbirine
şehir bir zamandan beri keyifsiz

bütün ihtimaller ihtişamlı bir masaldan iktibas
içinde kar kokusu
kar rengi
kar uğultusu var
mevsimlerin en kutlu deminde
yeni bir serüven başlıyor

redfer

İlyas Kaplan

Kar yağıyor yirmi dört saat

kar yağıyor yirmi dört saat
don tutuyor parmaklarımı
dudaklarıma kelimeler yapışıyor
isyan sancıları baş kaldırıyor
depreşiyor sızlatıyor titretiyor
terk edilmiş aç ve yorgunum
zaten bütün renkleri siliyor kar
kızıl kahverengi mor turuncu
derine kazılı intikam izleri hariç

bir eski türkü dilimde
düşündüklerim dökülüyor aklımdan
odanın soğuk duvarlarına çarpıp kırılıyor nağmeler
nafile bir kar zamanı şimdi
damlardan sarkıyor ince burunlu buzlar
partizan koydum adlarını

saksağanlar sürüleri pencerenin önünden geçiyorlar
soluğunu duyuyorum bahçedeki incir ağacının
dallarına konan saksağanları nazarımı doğrultarak vuruyorum
kaçsınlar kanatlınsınlar uçsunlar diye özgürlüğe
başka şehirlere
başka mevsimlere

gizli bir yerde şehrin ahalisi
her dönemeçte
bütün sokaklar beyaz lekelerle işaretlenmiş
nerelerde baykuş uğultularını yutan gece
ayın şifa diye bilinen ışıkları
nerelerde zehri karanlıkların aydınlığı

önce kuduran içimdeki duygular
sonra gözlerim sonra düşüncelerim
cehennemin dibine
mecnunlar leylalar
sevgi ne ki
aşk ne ki
kitaplarda anlatılan manalar ne ki
bile bile kar yağıyor işte şehrin üstüne
yüreğimde bir ateş yanıyor adeta
nefeslerden yükseliyor öfkenin bin türlü

kar yağıyor
yağmalanıyor yarım yamalak düşler
umurlarında mı sanki fokurdamayan tencereler
körpe kızların çeyizleri
mehmetler ölüm kavşağında
birilerini sevecek kadar hayattan bihaberler
yirmi dört saat kar yağıyor
çarmıha çakılmış çiviler gibiyim
üşüyorum...

ıslık sesleri duyuyorum
tuhaf ediyorlar adamı
kūf gibi yavaş yavaş işliyorlar ciğere dek
kıpırdıyor, yürüyor, büyüyorlar ur gibi...
var olmanın dayanılmaz ağırlığı var içimde
kar yağıyor yirmi dört saat
titriyorum...

redfer

İlyas Kaplan

Kara elmas karası

karanlıktır alınlarından akan ter
kazmayı dağın sert taşları yüklenince
boğazındaki lokmanın kiridir kömür
yüzleri kapkara bile olsa
gönülleri kara elmasla işlenmiş
vurur grizular yaşamlarını göçüklerde
kim bilir kaç gün geçecek bu tünellerde
hayatın kahrı

kömür siyahı rengindedir şehirler
canlarına çığ düşürür her mevsim
acının tüm içsel hesabı gözlerde yaşanır
son kez öpülürken küçücük bebelerin yanakları
son defa hoşça kal denilerek

ölümle ladestir maden şehirlerinde yaşamak
kırkı geçmez maden tünellerinde
kazmayı vurur azrail ölüm fermanını damgalar gibi
hayatın zamansız mezunu ettiği yitikler şehri
sokakları matemli kadınlarla dolu

ocağın bu raylarından kimler geçti
acaba şu eski fırçalıklara kim dokundu
kimler evlat özlemini yaşayarak hüznlendi
çocuğunun madenci olmasını kim isterdi ki

cehennemi andırır kuyulardan çıkan dumanlar
vagonlar mehmetler taşır çukurlardan
grizu yükselir damarlarından yerin bin kat altında
göğün milyon kat üstünde siyah incidendir ölüm
kara günler bekler kara kömürün kadınlarını
acılar yüreğinde kara sevdalı kadınların
her sabah helalleşerek ölüme gönderirler erlerini
bir cenge gider gibi

ve sonra küçük elleriyle zeynep
dua eder babası akşam eve dönsün diye

kara elmas karası ,gözler
akşamüstleri camın önünde babasını
kara kasketli adamın yorgun argın gelişini
kara kasketini gülerek sallardı kızı zeynebe
tüm ev şenlenirdi kirine tozuna bakmadan
mehmedin üstünde kara kir görülürdü amma
gözlerinde kara bulut hiç mi hiç görülmezdi
hey gidi günler
şimdi gönlü burkan bir çocukluk hikayesi

zeynebin umutları bir bir sönmüş
o ışık bir daha hiç görülmeyecek
kırk kişiden birisiydi rahmetli
zeynep hala babasını bekler

o pencerenin önünde

en ağır koşullarda can korkusuyla çalışıp
en düşük maaşı alan maden işçileri
her gün hayata en ağır borcu öderler
bir Selda Bağcan türküsü tutturmuş

"umutsuz bir sonbahar günüydü
çocukları uyurken çıktılar
ereğli sokaklarına
üzülmez'e gidiyorlardı
kır düşmüştü kemikten şakaklarına...
giderim bende bende
bir arzum kaldı sende"

ölüm çukurlarında yaşamaya ant içilir
haykırışlarını duyacakmış gibi Yüceler
hiçbir umudu olmayan loş bir ışık
kömürle birlikte çöker içlerine
acıtan bir sesle haykırırlar

madencilik baba mesleği
dede madenci baba madenci oğul madenci
oğlum olmasın diye adeta yalvarırlar Mevlaya
ve her kadının hüznünlü bir hikayesi var
yirmisinde,otuzunda dul kalmış

göz yaşları bile kömür karası...
ramazan iftarlarında katıdır ölüm onların
adeta ücretlerini kazanırlar terinden damıtarak
sadece dört dakikadır nefesleri
bir mucizedir özgürce ölmek
tek teselli
yarına Allah kerim

redfer

İlyas Kaplan

Kara kıtanın kara bahtlı çocuğu

afrika açlığın ve gözyaşının memleketi
çatlamış topraklara güneş bir başka bakıyor
kavuruyor kıtayı sefalet
sokaklar bir başka
zulüm ve açlık kokuyor
ana kucağında bebekler ölüyor
hayal ettikleri
bir lokma ekmek, bir yudum su oysa

kenya,etiyoapta somali
oralarda doğmak suç
su yok,hayat yok
bir tek parlayan gözleri kalmış afrikalı çocuğun
birde ölümü beklediğin an

kurudu güneş
mızrak gibi saplandı yüreğime
beyaz düşler diyarından
mısralarım kum gibi düştü kelimeler
bir afrikalı çocuk ağlar içimde
avazlar büyük sahranın kum tepeleri

çıplak ayaklı çocuk
güneşin tomurcuğu
sende bir kuzucusun
kimsesiz oğlu kimsesiz
sahipsiz afrika
afrika yoksul
çatışma ve darbelerin yoğun yaşandığı coğrafya

öylesine açsın öylesine susuz
bahtın da yüzün kadar kara
acı rüyalarla büyüyen
hüzünlü bir serapsın çöllerde
çaresizce
gecelerce
bir çocuğun kucağında
her gün bin kez ölür afrika
cennet kuşlarının yanına ruhu uçar benjaminlerin

burundi'de ölü kokar topraklar
sudan'ın gülücükleri acı
bakışları nefret uganda'nın
kenya da uykular kabus dolu
aç,sefil,perişan ruanda

zindanlarda işkencede mozambik
cibuti bir lokma sevgiye muhtaç
yürekler acısı eritre
yediği,içtiği...alev etiyopya
zambiya köz-ateş,alaz
bitmeyen zor savaşların ülkesi sudan

zeytin karası gözleri somalili çocuğun
yirmi dört saat ölüm yaşar tanzanya

yüreğim hep sizin için çarpıyor
bombaların altında ki size ağlıyorum
paramparça bedenleri mamibyali çocukların
gambiyalı bir sabi gecelerce rüyamda
azraille kucak kucağa gana
bahtı kara nijerya

utangaç bakışlı mali
sevgi görmemiş bir tohum senegal
kızgın bir çöl çocuğu çad
aksamın kızılığında güneşin ölümünü izlerken angola
bir siyah gül kamerun
bir afrika türküsü gabon
fas koyu akşamın yalnızlığı
gri gölgeli pramitlerin doğurduğu Mısır

kara kıtanın kara bahtlı çocukları
sahra çölünün öksüz ve yetimleri
afrikalı çocuk ağlarken hıçkıra hıçkıra
seheri bekleyen çiy gibi
demlenmeyi bekleyen çay gibi
siyah balonlarda uçmayı bekliyor oralarda
yüreği yumuşak kurşun kalemler yazmayı bekliyor

güneş kavururken
gökyüzünü arıyorum çöllerde
afrikanın parıl parıl parlayan bir şehrinde olmak istiyorum
küt saçlı kara bir çocuğa umut olamayacağımı bile bile
parlak bir yıldız olmayı istiyorum
hastalıkların ve yoksulluğun kasıp kavurduğu kara kıtada
afrikalı çocuk olmak istiyorum bugün

umuttur çocuk olmak
hep bir umut
her zaman daha temiz
daha masum
daha güzel

bir çocuk ölür yüreğimde
susuzluktan çatlamış dudakları
sağ yanına düşer zeytin bakışları
bakar siyah siyah
kendisine beyaz beyaz bakanlara
bir kırıntı sevgi ister afrikalı çocuk

teni topraktan daha siyah
yüreğinde hançer yarası
ve dahi kızarmış gözleri ağlamaktan
iyi adamlar gelecek bir gün

işte o zaman gülecek o zeytin gözlü
hiç solmayacak beyaz zambaklar afrika'da

bugün yine binlerce afrikalı çocuk ölecek
mezarı sahranın sarı kumları olacak yine
onlarca akbaba ziyafet çekecek biliyorum
siyah çocukların bedenleriyle

unuttum tebessümü , gülmeyi
sanki o afrikalı çocuk benim

redfer

İlyas Kaplan

Karasevdam istanbul

istanbul som altın külçesi
bütün mekanları adeta efsunlu
her hali bir mukaddesliğin takdisine uğramış

tarihi bir rüyadan
gölgeler arasından doğar güneş
ışığında hayran bırakan manzara türleri
kızıl renklere bulanmış yağmur yağar zerre zerre
ezeli bir zamanın içinden gelmiş
gizli sembollerle

bir efsane yaşanır boğazın maviliğinde
kaç zamandır mevsimlerin serin iklimlerinden
rihtimlerinde gezinir poyrazın delilikleri
balıkçı kayıklarının suratını tokatlar dalgalar

cıvı cıvı öter serçeler erguvanların dallarında
hanımeli, akasya kokuları arasında
güneş alevden bir ejder gibi kaynar
sineleri kurşun gibi eritip
kendi cevherine benzetererek

şimşek parıltıları şehrin sokaklarını
caddelerin her cihetini aydınlatır
ufkun çizgisine kadar uzanan her dalga boyu
her kıvrımını kendi rengiyle gözlere nakşederek
mistik ilhamların huzuruna çıkar istanbul

sonbahar mevsiminde turuncuya dönüşür boğaz
parlak yelelerini sallayarak koşar bulutlar
gümüş kanatlı martılar aklıktan havalanır
ağlayan seslerinden başka hiçbir ses duyulmaz

topkapı sarayı kış uykusunda sanırsın
yosun bakışlı uçurumun kenarında bir fener gibi
akşamın son ganimetlerine ışık tutar
yavaş yavaş üstünün örtülüşünü seyreder istanbulun
ilerleyen ve gerileyen dalgaların sağır gürültüsüyle

yağmurun sünger gibi delik deşik ettiği yollar
üstünde aksiyle yürür bir yığın hayali varlık
kökü çok derinlerde çınarların rüzgarla dağılan yaprakları
dalga seslerinin tiziyle derinleşen devası bir su kütlesi
sıcaklığını kaybeder semanın altında
namütenahiye doğru akar durur

deniz kenarında iskelede vakit geçirir
bank üstünde akşamın saatleri
tepelerin ötesinde güneş kendi matemini
sessizce tutar koyu lacivert gölgelerle

ufkun kıvrımlarına yakuttan perdeler örtüp

kızılca ışık parçaları yayılır
uçuşur şuraya buraya ateşten kıvılcımlar
gurubun sonsuz bereketi yağar göklerden
kimi pencerelerde konuşur kadınlar
oynaşır kızlı, erkekli çocuklar ay ışığında
evlerin bahçesinde alaca karanlıkta

iki dizini altına almış minderinde öylece
oturup durur kız kulesi
her lehçesiyle hurilere benzeyen çehresiyle
yalılardan gelen ışığın huzmeleri
boğaza bir altın filizi gibi uzanır
istanbul kızlarının edalı bakışlarına nazire edercesine

sokak lambaları kiskanır dolunayı
açık pencerelerden dışarı vurur yaldızlı gölgeler
bir çok ressamın peşinden koştuğu muhteşemlikte
latif bir manzaranın kadim ihtişamını çizerler

bütün geçmiş zamanları anlatan bir masal istanbul
asırlar boyunca her efsaneden her şeyden bir tat
çok az maceracının bir kaç haliyle yaşadığı bir büyü
ecdat mirası camilerde davudi ezan sesleri
derin ve erişilmez sırların gizi
vahdet içinde yayılır minarelerden

aşkın başka bir nevini keşfeder gibi
bir tükenişten sonra yeniden doğuş gibi İstanbul
suda kavisler çizerek geçer
bir kayığın ala bulaca aydınlığı
çok eski bir metni tefsir eder gibi müphem parıltılarla
karanlığın girdabında kendi şarkılarını icra ederler
çalan söyleyen dinleyen sadece kendileri

bir kızıl elmanın yarım dilimine benzer ay
yeditepenin üzerinde kızarmış ince ışıltılara müptela
müzmin bir aşkın mecnunu ,leylası gibi
karasevdanın değişik hazlarını yaşayıp
mücevher değerinde mor, pembe, eflatun kıvılcımlar
asırlık sırlarını taşırlar gecelerine istanbulun

çılgın bir hayalin düşünde mehtap
perde perde açılan bir sonsuzluğun
gümüştten yontulmuş dalga kıvrımları
adeta bir rüyanın içinde İstanbul

oteller yeni baştan dolup boşalır
hulasa aşk fısıldar ay ve yıldız geceleri
bir ev sahibi gibi hoş geldin dercesine
dostça el uzatırlar
köy delikanlısına
köylü kızına

yakomozlar eski masallardan süzölmüş
yeni bir ahengin ışıltısını saçarlar
tadımsız arzuların ihtirasıyla her zerre
bir aynanın içinde başka başka çehre
sesi duyulan , rengi görölen her ne varsa
hasılı hepsi istanbul da buluşmuş

bin dört yüz elli üçten esinlenmiş
daha cazip seslerden üfler rüzgar
inci kadehlerden iksirler çekip
bir duanın sonucu gibi
denizin üstüne fırlatır nefesini

faslı baharın bambaşka ufuklarından taşınmış
bir bayram öncesi mahyaların enfes figürleri
altın sırmalı çehreleri
arap atları üzerinde cenge giden akıncılara benzer
hepsi hoş duyguların cezbinde zamanı unutmuşlar

istanbul som altın külçesi
bütün mekanları adeta efsunlu
her hali bir mukaddesliğin takdisine uğramış

redfer

İlyas Kaplan

Kasem

boşluğa uzayıp giden masallar anlat bana
mavilerin yapayalnız ömründen
hercai menekşeler nasıl kokarsa öyle

cemrelerdi umutlarımız
birlikte havaya suya ve toprağa düşecektik
ilkbaharlara girecektik hani
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi

aynalarda eriyen sırlardan bahset
her ikindi güneşinin lirizmi gibi
her dolunay akşamının romantizmi gibi
sevdaya dair yeminlerden sonra

bin tepenin yamaçlarına savur saçlarını
serin bir rüzgarı severcesine
suya düşmüş karanfil kadar mahzun
dalgalı bir denizde süzülür gibi

aşk desenli rüyalarını resmet bana
azade teşrinlerin taze sevdalarını
bir rıhtımın koridorlarında
sarhoşluğu ertelenmiş düşlerini

redfer

İlyas Kaplan

Kasım ayazı yüreğim

şimal yağmurları yağdı duygular muhitine
terkibi zıt şeylerden
kaç gece senden irak
içimde meşum hatıraların divane ürpertisi
aynama düştü
isyanlar ile perdelenmiş suretin

bu amansız iftirakın her cümlesini
tüm esbaplarını havsalama dipnotlu yazdım
geceyi delen buhranların en ihtarlısını
araştırmalı, kütüphane ve arşiv çalışmalı

en koyu mecazlarla öyle bir emare bırak
öyle bir iz ki
zevale ersin safahatın her hususu
sende başlayıp bende biten

ruhi huzurum yeniden neşv ü nemada
sesten ,soluktan müteşekkil
hislerimde ki ifadeye muktedir bir söz ararken
heyhat yıldızlarım söndü
vaveylalar ciğerimi yağmaladı

kaç vuslat
kaç tazarrudan ibaret
saklı sitemlerle doluyum
her şeye müheyya ruyi zeminim
kaç kez
bu minvalde ruhuma sen üflendin

birbirine zıt öyküler içindeyim
sensiz yürümüyor bu dünyevi hayat
ne olur bir ima, bir belirti iktiza et

adınla kelimat bile teselli buluyor
pencere önündeki hayale ilişiyor tayflar
şualar dokunuyor usulca
kaç defa
kalbimin sağır duvarlarına

gizli bir tecdidin heyecanını yaşıyorum
zaman aynasının derinliğinde
teveccüh buyuruyorsun çok eski vakitlerden
ikibin birin en ahir mevsiminden
dahası bir vesile ile içimde temsilin
muhayyilemin her cihetine tahakkuk ediyorsun

pek çok cereyanın narkozu altındayım
en küçük parçalarını analizinde şuurum
yeniden tasnifliyorum senden kalmışlıkları

bir sen kaldın bu tutsaklıktan geriye

akıbetşiz düşler kadar
bir sonbahar fırtınası kadar
içimde kanıyorsun

bu gece
kasım ayazı yüreğim
bu zilleti yağmur kuşları bıraktı ufkuma
yağmur fırtınalarının hedsizliğini bilmeden

bağrımda hiçbir sükun sahih olmuyor
tahayyülümde enva-ı musibet
ışığınla tenvir et haletimi
yol göster fenerinle
bu musibetzedeye

redfer

İlyas Kaplan

Kasım soğuğu

aklımda birkaç duygunun dayanılmaz hafifliği ...
birkaç düşünce çatırdamak üzere
birkaç kısarak koşuyor içimden leyla çölüne
alıp götürüyorlar düşlerimi
alıp götürüyorlar hayallerimi

bir elif miktarınca
alev sıcaklığınca
ceplerimde özlem taşıyorum masallar diyarına
kelebekler uçuşuyor yine en uzağına zihnimin

koça okyanusun en derin yerindeymişim gibi
sağlı-sollu dev dalgalarla
savaşıyorum
sırılsıklam ruhum dışarı çıkıyor şişesinden
yürüyerek geçiyor koyu mavi yollardan
çırılçıplak ...

dört elif miktarınca öfke yüklenmiş
üç sükun kararınca lal kesilmiş
üşüşüyor dehlizlerime koca koca kızıl fırtınalar
pervasızca...
kasım akşamlarında tarumar ediliyorum

tüketircesine
yıkıp gidercesine
yok edercesine umutlarımı

saatlerce birikmiş karanlığın göğsünden
düş sağıyor dudaklarım
bir ateş yanıyor yüreğimin tam orta yerinde
keskin bir yanık kokusu geliyor çok ıraklardan
bir kara tren kalkıyor yine ...
şehrinde büyüdüğüm elif adresine

koyusundan açığına bütün renkleri birbirine ekliyorum
bütün çizgilerin uçlarını
bir uzun bir kısa .
içim içime akıyor hep
en azgın lodoslar vuruyor yüzüme kırbaçlarını
sağnak sağnak yağıyor güz mevsimlerinde yağmurlar...

üşüyorum velhasıl
kanat çırpıyor içimdeki serçe
gri bir bulutun terekesine taşınır gibi
görünmez bir uçurtma gibi
gök boşluğun kör duvarlarına çarpa çarpa

en son ışık vuruluyor
en can alıcı yerinden ufuk bölünüyor
yorgun sancılar saplanıyor göğüs kafesime

yağmurlu bir sonbahar akşamı
dışarıda yalnızca, düşen yaprakların acı vaveylası
hüzzam şarkılar söyleniyor radyoda
aynı güftenin iklimine cezmedilmiş
biraz içli
biraz hüzünlü
biraz kasım soğuklu
en tanıdık seslerden hülasa

redfer...

İlyas Kaplan

Katre

yakut başakların içinde titredi
hüthütler havalandı
kimi sisten kimi esintiden kimi korkudan
gökten sicim sicim indi
değdi ağaçların bedenine belini sardı defalarca
dut yapraklarından kıvrım kıvrım toprağa kaydı usulca su

biçimden biçime, renkten renge değışti
Tanrı hediyesi bir dokunuşla bütün evren
bir üfleyişle bütün denizler yataklarından boşaldı
göğüslere sinen hem cennetti
hem de cennetten gayri bir şey
buğulu kokulu mor üzüm salkımı
arzu ve yasakların derinliğinde boğuldu su

bir kaç zaman sadece hangi maziden kalma
saklıydı alev alev yanan bir ateşten daha ziyade
uçurumlarda tüten hoş kokulu bir duman
bir göl mağarasından bir çöl ayazına damlayan
ağır ağır, ezgi ezgi
her defasında ebruli seslerden
kurşuni renkli gölgelerden aktı su

üzerinden mavi buharlar yükselen bir şelale havuzundan
birer çiçek bağlandı zambaklardan kuşların kanatlarına
ışığın aynasına yürüdü, bir yürüdü bir durdu
bir görünüp bir yok oldu
buseler kondurdu yüce dağ başlarına
parmak uçlarından toprağa döküldü su

saklı sırrı o kadar açıldı ki kutsal ruhun
yükseldi istisnai alevlerden , ateşten ışıklar saçarak
yürüdü yollardan ,yansımasının düştüğü ırmaklardan
henüz bir kara bulaşmamış, bir karanlık çökmemiş
güneşin saklandığı görkemli dehlizlere boşaldı su

aynı gök kubbe altında ümide rüyalar sunuldu
güz sıcağında ninnilendi kokulu bahar tohumları
izlerine bırakıldı nazlı misafir yürüyüşleri
su perisi encamında adı konulmamış lütuflardan
doğumcul terleyişler kutsi yönelişlerden
karanlık zirvelerden düştü rahime perde perde su

öte diyarlardan miras bir hatıra kalbe
gönlün imdadına aktı bir can pıhtısı
halden hale çevrilmenin sancısına tutulmuş
içindeki cevherin kabuğundan sıyrılmış
kutlu bir yük ,mukaddes bir emanet oldu su

dalgalı bir deniz gibi süzüldü
taze bir yağmur gibi düştü mevsim mevsim
kelebeklerce kondu çocukların mavi gözlerine

arıttı,eritti iz oldu su

gökleri kanatan şimşekler aydınlattı arşın üstünü
yıldırımlar parçaladı gecenin en zifiri kuytusunu
sancılı damarlarda ölümcül çılgınlıklar depreşti
sürgün bakışlar mühürlendi cadde kaldırımlarına
mübarek bir heyecanı kadim bir dostu uğurladı su

az gitmiş uz gitmiş yana yana ateşe tapınan pervaneler
dere tepe düz gitmiş ah dedikçe bir ah daha ederek
yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez yeniden
yeniden ölebilmek için saklı sevdalar toprağında
her adımda farklı iklimlerde dirildi su

anneler bebelerine süt verirken ninnilerini söylemişti
atalardan dedelerden öğrenerek su hikayesini
ışığını bir gelin gibi kuşanmıştı ezo gelin
tenha gecelerde akıtmıştı gönlüne
bir kutlu dem ki ateşlerle
bir cevher ki alev alıp yanmıştı su

bir arınma duygusu ki rotasında bestelendi zamanın notaları
lalezarlardan ağıtlar savruldu kavruk baharlara
en dar kapısından puslu sokaklara serpildi fırtınalı akşamlar
her karanlıkta yağmurlar büyüttü acıları
leyli renkli bezirganlar rüya içinde yaşarken
hayal meyal görünür oldu bir katre su

redfer

İlyas Kaplan

Kayan yıldızlara yemin olsun

kainatın Malikine yemin olsun
başka bir surette çatlayıp yarılan tomurcuğa
yaprağa, suya, ışığa, parıltıya
inkişaf ederek meydana gelen neticelere
ihtiyaçlara , kabiliyetlere , maharetlere
zamana ,mekana , insana yemin olsun

şafağa yemin olsun
sütun şeklinde uzamış aydınlığa
dağlarda pınarlara, çağıldayan ırmaklara
başını taştan taş çarpan sulara
sellere, nehirlere, deryalara, ummanlara yemim olsun

gözlerin dumanlanıp akmasına yemin olsun
buluttan düşen yağmurlara
tipilere, şimşeklere , uğuldayan rüzgara
baharlara, yazlara, güzlere, kışlara
kararan, karanlık eden, akan, dökülenlere
hükme itaat edenlere yemin olsun

doğmakta, doğurmakta, değişip yok olmakta olanlara yemin olsun,
dağlara, ovalara, yerde ki bitkilere,
benzerden uzak engin arzılara, gökteki makamlara
fokur fokur kaynayanlara
yandığı zaman ateşine, sıcaklığının şiddetine
zehirlerin şerrine, günahların zilletine,
nefsin azgınlığına , ifritin tuzaklarına yemin olsun

karanlığın girmekten korktuğu dipsiz gayyalara yemin olsun
volkanların yarattığı çukurlara
bin adam boyu derinlikte kuyulara
arşa ,uçsuz bucaksız meçhul deliklere
batan güneşe ,tutulan aya, kararan semaya
ansızın gelip çatan kıyamete
şiddetli belalara , musibetlere yemin olsun

kayan yıldızlara yemin olsun
uğursuzlara, büyücülere, maruz olunan sihirlere
ışığın kaybına , karanlığın bastığı diyarlara
sönen şafağa , yalancı fecirlere , mehtapsız gecelere
tufanla kabaran denizlere ,
boşluğu kaplayan sislere, ışığı boğan perdelere yemin olsun

oluşabilen, bozulup değişebilenlere
görünen, görünmeyen duygulara, hislere
gayp alemine , canlı cansız tabiatlara
halis sukuta, sırf durgunluklara, düşündürücü sessizliğe
kopacak kıyametlere, doğacak afetlere yemin olsun

ruha can veren feyizlere yemin olsun
vicdanlara ,telkinlere , azaplara
nedamet ateşi pimanlıklara, nasuh tövbelere

secdede alınlara , ruküde eğilenlere ,
duaya açılan ellere , yapılan niyazlara
sırlı hikmetlere, hayırlı sözlere, kutsi manalara yemin olsun

gerçeklere , latif gizlere yemin olsun
gamlara , neşelere , tavırlara , nazlara
kızıştığı zaman güneşe, lavlara
içinde ateşler barındıran kalplere
vaat edilen ümitlere ,
kazanılan büyük zaferlere yemin olsun

deniz yarıldığı, karanlığın çöktüğü zamana yemin olsun
cevherlere, cisimlere , saf suretlere , kütlelere
boğazda düğümlemiş nefeslere
galu belada yaratılmış ruhlara
gönüllere düğümlü inançlara, tutkulara
kokusu misk olan efsunlu rüzgarlara
ölüme, hayata, yaşayanlara yemin olsun

redfer

İlyas Kaplan

Kaybediyorum içim deki mavi gökleri annemaria

dağların hırçın, isyankar kadını
kır çiçeği gibi kokuyor tenin
öyle yanmış , öyle susamış öyle muhtaç
hasret kıvrımlarında ılık bir su gibi
ince bir sızı gibi
kutsal ateşten daha kutsi
her gün damarlarımda sen akıyorsun annemaria

ne kadar yorgun uzayıp giden yollar
ne kadar mecalsiz göçebe kuşların kanatları
babasını özleyen tüm öksüzler adına
nur yüzlü gök alınlı ihtiyar kadınlar
masallar okuyor kentin sağır evlerinde

sonsuz vaktin mızrapları kaç kez daha kırılıyor
kaç kez daha yanıyor kor yürekler
ufukların ucunda ışık sızan dehlizlerden
bir deniz ülkesinden bir gece ansızın sen de gel annemaria

gurbet akşamları yorgun hatıralarla müzdeviç
dağınık saatler karanfil kokuyor
hüzünlere müteveccih yürek ısıısı
perdeler çekiliyor güneşe

ölüm kara bir bulut gibi şehrin üzerinde
eriyor kurşuni gün batımlarının kızılıığı
sığırcık çığığı belki ağlayanların sesi
kaybediyorum içimdeki mavi gökleri annemaria

eski bir türkünün ucu yanık nağmesinden
kaçıncı kez düşüveriyor yapraklar
yeller estikçe

ışktan filizlenmiş hep aynı zaman
uzun mesafelere dört nala koşarken boz atlar
aşkından sürgün yemiş her seferinde
vücudumun nevrüz toprağı annemaria

usul usul tekrarlanıp duruyor saat
eriyen karın akan suyun rüzgarın yönü değışiyor
tene değıyor ilk nisan yağmuru
göğüsten çıkan her nefes gibi
tek bir kalpte atıyorsun
yüzü esmer gözleri sürmeli teni kavruk annemaria

gök kubbenin mavi örtüsüne öylesine bürünmüş
gölgeye boğulmuş yer yer
mor menekşeler derin vadilerin karanlığıyla yoğrulurken

soluklar dökülüyor dudaklardan
heyhat ki seferdeyim gece gündüz
ne ovalar, ne çaylar ne dağlar

ah bir bilsen içimden neler geçiyor annemaria

saklanmış gri gölgelerinde susuyor
hazan sökülüyor sararan yapraklardan
göklerin sükuta büründüğü anlarda
hey ...saçları gece rengi ,
yanakları kan kırmızı kadın
sana yazılmış bu destan annemaria

redfer

İlyas Kaplan

Kaybetmek için oynarsın bazen

insan kazanmak için değil
kaybetmek için oynar bazen
kaybetmek istediği para ve aşk değil
kendisidir aslında

sakın
ruhunu cendereye sokan alışkanlıklara ram olma
akli melekelerini saf dışı bırakma
idrakini zayıflatma
tutkularına aldanma
sakın
yüce Yaradan'ın sana biçtiği şerefe gölge düşürme
bir hiç uğruna tüketme kendini
değerini hoyratça çarçur etme

ezberlerini boz
bilincini tazele
düşünceni zayıflatma
unutma
bilgisizliğin karanlığındadır bütün kötülükler
uyuşturucu içki kumar gibi
iradeni kaybetme sakın
dürtülerinin elinde ziyan etme
nefsini...

muhakkak ki kötülükler
canına ve malına kasteder
elinden alır özgürlüğünü
acze düşersin
varoluş gayesini unutursun
söz, eylem ve düşüncelerin fenaliğe hizmet eder
oyuncağı olursun şeytanın
aklını, ruhunu kaybedersin

elbette
alkol, uyuşturucu, sigara kendine köle eder
aile bağların zedelenir
depresyona girersin
anlamsızlaşır hayatın
yalnız ve çaresiz hissedersin
kendini...

halbuki
hayat gibi aklında, bedeninde sana emanet
nasıl kullandığının hesabı sorulacak bir gün
süfli isteklerinin peşine takılıp gitmenin
hesabı sorulacak...

evet ...evet
ebedi hayatı unuttursan
hüsrana uğrarsın
işte o zaman

şeytan yoluna tuzaklar döşer
felaketler hazırlar istek ve arzularından
bilumum zararlı alışkanlıklardan
tükenişe sürüklenirsin
huzurun kaçır yorgun düşersin
kalbinde ki ışığın söner

zaman geçtikçe
çaresizlik içinde
daha çok sarılırsın kölesi olduğun alışkanlıklara
düştüğün bataklıkta çırpınırsın adeta
çırpındıkça daha da batan
zavallı birine dönüşürsün
özenti ve merak duygularının pençesinde
bunalım geçitlerinde
debelenirsin...

sakın ha
zihnindeki kapalı kapıları açma
zehirlere karşı bariyerleri kaldırma
özenme kötü arkadaşlarına
hat safhada olduğu vakitte
bunalım anlarında
içten içe ruhunu satma
haletiruhiyeni
bozma...

yoksa
kötülüğün ağına düşersin
telafisi mümkün olmayan savrulmalar yaşarsın
felaketler başlar senin için
kara delikler gibi yutarlar seni
içinde yanarsın
alev alev...

şunu bil ki
dijital bir ağdasın
bilincinin ilmekleri başka örtülerle örtülü
beyinde birçok nörokimyasal
nörofizyolojik değişiklikler
kronik beyin hastalığı
ruhsal bunalımlar
karanlık noktalar
iç içe..

bazen kaygı
bazen korkular peydahlanırsın
onca
hayal kırıklığı
başarısızlık
yetersizlikler
içinde ki boşluğu doldurmaz hiçbir şey

depresif hislerin
yoğun arzuların
gelgitli ruh halin
bozuk kalbi ritimler
ardı sıra
inan ki hayat boşluk kabul etmiyor

insan da
boşluk kabul etmiyor
bir hayat arenasındasın
bir sınav zamanında
cüz-i iradeden ölümü kadar
devam eden bir sınav süresindesin
unutma
sakın...

zaafların yüzünden kesintiye uğrayabilirsin
bazen kendini
bazen Rabbini unutacak kadar ileri gidebilirsin
çünkü insan unutkan bir varlık
yüce Allah ile yaptığın anlaşmayı
hatırla
her zorlukla beraber
bir kolaylık var

tercih arefesindesin
iyilik kötülük
kar-zarar
güzel-çirkin
kendine bir çizgi çiz
kuralların ,hudutların olsun
duvarların olsun

bir gün
sayılı nefesin, sayılı ömrün bitecek
bu dünyanın keyfi, zevkleri bitecek
bu dünyanın tuzakları da geride kalacak
o halde
ahret bilinciyle yaşamak yerine
neden ?
dünyana bir getirisi bulunmayan
ahretine bir katkısı olmayan
işlerle uğraşıyorsun

neden ?

redfer

İlyas Kaplan

Kayıp bir parçayı araniyor gibi

denizi seyreden yağmur kuşları şahit
öyle hasretle bekliyorum
öyle yanmış öyle daralmış ki içim
gerisi boş

kıvrım kıvrım bir uğultu
sanki ta derinlerimde bir çağlayan akıyor
uçurumun girdaplaştığı noktada
bir ses

bir ses ki uzak bitik yanık
ta ötelere geliyor
taşa üflense eritecek
dokunuyor cismimin tüm şekillerine
benliğimin içinde tecelli buluyor cereyanları

kıyısız kıtalarda yol alıyorum
kayıp bir parçayı araniyor gibi
bulana dek gideceğim
yeniden bir yaratılışın arifesine
susuzum içim yanıyor
yağmursuz bir iklimin uçlarında

göğümde milyar ışıkların barındığı
yıldızlardan fıskırmış elmas pırıltılı bir nur
sağımda güneş solumda ay
önümde deryalar ardımda ummanlar
bir ışık harmanı
göğsüme doğru akıyor parlak parlak

bir takım masallardan faraza
su üstüne yazılmış kocaman bir yazı gibiyim
bir toz zerresi kıvılcımı halinde
yıldız yıldız fezayı yutmaya çabalayan
azgın bir canavar
bir ejderha gibi

bir şey ruhuma musallat
hiç kimsenin daha evvel bilmediği
ötelere ait bir sır
koku portakal yaprakları gibi
rutin nefeslerle
dolup taşıyor zihnimin dört köşesine

gözlerim kapalı düşünüyorum
derin bir boşluk gibi
ağzından tek söz çıkmayan
mesela bir ağaç gibi
bir mezar taşı gibi sessiz

redfer

İlyas Kaplan

Keman

ellerim buz,
bedenimde bir ürperti
içimde bir korku,
etkisindeyim, içime sığmayan bir şeylerin

irice bir düş geçiyor göz hizamdan
rüzgara bırakmış kendini, süzülüyor
yaprağı dökülmüş ağaçlar,
arkasından dağı kaplamış kar
üşüyorum
dokunulmamış, öylece bırakılmış bana ait
içime doğru uzanan ince uzun bir toprak parçası
her ayrılıştta parmaklarımla ,parmaklarına tutunduğum

o aşılamayacak dağları aşmanın yollarında
adımlarım bir bir saplanıyor
dizime kadar
işte bittiğim yerler
saplandığım yerler, çöktüğüm yerler
vaktim geçmiş, içim boş

sorular kısa cevaplı
ihtimaline gebe oluşumu seviyorken
uzun hasretliğim batıyor umutlarımın bedenine
düşmesi kırık radyo aynı şarkıyı çalıyor
bir hüzne gözyaşı olacak
umutsuz hastalıklarımın çaresi
nefesinin yüzüme çarpacağı o gün
bir serçenin kanatları gibi
çırpınacak kalbim

aynaya sırtını dönmüş
loş köşelere saklanırım
geceleri, keman çalar,
anılardan miras kalmış bir parça
ben odada , hüznün var
içimi yokluyorum, ürküyorum
sağ kulağıma ateş
sol kulağıma sükun düşerek
eriyorum

redfer

İlyas Kaplan

Kendi ellerimizle mahvediyoruz dünyayı

tek kanadı kırık yaralı bir kuş misali
arşın gölgesi altında
alnımızı ve göğsümüzü sıvazlayan
en fırtınalı
en sıcak dönemi
kırılganlığı yaşıyoruz

bir yıldırım yalımında şavka gelmiş anlık bir silüete vurulduk
düştük kara arzularımızın ardına
geceye döndü nurlar
dünyaya kan sızdı
yaralandık...
bilemedik, biz miydik
gece miydi ...karanlık

günahsız uykularımızın hırsızları yorumladı rüyalarımızı
dünyanın donmuş kalıplarında yeni bir hayatı
formatlamak düştü bahtımıza
beşeriyet sırtlan payını kapışıyor
zorbalıkların, kinlerin, önyargıların maverasında
bir hayat şimdi sürüklendiğimiz

bir çocuk, yalınayak, lokmaya muhtaç
ancak o vakit söndürür cılız ellerinde konvansiyonel füzeleri
ancak o durur önünde kurşunların
yaramaz umutlarının yelpazesinde
cılız parmaklarla değişmiş sayılır pençeleri
savaşlarla harap olmuş
dünyanın acı tablolarını çizer pare pare

içimizdeki haşarı duyguları terbiye eden bir yöneliş
dışımızdaki kötülöklere karşı bir dayanışma
oysa kuraldı
bir Allah,
bir dahi çoban yıldızı da olsa şahidimiz
sapmamaktı doğru yoldan
ve geçit vermemekti asla zulme

kalın duvarlı dayatmaları
keskin köşeli zorbalıkları aşabilmek adına
mermeri su ile eritmek
pası çiçek tozuyla silmek
öylece yaşamak olmalıydı hayalimiz
ta ki kalbimizin en şah vuruşuyla darmadağın olsun saflar
tutkularımız devirsin kaleler ardındaki şahları

yalın bir piyade olan heveslerimiz
uçsuz bucaksız mavilikte
kum tanelerinin birleştiği kıyılarda
yeşilin bin bir tonunun ufka karıştığı ovalarda
gecesi başka gündüzü başka güzel gök kubbede
her dem nice güzellikler doğuran topraklarımız olmalıydı

*

doğa, Yaradan'ın lütfu ve inayetiyle
bütün imkanlarını insanlığın hizmetine cömertçe sunarken
maalesef büyük bir yıkıma tabi tuttuk gezegenimizi
kendi ellerimizle

kimyasal atıklar
bilinçsiz sanayileşme
endüstriyel gıda üretiminin pençesi altında
zor günler yaşamaya başladık

artan dünya nüfusu
çevreyle ilgili endişeler
çizilen felaket tabloları
biri senaryo olmaktan çıktı
kapımıza kadar dayandı artık

su, toprak ve hava
tarihte hiç olmadığı kadar tehlike altında
tarihin hiçbir devrinde insanlık
bugün olduğu gibi
bir çevre kriziyle karşı karşıya gelmemiştii

teknolojik gelişmeler
ekolojik düzeni yaraladı ,bozdu
tabiatın kendi doğal akışının sekteye uğrattı
rüzgarın esmemesi nasıl bir felaketse
durmadan esmesi de benzer bir felaket
yağmurun toprakla buluşması bütün canlılar için nasıl rahmetse
aşırı yağış sel ve su taşkınları
tam bir afet bugünlerde

*

tabiatın aritmetik bir sayısal düzen var
harmoni içerisinde yaşamı var
her şeyin bir ölçü ve denge içinde yaratıldığını haber veriyor
insanı bu dengeyi muhafaza etmeye davet ediyor
Yüce Rab

tek bir canlının işlevini tam olarak yerine getirememesi bile
domino etkisi oluşturarak bütün bir evreni etkiliyor
karbondioksit gazının artışı
ozon tabakasında yaşanan incelme
ardından zararlı güneş ışınlarının yeterince süzölememesi
yaşanan büyük iklim değişiklikleri
artan hastalıklar

doğada her şey birbirine bağlı
doğanın ahengi
uyumu
fizik, metafizik boyutu

atomdan güneş sistemine kadar
yaratılan her şey birbirine bağlı

en zengin ecza maddesi kaynağı tropik ormanlar
dünyanın yağmur dengesini düzenliyor
atmosfere oksijen sağlayan ağaçlar
dünyanın akciğeri
ormanların tahribiyle
endemik bitkiler
hayvan türleri
yok olma tehlikesiyle karşı karşıya

bozulan ekolojik denge
her gün yeni bir sorunla
tek bir dünyamız var gerçeğini
haykırıyor

nefes alıp vererek
yiyip içerek,
tüketerek
atık üreterek
toprakta ve suda meydana getirdiğimiz tahribat devasa
içinde yaşadığımız doğanın bir parçasıyız aslında
attığımız her adım
israf ettiğimiz her bir damla su
gaddar ve acımasız bir sonun habercisi

*

metruk arazilere bırakılmış hafriyatlar
köşe başlarında birikmiş atıklar
sokaktaki konteynırlar
şehrin uzak köşelerine taşınan çöpler
denizler ve okyanuslara sahillere kıyılara bırakılan
plastik atıklar
oluşan girdap
yığınlardan en büyüğü
teknolojik çöp yığını dünyamız
büyük bir çöp öbeğiyle kaplı denizlerimiz

öyle gözüküyor ki bir zaman sonra
önce akan sular çekilecek
bağlar sararıp solacak
kuraklık ortalığı kasıp kavuracak
insanlar yiyecek ekmeğe
içecek suya muhtaç olacak

çığığa ekmek ufalıyor olacağız
açlık kokacak nefesimiz
şafak kızılı olacak
bir lokma yiyeceğin rengi

sonra perdeler inecek

gece lambaları sönecek göğümüzde
duvarlara sinmiş ne kadar kir varsa
günah fısıltıları varsa
üşüşecekler
kendileri hiç yaşayamadan
yüreklere titremeden ölecek bebelerimiz

gizli ve aşık tüm hislerimiz
telaşlı...ağır aksak akşamlarda
yasımızı tutacaklar
geçen zamanların
aynaya yansıyanlara bakarak
hep kırmızı olacak ufkumuz
hep derin kalbin dört köşesi
her bölgesi harabe
metruk, terk edilmiş
insanlığımızdan birkaç sızı kalacak yarınlara

gönüllerimizi aşkın ateşine sunalım, vessalam
camdan süzülen
bir güneş ışığı sayalım güzelliği
gönül camında hüzmelenen bir elmas de adına
akşam olunca çekilip güneşe geri gider ya hani
hani göz kapanınca kaybolur ya
dünyayı camsız görmeye alıştıralım kendimizi
yolda kalmamak,
cam kırılınca kör olmamak adına

insanı topraktan yarattı
her şeyi yoktan var eden Allah
elimizden bir türlü atamadığımız sigarayla ciğerlerimizi
filtreleyemediğimiz fabrika bacalarımızla atmosferimizi
zehirli gazlarla doldurduk biz

içine yerleştiğimiz beton yığını şehirlerde
temiz bir su kaynağı bırakmadığımız gibi
çocuklarımıza üzerine basacak bir karış toprak parçası dahi ayırmadık
toprağı erozyondan ve zehirli atıklardan
su kaynaklarını boş yere akıtıp tüketmekten
kirletmekten başka ne yaptık biz

sağlığımızı ve yaşam kalitemizi büyük ölçüde yitirdik
hayati fonksiyonlarımızı kaybettik
petrol, doğalgaz ve kömürü bilinçsizce tüketip
doğamızın akciğeri konumunda olan pek çok ormanı kesip
yakarak yok ettik

bilinçsizce avlanmak suretiyle
yine pek çok hayvan türünün neslini tükettik
sırf daha fazla gelir temin etme gayesiyle
hayvanların genleriyle oynayıp
yeni hastalıkların türemesine neden olduk

artık yediklerimiz ve içtiklerimiz bize
fayda yerine zarar veriyor
belki sofralarımız düne göre çok daha zengin
fakat günbegün
sağlık ve sıhhatimiz kötüye gidiyor

*

varsak, öyleyse düşünmeliyiz
sükutun kutlu eli değince elimize
hevesin bin bir rengine mübtela olmalı hayatlarımız
bin bir arzu olmalı yüreklerde
ademden ademe akıp giden zamanın her anında
ayrı desenler çizilmiş olmalı alnımıza

sonsuzluk yurdunun kokusunu almakta zorlanıyor dimağlarımız
mineli fincanların tavelerine düşürülmüş hayaller gibi savrukuz
kumlara çizdiğimiz
emellere dair iğreti resimler fırtınalara uğramakta
hakikat hayale
gerçek masala döndürülmekte

hep bir arzu içimizde
hep bir ihtiras
koş ki yakalayasın
kafesinden boşanmış sırtlanlar gibi saldırmakta iştahlarımız
dünyanın dört bir yanına

sahte tasavvurların ağına düşmekte güvercinler
bu ne vahşi çağdır böyle
duygularımızı sersefil eyleyen
bu ne zamandır ki
simsarlar gücü alıp satmakta
nicedir gülistanlar harap
bülbüller kurşunlanmış
gül fidanları kırık

hoyratlığımız
bizim felaketimiz
masum görünümlü zorbalıkları
hep o aymazlığımız
bize mubah gösteren
kapımıza bırakılmış dünyanın sıcaklığını
yaşamanın lezzetini unutturuyor bize
o beyaz günahlarımız oldu hep
adını anmadığımız zulümlerimiz söndürüyor şimdi
içimizdeki ışığı

arenalarda vahşi aslanlara parçalattığımız masumiyetimizin ardından
çığlık çığlığa kadeh kaldırarak satın aldık cinayetleri
savaş dedik zorbalığın adına
adalet dedik

sokaklara döküldük
plazalara, kulelere tırmandık

dillerimiz söylemiyor
gönüllerimiz kilitli
ellerimizle bozduğumuz
çağın girdabı bizi hızla içine çekiyor
kendi ellerimizle mahvediyoruz dünyayı

redfer

İlyas Kaplan

Kendimi anlama serüvenindeyim

yüreğimde amansız bir çöl fırtınası
her an artıyor
halden hale giriyor
yüz ekşitiyor
surat asıyor
hesap soruyor
görmekten, işitmekten, dokunmaktan
ateşin serin ve selimini fısıldıyor bana
ruhumun meydanında cenk ediyor bühtanlar
meclubum
divaneyim

kendi özümü arıyorum bu alemde
binlerce nur ve zulmet perdesi içinde bağrım
kılavuzluk yapıyorum
kimi hırslara
kimi arzulara
kimi korkulara
ahir demde sakinim
dergah-ı aliyeye arzuhalim
derunumda gam deryası
yalvarıp yakarıyorum

tine mahsus manevi bir iklim
mağzı bir arınma dönemi
felekleri delip geçen
ufuklar ötesi
cehennem kapılarını kapama
cennet kapılarını açma vaktindeyim
yürekle muhasebeye girmenin zamanı
bir iç hesaplaşma muharebesindeyim
istikamet bin kere tevbe
şariat faslında
tarikât kapısında yım

hakikatin ikmalindeyim
Rabbe müteveccih bir atıfet mevsimindeyim
rahmet iklimini idrak etmenin zevkindeyim
paslanan kalp nurlanıyor
arınıp , temizleniyor
tecellilere mazharım
ruhta tayflar ağırlanıyor
kalbe şevkler dokunuyor
ruh yakınlığındayım
kalbin ihtisasındayım

kendini bulma yolculuğundayım
dünya küresinde bir seyr-ü sülük halindeyim
eşref-i mahlukat payesinde beğdüz emen
sezgilerin tefekküründeyim
kendi tekamülümü tamamlamaya yönelik
ulvi bir gayeye matuf

kendimi anlama serüvenindeyim

etrafı saran karanlığın katındayım
tüm tozlardan , kirlerden temizleniyorum
nar-ı ibrahim temas ediyor içime
ateşi gökyüzüne dal budak salıyor
yakıcı bir esintiyle sarsılıyorum
harareten yanıyorum
hikmetin icabı tutuşuyorum
himmete muhtacım
derdü belada miraçtayım

eskiyor eksiliyor her şey
şüphelerim yarıyor
zarı yırtılıyor kalbin
naz ediyorum niyaz ediyorum
yamaçlarından sızıyor aşk pınarları
kalbin labirentlerindeyim
aklı izanıyla kirlenirken yeryüzü
hicranıyla bulanırken abı hayat
bir serin teselli ihsanı şükrüm
kevs-i havuzdan sunulan badeyi bekliyorum

iradem, aklım, nefsim söz dinlemiyor
tutkuların esaretindeyim
gönülden azadeyim
bir lütuf bir ihsan
can gözüm açılıyor
ruhi bir inkişafın arefesindeyim
iç yolculuğumun önünü aydınlatıyor bir nur
uğruna feda malü servetim
mesuliyetim ziyadeleşiyor
mezuniyet talebindeyim

nefsi terbiye zamanı
yakınlık sırrına erme vakti
levhi mahfuzun tecellisi yakınlıktayım
kalbi ısınmanın tercümanıyım
bir elmas sessizliğinde
iç dünyamı tezkiye ve tezyin etmekle meşgulüm
sidretül münteha menzilinde
yegane yurdundan uzak
evinden barkımdan ayrı
kul olma şuurunu derinden yaşıyorum

fakirlik vatanında dolanıyorum
dertli bedenim tuğyan yüklü
burası fani ,geçici ,sonlu
yaralı yüreğim, biçareyim
garipler garibi
hüzünlerin esiriyim
öksüzüm, yetimim

benlik kabuğunu kıran yağmurlara hasretim
henüz sırrını çözemediğim
büyüleyici bir sessizliğe duçarım

durmak istediğim karyedeyim
hem kıyamda
hem secdede
hem teşehhütteyim
ismi önemsiz, cismi değersiz
kimsesiz bir abdi acizim
ruhumun şavkından selamlar üfleniyor
tereddütsüz ilticalardayım

tenden sineye geniş yollar açılıyor
hiç silinmeyecek mühürler vuruluyor göğse
arzular istila ediliyor fuad ülkesini
yeri izzet seyahatlerdeyim
göğü fazilet seyranlardayım
yolu gül dikeniyile kaplanmış
meçhul bir seferdeyim

redfer

İlyas Kaplan

Kerbela beyti gibi

sokak köşelerinden sesler duyuyorum
yitik zamanlara kelepçeleniyorum
içimde gayzını ifşa etmeye duran cehennemler... fokurduyor

hüznün en koyu ağıtını çalıyor rüzgar
kanatıyor up-uzun ıstırapları
yağmur yağıyor acı acı ...
tenden ciğerlere değıyor soğuk

evlerin avlusunda kuran okuyan kadınların yüreğine iniyor toprağın kokusu
kaç kez yuvarlanıyor boşluğa karanlık pencerelerden seslerin uğultusu
ayrılık saatlerinin saplandığı göğüslerde vakit akşamdır artık
ağıttır ... bir annenin yağmalanmış sinesi
temmuzdur ..
gözyaşı damlası gibi usulca akıp giden

en kabuslu rüyalarda
kanadı kırık bir güvercin kanat vuruyor gecenin göklerine
ışığı sönük ay bir aynadır, boydan boya çatlamış
yere düşmüş kırık parçaya bölünmüş
her parçası leyladan nar-ı hazandır

kadim bir kederin şavkı vuruyor alınlara
bakışlar soluyor gözlerde
nefes nefes , hücre hücre
her feryadın elemi söyleniyor ağır aksak
bir kerbela beyti gibi mahzun ve hüzünlü
kan revan kelimeler,
keşkeler alıp götürüyor leylaları...

redfer

İlyas Kaplan

Keyf uykusu

Düşmeden yedi verenlerin nazarı
Dönenceler keyf uykusunda
Eskitir günahını mağrasında her biri

Hikmeti -sebebi kalp ağrısına dönüşür
Acı sızar evliya ambarından
İtirafları yeşertir sonbahar yağmurlarını
Yedi kat sevabına arşın makamları
Yetmiş kere secdeye kapanıp

Korkular peygamber diyarından hitap beklerken
Kurtuluştan önce son nefesten evvel
Fermanları elinde azrilin
Kapanır arzın kapıları sonsuzluğa dek

Lutun tövbesinde nice günahlar yanar
Zulmet dökülür semavattan
Vakit ayrılık vaktidir artık
Musaya ılık çalmak gibi
Ummunda amentü aramak gibi.

redfer

İlyas Kaplan

Kırağı vurgunu

bir kırağı vurgunu
geciktirmiş ruhumdaki tohumların filizlenmesini
içime hezeyanlar dolduran uzun hayaller
ilk defa utanmış gibi
yalnızlık anlarında bende belirir sırları
kederli düşler içinde bir parya hayatı yaşatarak

aklımın ucundan bile geçmeyen bir kıvılcım tufanı
büyülü duygular yaratmanın ateşini yakarlar
şehrin ışıkları ışıl ışıl nasıl yandıysa öyle
efkarla dolup taşan yüreğimden kaçarken
aşk denen sezgilerin gelişigüzel tasvirleri

öyle fazla dikenli engelleri var ki
en küçük ayrıntıları bile sonsuz sızılar uyandırır
darmadağın eder özenle kurduğum cümleleri
yerinden oynatır aşklara susamış bir kalbi
aralayıp kapısını cehennemin ta ortasına atarken

kasırga dalgalarıyla parça parça kumsala atılmış
deniz mahsulleri gibi büyük anılarım var benim
vurgun yemiş sükun içinde kalbim
ağıtını en dokunaklı şekilde ben söylerim
ardından ben tutarım yasını

göğün mavisine uzatırım dudaklarımı
emerim bir bulutun acımsı sütünü
beni bir başıma yaşamaya mahkum eder
kara bahtımın sancıları

düşüncelerimden düşen bir ses gelir kulağıma
bir serüvenden doğar tüm mutsuzluğum
neler gizler neler bu korkunç yalnızlığım
hiç karşılık görmemiş

ne çilelerle dolup taşarım
ruhsal atılımlarla sayısız hayaletler büyütür
hayal güçleri sarmalar gizli derinlikleri
ilahi bir kaderi hazırlamakla görevli
o sihirli mucizeler tarifsiz düşler yaratır bende

en bakir ıstırapların oluk oluk aktığı
çelikten bir mizacın hamuruyla yoğruldu
kuşkuvarım büsbütün körükler hırs dolu istekleri
ardı arkası kesilmeyen yoksunluklarla beraber
geçmişteki hayal kırıklıklarıyla örselenmiş

redfer

İlyas Kaplan

Kırık cümleler

nafile mi bu misal-i cennet yaşanmış
ne kadar düşler varsa, hepsi amade
hayal aleminin tüm serüvenleri
bilinen aşk masallarının bile çoğundan değişik
yüreklere eriten intizarları öyle sırlara müptela ki
zevkleri ,geçen tüm zamanlara bedel

öyle doyumsuz sevdalara kapılmışım ki
yangınlarından yıldırımlar gecelere dökülür
adeta bir teşehhüt miktarı
öyle sorulara muhatap olurum ki
yalnızlık coğrafyamın en lüks hayalleri
tıpkı yıllardır yağmur bekleyen toprak gibi
zalim bir avcıya vurduğum yer olur

esrarengiz sevdaların peşine takılmışım
beyaz yeleli kısraklara binip
bir leylanın çöllerinde mutluluğa gark olurum
serap görüntüsünde büyüler saçar kalbim
sahasında deli divane
tek bir hamlede şah ve mat
çöl çiçekleri renginde

güzel duygular beyaz yeleli buraklara binerek giderler
düşsel bir aşkın yangınları kızartır içimi
rüyalardan bir elmada bana düşer
göğsüme iliklenir sevdanın ateşi
şiiirlerde kalır kanımın sıcaklığı
kırık cümlelerle avunur şairler
öykülerini ben anlatırım

redfer

İlyas Kaplan

Kırık dökük he şey

bir ev düşünün
gün yüzü görmemiş
oturulmamış yatılmamış
sırıtır ve hırlar kapıları
saçaklarından damlar
şıp şıp şıp
su

bir ev düşünün
masada daktilo
çoraplar, terlikler
aynı yatak aynı divan aynı yastık
ışksız merdivenler
puslu düşünceler geçer gramafondan
derbeder gök gürültüleri pencerelerde
dört yönden sarmış odayı
kırık dökük her şey

sessiz bahçeleri
sonsuz bir ufukla kuşatılmış
her duvarı çatırıyor
siyahi gök yıkılıyor
bir siyah kadının uzun kara saçlarına
kara bir duvardan aşağı tepetaklak yuvarlanıyor saatler
kör kuyulara akıyor zaman

bir ev düşünün
kadının öte yarısı
gelincik çiçeği gibi
kırmızı renkli
kırılmış küsmüş incinmiş
öyle bir yer
içinde ecnebi adamlar
bosna sürgünü

bir ev düşünün
içinde yeşil seccadeler
tapınma zamanında
gök ile yer arasında perdenin inceldikçe inceldiği
ayak altına serilmiş
sokaklarında günlerce
her köşe başında meleklerin kol gezdiği

özleyen gözlerin
yolları gözlediği bir ev olsun
her yolu ayrı bir şehre götüren
deniz dalgalarıyla yıkanan
içinde
üç gün üç gece

hikayesini dinlediğim
bulut soluyan
deniz içen
annemin başörtüsü gibi gök mavisi

bir ev düşünün
rengarenk uçurtmalar uçurduğum
ninnilerle büyüdüğüm
karanlıklar içinden güneşe bakmayı öğrendiğim
hayaller kurduğum
beyaz peynirin
kara zeytinin elimden düştüğü

bir ev düşünün
cinayetler işlenirdi her gece
cümle yıldızlar
sabah nasıl olacak diye beklerdi
yıldızlar vurulurdu alnından
ağıtlar düşerdi sözlere
postalların altında
aynalar kırık
yağmalanmış
tükenmiş
paramparça
bir yere kıvrılmış
ağlardım
gözyaşlarımı taşırdım cebimde

bir ev ki
yorgun
kırgın
biraz öfkeli
acıklı bir şarkı
içli bir şiir
içinde kurumamış sevdalar mevcut
her renkte
ruhumda silinmez izler bırakmış

redfer

İlyas Kaplan

Kırık dökük her şey

bir ev düşünün
gün yüzü görmemiş
oturulmamış yatılmamış
hırlar kapıları
saçaklarından damlar
şıp şıp şıp
su

bir ev düşünün
masada daktilo
çoraplar, terlikler
aynı yatak aynı divan aynı yastık
ışksız merdivenler
puslu düşünceler geçer gramafondan
derbeder gök gürültüleri pencerelerde
dört yönden sarmış odayı
kırık dökük her şey

sessiz bahçeleri
sonsuz bir ufukla kuşatılmış
her duvarı çatırıyor
siyahi gök yıkılıyor
bir siyah kadının uzun kara saçlarına
kara bir duvardan aşağı tepetaklak yuvarlanıyor saatler
kör kuyulara akıyor zaman

bir ev düşünün
kadının öte yarısı
gelincik çiçeği gibi
kırmızı renkli
küsmüş incinmiş
içinde ecnebi adamlar
bosna sürgünü

bir ev düşünün
içinde yeşil seccadeler
tapınma zamanında
gök ile yer arasında perdenin inceldikçe inceldiği
ayak altına serilmiş
sokaklarında günlerce
her köşe başında meleklerin kol gezdiği

özleyen gözlerin
yolları gözlediği bir ev olsun
her yolu ayrı bir şehre götüren
deniz dalgalarıyla yıkanan
içinde
üç gün üç gece
hikayesini dinlediğim
bulut soluyan

deniz içen
annemin başörtüsü gibi gök mavisi

bir ev düşünün
rengarenk uçurtmalar uçurduğum
ninnilerle büyüdüğüm
karanlıklar içinden güneşe bakmayı öğrendiğim
hayaller kurduğum
beyaz peynirin
kara zeytinin elimden düştüğü

bir ev düşünün
cinayetler işlenirdi her gece
cümle yıldızlar
sabah nasıl olacak diye beklerdi
yıldızlar vurulurdu alnından
ağıtlar düşerdi sözlere
postalların altında
aynalar kırık
yağmalanmış
tükenmiş
paramparça
bir yere kıvrılmış
ağlardım
gözyaşlarımı taşırdım cebimde

bir ev ki
yorgun
kırgın
biraz öfkeli
acıklı bir şarkı
içli bir şiir
içinde kurumamış sevdalar mevcut
her renkte
ruhumda silinmez izler bırakmış

redfer

İlyas Kaplan

Kırık izler

umurumuzda değildi kaldırımların loş ışıkları
birde rüzgarın babacan uğultusu
ben anlattım o dinledi
o anlattı ben seyrettim
inin cinin terk etiği caddelerde
yettik koca şehre bir tek ikimiz

nihayetsiz arzular bir o kadar çaresiz
sılasına dönen ırmak misali
sonrası tenlerimiz ıslandı sırlıslıkla
kimi yağmurdan kimi denizin hoyratlığından

parmaklarımdan bir bir kaydı albüm yaprakları
kırık izler sızdı anılar mekanına
seksenlerden yadigar ihtilal zamanları
derin vadilerde kaybettiğim gençliğimi
dokunduğum her yer kan kırmızı
cinnete eşdeğer zifiri düşünceler

eninde sonunda doğacaktı
beşini sallayıp büyüttüğüm umutlar
avutamıyor yarınlar vebal yüklü yüreği
acıların namlusuyla dün gece
siyah beyaz kurşunlarla vuruldum

redfer

İlyas Kaplan

Kırılğan saatler

hiç bu kadar yakın olmamıştık
böylesine uzun bakışmamış, nefes nefese durmamıştık
büyüsü uzun, tilsimi hoş cümlelerle konuşmamıştık

hızır vakti o kadar uzak değil bizden
karanlığı aydınlatan mum gibi dalgalanıyor duygularımız
dolaşp duruyoruz
eylül yağmurlarıyla ıslanan kentin kaldırımlarında
gecenin ıssızlığında bütün sokakları adımlıyoruz bir bir
aşktan yana her ne varsa yüreğimizde dağıtıyoruz

en tenhadan daha yalnız sözlerle
öncesiz ve sonrasız muhabbetler deniyoruz
en kırılğan suretler yansıyor zamana

yeni renklenmiş ateş çiçeği gibi
sessiz bir ihtilal gibi
isyanın kıvılcımlarıyla dile gelse düşünceler
ateşle ve dumanla yıkansa düşler
aşkın musikisi çınlasa yeniden
kalbimin kapısı açılrsa
bil ki göğünde yüzlerce sen görünürsün
bil ki içinde can gibisin

redfer

İlyas Kaplan

Kırk gün kırk gece

ben kendimi acılara sürgün etmişim
beni düşman tarafında duranlardan sayın
saf sıtmalara tutulanlar arasına

bir saklı sızıyım belam çoktur
canavar yanıımı çok belli etmem
cebimde harçlık diye taşırım
evvel Allah çilelerin en büyüğünü
iciğini ciciğini bilirim onların
kaç paralık ,kaç santimlik boyları var ki
hele şöyle bir de yelkenleri iyice suya inince

bir saklı sızıyım belam çoktur
fokur fokur kanını kaynatırım insanın
ısı saçarım güneş gibi
kraterden fişkırان lavlar benzeri
alev mi desem ateş mi desem
bir anda aklını başından alırım
derde salarım en şifasız dertlere

bir saklı sızıyım belam çoktur
kırlarda esen rüzgarın sesinden daha haşin sesim
en müstesna çiçekten daha güzel rengim
hele bir de yüreğine düştüm mü
kırk gün kırk gece
yer yüzü ve gökyüzü karanlıklara boğulur

redfer

İlyas Kaplan

Kırk haramiler

Her nabız vuruşunda ıstırap sancıları
Bir uğultu saltanat kurmuş beynimde
En beteri istihza dolu kahkahaları
Nefretin her türü her çeşidi
Ruhumun her zerresine galebe çalar

Yan yana uçsuz bucaksız istekler
Beklentilerim akbaba suretinde çoğalır
Kırk haramiler safrasından
Yağmalayacağım sanki yirmi dört saati
Naçar bir vücudun ihanetine uğradım
İnleyişi isteklerden daha çok
Kahredişi arzulardan daha fazla

Naçizane başka hülyalara meyletti gönlüm
Dört nala bir atlının yolunu gözler
Bu kervan hazır yola çıkacak şimdi
Çatlayan dudaklarda son şehadeti
Yeşil seccadede son tövbede
Her ayrılık yok olmak değil

redfer

İlyas Kaplan

Kırmızı elmalar çizerim düşlerime

en serin seher rüzgarlarından
bir dünya kurarım her sabah
yarısı adem
yarısı havva
yarısı çöl
yarısı leyla

krizantemlerden bir demet sunarım
az da olsa gün ışığının simetrik düşlerine
çiçek açmış bir elma ağacının yanı başında
kırmızı elmalar çizerim düşlerime
yaprakları yeşil yeşil

gölgenin en koyulaştığı yerde
bir varmış
bir yokmuşlar

gecenin ardında bekleyen ışık
ruhumu sallar durur
yer çökmedikçe gökler yarılmadıkça
elma kokusundan ayrılmadıkça
küsmedikçe mor salkımlı üzüm asmaları
binlerce şafak dokunur parmak uçlarıma

taze resimler çerçevesizdir
okşar saçlarıma hayal -meyyal şeyler

ince bir yağmura yakalanır sokak
bir hayalet dolaşır en tenhalarda
her şeyin her yere karıştığı
bir eski zaman öyküsü peydahlanır
içli şarkılar kadar ıslak
gurbete adanmış türküler kadar yanık

sıcak bir sancı yürür yüreğime
dudaklarımda acı bir tebessüm

aklım karıncalanır
çok sayıda elma ağacına kırağı vurur
baştan aşağı buz keser toprak
su damlaları serpilir üzerime
buzlara çarpıp çarpıp

ölü elma çiçekleri görürüm sokak köşelerinde
duvar diplerine bırakılmış
darmadağın olur gönül zembereğim
çığlığın bin isyan çağlayanına dönüştüğü yerde

titreyen zembillerde
elma ölüleri

hey...
alaca suretlerin hoyratça tırmaladığı loş kentler
karanlığa bulanana akşamların aldırışsız geçişleri
uzatın ellerinizi
elma kokan gecelerin koynuna

nefes nefes
ısınsın elleriniz

redfer

İlyas Kaplan

Kırmızı karanfil

özlemin yakıp yıktığı karanfil gecelerinde
bir işaret, bir iz...
bir kutup yıldızı hasretin
en çok seni arıyorum
yalnızlığımın içinde

kırmızı karanfil takıyorum saçlarına
yağmur damlası usulunca
akıp gidiyorsun avuçlarımdan
derin bir sessizlik gibi

karanfil sen
kırmızı ben oluyorum
paylaşıyoruz zamanı

karanfil soluyor ince ince
kırmızı kostümler giyinmiş uçsuz bucaksız saatler
karanfil kokusu yağıyor alaca karanlığa
yürüyor kalbe

bir matemden alıntı
hazan mevsimi şimdi
sorgusuz sancılar siniyor
derbeder yılların mor sokağına
eylül gecelerine benzer
kırmızı karanfil kokuyorsun

çöküyorsun üstüme
saatler karanfilden akşama dönüşüyor

efkar çıkmazında içimde ki kördüğüm
ağır ağır yol alıyorum kayboluşların içine
kırmızı karanfiller açıyor ruhum
yeniden kırmızıl oluyor karanfil bahçeleri
hicranımı kırmızı karanfiller süslüyor

tamburlar kırmızı karanfil ezgisi çalıyor
bütün esmerliğiyle bir çingen kızın dudaklarında
nefesinden karanfil kokulu ağıtlar yükseliyor göklere

karanfiller sokağında
her gün ölen bir karanfile ağlıyorum

kız kulesi kadar yalnız
gözlerine mil çekilmiş boğazın sularından
yolunu yitirmiş bir karanfil
bir yolcu gibi geçip gidiyor

boşluğa düşüyor elimden karanfiller

yanıp duruyor gökyüzü
kızıla dönüşüyor ateş
şimdi kırmızı karanfil mevsimi
ay, bir kırmızı karanfil ayı

sadece saatin karanfil sesleri karışıyor geceye
hiç bitmeyecek gibi.. hazanlara dönüşüyor
yağmurlar yağıyor..
ıslanan karanfilleri seyrediyorum

mevsimsiz baharlara karanfil ekıyorum
her gece içimde bir kırmızı karanfil büyüyor

redfer

İlyas Kaplan

Kış acı mevsim

çevre sessizliğe ve sarıya büründü
ruh ülkesinin mevsimlerinde .
sonra kırmızı çiçeklerle çığına dönüp tutuştu
güz geldi sonra.
geçti gitti o firari gök,
ve uçurtmalar kopup gitti
sonra bütün renkleriyle ...

sahillere lodoslar vurdu hep
köpüklü, kocaman dalgalarla birlikte
vahşi çığlıklarıyla martılar,
tuhaf tuhaf kuşlar
çalgın denizin üstünde

ve sonra sıfırın altında 30 derece de çığıncasına
soğuk bulduğunu dondurdu
soluğu, nefesi ,elleri, yüzü
hiçbir bahane göstermeden

sürgün yemiş memleketlerde
ayakları pabuçsuz, çorapsız
ölen bebeyi de dondurdu.
çıplak, yapraksız ağaçların dallarını
kapanmış göz kapaklarını,
dudakları, kulakları, yanakları

üçra köylerde serçe kuşlarını da dondurdu
beyaz ipekler arasına sarılmış ölüm nedenlerini
ayrıntıları çocukların saklandığı yerde

yollar yeniden açılınca
uzak kentlere
başka yerlere
karın üstünde yalınayak yürüyüp gidecekler

diclenin tüm kentleri sitem doluydu
karın adı kar değil belki de.
kış kıyamet demekti
haritadan silinircesine bomba yağdırılan kentler demekti

çuvalda, battaniyede ve tabutta.
soğukta yanmak demekti
lapa lapa yağarken kar,
buzdan aynalarda kardan adam olmak demekti

soğuk yüklüydü rüzgar
uzun gecenin bestesi zannedilen kar sesi
çatısından buzlar asılmış ahşap evleri
masal ile gerçeğin birbirine karıştığı kış gecelerini tekmeliyordu,
kapıları ,pencereleri yumrukluyordu

kimse evinden çıkmasın diye anonslar geçiyordu

çok uzaklarda cadıların fırtınada bağışmaları
kurt ulumaları
anadoluda kış, acı bir mevsim demekti

her şeye hükmünü geçiriyordu kış
fiyakaları bozuyor.
hayat duracakmış, dursun diyor
işler aksayacakmış, aksasın diyor
okullar tatil olacakmış olsun diyordu

insana geçmişini hatırlatıyordu kış
kimler kardan adam yapmadı ki
kimler sıcacık yanan bir sobanın üstünde
kestane pişirmede ki
kimler çocuk olmadı ki...
kimleri şair yapmadı ki

kışa, şiiir armağan etmeyen şairler utansın .

redfer

İlyas Kaplan

Kıvırcık saçlarına kilitli şehir

eğer bir gün
düşersem aklın dehlizlerine
gittiğin uzağın benim
ruhundaki hücre odalarına hapsettiğin bir köşeyim aslında

vakitler kilitli ...gün kararmak üzere
yüzün pencereye dönük
hangi duygu titreşmek de ,yaralı ,yorgun yüreğinde

burası kar ,ayaz demeden sana gelmek için yola düştüğüm yer
bilirim her saniyesi çin işkencesi
lakin çilesiz menzile erişilmez ki

geçmişin arka sokaklarına salıyorsun gözyaşlarını
kelime kelime hikayen geziniyor kentin kaldırımlarında
bir elinde düşlerin ,durak durak bekliyorsun
bir elinde hayallerin sen hala umutlusun
deniz mavisini hüznlerle fecirler gözlüyorsun

bil ki son otobüs ,son yolcu çoktan geçti
şimdi tüm çıkmaz sokaklar senin adresin
şimdi ayak izleri terk edilmiş
tüm gidişler sana kilitli

yerlerde cam kırıkları...ellerim kan
kim bilir kaç kez ağladım trenlerin ardından
hala hiçkırıklarım yankılanır en kuytu köşelerde

içene senden başka hiç kimsenin sığmadığı ruhumda
baştan başa çiçeklerle örülmüş, hala yaşıyorsun
bir kaç hikayeden ibaret romantik bir film gibi
kıvırcık saçlarına kilitli şehir
mahpuslarına kelepçeli geceler.

redfer

İlyas Kaplan

Kıyasıya bir dövüş

yine bir harbin başlangıcı
şiddetinden beynim zonklıyor
dehşetinden bedenim zangır zangır
kıyasıya bir dövüş

beni hayrete düşüren soğukkanlılıkları
tıpkı büyük fırtınalara takaddüm eden sessizliğe benziyor
kalbimin sesi bütün hıncıyla
bütün gürültüsü ile göğsümün içinde

son gülen tam gülermiş...
son ağlayan da...
bu ağlayış bir ölüm feryadı, bir matem ağlayışı olmasın...

cennet içinde cehennem azabı
lanet olası kör talih
kalbimin öfkesi bütün afakı sarmış
derin uğultuların yankısı, sessiz fırtınaların habercisi
bedenimin tüm kıtasında
bu hikayenin sırrını ancak ben bilebilirim

bu ağrıları anlamak ne mümkün
geçmeyen zamanı yüklenmiş
koca dünyayı paçavra gibi atmaya geliyorlar,
mağlup ettikleri sessiz, sakin, terbiyeli, kuzu gibi bir adam

dün akşam taze ve henüz gün yüzüne çıkmamış
bir alayı göğsümden geçti
bir kaç dakika birer fincan kahve içtiler
ne adlarını, ne de nereden geldiklerini öğrenemedim

zafer şarkıları söyleyerek yürüyüp gittiler
gayet gaddar ve merhametsizce üstelik
her ne varsa gerilerinde bırakarak
rutubetli , küf kokan, süfli her şeyi

savaşı kaybedersem o zaman
binlerce yıl süren intizarlara, ümitlere, hayallere,
hülyalara ebediyen veda etmiş olacağım
ne korkunç bir vaziyet

halimi bir düşünüyorum , iliklerime kadar titriyorum
korkuyorum işlediğim günahlardan
kendimi nasıl müdafaa edebilirim
hangi meşru sebep
hangi makul mukadderat
beni cehennem akıbetinden kurtarır

bu uğurda onlarca senedir
kaç bin kurban verdim,
kaç felakete katlandım
bir ömür boyu iklimden iklime diyardan diyara sürüklenerek,

he acı ,her kayıp,her engel günlük hayatım oldu

gönlüme fena hisler doluyor
nefsimin ,kör iblisin o amansız telkinleri
bir saman çöpü gibi kendimi akıntıya kaptırmış gidiyorum
mutaassıp, kaba, ruhsuz bir adama doğru

tezatlardan ben değil
kötü ruhlu olanlar mesuldürler
ne aşklarım dan, ne vedalarım dan, nede gençliğimden
bu bir hissi kablelvuku
içimde bir korkunç ses haykırıyor
cezanı çekeceksin
aşklarınla, ihanetlerinle birlikte

ne efendilik, ne incelik,
bana miras kalan, şu göz yaşlarım
hep bir rüyanın peşinde koştum
ebedi karanlıklar içinde, ebediyen esaretlere duçar
gelmedi uzun gecelerin sabahı

hoş bir anı yaşananlar
bir sonbahar havasının eseridir
kederlere kilitlenmiş, bir kırık gönle hapsolmuş
yarınları düşünmüyorum bile
hayat bazen bir rüyaya ne kadar da benziyor.

redfer

İlyas Kaplan

Kızıma

Sevgili kızım

Gözyaşlarının sıcaklığıyla gönlünü Rabbine aç
Kalp bir cehennem kadar hararetli
Pişmanlık duygusuyla için için yanar
Ardından af dile
Yapılan hatalar anca böyle temizlenir
Sevmek sevilme ne güzel
Bir nur gibi aydınlatır en zifiri karanlıkları
Allah'la barış içinde yaşadığın zaman
Cenneti yaşarsın bu dünyada
Kendine yapacağın en büyük kötülük
Aklın ile kalbin arasına nifak sokmaktır
Sükunetle düşün rahatlıkla karar ver
Usta bir süvari gibi sakin ol
Ancak sevgi dolu kalpler
Allah'a daha yakındır

Sevgili kızım

Üzüntüleri bir kağıt parçası gibi buruşturup çöpe at
Ne yana bakarsan bak Allah oradadır
Her insan ruhunun derinliklerinde gizemler gizlidir
Sözlerin zarafet ile dolu olsun
Konuşurken tatlı söyle
Düşünceni düzelt her şey düzelir
İbadetlerine olanca dikkat göster
İmanın en kıymetli eseridir
İman ancak ibadetlerle daimdir
He an onu kalbinde zinde tutman gerekir
İşte o zaman adeta manevi bir zırha dönüşür
İşte o zaman seni koruyan Rabbin olur

Sevgili kızım

En yakın sırdaşın seccaden
En yakın dostun namazın olsun
Yüce Mevla'ya takdim edilmeye layık hediye
Bütün iyiliklerin menşei
İlahi nurun tecelligahı
Saf ve berrak bir kalptir
Dürüstlük bir işin yapılışındadır
Her iş güzeldir onu yaparken
Yeter ki gönlünden bir şeyler kat
Allah aşk ile yapılan işleri sever
En büyük ihanet kendi kendini aldatmaktır

Sevgili kızım

Her sabah yeni bir dünya başlar
Farkında olabilmek yaşamının ilk adımdır
Farkına varılamayan yok demektir
Vicdanın ışığın olsun
Kalbin lütfedilen her merhamet tecellisini

Berrak bir ayna gibi yansıtacaktır
Ruhunun derinliklerinde bulunan masumiyeti
Fitratında ki temizliği muhafaza et
Bir başkası ancak
Sen izin verdiğin takdirde seni incitebilir

Sevgili kızım
Hiçbir kimseyi basit önemsiz görme
Her insanın bir varlık nedeni vardır
Dostlarına bir gün düşmanın olacakmış gibi
Düşmanlarına bir gün
Dostun olacakmış gibi davran
Güzellik tevazuda zarafet sadeliktedir
Gözü yerde olanın gönlü asumana çıkar
Kendini keşfet yeniden
Basiret ve feraset sahibi ol
Görünenin ötesine bir idrak ile bak
En zor en karmaşık meseleler
İnce bir zeka ile çözülür
Yoksa kuru bir akıl ve mantıkla değil

Sevgili kızım
Konuşurken alçak sesle konuş
Bilgisizliğin şifası sormaktır
Her meselenin anahtarı kendi içindedir
Kayıtsız şartsız Allah'a teslim ol
Salih ve sadıklarla beraber ol
Güzel ahlak sahibi ol
Daha çok şükret
Allah'tan gelen her şeyin bir hikmeti vardır
Allah kimseye taşıyamayacağı yükü vermez
Kalbine doğan samimi hisler
Allah'ın kalplere lütfettiği nurdur
Nefsinin gururundan sıyrılıp
Allah'ın nuruyla bakanlardan ol

Sevgili kızım
Tebessüm içini ısıtır insanın
Onda yüceltici mutluluk verici bir ışık vardır
Her şey küçük başlangıçlarla olur
Irmaklar nehirler barajlar da
Birleşen su damlaları değil mi
Vaktinde gösterilmeyen bir sabrın
Dünya tarafı acı ahiret tarafı hüsrandır
Sabır saadetin anahtarı
Kur'an ahlakının merkezidir
Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir
Gerçeği insanların ölçüsü ile değil
İnsanları gerçeğin ölçüsü ile tanı
Allah'ın rızasına kavuşanlar
Sabrın acılarını sineye çekenlerdir

Sevgili kızım
Sana bir kötülük yapıldığında
Verebileceğin en güzel karşılık unutmaktır
Ham düşüncelerden kurtulup kemale er
Gönül zenginliği ile elindekine kanaat et
Başkasının elindekine tenezzül etme
Böylece fani hazların cazibesi son bulur
Elinde var olanı ondan mahrum olana ikram et
Cömertlik imandan gelen bir merhamettir
Dünya hayatı bir rüyadan ibarettir
Ardında bırakacağın en belirgin iz
Allah rızasıyla yapacağın iştir
En sıkıntılı anlarında imdadına yetişir
Allah korkusu
Rabbimizin kullarına nihayetsiz muhabbetidir
Bu yüzden Allah zikredildiğinde
Büyük bir haşyetle ürperir kalpler

Sevgili kızım
Beyaz gelinliğinin içinde
Üzerinde taşıdığın elbisen kadar saf ve temizdin
Genç kızlık rüyalarından sıyrılman gerektiğini
sakın unutma
Evlilik sonu olmayan bir fedakarlık demektir
Yolun ve geleceğin açık olsun
Gecelerin ayın on dürdü gibi parlak
Günlerin cennet bahçelerinin şebnemlerine dönüşsün
Gözyaşların billur denizlerinden inci tanelerine benzesin
Mutluluk gönül sarayında zümrütlerden taht kursun
Biliyor musun
Seni ne çok sevdiğimi bir türlü söyleyemedim

Sevgili kızım
Artık kocaman kız oldun ama hala büyüyorsun
Hem de öyle güzel büyüyorsun ki
Sana baktıkça şükrediyorum
Gözlerinde geleceği görüyorum
Önünde upuzun bir hayat var
Hüznü de sevinci de doya doya yaşayacaksın
İçinde binlerce seçeneğin olduğu bir hayatı
Vicdanının gösterdiği yoldan ayrılma sakın
Asla acziyet gösterme
Hayatın met ve cezirleri vardır unutma
Gerçek saadet
Başa gelenleri itirazsız kabullenmekte yatar
Rızıkına şükürden asla vazgeçme
Sabahın ilk ışıklarında aç güvercinler gibi
Akşamları tok dönen kuşlar gibi ol
Kata nankörlerden olma

Sevgili kızım
Bunca yıl nasıl bu kadar çabuk geçti

En büyük pişmanlık
Yapmak isteyip de yapamadıkların olacak
Daima kendini iç gözünle gözetle
En gizli sırlarını sezer gönül gözün
Birde ilahi müşahede altında hisset kendini
Sahip olduğun inanç şuurunun kuvvetini bil
Siyah ve beyaz saçların ne farkı var
Lakin arzulara mağlup olursa aklın
Gençlikte bir ihtiyarlıkta
Büyüklik Hak ile beraber olmaktan geçer
O zaman hayatın sırrına erişir insan
Yalnız kaldığında beni göremesen de
Önce Allah sonra ben
Dualarımla koruyacağım seni
Seni kuşatan tüm kötülüklerden

Sevgili kızım
Sen benim biricik kızsın
Kulağında bir fısıltı duyarsan eğer
seni sevdiğimi söylüyorumdur
Babalar kızlarını daha çok severler
Sakin babanın ağlamadığını düşünme
Tek göz yaşı göremezsin
Bil ki İçten içe yanıyordur yüreği
Her yağmur yağdığı zaman
Baban senin gidişine ağlıyordur
Her zaman bu yürek seninle atacak
Sen hala gözümde ilk doğduğun anki kızsın
Doğduğun gün sevincimi kimseler bilemedi
İşte bir tek babalar sever kızlarını bile bile
İyi ki varsın gül yüzlü güzel kızım
Sakin unutma ben hep senin yanında olacağım
Biliyor musun
Seni ne çok sevdiğimi hala söyleyemedim

Sevgili kızım
Meleğim
Ne çabuk büyüdün
Her geçen sabah
Ama çok yıllar sonrası
Umarım mutlu bir ömrün olur
Yanıldığını fark ettiğinde
Değersiz bulacaksın aynadaki suretini
Hayat o kadar çok deneyecek ki seni
Her defasında ağır bedellerden
Bir mucize kalacak içinde
Büyük hatalara düşme bu kocaman bataklıkta
Kirlenme
Bir kere yüreğini kirletme
Parçalanan yüreğinin çığlığında
Daha bir sıkı gönlündeki sevgi meşalesine sarıl
Aydınlık günler elbette yakın

Sevgi acısından başka bir acı duyması yüreğin

Sevgili kızım
Seni bıraktığımızı sanma
Bu bir bayrak yarışı
Şimdi sen devralacaksın bayrağı
Sen öğrettin bize hayatı yaşamayı
Allaha binlerce şükür ediyorum
Yüreğim de büyüyen çiçeğimsin
Allah seni nazarlardan korusun
Şu günlerdeki yokluğun geçmek bilmiyor
Anne olduğunda anlayacaksın
Kendini çaresiz hissettiğin zamanlar da olacak
İşte her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi
Zaman aynı hızla akıp gidiyor
Bir babanın gurur duyabileceği en iyi güzelliği
Melek gibisin beyazlar içinde
Yaşatıyorsun
Git baban kızıyla gurur duysun
Gözyaşlarını da katma bu hüznüme
Haydi git bir ömür boyu mutlu ol
Seni çok seviyorum.....

redfer

İlyas Kaplan

Kibrit kutularım vardı yanar yanmaz

gözüm kapandığında
bilin ki istanbulu düşünüyorum

yıldızlar düşünüyordu elimize tutuyorduk
sobamızın kül attığı günlerde
buğusuna vurulmuştuk istanbulun
öfkemizden şimşekler yarattığımız günlerde
sokaklarında üşüyen çocuklar gibiydik

hiç değişmiyordu hayallere yazılanların sonucu
en uzak köşelerinde en küçük zerrelerinde istanbulun
yağan yağmurlardan sonra
pencerelerin önlerinde açardı rengarenk çiçekler
sanki bir hüznün karanfili göğsümde yıllardır

daha çok şey var
istanbula doğru nabzımın atışında
kalbimi sızlatıyor istanbula dair her şey
öyle çok özledim ki çocukluğumu
doğrusu her çocuk gibi çok üzgünüm

gözyaşlarım genzimi yeniden daha bir yakıyor
ağlayıp duran istanbul değil miydi
evde, işyerinde, sokakta, içten içe...
siliyorum adımlarımı kaldırımlarından
parmak uçlarımda eriyen kar taneleriyle
hiç bir ayrılık masalına benzemiyor

istanbulun üzerine yağmur yağırdı
benim dünyamda yağmurlar başkaydı
üzerine kurşun yağırdı gençliğimin
istanbul ağaçları yeşillenirdi ilkbahar mevsiminde
benim yüreğim cayır cayır yanardı günlerce
yanıp kül olurdu aşkımdan

kibrit kutularım vardı yanar , yanmaz
aşk ateşiyle yandıklarındandı uçlarındaki
çizik çizikti kalbim
ezikten ezik ruhumla...
yürek sızıları gibiydi istanbul

kirpiklerim ıslak..
çıkma çocuksu düşlerimde istanbul
gelip öpecek yanaklarımdan bir gün
bir başka masalın prensesi gibi
kat kat göklerden inerek

redfer

İlyas Kaplan

Kibrit kutularım vardı yanar, yanmaz

sobamızın kül attığı günlerde
buğusuna vurulmuştuk istanbulun
öfkemizden şimşekler yarattığımız günlerde
sokaklarında üşüyen çocuklar gibiydik

yağan yağmurlardan sonra
pencerelerin önlerinde açardı rengarenk çiçekler
sanki bir hüznün karanfili göğsümde yıllardır
daha çok şey var
istanbula doğru nabzımın atışında
doğrusu her çocuk gibi çok üzgünüm

gözyaşlarım genzimi yeniden daha bir yakıyor
ağlayıp duran istanbul değil miydi
evde, işyerinde, sokakta, içten içe...
siliyorum adımlarımı kaldırımlarından
parmak uçlarımda eriyen kar taneleriyle
hiç bir ayrılık masalına benzemiyor

kibrit kutularım vardı yanar, yanmaz
aşk ateşiyle yandıklarındandı uçlarındaki
çizik çizikti kalbim
yürek sızıları gibiydi istanbul

redfer

İlyas Kaplan

Kim O ?

"O bir işin olmasını murad edince, ona ol der, o da hemen oluverir."

evvel ve ahir olan, zahir ve batın olan
ol demesiyle oluveren,yoktan var eden kim
bir bürhan, bir kural bir sisteme sığmayan kim
herşeyden sezilen zahir
hiçbir şeyle bilinmez batın olan kim
beşerin akıl ve algılama gücünün üstünde olan kim
Deki bir olan Allahtır

"Onların dedikleri gibi, Allah ile beraber başka tanrılar da olsaydı,
o takdirde o tanrılar da arşın sahibine elbette yol bulmaya çalışırlardı."

ne bir hikmet,ne bir nur, ne bir ziya, ne bir şua
nur, ziya ve şuaıyla eşyanın hakikatlarını aydılatan kim
inkişaflarla sevgiyi,heyecanı ,aşkı hasil eden kim
sırrına akıl erdirmek, lütfanu idrak etmek nafile,
mahlukata emsalsiz nimetler veren kim

"Yoksa hiçbir şey olmadan mı yaratıldılar, yoksa kendileri mi yaratandılar"

mübdii kül ; herşeyin yaratıcısı kim
kendisinden başka her şeyden müstağni olan
yaratılmışların var olmasını, ayakta durmasını sağlayan kim
varlığının cinsi, benzeri ve nevi bulunmayan kim
hiçbir şeye muhtaç olmayan kim
Deki bir olan Allahtır

"Eğer sen onlara, kendilerini kimin yarattığını soracak olursan,
onlar elbette Allah diyecekler."

zatında, sıfatında hiçbir eşiti, hiçbir benzeri olmayan kim
bütün kainat, bütün alem ve içindekiler,
gökler, yer afak ve enfüs,
ruh , cisim, madde ve suret,
mekan , zaman, arş ve kürs
dünya ve ahiret hepsi birden
O'na eşit ve denk değil
zıtlaşacağı arkadaşı, ortağı , rakibi bulunmayan kim
Deki bir olan Allahtır

"O'nun gibi olan hiçbir şey yoktur O, işitendir, görendir."

şüpheleri, tereddüt ve vehimleri ,red eden kim
zâtı, sıfat ve isimleri , kudret ve rahmeti ile
akılların ve idraklerin kapsamına sığmaktan münezze
cemal ve celal özelliklerine sahip olan kim
her aklın , gönül rahatlığı ile kabul edebileceği
yürekten bağlanılan şevk ve heyecanla saygı duyulan kim
Deki bir olan Allahtır

" "Nerede olursanız olun O sizinlidir."

"Biz ona şahdamarından daha yakınız"

açık seçik ,en sade, en kısa, en derin
gizli veya kapalı bütün şirk çeşitlerini red eden kim
eşsiz varlığını kesin hüküm halinde ortaya koymuş
bir şeyin içinde, dışında belirgin olmayan
inanmak için akılları fedaya zorlayan kim.
meleklerle, ruhlara, cinlere, şeytanlara
ruh üflemiş olduğu ademe, hayat veren kim
meryeme , isaya ruhul kodusü gönderen kim
Deki bir olan Allahtır

Allah "Ölüden diri çıkarır."

ölüden diri, ölü topraktan canlı yaratıp, çıkartan
hiçbir şeyin kendisinden daha mükemmel olmadığı
bir benzeri,bir eşi olmayan kim
O, ancak O'nadır ki,
ne öncesinde doğuran bir sabıki ve üstünü,
ne de sonrasında doğmuş ve doğacak bir astı ve eki
eşdeğeri olacak hiçbir şekil, hiçbir dengi bulunmayan kim
Deki bir olan Allahtır .

"Üç kişi aralarında fısıltı ile konuşurken dördüncüleri ,
beş kişi olsalar altıncıları mutlaka O'dur.
gerek daha az, gerek daha çok olsalar ,her nerede bulunsalar
mutlaka O, onlarla beraberdir."

alem yokken O var idi ,her şeyi O yarattı
yarattıktan sonra yönetti, onlarla beraber oldu
onlara onlardan daha yakın olan kim,
Deki bir olan Allahtır .

"Onun zatından başka her şey helak olacaktır.
hüküm O'nundur siz mutlaka O'na döndürüleceksiniz."

O ,vardı ve onunla beraber hiçbir şey yoktu
şimdi de ezelde olduğu gibidir.
herşeyin bir beraberliği, bir eşi veya zıddı ve benzeri olduğu halde
eşi ve dengi olmayan kim
kendisinin hakkı olan uluhiyyeti kimseye vermeyen
ilahlığını kimseyle paylaşmayan kim
Deki bir olan Allahtır

"Eğer göklerde ve yerde O'ndan başka ilahlar olsaydı,
gökler ve yer bozguna uğrardı."

bir hayır haliki, bir de şer haliki,
bir nur, diğeri zulmet iki zıt ve karşıtı
Vacibu'l-vücut iki ilah farzedener.
birbirine eşit üç denk varlığın birleşmesi,
üç ilahdan bir tek ilah teşkilini iddia edenleri

bir çöp bile kımıldatamaz duruma düşüren kim
De ki bir olan Allah tır .

redfer

İlyas Kaplan

Kimin serçelerini uçurabildik çatılardan

zaman geçip giderken
geçmişteki yılları bizim de yaşamış olduğumuzu
kolaylıkla unutuyoruz
ne yapacağımızı bilmiyoruz
her bilmeyişin kucağından binbir görüntü
durmaksızın akan sesler
doluyor zihnimize

şöyle bir
tanımadığımız birine gülümsedik mi hiç
tebessümün sırrına henüz varmış gibi
güneşin doğuşuna benzeyen muhteşem gülümsemeye
denizi ve gökyüzünü seyre dalar gibi
gülmeyi yeni öğrenen çocuklar gibi
gözlerimiz ışıltılı ışıltılı

peki
kıymeti var mı görmeden kaçırdığımız gün batımının ?
yüzüne baktık mı dağların bu sabah
dükkanını açmakta olan esnafa
vereceğimiz bir selam
hiç umurumuzda oldu mu ?

sadece ama sadece dinledik mi birini
dinlemek öyle zor bir eylem de değil
aslında her denememizde direksiyonu uçuruma kırdık
ya kalkan kaşımız mani oldu
ya türlü türlü imalar barındıran ses rengimiz
aramızdaki dağlara boy vermekten başka ne yaptık
ki dağlar çorak
ki çiçek büyümeyen oldu üzerlerinde

hırçınlaşıyoruz yahut gitgide içe dönüyoruz
biziz o ...inkar etsek de
aslında yaşadıklarımızın içinden biz geçtik
günah yanlarımızı örtmeye meylederek
ağrılarımız olduğu zaman ağlayabilmeyi şimdi öğreniyoruz
yıldızlara bakarak
yerdeki damlalara çeviriyoruz gözlerimizi

soluk benizli dalgalar sahile yürüyorken
odanın ahşap penceresinden içeri dolan
martı sesleri
şuurumuza en büyük kırbaç aslında
fırında mis kokulu taze ekmek buharı
daha dumanı üzerindeyken
yüzümüzdeyken kaygılarımız
telaşlarımız
öfkelerimiz

bir yangın ortasında

uçup da nefes alsın diye
kimin serelerini uurabildik çatılardan
gürültü patırtı yapmadan
geçip de gitti mi hiç insanlar hayatımızdan
Çoğu zaman hiçbir taltif görmeden
eşten
dosttan
arkadaştan

bazen bir omuz arıyor insan başını koyacağı
bazen bir diz ...eskilerden
eskimeyen eskiler vardı önceleri evimizde
rahlemizde Kur'an'ı Kerim vardı
gl desenli seccadelerimiz vardı
köşe başı minderde oturan
bir babaanne bir dede vardı
ya da mahallenin en yaşlısı
gngrmş ...

bir tenhaya çekilip kendilerini dinleyemedik
en saf, en duru seslerini duyamadık
eşmelerimiz açıksa da
avuçlarımız kuruyan dudaklardan uzak
bir türlü kana kana su iemedik
sözlerinden

içimizden uzun vagonlar geçti çoğu vakit
ağıtlar yaka yaka
sadrımızdan küçük merhametler boşaldı hep
katılığımızı eritmek için
bir sele dönüşmeden
hep yüzmek istedik üzerinde kayığımızla
kreklerimizi birlikte çekerek
bir türlü beceremedik
birlikte yaşamayı

redfer

İlyas Kaplan

Klostrofobi

gecelerden bir geceydi
gittikçe saldırganlaşmıştı çöken karanlık
taş kesmişti gölgeler yol boyunca
köyün patikalarını aydınlatıyordu bir kaç ışık
zihnimiz allak bullak

çocuklar için karanlık bir gece
bu güne dek yapılan en ölümcül silahtı

kulak tırmalayıcı bir ses
belli belirsiz beliren siyah figürler
dehşet dolu gözlerle afalladık
ne istiyorlardı bizden

metallerin sürtünmesiyle çıkan bir kaç cızırtı
ıstırap içinde usulca feryat eden bir kadın iniltisi
şuuruma saplanmıştı o simsiyah gece de

kabuslar saatin kaç olduğunu bilmezler
garipçe bir çınlama sesi
tüm yol boyunca yayılan acılı bir çığlık
Allah'tan özür dilerim
ettiğim küfürlerin hattı hesabı yok
o saate rağmen
aklıma mih gibi çakılı faydasız dualar

metruk, garipçe bir eve girdik
gölgeler halılarının üstünde oynayıyordu
uykusuzluğumun buharı
duvarlarda gezinen nesnelere tütüyordu
ev değil sanki antropoloji müzesi

küçük bir kız çocuğunun oyuncak bebekleri
sandığın üstünde oturup sıcak çikolatasının tadını çıkarırken
aynaya yansıyan görüntüsü
çarpık ve soluk
hayalet bir ruhun siyah gözleri ,gözlerime ilişti

karanlığın uyuttuğu sessizlik
bir kaç kez kapı gıcirtısıyla bozuldu
kim bilir ne zamandan beri hala
metruk bir evin içinde bitkin bir halde
ahşap duvarlara yansıyan genç bir erkek cesedi
görüntüsü kan dondurucu
dehşet gözlerle öylece bakıyordu
solumanın anlamsız olduğu bir zamandı artık

kamyon çarpmış gibi bir his
görülenlere inanmakta çok zor
girdiğimiz şokun etkisiyle öylece kalakaldık
yanıp sönen kırmızı ışık
titreyen siluetler icat ediyordu

muhtemelen son yüz yılın buluşuydu
her sembol lambaya kilitlenmiş

arka bahçesindeki çam ağaçlarının arasında
eski , mor kırmızı korkutucu bir şekil
dev bir ahtapot gibi kıpırdıyor
dakikalar sonra kayboluyordu gözden
odada fi zamandan kalma karanlıklar
petrol zifti kadar siyah gölgelerin fingirdeştiği

çocukluğum da yaşanmış
tedirgin olduğum belli belirsiz anlar
klostrofobi gibi bir şey

redfer

İlyas Kaplan

Koca şehrin yalnızlığı

hiçbir kuvvet müktedir değil
bana onu asıl çehresinden başka bir çehre ile düşündürmeye

bunca zaman hiç durmadan
önümdeki resmin tam ortasından bana bakan gözleri

hala yerinde sayıyorsa kalp çarpıntılarım
yavaş yavaş boşluğa kayıp gidiyorsa gözyaşlarım
garip garip huyların sahibi bense
kalemı ısırarak , masanın üstünü dağıtmak gibi
elbet tüm bunlar bir şeyin alameti olmalı

benim düşünce saatlerim pek uymaz öyle herkesinkine
meşhurdur vakitlerimin karmaşık olması
aradan uzun yıllar geçse de bu böyle

bazen şehrin kaldırımlarında
bazen hiç tanımadığım bir otel odasında
sırf bitip tükenmeyecek gibi görünen geceleri tüketmek için
bir gecenin yalnızlığına karşı koymak için

ben etrafındaki hayata pek fazla kendini kapıp koyverenlerden değilim
kendi kendimle, kendi fikirlerimle yalnız kalmayı severim

gündüzlerin bir perde kapanır üstüme
kocaman kalabalıklardan

sade bir türkiye vatanadaşı gibi
karışırım sokaklara,caddelere

tanımak isteyenler tanırlar beni
dudaklarımda ki mor mürekkep lekelerinden
nasır tutmuş parmak uçlarından

beni herhangi bir parkın
her hangi bir bankında görebilirsiniz

bir simitçiden simit alırken
bir ağacın altında uykulara dalmışken

istanbulun herhangi bir semtinde
aklımdan bir çok şey geçiyor
bunların hiçbiri bir hatıra değil

aralarında kaybolduğum kadar eski değil
önümde akıp duran uçsuz bucaksız deniz gibi
vallahi yalan söylemiyorum

beni yarım gözle süzen birinden bahsediyorum

küçük bir roman kızına benzeyen
sivilceli kansız yüzü
narçiçeği kırmızılığındaki dudaklarıyla

kim olduğumu çıkardı galiba

redfer

İlyas Kaplan

Koca yürekli adam gelip geçti bu şehirden.

tebessüm ederdi hep
gözlerinin içi ışıltılı parıldardı
çoğu zaman yürürdü, binmezdi minibüse
belki de,
vereceği üç kuruşu düşünürdü
bir gün alıp gittiler onu
elma dallarına konan serçelere inat

hiç unutmadım
babamı unutanları
çocukluğumu ödünç verdiğim akrabaları
güneşimi çalıp götürdüler yüreğimden
karanlıkta siren çalan bir trenim şu koca kentte
pihtılaşmış kan damlası gibi
yapayalnız
yetim ve öksüz

*

daha çok severdim onu
kur'an okuduğu zaman mübarek gecelerde
inanmış sesiyle büyülenirdik
daha küçülürdük odanın en uzak bir yerinde

sessiz sedasız yudumlardık nefesimizi
katlayıp koyardık akan gözyaşını mendilimize
solmasın diye

kalbimizin buzları erirdi
cemreler düşerdi hayatın güneşsiz yanına
karışırdı erguvanlara dualarımız
buzları kırardı daha ilk adımda
tebessümü çocuklarının canına can katardı
guguk kuşları konardı saçaklarından beyazlar sarkan çatılara

*

değişse de ağızda yarınları anlatan sözler
yudum yudum içilse de dudaklarından umutlar
nefesin sıcaklığını demlerdi gönlünde
bölerdi kalbinin atışını hecelere
vedalaşmalar olacak
yıldızlar kadar uzaklaşacağız elbet bir gün
sizi seviyorum derdi bilmem kaç kere

taşlara tutunan yosun olmayın sakın
kusursuz, sorunsuz, dupduru kazaklar örün
renk renk giydirin sırtına ruhunuzun

kısa bir öyküdür hayat
zehir düşmesin diye uykularınıza
uçurtmalarını vurmayın çocukların
yorgun topraklara taze baharlar getirin

çiçekli dağlardan
aziz bir su parçası gibi
kendiniz olmanın hazzını tadın
koca bir ömür geçecek rüzgar gibi
önünüzden

*

evin en öksüzü babalardır
en yalnız, en kimsesizi
evin direği olurken kendisi direksizdir
dayanacağı kimsesi pek yoktur

babalar unutulur
evin dış kapı mandalı gibidir çoğu zaman
ne sevdiğini gösterebilir
ne de seilmek istediğini

en acısı
yıllarca gözünden bile koruduğu o güzeller güzeli kızını
gelir adamın biri alır elinden
teslim eder bir başkasına elleriyle gözbebeğini
yıllarca dışarıda deli gibi çalışırken,
bebekken hiç büyümeyeceğini düşündüğü yavrularının
değiştiğini bile fark edemez

*

şimdiye kadar sana duygularımı belli edemediğimi biliyorum
böyle olmasını istemezdim
uzun zamandır sana hiç seni sevdiğimi söyleyemedim
sana sıkı sıkı sarılamadım
dizinin dibinde iki yabancı gibiydik
şimdi ne çok özlüyorum seni

nasıl da hayat karmaşasının içine düştük
eski bir hatıra gibi...
en yakın arkadaş olduğumuz zamanları deli gibi özlüyorum
birlikte yaptığımız her şeyi

şimdi tekrar küçülsem
karşıdan karşıya geçerken ellerini tuttuğun çocuk olsam
beni okula ilk yazdırdığın gün
senden öğrendiğim o kadar çok şey var ki
en güzeli iyi bir Müslüman olmayı sen öğrettin bana

*

seni hep otuzüç yaşınla hayal ettim
hiç yaşlanmadın, boyun hiç değişmedi
yaşadığımız tüm anıları hafızamda sakladım

küçükken her gece üzerimi örttükten sonra
beni çok sevdiğini söyleyip giderdin
bana çok güzel şeyler kazandırdın

torunlarına da bakacağına söz vermişdin
sözünü tutamadın
yolunu gözler olduk
ama sen yoksun

*

ilk duyduğum anda kanım çekildi,
nefesim kesildi, hayat durdu sanki
bu asla olamazdı, sen gidemezdin hiçbir yere.
o kadar güçlüydün ki hayatı hiç bırakamazdın çünkü

eve geldiğimde seni balkonda ki sandalyende bulurdum
dün eve uğradım sen balkonda değildin
oysa ne de çok istemiştim seni son bir kez daha görebilmeyi
şimdi mezarının başına gelip senin için dua ediyorum
seninle sohbet ediyorum havadan sudan
lakin sessizce ağlıyorum

sen koca bir çınar gibiydin
bana güç verirdin, destek verirdin,
sana teşekkür edebilmem imkansız şimdi
fakat yine de deneyeceğim
teşekkür ederim baba
seni çok seviyorum

*

inan bana, kendimi yalnız hissediyor
çok üşüyorum...
aramızdaki mesafe ne kadar uzak olsa da
dün de bugün de yarın da
yüreğim kadar bana yakın olacaksın hep

namaz vakitlerinde elimden tutup beni camiye götürdüğün
çocukluk günlerim tatlı bir hayal olarak zihnimde hep
kanından kan verdin
rızkı temin ettin tüm zorluklara rağmen
alın teri döktün yaban ellerde
karadenizin en haşın dalgasıydın
evimize akıp gelen
gönül sahillerimizi okşayan

bir anda soldu her şey
bir anda sustu dudaklarda binlerce sözcük
sinemiz bin parçaya bölündü
sen gidince
öylesine kırılğan,
öylesine duygusallaştık

*

yedi nüfusu doyurmak için ekmeğini taştan çıkardın
ayakkabının altındaki delikler kime neydi?
el açmadın kimseye,

yemedin yedirdin, giymedin giydirdin

bir gece
ağıtlar yürek parçaladı
hiçkırıklar bıçak olup bağırları deldi
kuruyup dökülmesin diye yapraklar
kurup cinnetin saatini hep birlikte ağladık

salına-büküle aktı suya güneşin aydınlığı
yüzleri yalayarak ötelere gitti rüzgar
senle beraber

*

ne liman kaldı sığınacak
ne de gemilerin yaslandığı dalgalar
artık bel bağlayacak eğreti sevdalar da kalmadı
gömleğe yaka, cekete düğme, masaya örtü kalmadı
ateşe tutulan demir oldu her şey
eriyip yok oldu

eflatun akşamlar gölgelere büründü
vadiler öyle derin ovalar öyle genişti
insanın hasıydı
yüreği güzel bir babaydı göç eden

*

cebinde ki her kuruşu paylaşırdı
ekmeğini yiyenler çok olmuştu
özünde duygusaldı
sanat müziği severdi
gözleri dolu dolu olurdu dinlerken

yatıya kalan yağmurlar yüzünden hep ıslaktı
gözyaşı serperdi ,su taşırdı solgun yanaklarına
çığlık olurdu rüzgarların sesi
söyleyin ey rüzgarlar ...
bir baba daha yeniden büyür mü oralarda
tertemiz kur'an surelerinden
ezan seslerinden topladığınız tevhitleri
alıp götürün ona

torunların, dedem diye sarılmadan ,
çekip gitmek var mıydı öyle baba?

*

gözü yaşlı kaldı yetmiş yıllık eşin
bizi fena yıktı birden gidişin
ben kimlere diyeceğim artık
bu benim babam
yolculuğun çok uzun sürdü,
sen pek uzun yolculuklar sevmezdin

nerelerdesin

telefonum çalar sen zannederim
kapının zili çalar yine sen bilirim
sen bu kadar vefasız değildin ...

helalden harama dalmadın hiç
paraya pula kanmadın hiç
hangi toprak okşar saçlarını
hangi taşlar öper ellerini şimdi

*

gökyüzünde ki bulut nasıl giderse dağlara doğru
insan nasıl düşerse yollara usulca
anılar da öyle yol alır gönülde
eskimez düşler
insan eskise de
dünya eskise de
uzun seferlerde kaldı o yağız bahriyeli
eski bir şarkı oldun şimdi

alageyiklerimi vurdular en kuytu yerde
unutamadım
yıldırımlara lehimlendi damarlarım
ışığım söndü camlarım kırıldı
çalmaz oldu en sevdiğin şarkılar
soğuk mavilere yükseldi soluğun
dalından düşen her kuru yaprak gibi
göçen her yıldız gibi
kapatıp kapıları gittin

*

sıva kalfasıydı elinden düşmezdi malası
çalışıp didinirdi yoktu başka tasası
artık sensiz geçecek her bayram
yine gözümde yaşlar, yine içimde hüzün.
kimin elini öpeceğim
kime limonlu çay getireceğim

belki bir ses verirsin diye özleminle yanan gönlüme
rüyalarım gel de başımı okşa ne olur
çınlıyor hala kulağımda oğlum diye seslenişin
saplanıyor tarifsiz sancılar sol yanıma
açılıyor dermansız yaralar bağrımda
çıkıtığın son yolculuktan dönmedin
gündüzler hiç bu kadar uzun olmamıştı
geceler hiç bu kadar karanlık

evin önüne geldiğinde ambulans
hiç direnmeden biniverdin
ne vardı öyle erkenden gidecek

dün yine öğle namazından sonra
toprağını suladım
sana olan hasretimle suladım
ellerini tutup
gözlerine bakabilseydim teşke
tekrar görüşürüz bile diyemedim ayrılırken

*

yine dizlerime koy başını
aynı çocukluğumdaki gibi
haydi yine bayram sabahları olsun
kapıya dizilelim elini öpmek için

bir ilkokul sessizliği yerleşiyor zihnime
tek ayak üstünde duruyorum saatlerce
kulağımı çekiyor sensizlik duygusu
çok isterdim dokunmayı o ak saçlarına
sarılıp koklamayı, öpmeyi o nur yüzünü
çok isterdim

hıçkırıklarım düğüm düğüm
yutkunamıyorum, takıldın babam tam şurama
ve ben hala o dizinde uyuyan çocukmuşsun meğer

*

duvarda resmin
gözlerin gözlerime değiyor
arkanda bıraktığın emanetin annem
anneme baktıkça ne çok hissediyorum yokluğunu
ah bir yanımda olsaydın
ne mal isterdim ne pul ne para
bir gülüşün yeterdi her acımı dindirmeye

yokluğun yüreğimde alev alev
vatan gibi bayrak gibi içimde tütüyorsun

sırtımı dayadığım duvar olurdun
ulu çınarım derdim gölgende uyurdum
neler vermezdim uğruna
sana bir kere daha baba diye sarılabilmek için
şu lal dilimle binlerce baba derdim, doymazdım hiç

*

giydiğinde havalara uçmak isterdim sevinçten
paltonu bir kere daha tutabilsem
öyle bir kucaklardın ki kollarınla
hala onun sıcaklığıyla uyuyorum her gece
koca adam oldum
ama hala çocuğum
şimdi daha da çok ihtiyacım var sana
dağ gibiydin babam
başı dumanlı

dağ gibi...

evin önünde, dört gözle gelmeni beklerdik
elin hiç boş olmazdı
ya bir karpuz, ya bir kavun,
bir gün balık aldıysan,
ertesi gün,et getirirdin

*

koşar alırdım hemen elindekileri
yüzüne bakardım
gözlerinin içi ışıldıyorsa,
nede güzel geçerdi öyle akşamlar

hep beraber yemeğimizi yedikten sonra
bir taraftan çaylarımızı yudumlar
senin yüzün gülsün diye
soytarılık yapardık
çocuklar gibi sevinirdin
boynumuz bükük şimdi
tükendi mutluluk masalları

ilk kez görmüştüm gözyaşlarını tutamayışını
bir akşam çayında limonlu çay içerken
bizlerin haberi olmadan ağlardın.
kim bilir ne derdin vardı.
bir yalnız adam gibi bekler dururdun sabahı
bekler dururdun işe gideceğin saati

*

göçüp gitti istanbulun mavi bulutları
esmerleşti akşamlar
bir bardak limonlu çayda koptu fırtınalar
kahve fincanında çalkalandı akşam vakitleri
elma dalına konmaz oldu serçe kuşları
günlerin rengi değişti
koca yürekli bir adam gelip geçti bu şehirden

redfer

İlyas Kaplan

Kocaman yalan

yok olmayı dilediğimiz zaman
sahi her şeyin yok olacağını mı sanıyoruz
o denli acziyet içerisindeyiz ki
yürüdüğümüz yolun rotasını bile çizemiyoruz
çıktığımız yolculuğun başlangıç noktasını
menzilini ve bitiş çizgisini

bir arayıştır içimize kıvrılan yerler
birbirinden ayırmadığımız her ne varsa hepsi
yürümek zordur, bata çıka ilerlerken
her sarp yokuşun başında,
nabzımız vurmaya başlar
başımızdan aşağı dökülür kaynar sular
bir kaç tümsek hayallerimizi kırar

saklambaç oyunlarımızdaki mekanlara benzer
arkasına gizlendiğimiz her şey
şöhret, itibar, para, mesleğimiz gibi
sımsıkı tutduğumuz çoğu kez arkasında kaldığımız
aslında herkesten kışkırdığımız hayat değil midir ?

zannettiğimiz her şey, her acı, her sevinç,
sonsuz kadar bir sır olarak kalacak sanırsız
hayat aslında kocaman bir yalan
bir türlü inanmaktan vazgeçmediğimiz irice bir yalan
einstein teorisini çürütecek kadar meşakkatli
neyi ispat edeceğimizi bilemediğimiz
yaşadıklarımız külliyen bir teoriden ibaret

redfer

İlyas Kaplan

Kopyası olmayan düşler

kulağımı çocuk seslerine vererek
toz toprak koparılan gürültüler dinlerim
ne hislenen körpe gönlün bir ıstırabı kalır
nede sokaktaki evlerin kirlenen camları
bardak bardak boşalır bir su, söner alevler
bir de ihtiyar ruhumun karamsar duyguları

gurbetin rutubetli yollarına düştük düşeli
hep isyan doldu , içleri boşalan mey renkli kadehlerin
duygularımı mesafelere serptim boylu boyunca
sevdalarımı hapsedip zindan zindan

özgürlüğümü satın aldılar ilkin
özlemlerimin başlarını koparıp gerdiler çarmıha
çıkamaz sokaklara döndü içim
bir demlik çayda, dem geldi geçti
öylece bir köşeye ilişip kaldım senelerce

hiç kopyası olmayan düşlerde eskidi
gecelerin günahına suç ortağı oldu yalnızlığım
ayak izlerimden matemli hayatlar topladı rüzgar
caddelerin küskün ağaçlarına adımı yazdı ayaz
sancılarımın köhnemiş çağrılarını dindirebilmek için
hüzün oldu su ve ateş oldu alev alev
gönlümde ki gülistanın ırmağı ve gelinciği

hani ateşe değince bir damla su,
bakılır ya niceliğine ırmak mıdır, yoksa yağmur mu
çünkü bu gök kubbenin altında değişmez hiçbir şey
bir şarkı tuttururum hasreti içime çekerek
kum tanelerince ayrı maceralara savrulurum
her nefesimde başka dünyalar bulur leylam
dudaklarında ki can mı çığlıktır, çığlık mı ben

ağzım ,dilim ,gönlüm bağlanır kimi zaman
hüzünleri bir kenara itip sadece aşk isterim
suçsuzmuş gibi ümitvar yarınlara mırıldanır nefesim
sonra hayatın daha da zorlusunu yaşarım
yaran meclisinde, bütün belaları da içinde barındıran
en karanlık korkuları giyinir ruhum

binlerce acılar istiflenir yüreğim raf raf
her biri mühürlü zapturapt altına alınmış
pasif direnmeler son bulunca
azrail elma dediğinde, çıkıp gitme vakti gelir
hiç geriye bakmanın bir anlamı da yok artık
bir kör kuyuya sarkıtılır o doyumsuz heyecanlar

galudan söz açıp belayı ölçerim hep
her mevsim değişikliği en bakir düşleri yok etmekte
sanki bütün düşünceler zarafetini kaybetmiş
ruhlarıyla beraber ,kimileri çehresini, kimileri karakterini

insan yaşlandığının farkına varamıyor be dostlar
iliklerine kadar hissediyor olağanüstü bir hızla yok olmayı

yarınlarda bir kervan yola çıkacak
ateşle işlenen gergeflerin çirpindiği delicesine zamanlardan
perdesi yırtılan gecelerin yalnızlığından

birileri ağlıyor olacak tükenmez özlemlerle
nasıl bir bebek süt için ağlıyorsa öyle
sabah kuşları nasıl pervazlara konup bekliyorsa
acılarla yazılı kader defterinin saati bir başka saat ,
kutsal bir takvim gibi duvarımda asılı

redfer

İlyas Kaplan

Kor ateş

Her tutku yalancı bir gurbet
Yuvarlanıp düşerim cehennem vadisine
Kader çizgisine sığmayan nice pembe hayallerim

Aşılmaz gönül dağları, düşlerime fer getirir
Yanar kanatları arzularımın ışığa yükseldikçe
En saf düşüncelerim birkaç hevesin tesellisi
Sükuti hayale uğrar arşın perileri
Masallara karışır kabuslarım
Oysa bu yol ebede giden yolculuk

Ayrılık sonrası başlar iç sızlatan hasretliğim
Saat uzar gün uzar yollar uzar
Vuslat mesafem senelere yazılır
Kalbimin dergahında geçer çile dervişliğim
Aşka duçar her semahtan sonra
Bu pervanenin raksıyla alevlenir kor ateş
Sırların sırrına alev olup karışırim

redfer

İlyas Kaplan

Kor dem

tüy kadar hafif kutlu zamanlar düşer geceye
yedi kat gökler ayaza kesilir
sevinçlerle aydınlanır göklerin yüzü
ta fecir vaktine dek ,şehrin caddeleri

buz tutmuş kilitleri gıcırdarken
aheste aheste açılır ,paslanmış bir demir kapı

münzevi acılara ömürler biçilir
melekler üşüşür, ezan sesiyle yatsının göbeğine
ısısı alınmış ateş kadar şefkatli
boyunlar bükülür ,özgür bırakılır kalbin dizginleri

evlerin üstüne savrulur karlar ,
tutmeyen bacaları soğuklar ısıtır

üfler yıllarca içinde biriken ateşleri
gezinir göğsünde sancılara vurulmuş bir ürperti
ölüm armağandır o an
hediyenin en muhteşemi sunulur aşklarına

aydınlanır ufukları kış mevsiminin
hayallere yansır artık vuslattan düşünceler

en ince yerinden bölünür şehrin denizi
bir kuşluk vakti hasretin avlusuna koşar adım
bulutlara yansıyan delice sırlar bırakılır
özlem müjdeli gözyaşı damıtır en derin ayrılıklar

tenha karanlıklar bir kor demdir ateşten kalan
kaynayan su değil gönülden bir sevdadır artık

dumanı ah ile çıkar da külleri göz yaşına karışır
yakınca acıtır alevin cinnet yüklü bedeni
ölümcül çığlıklar süzülür gökyüzünden
yakar geçer her damla yağmur
rüzgarla yaprak gibi bendini yıkan ırmak gibi

acılara meftun pişmanlık dolu sancılar gibi
son karanlık zamanı ,en saklı günahlarla

yüreklerin en derinlerinde ,
güzel rüyaların görüldüğü kaç gece yaşanır
her kutlu doğum sema mavisine dönüşür
en yücelerden kalplere bir rahmet gibi süzülerek
huzme bir nur serpilir şafak zamanlarına

aydınlanır seherleri kaç gündüzün kaç solgun rengi
yaşlı dünyanın son sabahları ıssız ve sessiz
hercai ışıklar gibi doğar güneş özlem iklimlerine

(REDFER)

İlyas Kaplan

Korkma yalnız değilsin

bir ümitle bekle
hasrete düşen gibi
dönüş yolun hep açık olsun
teselli rüzgarlarıyla avut kendini
kalbine her an üflenen ruhla
yanında ol bekleyişlerin
günahın kuyusuna düşsen de
köle olsan da
zindanında mahpus olsan da
vazgeçme
Allah, çığılığına icabet eder
arar seni...

bir ömürlük bekleyişin şahidi ol
O' eşsiz rağbetin nefesini duy
hiç kesmediği o ümidin kokusunu al
yapayalnız
ve korunmasızken
la tahzen... diye
dolu dolu sessizliklerle
sükutun göğsünde çırpınan kanat seslerinden
sözler koy kalbine

tenha sokakların köşe başlarında
ateşli telaşların serinleten pınar çağılmasıyla
aldatıldığını fark ettiğinde
her defasında
sus...
suskunluğunla mayalansın göğsün

boğuştuğun ölümcül dalgalara karşı
deniz feneri gibi dur
ruhunu üşüten
gönlünü yakan
İodos rüzgarlarına karşıt
sığınağın olsun düştüğün kuyu
yanı başında bekleyenleri ümit diye bil
meryem gibi ...

korkma...
düştüğün her yere kudret elini uzatır Allah
yittiğin her çukura rahmetiyle eğilir
uzaklaştığın her an, yeniden ümitlendirir
arandığını bilir
öyle teselli buldurur ki
öyle kurtulursun ki utancından
öyle atarsın üzerindeki ağır yükleri
öyle kanatlandırır sevdanı avuçlarından
öyle tutunursun ümidin dal uçlarına

hiçbir şey görüldüğü gibi değil oysa

sessizliğin fısıltı diye iner kalbine
müjdelerin saklıdır acılar sonrasında
her günün bir yarını vardır elbet
sabahtır gecelerin sonu
her zorluğun yanında kolaylık vardır
bir gün gelir uzun bekleyişlerin nihayetinde
avunçların nefesine sarılır
sesinde canlanır
teselliler ...

yüreğinin kıtlığına hazırla duygularını
boykotlara ,istilalara ,savaşlara alış
vuruşmalarını içinde biriktir
sessizliğin fısıltısını
acıların iniltisini
her günün bir yarını vardır
sabahtır gecelerin sonu
her zorluğun yanında kolaylık vardır
sen müsterih ol
yeter ki...

bir ümit çerağı gibi
artık seni bekleyenlerin ufkundasın
artık düşmanlarının yüreğini korkunun alevleri sarmıştır
artık muktedirlerin yenilgisi başlamıştır
artık ümidin gömleğini kanlayanların elleri kırılacaktır
seni ağlatanların pınarları kuruyacaktır
artık...

umduğunu umdurur sana
bekleyişinde incileşen sözleri dizer nefesine
inandığın Allah
önünde eğildiğin Allah
vakitlerce secdelerine düştüğün Allah
senden hiç ümit kesmedi ki
korkma...

hazırla bavulunu
hızlı ve acele adımlarla çık sefere
nefretini sığdır içine
öfkenden daha ağır
daha çok sevgini koy
sanki bavul değil de dağ taşıyormuş gibi

gitgide kollarının takati kesilecek
omzun çıktı çıkacak gibi
varacaksın son istasyona...
sitemler, kırgınlıklar, küsmelerinle
birkaç huzur
birkaç sevdanla
bavula koyamadıklarına üzüleceksin
bu yüzden sadece

Allah'ı dert ortağın bil
bu yüzden sadece
Allah'ı derdine şahit tut

bu yüzden
kanadından kopan bir tüy gibi sessizce
ve sakince düşülen uykuları nicedir kaybetmiştin
kalınca bükülmüş bir organla
yüreğinde kendi arzularını bağlamıştın
düğüm üstüne düğüm atmıştın ya
hani..

sarsılmıştın gitgide iyiliğin koordinatlarında
bir teşekkürdü bu yüzden her gülümseyişin
nezaketçe bakışın
içten bir merhaban
gönül almaların
bu yüzdendi hani...

kat kat sevgi biriktir
biraz da dualar için
şükürler ve teşekkürler için
dosya dosya güzellik biriktir hem de
elinden tuttu mu bir kez yükseltir Allah
yükselttikçe
yüceltir...

ay batsın
gece haline bürünsün her yer
iç içe, üst üste, omuz omuza,
nefes nefese ilerlemeye başla
bir akıntıya, bir girdaba kapılmadan
fısır fısır seslerle
daha doğrusu küçük sesli bir sükutla
aynı harflerle ilerle
korkma...

alnını yeşil seccadeye değdir
tam bir cezb halinde
hiçbir şey duymadan
cennet bahçesinin toprağına değmiş gibi
saniyelerin içinde dirilen asırlarca sanki
dakikaların içinde uzayan saatlerce
içten gelen o zikri duyar gibi
bütün tortularından temizlenir, paklanır gibi
günahlarından arınır gibi

kaybettiğın gerçekler buzdan aynalar gibi
kırıldılar acımasızca
vuruldu en ince yerinden sevdiklerin
dramının perdesinde başka aktörler
sahnelediler oyunlarını

neyin miras kalacak sonralara
ne işe yarar doğru değilseler
eğer...

uzak özlemlerini gözyaşlarına bandırdın
sırılsıklam oldu umutların
sükutuna gömüldü hayallerin
önce denizlerin geri çekildi
sonra bereketli toprakların çöle dönüştü
bulutların yağmursuz şimdi
mevsimlerin rüzgarsız

ne oldu ki
avuçlarında dua , dizlerin üzerindesin
sesin sanki dünyanın en içli yalvarışına dönüşmüş
dudaklarından çıkan kelimeler
yakarışına yetişemiyor

heyhat ki heyhat
daha ne rüyalar görecektin hani
aynı gecenin içinde o kutlu beldelerde
gözyaşları dökcektin seller gibi
üzerinden uçacaktı eabil kuşların
ezan-ı muhammediler dinleyecektin
rükuların secdelerin...teşehhütlerin olacaktı
selamlar verecektin sağına soluna
dualar gönderecektin yedi kat semaya
hani...

redfer

İlyas Kaplan

Koyu ay bardaklarından çıkan dumanlar

nedense bu sabah içimde tuhaf bir istek var,
kopup gitmek istiyorum uzaklara,
uzakların gizem dolu hallerine
geçmişten gelen her ağaç dalı gölgesine

cümlerler geziniyor beynimin kalıntıları arasında
garip bir tempo ile dudaklarımdan dökölüyor mırıltılar...
bir su kenarı, bir deniz rüzgarının serpintisi
içimde sahipsiz düşüncelerin titreyişleri
bir beklenti sonrası hayal kırıklığı,
yalnızımsı düşüncelerin sahiplenemediği bir sürü istek yığını...

deniz kokusu sarmış havayı
hep ondan izler kumsalda
acısız, kurak gökyüzü
sadece mavilikler sarsıyor zihnimi
mavinin kokusunda dolaşıyorum

mavi ışıklar dolaşıyor denizin üstünde
gözlerimin ıslak bakışlarında
nefesimi tutturuyorlar bana...
öfkelenmem için
derin bir soluğu içimde zapt etmeye çalışıyorum
deniz suyu çoğu zaman özlemlerin gömüldüğu yer oluyor

ağlamaklı ayrılıklar düşmüş ömrüme
kaç köşe kaç bucak dolaşsam da bitmez
biraz tuz bastım yüreğime,
salınsın umutlar diplere doğru...

nefessiz yaşıyorum içimde
tuhaf ve iri dalgalarla
ciğerlerim sarsılıyor

her gecenin kuytuluğunda dolaşırken
parmak uçlarımı ısıriyorum...
canım yanıyor,
içimin kanayışına aldırmiyor,
koyu çay bardaklarından çıkan dumanlar

redfer

İlyas Kaplan

Koyu mavi

gözlerimden damlıyor bir garip hüzün
topluyorum kimsenin göremediği yalnız bana bırakılan yarınları
yüreğimi yararcasına üzerime düşen temmuz sıcaklığını
geçmişin hesabını yaparken ve susarken

fısıltılar dolaşırken kulaktan kulağa
zihnimin tavanına bakan canlı cansız yüzler görüyorum
içimde mahrem sandığım bir çok şeyi
toprağa, suya, havaya gömüyorum

kalbimin ellinci meşalesini yaktım
gecenin hoyratlığını yanıma alarak
tanıdığımı zannettiğim caddelerin ademleri bir de
yaşı tutmayan tozpembe umutları da

ne acı hala hayatın ipine sarılmış olmak
koyu bir maviliğin içinde gözlerim hep uzaklarda
izlerini keşke sülebilsedim geriye kalan hatıraların
zamanın hangi kıyılarına ve hangi uçurumlarına bıraktığım

adı konmamış alevlerden kaçmak da yalan artık
menekşe kokulu duygularımı yoran bu şehir bana acımasız
sokak ışıkları yanmadan daha da geç olmadan
tükenen umutlarımı da alarak gidiyorum

REDFER

İlyas Kaplan

Köhne istasyonun kilitleri

yaseminler serpiştirilmişti iki gece arasına mavi zamanlardan
savrula savrula büyümüşdü buğday başakları
gelen yıldırımdı ,şimşekti, gök gürültüsüydü
yer ile gök birleşince denizdi sisti
pas tutmuş kilidin nefesindeydi lamekan

en lacivert dokunuşlardan
kırık kadehlere doldurulmuştu ayazın dondurduğu su
yeni baştan. çöl yangınları üstüne yağmurlar yağmıştı
gözyaşıyla ıslanmıştı içe işleyen ılık nefesler
sırrı kırılmış ,dağılmış yüzlerin üstüne vurulmuştu binlerce mühür

ateş sardunyaları ,gül dalları ,gökte ki parıltılardı
altın yaprakların gelip geçenin gözlerinde yansıdığı
birini beklemek kadar yalnızlardı, dönülmez akşamın ufkunda...

dar sokaklarda küçük eski evlerin duvarlarına
ölü pencerelere baka baka saatlerce ol karanlığı ısıtanlardı
çağıl çağıl yürekleri ısıtanlar

taşan nehrin çağıltısıydı , içinde bir kara sevda sarhoşluğu
tamburun sırma tellerine yadigardı kutlu yürüyüş
dönüp arkaya bakmadan çıplak kalmıştı sokaklar
bulanık bir hatıraya dönüşmüştü şehir

her hikmetli hicretin yolu var , yolun yolcusu vardı , yolculuğu vardı
öyle bir seyahat ki içe doğru emin adımlarla ,
öyle yakın, öyle parça, öyle aynı alınlara çiziliydi
yüzünü nereye çevirse kaderi hep aynı vakitlerin

ay ışığı gölgeler büyötmüştü gecenin sinesinde
içinde karanfil kokusu ,gül kokusu sonsuz sükûnet bahçesinin
ötesi hayal yine öylece ılık rüzgarlar esmişti ikindilerde

ne olduğunu bir anlatabilseydi köhne istasyona vurulan kırık kilitler
zindanlarda tullenmiş bir mekan iken
uğruna kurban iken uzak enlemlerde doğan güneş
her dakikası hep bir vuruşmaydı, hep bir mücadeleydi, hep bir savaştı

yüzü sonsuza açık , çift boyutlu bir meydandı işte

redfer

İlyas Kaplan

Köleler sadece tanıklık eder

rüzgarların önünde tozlara karışmayı çok isterdim

var olmanın dayanılmaz bir yük olduğunu benden daha iyi kim bilebilir
iradem hep başkalarının elinde
hüzünler soluyorum tek mevsimlik
sıtmalar bulaşmış ciğerime
üşüyorum...
hiç kimse duymuyor çığlıklarını

niceden ve nice gecelerle beraber
kalabalık kentin kaldırımlarında dikenler batıyor ayaklarıma
sancılar batıyor kimsesiz vakitlere
yüreğimde yanıyor mülteci acıların kandili
bir ömre bedel mızraklar saplanıyor yüzlerce kez
en zifiri kuytusuna bırakılıyor hüzünler
ateşe tapınan pervaneler gibi yana yana

kulaklarımda çınlayıp duran , durmadan sayıkladığım
yaşadığım onca macera
duğ ağacının lanetini sorguluyor vicdanım
kendimi sınav veren bir öğrenci gibi hissediyorum
bir kez daha yüksek sesle haykırıyorum
hep anlatmak istediklerimi...

acep kimler peşine düşecek ...
sır kapısının şifresini öğrenmek için...
kara harflerin arasına karışmış abı hayat sırrını
üzerine tam elli beş yıl güneş doğmuş
ebediyen saklanmak üzere asude bir uykuya yatmış gibi

fikir söylemeye hakkım yok
köleler sadece tanıklık eder
mecburum üzüntü kırıklarını tohum diye saklamaya
sayısınca baş versin diye her bir başak
matemlerden, hüzünlerden
gözyaşlarından avuç avuç

yüzlerce kez ölüp, yüzlerce kez dirilen saklı sevdaların
en son duygusu en son kafiyede yitirildi
kavalcı köyün faresi çalıp götürdü
en son gemi ufuklardan geçmeden,
şehrin sokaklarına düşürmeden
yağmur bulutlarındaki hüznü

küf kokan bir odada uykusuz geçiyor geceler
sürgün bakışlarım mühürleniyor caddelere
şehrin günahkar kaldırımlarında masum tüm hayallerim
bir kapının anahtarını çevirmek kadar yakın
gece ebedi bir sırrın adını kulağıma fısıldıyor ...
ölesiye uyumak istiyorum ...

redfer

İlyas Kaplan

Kör olası

Tenha çıkmazlarda tövbecarlık artık faydasız
Demir atmışız gönül limanına en karasından
İlla gözyaşı dersin yüreğimizden onu da akıtırız

İlla ağıtlar mı her ayrılığın ardından
İstedğin bedel mi istediğin çile mi
Baştan söyle ey sevgili
Bu yüzden zehir her gün
Yutmuşuz damla damla bir deniz dolusunu
Yakar geçer her nebzesi

Mateminle ıslanır kahır yüklü düşlerim
İlla çürümek mi gerek dehlizlerde
Hüzünler vururken katran karası geceleri

Kör olası bir yürekte
Yeni bir ölüme yeniden doğmak
Bir gül kokusuna vurgun onca yıl
Heyecanları kadar sıcak
Tutsaklığına sadık kalmak yetmez mi

redfer

İlyas Kaplan

Köy bazen ıslak serin bir sonbahara uyanır

ışılıtlı ahşap evlerin pencereleri
güneşten aydınlık
ömürden bir nafaka
timsali cennet
köy görüntüleri

ahşap evlerle sıralanmış taş sokak
köyün meydanına inen ana yola açılır
yoldan gelen her ses bir haber gibidir
yaşmaklarını ağızlarına kadar çeken yaşlı nineler
ağır aksak sese doğru yürür,
sokağın başında beklerler haberi

zaman elma ağacının altında durmuş acelesi yok
hayatın gailisine ağyar öylece bekler
elindeki kahverengi tespihiyle hakkı dede
tespihten aldığı her taşta yol buğulanır
başka başka zamanlara
başka başka mekanlara götürür onu

bir hüznün gelip geçmesidir
belki zaman
damlayan suyun sesidir
eriyen kar sularıdır belki
koca bir nehir kadar muammalı
akıp giden

köy bazen davullu zurnalı bir düğün alayına çıkar
önde asker gibi sıralanmış erkekler
arkada gelini almanın mağrurluğu yüzlerinden okunan kadınlar
gelin yürür
etrafındaki kalabalığa inat yalnızlığıyla yürür

her bir adımı hayaldir
her bir adımı gerçek
bir adımı annedir, bir adımı genç kız...
köy bazen dut ağaçlarıyla dolu büyük
mutlu bir bahçeye çıkar
bahçenin kenarındaki arktan akan suyun sesidir
ahalinin konuşmalarına karışan

bir fısıltıya dönüşür akşamın son demleri
el değmemiş pak bir saflığı saklar
ne kıpırdar
ne iç çeker
ne de alıp verir nefes
kuytu köşelerde

köy bazen
müjdeli bir doğum haberini bekleyen tedirgin bir kalabalıktır
bakışlar endişe dolu
bir oturup bir kalkan

durduğu yerde duramayan
volta atan bir kalabalık...
uzun yol yorgunu
efsunlu alemin sırlarının kokusu üzerinde
mucizevi bir yolcu beklenir

ve sessizliği delen bir bebek çığlığı
rahat bir nefes alır bekleyen kalabalık
konuşmaya gülüşmeye başlar
kimileri sevinçten birbirine sarılır
gökyüzünde pamuk gibi dolaşan birkaç bulut da eğilir
selamlar ahaliyi

yeniden dirilme gününde yükünü atan yeryüzü gibi
atmıştır anne yükünü
canına candaş, yoluna yoldaş gönderilmiştir
Yüce Yaradan'dan
ve bebek ağlar yeniden
sıcak anne kucağına gömülür
bu vakitten sonra artık o da bir köylüdür

köy bazen ıslak ve serin bir sonbahar sabahına uyanır
sessizdir etraf
bir hızlanan bir yavaşlayan
yağmurun çitirtisinden başka ses işitilmez
yer ve gök sabah ezanıyla inler
akşam ezanıyla kendine kapanır
köy bir bayram sabahıdır
gülen yüzlerde hoş bir selamdır
üşengeç kelimelere sığınmış
bir cenaze evidir bazen

köy insanların az ağaçların çok olduğu
sözlerin kısa, susmaların uzun olduğu yerdir
varlığın kıymetinin iç huzuruyla idrak edildiği zamanlardır
hasretler gerçek
özlemler gerçek
insanlar gerçektir

redfer

İlyas Kaplan

Köy rüyaları

geceler sığındığı zaman o efsunlu köyümüze
ağaçlarından fişkirir bize benzeyen çehreler
fisıldanır yaşamın tilsimi bütün yapraklara birden
çocukluğumuza üflenir masmavi ümitlerimiz

istikbalin ufukları bereketler doğurur
çiçekli tarlaları o bir kadar masum
bir o kadar diri aşılmaz görünen tepeler
pürüzsüz adeta ormanın örtüsü
iki cennet arası rüyalar görür gibi
her an tadarız cennet nimetlerini

iç içe patikalar hep yollar bizim
boz bulanık görüntüler
ne kadar kirlenirlerse kirlensin
bir kez daha ufukta altın sarısı bir dolunay
o büyülü ziyasıyla ışık sunar köyümüze

aşk ölçüsünde severiz toprağı
bazen yaz günlerinin hararetiyle bütünleşir
bazen şebnemler gibi bahar çiçekleri açarız
diriliş kasvetini delerek uhreviliğın
bazen feza iklimleri alıp getirir
bir sürü sürpriz hayatımıza
gönüllerimizde gökler ötesinin sefasını yaşatır

en nadide manzarası ilkbaharında
tasavvurumuza dünya kadar kapı aralanır
adeta bir büyü bizi çok sıkıldığımız zeminden
doyumsuz bir aşkın yolculuğuna çıkarır
nameleriyle ufkumuza yeni renkler katarak
bir balonla bir zirveden diğer bir zirveye uçarak
geçiyor sanırız kendimizi yeni bir dirilişe

yanımızda salınan otların gölgesinden geçerken
ovaların içinde ibretli bir coşku
hep sevgili kalacak o engin çağlayanları
vadilerinde kıvrıla kıvrıla o denli sarhoş
gökten inen yağmur damlaları
sonbaharın bu zamanları
doyum olmaz tenneffüs edilen hazzın tadına

nurudur dağ başlarında sisi dumanı
kar olur dökülür toprağımıza haşin ve masum

gökten inen o semavi renk cazibesi
edasıyla giydirir büyüsünü ruhumuza
her dem taze bir o kadar tılsımlı
hasreti ve hicranı aylar boyu

yeniden bir itibar kazanır
sadece yüreklerde sezilebilen hislerimiz
her gelişinde yepyeni bir haz
hemen her zaman bir kış edasıyla
sonra içimizde bir hazan duygusu bırakır

yarınki ümitlerimize can verir
hayat bahşeden suları kabardığında
yüksek debili ırmağı karşısında
elbette kaçınılmaz bozgunlar yaşarız

yerleri gökleri dolduracak o azgın selleri
gece gündüz değiştirir zeminleri
ama kutup yıldızı hep aynı yerinde
nazarında arz ona göre şekillenir
elim bir mazi var bu köyün hayat hikayesinde

redfer

İlyas Kaplan

Köy rüyaları görüyorum her gece

bir köylü olarak büyümenin
kıymeti daha da artıyor gözümde bu devasa şehirde
öpüyorum ellerinden büyüklerimin
kocaman yüreklerinden

bugünlerde biraz efkarlıyım
artık kaleme sarılıyorum çoğu zaman
temize çekiyorum geçmiş
klavyenin tuşlarından teslim alıyorum harfleri
her kelimeye yeni bir karakter
yeni bir şahsiyet
yen bir ruh iliştiyorum
masanın تنها bir köşesinde
kağıtla yeniden buluşmayı bekleyen
bir eski zaman seyyahı gibi

her şiir,
her hikaye tanıklık ediyor zamana
dünyamı nasılda renklendiriyorlar
yorgunluğun biraz istirahatla atıldığı yerlerde
gönül hanem
bambaşka bir efsunla boyanıyor

mesela ta uzaklarda
o uzak köylerde birileri
bir şeyler var
bakıldığında
oralarda çok şeyin olduğunu biliyorum
daha da yakınlaşınca
herkesin gönlünde bir özlem
ve hasretin olduğu gibi

kaç yıl geçmiş,
nereye gittiğine dikkat etmeden
geçip giden hayatı bir ihtiyara sormak gerektiğini
ondan öğrenmek gerektiğini köy hakkında her şeyi
yağmurun sıcaklığını
yazın ayazını
ağaç altına düşen sarı yaprakları

devasa ormanlarında kaybolup
yeniden kendini bulmak için biçilmiş kaftan orası
beni o dağ köylerine bağlayan aidiyet duygusu var
ciltlerce söze sığmaz
gönlüme sığdırdıklarım
toprağından, gökyüzünden , geçmişinden

köy rüyaları görüyorum
yaban kırlarına düşüyorum zaman zaman
güneş doğuyor üstüme çılgın sevinçlerle
mehtaplı köy gecelerinin kucağında,
geçiyorum izlerimden taşkın nehir gibi

yalçın kayalara yapışmış kor bir bakış gözlerim
günün sıcağından yangınlar düşüyor üstüme
ufuk çizgimin her noktasına.
anlatılamamış dünyaların yalnızlığı gibi
issizlik kaplıyor gökyüzünü
seneler geçse de özlüyorum
aklıma düşünce yutkunuyorum hala

fırtınaya hazırlıksız bir göl olsun istiyorum her sabah
damlalar düşerken
hayalim ıslanmış olsun istiyorum köy yağmurlarıyla
üzeri kalın harflerle yazılmış bir mektup
kırmızı mühürle kapatılmış olsun istiyorum üstü
bir gün döneceğimi bildiren

yere serdiğim seccadenin üzerinde namaz kılıyorum
başkalarının sesleri
başkalarının düşünceleri
başkalarının değer yargılarından uzak
Mevlamla baş başa dua ediyorum
tekrardan o köy hikayelerini yaşamak için

vadiden yukarı çıkıldıkça köyün manzarası nefes kesici
güneşin batmasına yarım saate kala
alacakaranlıkta kızıl renkler
olanca dinginliğine rağmen caminin etrafı huzurlu
kulağa çalınıp insanı uzaklara götüren sesler
yıllar içinde biriken tanıdık hikayelerden

irili ufaklı sayısız evler serpiştirilmiş dağın eteğine
hepsi huzur adresli
mütevazî insanlardan teşekkür etmiş ahali
içleri devasa heyecanlarla kuşatılmış
adeta coşkun akan dicle ve fırat gibi
birbiriyle kenetlenmiş
hepsi zinde hep taze

alıyla, moruyla, sarısıyla çeşit çeşit kirazlar toplanır
akşama kadar
sepetlerin ağzı çatılır
batıya kaymış güneşin kızılığında
veda edilir bir bereketli güne daha

geniş avlulu evler peş peşe
hepsinin bacasından dumanlar tüter
buğulu gökyüzüne doğru
evlerde sobalar yanar
üstlerinde tıngırdayan ıhlamur demliği
köy ekmeği ocaklarda

gök homurdandıkça köylerde

her ev gökyüzü gibi içine kapanır
sofralar, sohbetler içerde kalır hep
kilitlenir kapılar, pencereler
içerde yaşandığını gösteren tek şey
bacadan tüten gri dumanlar

yağmura karışır sırlı toprak kokusu
kahverengi tespih şıkırtıları arasında
şehirden, debdebeden uzak
çarşı pazar telaşının olmadığı
başka yaşamlara ait bir arzda
rüzgardan başka her şeyin durduğu
sadece yaprak hisirtilerinin konuştuğu bir yerde
insanlar sus pus

homurdanan gökten nasiplenir
yolun başındaki incir ağacı
vazgeçer yapraklarından
dallarını kendine ev yapan guguk kuşundan
incir kokulu yaz akşamlarından vazgeçtiği gibi
sonbahar mevsimi

duvardaki saat
başka bir alemin vakitlerini gösteriyor
benim için gece olan saatler gündüz
gündüz olan saatler gece
yirmi dört eşit parçaya bölünmüş nabzım
sükunet içinde çarpıyor

zihnimde bir ses müezzinlik yapıyor köyün camisinde
işte o an ruhum neşeleniyor
her vakit sabırsızlıkla bekliyorum o müezzinin sesini
buğulu gözlerle

kur'an okuyorum
mushafı yüreğimde taşımanın mutluluğunu yaşıyorum
gözyaşlarım geciktiriyor bazen
kalbimin derinliklerine ulaşan ezan sesini
o ezan ki
tutup kolumdan götürüyor beni secdeye
edalı tavırlar takınıyorum
her teşehhütte ikrar ediyorum müslüman olduğumu
günde beş defa

yeniden öğreniyorum
yazı yazmayı, resim çizmeyi
şiiirlere mana akıtmayı
inceliği, zarafeti ve nezaketi
yeniden öğretiyor bana köyüm
adam olmayı

redfer

İlyas Kaplan

Kurak yangınlar

avuçlarında menekşe mavisi çiçekler açar
aşk kókar zamanın tüm parçacıkları
ay ışığı umutlar indirir öteki göklerden
aydınlık...bir elif miktarı
aşk miktarınca iki yürek
eriyen hayat içinde
bir tek sen kalırsın

birde senden kalan onca hatıra
onca sancılar ruhumun karanlık dehlizlerinde

yağmurlar düşer hayali bir göğün bulutlarından
gün doğmadan önce
yıldızlar batmadan .
kurak yangınlar taşıyan göğsüme
birde senden sebep duyguların onca isyankarlığı
kaybolur şah damarımda
en uzağın ,uzağında
40 derece yokluğun

aklımdasın bir kar taneciği kadar soğuk
kaç şubat acısı,kaç zemheri düşü
kaç kez adın sayıklanır
kaç kez hasret ateşi yükselir elif diye
incelmiş sinenin çeperi çatlamak üzere

her kalp atışı sonrası
damarlarıma vura vura sen geçersin
bir kan damlası kadar sıcak

zırdeli gönül utancından suskun,
pusandan geçer bir elveda
şehrin sokakları kırgınlıklar içinde
sancılı bir aşkmış meğer
bin külçe özlem ...
evvel zaman içinde
bir varmış ,
bir yokmuş

şarkılar söylenir zaman geçer
şarkılar söylenir gözlerim de yağmur
ilk yenik düştüğüm savaştan kalma
sana benzeyenler

müptelan artık kaç kez ,kaç vakit
zehir zemberek saatler
hep aynı nakarat ,hep aynı sözler

bütün rotası sana içimde ki yolculuğun
var değil,
yok değilsin
uzak değil ,

yakın değilsin bu akşam...

redfer

İlyas Kaplan

Kurşun yarası bakışların

bilmiyorum yolunda ruhumun kaç kez kaybolduğunu
bilmem evvelinde kaç kez güneş doğmuş
bilmem ahirinde kaç kez ayazına tutulmuşum

yüreğimin zincirleri çözülnce
kördüğüm kör kütük sarhoş düşünceler
bilmiyorum kaçınıcı tutsaklığım
oysa ne muhabbetler görmüştü odalar
kırmızı şarap tadında ateşler söndürmüştü dudaklarımız

ufkumun mavi boşluklarına özgürlükler doldurmuştum
azabına duçar kalmıştı yedi rengin çığlıkları
kırk parçaya sarılmış gönlümdeki ışıkları
bilmem aynalardaki ucube korkuları
bilmem kandili sönmüş geceleri

beyazına saklanmış saçımın sırlarına inat
çile kapısında yağmurlar gözyaşıyla ıslanır
bildiğim tek şey kurşun yarası bakışların

redfer

İlyas Kaplan

Kurşunlar vuruyor saatin on ikisini

oysa olsaydın
öyle yanımda olsaydın
ne kadar zor
derin bir hasretin üstesinden gelmek
tek başına

sebebi malum duyguların onca çokluğu
en uzağın uzağında yokluğu
göğsüme kurak yangınlar taşımakta
yıldızlar batmadan önce

hep günmüş gibi
hiç olmamış gibi
...kadar çok zaman olsaydın

bir kan damlası kadar sıcak
damarlarıma vura vura sen geçersin
kaç kez
aklımdasın kar taneciği kadar çok
kaç şubat gecesi,
kaç zemheri düşü gibi soğuk
kaç kez üşütüyorsun
her ne varsa
cümle ağırlığından daha çok
yokluğun

zırdeli ruh
saatler çılgın,
iki rakam arası akrep şaha kalkmış
jet hızıyla geçiyor kalp atışları
incelmiş sinemin çeperi çatlamak üzere

uçuyor kehkeşanın parıltılı kentlerine
öncesiz iz bırakıyor
koca bir buse bırakıyor
saatlerin tutuşmuş yelelerine

ütopyalara umutlar salıyorum
aşk için
sevgi için
kurşunlar vuruyor saatin on ikisini
alaca karanlıklar düşüyor üstüme
geceler düşüyor şimdi bir bir

aynı dūřlerin elinden tutan
aynı hayallerle mavi sürgünlere yürüyen
yürekte ki sevdayı öldürmek
büyük suçtur bilirsin

oysa bir ses ile başlamıştı her şey
oysa denizler ve gökler üstüne yeminler ederek
iki beyaz güvercin gibi
karanlığın üstüne kanat çırpın ikimizdik

şarkılar söylüyorum son vaktinde gecenin
zeytin karası gözlere uzun uzun bakarak
bitmesin diye büyüşü
zaman geçmesin diye

dalları kırık portakal çiçeği gibi
düşersen tükeniriz ...bilirsin

hep günmüş gibi
hiç olmamış gibi
...kadar çok zaman olsaydın

redfer

İlyas Kaplan

Kurt puslu havayı sever

sen adi bir tetikçisin sadece ey kalleş
alçak ve korkak bir işbirlikçisin...
namertsin...
sen beyni afyonlanmış,
yüreği taşa dönüştürülmüş bir canavarsın...
haşhaşiler gibi...

ihanet evet ihanet açıkça görülüyor
milletin sinesinde kopmuş alçaklar
yedi düveli bir arada
mesele asla kürt meselesi değil
gaflet içinde değillerse, ihanet içindeler...
bir şer ittifak ki devlete karşı
içeriden dışarıdan kumpaslar

masum insanları parçalayan bir alçağın ardından gözyaşı dökenler...
soruyorum sizlere hey...
ekranlarımızın şirin yüzleri..
köşelerinde kalleşçe haykırırlar
charlie hebdo saldırısında dünya charlie oluyordu
neden bizim başımıza bir şey geldiğinde
mehmet, ali, ömer olan yok?
ne lanet bir tezat bu!

hele bir düşünün!
terör fitilini ateşleyenler
kurt puslu havayı sever biliyorum
siz kudurmuş kurttan da betersiniz
çıldırılmış olmalısınız
çılginca eylemlerin heyecanını yaşamak için beyinleri afyonlananlar
dün gubar cudi dağları şimdi de sur, silopi cizre tanık bu it sürüsüne
yüksekova, şırnak, nusaybin ...
Türkiye'nin canı yanıyor, anaların yüreği

ankara'da bomba patladı
herkes donakaldı
ağlıyordu Kürt Hüseyin
Türk Hasan da ağlıyordu
ağlayan Arnavut, Kürt, Türk'tü
bombayı patlatan kimdi...
oyun açık oyun eski
çelmelendiğimiz, tökezlediğimiz yer orası
vatanlarını satmaya hazır bir sürü hain
acımız ve öfkemiz büyük...

tek amaç, kafaları karıştırmak,

korkular, endişeler, vehimler yaratmak
yönetenlere güvenimiz azalacak..
kendimizi güvende hissetmemeye başlayacağız
mecbur kalmadıkça evden çıkmama yolları arayacağız
hızla ekonomiye yansiyacak.
binlerce esnaf sıkıntıya düşecek.
ekonomi inişe, dolar çıkışa geçecek..
tadımız kaçacak..
öfke duymaya başlayacağız..
biçağın sırtı gibi kin, öfke ve nefret

vatanımız, ortak irademiz, coşkumuz,
hayallerimiz hedef alınmakta
sabrımız zorlanmakta,
öfkemiz provoke edilmekte
direncimize kurşun sıkılmakta
evlerimizi, sokaklarımızı, köylerimizi, şehirlerimizi bölünüyor
bu, nasıl bir iğrençlik,
nasıl bir hastalık,
nasıl bir ülke düşmanlığı böyle
intikam naraları, sevinç naraları atılıyor
katillerin elleri kanlı
onları destekleyen medyatik akademik züppeler
en az onlar kadar kirlidir vicdanları

işte bu yüzden
yuh olsun size
rezilliklerinize, ihanetlerinize, alçaklıklarınıza
kuduruyorsunuz... kudurdukça ...
yine bozulacak hesaplarınız
tarihin karanlık sayfasında yer alacaksınız

ya ölüm, ya kaos
rüzgar eken, fırtına biçer diyenler
biz sizi tanıyoruz ey katiller
sizi besleyenleri de...
ihanetin bini bir para...
iplerini elinde tutan o alçak güçleri de
haince saldıran siyasetçi teröristleri de
rüzgar eken de sizsiniz,
fırtına biçecek olan da sizsiniz

bu ülkede doğup büyüyen,
bu ülkenin okullarında okuyup sokaklarında gezen,
bu ülkede akademide ders anlatanlar var
mağdur gazeteci diye kariyer yapanlar
terörist savunusu yapmaktan geri durmayanlar

kimisi meşhur profesör
kimisi, tiyatrocü, artist, şarkıcı, striptiz
kimi kötü aşk romanları yazanlar
hepsi kandilin temsilcisi ...

sergilenen tavırlar, atılan sloganlar,
kurulan sahneler, oynanan orta oyunları
terörün bir başka hikayesi
ya da kısa versiyonlu bir film
zeka olgunluğu embesil düzeyinde
ahlaki derinlik ahmakça
çılgın bir akıl tutulmasının sapık bir ütopyanın ürünü
mağduriyet zirvalarının içinden süzülüp gelen
böylesi zeka düzeyinin eline silah tutuşturulması
akıl almaz bir felaket değil de ne

dağda kalmış anakronik bir örgüt
silahsız aktörlerin kaçınılmaz ihaneti
beyhude çabaların beyhude insanları
kan denizinde tefessüh etmiş bir halde yüzenler
daha fazla kan akıtarak
daha fazla can yakarak
daha fazla canlı bomba eylemleri
daha fazla arz-ı endam ediyorlar kallesçe, kahpece

başka bir yere bakıyorum!
içerideki İngilizlerin kıs kıs güldüğünü görüyorum...
Türkiyenin zorlu bir savaştan bitkin çıkacağına düşünüyorlar
karışıklık artacak,
tansiyon tavan yapacak
herkes bitkin düşecek
kanlı görüntülerle insanlar korkuya ve dehşete düşecek

hala bu ortamda bile titreyen sesler,
titreyen vücutlar
birbirlerine koşup sarılanlar
geceden evlerde sardıkları sarmaları
açtıkları börekleri pişirdikleri yemekleri
şehit evlerine ulaştırmaya çalışan bacılar analar
kocaman döner dürümünü yetiştirmeye çalışan kardeşler
bir o yana bir bu yana koşuşturan çocuklar
içten ve samimi bir çok sıcak görüntü
Kur'an-ı Kerim tilaveti, tekbir sesleri, taziyeler
şehitlerimize saygı ve istiklal marşı
ardından kahrolsun pkk sedaları ...

bize düşen de, dimdik durabilmek...

korkuya ve endişeye mahal yok
sabırla, cesaretle ve kararlıkla
her türlü ihanetin ve namertliğin üstesinden geleceğiz
yeter ki milletçe birlik olalım.
kendi vatanımıza, kendi devletimize
kendi hükümetimize sahip çıkalım...
hiç bir güç
terör üzerinden ülkemize diz çöktüremeyecek
vesselam

redfer

İlyas Kaplan

Kuşluklar geçiyor

istanbul yansıyor gözlerine
güneş renk renk desenler açıyor üstünde
koyu gölgeler arasından parıldyorsun

koyu mavi deniz
nasıl da çekiyor kıyılarına martıları
nasıl da ötmekteler avaz avaz
dalgalar ile çırpınırken sandallar
yağmur yağarken
aklımda sadece sen
sımsıcak avuçların kalıyor aklımda sadece

güneş doğuyor bulutların üstünden
öylesine yoğun boyuyor gökyüzünü
hafif bir rüzgar çıkınca birkaç yaprak ağır ağır düşüyor
öylesine içten uçuşuyor savrulan saçların
cadde ışıl ışıl
içime çekiyorum kokunu
ıslık çalıyor dallarda yeni kanatlanmış serçe kuşları

sessizliğinin sukutu başlıyor her seferinde
suskunluğunun özünden ümit sözleri tutuşuyor
ıglığı hiç susmuyor kalbimin
alevlerini harlıyorsun
şiddetli sıcakları damarlarımda
iyice kızışıyor kanım

lodos ürpertisine duğar duygularım
atıveriyor kendilerini baharın kucağına
yeni baştan
en baştan
sil baştan

iltica ediyorsun kollarıma
düşürmemek için tutup bırakmıyorum ellerini
gök ile yerin arasında saklı sırrımızı
ikimizin arasında kalacağına birbirimize söz veriyoruz
sevinçten dökülen gözyaşlarından kaç kez
sisli puslu ilhamlar peydahlıyoruz

söylenmedik sözler yerine sen varsın yanımda
sevdaya dair antlardan sonra
köhne zamanın direnci adına
gelip geçenleri selamlıyoruz kızkulesinden
ikide bir göz ucuyla

kaç kez şakağımı buladın saçlarının rengiyle
kaç kez uykuya daldık farkında olmadan
buharı karanfil kokan sözlerimiz kaldı
mecazları, fasılları ve yekpare cümleleri kaldı
aşka dair gizli günahlarla desenlenmiş
buket buket kurutulmuş güllerimiz kaldı

kutlu demdir elbet
bir ateştir elbet içimizde kaynayan
ve alev gibi yanan
avuçta bir yalım, gönülde bir yangındır elbet
dumanı ah ile çıkan

bitimsiz özlemlerimin yokuşlarından
kendi yatağını öpen nehirlerce akıyorsun
aşk tanelerini değirmen taşına bırakıyorum
kuşluklar geçiyor
gün geçiyor
gece olmadan akşamlar geçiyor

zaman saatini geriye alıyorum
ilk mesafesine en derin hislerimi
gizemli bir lütuf gizli güzelliğinin aynasında
çatlamış dudaklarında şarkıların güftesi gizli
yanaklarından dökülüyor yüreğinin matemli sesi

gel tarih düşelim şimdi
doğru milatlar başlatalım
kaç sene evveldi diye başlasın öykülerimiz
uzak hatıraların kucağına kasaturalı isimler çizelim
zamanın önüne düşürelim acılarımızı
baharda eriyen sırlarla taşalım
ucu mahşere çıkan yollara vuralım rotamızı

gel beraber yiyelim üstüne ateş sürülmüş aşk ekmeğini
zor bir hüznün saracak son dizeyi birazdan
içimize bir sıcaklık dolacak
sebebini hiç sorma

redfer

İlyas Kaplan

Kutlu selamlar gönderelim

ey can her gece avare
yüreklerimiz el ele tutuşup gitsin yıldızlı semalara
aşk şarkılarının nağmeleri nur içinde nur olsun
bir kez daha sabahlara yakın düşsün aydınlıklar
parıldasın her çizgisi tutuşan ufukların

ziyası pencerelerimizden gözlerimize vurup düşsün
duvarlardaki ışıklar şereflendirsın katran karası vicdanlarımızı
oturup seyretsin cümle alem nur-u cemalini

ey can sema merdivenlerinden başı öpülerek uğurlansın canımız
berdu- selam isteklerimiz sınansın bir bir
kalp tenine dokunsun nar yangınlarımız
kutsi bir nabzın toprağında dal budak açsın tuba ağacı
kurtulsun sırat uçurumlarında çırpınan imanımız

göğsümüzde duyduğumuz kalp atışları kadar gerçek
nabzına dokunduğumuz şah damarları kadar yakın

ey can mehtapsız gecelerde umutlarımızı yitirdik
yalnızlık içinde beklemekte sersefil özlemlerimiz
hicret güzergahından doğan güneşinle sineleri gel de ısıt
çağlarca akan ışığınla acıları sevince boğarak

gel ki cennet muştusu dökülsün yeşil yeşil
arşın gölgesi yansısın secdelerimizin üstüne

ey can kanayan kalplerimiz ölümü hayata yeğ tutsun
vahşilerin mızrağı ıslık çalarak delsin geçsin ciğerlerimizi
bir heykel gibi soluk almadan parçalansınlar
yankılsın gök kubbede nefes alıp verişlerimiz
ila nihaye yedi kat gökten gözyaşlarımız süzölsün
yasını tutsun karalara bürünmüş gecelerimiz

cenneti ala ile yüzlerimizi aydınlatsın zümrüdü anka kuşu
kanatlarında sancağın, pençelerinde ümmetlik mertebesi

ey can ısıtsın ruhumuzu ,mahyalara sığınan süreyyalar
maşukunu bekleyen yeşil minarelerimiz kaldırsın ellerini
kubbelere karışan ezan seslerinden kurulsun dualar senfonisi
beş vakit dudaklarımız fatihalarla şad olsun
bengisu pınarlarından kana kana içsin rükülerimiz
kutlu selamlar gönderelim mavera ötesine

küllenmiş ümitlere umut sunsun yağmur kokulu rüzgarlar
ciğerlerimizin sessiz sızılarında bin teselli serinliğinde
biz mücrimlerin kirpik uçlarına dokunsun rahmet çiğleri

ey can yazgından incelikler serpiştirilsin alnımıza
gönül bahçemizde sakladığımız umut çekirdekleri filizlensin
hayallerimiz yeni bir bahara cemrelerle indirilsin
nazlı bir misafir gibi ağırlasın yeryüzü

nasiplenelim nisan rüyası görmüş kutlu doğumlardan
muhabbetinle aynı nehrin yatağına akıp duralım
yıldız yıldız ışıldayan müjdeler fısıldansın muştı göğünden

ey can senden bunca yıl uzakta iken
en mübarek bayramlarımız bize matem
kora dönmüş sevdalarımızın tut ellerinden
sevinçlere karışsın çoğalan ıstıraplarımız
müjdeli bir alev gibi yak ruhumuzu
bir anda yansın günahlarımızın kara sayfaları

gönül kandilimizin pasını temizlesin melekler
firdevs desenlerinden nur elbisesini giydirdin seherlerde

ey can binler öncesinden ecirler aksın ezeli özlemlerimize
bir huzme bıraksın kutsal emanetinden haşre dek
zambaklar anlatsın kış gecelerinde karla mücadelesini
feleklerden azade sırlar sırrına bir nebze erebilmek için

kum tanelerince ayrı mecralardan bir kervan yola çıksın
iklimlere mağlup sahralarda son bulsun en güzel yolculuk

redfer

İlyas Kaplan

Kutlu yol

gölgeler uzuyor güzün solgun yaprakların altında
eriyor vakit, kayıp gidiyor saatler
ağaçlardan kanatlanıyor serçe kuşları
çekiyor anaforuna teneffüs edilen her nefes

alaça vakitlerin hoyratça tırmaladığı
sağır vakitlerde bir çaresizsin
amansız kuyulara itilmiş bir yetim
elinden tutan yok, güneşin bile
loş kentlerde bir yalnız adamsın

başını kurtaramıyorsun göğü kana bürüyen
yıldızları karanlığa bulayan akşamların aldırışsız geçişinden

avuçlarında gül kızılı bir dua
nefes nefes solan hayatın özünü damıtmaya çağrılıyorsun
ellerinle elini tutamadığın sonsuzluğa
tükeniş rüzgarlarından uzak saçlarını
ahrete uzat şimdi

bir türlü aynalara sığmayan yüzünü
sonsuzluğa akıt şimdi

gözler yeni ayuntular arıyor renkli kuyularda
bir göz kapağının ardına savruluyor kimlikler
bir cehennem alev alev yanıyor
rahmet yağmurunun altında islanıyorsun şimdi
yalnızlığın alakasını sonsuz komşuluğa çeviren
kutlu yolu adımlıyorsun şimdi

birikiyor vuslat müjdesi
bekliyor sonsuzluk kodesi

kalbi olan taşlar taşıyor
kan pıhtısı duvarına çengellenen
ılık maviliğe dokunuyor heyecanlar
bir türlü içine sokulamamış
bir dip akıntı olarak ne kadar da uzak
haydi binlerce yıl boyunca yolunda yürü

yokuş yukarı çıkmak ta bir akıştır
gönlünce yürümektir

nasıl aslına dönmesin zeminler zamanlar
nasıl tutulmasın burçlar felekler
gök ile yerin arasında hangi varlığa adansın ya
ya hangi renk ile iltica etsin dallarına çiçekler

rüyada olsa ermesin mi
tennure kelebekler

hiçlikten kurtaracaksa izinde yürü
bütün zamanların en güzel yağmurunun
kalbe kilitlenen hemen her şey
bir mekana endeksli
delip geçen yakıp kavuran oklar fırlatıyor
düşmanın yakıcı siperine
o kadar derinden bir o kadar sessiz

inşa ediyor
gizli saklı mahşer arenasını

zaman üstüdür içimize kıpır kıpır sokuluveren
yağma edilircesine sıyrıldığımız kentler şimdi
bir garip yolculuk ,bir garip hicret ki
yönü ne güneyden kuzeye ne doğudan batıya
kalıptan kalbe, dıştan içe doğru

enfüsi cihadını
yeni ufuklarda sürdürmeli
kendine devlet olmaktan
kendine devlet edinmeye

sabaha uğra saba yeli
heceler yarım yamalak heyecanlar salkım saçak
kuşluk vakti ışıklar , gönlün ışığıdır

ele değmiş bir ele
cihanca cihan feda

redfer

İlyas Kaplan

Kuzeydeki sisler çoğalıyor yeniden

sonbaharın en ulvi zamanındayım artık
vakit yeniden akşam
sokak cadde yeniden tezyinat içinde

pencerem açık
ortaliğa saçılmış eşyalar
aylar boyunca
ince ışık huzmelerinin altında
her şey
yeniden tanzim ediliyor
bir daha hiç geri gelmemek üzere
yitip gidiyor sonsuzluğa

havada antik kokuların helezonları
defalarca
ayrı telden ve ayrı nağmelerden çalmada
zeminden asumana doğru

en fazla deforme olan obje benim
dimdik duran heybetli haşmetten eser yok
bu yüzden
gözümün önünde hayaller
geride bırakılanlar
soğuk uykusuz geceler

artık bana ait değil varidat
unsurlar değişmek üzere
damlardan kışın başladığını belirten dumanlar yükseliyor
ta uzak badiyelere
yedi kuşak memleketlere

karşısına geçip dinleyeceğim mütekellim bir ses yok
kendimce tekellüm ediyorum
kapıdan kapıya
pencereden pencereye
aynadaki silüetimle yüz yüzeyim
körükleniyor gönülde yanan ateşin alevi
pası siliniyor gamın kederin
köpüren hezeyanlar
baş kaldırış ile boyun eğiş arasında

yarısı ak, yarısı kara
çok eski bir hatırayla
çiziliyor hafiften tenim
kan sızıyor ciğerlerimden
kendimi namluya tetiksiz sürdüğüm
sustuğum zamanlardan

üzerinde bulutların aktığı şehir
gerçek hilkatıyla dikkat kesiliyor defalarca
amenna ve saddockna
aşkın en yücesi fısıldanıyor kulaklara

kalbimin nazlı çarpışlarından
duyuluyor çağrısı
duyuluyor tanıdık sesler
yer dinliyor
gök dinliyor
perdesine şemallerini düşürüp çekip gidiyorlar

sokakta mutsuz insan sesleri
yerli yerinde duran duvar saatim
sıradan anlamsız tik taklar
ekim sonu çalınıyor
yine sonbaharın bütün rüzgarları esiyor
bulutlar seyr halinde
ah etseler de
vah deseler de
sayısız biçimlere girseler de

kırılan camların yerine sararmış gazete kağıtları yapıştırılmış
yılların tahribatı ile aslı veçhesini kaybetmiş
fakr-u zaruret içinde asude bir ünsiyet benimkisi
bazen başını sokacak yer bulamaz olur erik ağacım
rüzgar ne yöne eserse o yöne eğilir
yağmur damlalı gümüş renkli dalları

neler neler değişmedi ki
değişimin kendisiyle birlikte
her birine veda etmenin heyecanı yüreğimi doldurmakta
duygularımın üzerinde tanımlayamadığım güçlü bir düşüncenin ağırlığı
dönüşü olmayan bir yola çıkışın sezgisini hissediyorum

adımlarım ıssız sokaklarda yankılanıyor
tan ağarıyor
henüz uykuda sabah
sağda solda, üst katlarda, pencereler açılıyor
tek tek
bakışlar
o harikulade gün doğuşuna takılmış

tutkular
dostluklar
şimdi bana ne kadar da yabancı
arka avluda itişip kakışmakta birileri
ıvır zıvır dolu çocukluğum

sonsuzla değin her şey mazi oluyor
saçak ucunda bir yağmur tanesinin
bir anın derinliğinde donması gibi
ağır ağır seyreden bir geminin içinde durmak gibi
insan hayatta her istediğini elde edemiyor
düşemiyor, yükselemiyor , yürüyemiyor

en zor olan köhne korkular

kabuslar çöküyor buz gibi kuşkulu bekleyişlere
küçücük basit bir şeye dönüşüyor her an

benim cesaretim sadece bir tür sarhoşluk
fiziksel acıların bitimine bağlı bir mutluluk
az sonra
sancılarımın üzerine çullanacak karanlık

odamın kapısı hafifçe sarsılıp gıcırıyor
bahar akşamları görüldüğü türden hafif bir rüzgar
sessiz adımlarla geliyor
yıldızları son kez görebilmek için pencereden
ta ıraklara fırlatılan küçük bir bakışla

bir göz kırpıştırma süresi kadar bile değil
içgüdüsel olarak bilmediğim yeni şeyleri idrak ediyorum
bütün maharetim
bütünsel ilkelere fer'i meseleler çıkarabilmek

ister kalpte
ister zihinde
kendilerine özgü revaç bulmuş
mağribimde kökleşip sağlamlaşıyorlar
o esrarlı ışık vaktin en uç noktasında
kuzeydeki sisler çoğalıyor yeniden
alçaklara doğru inerek

bütün tasarruflarıma riayet edeceğim
parlatıp aydınlatacaklar zihnimin köhnelerini
beyaz,sarı-mavi...
en az bir defa
en çok bin defa

nispeten ezbere geçecek yıllar
önceki fasıllar
sonraki baplar
her husus nefis-u-natıka ile ilgili

kalemin gölgesine bırakıyorum kelimeleri
kendisi vedâ etmek üzere
loş bir lambanın ışığında
aynadaki suretim

derin bir sessizlik hüküm sürüyor
bir tür sürgün gibiyim
galiba ben başka bir kuşağa aitim

redfer.

İlyas Kaplan

Küflü saatler

yangın

kıvılcımlar her tarafa sirayet ediyor
yakıyor alevleniyor
kabuslar içinde geçiyor zaman
birbirine girift hisler, garip ihtimaller
sabahı bekliyorum, güneşi bekliyorum.
hem ortalık aydınlanacak hem de ruhum...

enkaz

evleri yakıyor, ocakları söndürüyor, ortalığı kül ediyor
yeryüzü bir enkaz yığını
yeni güneşler doğuruyor vakit..
enkazın tam ortasından
doğuyor kurtuluş parıltıları nemrut dağının tepelerinden
altın sırmalı tellerini yeryüzüne yaymak üzere

yolculuk

hala çok uzun bir yol üzerindeyim
yeni ufuklara doğru yürüyorum mütamadiyen
yüreğimdekiler alt üst olmuş
hiç bitmeyen, sürekli bir heyecan içinde
kutlu zamanlara davetliyim

tutku

öyle heybetli bir tutku ki
kanatlanmış
bir sırrı keşfetmek üzere
ruhum yüce bir kuvvetin tesirinde
tepeden tırnağa kadar
eriyorum , harap oluyorum...

yağmur

gözlerim özlemlere kilitlenmiş,
yüreğim gayrı ihtiyari ateşler içinde
kesif bir hüzün anı bu
istisnasız herkesin yaşadığı
yağmur yağıyor çisil çisil

fırtına

tövbe etmeliyim...
ruhumda fırtınalar kopuyor
istifhamlara düğümlü
hangi tahsil, hangi bilgi, hangi görgü ile bunları çözeceğim
acizim, acziyet içinde
bir hakikat nuruna, bir hakikat ışığına o kadar muhtacım ki

davet

rutubetli, küflü , sefil saatler...
bir yanda uykusuzluk, bir yandan keyifsizlik,
ölü gibiyim
kutlu sevdalara davetliyim
bakalım gün doğmadan neler doğacak...

redfer

İlyas Kaplan

Kül olmak

yakıldı ateşe koşan pervanelerim
kül olacağından habersiz, sarhoşça
alevden uçurumlara uçan kelebeklerim

yüreğimi kuşanarak içimdeki ateşe koşuyorum
karanlıkta kalmış saatler çalmakta hala
paralarcasına çırpınıyor kalbim
ne kadar da yakın öte aşkların müjdecisi
eskiyen bir bedenden, tükenen nefeslerden

yanıbaşımda ki sonsuzluğa fısıldıyorum
aşkın en yanık türkülerini
kendini ateşe atanlara,
kendini ateşe attığını bilmeyenlere .

korunaksız kalacağımı bile bile,
geri dönüş için çarem olmadığını, anlayarak
ah olacağımı göre göre,
ateş'e doğru uçmak
geri dönüşsüz
teslimiyet içinde
yanmak usul usul

redfer

İlyas Kaplan

Küskün hayaller

bir yağmur ismarla gelsin
yağsın iliklerime kadar düşüversin her damla
kor alevlerle ısınan ,sıtmalara tutulmuş
ağır adımlar var kaldırım diplerinde

çocukluğumu avuçlarına bırakacağım
annemin ninnilerini
saçlarına yıldızlar, mutlu yarınlar takacağım
gözlerimin ferine umut serpen
hasretin düş bahçesinden

tutarcasına geceye doğru koşuyorum
sonsuzluğun koyuluğunda bir çığlık
mühürleniyor sanki küskün hayallere
karşımda ıssız göklere açılan bir pencere

zamanın arasına sıkışmış düşlerimi
sunmak isterim günah sayfasına
en hazin sonlardan biride
soyu tükenen gönül sızısı
elemimi bu denli hazinleştirir

şarkı söyle kalbimim yorulmaz sancısı
İçinde bir tutam gözyaşı olsun
yankısı olan yağmurlarla ıslanayım
mevsimlere sırtını yaslamış bir fidan gibi
doğmaya ve hayata ve aşka dair

redfer

İlyas Kaplan

La edri

güneşin batmadığı ve de gecenin bitmediği saatlere of
yine esirim, neticesiz med-cezirlere
müptelayım namütenahi sessizliğe
hiç vakit geçmiyor

düşerim denizlere
buz parçası gibi dağılırım ,darmadağınık
ruhumda hüküm süren acı sulardan alırım zehrimi
dalarım zifiri hayallere
yolcuyum zincirlendiğim rotasız gemilerle uzaklara

bir asma köprüde yürümeye zorlanırım adeta
fark edilemeyecek kadar küçük sarsıntılarla
ay dünyanın çevresinde dönerken
dünya benle döner

viran kentlerden çığlıklar duyarım
her an bir yerlerde kıyametler kopuyor olmalı
ezelden ebede akıp giden zaman sürecinde
rabbani bir rahmet
yepyeni cehennemler

bu şehirde en sevdiğim ninnilerin koynunda uyurken
gölgeme içimin voltajından enerji vererek
açarım sonsuzluğun kilidini
öncesinde yaşadıklarım
ve sonrasında yaşayacaklarım adına
tek kelime söylüyorum
la edri

bu sefer dik çıkıyorum
bir fatiha boyu yol almış, sel sebil ağlayışlarla
derunumda ki gezegenlerde
bir menzile varmış gibi

bir kelebeğin kanat çırpmasına benzer
ölümün kölesiyim
özgürlüğün tutsağı
gerisi la edri

zindan yüreğimde bir cellat
ölüme götürüyor ıslak kirpiklerimden süzülen damlaları
avuçlarında gül rengi sevdalarla
azabını çektiğim her şeyin
anlamsızlığına la edri

uçsuz bucaksız hayaller kurarım
geceler boyu uykusuz
şimdi en büyük yardımcım onlar
tutsaklıktan kurtulup arınmak için

ruhumun derinliklerinde
bir meçhul atlı kıracak tüm zincirleri
elvedalarla yürüyeceğim
sonra bitecek zaman
ve sonrası la edri

redfer

İlyas Kaplan

La faslı

bir şekilde
susuz yaz günlerinde
kendimizi pınarlardan su içerken hayal ederiz
aşık olduğumuz sevgili göz ufkumuza yerleşir
düşüncemize dokunmaz yağmur damlaları
yanılgı uçurumlarına düşerken

ihtiyar bir adam farz ederiz kendimizi
hazan bahçesine çoktan girmiş
ruhunun tenhaliğında konuk olur sessizlikler
kirinden pasından arınmış
bir kaç hatıra koleksiyonu
aynada solgun görüntüler
kulaklarda silik sesler...

bir şekilde
biteceğinden hiç şüphe yok
bütün planlarımız suya düşerken
bütün hedeflerimiz iptal edilirken
yapamadıklarımızı düşünürüz
bir dönem tembelliğimizden
ya da cahilliğimizden,
ertelediklerimiz aklımıza gelir
pişmanlıklardan sonra

ölümle her zaman yüz yüze yaşarız
bazen şiddetli darbelerle ümidimizi bitirir
bazen de kıl payı yakamızı kurtarırız ondan
ama bu oyunun bir gün

bir şekilde
pervaneler gibi bir mumun etrafında kanat çırparız
baştan ayağa yanarken bir yanda gözyaşlarımız
huzura sükuneti üfler alevlerimiz
kaybolur büyülü dünyalarda
sır olan şifrelerimiz

bir manevi tatmin hissine kapılırız
elest meclisinden
şefkat makamında bir gül dokunuşu yumuşaklığında
la faslından geçip illa makamına yükseliriz
raziyet kıvamından mistik mekanlara
zahirden batına doğru

bir şekilde
kalbimizden akar duygularımız
gerçeği görmeye engel bir hicap oluşturur
can-u gönülden iştihaklarımız
bir hikmete binaen

redfer

İlyas Kaplan

La yezale bir meyil bu

durdukça bu hengamede yorgun düşeceksin
bilmedikçe ruhun hakikatten sapacak
isteklerine hiçbir şey yetmeyecek
hiçbir şey sığmayacak düşlerine

gözden düşeceksin
iş-güçten düşeceksin
gönülden düşeceksin

düştüysen kalk öyleyse
düşsen de bir kaldıran var
tükensen de bir olduran var
rahmeti sonsuz ezeli olan var

gökten yeryüzüne inzal bu
cisimden moleküllere bölünme bu
ruhtan cisme dönüşme
yeni bir cana varış bu

güneş ufuktan doğarken
ay bulutların arasından yükselirken
dipdiri bir anlamla bakarken gökyüzüne
şafak söküp sabah olduğu vakit
hayat ve ölüm bu

doğru ile eğrinin çatışması bu
adalet ile zulmün muhasebesi
duyduğunda gidemediğin
bildiğinde yapamadığın
bir türlü yanına varamadığın
itaat ve tevekkül bu

bir topaç gibi yuvarlanıp duran
bir ot gibi yitip giden
umut ve heyecanlara
ilk adımı atmak bu

bir mevzi, bir nöbet yeri
sonuç alınsa da alınmasa da
zafer kazanılsa da
zafer kaybedilse de
duracağın bir yer bu
bekleyeceğin bir hal bu

tarlaya ekilen ekin
aşın ekmeğin azığın bu
göklere çıkararak burak bu
huzura çağırarak ses bu
vehbi her elemin sonucu
cismani her ahengin nutfesi
ilahi hikmetin bir eseri bu

hanı ana kuş içgüdüyle
yavrularının başında kanat çırpıp ya
yaratılıştan sahip olduğun merhamet bu
karşılıksız bağışlanan mükafat bu
mutlak bir ümidin bereketi
ezeli bir lütfün feyzi
kesbi her arzunun sebebi bu
sevinç duygusunun armağanı bu

tüm dönüşlerin devridaim ettiği zaman
sırların binlercesi etrafı sarmışken
en son bakılan yerde
bir dakikalığına bile olsa durmak bu

doğru yönü ararken bitap düşmüş
ayan beyan tüketilen zaman bu
iç alemde uyanıp yeşermek bu
zihinlerde çiçeklenme
kalplerde çoğalan ruhani canlanma bu

buzdan aynaların acımasızca kırıldığında
vurulup en ince yerinden düştüğünde
seni kurtaracak sen değilsin
unutma
sakın günahlarına, isyanlarına bakıp da
kendini ateşe atma

bambaşka perdelerde
uzak özlemlerin tam ortasında
peşinden sürükleyen bir büyü bu
unutma
yaptıklarını da sana veren var
seni yönlendiren var
sana imkan tanıyan var
rahmetten ümit kesme

ümit ile korku arasında bekle
kaybetmek de var, kazanmak da
her an , her lahza da
açık işaretler var
lahuti şafaklarda tüllenen
ufuklarda gözlenen müjdelere var
hiç tereddütsüz secdelerde bekle
bizzat sana vaat edilen sonsuzca zafer var

mevsimden mevsime
düşten düşe vaveyla bu
selam bu
zincirlerini kırıp azat olanlara
cilalı aynalarda yitip kaybolanlara

Rabbin huzurunda gözü yaşlı

kırılmak, incinmek bu
kurtuluş makamı bu
kul olmak şerefi bu
kusurlarını itiraf bu

ciğerde alevler can yakınca
eriyip su olunca
suyla alev birbiriyle karışınca
kaydedilmiş pişmanlık bu
geçmişini unutmak bu
Rahman'ın tevfiği bu

yürekte anlam kazanmış
bir kalp duygusu bu
la yezale bir meyil bu
ebedi ölümsüzlük bu
ademin havaya gark oluşu
fitri ihsan bu

redfer

İlyas Kaplan

La.

azat edilmiş umutlarım
lal olmuş gönül zindanlarında
eskimiş hatıralar
isteklerim su gibi berrak
hercai bekleyişlere
la...

derbeder heveslere laedri
ant içerim tüm yeminlerle
bilinmez sahilleri aydınlatır vuslat fenerleri
İstirap deryasına gemiler salarım dönüşüz

redfer

İlyas Kaplan

Lakin Şimdi kasımın ondukuzu

havada kar kokusu var ũŕŕmek kaĉınılmaz bir sonuĉ
kar yaĝıyor lakin Şimdi kasımın on dokuzu
viran olmuş bedenlere hŕzŕnler bırakıyor
ŕnce gŕk sonrasında toprak kıyametlere gebe

biriken hasret dŕŐleri kıyıları vurmakta
bir daha intizar yaşları sŕzŕlŕyor asumanlardan
beyaz renkli gelincikler kaldırım kenarlarında birikmiş
fecrin doĝmasını bekliyorlar kar suyu ile yıkanan
topyekun hazanlara meftun

evimin ŕnŕne dŕŐyor bahĉede koşarken ki gŕlŕŐleri
ĉınlayıp iĉeri giriyor yaşam ıŐıltısının kaĉkahaları
bilhassa bir taraftan birbirlerine attıkları kar topları
gŕkyŕzŕnden dans ederek inerken kar taneleri
ŕyle ki kar bulutlarının hayretine gidecek kadar
gŕnlerce sŕrecek galiba ahalinin dŕŐnleri

gŕkyŕzŕndeki mŕbarek bulutlar umarsız
hani neredeyse gecenin karanlıĝına yeminliler
hayata gŕzlerini kapatmıŐlar ŕlŕme ruhunu aĉarak
ayrılıĝın kopardığı fırtınayla bu kış gecesinde
gelecek hayallerim yavaş yavaş
ĉŕrekleniyor yŕreĝimde bir yerlere
iĉindeki yokuşları tırmanmaya mecalim yok

tez elden buzullar eriyor buz kesen ayazlarda
eskimo sokaklarına dŕnŕŐmŕŐ koca Şehir
kış masalları kış anılarına bırakıyor yerini
kızılca kıyametler yeryŕzŕnde kasvetli buhranlara sebep
kar tanelerine gizlenmiş ezgiler işitiyorum
her kar tanesi gŕneŐin bir daha doĝmayacaĝını fısıldıyor bana
sanki bir ŕlŕm merasimi birazdan yıldıŐlar da gŕrŕnecek

redfer

İlyas Kaplan

Lal geceler

lal gecelerde yorgun düşer kalbimin atışları
yalnızlığın ıstırabına uzanır gurbet
usulca özlemin tufanına gark olur gözler
her sancıyla bir ruh kara sevdaya sürüklenir
her nefesle kalbimin damarları kanar
her ahla gecenin karanlığı aydınlanır
o zaman üşüşür dört koldan en insafsız sızılar
olabildiğince cehennem ,içinde olabildiğince aşk

sırrını çözmeye kafi değil sinemde tutuşan ateş
hicranı dokuz kat feleklere figanlar çıkarır
doyumsuzluğu çağlar öncesi ademden hatıra
ateşinin alevine bedenini kurban eden pervaneyim
ömrümün masivasında bir şems kadar yanarım

her tatlı sarhoşluğun ardından
öyle bir meziyet saklanır ki yüreğimde
her bir uyanışla ,tekrar tekrar tecellisiyle avunurum
tefekkürlerinde bitmeyen bir serüvendir aşk
asla tasvir edilemeyen bir hüsün kokusu verir
kalbimin aynasında sevgilinin güzelliğiyle yaşarım

ne farkı var üzerine basılan toprağın
ne anlamı var mütemadiyen geçilen yolların
vuslat anında kalben bir olmaktır aşk
hüzün karışır sessizliğimin uğultusuna ancak
elbette o visal de kurur damarlarımdaki kan
işte o zaman hıçkırıklara boğulurum

beka makamlarının sonrası
aşk vadisinden ötelere dökülen nehirler timsali
maşuklar diyarına hazdan bir yol alırım
bütün caddeleri tek tek kalpten kalbe ulaşır
kemalin de bir iz bulunca ben
iki beden, tek ruh, bir aşka zincirlenirim

redfer

İlyas Kaplan

Lal gönüllü

sevgili
sana düşkünlüğüm arzular tutuşturan ateş misali
seni övmek mi ayıplara amade beşer sözlerle
belki şefaatime vesile ismin günah deryasında şu acizin
lal gönüllünün kurtuluşuna bir çare
gül kokun pak eder sinemi
mahrum bırakma beni

yetim kalan düşlerime girer soğuk
öksüz şimdi serabıyla ısındığım sıcak çöl akşamları
ayrılıklarına alıştığım miraç uykuları özlüyor cemalini
kan sızar sensiz ruhumun mahzenlerinden
feryat kadehinden içilen isyanlara bırakma beni

güneş ol sönmüş çaresiz ufkumun yıldızlarına
vicdanımın kurak iklimine izler bırak
avareliğimden vuslat mevsimlerine hicretim
sensizliğin toprağına yaprak yaprak düşerim
dostluğundan filizlenen bir nefes ver
yusuf kuyusunda sensiz bırakma beni

kıvılcımından nurlanır kalbimin afakı
yokluğundan perişan firakına ağlar
senin özleminle nice yıllar geçti
aşkınla muradıma ateşten ahlar serpilir
susuz kaldım Kevsersiz bırakma beni

gülistanında mahzunlaştı güllerim
her hazanla yapraklarından imdatlar dökülür
el öpmek arzusu düşer iştihakıma
onun için feryadıma kilit vururum
acılarına alışırım gülizarsız bırakma beni

öyle bir şeref ki ismin esrarında mutluluklar gizli
bir tebessümün bu mücrimin günahına yeter
fazlına pervane olur o dem her günüm her gecem
yokluğunda var olmak ne kadar zormuş meğer
kutlu diriliş zamanı sensiz bırakma beni

redfer

İlyas Kaplan

Lal sancılarım

kaç telefon cevapsız kaldı
kaç şafağa hicran döküldü
dirhem dirhem
damla damla ...
ıslak ıslak

her gece dumanlar yürür şehrin üstüne
cehennem ateşi taşır benden
her seferinde
suskun
yorgun

harlı nefesler savrulur göklere
düşer guruptan güneş
salınır bir menzilden bir menzile
kopar kızılca kıyamet
yangınlar çıkarıp yakar içimi

kızıl şafaklara dönüşen
lal sancılarım
hüzün bırakır yıldızlar ardınca

gece masalları sızar odalara
anılar ki sarhoş
hazanlar ki ılgıt ılgıt
ah çekince ciğerler sızlar

akıp gider yokluk
yıkılmış viraneleşmiş vakit
diz çöker ağır aksak bir ses
yağmur yağar sokaklara...

her damlası azap...
her zerresi ıstırap
yüreğinden vurulur düşlerim
nice güneşler batar

ne zaman sussam kopkoyu hüzün...
ne zaman konuşsam sonsuz bir acı...
yağmalanır ruhum

ıssızlaşır onca kış onca bahar
ne kalır ki geriye
yürek sesinden
göz yaşından başka

redfer

İlyas Kaplan

Leyla

nice zaman
simli aynalarda uykular bölünüyor leyla
gecenin son vaktine onlarca efkar yağıyor
adanmış özlemler kör kuyulara gizlenmiş leyla

sarı papatyalar çıkıyor bahtımıza hep
ezelden böyle yazılmış alnımıza leyla
en kara akşamlarda en parlak yıldızlar
yürek ıslaklığında yalınayak
yanağa düşen her güneş damlası leyla
şah yüreğe değen her yağmur

gölgeler vahşi yenilgiler sunuyor leyla
umulmadık ırmaklar hüznü dolu
güneşin batışına hicranlar düşüyor
bir kum saatinde zerre zerre leyla
ağıyor hayaller

son yalnızlığa hazırlanmakta üşüyen tenler
nicedir uçurtmalar göklerde kaybolmuş leyla
yüreklere akseden izdüşümlerince
rüzgarlar esiyor gurbet akşamlarına leyla
hasretin kor ateş

bir gönül düşün kör düğümlerde tutsak
sırtına yaslanılan gecede çığlıklar çoğalıyor leyla
kırılıyor çığ damlalarının derin sırları
hatıra yüklü düşlere uçup gitmeden leyla
doğuşlar hep bir hayal
var oluşlar hep bir yokluk

aynı hazzı tadıyor sineler
deniz fenerlerince yakamozlar büyütüyor leyla
yalnız sahillerde derin uykulara dalındığında
bir fecrin ışıklarından çıkıp geliyorsun leyla
güneş katlanıp dürülmeden
yıldızlar kararıp dökülmeden

bir avuç acılarla emzirilen gecelerde
savrulup duruyor arzularım leyla
zaman aynasındaki güzel düşlerim
müstesna anıları yaralıyor leyla
paramparça ağıtlar okuyorum
yanıyorum gecelerce

efkarlara bürünüyor ayrılıklar
uzayıp gidiyor gecelerden gecelere
uzaklarla avunan ilk yaz göçebelerince leyla
yağmurların eteğinde ıslanıyorum

kanat çırpıyor hüznler, külleri dicle
mecrası kuruyan toprakların leyla
beyaz kısıraklardan yeni bir düşünce daha kuralım,
sonsuz emellerden, mekansız rüyalardan leyla
mavi bir ışık gibi

ırmaklara karışan yağmurlarca yeminler ederek
bir rüya görmek için kaç gecelerce leyla
kaç gündüzlerce dilek tutalım
ant içerek deniz rengince leyla
ummanlara karışalım

ıstırap emerek büyümüş nazenin bir kelebek gibi
haşre dek yokluğu hüküm giymişim leyla
soluk almadan bekleyişlerin sırrını öğrendim
ab-ı hayat bir sükun yansıyor bakışlarından leyla
adını gizlenmiş umutlar koydum

kalbimin rengi damlarken hazin hazin
kaç kez, ürkek serçelere döndüm leyla
bir göçmen kuşu gibi kanadı kırık
seherler boyu gurbetlere uçuyorum leyla
sensizliğe amade

gecelerce gözüme uyku girmiyor
hep bir hayalin peşine takılıp gidiyorum leyla
yarası kanıyor karanlıkların
yüzümden süzülüyor yalın huzmeler leyla
lambalarda parlayan alevlerle
sırlara gömülüyorum

redfer

İlyas Kaplan

Leyla uzak iklimlerin adıdır şimdi

koca bir alemin serabı sensin leyla
siyah zülüflü cemalini alnıma yasla
ihlamur kokan saçların dalga dalga
dağılsın yüzümde
son küsüftan kalan bulutlar gibi

varoş gönlün en karanlık yerinde vuruşalım leyla
zihnimdeki isyanları bastırayım seninle
ben gözlerinin ardına saklanayım
sen ara beni gecenin son saatinde

gece lambasıydık hani hep aynı sokağı bekleyen
siyah ile beyazın buluştuğu yerde silüetlerimiz
kısacası bir çeşit sırla bağlanmıştı
sönünce şehrin ışıkları

leyla uzak iklimlerin adıdır şimdi
renk tozları içinde cemre cemre
sisli bir gökten inmiş
bir rüya gibi sıcak kokulu
bir şarkı var kulaklarımda bu akşam
"bir bahar akşamı rastladım sana"

seni bir çölün sahrasına nasıl anlatayım leyla
her şeyin sana benzediği uzun hayallerden
ruhumda yürüyen ürpertilerin bitmeyen serüvenini

göğe sunulmuş fikirlerim
düş sınırlarından daha da büyük
vuslat ister
kanmak ister

ey tabip kaldır perdeyi uzağı yakın kıl bana
leylaya giden bir yol öğret
aşk leyla da değil ey tabip
dermansız derde düşmüş bendedir aşk
mecnun olan benim leyla değil.

leylanın mecnunu
redfer

İlyas Kaplan

Leylak rengi bir pusun ardından

her yanda sükut
takvim yaprağında çıplak zaman perisi
içine çiy düşmüş
boğuk bir sesle ağlar ta uzakta yapayalnız

pencerem de bezgin bir orkide çiçeklenir
yıkık dökük köhne sokaklarda
alçak damlarından titrek dumanların tüttüğü evlerde
her yeri kaplar yoğun bir yalnızlık
lapa lapa kar yağarken üstlerine

kalınca bir urgan da düğüm üstüne düğüm
ateşe bırakırım masamdaki şiirleri
yaldızlı kalemle yazılmış
yarısı boş sayfaları

kapının ardından yetişir kedim bir kez daha ...
gözlerimin içine derin derin bakarak
yapma diye
yakma diye
paça mı çekiştirir patileriyle
ne kadar haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum

kalbimde dolaşma izni verdim onlara
göklerin kapılarını açtım
beni arzuladılar
beni aradılar
bana sığındılar
gizlice yalvardılar
işlemedikleri günahlardan dolayı

soğuk, gri, depresif bir coğrafyada
ısınmaları için deli gibi ateş yaktım onlara
bir parça ekmeğe tereyağı sürdüm
oturup pencereden kar manzarasını izledik beraberce,
hiçbir şeye aldirmeden gecelerce

gizemli karanlıklara bakmadan
sonu olmayan boşluklara aldirmeden
içinden pınarlar akan bir sis dünyası yarattık kendimizce

öylesine dehşet verici bir çatırtıydı
gökyüzü yarılmıştı sanki
duyulanlar meğer buzun çatlama sesiydi
gelecek baharın ilk habercisiydi

kimse yoktu,
araba yoktu, caddeler yoktu yollar yoktu
ama umutlar yüzlerceydi
gizemli alevler taşıyordu adeta kelimeler yanarken
buğulu, leylak rengi bir pusun ardında

redfer

İlyas Kaplan

Leylasız vakitler

bilhassa bugün
yeni bir sefere daha çıkıyorum
zorlu bir mücadelenin ertesinde
bir ahdi diri tutmak için
göç ediyorum ruhani menzillere doğru

ceketimin cebine ilıstırdığım birkaç hikayeden
kısa seanslar tertip ediyorum ikinci arası
bütün geç kalmışlıklara ,keşkelere
bir beden taşıyorum
onca nakıs şeylerden

biçimsiz gök gürültüleri ısıyor suretimi
su birikintilerine ışık benekleri damlıyor sokak fenerlerinden
zifiri zindanlara devrilmiş soğuk
aklıma uluorta bir kaç görüntü düşürüyor
batini alemlerden

muayyen bir yürekte cem olmuş sabah menekşeleri
yasemin taşıyan bir kervana katılmış özlemlerim
çimen yeşili haritadan nergisler topluyorum
göçüyorum beyaz zambaklar ülkesine

hülasa bütün renkleri ateşe verip
çıkıyorum dışarı çok manidar buhranlardan
daha da fazla gök gürültüsü zahir
sair şimşek parıltıları zuhur ediyor
kalbimin neşvüneması siyahça örülüyor
ruhum boğulmak üzere leylasız vakitlerde
ateşlerde yanan kış ıssızlığı benimkisi

adım adım büyürken münzevi sokaklar
yarım yamalak kırık dökük efkarlarım
muhayyileme sığmayan bir yığın günahlardan
hususî özlemler biriktiriyorum mevcudatın gölgesinde
muhtelif mevkilerden bana mahsus şafaklar diriliyor

yusuf kuyusuna müteaddid itilmiş
bir kıvılcımdan ateş çalar gibi
çeşit çeşit şahıslar çalışıyorum kendimden
zemheri sonrası birçok kere
sabahın ayazına kelepçeleniyor niyazlarım

muhayyelimde ki izleri hiç kaybetmedim
aslında içimde bir deli gönül çırpınıyor
tuttuğum bavulun kolları pas tutmuş
şehrin haykırışları tayin ediyor ayrılık saatini

imdi sadakatimi ispatlayacak bir adım atıyorum
peşinden gidiyorum yağın yağmurların
tortular birikmiş maverasında yokuşların
en gizli sırlarına tecelli ediyorum

taşıp dökülüyorum sel gibi

redfer

İlyas Kaplan

Limon çiçekleri sustu

limon ağaçları çiçeklenir
yapraklanır şenlenir
en çok da yüreği sızlayan
kanadı kırık serçe
gelir konar limon ağacına

yetişir imdadına
yetişir hicranına
susuzluktan çatlamış ciğerine bir damla su olur
ciğerleri delip geçer limon çiçeği kokusu

çıkart yağmur fırtınası
fırtına öyle uğultulu
kimse bilemez
kaç bahar geçtiğini
dağa kaç mevsimin

her şey değişmiş ,eskimiş artık
kanatlanır şahlanır gecenin ayazı
izbesinde kıvrılır düşler
limon ağacı oyunları gök rengi
oynayan çocuklardı
hüngür hüngür ağlayan bahtı karalardı
kadınlardı
boyunlarında inciler dizilmiş
gözyaşı damlasından

ağlayan
limon ağacı
liman dalı
limon çiçeğiydi

sonrası
on bin yıl bir geceye sığdı
gece uzadı
iki çeşme yağmur sızdı
zaman sızdı ah sızdı
boz toprağı
güneş çatlağı
teni okşayan rüzgar sızdı
inip kalktı
gögüste ateş körüğü

bir sönuştü
kör kilitle kapanmış
susan vicdandı
susan kalp atışları
limon rengiyle mühürlenmişti
kızılın yok olup, hilalin çıktığı yer
anaların göz yaşı döktüğü yer

bir o yana bir bu yana salınan limon çiçeği
ateş almadan ışık salan böcek
kozasını yırtan kelebek
tohumları uçuran rüzgar
çiçek fırtınası
gölge salan bulut
yerden yükselen su
nefes alıp veren deniz..
sustu

toprağın üzerinde hayat taşıyan ırmak
gökyüzünün içinde süzülen kuş
dalgaların üzerine yayılan köpük
sekiz gök yedi yer
sustu

sessizce süreklince
güneşte kavrulurken
gecede donarken
iki büklüm olup yatarken
bir resim bir suret bir vehim
sustu

saçını okşarken
kalbinde kin
elinde taş yokken
ateş tutuşmamışken
sabiler sustu

aynı mesafede aynı hizada ölüm
ölüm kıyamet
ölüm şeref
ölüm erken fecirle aydınlanmak
limon yapraklarının gölgesinde
asma bağlarının ortasında
olgunlaşan

bir nefeslenme sadece
yağmur tanesince
kum şeklince
ateş rengince
soğuk kör kapılar
soğuk yanıp kül olmuş yürekler
ateşin alışmaları
soğuk her yan
pelte pelte pıhtılaşmış

sabah vakti doğan güneş
doğu ufkunda parıldayan yıldız
ışık saçan bulut
ayasından su sızan yapraklar
yeryüzüne inen yağmurların nefesi

savrulan limon çiçekleri
sustu

redfer

İlyas Kaplan

Lirik gecelerin öyküsü

eylül renkli
güz sarısı
içimdeki beldelere düşen
lirik gecelerin öyküsü
ister sürgün et

ister kov beni
ister ateşlere at beni
beni kendine dahil et
beni senden gönderme
*

cennet düşlüm
sonsuz hareli gök kuşağım
kır çiçekli yaban güllü, dağ laleli
iklim iklim renk renk

dört bir yanım senle dolu
içimde bin bir ateş
yakıp kavuran kül eden
senden yangınlar taşıyorum
*

ılık meltemler üflüyorsun
issiz harabelere viran şehirlerme
senle şeydalanıyor uzun gecelerim
senden alevler düşüyor uykularıma

ister sürgün et
ister kov beni
ister ateşlere at beni
beni kendine dahil et
beni senden gönderme

redfer

İlyas Kaplan

Mahşer sessizliği

oysa kutlu selamlar ınlamıştı gök kubbede
fırtınalar savurmuştu yediverenleri dağ başlarına
dört yerinden çatlamıştı rüzgarın çehresi
yakan, yakıp kul eden bir ateşti
kundaktaki çocuklardı
biçilmiş ekinler gibi toprağa devrilen

bir arınma çabası başlamıştı
felekleri tutuşturan ah kıvılcımlarına nazire
oğalan sırlarla
bir seher saflığında yayılmıştı yeryüzüne melekler
göğe açık avuçlardan

kurulu bombalar bırakılmıştı sokaklara
karanlığa tüneller açabilmek için
ansızın bin parça olmak için,
patlatılmıştı gönül mabetlerinin küf kokulu duvarları
yıldızsız gecelerde kör kuyulara düşmüştü görüntüler

uhdesinde bestelenmişti zamanın notaları
alınmıştı bin kez
kaçıp gitmişti hafızalardan bütün güzel nağmeler
bitmemiş güfteler kalmıştı geriye

yağmurlara karışmıştı ses ,
damla damla ıslak bir süzülüştü,
dallarda ki fırtına , çiçeklerde ki ayaz
yürekler kapanmıştı , ruhlar kilitlenmiş
sonrası mahşer sessizliği

redfer

İlyas Kaplan

Mandalinalar çiçek açarken

göğün ışıman renginde sessizce
özlemin kızılığı uçuşmalı gözlerde
saçlarda güneş yalımı
sinede yayılmalı ateş
türküler söylenmeli
yedi baharınca
mandalinalar çiçek açarken

masalımsı uykulara dalınmalı
yeni baharın sevinci yaşanmalı doyasıya
iliklere kadar hissedilmeli sevinç çığlıkları
mandalina ağaçlarının yeşillendiği yerde
seyre dalınmalı güneşin kızılığı
birkaç saat

beyaz gelinlik giyinmiş gökyüzü
umut olmalı bozkırın toprağına
taze heyecanlara dönüşmeli
bulutların dudaklarında bahar serinliği
her defasında yağmur damlaları
her defasında ufkun ucunda sislenen görüntüler
her defasında sessiz sedasız
beyaz sarı çiçekler açmalı bahçelerde
mandalina ağaçları

her şey kendine özgü olmalı
kader yazgısı olmalı
mandalina çiçeği renginde olmalı
tomurcuklanmalı zihinlerde
göğüste yanıp tutuşmalı
kızılın bin bir türlü

varlıktan hiçliğe bir yolculuk olmalı
mandalina yaprakları yeşerdiği vakit
birkaçı süzülerek kucağına düşmeli
içine düşmeli cemrelerin
dipdiri
zinde
mandalina kokmalı
bağ, bayır ,bahçe

güneşin çehresini kapatmalı mandalina dalları
bulutların damarlarından serpiştirilmeli
yağmurun her damlası
buğulanmalı nefesler
rüzgar getirmeli ağlama seslerini
hızla atmalı kalpleri
çocukların

nasırlı ellerin makus talihi
bitmeyen bir şarkıyı çekmeli birkaç nefesçik
yıldızlar kucaklamalı her geceyi

rüzgardan kaçan kelebekler gibi
gün ışığına kadar olmalı düğünü nevrusun
ışıl ışıl bir aydınlık yaymalı
mandalina ağaçlarına
güneş

cümle aleme bir şenlik olmalı
yürünmeli mandalina bahçelerinde
yağmur yağmalı aheste
şimşekler çakmalı
gök gürültüsü sesleriyle şenlenmeli ahali
alın teriyle ıslanmalı her karış toprak
mandalinalar çiçek açarken

bitmiş olan umutlar alevlenmeli
yeminler verilmeli
dualar edilmeli
rüyalar görülmeli mavi yeşil
her çığ damlası gibi münzevi düşlere
bir serinlik dökülmeli
hüzün kokmalı
henüz yeni açmış mandalina çiçekleri

kutlu rüzgarlar dokunmalı
bir ucundan , öbür ucuna dünyaya
şeb-i yeldadan fecre kadar kanatlanmalı
görmeli ışıkları yanmalı göğün
serdengeçti olmalı aşıklar
mandalina bahçelerinde

gök yüzünün toprakla birleştiği yerde
öylece rahmet dökülmeli
alevli yağmurlar ıslatmalı
göğüste ki ruha fısıldanmalı abu hayat
birkaç cennet muştusu
mandalinalar çiçek açarken

bir sonu olmalı her şiirin
bir bitiş zamanı olmalı
kol kola şarkılar söylenmeli onlarla
her şafak vakti
mandalinalar çiçek açarken

redfer

İlyas Kaplan

Manolyalar çiçek açarken

zembereği kopmuş gergef bir zaman şimdi
hayal mayal sokaklar
mevsim sonbahar

her dem yağmalanırım
beyaz bir sancı karışır
bir isyan yürür damarlarıma
gölgen belirir puslu aynalarda
derin sukutlara çağırırım
uzun bir yolculuğun son seferine
geceye kanat vurur güvercinler...

dipsiz ve tarifsiz hüzün oturur yüreğime
gamdan bir derya olur dokunduğum
bana dokunan her ne varsa...

*

üzerime kasvetli akşam gibi iner yokluğun
sessizce senden kalan gözlerinden
kana kana içerim seni
titrek dudaklarından dökülür son şarkı
kaldırımları yalayan rüzgar gibi
dokunurum uçuşan saçlarına
kaç sitem gönderirim yağmur mevsimine
avuçlarımda sakladığım resminin gölgesine

namutenahi duyguların son sokağında
en son güzergahında seni kaybettikten sonra
viran bir yalnızlık şimdi bastığın her yer
bir uzak şehrin metruk bir istasyonunda
sımsıcak özlemin çılgıdır yağın...

son treni kaçırmış yolcu gibiyim
yağmurun sesine vermişim kendimi
ateşe düşüp kavrulan pervaneyim
karanlığın kollarında yeniden uyumak için

yanıp yakılırım
yanıp kavrulurum
senin aşk dergahında
seninle döner
seninle yok olurum

*

manolyalar çiçek dökerken
yağmur da senin gibi akıp gidiyor
göçüp gittiğinden beri batıp gidiyor güneş
savrulup sağa sola uçuşuyor her şey
aşkla nefretin birbirine karıştığı gibi
bir daha dönmemecesine sürgün edilmiş
sensiz geçen upuzun sonbahar gecelerini

anlatabilmek ne mümkün
seni kısa bir şiire sığdırabilmek...

sen gidince
yıldızlar dökülür gökten her güz gecesinde
bir anka kuşunun yüreğinde çırpınır yağmurun sesi
sessiz yaşarım seni en güzel suretinde...
şehrin gökleri fısıldar sırlarını
bir bardak çayın içinde erir üryan bir hasretlik...
zamanı eriten iksir içinde
senin özlemini çekerim içime yudum yudum

çığlıklar ayaklanır
dökülür içli bir ağıt
dökülür avuçlara gözyaşları

*

altın sarısı saçlarında toplanırdı yıldızlar
parmaklarım tutuşurdu dokununca sarısına
yüreğime değdi en delişmen duygular
seni yeniden bulmanın sarhoşluğuyla kendimden geçdim
sonbahar akşamlarında yaşanırdı
masalların en güzeli

ayrılık alevinde kızartılmış mil çekilirdi gözlerime
kalbimde dört nala koşardı zühre yıldızı
Tanrı hediyesi özlemin
yolunu yitirmiş hislerime yol olurdu.
seni nakşederdim kalbimin duvarlarına
bütün taşlarına kazırdım ismini

anıtlardı onca yılın yorgunluğu
uçup giderdi göçmen kuşları kanatlarında hatıralar
ben seni arardım dar sokaklarda
sağnak yağmura yakalanırdık göğün altında

manolyalar çiçek dökerken
bozulurmuş büyü
kaybolurmuş efsun ...
hüzünler solarmış eylül akşamlarında
gözlerde kalırmış asude yağmurlar
bir yağmur damlası gibi usulca akıp gidermiş...

redfer

İlyas Kaplan

Manolyalar çiçek dökerken

mevsim sonbahar
zembereği kopmuş gergef bir zaman şimdi

her dem yağmalanırım
beyaz bir sancı karışır
bir isyan yürür damarlarıma
gölgen belirir puslu aynalarda

derin sukutlara çağrılırım
uzun bir yolculuğun son seferine
geceye kanat vurur güvercinler...
dipsiz ve tarifsiz hüznün oturur yüreğime
gamdan bir derya olur dokunduğum
bana dokunan her ne varsa...

üzerime kasvetli akşam gibi iner senin yokluğun
titrek dudaklardan dökülür son şarkı
kaldırımları yalayan rüzgar gibi
dokunurum uçuşan saçlarının hayaline
kaç sitem gönderirim yağmur mevsimine

namutenahi duyguların son sokağında
viran bir yalnızlık şimdi bastığın her yer
bir uzak şehrin metruk bir istasyonunda
sımsıcak özlemin çığlığıdır yağın...

son treni kaçırmış yolcu gibiyim
yağmurun sesine vermişim kendimi
ateşe düşüp kavrulan pervaneyim

yanıp yakılırım
yanıp kavrulurum
senin aşk dergahında
seninle döner
seninle yok olurum

manolyalar çiçek dökerken
yağmur da senin gibi akıp gider
göçüp gittiğinden beri batıp gider güneş
savrulup sağa sola uçuşur her şey

sen gidince
yıldızlar dökülür gökten her güz gecesinde
bir anka kuşunun yüreğinde çırpınır yağmurun sesi
sessiz yaşarım seni en güzel suretinde...

şehrin gökleri fısıldar sırlarını
bir bardak çayın içinde erir üryan bir hasretlik...
zamanı eriten iksir içinde
senin özlemini çekerim içime yudum yudum

çığlıklar ayaklanır
dökülür içli bir ağıt
dökülür avuçlara gözyaşları

ayrılık alevinden mil çekilir gözlerime
kalbimde dört nala koşar zühre yıldızı
yol olur yolunu yitirmiş hislerime
ararım seni şehrin dar sokaklarında
sağnak yağmura tutulmuş

manolyalar çiçek dökerken
bozulurmuş büyü
kaybolurmuş efsun ...
hüzünler solarmış eylül akşamlarında
gözlerde kalırmış asude yağmurlar
bir yağmur damlası gibi usulca akıp gidermiş...

redfer

İlyas Kaplan

Marazi bir aşk

her sabah uyandıktan sonra daima
güneşe bakıyormuş gibi ağır ağır
gözlerimi zorla zapt ederek gezinirim
rastgele görmüş gibi önünde durduğum
bu muhteşem manzarayı
gözlerim kapanıncaya dek
seyre dalarım her sabah

kimi tutkuları
sorgulamadan peşlerinden giderim
hep pişman olacağımı bilerek
görünmeyen yüzlerini ortaya çıkarıp
yaşamın uçukluğunu.
aşkın olanaksızlığına dair,
yanıtlanması zor sorular
sorarak ...

yepyeni bir dünyaya açılır gibi saatlerce kalırım
üzerimde tesir yapan yaşanmış hikayelerde
sonuna kadar en derin, en güzel taraflarını
günlerce aynı çehreleri kafamda yaşatarak
milyonluk bir şehrin bir kaç dakikasını

büyük caddeleri,devasa kalabalıkları
baygın gözleriyle etrafa tebessüm saçan kadınları
çok mühim işler yapmış bir ciddiyette
yürüyüşlerinde hala asker adımlarını muhafaza eden erkekleri
bir sonbahar akşamı gibi
yağmurlu ve karanlık...

temsil ettiğim kuşkların bir sonucu olarak
kimi zaman iç dünyamdan sebep şikayetleri
tutkulu derinlikleri
karamsar ve melankolik bir ruhun patlamalarını
çileli bir maceranın belirlediği alın yazısını
sınırları kalın çizgilerle belirlenmiş
içerisine hapsedilmiş yıllarca da yaşanmış
marazi bir aşkın çağrışımlarını
taşımaktayım...

kabahat bende
bir kere kesişti işte zamanlarımız.
ne isimlerini, ne de buldukları yeri bilmediğim
bütün sırlarıyla beraber yaşadığımız.
hiç azalmayan bir şevkle,
daha ziyade
aramızda konuşulan her kelimeyi
bir hayatı baştan aşağı dolduracak kadar
zengin olan hatıraları
ellerini tekrar avuçlarıma alıp ısıtmak
istediğim...

manasız, bir yığın kaybedilmiş hisleri
araya sığdırılmış bütün aşkları
yıllardan beri hiç kimseye
bir tek kelime söylemeden
sessizce içimde yürüyen bulutları
rüzgarlı sonbahar akşamlarını
her şeyiyle bakmaya mecbur
olduğum...

keyifsizliğimi bahane ederek
kızıp gitmişliğine aldırmadan
sessiz sedasız gözlerimin önünden
siyah gözlerinin derin bakışlarıyla
son bir defa daha göz göze geldiğimizde
sitem yoktu ,belki biraz hayret,
daha ziyade,
bakışlarını karşılayacak cesaretim yoktu
kırgınlığım suçluydu
aslında...

verdiğim yanlış-doğru bir hükme dayanarak
nefesimi ebedi bir yalnızlığa mahkum ediyorum
ne olduklarını merak etmediğim
bir sürü benden olmayan davranışlarla
ipe sapa gelmeyen tesadüflerle
gene aynı şekilde,her şeyden habersiz
başka türlü bir dünyanın mevcut olduğunu,
bir hayatın bulunduğunu
bilerek...

ne lüzumu var bütün bir gece
içine kapanıp senelerce susmuşluğun
ruhumu hiç bulunmayacak yerlere saklamanın
bir kereye mahsus olmak üzere
güneşi cebime koyarak,
hayatın en sıcak taraflarını
hayalimde nasıl olduğunu tasavvur ederek
bundan sonraki senelerimi
son bir defa daha görmeden gitmek
istemiyorum...

redfer

İlyas Kaplan

Marazi bir yalnızlık hissi

her gece yeni baştan
önce kirletilmiş hecelerle
kapılar açılır birer birer
ürkek ürkek lambalar yanar
kısık nefeste ısısı alınmış ateşler yanar
sokağın ucundaki soluk perdeli evde
kayıp suretler yitik fotoğraflar yanar
elemeler savrulur tütmeyen bacalardan
yedi kat göklere doğru

bir faaliyet isteği nefes almak
basit bir düşten ibaret teselsül sırrı
iki düşünce arasında
bir döngü
marazi bir yalnızlık hissi
aşına tasavvurlar peydahlanır çoğu kez
hiçbir mukaddesi olmadan
giderler uçsuz bucaksız süfli aleme doğru

ateşli hummaya tutulur hatıralar
labirentlerinde gözler kör
kulaklar sağır
zincire vurulmuş mahkum misali
gazaba uğramış
çarmığa gerilmiş

kafatası kelime leşleriyle dolu
hora tepen mefhumlar insicamsız
kıvrımlarından vehimler dökülür
göğse ateş düşer
yanar cayır cayır
kavrulur kül olur

belki de bir başlangıç
yalnızca birkaç dakika belki
zihinlere heyula yıldırımlar düşüren
aklı karıştıran hazin sesler belki
belki içte bir öfke oluşturan
pusulasız intikam istekleri

türlü ahenkler salar zamanın kızıl perdesi
bir imdat sesi belki
ıslak görüntüler
dudağın ucuna uzanan
kalbin en derin kısmından
gök ruhlarından akseden

zuhur eder alacanın karanlığı
her zerreden gönle doğar
damarlara kan
nefeslere sıcaklık
henüz doğmak üzereyken tükenir

tükenmez denilen hayaller

bir hiçlik ki başlangıcı toprak
sonu toprak
lav saçan bulutlar düş
içteki ateş harıl harıl
bir zindan ki kapısı kilitli
ziftli isli dumanlı
anahtarı la mevcut

gözden fıskıran her seyyale
bir kementtir dünyaya atılan
bir kucaklayıştır
nasırlı avuçlarda dinlenen
bir busedir
bir cellat satırından daha korkunç
bir mezar taşı kadar soğuk

redfer

İlyas Kaplan

Masal değiliz çünkü

çoğu zaman
kaybettiklerimizin idrakine bile varamıyoruz
belki de fark etme yeteneğimizi çoktan saf dışı bırakmışız
kendi irademizle yol yürüyemeyecek hale gelmişiz
kendi içimizde
her nedense,
kötülüğün hakim olduğu bir dünyaya hapsolmuşuz
kaybediyoruz hep

artık ne yaşanan zaman bize ait
ne de alınan hazlar
uçuruma götüren yollarda yürüyoruz
belki de bir hiçliğe esir olduk demek
her şeyi kaybetmeyi göze alabilecek kadar
aciziz demek

her gün her saat hep kendimizde bir eksilme,
kötüye müptelayız
bir hiç uğruna çok şeyleri feda ediyoruz
aklımızın karışmasıyla son buluyor hatalarımız
günah nispetinde , zannediyoruz çoğu şeyi
bizi mutlu ediyor zanlarımız
vazgeçemiyoruz onlardan

asla ...onsuz yaşayamam dediklerimiz
aklımızın kandığı , zihnimizin aldandığı
olmayan yoklukların derdine düşmüşüz
farazi ve muhal her neye müptelaysak
her neye bağımlıysak
her neysiz yapamıyorsak
yok aslında öyleleri
mümkün değil
yalnızca bir hayal ,bir düşün ,bir rüya
yalnızca bir zannediş onlar

bazı zamanlar sezgilerimizin seyrinde yol alıyoruz
yanından geçmeden hissediyoruz bazı şeyleri
doğup batan güneşi
koparılmış bir çiçeğin solma anını mesela
bazı şeyler hayatımızda şimşek hızıyla anlık parlıyor ve geçiyor
bazıları doğum ve ölüm arasındaki uzun yolculuğun
değişimi ve dönüşümü

bazen ruhumuza boyun eğerek
saatlerin geçişini izliyoruz öylece
çoğu kere gördüklerimiz , duyduklarımız tedirgin edici
ve sonra güzelliğın rengi sönmeye başlıyor
bir şeyler anlıyoruz o vakit
zamanın perdesi aralanıyor
yaşamayı öğreniyoruz

bir dönem hayatın bazı mihenk noktalarına

herhangi bir zaman aralığına saplanıp kalıyoruz
zihnen ve ruhen müteessir oluyoruz
sürükleniyoruz sorgulanmayan bir rotaya doğru
fırtınalı bir ikliminin coğrafyasına mesela
savunmaya mecbur bırakılıyoruz kazançlarımızı

o an yaşamak ya da yaşamamak arasında
dualara ve tövbelere sığınıp
Rabbimizden istiyoruz her şeyi
Allah'a güvenmemizin bir sebebi de
umut etmemiz belki de
gerçekleşmesini bekliyoruz arzularımızın
bir çok şey umuyoruz O'ndan

beklediğimiz oluyor bazen
hani bir bomba patlıyor yüreğimizde
değişiyor bazı şeyler
bakışlarımız değişiyor
duyduklarımız değişiyor
ruhlarımız değişiyor
ve bizde saklı ,gizli her ne varsa
haykırıyoruz cümle aleme
taze bir mevsimin gelişini
karanlıktan aydınlığa çıkışımızı

yepyeni duygular kalbimize derç ediliyor
seviyor, seviliyoruz
nefret edip öfkelenabiliyoruz
ilk kez incinen yüreğin telaşını taşıyoruz
mütebessim
müteşekkir
ve mahcup

yeni istasyonlara vuruyoruz kendimizi
bir vagon dolusu ses ve kalabalık
inenler, binenler... bütün bu değişmelerde
hiç değişmemiş gibi
akıp akıp gidiyoruz
hala yeşil, hala mavi ,hala kırmızı

masal değiliz çünkü
belki de yaşıyoruz yarınların vurgun acısını
biraz çocuksu
biraz sevdalı

redfer

İlyas Kaplan

Masal kadar esrarlı

bu dünya bir ışık, şekil ve renk cümbüşü
duygularımız her gün
bir kudret tılsımı, büyüdü bir silah gibi
her an eşya ile yaptığım temaslara benziyor
her şey kendi içinde kendisinden bir parça

bu semtin , bu caddenin ,bu sokakların
bir mahallesi, bir evi, bir sakini olmak
onlarla beraber yaşamak
onların içinde ölmek gibi

cami avlusundaki ağaçlarda
büyük güvercin sürüleri
açık fırından gelen taze ekmek kokusu
uzaktan bir korna sesi gibi

yıllardan beri akşamın morunu, kırmızısını, eflatununu,seyrediyorum
ufka yayılmışlar bir bir
ne tuhaf oyun içinde
gökyüzünün çehresinde
güneşin parıltısı
gizliden gizliye sırlarımı araştırıyor

iç sathımda baş döndürücü derinlik
ihtiras ile ruhumu besleyen güzellik
içimde erimiş olmalı
bir masal alemine girmiş gibi büyülenirim
rüyalara götüren esrarlı ışıklarla

hayat o kadar güzel ki
bir akasya ağacına
saatlerce bıkmadan bakabilmek
bir huzme kadın gibi soyunmuş
mütemadiyen bana doğru akıyor
behemehal içimde garip bir his

bir akis gibi çok kısa bir düşünce uyandırır beni
sonra yerlerine başkaları
ne kadar zalim olursa olsunlar
bir düşüncenin dehlizinde yolunu şaşırmanın
hayretini yaşıyorum

son derece karışık
sırlarını çözemediğim zaman, muammalarla dolu
günün her saati, saadetler ve felaketler kadar tabii
bir masal kadar esrarlı
çok basit gibi görünen olayların arkasında
öylesine geçmiş nice gündüzler nice geceler var

redfer

İlyas Kaplan

Masal yığını

uyku düşüncesi en muhteşem meyvelerini tattırır bana
gözlerim yaprak gibi hafif bir rüzgarla sallanır
aheste yürür aheste yükselir dolunay
ışığının nağmeleri sükutun yattığı odamda yankılanır
işveli bedenleri belirir ince tüllerle örtülü
her gece rüya denizinde onlarla yıkanırım

düğün odasında gelin yatağında hülasa ben
sevdaperest bir zamandan bambaşka alemlere doğru
kah çılgın bir aşka müptela
kah cehennemlerde yanıp

saatlerin birbirini kovaladığı zamanlarda
şöhretimin tozunu parlatır yıldızlar
denizin üzerinde süzülürken altın renkleri
müteşekkirim kendilerini ağırlayan deniz fenerine
saniyeleri bozgun dan bozguna uğratan o esrarlı kuvveti
muhabbetimizi alıp götürürler ta epeyce uzaklarda ki sabaha

nice zahmetler sonunda bahtiyar gecenin zaafı görölür
o lafif iltifatlarını takdim edip erkenden ayrılırlar
doğup büyüdükleri kalbimin sokaklarına umutlar bırakarak

bir şey daha var bu ana kadar hiç aklıma düşmeyen
mor karanlık gömleği giyerken gecenin yalnızlığı
pek çok imkan sunar bir kurşundan daha hızlı
arzularımın kanat takıp hızla ona doğru uçtuğu
şimdiye kadar böylesine bir mazhariyetten bihaber

şahikasına erilmiş bu izzeti kemalin ziyafetinden
gönül havzasına öyle bir imtiyazlı karasevda akar ki
neşeyle şarkı söyleyip neşideler ilham edip geceye

en karanlık devrinde kaprisli bir hayaletin
ateşli soluğunu ense kökümde duyar gibiyim
zihnimin derinliklerinde ılık bir fısıltıyla çalkalanır
koşar , zıplar, saklanır ,tekrar fırlar bir köşeden

yumağı ile oynayan sevimli bir kedi yavrusu gibi
hasretini çektiğim o peri-suretin çehresi
çakırkeyif şuuruma bir bıçak gibi saplanır

uğruna kurban ettiğim binlerce hatıranın
her anı kızgın bir demir dehşetiyle etime yapışır
lanetlenmek ömür boyu sonsuza kadar
geceler düpedüz bir masallar yığınıdır

redfer

İlyas Kaplan

Masmavi rüyalar görürüz

birakalım güneş girsin içimize
üfleyelim üstüne taptaze renklerimiz
giyinelim ak bulutları bakire sevincinde
bize değip geçen kuş tüyü hafifliğinde
yele verelim heyecanlarımızı zeynep

ebru teknesine batırılmış kartonlara bağlayalım
karanlık içinde üzerimize bastıran kabusları zeynep
tozunu toprağını silkeleyelim baş ucumuzda
gün ışığına çıkarıp da duygularımızı

sonra dudaklarımızdan tuzlu sular salalım
uyuyan bilinmeze götürelim rüyalarımızı
sonra korkusuzca yola koyulalım zeynep
ufku olmayan mavi ummanlara doğru

terk ettiğimiz şehirler için son bir kez
bir kaç kez daha gözyaşı dökelim gecelerce
her ayrılık vaktinde zeynep
sadece aşk ve ön sancıları olsun
içimizde bir yerlerde yürek atışlarımızla çoğalan

hiçbir yolu olmayan göğün içine bırakalım yıldızlarımızı
bir gemi yapalım pusulasız umut yolculuğu için
alıp başımızı gidelim çok uzak diyarlara doğru
belki başka bir cennet masmavi rüyalar görürüz zeynep

redfer

İlyas Kaplan

Mavi Işıık

ebabiller uçurarak gidelim bu diyardan
derin uykularla emzirdiğimiz gecelerden
göğe açık avuçlardan ruhumuz kanatlınsın
matem dolu sabahlar olmadan
yıldızlar misali dolunay düşlerine gidelim

sevda seherine düşen balsız peteklerin arısı gibi
sonbaharlarca savrulan hasretleri toplayalım bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
özlemle dökülsün yollarımıza ıtırlar iklim iklim
son kasım günü terk edelim kentin tenhalaşan sokaklarını
son saka kuşları da göçmeden gidelim

geçmiş bir zamandan efsaneler bırakalım esrarlı havzalara
ırmaklarından hüznün akıtalım bir kum saatine zerre zerre
bir zaman sonra kaybolsun süveydadan akseden izdüşümleri
mavera mevsimlerine karışıp gurbet akşamlarına gidelim

acılara tutunup iklimlerce sürüklenelim çağlar boyu
uzak diyarlara yaz göçebelerince kanat çırpalım
yeni bir düş daha kuralım bu sefer
mavi bir ışık gibi öteki hayallere gidelim

redfer

İlyas Kaplan

Mavi Işıklar

ışıklar sızarken gecenin تنها sokaklarına
sessizliğe karanlık düşer
meçhulden bir nida duyulur
her ağacın her birinde bir mezar
her mezarın içinde beş cesetli bir mekan

atalar yurdu en son mistik güzelliklere aşına
her seher vakti yağmurlar ağıt söyler
yavaş yavaş geçerek kayıp bir kentin üstünden
beyaz güller bırakır yıkık dökük hayallere.
bir sandukada saklı en eski hatıralar
her albümün her sayfasında bir ölüm
her ölümün yollarında mavi ışıklı kandiller

yoksa lambaları yok mu mihlanmış şu tabutun
en son kapısı sarhoş bir ruha aralandı
nuh zamanından kalma gıcırdayan sesi
uyandırır kaderi mağarasında uykudan
toprağın sıcağına vurur soluklanan nefesi
iblisler peydalanır her nefeste bir cellat
avuçlarında kan her damlasında bir ifrit

kıyametler kopar yedi kat dibinde yerin
alev dolu zindanları nar sıcaklığında
yedi katına eş değer yürek yangınları
her anneyle gelen her insana hazırlanır
bir beyaz kefen yeşilinden bir tabut
hayatla bir kez evlenilir bir kez verilir can
göçmüşlerin mekanı gök kubbeli kabristan

redfer

İlyas Kaplan

Mavi kelebekler

mavi kelebekler ölür,
kelebekçe örülmüş bir duvar kalır geriye
uçmaya ne gerek var gece-gündüz
açlığa mahkum totaliter bir rejimden
bir çıkış yolu bulunur elbet
dördüncü vites son etap
delilik bedava!
damarlarımızda ki kan akar durur

iç düşman peşinde ,iç hesaplaşmalar neticesinde
baktığımızda üzeri buzlarla kaplı bir göl gibi
ölümü gönderir soğuk
fişkirir ,tazyikli bir hiddet arzusu
yeni bir uyanışı eyleme dönüştüren

çarpışır bilardo topları
umutlar, korkular, öfkeler, sevinçler
yetmez! dahası gerek
üzüntü, sevinç, aşk, nefretler
ilk vuruş hızını bildiğimiz takdirde
içimizdeki köleyi ancak kurtarabiliriz

öteki oyuncularını takip etmek gerek kazanmak için
her an her şey mümkün
günlük kazanç ve kayıpların kısılcığında
aynı hızda hareket ederken
birbirimize çarpmaya mahkumuz

duygularımızda ki değişiklikler
suya düşen mürekkep damlalarına benzer
her damla yeni bir renkte,
öngörülemez şekiller oluşturur
mavi kelebeğin kanatlarında
oysa vehimli zekalılar ,
vatan düşmanı ilan ediyorlar ben denizi

mavi kelebeği yeniden görebilmek için
hayatın her anı yeni bir başlangıçtır
tıpkı her güzellik gibi
zaman denen zeminde kanat açıp
yanıldığımızı idrak etmek hiç de kolay değil
çünkü yerçekiminin ne olduğunu bilmiyoruz

redfer

İlyas Kaplan

Mavi kelebekler

kelebekçe örülmüş bir duvar kalır geriye
uçmaya ne gerek var gece-gündüz
açlığa mahkum totaliter bir rejimden
bir çıkış yolu bulunur elbet
dördüncü vites son etap
delilik bedava!
damarlarımızda ki kan akar durur

iç düşman peşinde ,iç hesaplaşmalar neticesinde
baktığımızda üzeri buzlarla kaplı bir göl gibi
ölümü gönderir soğuk
fişkirir ,tazyikli bir hiddet arzusu
yeni bir uyanışı eyleme dönüştüren

çarpışır bilardo topları
umutlar, korkular, öfkeler, sevinçler
yetmez! dahası gerek
üzüntü, sevinç, aşk, nefretler
ilk vuruş hızını bildiğimiz takdirde
içimizdeki köleyi ancak kurtarabiliriz

öteki oyuncularını takip etmek gerek kazanmak için
her an her şey mümkün!
günlük kazanç ve kayıpların kısılcığında
aynı hızda hareket ederken
birbirimize çarpmaya mahkumuz

duygularımızda ki değişiklikler
suya düşen mürekkep damlalarına benzer
her damla yeni bir renkte,
öngörülemez şekiller oluştururlar
mavi kelebeğin kanatlarında
oysa vehimli zekalılar ,
vatan düşmanı ilan ediyorlar ben denizi

mavi kelebeği yeniden görebilmek için
hayatın her anı yeni bir başlangıçtır
tıpkı her güzellik gibi
zaman denen zeminde kanat açıp
yanıldığımızı idrak etmek hiç de kolay değil

redfer

İlyas Kaplan

Mecnunun adı çıkmış bir kere

kendime adadığım bir anlık zaman bile
tek başına benim olmadı...
her anı , her nefesi
sadece isyanların şiddeti ve ön öfkeleri idi
içimde bir yerlerde,
yürek atışlarıyla çoğalan

artan zamanlar hep gözümün önünde
ruhla beden arasındaki mücadele
dokunduğum her şeyde
öyle dokunaklı bir şeyler var ki

sadece sırdaşım değildi geceler
yastıkların alt kılıflarına saklı duygularım
terlerimle ıslanırken
yangın yeriye al al göz yaşlarım

ucu sonsuz bir derya uzanırken yüreğimde
engin de duygular dalgalanır
çığlık çığlığa
gecesiyle gündüzüyle yirmi dört saat

kurun bağlamış içimdeki sokakların duvarları
başka yerlere gizlice gitmiş ahalisi
her ses bir gizemin ilavesi
şafakta,tan ağarmadan,
gün yüzünü göstermeden daha

çok irak mekanlar seçmişim kendime
ben kendimi gecelerde aradım yıldızlar gibi
ben kendimi yağmurlarda aradım
ben kendimi aradım...

bende mecnundan da öte bir sevda yeteneği var
gerçek aşık benim
hep kaynayan bir coşkuyla savruldu hayatın içine
ben yüzümdeki gülücükle boyadım her şeyi
yağmurun en delisiyle yine ben bulandım

ben geçmişi görülmüş bir rüya gibi yaşadım
üç-beş albüm ,bir resim sergisi gibi
hatıra koleksiyonu gibi
bir kaç broşür, afiş vs. işte

redfer

İlyas Kaplan

Meçhul

ismi konmamış korkular büyütürüm
düşüncelerimi ezer geçer tutkularım
beyhude ilişkilerin gizemine duçarım
umutlarım yıldız yıldız her gece
aydınlatırlar ıssız , perişan en kuytu köşelerimi
biriken yalnızlıkların en nefessiz yerlerini

öyle çaresiz yangınlara mahkumum ki
kan kokar aldığım her nefes
hangi kuvvet bastırabilir ki kalbimdeki isyanı
vurulurum her gün yeniden
ve sonra deryasında yol alır çarelerim

henüz sevgiler renk renk henüz tazeyken
özlemler boy boy umutlar biçim biçim
öyle ki sadece ıstırapı güzel
acısını ben çekerim zehrini ben içerim
deli gönül tuzaklarına her daim amade
pususuna hep ben düşerim

düşlerime küçük gelir zaman
her şey anlamsız her şey ayrılıktan yana
kelepçelenir tutuklanır sürgün yerim
ve sonra alışırım fırakına feryadına gamına

imkansız sorulara muhatabım yirmi dört saat
kaybetmek bu kadar mı acıtır insanı
içimdeki kıyamet öylesine keyfiyetsiz
kaç bahar kaç kış böyle geçecek
ve sonra mazisine düşeceğim
ve sonrası yok

terk edilmişim bir kere korunmuş öfkelere
yaşıyorum işte adı yaşamaksa eğer
ve sonra kimsesiz kimliksiz
ve sonrası meçhul

redfer

İlyas Kaplan

Med cezirlere maruzum

yeni bir fert
yeni bir kişilik
bir silkelene ve kendine geliş
yeni bir ben inşa etme yolculuğundayım

benliğimin geçmiş tarafını siliyorum
korkuları, bezginlikleri, hasretleri
boy aynasında görünen
en keskin arzuları
hayat künyemi yeniden tanımlıyorum

yeni şahsiyetim teşekkül ediyor
her izlenen yol yalnız O'nu anlatıyor
nefsi bir terbiyeden geçiyorum
yeniden dirilme gerçeğini öğreniyorum
met cezirlere maruz
seyr-ü seferlerdeyim

ilticalardayım
teslimiyetin mührü vuruluyor ruhuma
ard arda iktiza eden zamanlardan
kızıl denizi yaran ihsanlardan
ateşi berd-i selam yapan ikramlardan
tufanı cudiye ulaştıran lütuflardan
gurbetim vuslata dönüyor
kirlerden arınma mesabesindeyim

uykudan ışığa uyanma imsakında
uzaklardan yorgun develer üzerinde gelenlerin hediyesi gibi
mücerret bir kulluk ümidi benimkisi
her tarafı her ciheti her şekli
sağı, solu, önü, arkası
bir mücrim gibi
en çok günahlı hususiyetlerden hüküm giymiş
eski bir mirastan suçlu görülmüş

züht kervanının zahidiyim
hak ile batılı birbirinden ayırma noktasında
ruhsal bir irşat ile meşgulüm
tefekürle geçiyor zamanı-halim
zihnimdeki soruların cevaplanmaya başladığı tecellilerdeyim
maziden yadigar bir hayata binaen

dünyanın zevk ve sefasından olabildiğince uzak
nihayetsiz ummanlara açılma iradesindeyim
zaman-ı atıye beyaz bir sayfa açıyorum
elest bezminde ki sözümünden bilbedahe
gönül perdelerim bir bir kalkıyor

mevcudatın iki ucu yeniden dürülüyor
varlığın her türü, her nevi mezcediliyor
bütün kainat bütün mevsimler

meleküt, arş, kürs
biraz sürür
biraz sevinç duygusuyla

benimkisi bir reddiye
açıkça bir meydan okuma
korku ve ümit arasında öylesi bir yürüyüş
mahviyet duygusuna doğru bir tahavvül eylemi
hülasa bir zikr-i hafi tezahürü
madde planından mana iklimine boyut değiştirme
enfüsten afaka doğru bir gayret

vaktin zahiri boyutlarında bir sıfırlanma yaşıyorum
adeta zembereğinden boşalmış bir saat gibi
ilahi mecraya sokulmak üzere yeniden ayarlanmış
hikmetlerle yüklü bir anlatım , bir alegori
sırr-ı hilkatı çok yönlü bir menasike
günahın iğvasına karşı bir başkaldırı
nefse karşı yürütülen bir cihat

kızgın alevler acımasızca ruhumu dağılıyor
belki bir tesadüf
belki bir teferruat
veya öylesine bir ceza
bir kurtuluş belki
vicdan azabı
günden güne pençesini beynimde derinleştiriyor
hiç dikkat etmediğim kusurlar canlanıyor gözümde

bir takım zaafarla doluyum
belki herkesten daha hususi
belki bir buhran iştiyakı benimkisi
yalnız kendime mahsus
bir mevzi bir mukaddes yolculuk
kendi benliğinde bir hicret

hatalarımla yüzleşme zeminindeyim
kendi ruhumun yurdunda
başı boş, gözü kör, dizginsiz
sebepleri , nedenleri teşhis etmeyle meşgulüm

puslu vadide ufuk çizgisini kaybetmiş
ecel terleri döküyorum
bilhassa bir hacet teslimiyeti yaşıyorum
belki de ebubekir-i siddik sadakati
secde ve rükular diyarında
sekerat halinde şuhud aleminde
ruhi bir enerji tutulmasına duçar

bir bekleyiş, bir anış bir hatırlayış
kendi varoluşunu bulma telaşı belki de
Hakka yakınlığın adresi

bir iletişim kurma saati
ibrahim ve ismailin sınavı
masivadan ilişkiyi kesme molası

O'na yönelme ,O'na münacat etme
bir uzlet anı
içte ki şehirde cülus etme mücadelesi
şehrin hakimiyetini elde etme savaşı

bir nefis murakabesi içindeyim
imanla inkişaf etme halinde
kendi hakikatini kendinde bulma yolunda
bitimsiz heyecanlar tadıyorum

kemale açılan kapıdayım
bir yolculuk içerisindeyim aslında
refiklerimle hemhalim
bazen gazali
bazen ibnül-arabi
bazen yunus emre, mevlana
Rahmani sohbetlerdeyim
yaratan Rabbe ram olmuş
hüsni hatimelerdeyim

redfer

İlyas Kaplan

Med-cezir etkisi

an geldi
nefeste tazelendi ses.
sözler taze bir yağmur olup düştü .

adımlar farklı,
öfkeler farklı
uçuyordu bir an için rüzgarda.
büyüleyiciydi
uzaklara doğru ümitsizce yürürken

en ince sancıları gergef gibi ördü o an
kalbin en ince yaralarına tabip ihtimamıyla dokundu
ilmek ilmek dokudu
göğsünde ki eşsiz ağrıları

onurlu yolculuğun adını fısıldadı
ve kapı kimseye kapanmasın diye
en son araladığında
lacivert duygular körükledi gecenin kor vaktine
kısa ve öz, duru ve diri

yağınların öfkesini söndürdü elinden geldiğince
göğün en yakın yıldızına dokundu sihirli asayla
kırık hecelerini yapıştırdı o an ıslak yaşlarıyla
ısıttığı hazan misali uykularda
uyudu uyuyabildiğince

hücrelerinde aşk
içinde düşler
pusulanın ibresi kör dehlizlere gidip gelirken
bir kırlangıcın kanadında kanadı seher vakti
zerrelere dönüştü o an

kalabalıklardan uzağa
hazların taşrasına
rahatlıkların koynuna
yedi renk kanatlı bir kelebektir artık
açtı
inceldi
çırpındı

yokluğun kozasından sıyrılıyordu
önünden yırtılıyordu gömleği
yanan bir meşaleydi artık yalnız mahzenlerde
asil bir isyan yazılıyordu alınına o an
öylesine soğuk
öylesine derin

kaç kez kızıl yapraklı kestane ağacının altında
kızılca açmıştı ufuk
kaç kez
ırmaklara buluttu

yağmurlara sabahtı
resimlere aynaydı
mevsimlere rüzgardı o an

neden hala bu kadar uzaklarda
neden hala bu kadar sessiz

rüyalara yağdığı gibi upuzun
her yer bembeyazdı
her an karbeyazı
reyhan bağının nergisleri kadar ıstıraplı
bazen tavan yapan bir hüzün
bazen yarım kalan bir hikaye

dökülüyordu o an... koca coğrafyaya
irili ufaklı kuru yapraklar
med- cezir etkisiyle
onca çırpınmalar
onca vurgunlar

redfer

İlyas Kaplan

Meğer ne çok alışmışım bu şehre

öyle bir gece
vakitsizce denizde yakamozlar
saatin kaç olduğuna aldırmadan
avare dolaşırken kaldırımlarda
sararan yaprakları söküp alırken
mavzeri sırtında bir eşkıya rüzgar
elime dolanan salıncaktaki zincirlere
dolanmışken zihnimin gıcirtısı

dalgalar üstünde öyle havalanırken hayallerim
isyan yüklü göklerden
üzerime düşen gölgeler sıırılsıklam

caddelerini teslim ederken şehir
altın renkli ışıklara
öylesine kaybolmuşum köhne sokaklarında
bunca gitmek ve kalmak arasında
kaç defa örselenmişim
meğer

zahiri bir surete dönüşürken hususlar
ağaran tüm gün batımları bana mahsus
önümde koca dağlar
sahilde mendil sallayanlar
yürekte garip bir hüzün
kendi gemilerimi yakmak varmış kaderde

üsküdar
kız kulesi
boğazın bin ton mavisi
istanbul iklimi
erik çiçeklerim
elveda

yosun kokan dalgalar düşlerimi okşarken
nabız atışlarım nispetince
bağrıma saplanmışken lodos fırtınası
aklımın zindanlarında dolaşırken nemrut kasırgası

gitmeyi seçerken
doğru yönü ararken bitap düşmüşlüğümle
ahensiz atımlarından arınırken kalp
elveda derken
meğer ne çok alışmışım bu şehre

redfer

İlyas Kaplan

Memleketim

at sırtında serin bozkır gecelerini diyar edinmişim
bir maşal ülkesi ki uğruna can vermişim
ey dağlarına denizlerine inandığım memleketim
ufkundan bir sabah parlak güneş gibi doğacak
sonsuz bir cennetin güzelliğini arzuluyorum

sevda türküleri okumak istiyorum yedi iklim kuşağına
sesini duyuyorum yıllarca yağmurlar yağarken hürriyetin
ay çehreli güneş yanaklı gençlerin düşlerini süsleyen
kara saçlı kara gözlü bir esmer güzelinin elinden
hava gibi soluduğum su gibi içtiğim
bir vatan istiyorum toprağına yüzümü süreceğim

bütün köy evlerinin pencerelerinde çiçeklensin güllerim
silahlar çatılsın bir buz çitirtisine emsal
buzullarla örtülü kocaman yılların karanlığı içinde öfkelerim
hey sevinçten gözleri kıpırdayan siyah saçlı asker
gökyüzünde yıldızlara bak analar gibi çarşaflarını sermişler
sanki şimdi evine döneceğin günü bekliyorlar

hey memleket ateşine kucak kucak sevgi taşıyan ay kızım
sen özgürlüğün yanağına konulmuş bir busesin
kalbinden vatan aşkı yansıtarak ülkeme yol göster
yoksa ayrılık cehenneminde sonsuza kadar yanıp kül olacak
bir melek kadar günahsız kara yağız yiğitler
ey ruhumu tuzağına düşüren dipsiz gayyaların ifriti
uğruna canlar ödediğim bu cennet toprağından çekip git

öyle bir yaratılış sırrı gizli ki düşlerimde
göğsümden dudaklarıma doğru özgürlük fışkırır
kalbimin her çarpıntısı yedi kat semadan duyulur
nen canımdan kanımdan hayatımdan vazgeçerim
asla vatanımdan vazgeçmem

redfer

İlyas Kaplan

Memleketim

gemileri beyaz martıları beyaz
suları mavi gecesi ayaz
ışığın dört yakasında kurulmuş
görülecek tek rüya tek düş
gözleri kamaştırarak kadar görkemli
alın yazımın içine düşmüş memleketim

her şafağının heyecanı sarar sinemi
altın renkli akşamları yüreğimi tütsüler
ömürde en az bir defa görülesi yer
aşıkâr çizilmiş cennetin her hali
kivrılmış içimde uyur memleketim

hasreti kalbimin zarına değince
gecenin geç bir vakti
göğün rengi yere iner
yerin dengi göklerde belirir

köy evlerinden gelen tatlı ninniler
çocukların uzun rüyalarında palazlanır
yürür en toy damarlarına .
sırlarını gizleyen kör edici bir sis
sessiz vadilerde yankılanır
kutsal asayla bölünür gece
titreşir ormanlarda hayalet çığlıkları

baharda açar erik ağacının beyaz çiçeği
nar ağacı kiraz dalı erguvan rengi
vav kıvrımında munis camileri
elifleri kadar başı dik minareleri
Yüce nakkaşın minyatürüne döşenmiş memleketim

kaderin makus koynunda ilelebet
gece her birini örter siyah sütresiyle
ay ışığı öyle bir aydınlattır ki buz tülünü
dağ başlarının uçları gümüş kesilir

göklerinde ki süreyya
yansır caddelere sokaklara kaldırımlara
hücrelerine kadar işlenir
bir başka zaman bir başka zemin
dünya sürgünü bir cennetin içinde istanbul
içimde memleketim

yeşilin üzerinde canlı tonlar
güneşin yüzünden ateş seçer gözlerim
gökteki buluttan
yedi iklim dört köşeden gelir
tatlı nefesli büyümlü esintiler
ruhumu kendinden geçirir memleketim

redfer

İlyas Kaplan

Menzil uzak

bir söğüt dalına bağlanmış salınıp dururum hep
her akşamüstü düşleri süsleyen o ay ışığı altında

bir imkan sunulmuş ezelden
sonrası hamlıktan yanmaya uzanan
her an sessizce eririm
üstelik ah etmekte yok
her dem acılar çekip

ve renkli misketlerle nişan aldığım akşamların
kızılığına dokunmadan

ürpertilerin en şiddetlisi duygularımda
alacakaranlığa benzer bir hafiflikle
usulca inerim karanlık merdivenlerden
kaç katlı binanın kaç basamağından
kaybolurum gecenin arka sokaklarında
yalnızlığımla akıp giderim koca bir mazinin sahiline

menzil uzak, umutlar kırık
bu hayat ıssız ,
duyulmamış ölümler yağdırıyor

redfer

İlyas Kaplan

Mermer kaplı süsler

hey mezarıcı
öyle bir yol kaz ki toprağa
cümle ervahın güzergahı olsun
yalnızca mezarların olduğu yerde
gerçekleşsin gidişler
gül solup gitsin
gün gelip gitsin
nefes sönüp bitsin

kat kat bulutlar sarsın göğü
her vakit bir mukaddes ölünün
yıldönümü olsun

puslu bir sabah
yarılsın göklerin göğsü
maviliklerin ağartısından ölüm sağılsın
gözlerde hüzzamlar
nefeste segahlar düğüm düğüm
doğsun ayazı yılgın bir günün daha
musalla taşına

el emeği, göz nuru
çiçeklerle bezensin
mermer kaplı süsler
her biri kulağa bir hikaye fısıldasın
fani dünya ile ebedi hayat arasında
kuytu bir köşede
kısım kısım
katre katre

sessizliğe bürünmüşler
doğarken tertemiz yıkanıp sarıp sarmalanmışlar
ölüm meleğiyle birlikte kanatlanıp uçup gitsin

ey
yüreklerin dibine düşen acı
ey kimsesizliğe kefen biçen sızı
secdelerin kundağında kıyama kalkan dua
şakağa yaslanan el
inleyen ses
al duvaklarla süslü toprak
kara yazgıyla yazılı alın
kimsiniz siz

kimi paşa, kimi zengin, fakir kimi
saçları sırmalı
endamlı, selvi boylu
neredesiniz

nerde şen kahkahalar

nerde o şarkılar
taş plaklar susmuş
bir hıçkırık
bir iç çekiş
dökülen her gözyaşı

üstlerinde bir sis, ebeden tül
hazin bir ses gelir uzaklardan
deler yürekleri
açar mor zambaklar
nice hatırayı bağrında saklar
uyurlar usul usul
ne kadarda huzurlu
sessizce
toprağın koynunda
mışıl, mışıl

boşunaymış her gündüz
her gece
rüzgarlı kıpırtılar
küllensin zamanın beleğinde
gecenin siyah rengi
acılar dizilsin teşpihe
mevsimler değişsin
onca ayrılıktan sonra

ey sonsuzluğun kapısı ,eşiği
ölülerin toprağa karışmadan önce
adlarını
kimliklerini
toprak üstünde bıraktıkları yer

bu ilk ölüş değil
yağmur olup yağın
çiçek olup mezarda açın
insanlar sussun
mezarlıklar konuşsun artık
takvimin yaprakları yere düştükçe,
bir bir

her deniz bir martı
her rüya bir uyku
her nota bir şarkı
her mezar bir ölü
olsun

küçük bir cennet bahçesi
sardunyalar
fesleğenler
her yer mezar çiçeği
coğrafyanın soylu ağacı serviler
eğrelti otları

sussun dudaklar
yüreğe düşsün gözyaşları
geçmişini hatırlatsın
sülüs bir hüsnühat
el- fatiha
hüvel Baki

redfer

İlyas Kaplan

Mertebe

her gün perdeler yeniden açılır çocukluk sonrasına
bütün ışıklar yanar coşkun bir ırmak gibi
şehrin sokaklarında bir işçi kadar yorulur
terk edilmiş oyun alanlarına sınırlar çizer
duvarlar örer burası benim burası senin

düşmanları vardır artık savaşıcağı
sonu bir yokluk ve bir hiçlikle biten
her an başka başka çocukluğa gebe

günah işlemenin ağırlığını yeni yeni kavrar
coşkun bir ırmağın görkemini çoktan ardında bırakarak

şehrin kalabalığına sıkışır çocukluk masumiyeti
bitmek bilmez ,ardı arkası kesilmeyen ayrılıklar başlar
bir babanın çocuğundan evvel vefatı,
bir evladın annesini ilk defa yitirşi,
ilk ölüm acısı, ilk vicdan azabı,
hem ilk hem de son olan her şey

isyanın her kelimesini doldurur ciğerlerine
adeta yudum yudum siner hücrelerine
azrailin kim olduğu
baba evi gibi, ana kucağı gibi sıcacık

özgür olmak yaratılmışların en güzelidir çocukken
bu hayatta o en esrarlı yolculuktur..
bir çocukluk mertebesi, bir öteki sonsuzluk
kendi aleminde bir evrende kurulmuş
kah bir kuşun kanadında
kah bir ağacın dalında
kah toprağın çamuruyla yoğrulmuş

çocukluk halleri sığmaz sadece rüyalara
rüyalar karanlığa çakılmış bir kibrittir...
her şey gibi çocukluğunda bir vakti saati var .

redfer

İlyas Kaplan

Meryem

meryem sessiz...
meryem suskun

sus meryem
pasif bir susma olmasın susuşun
kim ne söylerse söylesin sen sus
sadece konuşmanın ne kadar boş olduğunu anlat
konuşsan da dinlemeyecekler
sus...
sen susarsan senin yerine konuşacak var

meryem olmak kolay değil
keşke ölseydim de unutulup gitseydim dercesine
gecenin ortasında açılan yol gibi
meryem sessiz...
ne hacet konuşmaya...
sözün sahibi konuşmuş
lakin kucakında konuşan...
kulaklar duymaz gözler görmez olsun

meryem doğru yerde
tüm dünyaya karşı durmayı göze almış
anası yok meryemin, ana olur
babası yok meryemin, baba olur
Rabbi için atan kocaman bir yürek olur
an be an yüzünde bir ilahi seda
yayılır fezaya sesler
Allahu Ekber

dinler gök, yıldız, ay, yer, taş, ırmak
bilcümle mahlukat...
vecde gelir meryem
şehadetini haykırarak seccadeye düşer
La ilahe illallah

diyeti mümtaz bir zifiri karanlık
zifiri karanlıkta meryem
nereye gideceğini bilmez bir halde
aydınlanmak aydınlatmak için ışık arar
bir ateş görür içinde
artık sığınacak emin bir limanı
saklanacak bir mağarası
uyuyacak bir dizi
ağlayacak bir omzu var

şimdi dua yüklü rüyalar uğurlamakta geceye ...

yüreğinden düşen her yağmur damlasıyla
devrimlerde, idamlarda, gazete sütunlarında meryem
kitap satırlarında herkes gibi
meryemin boynu bükük
meryemler ağlıyor unutulmuş coğrafyalarda
meryemler yalnız ... meryemler suskun

usulca adı silinmiş hatıralardan
bir çiğ damlası kadar yorgun
her nefes nereye varacağını düşünmeden
her gün vuruluyor meryemler...

ölmek kolay sanırsın
nereden bilebilirsin sen ölmeden kolay olduğunu meryem
sevmeyi bilmeden başkasını sevmeyi nereden bilebilirsin
yerde gizli gökte kilitli inandıkların
açamazsın yüreğindeki mührü

heyula gibi gezinirsin tırmandığın şahikalarda
soğukla kavgalı hadsiz yalnızlığında
anaforlarına takılıp döner öfkelerin
sığındığın karanlıkların uğuldayan dik yamaçlarında
ıssız yerlerde titrediğin gecelerde... Meryem

öyle bakma ...öyle pencerelerden gece vakti yollara
dolunaysız gecelerde yalnızlığın kaç bucak olduğuna
bir gölge gibi süzülüp duvar diplerine köşe başlarına
beklediğin kim meryem
hayır sen bir ömür beklemeyi seçtin...

bir avuç nur senin çaresiz bir aşığın
her parıltın dağları paramparça eder durur
kayalar, taşlar zerreye dönüşür
can olursun,uğruna can verirsin meryem
senin gibi ... ana olmak ne güzel Meryem

redfer

İlyas Kaplan

Meryemim

meryem sessiz...
meryem suskun

sus meryem
pasif bir susma olmasın susuşun
kim ne söylerse söylesin sen sus
sadece konuşmanın ne kadar boş olduğunu anlat
konuşsan da dinlemeyecekler
sus...
sen susarsan senin yerine konuşacak var

meryem olmak kolay değil
keşke ölseydim de unutulup gitseydim dercesine
gecenin ortasında açılan yol gibi
meryem sessiz...
ne hacet konuşmaya...
sözün sahibi konuşmuş
lakin kucağında konuşan...
kulaklar duymaz gözler görmez olsun

meryem doğru yerde
tüm dünyaya karşı durmayı göze almış
anası yok meryemin, ana olur
babası yok meryemin , baba olur
Rabbi için atan kocaman bir yürek olur
an be an yüzünde bir ilahi seda
yayılır fezaya sesler
Allahu Ekber

dinler gök, yıldız, ay, yer, taş, ırmak
bilcümle mahlukat...
vecde gelir meryem
şehadetini haykırarak seccadeye düşer
La ilahe illallah

diyeti mümtaz bir zifiri karanlık
zifiri karanlıkta meryem
nereye gideceğini bilmez bir halde
aydınlanmak aydınlatmak için ışık arar
bir ateş görür içinde
artık sığınacak emin bir limanı
saklanacak bir mağarası
uyuyacak bir dizi
ağlayacak bir omzu var

şimdi dua yüklü rüyalar uğurlamakta geceye ...
yüreğinden düşen her yağmur damlasıyla
devrimlerde, idamlarda, gazete sütunlarında meryem
kitap satırlarında herkes gibi
meryemin boynu bükük
meryemler ağlıyor unutulmuş coğrafyalarda
meryemler yalnız ... meryemler suskun

usulca adı silinmiş hatıralardan
bir çiğ damlası kadar yorgun
her nefes nereye varacağını düşünmeden
her gün vuruluyor meryemler...

ölmek kolay sanırsın
nereden bilebilirsin sen ölmeden kolay olduğunu meryem
sevmeyi bilmeden başkasını sevmeyi nereden bilebilirsin
yerde gizli gökte kilitli inandıkların
açamazsın yüreğindeki mührü

heyula gibi gezinirsin tırmandığın şahikalarda
soğukla kavgalı hadsiz yalnızlığında
anaforlarına takılıp döner öfkelerin
sığındığın karanlıkların uğuldayan dik yamaçlarında
ıssız yerlerde titrediğin gecelerde... Meryem

öyle bakma ...öyle pencerelerden gece vakti yollara
dolunaysız gecelerde yalnızlığın kaç bucak olduğuna
bir gölge gibi süzülüp duvar diplerine köşe başlarına
beklediğin kim meryem
hayır sen bir ömür beklemeyi seçtin...

bir avuç nur senin çaresiz bir aşığın
her parıltın dağları paramparça eder durur
kayalar, taşlar zerreye dönüşür
can olursun ,uğruna can verirsin meryem
senin gibi ... ana olmak ne güzel Meryem

redfer

İlyas Kaplan

Mesele

aynı dünyanın insanı değilim,ayrı dünyalarında
beğenmediğim bir çok şey var
beğendiklerim bir o kadar
zaman geçiyor
geceyi korkular kuşatıyor
asıl mesele
bir şekilde yaşamak

çoğu zaman öylesine takılırim şekillere
tercihlerim olur klasik, fantezi, arabesk
söz konusu olan kalite
duygu yoğunluğunun bir sonucu
hislerle,yoğunlaşır,yaşarım

içim içime sığmayıp
dökülürüm, dağılırim
yerlere,
bazen aşık olurum ziyadesiyle

biri olmak zorunda değilim,
beni ben kılmaya yarayan etmenlerle iç içe
aynı olmak,
farklı birileri,
öteki olmak gibi
aynı mekanda, aynı hayatta

çok şey kurgularım
asıl olan hangi hayatı istediğin
illa da bir son için,
son vermek için
tıpkı bir film izler gibi izlerim yaşananları

belki açlıktan susuzluktan
cevabını bulamadığım ağrılarım mevcut
zamanlarca düşünmenin verdiği sıkıntıdan belki
hem özneyim hem de nesne

hiç öyle daraltıp,uzatmanın bir anlamı yok
ben buyum işte bir dost bir düşman bir arkadaş
birilerinin eşi,babası,kardeşi,oğlu
birilerinin kını,öfkesi,
bazısının aşkı,sevgisi
bir tek ben bilmiyorum benim kim olduğumu
nefesini duyup bir türlü yüzümü,yüzüne dönemediğim

redfer

İlyas Kaplan

Meşe ağacı kadar yalnız

tel örgülerim her seferinde benim yalnızlığımı kanatacak
sınır boyları acıdan mamul alevlerle sarılı
vizesiz ağırlarımın zonklamaları ulaşınca beynimin merkezine
kırılan aynaların her zerresini yazacak kiramen katibin
tüm karanlıklar kayıp anılarımın diline pelesenk olmuşken
zeytuni gök bezminde kalacak sırrı gecelerimin

hiçte öyle değil artık sokak lambalarını balkondan seyretmek
yansıyan ışıkları, ser verip sır alsa da
zaman tüneline gidebildiğince uzağa
emsali elifti susmuşluğum, tekmil duygularımın ermişliği
kaffesi manadan maddeye akmadan henüz
bende bu meret yalnızlığa alışmalıyım artık

ömür boyu hiç savaşını yapmadım mutluluğun
bütün hayatımı tek bir hayal uğruna harcadım
ardına düşüp hasret adımlarıyla
sadece her şeyi takvim yaprakları sanıp
tıpkı sinema koltuğundan hiç kalkmayan izleyici gibi
yalnızlığın rengini bir evin dört duvarlarında yaşarım

aşınmalarla başlayan nakısım
bir şeyleri daha eksiltiyor ati zamanlardan
ne kadarı benim kışkırtılmış umutlarımın verileri
upuzun gün batımına duyurmadan çoğu kez
oysa tahakküm edici bir iç ses duyduklarım
emredici bir günahkar nefsin armağanı
bir anlıkta olsa senfonisi hüznle çalınan
her bir alameti yanağa süzülen gözyaşlarım

kervanları uğramasın çölümün sıcaklığına
her gün o büyük kıyametin surunu beklerken
her gün sineme saklar yaşarım isyan diye
firkat garibesi titreyişleri
yeri göğü yalnızlıktan ibaret içimdeki berzahın

kaç kez yıkıldı sadrımın en kuytusunu
çatlaklarından tütsü kokuları yol alırken
siş bulutları dehlizlerinde
yığınlarının her nebzesini tutuşturup ısınıyorum ayazlarda
belki o zaman yalnızlığın sırlarını çözebileceğim

fırtınalı bir havada bir dam altına sığınmaktır yalnızlık
soğuktan bir serçenin yapraksız bir ağaçta tüneyişi
odayı dolduran çıldırtan bir sessizlik
gece yarısı sancılı bir kalbin ansızın duruşu
kaldırımlarda hızlı adımlarla ilerleyen bir kadının ayak sesi
bir karanlık sokağın o soğuk rüzgarları
bir yıldızın kaçınıcı gezinişi rüyalarımda
bir ormanın içinde ufacık bir meşe ağacı kadar yalnız

herkesin yalnızlığı kendine

bir kuyunun dibinden gökyüzüne hayaller oluşturdum
kendi masalımın içinde süren serüvenler yaşayarak
içinde destanı yazılacak bir ömür bırakıp
ruhumu doyuran bir ilahi nur uğruna
yusuf gibi kuyuda süveydalara yol gösterip
bir kehkeşan ki ebede kadar yalnız
her menzili zindan züleyhalara

redfer

İlyas Kaplan

Mevsim kıştı

iyice kararmış bir gecenin tam ortasında
benden başka kimsenin olmadığı bir yerdeyim
bulunduğu bir aralıktan fırlamış, öylece
evet tesirindeyim zıt düşüncelerin
yokluktan varlığa geçişime şahit
ellerim hala soğuk, titriyorum

düşündüğüm her şeyi taşıyım
bir çığ gibi koptuğum noktadan bir başka noktaya
zihnimin akışkan lavlarının ihtivasından
bir meftunun isyanından kelimelere
susturulan bir dilin intizarını
her meylinde mühürlenene

nemli gözlemlerimin ve ıslak yaşadıklarımın özeti
oldukça iyi ve olmadıkça kötüyüm
kilit altında çürürcesine
bir cesedin üzerindeki parmak izlerine benzer
bir ölüme daha tanık
hastalık taşıyan hücrelerime rağmen
parmak izlerim olmasına rağmen

soğuşun çok şiddetli ihtimaline karşı
günah hallerimi temizlemesinden kaynaklı bu ton değişikliği
gözlerimi kar yaktığı gün
toprak gümüş doğurmalı, günü gelmeden,
bir ben doğurmalı ve bir akşam ,
tezat gibi görünenler, aslında bizzat yaşadıklarım
ilk kar damlayınca avuçlarıma
yakarak yüreğimi sessiz çok sessiz

tuşlarına kendi notalarını akıtmak istediğim
karanlıkta o kabuslarla yalnız kalmam gerekse de
ölüm gelinceye kadar her salı akşamı
ben ağlarken solmasın umutlarım
kuşluk vaktinde, gece yeminle başlayan
nefesim sükuna devşirildiği zaman

hep yok oluşun görünen tarafında saklanırım
tüm kurguyu tarumar ederek geldiği yerde
aynı zamanda kaybettiğim masumiyetin adıdır çocuk
bana dokunulduğunda keşke
buğday tarlasında ki çocuk kalabilseydim

hislerimden her gün parça kaybediyorum
sadece hatıramda kalanlardan
başucumda duran tanımadığım düşüncelerden
yalın ayaklarıyla bana doğru koşan
rüzgarla birlikte kar taneleri
kar başlamıştı, mevsim kıştı,

(redfer)

İlyas Kaplan

Mevsimplere yağmur düşüyor

belki ilk defa
çığlık yüklüyüm
en hâzin anlarını yaşıyorum
ayrılığın
kızıl akşamların en çarpıcı olduğu yerde
korkuya bürünen bulutlar gibi loş
bir kez daha
ağlıyorum
hıçkır hıçkıra

bu akşam
bir ilki yaşıyorum
ilk suskunluğu
ilk sessizliği
ve tüm ilkleri bırakıyorum zeminlere
üşümek ve sükut gibi

keşke
dağların karanlığında kaybolan güneş gibi
başımı yastık diye koyabilseydim hüznülere
içimi sarmalayan ümitleri tek tek
koparabilseydim
keşke
en inciten baharlar bitirseydi yazlarımı
gözlerde boğum boğum büyüyen gözyaşlarını

gidiyorum
ufkun matemli ninnisini dinleyerek
içim...ürperen yalnızlıkların üstünü örten bir kara perde
aklım ... düşünüyeyim dalmış
yağmurlar bile böylesi bir tutkuyu
ilk kez hatırlıyor

acı bir hatıranın solgun fotoğrafları takılıyor gözlerime
bir bavula sığdırıyorum kenarları yanık eski mektupları
yüreğimde pişirdiğim sevdaları koyuyorum
üst üste
ter-ü taze yeminleri
hep yarım
hep yarım kalmış hayalleri

gidiyorum
yüreğimde öfke kırıntıları
bir trenin cam kenarındayım
ufukta başak tarlaları
batan güneş vurmuş üstlerine
bir de rüzgar esiyor
ayrılıyorum
koca şehirden

tüm yangınları yeninden harlayan
nedenlerim var şimdi

kendimden saklı sırlar düşüyor gözlerimden
mevsimlere yağmur düşüyor
silinip gidiyor
her şey

bir damla
bir damla daha derken
ve sonrası özlem
ve sonrası hasret
ve tükeniş
ve yok oluş
defalarca

sırrı yırtık aynalarda yolsuz şimal gibi
kor değmiş karlar gibi
eriyorum
meçhul bir yerlere akıyor siluetim
kim olduğumu bilmeden
neler olduğunu anlamadan
gidiyorum

keşke
o ela gözlerin büyüğü olmasaydı
kalbimin gizli siperlerinde
göz göre göre
sıcacık bir köz gibi yanıp durmasaydı
keşke

redfer

İlyas Kaplan

Meziyyet

kent hayatında sürekli konuşmak mecburiyetindeyiz
sağında solunda bir sürü kalabalık
selamlar...günaydınlar... nasılsın... iyimisin ...
ruhu çöküyor insanın
bu olağan alışkanlıklardan dolayı

küçük bir tebessümle bir çok şey fark ettirebiliriz halbuki
herkesin yaptığı gibi
düşünmek ,düş kurmak , kuşkular ,endişeler vb. davranışlar gibi
kölesi olmak mecburiyetinde de değiliz
tek taraflı doktrinlerin

sonuçlara gösterilen saygıya, oldum olası sitemkarım
herkesin iyi ya da kötü bir ciheti var
yapmacık , sahte çıkarlar ,riyakarlıklar
akıl ışığıyla yeni baştan yaratılan düşüncelerin hepsi öcü
geleneklerden ,kanunlara kadar

kendimize ait saraylara öylesine kapanmışız
dış dünyayı kasıp kavuran en kanlı kavgaları
isyanları,açlığı,sefaleti görecek mecalimiz yok
raslantılarla edinilen hazır ve gelişigüzel değerler
nerede en ele avuca sığmaz duygularımız

hazzın her türlüüne eyvallah
farklı bir sabaha yeni pencereden bakmak
eşsiz, diri, kıvrak, tadına doyumaz
yeni ufuklara, yeni lezzetlere, yeni düşüncelere
ne kadar derin, ne kadar ince olursa olsunlar

ruhla bedeninin ayrılmazlığı gibi
hayat sürekli bir değişime tabi
bir adım, bir adım daha derken
zaman zaman bir serüvene akar yolculuk
hep seyrederek alaca bulaca dünyamızı
solukları tükenir, sorunları tükenmez insanın

insan olmak
zaten başlı başına bir meziyyet

redfer

İlyas Kaplan

Misal-i leylasın

idrakimin bütün tanımlarında sen varsın
hatıra arşivimde her ne varsa hep senden
her yeni duygu sana dönüşüyor
senle ilintisiz her ne varsa
başiboş bir şekilde akıp gidiyor benliğimden leyla

gizlediğim dilimin ucuna çıkmasını engellediğim
yalanım da yok
senden arındırılmış şüphem de...
koruyup kayırdığım hiç bir düşüncem mevzubahis değil
itiraf edeceğim sensiz küçücük bir ümit kırıntım bile leyla

aşkın tanımını kolaylaştıran bambaşka bir sevgi
öfke ve ihtiraslardan öte bir kutsilik benimkisi leyla

her gizli anlam senin tefsirine muhtaç
her yeni etki hatıratının tekrarından ibaret
her halde her zamanda her yerde
cereyan eden her hareket
senin heyecan zincirinin etkisi sayesinde leyla

her seçimin her bir hissin baş rolü sensin
dikkatimden kaçan sensiz her şey yalan
net ve kesin doğru sensin
milyonda bir bile rastlantı kabul etmeyen bir gerçeksin Leyla

dillerde dolaşan bir efsanesin
ne akla gelmiş ne hayale düşmüş
ne işitilmiş ne de düşünülmüş
apaçık birer aşk-ı burhan
emsalsiz bir belge
güzelliğin gerçek yüzünü görmüş her gözün cilvesi
cennet hurilerinin belagatlı bir anlatımısın
hayal ötesi bir sembol, misal-i leylasın sen

hiçbir eser sen kadar güzel tasvir edilmemiş
sırf kendisine mahsus müstakil bir anlamsın sen leyla
eşsiz ve benzersiz ezeli güzelliklerden bir remz
sembol imgelerle başlayan bir gizsin leyla
nazil olmuş yıldızların en parlak sima-i şahanesi
mehtabın ebedi nişanesi sensin Leyla

muammaları çözecek her sırrın izharısın
şana mazhar tutkuların sinesi
yüreği yanıp kavrulmuş sevgilinin çıldırmış heyecanı sen leyla

insan değil, olsa olsa bir melek
tam bir Őereften ibaret
lutfu ilahinin műjdesisin leyla

özümünden aciz kaldığım enfüsi bir olaysın
özüne vakıf olamadığım gizli bir hayal
afaki bir ihtimal
kalbimin içlerinde görünen hayali bir suret
iç dünyamın keşfine mazhar öyle bir ışıksın Leyla

dış alemde ifadesi bulunmayan
soyut bir hayali hadiseden ibaret
gizli Şuur algılamalarımın neticesi
bir bilmece niteliğinde
cezmi mertebelerle husule gelmiş
ruhuma söylenmiŐ ilahi bir telkinsin Leyla

sabah aydınlığı gibi zuhur eden
tehayyűlden ibaret zihni görűntüm
hissi bir vecd uyandıran nihai bir Őafaksın leyla

mantığımın çözemediği bir giz var sende
ruhumun tattığı bambaşka bir keşfi hadisesin
bilvesile zindan bilahare hapis
zerre miktarınca Şeksiz Şüphesiz
parlak, net ve açık
bir nur-u meleksin Leyla

redfer

İlyas Kaplan

Mişli geçmiş kokuyor

İodoslar vuruyor sahillerime
renkler dūřuyor bir bir
sarı yapraklar dökölüyor baharlarımdan

karanfil sevdaları ile dolu yüreğim
kar üzerine gül desenli rüyalar çiziyorum
püfür püfür hayaller esiyor
hasret dūřleri sinemde aevlenerek
kiraz bahçesine dökölüyor zaman

parlayan mumun son karanlığında
kayboluyor gemilerim
içimdeki rıhtımın uzaklarında

geçmişten sesler zihnimde şahlanıyor
nice hatıralar kelimelerle izahlanıyor
şehrin şiluetini süsleyen gölgem
kiraz ağaçlarıyla dolu
öyle müşfik öyle sıcak
mişli geçmiş iek kokuyor her biri

kaybolan fotoğraflara soruyorum kendimi
kentin sokaklarına gizlenmiş anılara
kıyısında kalmış metruk bir taşra istasyonu
şerha şerha ayak izleri var orada benden
bir şeyleri unutmak için
unutulanları yeniden yaşamak için

vakitlere kenetlenmiş
aşkın en güzeli fısıldanıyor kulaklarıma...
dokunuyor usulca geçmişe kilitlenmiş ruhuma
huzur buluyorum
otobüste trende vapurda

şehrin astarını en ince yerinden yırtmışlar
sökülen zemini kırık iğnelerle dikiyorum teker teker
böğrü yırtılan güneşin ışıklarını yerli yerine
ete kemiğe bürünmüş halini
hislerimi duygularımı umutlarımı

redfer

İlyas Kaplan

Mor ışıklar

fikrimin hazinesinden bahanelerle ulüfe dağıtım
endişeler işgal etmiş masum hayallerimin her cihetini
sitem ederek zamanın bu uçuk ve duyarsız boyutuna
bütün hissiyle saldırıya uğramışlığına aldırmadan
beklemek ne kadar perişan verici sabahın kör güneşini

geceleri ayrı bir karanlık çalar geçer
mor ışıkları kurumaya yüz tutmuş

korkularımın çığlıkları siner eskimiş bir yüzün maskesine
ihtiyarlamış bir yılın sene-i devriyesinde artar çizgilerim
beyhude yaşanmış vakitlerin son kulvarı onlar
mukaddeslerim hep ötelere açık birer menfez gibi
içlerinde dönüşü olmayan hatalarımın bedeli mahfuz

ruhani dürtülerim bütün heyecanlara sahne
yasak bir helezonun inkişafına açık bir ganimet alanı sanki

yalnızlık iklimi üşütünce daha da zifirleşiyor karanlık
arzuları istimlak ediyor adeta hüznün bin bir türlü
yalnızlaşan yalnızlığıma çare oluyor çaresizliğim
huylarımın şekillerine bürünerek meşrulaşıyor alışkanlıklarım
zihnimi kuşatan malzemeler yerli yerine yerleşiyor

her yeri kendi sırlarıyla bürüyen geceler o kadar munis
gündüzleri ayrı bir halvetle kucaklayan ışıklar o kadar sıcak

mühürlerinden arındırırım eski mahzenlerin kapılarını
koridorlara hakim gıcırdayan pencerelerin hisşirtisini
bütün hilkatin soluklandığını hissederek ürperirim
gaipten gelen bir nida gibi duvarlara vurup durur
bir merdiven çıkmazında üzerime çökmüş sessizlik

derin uykulara dalarım boğuk yankılar eşliğinde
lahitler açılır bir bir ölüm çıkar karşıma

redfer

İlyas Kaplan

Mor üstü renkti çoğu zaman

kar yağıyordu evlere ağağlara
caddelere kaldırımlara lapa lapa
kar biriktiriyordu paltosu şapkası
her şey beyazdı sanki...
oysa her şey siyahtı
gözlerden akan yaşlar da

gece, buz kesmişdi demir rayların üzerinde
bir adam ağlıyordu hırıltılı seslerle
sadece kendinin duyduğu bir sesle ağlıyordu adam
yılların ardına sinen anların karartılarıydı bunlar...
sonsuz bir bağımlılığın bitmeyen cümleleriydi
demir rayların üzerinde kendine has seslerle
küfürler art arda dökölüyordu

unutulacak ne varsa,
geçmişin resmini tuvale kelimelerle aktaran
tuale kelimeler çiziliyordu sanki
açık maviden koyu maviye,
pembeden siyaha çalan
siyah kan renginde
damardan damara yol alıp ...

ne kadar da çok şey vardı saklı kalması gereken
ne kadar da çok saklısı vardı hayatın
akıllarda tonlarcası
hafızalarda bir o kadarı

kararmış ışık huzmeleri sızıyordu pencerelerden
camların arkasından istasyonun tam da ortasına,
bir bekleyişti ki
yarınlar ve de yarınlardan sonrasını...
öyle uzun öyle uzun işte ...
çok kısa hayatın umuda dair penceresinde
mor üstü bir renkti çoğu zaman

gün gün dalında sararan ve dökülen yapraklardı
yıllar süren bir yaşamın zincir halkalarıydı sanki
her halkası düşüncelere sebep
sonrası ya var olacaktı bu hengamede
veya kuruyup gideceklerdi
şehrin kulvarlarında , şehrin eskimiş gecelerinde
rayların üstündeki adamı da içlerine alıp

redfer

İlyas Kaplan

Mor zambaklar açtığı zaman

kilitlerim son buhranları ruhuma
yağmur kokusuna muttasıl
daha girmeden karanlığa aydınlıklar
her nasılsa çekip çıkarırım kendimi kuytularından
en sessiz anında göğe bir merdiven dayayıp
münzevi çilelerden yalnızlığın inzivasına

mor zambaklar açtığı mevsim
annemin ütölediği beyaz mendil gelir aklıma
birde eski evimizin tavanından dökülen tozlar
perdesiz pencerelerden görünen gökyüzünün gri tonları
bir umudun yiten ışığında geçen çocukluğum
şimdi uçsuz bucaksız bir asuman mavisini

en şiddetli bunalımların zuhuruna ramak kala
gökte damar damar çizilir şimşekler
illete bir sebeple kopar fırtınalar
nasıl ne zaman sonlanacağını bilemediğim
izin verdiğim derbeder düşünceler
yaprak yaprak dökülür bir hazan vakti
bir boşluk bulup zihnimin kainatından

cinnetin kaçınıcı durağı bu sıtma nöbetleri
ateşleri karşısında durup yangınlarına tutulduğum
alevlerinin öyle ürperten kıpırtılarında
yandıkça eridiğim eridikçe yok olduğum

her şafak vakti öncesi
hatıralar salkım saçak geçerler göğümden
ruhumdan deli divane kayar gölgeler
bir meczuba dönüşme safhasında

redfer

İlyas Kaplan

Muamma

arzular tutkular ihtiraslardan müteşekkil
içimizde uçuşan binlerce kelebeğin ezelden kısmetiyiz
rüyadan rüyaya geçen tatlı bir uykunun gecesiyiz
aşkın muamması bir lahzadan ibaret

deruni bir aşk arayışı kalbimizi derinden yakalar
ılık rüzgarları göğün zirvesine kanatlandırıp
bir akşam evveli şuurumuza bıçak gibi saplanır
alın yazısının o karşı konulmaz leziz iksiri

galyana gelip çullanır üstümüze bir imtiyazlı karasevda
mistik bir şahlanışın sırrıyla büyülenmiş
hazları tutkuları mukaddesleri acıları
hezeyanların başkaldırması an meselesi
hülasa aşkperest bir ihtilalin en parlak evresiyiz

duygularımız bir ağacın yapraklarına benzer
en hafif bir rüzgar altüst edebilir onları
tutuşur yanar da ateş kesilir
alelade bir toprak parçasına değmiş gibi
aşk fırtınasıyla birlikte uçup gider yeni sevdalara doğru

redfer

İlyas Kaplan

Muhasebe-i ahval

aynı dünyanın insanı değilim,ayrı dünyalarında
beğenmediğim bir çok şey var
beğendiklerim bir o kadar

zaman geçiyor her zamanda bir izim olmalı
ruhumun benimsediği her türlü iz
asıl mesele bir şekilde yaşamak

çoğu zaman öylesine takılırım şekillere
tercihlerim olur klasik, fantezi, arabesk
söz konusu olan kalite
duygu yoğunluğunun bir sonucu

hissederim, hislerimde yoğunlaşır ,yaşarım
dökülürüm, dağılırım içim içime sığmayıp
yerlere, göklere, özgürlüğe hasret
bazen bir sevgiliye aşık olurum ziyadesiyle

biri olmak zorunda değilim, herhangi biri de
beni ben kılmaya yarayan etmenlerden biride ben
bir maske ki o maskeyi kimin taşıdığıнын bir anlamı yok
aynı olmak, farklı birileri, öteki olmak gibi

kimileri diğeri için öteki
her ben aynı ,aynı mekanda, aynı hayatta

çok şey kurgularım zararsız oyunlardan
asıl olan hangi hayatı istediğim
illa da bir son için ,son vermek için
sonlandırmak isteyen ellerimde bir kumanda

tıpkı bir film izler gibi izlerim hayatı
sonu nasıl olacak diye merakla beklerim elbet
kendim olma hakkını tek şey olmaktan çıkararak
benim yüzümdeki suretin ne olduğunun bir anlamı yok
her surette aynılıklara ,farklılıklara ihtiyacım var

bazen bir sancıdan, belki açıklıktan susuzluktan
cevabını bulamadığım soruları
zamanlarca düşünmenin verdiği sıkıntıdan
hem özneyim hem de birazcık nesne

bazılarının pek de öyle ehemmiyet vermediği
bazılarının zamanla çok daha iyi anladığı
ne bir fazla, ne bir eksik nihayetinde hep aynı

hiç öyle daraltıp,uzatmanın bir anlamı yok
ben buyum işte bir dost bir düşman bir arkadaş
birilerinin eşi,babası ,kardeşi ,oğlu
birilerinin kini,öfkesi,aşkı ,sevgisi

bir tek ben bilmiyorum benim kim olduğumu

nefesini duyup bir türlü yüzümü ,yüzüne dönemediğim

redfer

İlyas Kaplan

Muhtemelen

henüz açmamış fecir vaktinde saklı o sır
alaca vaktinde sabahın
beynim karmakarışık düşmüş avuçlarımın içine
şimdi düşünüyorum da
gün yüzü görmemiş hayalleri
muhtemelleriyle
neden kurdum

ömrümün sonuna kadar sözüme sadığım
mazi ile atının birbirine tutunduğu köprüler inşa etmek adına
hayatta hiçbir mücadeleden kaçmadım
kimi zaman kaldığım gecekonda odasında
titrek ışık altında muhtemelen
kimi zaman para olmadığından öğünlerimi geçiştirdiğim de

alevleniyor hayallerim
ayrı geceler şimdi aynı şarkıyı söylüyor
karanlığın rengi değişiyor muhtemelen
sözler kayboluyor dizelerde
ışık hızıyla aşıyor tüm ölçüsüz mesafeler
sadece bir ses ve ışık gösterisi değil bu
yürek fotoğrafımın ta kendisi
birisi indirmeden şalteri
ne yazıyorsa defterde
okuyorum
korkuyorum bir gün silinip gitmelerinden

karşıma çıkan engeller beni durduramadı
hayatı sevdim
ve sevgi adına çalışıp durdum
hep dostlar kazandım muhtemelen
ardımda
bizi hayırla yad edecek nesiller bırakmak adına

ey gönül anlamam hiç meskenetten
davran artık hayatın arkasından durma, koş
mahvolursun bir dakikan boş geçse
menziller yorgun sen bimecal
belki de yok muhtemelen
ne ettiysen hayal
ben mi unuttum yoksa
zihnimin üzerinde anlatılmaz ağırlığı
yoksa bir düş mü
bilemiyorum
bazen rüyalarda yaşadığım hal gibiyim

kaçmak isteyip kaçamazsın ya hani
konuşmak isteyip konuşamazsın ya
düşmek istemeyip düşmek gibi
ağır, acılı sancılı, sıkıntılı

dilsiz ve çaresiz

şu vakit
albümdeki resimlerden birinde durgun bir göl
göl, etrafında yükselen dağların görüntüsü
bir ayna gibi yansıtmakta
üst tarafta pamuk beyazı bulutlar
gökyüzünü süslemekte

engebeli ve çıplak dağlar
yağmur yağmakta
dağın eteklerinde köpüklü bir şelale çağlamakta
derken
kayalıklardaki çatlaktan çıkan minicik bir çalılık
çalılığın üstünde anne bir kuş
kanatlarıyla örttüğü bir kuş yuvası
sertçe akan suyun orta yerinde huzur
en çetin vakitlerde
yüreğe sükun eden

şekiller de manalar gibi birbirine karışmış
içimde ateş üstüne ateş kaynarken
biçimden biçime girerken
sırtımda ateş örtüsü
alev alev muhtemelen
alevlenmiş içimde ki cehennem
ateş kendi iç kalesinde mevzilenmiş

saklanırken sessizlik
son senfonisinin son perdesinde
bana yaşamı anlatıyor muhtemelen
şimdi içerde birinin hıçkırıkları
akrebin çevirdiği ilk sayfada
görünmeyen satırlarda
hep istenmeyen sözcükler
soğuk, karanlık, kasvetli şeyler

ıslanıyor yağacak yağmurlarla
yarın ve sonrası...
sessizlik oluyor
gece oluyor muhtemelen
kentin sahilinde
kaybolan duygularımı arıyorum
yürek zindanından çıkıp

henüz okunmamış bir şiir yazıyorum
dünyanın bilinmeyen koylarında yakamozlarla beraber
tıpkı doğan günün ilk vakti gibi üryan
göklerin içinden ışıklar düşüyor
altın sarısına boyanıyor tüm cihetin rengi
ürperen yıldızlar göz kırpmıyor
dikiliyor karşıma

aynada ki suretim

kör kuyulara devriliyor sözler
başım önde, gözlerim yerde
sesim titrek
başka izahı yok muhtemelen
denizin altında ki nefessizliğin
serin kumlar üstünde çaresizliğin
yosun kokusu doluyor içime
kayboluyorum

redfer

İlyas Kaplan

Mum gibi

aşka sınır tayin etmek mümkün mü
izleri gecemde gündüzümde
şevkle coşar , neşeyle çarpar yüreğim
hançer yarası kadar kutlu
kurşun yarası kadar makbul
gözyaşı dökmek kadar...

ümitlerimin sadrını açmak için
pare pare olur bin parçaya bölünürüm
en uzak köşelerine saçılırım cehennem gibi
harlanır,dağlanır yanarım fitil fitil
dağılırım, dökülürüm zerre zerre

hudutsuz heyecanlara maruz bırakılırım
baş koyarım hiç hesapsız sarsıntılarına
suskun odalarına sığınırım
gizli sancıları böler uykularımı
aşk suları yürür damarlarımdan
aşk yurdunu yakacak kadar sıcak
tek celsede inerler çeperlerine hücrelerimin

geceyi ve koyu karanlığı seçerim
tenim soyunur ruhumdan
gök yarılması, yıldızlar dağılışı, dağlar devrileşi
akar saatler parmak aralarımından
sanki tenimden bir parça çalınır
ifsada uğratırlar ruhumun huzurunu
aleviyle aydınlanan mum gibi tutuşurum
ateşine sokarım tekrar tekrar kendimi

akrep ve yelkovan döndükçe,
gündüz ve gece yer değiştirdikçe
mevsimler gelip geçtikçe
her kıpırtı beni başka başka diyarlara sürükler
umutlarım savrulur yedi ayrı iklime
heyhat sevdadan yana ne varsa
zamansız düşerler üzerime yağmur gibi

redfer

İlyas Kaplan

Müberra sevdalar

sırr-ı hilkata bürünen akşamdır
alevlenen ufuklardan dökülen hep sekerattır
ilk lemadır ankanın kanatlarından düşen
nihayetsiz şuadır gökler ötesi diyarlara
sonsuzluğa uçup giden

artık ışık alacasıdır düşler
yıldızlardır her gece teveccüh eden
evine dönüp gelen
hazin uyku sesleri mağaralarda
tek başına ağlaşan yusuflardır kuyularda

gizemli bir masal halveti
münakkaş sürgünlerin gölgesinde
küre-i arzı uyandırmadan
zuhur eden dar-ı cennettir artık

süşlenmiş bir noktadır beyza bulutlar
yağmur yağmur
nefes nefes
tahakkuk eden şekiller yol yorgunu
tül desenler arasında mest olmuş şerarelerdir
kızıla boyanan şafaktır artık

efsanenin en trajik yerinde çatılan iki saç teldir
önce tazarru eden kor güneştir
cehennem rengi yangınlardır artık bahtlara salınan
değdiği yerden alevlenen mevcudattır
tek tek eriyen buzlu zeminlerdir

kainata ekilen eskimiş biçimlerdir
hüznün karanlık odalarında buhranlardır
bir kaç yadigar şebnemdir artık
yanağa doğru inkişaf eden
kutsi denecek kadar tenvir
iki cihet arası kadar ırak
mahsus yolculuklara çıkılan bir firaktır artık

koyu sessizliğin göğsüne üşüşen tozlu ışıklardır
yaprak çitirtileridir mevsim mevsim ipe dizilen
doğudan batıya yıkılan muhal parıltılardır
bilhassa ötelere
hülasa sonsuzluğa
yalımlı ateş timsali yanıp giden gölgelerdir
bir manevi firardır artık

nakışlanmış ritüellerle kutsanan ikindi ertesidir
koyu mavi sularda esir
en müberra sevdalardır

aç ve susuz
sessiz ve razı
kızgın hecelere ram edilen isyanlardır
suretlere çekilen paslı millerdir
adı susmaktır artık bu manidar ünsiyetin

redfer

İlyas Kaplan

Müsavim

yaşadığım her hatıra gıcırtiları
çirpiniş durur yaralı güvercin gibi
geçmişin azabından kaçıp gelmiş

muhtasar bir yolculuğun cezbiyle geçer
müsavim saatler

bu günler annemin bana bıraktığı miras
belki de hiç hak etmediğim
hasretini yanıma arkadaş alıp düşerim yarınlara
bazen kanatlanıp uçarcasına yol alır zaman

hayat sürprizlerini dağıtmak için yarınları beklemez
hüzünle gelir bazen

unuturum bir zaman sonra hayatımdan çekip gidenleri
zamanın anaforundan çıkmak için
tüm yolculuğun merhalelerini soluklarım da fark ederim
her bir nefesle gözlerime yükselen buğular derinleşir

yeni doğmuş çocuk gibi heyecanla çarpar yüreğim

kimdir bilmiyorum ama görüntüleri zihnimde canlı
her adım başı akla hayale gelmedik sırlarla karşılaşırım
ses yok seda yok putları kırılmış ağlayan ihtiyar gibi
korkunç bir cengin ardındaki talan gibi

baki zaman diliminde
sonu kazanılmış bir zafer muzaffer bu yolculuğun

redfer

İlyas Kaplan

Mülteciyim

yosun kokusu ciğerlerimde
rüzgar yüzümü okşuyor
üşüyorum
zihnimde türlü sorular mahfuz
yorgunum

o kadar da masum ,hiç sıradan değil
aldığım her nefes deli dolu
çığırından çıkarcasına.
her şeyi yeniden sorgular gibiyim

çığlık çığlığa duyguların arasındayım
kuralları , yasaları hiçe sayarak
yürekte büyütülen isyanlardayım
çoğu zaman öfkeliyim
çoğu zaman iç hesaplaşmadan belki
bitmeyen bir savaştayım

teşhisi konmamış bir hastalığın sancısı
attığım her çığlık
aldığım her soluk
bana özel yazılmış bir cümlede gizli hırçınlığım
hiçbir sebebi olmadan
herhangi bir neden aramadan
muhalifim

her şey olduğu gibi değil
akıl, vicdan, ruh , yürek
yüklediğim acılara rağmen
kendi içimde seferdeyim
rükuda yolcuym
secdede tehcir

ihanetten kaçarken
iltica dilekçemin kabulünü bekliyorum
kana susamış bir bıçak gibi
iştahlı bir ıstırap gibi
sırların izinde buruluyor sinem
ruhu çıplak mülteciyim

redfer

İlyas Kaplan

Mümkünat

zamanın bir yerlerinde
yağmur altında başıboş dolaşmalardan avare
geçmişte kalmış bir elemden
mutluluğa bulaşmış bir hüzünden
bir keyif payı çıkarmak

ayak basılan yerler de bir iz düşümü
dizimi çöktüğüm toprak parçası,
yönüne döndüğüm kible,
alnımı koyduğum secde yeri olmak

gözyaşlarımın ıslattığı döşeme tahtaları ile
aramda bir iletişimin kurulma zamanında
o tahtalar mı buna tanıklık yapacak
yoksa ben mi o tahtaların gözyaşlarını emdiğine

istanbul'un orta yerinden
hayal dünyası boğazı seyretmek
benzer daha sayısız alışkanlıklarla
olağandışı alışamadıklarım ...

yolda yürümek
alış veriş yapmak
denizi seyretmek
mahpus damında gün saymak
bir işi bitirmek için acele etmek
bir şiiri okuyup bitirmek gibi

tesadüfen karşılaştığınız bu satırları
tamamen tesadüfen rastladığınız bu şiiri
tesadüflere bırakmakta

bundan sonrakilerin
şartlarından arınmış
öylesine onu hazırlayanın
uhdesinde kalmakta ...

iradeyi aşan amillerin devreye girmesiyle
önceden her şeyin mümkün olduğunu düşünsem de
sadece O şey
göklere, yerlere ,dağlara sunulmuş
sadece bir şey

şimdi önümde yollar
tuzaklarla dolu yollar
korkulu ...
ümit dolu bekleyişler
başka başka korkular da
başka başka ümitler de

yarınlar, yarınlar, yarınlar...
bana ait olmayan zamanlar

benim olmayan canı yüklenmiş
bilsem de bilmesem de
gerçekten taşımakta
yalancılıktan taşımakta

bir ağacın meyvesini yiyen bir kuş gibi
ya da ağacın ta kendisini
yapraklarını koparan bir rüzgar
ta yukarılar da bir yıldız
her olup biteni seyreden
şiddetli bir fırtınayla savrulan
bir toz bulutu olmakta

hem gündüzde hem gecede
saçı sakalı karışmış,
alnı secdede
yüzün toz toprak kalması da

gönül gönül titreşip
kalp kalp hissedip
baştan aşağı gözyaşlarıyla ıslanmak da

oysa ne çok severiz sufiliği
övlmeyi iltifatları,
iyiliklerimizin bir bir sayılıp dökülmesini
gökten ayet inmeyi bekleriz
hiç hesapsız cennete girmeyi
öyle ya
bu umutlarla yaşamakta

içinde yemek yenilen bir çanak
bir ömür azıcıkla kifayet
aç susuz züht döşğinde
mütebessim bir edayla
geçmişe sünger çekmekte ...

yedi kat gökte
ilelebet sonsuzluğa değin

redfer

İlyas Kaplan

Münezzeh

narin kalbimin temposu titrek
akciğerlerimin ritmik çalışması yavaş
ateş içinde yanarım günlerce

iç çekerek dişlerim birbirine kenetlenir
alıp kalbimi hayatın tam ortasına koyarım
dinletirim gecenin her anını
maziye uğurladığım her vakitten sonra usul usul

vaktim yok yeni bir savaşı başlatmaya
çünkü orada duygular topyekun katledilir
hiç birilerinin azılı suçlusu olmak istemem
çatışmaların ölümü reddeden yanını tatarım hep
dünyadaki her şeyden daha çok,
bir saniyeliğine de olsa kanımın sıcaklığını

öksüz kalmış dakikaları kucaklar avuçlarım
yarınlardan yeni çıkmış saatleri bir bir
ebedi zamanlara gözlerim mühürlenir
ağlaması yasak kalbim masumca atıyorken
bana ait bir dünyada yaşamak çok zor

umutlarımın kırıldığı hüznün zamanlarında
yanıp tutuşur yüreğimin sızısı en şiddetlice
nereye çıktığının bile farkına olmadan alevleri
sıcaklığı bir med-cezir dalgası gibi çarpar
en can alıcı noktalara isabet edip durur

keşke öylece duran altmış bin günüm daha olsa
tadılmamış anlar yaşanmamış duygularla dolu
izler bırakırım izini sürdüklerimle
sırf bu sebeple nice kalp atışları fark edilemeden güme gider
savaştığım kadar kazanırım
tutkunum kendi ellerimle yaptıklarına

takılıp kalır bir zamanda her şeyin çıkış noktası
daha güçlü bir yönüyle yüzleşerek
nefret ederim utangaçlığımdan
yüzüm koyu kırmızı renge bürünür ,utanırım
çıkagelir bir yerlerden bir kenara atılmış ağlayışlarım
hicranları sarar beni zamansız ve mekansız

iyi kötü yanılgılarıyla yaşarım hayatı bir şekilde
başa çıkmanın zorluğu kaçınılmaz , çelişkilerle
bir kere daha sığınırım yokluğun çıkmazına
gitmesine izin vermenin beni incittiği kadar
zamanın aldatıcı çekiciliğine kapılıp
düşerim yalnızlığa böyle zamanlarda

kimselerin bilmediği meçhullere yolculuğum
öylesine sessiz öylesine derin bir huzurun merdivenlerinde
vakit geçmez gece bitmezmiş gibi gelir

kavgalardan azade ,savaşlardan münezzeħ
yarınlara bırakılır kırık bir aşk hikayesi

redfer

İlyas Kaplan

Müphem

eşkiya bir sızı kan ter içinde
sorgusuzca kurşuna dizer uykularımı
öylesi düşünceler kafamın içinde çılgınca çınlar
sanki çok gizli bir formül bulmuş gibi

kendimi toparlamaya çalışırım
bakışmamız saniyenin yüzde biri sürede
ikna olmaya yetmiş gibi
kalp atışımın sesi yükselir
ritmi küt küt

bir cumartesi sabahı
sinemde en korkunç heybetiyle bir ağrı volta atar
tutuşur yanar cayır cayır içimde ki şehir
uzunca bir nefes alırım ciğerlerime
sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi

geleceğin aniden değiştiğini görürüm
sonucun ne olacağını görür gibi
aldığım her risk sadece kendime ait
bir evrimlik devirden daha kısa süre içinde
bir kere daha çekerim nefesimi içime

başı boş duyguların çelimsiz bedenleri
arzuların buzullarına hapsolmuş
mızımız gibi görünmek istemem ,çözmem
zor bir soruyu sadece daha da zoru için
bir kar taneciğinin yüreği kadar soğuk
yorulmuş ,yenik düşmüş ve sefil

şüphesiz olacakların merakıyla
gözlerim büyür gözbebeklerim genişler
düzensizce nefes alırım kesik kesik
bir cumartesi sabahı farklı düşüncelerle
aramızdaki o müphem bağı oluşturmaya çalışarak

biri benim için önemliyse eğer
ben onun zekice davranmasını isterim
sebebi her ne olursa olsun
her tehlikeye göğüs gererim
belki de onunla dost olurum
dostluğuma ihtiyaç duyduğu zaman

her tecrübeyi yaşayacak türden
belli belirsiz izler üzerindeyim
bir cumartesi sabahı
rüzgarın peşine takılıp gitmekteyim
bir yolculuğu çıkmış gibi
manevi bir uyanışa doğru

redfer

İlyas Kaplan

Nabza vuran kan sıcaklığı

ortadan ikiye bölünmüş ömrüm
kapatıyorum geçmişin hesabını

sonsuzluğun aynasında leke oluyor günahlarım
ahretin ışığını gölgeliyor isyanlarım
hesabı verilmez anılar bırakıyorum ardımda
eğreti hazların kuyusuna

vuslatlarım köşesinden yırtılıyor
daralıyor yerleştiğim odalar
tenim soyunuyor ruhumdan
aynalardan çekiliyor suretim
dudaklarımda yarım kalan sözler
yarım yamalak heyecanlarım

sonu gelmez yokuşlarda susuyor kalbim
çıkamazlara varıyor yürüdüğüm her yol
yeni yeislere açık koyu karanlıklar.
yırtılacak bir gece kara toprağın suskunluğu
sonsuzluğun ufkuna nefes nefes kanatlanacağım

çaresizliklere bırakacak değilim
sert iklimlerden gelen rutubetli rüzgarlara,
özlemlere sürgün cennet hasretini
ruhuma düzen verecek duygularla yüklüyüm
nabza vuran kan sıcaklığında
şafak vaktinin tazeliğince

redfer

İlyas Kaplan

Nadasa bırakılmış toprak gibiyiz

millet kendi halinde kendi derdinde
kimi iki doz aşı
kimi üç
iki sinovac bir biontech

kimide kafasına göre
aşının sakıncalarını sıralıyor
kimi de klasik söylem içinde
bana bir şey olmaz

istediğimiz tek şey pandeminin korku tüneline
bir an önce çıkmak
yoksa yok olup gideceğiz tek tek
kitleler halinde bazen
sistemlerimiz tarumar olacak

toplumlar geriye gitmek üzere kodlanmış
sömürü üzere kurulmuş düzen
paraları cukka ederken baronlar
insanlığın kadim kültürünü yok ediyorlar
avuçları içinde limon gibi sıkıp posasını çıkartıyorlar

sorosların işgalindeyiz bugün
iktidarları sokakta yenecekler
devletleri ayak oyunları ile değiştirecekler
asıl masal bu
birazcık mecalimiz varsa
iki kelime de olsa bunu konuşmalıyız

dünya covid-19 küresel salgınıyla perişan durumda
hemen her ülkede korku
şaşkınlık ve çaresizlik
insanlar ölüyor
din, dil, ırk, cinsiyet
sosyoekonomik statü ayırt etmeden

savaşlar, istilalar ve zorunlu göçler
ve Covid-19
bir imtihan
bir ilahi ceza
bir ilahi ihtar/uyarı
Allah yokmuş gibi yaşayan
vahşi kapitalizm

sekülerleşmenin neticesi
covid-19
insanların yaşam biçimini değiştirdi
alışkanlıklarını, düşünme şekillerini
dini hayatlarını altüst etti
zorunlu karantinada yaşıyoruz
yoğun bakımda yatanlar almış başını gidiyor

bir ruhsal bunalım hali
herkes kendi iç dünyasında
bir sorgulamaya tabi
iyi-kötü, güçlü-zayıf, olumlu-olumsuz yönlerini keşfetmeye çalışıyor

biz nerde yanlış yaptık ?
ruhun en iç katmanlarına kadar iniyoruz
tv kanalları karşımızda
bir yandan ruh dünyamızı altüst eden
dehşet görüntüler
bir yandan niçin sorusuna cevap arayan zihnimiz

sizi Allah'a şikayet edeceğim diyen suriyeli çocuk
afrikalı aç insanların ahı
zulüm altında inleyenler
ölümler, sürgünler ve göçler
insanlığın günah deryasında yüzdüğü bir çağ

Allah işlenen günahı unutanlara hatırlatıyor
"her nefis ölümü tadacaktır"
küçük bir virüs karşısında yaşadığımız çaresizlik
şımaran insanlığa koronavirüsten açık bir mesaj
hiçbiriniz tanrı değilsiniz
aczinizi ve haddinizi bilin

korcu, dehşet ve panik oluşturuyor
covid-19
zihnimiz yasaklanan ölümden
ürkütlen ölüme doğru evrilmeye başlamış
hastaların yaşadıkları acı
boğulma hissi
hastaların nefessiz kalıp çırpınarak ölümü
dehşet ve panik duygusu
çok farklı şekillerde tezahür ediyor

kendimize çekidüzen verme vakitlerindeyiz
zihin konforumuz bozuluyor
dijital prangalara vuruluyoruz
zaman denen nehrin içinde
bir sandaldayız
nehir akıyor
sağa sola kıvrılıyor

süzüle süzüle gelen zaman
pastoral bir tablo gibi pencerelerde donmuş
pencerelerde bir hayat başlamış
sabah güneşinin doğuşunu
öğlenin parlaklığını
akşam güneşinin kırılarak
odaya yansıyan huzmelerini seyrediyoruz

yine sonbahar

yine dallar yaprak döküyor
yine çayırlar sararıp soluyor
kuşlar kasım repertuarını sergiliyor
insanlar evlerinde
elem veren bir şenlik yaşıyor

her şerde bir hayır
her hayırda bir şer
her şey bitmeye yazgılı
her şey yeniden başlamaya odaklı
iki nokta arasında geçen zamandan mesulüz sadece
çok hızlı akıyoruz
ye, iç, tüket
sonra durma sakın, yeniden başla

şimdi evlerimizdeyiz
hayat ve hayal sahnesinden çekilmiş
seyirci yok alkış yok
telefon ve televizyondan evimize akan bir alkış sesi
olağanüstü bir zaman akışı içindeyiz

yürümek, güneşli bir günde
civıldaayan kuşlarla aşık atarak gökyüzüne bakmak
selam vermek gülümseyen herkese
korkmadan sarılmak sevdiklerine
ne kadar güzelmiş
mutlu olmak ne kadar kolaymış meğer

farklı bir tedrisattan geçiyoruz
günahlı bir gölgenin serinliğindeyiz
dön ve sorgula kendini
senin evin neresi?
ev ne demek senin için?
peki, insan neden ölür?
ölecekse ne zaman öleceksin ?

insanı her şeyden önce umutsuzluk öldürür
hayatın ve ölümün neden var olduğunu bilenler
evin neresi olduğunu da iyi bilir
evine dönmek
kalbine, kendine dönmektir aslında
nerede ses verip nerede susacağını bilmektir

yine vuslat zamanı
gece ve gündüzün deveranını
seyretmeliyiz sonsuz maviyi
sessizliğin de bir sesi olduğunu anlamalıyız
onu duymak için
kendimize dönmeliyiz

nefes almanın kıymeti ile yeniden başlamalıyız hayata
bahar gününe ulaşincaya kadar

nadasa bırakılmış toprak gibi dinlenmeliyiz
bir musibet ama bela değil pandemi
bin nasihatten evla
ancak bir musibet olabilir

erkendir her ölüm
o vakit kısacık ömrümüzde
bize uzanan bu ilahi dokunuşu hissedelim
acılar ölümler ayrılıklar var
biz şüphesiz Allah'a aidiz
ve şüphesiz O'na döneceğiz

abdest al
sonra namaza dur
ağlamaya başla
yanakların ıslanıncaya kadar ağla
sonra secdeye var
secdede yer ıslanıncaya kadar ağla
sabah ezanını okununcaya kadar

dünya dönmeye devam ediyor
ömür ileri doğru hızla akıyor
ilıklarımızda hissedene kadar seyredelim sonsuz maviyi
covid-19 virüsü duygusallığında

redfer

İlyas Kaplan

Nakarat

her yıkım adeta bir mızrak gibi saplanır yüreğime
garabetler varlığını öylesine çevreler ki
kaldırımlarla sarmaş dolaş gecelerde
ellerimi ısıtır engin bir alev dalgası
karakterimin bir aynası olur
zevk ve hayal dünyası

zaaflarım ayarlar yelkovanı, bunalım saatlerine
sonu gelmez bir uykuya dalar gibi
güneş görünmez olur da gök bulutlanır
hep yalancı sevgiler uğruna yenilirim
umut taşlarından hayali saraylar yaparak
bir uçtan bir uca sarılırım buhranlara
çığlıklarımı, anlamsız medetlere tutsak ederek

unutmamak benliğimin bir anlayışı
her renkten pencereler açılır hayallerimin aynalarına
zorbalıkla maverasına sürüklenirim
haşarı taraflarımı terbiye eder yeni bir aşk
içimde ki mermeri su ile eritirim
en şah vuruşuyla darmadağın olur kalbim
her bir zerreden yeni bir renk, yeni bir ışık doğar
bilemem ki kara mı, ak mı; yakın mı, uzak mı

sonrası yalnızca bir nakarat işte
yalnızca yenilgiler kronolojisi olmaya mahkum

redfer

İlyas Kaplan

Namütenahi efsunlu deniz mavisî gözlerin

namütenahi gözlerin birazcık sokulurdu gözlerime
göz aynama dökülürdü sonsuz mavilikte ki sevinci
o sıcacık muhabbeti epeyce uzun sürerdi
vakitsiz olurdu göz ayrılıkları
göz sancularına dönüşen hele o kaş çatmaları
güneş ışığını yayar gibi ay nurunu salar gibi
kalbimin ıssız vadilerin de inzivaya çekilirdi
namütenahi efsunlu deniz mavisî gözlerin

nazarın etkisinde efsaneleşirdi mütemadiyen
her seferinde büyüüne maruz kalırdı bakışlarım
mukaddes özgürlükler mavi umutlara mahkum
ceylan düşlerinden gizli lütuflar serpiştirirdin
muhtaçlığına sürgün göz bebeklerime
ben yine tutsak ben yine kelepçeli
uykusuz gecelerimin yegane müsebbibi
namütenahi efsunlu deniz mavisî gözlerin

takılırdı göz ucuma bulutları
göz yaşlarım delice bir tufana dönüşürdü
kaç vakit atılırdı bilmem kasırgalara duçar
meryemin alinyazısına benzer bir yalnızlığa
aynalı beşiklerde mesihler büyüten
namütenahi efsunlu deniz mavisî gözlerin

zuhur edince ufuklarda tüm ihtişamı
göz kamaştırır Rahmanın en güzel tecellisi
hele de bir güzelde ise cenneti unutturur
seraplara benzeyen ışıldayan yıldızları
içimde uyanışlar ziyasına pervane
ödül mü vuslat mı yoksa bir rüya mı
yalnız bana sunulan saadet yüklü saltanat
namütenahi efsunlu deniz mavisî gözlerin

redfer

İlyas Kaplan

Namütenahi sessizliğe

vede gecenin bitmediği saatlere of
yine esirim, neticesiz med-cezirlere
müptelayım namütenahi sessizliğe

düşerim zemine uzun yağmurlarda
buz parçası gibi dağılırım, darmadağınık
ruhumda hüküm süren acı sulardan alırım zehrimi
düşlerim rotasız gemilerle uzakları

sarsıntılı bir asma köprüde yürümeye zorlanırım adeta
fark edilemeyecek kadar küçük sarsıntılarla
ay dünyanın çevresinde dönerken
bir ayda bende döner

karanlıkları yurt edinenlerin çığlıklarını duyarım
her an bir yerlerde kıyametler kopuyor olmalı
ezelden ebede akıp giden zaman sürecinde
rabbani bir armağan
yepyeni gezegenler yepyeni cennet ve cehennem

en çok bu şehirde en sevdiğim ninnilerin koynunda uyurken
gölgeme içimin voltajından enerji vererek
açarım sonsuzluğun kilidini
öncesinde yaşadıklarım ve sonrasında yaşayacaklarım adına
soranlara tek kelime söylüyorum la edri

önümde yol düz olsa da, bu sefer dik çıkıyorum
bir fatiha boyu yol almış, sel sebil ağlayışlarla
derunumda ki gezegenlerde, bir menzile varmış gibi
tüm darbeler her cepheden bana hücum ediyor
bir kelebeğin kanat çırpmasına benzer
ya ölümün kölesiyim yada özgürlüğün

zindan yüreğimde, bir de cellat mevcut
ölüme götürüyor ıslak kirpiklerimden süzülen damlaları
günahlarımı döktüğüm ayuçlarımda gül rengi sevdalarla
bu kadar anlamsız olacağını bilemezdim
azabını çektiğim her şeyin

uçsuz bucaksız hayaller kurarım
geceler boyu uykusuz
tutsaklıktan kurtulup arınmak için
hatalarımdan vize alamayan inançlarıma anlatırım kendimi
ölmeden önce ölenler gibi

redfer

İlyas Kaplan

Nar ağacı boyunca

elinden gelse zamanı geri alacaklar benden
günahlar zihnimin yüklenemeyeceği cinsten
yeni baştan mütalaa ettirecekler bana yalnızlığın sırrını
upuzun kış gecelerini
düşlerimi bırakırken aynanın ortasına

nahoş bir ürperti baştan aşağıya dolaşır bedenimi
birden çoraklaşır yapayalnız kalırım
büyüleyici bir dolunay gecesinde
yorgun düşer umutlarım
temizlenip hatıralardan

istemsiz yanımlar zindanlarımda tutuklu
he gece kaf dağında bir nar ağacı görürüm
padişahları köle ,köleleri padişah olmuş
züleyha beni sonu olmayan arzulara çağırır

tek başıma bunca izzetten sonra
akabinde sevaplarım serpilir gecenin en uzağına
ruhumu alıp götürürüm bambaşka mekanlara
yeniden rüzgar olurum,
yeniden süzülürüm...

secdeme sonsuz ışıklar ekilir
tuğyanlar düşer yüreğimin boşluğuna
her gece bir günahın işkencesini yaşarım
şafağa dokunan bir hıçkırık
göklere ulaşan bir feryat gibi

iki menzil arasında
ihtiraslara sürüklenmiş
öldürdüğüm bütün saatlerden geçmişim suçlu

redfer

İlyas Kaplan

Narkozsuz yakarışlar deşiyor göğsümü

bir kırmızı gül boşluğu var içimde
hiç çiçek açamayan yer yosunu yalnızlıklarım var
hiç bir mevsimde olmadığı kadar
yarını olmayan med cezir düşlerim

bulutların seferi var göğün maviliğinde
incecik bir çisenti yokluyor yüreğimi usul usul
hüznün bütün koşullarına hazırım
damarlarımda nedenini bilmediğim bir keder dolaşıyor
ağlamak ağlamamak arası bir kıvamdayım bu aralar

baharlar yaşıyorum hercai ve umarsız
her şeyi acı yanıyla öğreniyorum
hayatla savaşmak ne güzel
yeniden ...
yeni öznelerle...

denizi görmeden maviyi anlamaya benzemez bu
narkozsuz yakarışlar deşiyor göğsümü
yağmur yağıyor boşluğundan sessiz
sonsuz bir düzlükte eriyip gidiyor
iki damla gözyaşı nasıl okyanuslar taşırmış yeni öğrendim
yeni anladım gözyaşlarına boğulunca

içli bir ezgi besteliyor rüzgar
sisli bir büyü düşüyor küflü mekanların sığınaklarına
yalnızlığın تنها sokaklarında
elleri soğukta üşümüş küçücük bir çocuk gibiyim
derin dehlizlere umutlar bırakıyorum
paslı çiviler saplanıyor zamanın silik izlerine

redfer

İlyas Kaplan

Narkozsuz yakarışlar deşiyor gönlümü

bir kırmızı gül boşluğu var içimde
hiç çiçek açamayan yer yosunu yalnızlıklarım var
hiç bir mevsimde olmadığı kadar
yarını olmayan med cezir düşlerim

bulutların seferi var göğün maviliğinde
incecik bir çisenti yokluyor yüreğimi usul usul
hüznün bütün koşullarına hazırım
damarlarımda nedenini bilmediğim bir keder dolaşıyor
ağlamak ağlamamak arası bir kıvamdayım bu aralar

baharlar yaşıyorum hercai ve umarsız
her şeyi acı yanıyla öğreniyorum
hayatla savaşmak ne güzel
yeniden ...
yeni öznelerle...

denizi görmeden maviyi anlamaya benzemez bu
narkozsuz yakarışlar deşiyor göğsümü
yağmur yağıyor boşluğundan sessiz
sonsuz bir düzlükte eriyip gidiyor
iki damla gözyaşı nasıl okyanuslar taşırmış yeni öğrendim
yeni anladım gözyaşlarına boğulunca

içli bir ezgi besteliyor rüzgar
sisli bir büyü düşüyor küflü mekanların sığınaklarına
yalnızlığın تنها sokaklarında
elleri soğukta üşümüş küçücük bir çocuk gibiyim
derin dehlizlere umutlar bırakıyorum
paslı çiviler saplanıyor zamanın silik izlerine

*

redfer

İlyas Kaplan

Nar-u cehennem hayaller

gölgeler uğulduyor
içime sızıyor güneşin uçuk kızılığı
çatlatıyor damarlarımı
bir ateş kütlesi ki
cayır cayır yanıyor hücrelerim

üzerimde yakıcı bir esinti
nar-u cehennemden hayaller

koca bir coğrafya üzerine serpilmiş
kor kömürden har almış, fokur fokur kaynamakta
gökyüzüne doğru dal budak salmış
bulutları tutuşturacak neredeyse kıp kızıl güneş

birer kanat takmış sanki iniyor ateşten şuleler
hayallerimin içine asude güzellikler

gözbebeğimin ortasında ki parıltı kadar küçük
sıcak ve çıplak bir kızılık
gökyüzünde bir fosfor alevi halinde
arz küresi içine sığacak kadar büyük
ilahi sırlarla dolu ürperişlerle bezenmiş ruhum

sonsuzluğun daha birinci merhalesinde
hayallerimin soluğu kesiliyor

bir fanusun içine hapsedilmiş güneş
müstesnalara açılan bir sır halvetine girmiş
gittikçe derinleşen gizli cereyanlara duçar
küçülen ulu kainatın bir kıymığında
semanın kızıl kızıl yanışı

birbirini anlayan iki dost gibi
hayallerime akıyor gizli bir aşkın sıcaklığı

bir kızıla minnet duyacak kadar pür neşe içindeyim
zincirini sürüyüp gezen divane bir deliyim
perişan aklımı başımdan alıp gitmiş, yağmaya vermiş
sahralarında tek başına dolaşıyorum çılgınlık derecesinde
kalbimin çığlıklarını duyar gibiyim

gözlerim kapalı pür dikkat dinliyorum
hayallerime çağıldayan güneşin ezgilerini

çöl meltemlerinin yanık nağmelerine sinmiş
ışıklar yas tutar gibi laleler ağlar gibi
nemli gözlerimde bir dostun son görüntüleri
ruhumda gamlardan bir nebze hüznün
vedalar müzayedesinde satın alıyorum ayrılığı
güneşin batışını yüreğime nakşediyorum

ilhamlardan kalkan her coşkuyla bir selam gönderiyorum

hayallerimin öte memleketlerine

redfer

İlyas Kaplan

Nar-u cehennemden hayaller

içime sızıyor güneşin uçuk kızılığı
çatlatıyor damarlarımı
bir ateş kütlesi ki
cayır cayır yanıyor hücrelerim

nar-u cehennem
koca bir coğrafya üzerine serpilmiş
gökyüzüne doğru dal budak salmış
bulutları tutuşturacak neredeyse
bire kanat takmış sanki iniyor ateşten şuleler

sıcak bir kızılık
gökyüzünde bir fosfor alevi halinde
arz küresi içine sığacak kadar büyük
sonsuzluğun daha birinci merhalesinde
hayallerimin soluğu kesiliyor

bir fanusun içine hapsedilmiş güneş
gittikçe derinleşen gizli cereyanlara duçar
semanın kızıl kızıl yanışı
hayallerime akıyor gizli bir aşkın sıcaklığı

pür neşe içindeyim
zincirini sürüyüp gezen divane bir deli
çığlıklarını duyar gibiyim
çağıldayan güneşin ezgilerini

ışıklar yas tutar gibi laleler ağlar gibi
ruhumda gamlardan bir nebze hüzün
vedalar müzayedesinden satın alıyorum ayrılığı
güneşin batışını yüreğime nakşederek

redfer

İlyas Kaplan

Nasıl büyüdüğümü gördüm

sevdası hoş, güzel olan her şeye aşığım
benden kurtulup ,kendimi onda bulduğum her şeye
ney gibi aşkımın bütün sırlarını
kendi dilimden konuşurum
onca nağme lal olur susar.

üzerime yaşlılık çöktüğünde
heveslerim, zevklerim yoksullaşıyor
doya doya tadamıyorum duygularımı
göğü ölçmekle meşgulüm
nice zamanlar gün ışığına hasret
nice zamanlar gece uykularına

kutsallarım yaşlı değil
ne cennet, ne de cehennem tasavvurum...
fakirim ,cahilim , sıradan biriyim amma
öte yandan duygulu , aşık, sevgiliyim de,

pek güç olmayan her şeye hayran oluyorum
üzerime çökmekte yaşlılık denen yük
beni kavuran, içimi burkan
üzüntüleri avutmak öyle kolay bir iş değil,
gençlikten yaşlılığa geçiş,
çocukluktan gençliğe geçişten daha mı çabuk oluyor sanki?

geçmiş zaman ne denli uzun olursa olsun,
bir kez akıp geçti mi,
peşinden gitmek, ona uymaktan başka çare yok.
ulaşılacak yerin nasıl bir yer olduğunu görmeden
gececeğim yol kadar meşakkatli
gittikçe ağır geliyor ağırlarım.

sızılarımı çoğu kez ben dinlerim
birbirine benzerler bir araya gelince
zevklerden yoksun .
kendilerine saygı göstermeme aldırış etmeden
sızlanıp dururlar
oysa öylelerini tanırım ki yaşlılığa sızlanmadan katlanırlar

ne iyi oldu da tutkuların zincirinden kurtuldum
onları iyi yaşadım diye düşünebilirim
yaptığım bir çok güzel işi hatırladığım zaman
zor olmasına karşın yaşıtımmış gibi sevdim
son derece tatlı bir şeydi onlar
asıl hayranlığımı uyandıran şeyde bu zaten

ten kafesi içinde tutsak kaldıkça
düşüncelerim ölüme en çok benzeyen
ruhumun sonsuz doğasına aykırı
bir yere batırılmış gibi.
toprağa yakınım ,gökteki düzen ütopyam

muhtemel karanlık ve gizli güçlerim mevcut
çeşitli korkularım yeşil bir ışık gibi
bir lokma, bir hırka
ebedi gurbet hissi var içimde
gittiğim her yer kendime yabancı
bir alem ki yokmuş gibi

özgürlüğe ihtiyaç duyuyor insan
yaşlılığa terk edilmek işte böyle bir şey
zamanı gelince ,
her şey özgürlük adına .

yaşlılığı da gördüm, ne mutlu bana
her gün bildiklerime birçok şey katarak
incirin nasıl dikildiğini,
küçük bir incir çekirdeğinin toprağa nasıl düştüğünü
toprağın ,suyun ve güneşin etkisiyle
nasıl yeşerdiğini, nasıl büyüdüğünü gördüm

her anın izini sürmeli
her şey çabuk olmalı,
çabuk yemeli, çabuk işe gitmeli,
iş çabuk bitirmeli,
yemek çabuk pişmeli,
her gün yürümeli , koşar adım
hep böyle bir yerlere yetişerek ...

kimse benim için gözyaşı dökmesin
ölüm diye bir şey yok çünkü
yasını tutmaya değmez
aldırış etmediğim bir şeyden mı korkacağım
her hayat canıyla öder yaşadıklarını

redfer

İlyas Kaplan

Nasılsın iyi misin ?

bu sabah karanfilleri suya koyarken
bir dem olup gözlerim daldı
çiçekler elimde
ruhumdaki hüznün senden müteşekkil
hava fazlasıyla kasvetli
velakin senden haber yok

etraf fırtınadan vınlıyor
can çekişir gibi inim iniyor yüreğim
çatlayacak, parça parça olacak neredeyse

hiç kuşku yok
hava çok soğuk
tir tir titriyor rüzgardan
kurumuş sert dudaklarım
pencerede sabahın donuk ilk ışıkları
kara kedim mişıl mişıl uyuyor

sana dair mısralar diziyorum
nice teferruatı yazıyorum maziden
sahifeleri bembeyaz açık duran deftere
belleğin raflarında kalmış
zahiren bahtiyar olamadığım
hiç saadet yüzü göremediğim günlerden
gözyaşları içinde
adresiz nice cevapsız mektuplar serüvenine ekleyerek

iki ırmak misali
birbirine doğru akmış milyonlarca ihtimal arasından
ayrı ayrı akıp gidiyoruz meçhul mecralara doğru
nereden gelip nereye gittiğini bilmeden

sağ mısın selamet misin
nasılsın iyi misin
bana kendini anlat
ağır ağır anlat
ilk kez duyuyormuş gibi
hatıralar kadar bulanık
düşlerdeki gibi eski
gülüşlerdeki gibi solgun

özlemlerini yitirdiğin yerden bahset
gecelerine suç ortağı yaptığın cümlelerden
ayaz kesilmiş yalnızlıkların deruni kalabalıklarından
köhnemiş iklimlerine konan acemi kuşlardan
çıkamaz sokaklarda son bulan yolculuklardan söz et

*

avuçlarımdan kayıyor
ruhuma yeniden üfleniyor taze bir nefes
aramızda sanki adı konmamış bir şeyler var

bazen sessiz bazen farkına bile varmadan
ciğerlerime sinmiş kokun
seni taşımak zor
gizli saklı
bile bile
bir o kadar içeride,
sürüp giden bir savaş bu
silahsız bir harp bu
hiç ulaşılmayacak kadar öte
gerçekleşmemiş hayallerin
uçup giden yılların ilk aşk maceraları...

o günleri yeniden yaşıyor gibi
bütün hayatımı allak bullak eden o saatleri
şu anda bile kaygısı kemiriyor içimi
gözlerimde parıldıyor ıslak bir yansıma
öfkem son had safhasında
ince bir buhar tütüyor soluğumdan
kırmızı dallar sallanıyor
kırmızı yapraklar dökülüyor
fesleğen çiçeğinden
kasırğa çıkmış gibi

dilim tutuk
derunumdaki binihaye hüznün
güneşin üzerine siyah bir tül gerilmiş
hızla koşup giden düşünceler
çığlıklar, heyecanlar gözümün önünde

göğsüm kıpır kıpır
keyfiyetsiz çekişmeler
sabahın bu erken saatinde
dörtnala bir özlem
dolu dizgin bir iç acısı

redfer

İlyas Kaplan

Ne ateşlerden atlamıştık

dakikalar bezgin
saniyeler bitap
saatler harabeye dönüyor giderek
ve bekliyoruz

belli saat dilimleri arasına sıkıştırılmış
bir yığılma
bir izdiham
durmaksızın
kıvrımlı bitimsiz örtülerimizle
mevsimlerden silinmemek için
sevgiliden ayrı düşmemek için
bekliyoruz

geçede ay
ışığı penceremizde
hecelerle yazılıydı
dudaklarda ki kelimeler
yönü bilenmez yakarışlardı
cümlesi nefesti
cümle ümitlerin baş harfleriydi
beklediklerimiz

arzu ve isteyişlerin ilkiydi
uzayan gölgelerin kabullü sükunetiymi
gönlün göğüne inen gökkuşağıydı
hep buradaydı beklenen
hiç gitmemişti

vakitti artık giyindiğimiz
hırçınlaşıyorduk beklerken
kimi telaşlı
kimi hırslı

yol açıldı
darlığı aşacak genişliklerden
idrak inmişti aklımıza
yırılmıştı anlamsızlığın karası
yüzümüze mananın aydınlığı saçılmıştı
beklerken

kalbe bahşedilendi her ümitli gece
yırılabilir teniyle zemin üzerinde titriyordu
kendi içine kapanmış
bulunduğu yerde dudaklarını kıpırdatıyordu
ayakta
yorgun
dimdik , omuz omuza
kapıda merakla bekleyenler gibi
bekliyorduk

kadim bir zincirin halkasına dahil olmuş
bir yandan cennet bahçesini tahayyülü
bambaşka bir ruh
latif bir hava
serin bir su
kırdaki gelincikler gibi
yüreklere sekine indiren serin rüzgarla birlikte
gölgeliklerde
müjdelere bekliyorduk

sevdalı kelimeler çatlamış dudaklarda
ardın sıra onca yol kat ettiğimiz
sadece çöller
tepeler,
denizler değildi geçtiğimiz
ne ateşlerden atlamış
ne taşkınlarda boğulmaktan dönmüş
ne fırtınalarda yalpalamıştık

düşmediğimiz çukur
itilmediğimiz uçurum
kilitlenmediğimiz kapı kalmamıştı
bir lütuftu
beklediğimiz

sessizce sokulduk yanına
gölge serinliği oldu yolumuz
bir ağaç gölgesinde dinlenen yolcunun yanına yazıldı adımız
göklü sevdalar yüklendi başımıza
bulanık selden kurtardık kendimizi
durulduk
telaşlarımızdan kurtulduk
beklerken

madem öyle
dönüşün eşiğine koyduk alnımızı
sesin ipine dizdik nefeslerimizi
soluk soluğa günler geçti
takvim yapraklarında silinip gitti aylar
yavaşladık
hatta durakladık
beklemek için

çünkü durmak zamanı da yavaşlatmaktı
ihtimalleri azaltmaktı
yeşil halıya alın koymaktı
beklemektir cennetsi duygularla
ne muhteşem bir beklemektir o
ömür boyu

en güzel kokulardan sürüp
en temiz elbiselerden giyip

en safiyane duygularla donanıp
büyük bir heyecan seli gibi akmaktı
sessizce
sınırsız bekleme anlarına
kimsenin alanını ihlal etmeden

madem öyle,
öpülmeli şimdi ruyi zemin
her kaville mühürlenmeli sevdalarımız
aynalara aldanmadan
yansımalara kanmadan
eşiklere takılmadan
yarılan göğsümüze umutlar dökülmeli
beklerken

kardı toprağımız
nadastı
vedalara alışkındı
vaktin sahibine adanmıştı
koluna girilmişti bir kere
yer sorulmadan
yanında beklenmeliydi
elbet

kural yok
hudut yok
çizilen sınır yok
özgürlük yok
beklerken,
teslimiyet ve tutsaklık var
razı olmak var
serin gölgeliklerde rıza göstermek var

yorulmamak
vazgeçmemek
arzu ve hevesle
gönülden hararetle sevmek var
sevgiyi yaşamak
yaşatmak,
paylaşmak var
beklerken

redfer

İlyas Kaplan

Ne çabuk geçti günler anne

her sabah kalkardı erkenden
hiç önemi yoktu saatin
yeri geldi uykusuz kaldı
gözyaşları hiç dinmedi
çalışıp çabalayıp yoku var etti
iyi giyinsinler, iyi okusunlar diye
hayatını feda etti
ufacık bir sevgi bile görmedi bazen
bazen feryadını gömdü yüreğine

bazı geceler yemek yemeden
yorgun, bitkin bir halde
kılardı namazını
yatağa yığılırdı
sabah şafak sökmeden kalkardı
Allah'a hamd ederek
hep dert ve çileyle geçti ömrü

hayat acı
bakmaz akan göz yaşlarına
ah şu keşkeler olmasaydı da
keşkeleri ezip gelseydim sana
kalbim en hazin yerinden
yüreğim sessizce kanıyor derinden
kimseler duymuyor çığlığımı anne

gökyüzünde mora boyanmış güneşin yüzü
kaldırımlar ıslak, kaldırımlar ağlıyor
ve şimdi yine sessizim
çok üşüyorum anne
içimde bir buzdağı
sar beni kollarınla
dizlerinde avut beni anne

kan ter içinde gece
kan ter içinde her yanı
her yanı gece vurgunu
kurşun yemiş gibi,
sürgün yemiş gibi
düşmüşüm kapına düşmüşüm kucağına
bu gece yaram sıcak annem

ben geldim aç kapıyı anne
büyük oğlun yürek yaran geldi
budaksız dalların arasından süzülerek
cennet göklerinin seraplarından düşerek
özü alev alev ateşle geldim
anne kokusuna doyamamış henüz
sıcak kollarında barındır beni
kol kanat ger hüzünlerime
teselli ol tereddütlerime
dua nehirlерinden ak bana anne

ben geldim aç kapıyı anne
elimde bir demet kırmızı gül
bir teşehhüt miktarı şah damarı yakınlığında
kaderin üstündeki kader gerçekleşiyor
uykusuzluğun zahmetini tadıyorum
beti-benzin solmuş yıldızlar konuyor avuçlarıma
gül, karanfil uykusu gecede
yepyeni bir cennet düşü görüyorum
bir ses , bir de ağır yaralı özlemler içimde
bir de sana vurgun gözlerim anne

her gece
çölde bir vaha arayışı benim yürüyüşüm
sensiz sokaklar ıssız, duygular öksüz
şehir ağlar, ben ağlarım
ıslanır şehrin kaldırımları
yaralı bir kalbin düşleri üşür
dağılır her yanıma hasretin
buram buram dört bir yanıma anne

benim hiç hayalim olmadı senden azade
sevginin çekim alanında cezbelere tutuldum
kanatlar takındı kalbimin acizliği
ne omzumda bir dost eli
ne saçıma dokunan bir şefkatlim olmadı
hiç bir şey senin kadar güzel olmadı anne

ninni söyle kapansın gözlerim
kabuslar bölmesin tatlı rüyalarımı
tandırdan yeni çıkmış taze ekmek kokusu gibi
öylesine saf, öylesine temiz, katıksız, mayasız
gözlerinden cemre düşün kırlarıma
çiçeklensin renk renk gülüşlerim
baharım , ümidim, rengim ol anne

o eski halini hatırlarım
elbisesi yamalı, siyah saçlarını
yer sofrasında ki yemeği çatalı ve bıçağı
soluklarından burcu burcu esen vuslat muştusunu
ölümsüzlük iksiri gülüşünü
sevgiye dair tüm söylediğin sözleri
sözlerinden sağnak sağnak yayılan
şükür kokusunu hatırladım anne

cennet sensin buyurdu Resulullah (a.s.)
belki de bir mücrim bahtı karayım
azıcık yüzüm süreyim nasırlı ellerine
bebekken dokunduğum şefkatli yüreğine
her gece vakti tülленirsin göz perdemde
bir yanın sırat bir yanın cennet
zikrin fersah fersah göklerde

karanlık cihetlerimi aydınlatsın ışığın
melek kanatlarınla ört üstümü anne

gözlerime baktığın an anladım
yüreğinin sızısını anladım
bağrının kor olup yandığını anladım
harlarla dağlandığını anladım
saçlarına gümüş teller düştüğü an anladım
anneliğin ne olduğunu

bu gece seni düşündüm
yokluğun suya yazı yazmak kadar zormuş meğer
boğazım düğümleniyor yine
kızıla boyanmış düşlerim
tam alın ortasından vurulmuşum
yaşayan bir ölüyüm anne

küsüp gitme öyle dayanamam yokluğuna
ne olur bir ses ver
yoksa öksüz kalır yetim bakışlarım
kime sığınayım bu gece
kim açar bana kapısını
kim ah oğlum hoş geldin der
zemheri soğuşunda
ilmek ilmek seninle örülü sancılarım anne

bu gece
mayınlar patlatıyor hep umutlarımı
kırk yamalı gök yıkılmış başıma
üstümde kara bir duman kütlesi
küsüvermiş ay ve yıldızlar sen yoksun diye
aklımın ucunda sana ait ıslak düşler
kimse senin gibi sevmiyor anne

yoğurt çorbasına kuru ekmek bandırırdık hatırlar mısın
sen dokunduğunda yumuşacık pamuk gibi olurdu ekmekler
pencerenin önünde ki mısır koçanlarını
püskülleri tel tel dökülmüştü hani
hani su biterdi komşunun kuyusundan su çekerdin
elektrik yoktu sen vardın
gaz lambasıyla ışıl ışıl sen yanardın odamızda
keşke hep çocuk kalabilseydim yanında anne

sen ninni söylerken hep dertli kederliydi ezgilerin
hürmetle öptüğüm ellerinle Allah'a yalvarırdın
başucumda uyurdun yastığın kireçli duvarlardı
yüreğinde annelik duyguları
ebabiller uçururdun ömründen saat saat
seni bir ömür boyu el üstünde taşısam
gece gündüz öpsem ayaklarının altından
hakkını ödeyemem anne

yüreğin dağlar kadar gamlı
sevgin ,şefkatin okyanuslar kadar engin
gönül pınarından billur ırmaklar akar
hayatın sırrı gözyaşında saklı
geceleri önünde saygıyla eğilir yıldızlar
güneş kamaşır senin ihtişamından
ezelden ebede akan hayat yolculuğunda
sen varsın anne

saat gecenin üçü
bulutsuz bir gök eğilir üstüme
yağmurlar yağar
hüzün damlaları yağar senden
tut ellerimden götür beni çocukluğumun dar sokaklarına
yüzü kirli çocuklarla oynayayım kir pas içinde
kapısı sana açılan evlere götür
uyut beni pamuk yataklar içinde
senle beraber uyuyayım anne

sesin sinmiş zihnimin dört duvarına
gülüşünün aksı düşmüş ruhuma
sıcak çorba buğusunun içinde tütüyorsun
hıçkırıkların karışmış seccademin yeşiline
tökezleyip düştüğüm yerde dizlerim soyulmuş
cam batmış ayaklarıma
avuçlarımda balçık balçık çamurlar
toprak caddelerden
sıcak bir el olup kaldırır beni anne

bir kez daha gitmek isterdim
ikindinin alacasında arkadaşlarla dekman oynamaya
gündüz nedir akşam nedir bilmezdim
pencereden seslenmeni isterdim
oğlum geç oldu artık ...hadi eve gel
ne çabuk geçti o günler anne

hicran radyoda ki şarkılardaydı hep
en büyük hasret babamızın işten dönmesiydi
en büyük sitemimiz hastalanıp sokağa çıkamamaktı
endişe, tasa, korku nedir bilmezdik
insan büyüdükçe öğreniyormuş anne

sinide lahana sarması
burnumu okşardı kokusu
odun közüyle pişmiş mısır ekmeği
iştahımı kabartırdı
baştan aşağı bir ömürdü yemesi
senin ellerinden anne

çektiğin besmeleyle tut ellerimden şimdi
düşlerinin göğsüne yatır beni
o yanık ninninle kanat çırp üzerimde

korktuğum rüyalardan çek al beni
başörtünden sarkan saçlarına tutunayım
tozutan rüzgarın tozlarından koru beni
beş vakit namazında duanla dokun bana
zorlu anlarımda çıkıp gel yanıma anne

sensiz çok baharlar geçti
içi kanıyor sokaklarımın
bomboş şehrin duvar diplerinde
dudakları büzülmüş bir çocuk bıraktım hep
kışların hüküm sürdüğü her gecede
rüzgarların tipiye dönüştüğü her yerde

hislerim yanık kokulu
bak yine üç aylar geldi
helal lokmayla açtığımız oruç zamanları geldi
yıllar önce susup da ezanı beklediğimiz akşamüstleri
sırlara karışan sahur vakitleri geldi
sabah namazları
huzura kanatlanan dua anları geldi

hani, saçlarımı tarardın aynanın karşısında
onca işinin arasında bir de ben vardım
hani hatırlar mısın
uyur numarası yapardım kendimce
başım dizinde gözlerim kapalıyken
pamuk ellerin okşardın saçlarımı
uyusun da büyüsün ninni derdin
bende o an dalardım uykuya

adını koyamadığım tarifsiz hislere maruzum
her nedense fırtınalar kopar yüreğimde
ne olur yine gel yanıma
ne olur yine dizlerine yatayım
sen yeni ninniler söyle
ben gök mavisini hayaller kurayım
Yaratandan huzur iste benim için
gözyaşların düşsün saçlarıma
ninnilerle birlikte anne

yasini şerifi ezberlerken
derin bir uykuya dalıp uyumuştum
seccadeni yorgan diye ayaklarımın üzerine sermiştin
üşümesin diye
şimdi ben torunumun üstüne seriyorum seccademi
sanki dün gibi

sobamız ince sacdandı
birkaç odun parçası yetmemişti odamızı ısıtmaya
üşütüp ağır hasta olmuştum
bakır tabaktan sıcaklık mercimek çorbasını
doldurup tandır ekmeğini ince ince doğrayıp

sapı kırık tahta kaşıkla doyurmuştun karnımı anne

o masalsı günlere götür beni
hayallerimi süsleyen o geçmişin diyarına
o bitmek bilmeyen çocukluk mevsimine götür
yağmur lekeli düşlerinden sarı papatyalar bırak
hızır misali imdadıma yetiş
hacdan gelmiş gibi anne

bu cuma gecesi
babamın ruhuna yasini şerifi okudum
sen öğretmiştin bana kur'an okumayı
Allah'a emanet edip
küçük bir valizle kuran kursuna göndermiştin
ruhunun kucağına ayetler bıraktım
her biri gül gibi
ruhu şad olsun
sende berhudar ol anne

redfer

İlyas Kaplan

Ne fark eder ki saat üç veya dört veya beş

küçücük saksısı içinde
bir begonya durur pencereimin önünde
biliyorum
bir gün pas tutmuş kilidi açılacak pencereimin
sıcak rüzgarlar okşayacak saçlarını
ve kokusu içime dolacak
sen olacaksın yanımda
korkuyorum
ya bozulurursa rüya
işte o zaman boşalır gökyüzü
ay yalnız kalır
hep birden ölüverir yıldızlar

kimim ben
içinde hicran yarası
kim bilir belki de kendisini müdafaaya çalışan biri
belki anahtar deliklerine kadar kurşun dökülen odasında
sabahlara kadar feryat ederek
gecenin saatlerini bizar eden
belki dilsiz ve sağır
cellatlardan biri

*

neyse...
bak saatler bile senden sabırlı canım
bekliyor uykusuz gece üstüne doğacak güneşi
sen uyuma ki ben de üşümeyeyim
koklarken saçının tellerini
ezmesin poyraz kır çiçeklerinin renklerini
karanlık öfkesiyle
çünkü senin var olduğunu zannediyor

şimdi artık bütün bunlar yok
biliyorum
belki hiç olmadılar
biz birbirimizi çılgın bir ateş ve kar ortasında sevdik
aşkı sevdik

ben ki senin ardından senelerce gelmedim mi
seninle şu sahilin önünde ruhlarımız
defalarca kucaklaşmadı mı
bütün bunların var olduğuna nasıl da inanmıştım
oysa yoktular
bir zamanlar dahi yokmuşlardır

kalbimde kırmadığın yer bırakmadın
bırakmadın mavi gökyüzüne çalmadığın kara
yoksun işte
birden nedeni bilinmez sancılı bir hüznün düştü içime
susuz çeşmelerde yıkasam geçmez
koşsam olmaz çiçeksiz bahçelerde
yalancı her şey

doğruyu hiç söylemedin
sevmemiştin
demek ki

*

akşam gitmeye döndü
ılık bir rüzgar
hafif bir yağmur
uzaklarda bekçilerin düdüklere
ıslanmaya hakkım kalmadı
kendimi ortaya koymak için sebepim de kalmadı
şimdi eve
o tahta karyolaya dönecek
ilk iş olarak bütün o yıllanmış hikayeleri yakacağım

durup-durup saçlarını kokluyorum
nasıl güneş kokuyor anlatamam
saçından güneşi topluyorum dünya çiçek açıyor
sana duruyor zaman
her sabah saçlarından, dudaklarından, gözlerinden
yani günaydın dercesine
eğilip öperken resminden
güneşi hiç sönmeyecek mevsim oluyorum
ve son tufan gemisindeyken yalnız sen
ve ben

yaprakları kırmızı o ağacın altında
som altın bir şarkı kulaklarımda
makamında değil ama
bir başka efkar saklı zengin repertuarımda
şimdi sadece dinlemek zamanı
ucuna belki bir yaprak düşer ayaklarımda
bildiğim bütün yüzler unutulur
aklıma gelmez isimleri tanıdıklarımın

*

bir gün gelir de
bir daha ayrılık acısı duyarsam eğer
ortaya koyacak hiçbir şeyimin kalmamış olduğunu
arz edeceğim
seni bütün zavallılığın ve yalnızlığıyla baş başa bırakacağım
doğru
istesem de gelemem artık
çünkü sende beni bana iade edecek
beni bir araya getirecek kabiliyet yok
sen o değilsin
ve hiç var olmadın

bir yerlerde akşamlar
kurşuni renk kubbelere inmiyor artık
bir yerlerde buz grisi

akşamlara eylül rüyaları sinmiyor
hepsi yüzünü gökyüzüne dönmüş
mahşeri bir uğultuyla
dalgalanmıyor bulutlar
parıldamıyor

gördüm ki yol tam o noktada ikiye ayrılıyor
biri ışık rengine doğru giderken
diğeri gölgenin içine dalıyor
kapıların zillerini çalıp kaçan
rüzgar
komşu pencerelere taş atıp camlarını kırıyor

*

şimdilerde
suyu çekilmiş bir çağlayan hasretim
tedirginliklerini katar önüne
salar terli derelere
ne güzelde akarsın
ve sen sonbaharsın
ve sen bir özlemsin
gözler gökyüzünün sarhoşu
biri güneşe aşık diğerinin aklında yıldızlar
ödenmemiş önceler gibi dünden kalma
yarına sarkan tarifesiz hesaplarım

filhakika
bütün bunlar
bütün bunlara benzer bir sürü hayat
top yekun ve yekpare yaşanmıyor
bütün bunlara karışıp
aralarında kayboluyorum
ne feci kader

ey ecel
bekle bu gece
elveda şarkısını sazendelerden isteme
hicran sesleriyle camlar kırılıyor
ense kökümde hissediyorum ölümün nefesini

*

bileti çok önceden kesilmiş
bir yolculuktu bu
hiç aklıma gelir miydi
bir sabah
ne kadar çılgınlık kaldıysa yapacağın
aç karına
kapıyı çarpıp çıkacağın
git haydi
yolun açık olsun

çıldırmaq üzere olan artık benim
camları bu defa ben aşağı almak istiyorum
odadan dışarı fırlayarak
caddeler boyu bağırmak istiyorum
şehrin yıkıntılarını benim omuzlarımda
denizlere
yüzmeyi bilmediğim denizlere dalmak
istiyorum

redfer

İlyas Kaplan

Ne kadarda zor bir uğraş yaşamak

zaman bir sarhoşlukla salına serpile yürüyüp gidiyor
günden güne, dakikadan dakikaya
ihtiyarlığın yolunu tuttuğumuz şu anlarda
gün geçtikçe çocukluktan ayrılıyor uzaklaşıyoruz
kendi benzerimizi bulmaya doğru

*

benliğimiz değişiyor
her halükarda isteklerimizde
mücadeleye devam diye sürekli empozelere maruzuz
ah bir yerde durabilseler de
şöyle ağız tadıyla kendimize gelebilseydik
devamlı bir arayış içinde öyle sıradan şeyler ki
incir çekirdeğini doldurmayacak gösterişsiz ve fuzuli

*

öğrettiğimiz kadar da öğreniyoruz
okuma yazmayı yeni öğrenen sabiler gibi
kendi kendimize öğretiyoruz hayatın a sınıfı b sınıfı
daha bunun aritmetiği de var
çarpması bölmesi toplaması çıkarması
ellisinden sonra kendimize vakit ayırmak öyle zor ki

*

yasaklar adeta bir yanardağ gibi
sürekli günahlarla fokur fokur kaynıyoruz
kusur korkusuyla suç işliyoruz
bu debdebede bu hengamede günah sarhoşuyuz
ulu orta herkesin gözü önünde
yasakların kucağına dolu dizgin at sürerek

*

boş hayaller kurmak pekte akıllıca değil sanki
biz, bize yabancı birisiymiş gibi davranıyoruz çoğu kere
hep başkalarının beyhude istekleri peşinde koşarak
üstelik hayatının hiçliğini hesaba katarak
kendimizi küçük amaçlar uğruna harcatıyoruz

*

yaşamayı , ölmeyi öğretiyoruz kendimize
basit insanların işidir suyun akışında gitmek
rüzgarın savurduğu mevkide kendine bir yer bulmak
hayat pek de o kadar basit değil
bize bağışadilen en güzel armağanı , hayatı
velhasıl bilmiyoruz en güzel şekilde yaşamayı

*

ele avuca sığmayan ruhun
o fütursuz arzularına mahkum ediyoruz günlerimizi
karanlık dehlizlerinde derinliklerine inip
türlü halleri, onca incelikleri sorgulamadan

*

doğruyu bulmak sanıldığından çok daha zahmetli bir iş
hem de en değerli dünya meşgalelerini bırakıp
insanın kendini tanıması ne kadar da zor bir uğraş
beter birçok zorluklar varken hayatta

*

redfe

İlyas Kaplan

Neden savaş

siz bir çocuğun savaşta nasıl öldüğünü
hiç düşündünüz mü?
vurulup yıkıldıklarında,
sönmekte olan gözleriyle son kez göğe bakıp
başları toprağa düştüğünde.

böyle ölüyor çocuklar
bazen bir mayına basıyorlar,
son duydukları madeni bir mekanizmanın sesi oluyor
bütün etleri, kasları, damarları parçalanarak
gözlerine giren mermiler, ciğerlerine saplanan kurşunlar
kan gırtlaklarına doluyor
kim ister böyle ölümü
en uzak, en hücre, en ıssız köşelerde

böyle ölüyor çocuklar
önce bir vınıltı duyulur
uğursuz, ürkütücü bir vınıltı,
başını kaldırıp gökyüzüne bakarsın,
o vınıltı ani bir homurtuya dönüşür sonra,
bir karaltı süratle yaklaşır
dehşetli bir patlamayla etrafındaki hava boşalır,
kolların, bacakların patlamanın olduğu yerden koparılır,
havanın korkunç çekim gücüyle
alevler içinde yanarsın

her gecenin son gecen olabileceğini,
ertesi gün ölebileceğini düşünün
hiç tanımadığım insanlar için
binlerce ölümün kucağında
yıkılmış binaların, çökmüş evlerin, içinde

yeryüzünde bir çocuktan daha kıymetli
hangi toprak parçası var ki ?
neden insanlar savaşsız yaşayamaz?
hiç anlayamıyorum

redfer

İlyas Kaplan

Nedeni sensin

nedeni sensin gecelere kök salan yıldızların

sebebi sensin saçlara düşen akların
çilekeş bir yüreği perişan eden acıların sebebi sen
onca günahla kirlenmiş onca isyana rağmen
akan sıcacık gözyaşların sebebi sen

senin yüzünden ete kemiğe bürünmüş her nefes
aşka dönüşen ilk tanışma ve sonraki ayrılıklar
ölümden öte sonsuz beklèmeler senin yüzünden
yürekte örselenen aşk ateşi senin

senin eserin damarlarda dolaşan her nebze kan
bir nazarla tutuşturduğun yürek yangınları senin
şafağı kızıla boyanmış ufuklar senin eserin
kalpte büyüyen çöllerin vahası sen
acıyla demlenen hüznün yağmurları senin

sana ait soğuk vadilere savrulan geceler
sonsuzluğun tam ortasına tüm yıldızları düşmüş
hafif bir meltemle tozacak kum taneleri
sana ait kurak çöllerde uçsuz bucaksız hayaller
en amansız ayazlarda en soğuk karanlıkları emziren

senden dolayı paslı bir kalbin sorgusuz sualsiz itaati
boyunu bükük arzuların gönülleri okşayan aşk fısıltısı
nehirler gibi akıtılan salkım saçak gözpınarları
insafsız uçurumlara yuvarlanmak senden dolayı

sana yönelik heyecanları tatmak bir bahar gibi
bir serçe ürkekliğinde hep taze hep sıcacık
bir dağın yamacında yalnız yaşayan bir ağaç gibi
dört mevsimi gibidir yaşamak sana yönelik

nedeni sensin gecelere kök salan yıldızların
sevmelere müptela kalbin sancılı bekleyişinin nedeni
filizlenen her aşkın alevleri senin yüzünden
arşa yükselen gizli yakarışların nedeni sen

redfer

İlyas Kaplan

Nefs-i radiye düşlerinden

"Ruha dön ve onun isteklerini olgunlaştır,
Çünkü sen cisim ile değil, ruh ile insansın"

azimle yapılması gereken büyük hayırlı işlerim var
icrası istenilen çok mühim görevlerim
birde şeytanlığa taalluk eden bir kalbim
el an, ona bağlanıp düğümlemiş gibiyim

nefsimin üzerinde hissi tasavvurlarım var
tahriklerde, kışkırtmalarda bulunan
hilesine kanarım tuzaklarına düşerim
cazibesinin büyüleyici tesiri yüreğime işler

"De ki: Duanız olmasaydı Rabbim size ne değer verirdi?" (Furkan, 25/77)

hulus-i kalp salih niyet ile dualarım var
nice hastalıklarımın şifa bulunduğu
düşen yıldızların ardından tuttuğum dileklerim var
göklerin ve yerin melekutunu saran ebedi nakışlarla süslü
hatsız hesapsız cennet isteklerim
tevekkül makamının en yüksek mertebesinden
gönlümün yetmiş bin kere tespah ettiği
nefs-i radiye düşlerinden,tesellilerim var

"Ben ancak Rabbime yalvarırım ve hiç kimseyi O'na ortak koşmam, de."
(Cin, 72/20)

meçhul ve anlamsız ,şüphelerim vehimlerim var
ne olduğu belirsiz seferlerde uğrarlar kalbime
entrikadan, aldatmadan, şarlatanlıktan yana
ruhuma zarar veren büyü bozulduğu zaman
Allah'tan şifa niyaz ederim
O'na, O'nu inciten her şeyden
kanı akan her damarımın şirretinden
cehennem ateşinin şiddetinden Allah'a sığınırım

"Allah'ım, beni affet, beni Refik-ı ala ile beraber kıl."

susuzluğumun zararını gideren su gibi
açlık zararını gideren ekmek gibi.
tam bir sınırı çizilmiş olmadığı gibi,
gönlümü yine nur ve esrar ile doldur

her zaman içime düstur olacak bir ihtimal ver
bir takvim gibi nice ukdelerle dolu
esrar perdeleri içinde en küçük bir ümit ver
en küçük bir ümit bile bana yeter

"En iyi koruyucu Allah'tır ve O, merhametlilerin merhametlisidir."
(Yusuf, 12/64).

insani nefsim ,kevn ü fesat olan günahlarım var

şerlerinden felakın Rabbine sığındığım
onlar beni çekemez, bedenimi de bırakmaz,
ince hileleriyle gizli planlarıyla
çukurlara gömmek, helake götürmek ister

kendime özgü olgunluklar, kabiliyetlerim var
yok olmasını arzu etmediğim şahsi faziletlerim
nimetlere nail kalp acılarım var
insan olma hasebi neticesi
fitrat nurundan müteşekkil güzel öfkelerim
beden ile ruhum arasında meydana gelen tartışmalarım
üzerime bir vebal nefsimin halleri var
onlarla olmak, onlarla yaşamak ne büyük lezzet

ne mutlu bana ki, her ihtiyacıma cevap temiz itikadım var
güzelliklerini arz ederek beni meftun eyleyen
irademde fikir ve bakışlarımda tesir eyleyen
beni sonsuz uzaklara götüren heyecanlarım var

"Muhakkak eşlerinizden ve çocuklarınızdan size düşman olanlar vardır, onlardan sakının."
(Teğâbün, 64/14)

zulüm ve zorbalık getirmeyen düşmanlık duygularım var
Allah'tan korkmaz azgın asilerin korkması gerektiği
ihtilal çıkaracak tahriklerim var
kıvılcımları, yıldırım gibi çarpan
içten içe kendini yiyen, kendini yakan
galeyana gelen kin ve öfkelerim var
düştüğü yeri cezalandıran ezalarım var

redfer

İlyas Kaplan

Ninnilerle okşa saçlarımı

Kalbinin doruklarından umutlarıma bir teselli gönder
Darmadağın zamanlarım şimdi sevgine muhtaç
Haykırır sinemin her zerresi sana ihtiyacını
Yangınlara dönüşür yalnızlığıma düşen ateş
Cennetteki köşkünden melek ol gel imdadıma
Dua serinliğinde uyut beni kollarında anne

Gül kokan nefesinden damladıkça şefkatin
Ruhumda büyüyen sevgin ıslanır gözyaşlarıyla
Hüzün düşer öksüzlüğüme özlem iklimlerinden
Buz tutmuş gecelerime merhametinle inde gel
Dizinin üstünde Bismillah ile emzir düşlerimi anne

Hayat bulur usulca çocuksu duygularım
Kalp atışlarım tel örgülere takılmış çırpınır
İniltilerinde yankılanır kördüğüm sancılar
Tek sığınağım semaya açık ellerin
Öpmeyi özledim nasırlı yerlerinden
Ninnilerinle okşa saçlarımı anne

Vuslatın dalgaları, dövüyor sensizlik sahilini
Sabah akşam parçalıyor zihnimi hatıralar
Yüzünü görme bahtiyarlığının hala umudu var
Heyecan vesilesi kımıldayan her gölge
Secdedeki izlerden müjde ol gel beş vakit
Tespihinle otuz üç kere söyle ismimi anne

Neler söylemek ister yanağa süzülen gözyaşı
Ne kadar kanar bilmem kalpte hicran yarası
Her acıyla beraber yeniden bir son başlar
Gelde gir rüyalarım mavi kanatlarınla
Her gece bir daha gel ruhumun aynasına
Yaratan Rabbimin adıyla çağır beni anne

redfer

İlyas Kaplan

Nun mevsimi

bir ışık düşer gök dergahından derviş yüreğine
şuursuz yangınlar bekler evvelce zamanlarda
ay ucu değsin diye tinsel yaranın can merkezine
ah olup arşa yükselsin diye ruhun serzenişi

yerle gök arasında kızılca şafak uykusuz
her merhalesinde yağmur bulutu bekler ,kışa dönsün diye yaz
göl kumlarına umut olmadan önce kış ,yaza dönsün diye bekler

kandırısın diye suyu, boğsun diye ırmağın deveren sırrını
küllerini cebinde taşıyan güneş yaksın diye bekler
ısıtsın diye hayali bir göğün en mahrem yerini

fırtınalar ıslatırken evreni sırılsıklam
sine boşluklarında bir kor soğuk devinip durur
tan ışığı vursun diye kaldırım taşlarının cılız ökçelerine
yedi iklim dört cihet titreyen bir mum alevi gibi bekler

yedi kat semanın esbap perdesini gizli bir el okşar
eskisinden daha zahir görünsün diye öteler ötesi
ürperir tüm gövdesi zuhal yıldızının
sufi dönüşlü kutsal döngüyü bekler
hiç bir şeyden habersiz dönen seyyareler

çemberi göründükçe derin göklerin perdelenir hevesleri
kurak yangınları bekler renklensin diye elma çiçeği
buğday başakları anın altın çanaklarında nan olsun diye bekler
koku dağılsın diye ummanın efsunlu rüzgarlarında
nuhun gemisine yetişmeye çalışan yavru bir ceylanı bekleyenler gibi

geç kalan vuslatı bekler kaynayan deniz
bir zambağın beyazı yok olana dek beklediği gibi
gökten inip yataklarına dolan suyu sığ bataklık emsin diye
dağınık renkli çizgiler nakşedilsin diye toprağın alnına
aranıp bulunsun diye kaybedilenler, karanlık aydınlığı bekler

gonça kırmızıyı beklediği gibi ilk sürgüne duruşu bekler
gırtlığa dayanan bıçak cana söz verşi bekler
aklın kıyılarına vuran kan pıhtısının başladığı yerde
küf kokulu seslerin cehennem kuyusunda beklediği gibi
taşla ,toprakla dost olan adem damıtsın diye kendini

hicaz besteler yankılansın diye saatlerce koyumavi gökyüzünde
gecenin ıssızlığına meyil etsin diye yorgun akşamlar pusuda bekler
iki adım mesafeden cızırtıları duyulsun diye ruhun
iki sayı arası sır ,alnından defalarca öpülsün diye
çoktan aza doğru geri dönsün diye bekler

rüzgar rast makamında fısıldar yüreğin tam ortasına aşkın en yücesini
soğuk yağmurlar yağsın diye pas tutan soluğu bekler
selam bekler sevgiliden , huzura ersin diye yıldızlar gecelerde
seher vakti gizli sevinçler bekler fecrin sureti

ayna tutulan cemreler usulca insin diye nun mevsimine

redfer

İlyas Kaplan

Nun vuruşu miktarınca

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
tükenip toz olacak ,yitip gidecek ,eskiyip eksilecek
uzanmış sanki elma çiçeklerinin gölgesinde
çölün göğsünde vuruşarak koşan kum taneleri adedince

yusufça lirik bir aşk oluvermiş
eylül renkli öykülerden
güz sarısı masallardan

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
her biri ayrı heyecanlar , ayrı hummaların rikkatinden yuvarlanmış,
ışıklı sulara ,şeffaf kuyulara , lacivert aynalara dokunan

damlacıkları dudakların üzerinde tomurcuklanırken
bir bendin içinden sel suyunun çekilir gibi çekildiği
tek tek ,kelime kelime yayıldığı

ağaçlara
ışıklara
ırmaklara
yeşil zümrüt kuşuna

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
yürekleri bir göl gibi dupduru saçılan bahar polenlerince
bir kerpiç evde pas tutmuş yemenilerin oyasınca
güneş dürüldüğü , gök ayrıldığı vakit, gece yıldızınca

tan doğuşunda en uzak diyarları kuşatan şafak ışıltılarınca
üç duru damla olup gül yaprağına sinmiş
kevser kevser

meltemlerden
alizelerden
musonlardan
samyelinden

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
kaf dağından zühre doğar gibi , hilal çıkar gibi
ateş olup yürekleri eriten çatık kaşların şimşeklerinden
renk renk, çiçek çiçek la perdesinden

her ne varsa şiirlerde
misali, temsili ,sebebi, sonucu
susuz
çaresiz
hüzünlü

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
tüm ihtimalleri ihtimal ederek
gelincik çiçeklerine, dize dize hayallere, beyit beyit duygulara
sonra biçimin, kıvamın, ahengin, dizenin güzelliğine
sonsuzlukta bir iz ,uçsuz bucaksız bir inşirah gibi

ebruli desenlerle
peyderpey
kat kat

gün batınca
göğün yüzü kapkara olunca
nun vuruşu miktarınca

benim yağmurlarım kırmızı yağar bazen
gece yıldızlarına sarılıp uyuyan şehirlere, caddelere, sokaklara...
bölük bölük ,zifiri gölgeli alev saçan, saf saf duran bulutlardan
günlerce tozu dumana katanlar aşkına

hangi uçurumlara sarktığını bilmeyen yatağına kırgın ırmaklar aşkına
sessiz ilticalarda şahlanan , çıldıran küheylanlar aşkına

kuyuya atılmışlara
köle yapılmışlara
zindana mahkumlara
unuturcasına susanlara

redfer

İlyas Kaplan

O aşk

dağ yamaçlarına tatlı ürpertiler bırakandır O
içten içe tutuşan uzak şafakların közüne serpilen gecedir O
yumuşacık mehtaplarda suların tenini okşayandır
ümitli yakarışları süt beyaz ışığıyla besleyendir

gecenin siyahını yırtan hilaldir O
yusufun gömleğine uzanan eldir O
sevgili olmaya doğru , kurtuluştur
cevherini işleyen ümitli dokunuştur

o vakit güneşin önünden çekilendir O
sevda aynalarına vuran bir resimdir O
gece yolcusunun üzerimize düşen gölgesidir
tene dokunan ipeksi bir siluetin sıcaklığıdır

iki sonsuz arasındaki en güzelin nöbetine durandır O
bir noktalık temasın heyecanıdır O
yerden göğe bakışın hatırasıdır
tenlerde süt beyaz bir yırtılışın işaretidir

göklere hükmeden, gece yolcusudur O
dal uçlarından göğe açan sancıların meyvesidir O
hüzünlü inzivaların çeperini zorlayan sabah ışığıdır
ince sızılı rüyalardan uyandırandır

gürültülerden el etek çekmiş keskin bir suskunluktur O
ateşli vakitlerde soğuk kesen bir isyandır O
ümitli bekleyişlerle avuçlara berrak müjdelere doldurandır
rahmet dağıtan nur sütünü olarak inişe başlayandır

en uzun kış gecelerinin ışığıdır O
göğsünden şehirlerin ufkuna yaz yağmuru düşürendir O
siyahlar üzerinden nefes nefes
gecenin endamını sabaha taşıyandır

gönüllerde gizli baharı uyandırandır O
aklın toprağına göğün zıyasını yetiştirendir O
ümitsizlik soğuşundan ebet zamanlarına filizler devşirendir
gecenin en olgun, en ışıklı, en berrak, en nurlusudur

mahşer sabahına ümitlerimi ulaştırandır O
heyecanımı diri tutan yürüyüş yoludur O
bir hicret yürüyüşü ki ete kemiğe bürünmüş
yepyeni sevdalarımın başlangıcıdır

gökte asılı bir ümittir O
kurtuluş çerağı olarak yeniden doğandır O
orta yerinden bölünen kaderdir
gökten yere doğru bir bakıştır

üstünde uyuya kalınmış sevdadır O
göğe dal budak salmış nurlu bir kandildir O

bir gül cemresi gibi kutlu doğumlar yüklenmiş
her gece gönüllere inen bir sevgidir

redfer

İlyas Kaplan

O zemini kor geceler ah

bu sabah zihnimde sıralanır heyecanlar silsilesi
kalbimde inceden bir rikkat
çoğu zaman temas etmediğim nice elzem husus
aklımı meşgul eder durur
içim içime sığmaz
öpülecek bir anne eli
harçlık verilecek bir çocuk
hatırı sorulacak bir büyük ararım

yitik...
mutlu kılanlarım
silik boş kağıtlara dönmüşüm
anılarım ağıt sütunlarında kırılı
kavruk baharlara dökülür gözyaşlarım

kalbin en dar kapısında oturup
ruhumu şerh ederim hep
unutulurum çoğu vakit
esir kentlerin mahpusları gibi
puslu sokaklara serpilir fırtınalı akşamlar
göz kapaklarıma kan vurur süveydalardan

ışıklar dökülür yüreğime yakamozlar misali
cümlelerim asırlık bir arayışın rıhtımına demirler
kalbe mühürlenir ıssız yalnızlıklar
ayak izlerim kumlar üstünde
birbirine karışır en azgın dalgalarla

her akşamüstü yağmurlar büyütürüm
her solukta biraz daha isyan
biraz daha öfke
biraz daha sızı
biraz daha...

kayıplarına hayıflanırım
leyli renklere bürünür gurup
bezirgan parıltılar düşer çehreme
kendî içimde yaşarken
hayal içinde alıp başımı giderim

eskilerden
bir tavır ,bir söz
bir duygu bestelenir zamanın notalarında
perde açıldı mı bir kez
koşar gelir gönül coğrafyama
hüzzam nağmelerin tınıları

avuçta kor ateşi tutmaktan çok daha zor
fikrimin ince kıpırtılarını avutmak
cebimde bir hasret
nefes içinde yer ve zaman
şuuruma yüklerim şekli değişen her şeyi

nerede Şimdi
o eskilerim..
ötesi hayal, aslı serap düşüncelerim nerede
o zemini kor geceler ah...
o önceki yaşadıklarım nerede

redfer

İlyas Kaplan

O,dur ki

Allah O'dur ki
O' sırrı zahir olan
O ,baha-i azam ;en büyük kıymettir O
O,mecd-i gayr-i mütenahi; sonsuz şereftir O
O, akli lezzetlerin en lezzetlisidir.

Allah O'dur ki
O,noksanlık kuşkularının hepsinden uzak,
bütün güzellik ve bütün değerler yalnızca O'nundur
vacibü'l-vücut O'na mahsustur.
O ,herşeyin güzelliğinin gerçek kaynağı,
her birşeyin güzelliği ve değeri
O'nun istediği gibidir.

Allah O'dur ki
tek, biricik, yeganedir , O
O'nun kudretinde her bilgi ilm-i kamiliyle yok olmuş ,
her kemal ,O'nun nurunda...
yerküre, güneş , ay ,arş,kürs ve kainat

"Emrimizle her mevcut bir tektir,
bir göz kırpmasından başka bir şey değildir."

Allah O'dur ki
kendisine asla yokluk arız olmayan zat-ı Haktır O
hakiki varlık ancak O'nun varlığı
O'nun varlığı, bütün varlıkların hakikatıdır.

Allah O'dur ki
mukarrebın O'na giden makamlarının en yükseğidir
bir yükseğin yüksekliği niçin ise O'nun içindir.
Allah Teala'nın adalet ve tevhidi üzere dürüldüğü içindir
O'nun şerefiyle şerefli,
onun düşkünlüğü ile düşkündür .

Allah O'dur ki
O'nun rütbesinin şerefini,
makamının celaletini ve yüceliğini ,
her ilmin üzerinde hakimiyet ve istilasını
her kim hafife alıp O'nu horlarsa
o kişinin bilgisinin yetmezliğinden,
O'na tazim ve saygısının azlığından ,yokluğundandır.

Allah O'dur ki
O'nun künh-i zatı ,gerçek özellikleriyle idrak edilmesi mümkün değil
O,uluhiyyet ve ism-i celali ile zahire tecelli eder
O, mevcudatı yok iken yaratır,
yaratılanların hepsine birer yaratılış özelliği kazandırır
O,sırf keremiyle varlık giysisi giydirir,
O,celal ve cemel eseri yağdıran, herkesin ilahıdır

Allah O'dur ki

O, cemal, selamet, hep hayır, hep mahbub , hep ma'suktur.
O, hissi, hayali, vehmi, zanni , akli algılamaların menbağıdır
O' en derece şiddetli idraki derinliktir
O, zat olarak olarak en derece mükemmeldir
O'nu idrak edenin sevgisi , hazzı da en derecedir.

Allah O'dur ki
her ilmin, her malumun, her iradenin, her muradın,
her fiilin, her mefulün, her mananın, her suretin,
her ruhun, her cismin, her afakın, her enfüsün,
her batının , her zahirin her şeyin Rabbidir O.

Allah O'dur ki
O'nun ilmi,
birbirinden doğan fikir ve akıl yürütme hareketleri cinsinden olmadı
O'nun iradesi,
bir benzerlik , eşitlik gerektirecek şekilde meydana gelmedi.

Allah O'dur ki
O, baba, ana olmaktan, evladı bulunmaktan münezzehtir
O, sonucu alınacak bir mukaddime durumuna düşmekten aridir
O , her dilediğini bir "Ol!" emriyle yapar
O, üreme ve türemeden, bölünme ve noksandan uzaktır

Allah O'dur ki
O, meydana gelmiş olmayan bir kadimdir,
O, değişmez ve değişme kabul etmez bir vacibu'l-vücuttur
O'nun ne üstünde ne altında bir ilah mümkün olmadığı gibi,
O'nunla beraber, O'na eşdeğer hiçbir denkte yoktur
O'nun zatı ve sıfatı ortaklık meydana gelmesine engeldir

Allah O'dur ki
O'nun ikileşmesi , çoğalması, azalması , yok olması olamaz
O'nun değişmesinin imkan ve ihtimali yoktur
O birdir, hep birdir

Allah O'dur ki
O'nun ne üstünde, ne altında, ne beraberinde
O'na ikinci olacak, bir başka bir, daha yoktur.
O, sadece hep bir olarak değil,
O'na gerek tek başına, gerek topluca, gerek az, gerek çok,
herhangi bir yönüyle O'na eşit veya eşdeğer,
benzer veya zıt hiçbir küfüv de yoktur

Allah O'dur ki;
O'nun en güzel , en yücelikte karşısında hiçbir misli ve misali yoktur,
O'nun asla infial ve teğayyürü, zeval ve fenası olamaz,
O'nun hüsün ve cemali , sevmek ve sevilmek için kendi kendine yeter

Allah O'dur ki
O'nun tecellisine yine kendisinden başkası tahammül edemez
O, hüsn-i faaldir ki, O'nun zatına olduğu gibi,

tecelliyatına da bir başlangıç,bir son bulmak mümkün değil
O,tecelli-i tam ile tecelli ediverdiği anda,
gözün erebildiği her masivayı yok ediverir, eritiverir

"Rabbim görün bana, bakayım sana." (A'râf, 7/143) diyen Hz. Musa'ya
"Beni göremezsın" buyurmuş,
sonra da "Rabbi o dağa tecelli edince
onu anında yerle bir etti,

Musa da bayıldı ve olduğu yere yığıldı kaldı." (A'raf, 7/143)

Allah O'dur ki
O'ndan başka hiçbir ilah yoktur ,olması da mümkün değildir
O,Allah öyle bir ehad, öyle bir sameddir ki,
O'na herhangi bir temayüz veya eşitlik ile denk olabilecek
ne bir vahdet, ne de bir kesrette mümkün değil...

Allah O'dur ki
O'nun ne birincisi, ne ikincisi, ne üçüncüsü vardır.
O'nun gibi vücudu vacip olan, varlığı gerekli olan,
kendi kendine yeterli bir ilah olmadığı gibi,
bir mevcutta yoktur ,olamaz

Allah O'dur ki
O'ndan ötesi ve O'ndan berisi olmadığı gibi
bütün mevcudat ve mümkünat hepsi toplansa
O'na karşı yine de bir hiçtir.
hepsi kendi özlerinde helake ve yokluğa mahkum
vücut ve bekada hepsi hep O'na muhtaçtır.

Allah O'dur ki
O'dan başkası kendiliğinden ve kendi gücüyle varolmuş değildir
ancak yaratılmış olan varlıklar birbirlerine küfüv olabilirler,
birbirleriyle birleşir, birbirinden ayrılabilirler.
birbirlerinden doğar, birbirleriyle didişirler,
niza eyler, birbirleriyle zıtlaşırlar,
hepsi O'nun vergisi ve izni ile dir.

Allah O'dur ki
bütün varlıklar arasındaki kavga ve münakaşayı kesecek,
ihtilafları kaldıracak, iyiyi, kötüyü seçip, şerleri def edecek,
hayrı paylaştıracak ve çoğaltacak,
zulmü iptal, hakkı izhar eyleyecek olan
hep O'nun inayeti ve kararıdır.

Allah O'dur ki
bütün gökler , yerler ve kainat,
dünya ve ahiret hep O'nun mülküdür,
O'nun ehadiyyetine bağımlı, samediyyetiyle ayakta durmakta
O'nun hükmüne ve fermanına mahkum bulunmaktadır

Allah O'dur ki

O,kemal, cemal ve güzelliğın gayesinde olan zattır ,
O, en büyük aşık ve en büyük maşuktur
O,en büyük haz ,en güzel tattır.
O'nu hissi lezzet, duyularla algılamak imkanı
O'nu kalbi lezzet ,akıl yoluyla düşünmek şerefi
şereflerin en üstünü,nimetlerin en yücesidir.
en yüksek düzeydeki haz ve lezzetler O'nundur.

ne beyinsiz, ne süfli ve ne bedbahttır ol kimseler ki,
gönül denilen sırlar hazinesinden haberi bile olmayan o zavallılar,
binlerce misil ve misali bulunan,
mahdut bir resmin çerçevesi içine sığan
putlara gönül verip meclub ve mağlup olup da nasıl tapınırlar,
nasıl da sonunda Ebu Leheb gibi perişan olup giderler

redfer

İlyas Kaplan

Odalarda yanmıştı sabah ışıkları

çatlamış gibi gölgelere bürünmüştü
adeta üzerlerine üflenen cilalı bir yeşillik
vehmiyle parlıyorlardı her taraf
sanki biraz sonra kainatın çatısı yeniden kurulacak
odalarda yanmıştı sabah ışıkları
bir çok evin kapalı pencereleri

cami avlusundaki ağaçlarda
büyük bir karga sürüsü
açık fırından gelen taze ekmek kokusu
sarmıştı bütün caddeyi

hala yanıyor yarı karanlığa doğru uzanıyor
eritici aydınlıkta yutucu karanlık arasında
ayrı ayrı perdelerden bir ürperişti
bu semt , bu cadde ,bu sokaklar

bir akis gibi çok kısa bir düşünce uyanıyor içimde
sonra yerlerine başkaları
ne kadar zalim olursa olsunlar
bir düşüncenin dehlizinde yolunu şaşırmanın
hazzını yaşıyorum

sabah yolcuları, gazete satıcıları,
simit ve poğaçacıların sesleri
şehrin saatini kurmaya başlamıştı
bir güvercin sürüsü yere doğru süzölmüş

bu güzel toprakların
bir mahallesi, bir evi, dostları olmak,
onlarla beraber yaşamak
onların içinde ölmek
hiçbir saniyesini kaybetmek istemiyorum

redfer

İlyas Kaplan

Olası bir düşün değil bu zeynep

bak nihan bakışlı şebnemler oynuyor rüzgarda
yapraklar ki, bahar kadar taze
işte bu yüzden elvedalara alışmalıyız zeynep

avuçlarımızın içinde tuttuğumuz eski bir yangın
kaç kez tükenmişliğin kızgın ateşine salınırsınız
içimize gizlenmiş gizli öfkelerin bağ bozumu zamanı belki de...
olası bir düşün yaşamı değil bu zeynep
yeniden nefes almalar
bu yüzden işte yeniden nefeslenmeler

mutluluk vadeden yollar var önümüzde
büyüsü sarıp sarmalar bizi
tozpembe bulutların üzerinde
kaderlerine terk edilmiş gibiyiz zeynep
bu yüzden işte yalancı umutlar

bazen de hayallerimiz yıkılır aldığımız haberle
çarpar gideriz delip geçmek istercesine kapalı olan tüm kapılardan
yüreğimizin içi alev kızılığı
korkularına sürüklenen bir zaman kesimi bu olsa gerek...
bir başka alışkanlıklar edinmişiz biz zeynep
galiba bir değişim için başkalaşılıyor ruhumuz
işte bu yüzden değişiyor renklerin görüntüsü

içimizde garip oluşumlar
zamana alışılmadık zeynep
mekan alışıldık ,ölüm ve aşk
terekisinde buhurdan karanfil tütsüleri
bu yüzden doğduk işte bu yüzden bittik

izin verilmiyor mutluluğa kavuşmamıza zeynep
bir nebze yanında kalmamızı sağlayacak kadar
bir nebze kelebeğin kanatlarının öpmesine bizi,
bir nebze yüreğimizin ısıtmasına çiçekleri
işte bu yüzden izin verilmiyor
yıldızımızın doğmasına bir düşün göklerinde

dünyaya açılan kapı bir damla sudan ibaret
bütün tecelli denizleri, bütün aşk fırtınaları da
bir damlada dalgalanıp çırpınıyoruz zeynep
suya bırakılan bir damla kan gibiyiz
işte bu yüzden renk renk desen desen dağılıyoruz

düşenlerin ilki biz değiliz
kalp acısını unutamayan ilk biz değiliz zeynep
canımıza batan diken belli ki hiç çıkmayacak
hep bir yanı hep yaralı kalacak kalbimizin
kaybetmişiz o kadar çok kaybetmişiz ki
işte bu yüzden kaybedecek hiç bir şeyimiz yok

redfer

İlyas Kaplan

Onca hazan mevsimi

an geldi
nefeste tazelendi ses.
sözler taze bir yağmur olup düştü .

adımlar farklı,
öfkeler farklı
uçuyordu bir an için rüzgarda.
büyüleyiciydi
uzaklara doğru ümitsizce yürürken

en ince sancıları gergef gibi ördü o an
kalbin en ince yaralarına tabip ihtimamıyla dokundu
ilmek ilmek dokudu
göğsünde ki eşsiz ağrıları

onurlu yolculuğun adını fısıldadı
ve kapı kimseye kapanmasın diye
en son araladığında
lacivert duygular körükledi gecenin kor vaktini
kısa ve öz, duru ve diri

yağınların öfkesini söndürdü elinden geldiğince
göğün en yakın yıldızına dokundu sihirli asasıyla
kırık hecelerini yapıştırdı o an ıslak yaşlarıyla
ısıttığı hazan misali uykularda
uyudu uyuyabildiğince

hücrelerinde aşk
içinde düşler
pusulanın ibresi kör dehlizlere gidip gelirken
bir kırlangıcın kanadında kanadı
seher vakti
zerrelere dönüştü o an

kalabalıklardan uzağa
hazların taşrasında
rahatlıkların koynunda
yedi renk kanatlı bir kelebektir artık
açtı
inceldi
çırpındı

yokluğun kozasından sıyrılıyordu
önünden yırtılıyordu gömleği
yanan yalnız bir meşaleydi
asil bir isyan yazılıyordu alınına o an
öylesine soğuk
öylesine derin

kaç kez kızıl yapraklı kestane ağacının altında
kızılca açmıştı ufuk

kaç kez
ırmaklara buluttu
yağmurlara sabahtı
resimlere aynaydı
mevsimlere rüzgardı

neden hala bu kadar uzaklarda
neden hala bu kadar sessizdi

rüyalara yağdığı gibi upuzun
her yer bembeyazdı
her an karbeyazı
reyhan bağının nergisleri kadar ıstıraplı
bazen tavan yapan bir hüzün
bazen yarım kalan bir hikaye

dökülüyordu o an... koca coğrafyaya
irili ufaklı kuru yapraklar
med- cezir etkisiyle
onca çırpınmalar
onca vurgunlar
onca hazan mevsimi

*

redfer

İlyas Kaplan

Onlar

onlar kah istikbal boyutunda akıp durdular çağlar boyu
kah bir duvar kağıdında zeval buldu çehreleri
yaşlanan çiğdemler anlattı kış gecelerinde hikayelerini
tülbentli testilere zahiren düş ve hayal doldurdular
ruyi zeminden muhal zamanlara göz kırpmadan gittiler

kutsilerce yıldızlarla sarmaş dolaş oldular
yürekleri teslim alan ülkülerce yazıldı kaderleri
kahırlar inzivasında leylasını unutan kervanlarca
yedi cihetçe biriken en güzel rüyalardan
en güzel insanları alıp götürdüler
kalbi buruk anılar bıraktılar harikulade şafaklara

onlar takvimlere mahsus kahramanlar yığınıydı
geçmişin intikamını hep ala geldiler
tanıdık sancıların ibret mihenkleriydi onlar
kimsesiz iştiyakların kalkanı altında aktı damarları
kahpece can evinden vuruldular defalarca

dolunayların puslu ışığında nice düşünceleri aydınlattılar
kutlu çağlara gözleriyle gülümsediler onlar
hadsiz cenklerde çaldıkları her kılıç bir dava uğrunaydı
kimisi aşk, kimisi sevda , kimisi şühedaydı
gökte yıldız parçaları kadar parlak
alev alev kıvılcımlar saçarak gittiler onlar

tomurcuk patlarken, toprağı delerken,
yağmur yaprağa düşerken, göklerden inerken
bir kuş tüyü gövdesinden intişar ederken
kanatlandı kelebekler, yusufçuklar muntazam uçuşurken
yürüdükleri zemin cennet diyarının ayak iziydi
mevsimlerce çiçek açan muazzam kır çiçekleriydi
soylu atların yelelerine tutunan rüzgardı onlar

bulutlar ağır ağır birbiri üzerinden kayarken
muayyen kalp atışları işitildi son kez
son kez sandığa kilitlenirken hilkatın sırrı
mavice suyun içine nice hayaller nice eşkaller gizlediler
renklerle, ışıklarla, hazlarla doldular onlar

yeminliydiler
kulakları sağır, dilleri lal
yüreklerine yadigardı heyecanlar
ne bir fazla ,ne bir eksik
ateşli nefesleriyle kurdular bu dünyanın zembereğini
haşır meydanında nihayetsiz vursun diye vaktin akrebi

haşin rüzgarlarla dövüle dövüle sivrilmiş yamaçlardan
sessiz sakin söz pınarları gibi akmayı öğretiler
gömülmüş tohumlarca çiçek çiçek suret buldular
tecelli ettiler yarınlar bahar diye
müteaddit kahramanlıklarla sundular hayatlarını onlar...

redfer

İlyas Kaplan

Onlar Şimdi yoklar

öyle ya, haydi hatırlayalım bakalım
kaç ev değiştirdik
kaç komşumuz oldu,
kaçını aile fertlerimizden saydık
kaçıyla hafif limoni olduk

geçmişe yolculuk yapsak
komşularımızın çetelesini tutmaya kalksak
acaba kaçını doğru dürüst isimleri ve simalarıyla hatırlarız
komşuluk maceralarımızı yazsak
acaba ne kadarı aklımıza gelir

hiç gözlerinizi bir noktaya sabitleyip
bütün bunları hafızanızda canlandırmaya çalışırken
uzaklara dalıp gittiğiniz oldu mu

hiç okuldan döndüğünüzde
anneniz evde yoksa karşı komşu teyzenizin kapısını çalıp
teyze annem nereye gitti dediğinizde
kuzucuğum geç içeri
annen pazara kadar gitti
o yürek ısıtan cevabı alınca
utana sıkıla içeri geçip somyanın bir kenarına sessizce iliştiniz mi
ikram edilen kekten ya da çörekten hiç yediniz mi

anneniz komşuya gitmek için
kapıdan tam çıkarken ardından koşturup
anne fatma teyze ne yapmışsa hepsinden ben de isterim
sakın unutma diye
tembihlediğiniz oldu mu hiç

şehir yaşamının soğuk apartman kültüründe
komşuluk artık kaybolmaya yüz tutan değerimiz Şimdi
evet, benim, bizim, hepimizin komşuları vardı
tatlı mı tatlı, komşu teyzelerimiz,
güleç amcalarımız vardı bizim

hava kararınca kadar çeşit çeşit oyun oynadığımız
annelerimiz bas bas bağırınca
koşa koşa evlere dağıldığımız arkadaşlarımız vardı
onlar yoklar Şimdi

insan olup da yalnızlık çekenler yok mu
var elbette
kronik yalnızlık sendromu denen bir melanet var mesela
yalnız, mutsuz, depresif, saldırgan insan sayısı giderek artıyor
çocukları, yakınları, komşuları uzaklara savrulanlar
kendilerini
güvenlikli, muhkem rezidanslara hapsediyor

komşularımız
pek çok hatıramızın mütevazı kahramanları

gösterişsiz, sade, samimi, fedakar...
o, yabancımız değil
aileden biri denirdi
o komşularımız kayboldu
komşularımızı kimler aldı
her biri kim bilir hangi yere savruldu
onları arıyoruz şimdi
tarifsiz bir özlemlerle

maalesef o yıllardan hiç kimse kalmamış
bilmek isterdim
acı tatlı pek çok şeyi paylaştığımız komşularımızın
şimdi nerede olduklarını
kim hayatta
kim değil

biz çocuklar oyunun tadını çıkardığımız o günlerde
ne çok oyun çeşidimiz vardı
say say bitmez
yorulmak nedir bilmeksizin saatlerce
birlikte top koşturduğum akranlarım acaba şimdi ne yaparlar
ne işle meşguller

televizyonumuz yoktu
yalvarırdık anneme
anne ne olur
hatice teyzeye söyle de bu akşamki filmi izleyelim
komşu, komşunun kahrını çekerdi
çocuğuz ya, ertesi gün yine isterdik
her gün ,
her gün olmaz oğlum derdi annem

geçmişteki komşuluğu anıyoruz
komşularımızı arıyoruz
derdimiz çok büyük
modern hayat bizi şimdi daha büyük
daha yüksek
daha kalabalık
apartmanlarda yaşamaya zorluyor

dev binalarımız var şimdi
içlerinde huzur yok
mutluluk yok
gerçek manada komşuluk ilişkisi kurabildiğimiz daire sayısı
ya bir ya ikidir
hadi üç olsun
öyle ya
bizim komşularımız vardı
onları kimler aldı götürdü

hiç hayıflanmayan, üzülmeyen
kaybettiklerine ciğeri yanmayan

türlü gamsızlıklar ve anlamsızlıklarla dolu modern şehir hayatı
bizden komşularımızı da koparıp aldı
bizse artlarından bakakaldık öylece

insanları kendi kabuklarına sımsıkı kapatan
bu kozmopolit hayat
ayakta kalma mücadelesi
herkesi en ücra köşelere savurdu
komşularımız bizler için,
bizler komşularımız için birer nimettik
birbirimizi çok sevdik
komşuluğu doyasıya yaşadık

anadolunun küçük şehirlerinde
kasaba ve köylerinde
komşuluğu tüm saflığı ve güzelliği ile yaşatanlara selam olsun
selamın daha büyüğünü
şimdilerde modern şehirlerin kasvetli havasında
yavan yaşamında
komşuluk kültürünü ayakta tutmaya çalışanlara gönderiyorum

tuhaf bir kısır döngü sarmalına mahkum olmuşuz
dostluğun, kardeşliğin, komşuluğun özü de yitip gitmiş
biz o günlerin özlemini çekiyoruz
Allah bugünlerimizi aratmasın derdi büyüklerimiz
bir bildikleri varmış meğer
o günleri
mumla arıyoruz şimdi

mahalle kültürümüz cıvıl cıvıldı
ne yazık ki göz göre göre elimizden kayıp gitti
ve giden hiçbir şey artık geri gelmeyecek
elimizdekileri vermemek için direnmediğimizi söyleyemem
ancak başaramadığımız bir gerçek
dev yapılarıyla sokaklar
labirenti andıran caddeleriyle
7/24 aktifliğiyle modern şehirler
alıp götürdü komşuluğumuzu

bir yandan değerlerimize azar azar yok olurken
bir yandan da duygu olarak çok hırpalandık
çok yorulduk
kimi alarm takılı çelik kapılarımız
yan kapı, karşı kapı,
alt kat, üst kat komşularımızla
sıkı bir kopuşu sembolize ediyoruz adeta

sosyal medya
tanımadığımız sanal şahsiyetleri evimize soktu
bizi onlarla sıkı fıkı dost yaparken
apartman komşularımızla küsleri oynuyoruz
kapıda, asansörde, araba garajında denk gelirsek bir an

kısa tebessümlerle
kaş gözle selamlaşıp geçiveriyoruz

içi kof bir modernliğin mekanik rutinine kapatıldığımız günden beri
konforu yüksek
daha kalabalık apartmanlarda
kendimize
çevremize
yabancılaşıyoruz

artık komşular arası akşam oturmaları
çay kahve sohbetleri
bayram ziyaretleri pek yok
çorbalar, irmik helvaları, kurban payları
bardakta tuz, şeker, yağ veya salça da gelmiyor kapımıza

bir yere giderken evimize göz kulak olması
çiçeklerimizi haftada bir sulaması için anahtarımızı emanet ettiğimiz
saliham teyzelerimiz de yok
komşuluk dahil pek çok şeyi yitirdik
acımızı hafifletecek hiçbir mazeretimiz kabul değil
geçmişin masumiyetini şimdinin hırçınlığına kurban ettik
geçmişin toplu fotoğrafını indirdik
yerine şimdinin bireyci vesikalığını astık

sokaklarımız değişince komşularımız da değişti
bütün sokağın aynı dili konuştuğu
aynı duyguları paylaştığı günlerden
sanki dilini, örf ve adetini bilmediğimiz yaban bir memleketin
yabancı kaynayan sokağına gelmiş gibiyiz

şarkının sözlerinde olduğu gibi
burası memleketimden küllerce uzak
burası memleketimden millerce uzak
nakaratındaki gibi
sokağımızda selam verecek kimsemiz kalmadı
ruhumuz yapayalnız

ne gariptir ki kaybettiklerimizi yazarken
tekrar hatırlamaya çalışırken beynimiz patlıyor
çok şeyleri yitirmişiz
bizim komşularımızı, hayallerimizi de çalan
dünyevi hırslarımız oldu

komşunun çorbasını, irmik helvasını, bir bardak yağını,
tuzunu, şekerini ve hepsinden önemlisi
zilimizi çalarken
benim güzel evladım diyen sedasını
şehrin cıfcaflı ışıklarında yitirdik
uğultulu telaşında kaybettik

kaybettiklerimizin toplamı tüylerimizi ürpertecek,

dilimizi damağımızı kurutacak
aklımızı alacak derecede
hüznümüz kaybımızı karşılamaya yetmiyor
tatlı komşularımız vardı usul usul kapımızı çalan
dönüp gittiler biz kapıyı açana kadar
ey vahlar bize...

ne çok şeyler üretmişiz komşuya dair
komşu hatırı
komşu kapısı
komşunun külü
komşu ekmeği
komşu hakkı,
komşunun tavuğu...
bütün bunlar şimdi çok az yerde yaşanıyor

vay halimize
adeta karşılıksız çek gibi
şehrin vahşi dünyasında bir karşılığımız yok
geçmişin derinliklerine yuvarlanıp gitmişiz

ne masum, ne saf, ne güzelmiş o günler
çok sever, çok hürmet ederdik hülya ablamıza
biz istanbula taşındıktan yıllar sonra
aldık acı vefat haberini
Allah rahmet eylesin
pek çok hatıramızın mütevacı kahramanları komşularımız,
samimi, fedakar, sevecen, müşfik...
ailemizden biriydi onlar

gördüğümüz, dokunduğumuz, hissettiğimiz, yaşadığımız
uygulamaya döktüğümüz anların toplamıydı onlar
komşu, kendimde onu,
onda beni gördüğüm kişiydi
birbirimizin sırlı aynasıydık

şerrinden komşusunun emin olmadığı kimse cennete giremez
Allah'a ve ahiret gününe iman eden komşusunu rahatsız etmesin
buyuran sevgili peygamberimizin sözleri
bugünlerde
komşuluk duygularımızın küllerini yeniden alevlendirmek için
bir kıvılcım olur mu bize
küçücük bir kor kalmışsa derinlerimizde

eskimeyen zamanlardan,
dağların dağlara kavuştuğu
insanın insanı anladığı, yürekçe konuşulduğu zamanlarda
içten türkülerle
ninni bebek ninni
güzel uyu
güzel büyü
kulağımıza seslenen

ne güzel komşularımız vardı

yeni gelinin ay yüzlü bir kızı olmuş
Allah hayırlı evlat eylesin
biz de gidelim görelim
bir göz boncuğu iğneleyelim kundağına
bir hayır dua edelim diyen
gönlü yüce komşular gördük biz

kırk banyosu
su aşağı, boyu yukarı
su gibi uzun olsun ömrü
kırk suyu döküldükten sonra
kırklanmış olsun diyen komşularımız vardı

bebek kız ise pembe, kırmızı kıyafetler
erkek ise mavi ve yeşil renkler
kundaklara sarılırdı bebekler
beşiğin başı
karyolanın başlığı
bebeğin kundağı
günlerce rengarenk hediyelerle dolup taşardı

kısmetli bebekmiş
buyurun, buyurun; misafir başımız üstüne
buyur ederlerdi gelenler
maşallah, maşallah bahtı açık olsun inşallah
hayırlı evlat olsun
analı babalı büyüsün derlerdi

el örgüsü kıyafetler
patik, çorap, yelek, hırka, ceket, pantolon
hepsi, neşeyle takılır, asılır, dürülür
okusun da büyüsün
büyüdüğünde okuluna harçlık edersiniz annesi
derlerdi komşularımız

göğü bezeyen eşsiz inciydi komşularımız
gece ve gündüzün remzi
ay ışığına meftun
mehtaplı gecelere mısralar okuyup
güneş ışınlarının ardından
ağaç gölgelerini
serin su kenarlarını tutup gittiler
bütün güzellikleriyle

redfer

İlyas Kaplan

Onların hicran dolu hikayesi

oyuncağın var mı sorusuna
cebinden çıkardığı parmak büyüklüğündeki iki boş kovani uzatarak
yüzünü kaplayan anlam veremediğim bir sevinçle
cevap veriyordu
işte...

sırtını yaslayarak oturduğu bir duvar bile yoktu
evimiz diye gösterdiği çadırda
çocuk yaşını aşan derin hisler yüklü yüreğiyle anlatıyordu
yedi yaşından beri orada yaşadığını
ailesinin çoğunu
bitmesinden umudu kestiği bir savaşta kaybetmişti

bir mülteci kampında yaşıyor bu çocuk diye
tekrar tekrar hatırlatıyordum kendime
hasret duyduğu şeylerin
oyuncak, kalem, defter değil
tokluk ve güvenlik olduğunu
sık sık unutuyordum

yerinden yurdundan zorla çıkarıldığı
hicrete mecbur kaldığı gibi
heveslerden,
arzulardan,
isteklerden
hatta en basit insani beklentilerden de
belli ki hicret etmişti
çocuk

büyüyünce ne olacaksın diye sorulan soruya
ben büyüyecek miyim
diye gök kubbeyi bile sarsan bir cevap gelir miydi yoksa
her şey o kadar uzaktaydı ki
ne yüzbinlerce kişinin gayri insani şartlarda yaşaması
ne de ölmelerin birer sayı hesabına indirgenmesi
yüreklere beklenen etkiyi yapıyordu
binlerce kilometre uzakta
öğreniyordum
onların hicran dolu hikayesini

çünkü bu acılar hiçbirimize tanıdık değildi
çünkü çok uzaktaydı
her türlü konforun içinde çeşitli meşgalelerle uğraşmaktan
sıra o uzaklara bir türlü gelmiyordu

sadece birkaç saatlik bir programda seyrettiğimiz bir video
doğrusu herkesin gözlerini yaşartmaya yetiyordu

nasıl olsa her şey aynı sırayla olup bitmeye devam edecekti
biz seyrettiklerimizi unutacaktık
mülteciler de
aynı terk edilmişliklerini yaşamaya devam edecekti

halbuki burası da bir nevi hicret yurdu
bizler de bir çeşit muhacirdik
onları kolayca anlamış olmalıydık
bu devasa farkın sebebi
bizim konfora
onların acıya alışmasıydı

ulaşılamayacak kadar uzağa göçmüş olmalıydı
merhamet
mülteci kamplarında
insani yardım malzemelerinin dağıtımını seyrederken
çaresizlikleri
nasıl da ayan beyan görünüyordu

hiçbir şey bilmiyorlardı işte
doğru dürüst bir sıraya dahi geçememeleri
ne kadar büyük bir insanlık suçuymuştu
sıra sahip oldukları her şeylerini arkalarında bırakıp
çıktıkları umut yolculuğunda
boğulma görüntülerine gelince
vicdanların sular altında kaldığı apaçıktı

işin içinde başka işler olduğunu,
cansız bedenini dalgaların dövdüğü o bebek anlatıyordu dünyaya
gün başlamamıştı henüz ama insanoğlunun duyarsızlığı
o gün önceki tüm rekorlarını kırmıştı
insan merhametten hicret edince
denizlerde boğulan canlar birer sayıya dönüşmüştü
işte...

şefkatten göç etmişti insanlık
acılar görünmez olmuştu.
oysaki insanlığın yurdu merhamet ve şefkatti
zaten tüm kayıplar orayı terk edince başlıyordu
kişiye izzet katan duygular çıkmış olmalıydı dünyamızdan
yoksa birkaç saatten fazla
acılarla hemhal olamayış
başka nasıl açıklanabilirdi

o görüntüler,
ne çok şey kaybettiğimizi anlatıyor
çocuklukla beraber masumiyetten çıkıp gitmiştik
yıllar önce kanaatten göçmüştük
biraz ilerleyinceye
hırslara doğru giden yollar tutmuştuk kendimize
bütün bunların müsebbibi
gönülleri ıssızlaştıran sevgisizlik değil miydi
iyilik ve fedakarlıktan vazgeçmişlik
değil miydi...

geldiğimiz noktada unutmuştuk

şefkatin ve merhametin bir gün herkese lazım olacağını
herkesin yolcu olduğu dünyada
her an kullanılmaya müsait duygular lazımdı bize
merhamet gibi
şefkat gibi

nihayetinde bir sefer halidir yaşamak
yaşayacak bir merhametin olmayışı da işin tuhaflığını gösteriyor
yıllardır süren
kimin kaybettiği belli olmayan bir savaşta
mülteci olmuştuk hepimiz

yurdunu, evini barkını, hatıralarını, yakınlarını,
hasılı her şeylerini
kaybedenlerle
merhamet ve şefkatini yitirenlerle beraber
zararımız
kıyas kabul edilemeyecek kadar büyük

savaşın muhacirlerine birkaç damla gözyaşı eşliğinde yapılan
Allah yardım etsin temennisi yetmiyor
sorumluluğumuzu örtmüyor.
iyi gelmiyor
körelen vicdanlara

redfer

İlyas Kaplan

Onun adı zeynep

hastane koridorları uzadıkça uzadı
gitgide küçüldü adımlarım
kolumda serum
bugün de yanındayım kızım
dün de buradaydım
önceki gün de
şu camekanın ardında

yoğun bakım ünitesinin kapısında
her geçen gün
her geçen saat
daha iyi olacağın inancıyla
yanı başındayım kızım

ben güçlü oldukça sen de güçlü olacaksın
bahar müjdesi menekşem
şu camdan kale mi ayıracak bizi
seni kucağıma alıp evimize götüreceğim
mis kokunu içime çekeceğim
daha
deden ezan okuyacak kulağına

*

kızım ...
iki gözümün nuru evladım
yedı yıl bekledim sana kavuşmanın hayaliyle
tedavi için aşındırdığımız hastaneler
tüp bebek servisinde geçmek bilmeyen saatleri
yaşayan bilir
insanın kendini nasıl avuttuğunu
nasıl her defasında yıkılan umutlarının altından
yenilerini yeşerdiğini

*

onca sene umutlar hayallerle geçti
sonra senden bir gün müjdeli haber geldi
varlığını bize muştuladı doktor
7 yıl geçti
9 ay geçti
şu birkaç gün geçmedi
saatler,
saniyeler,
sabretmekle tükenmiyor kızım

ne yediğim yemeğin tadı var
ne içtiklerimin
sanki mevsim kış
üşüyorum.
oysa sen benim ilkbaharımdın
baharı müjdeleyen menekşemdin...

sular hep mi tersine akar

bugün de kapında üç saatte bir seni görebilmek için bekledim
o cam fanusun içinde
seni bırakıp çıkmanın acısıyla kavruıldum
şu duvarlar
şu rahat vermeyen sandalyeler nelere şahit
kimi zaman sonsuz mutluluklara , sevinçlere
kimi zaman da evladını kaybeden anne çığlıklarına

*

bugün seni izlerken aklıma hacet annemiz geldi
o da çaresizdi
görünürde tek başına idi
koşuyordu merve ile safa arasında
evladına bir avuç su bulmak umuduyla
ve o
çaresizlerin tek çaresi olan Rahman'a sığınmıştı

O' Rahman ki
çölden suyu fişkırtarak ikramda bulunmuştu
asırlar boyu tüm insanlığa sunulan bir armağandı
su...
hem bedenleri
hem de ruhları susayanlara bir ikramdı
su

yıllar önce
kabe'ye karşı zezem içerken gönlümde
hayırlı bir evlat duasıyla hayallere dalmıştım
duamda seni diledim
kavuşmamızı diledim
şimdi ben de Rahman'a sığınıyorum
hacet anamız gibi

*

hastane işlemlerini yaparken adını sordular
zeynep dedim
en karanlık çağlardan birinde
kızlar diri diri gömülürken
kız babası olanlar başını yere eğerken
peygamberimiz ilk kız çocuğunun adını
zeynep koymuştu

zeynep
sadece zor bir davayı üstleniyordu
yeni bir düzenin
cehaletle savaşmanın adıydı zeynep

adını soran hemşireye
zeynep dedim
tüm gururumla senin ismini söyledim
onun adı zeynep

*

saniyeler ağırdan alsın
yelkovan nazlansın hareket etmeye
zaman dursun
aklımı da gönlümü de o cam fanusta
ve seni bırakıp eve dönüyorum
bugün

şimdi gecenin güne dönmesini gözyaşlarıyla bekliyorum
dualarla bekleyeceğim
biriciğim,
ilk gözyaşım
bugünü de biraz dua,
biraz tefekkür
bolca gözyaşı tüketeceğim
senin için

daha düne kadar evlat hasretiyle yanan gönlüme müjdeydin sen
şimdi bana hastalığın süresince
O'na sığınarak dua etmek düşünüyor
dünüme, bugünüme, yarınımaya şükür
bin şükür
sonsuzca şükür
varlığınla bizlere sunulan müjdeye şükür

*

o gece aradığımı buldum
sonraları her gecemiz o gece oldu
o gecenin göğünden emzirdim geceleri
o gecenin kıyısından esti göğsüme
müjdenin ümidi

yelkovan da akrep de hala
o gecenin yüzünde dolanıyor
ben sana kavuşmayı bekliyorum
hep yeni
hep taze ümitlerle
kızım
zeynebim

redfer

İlyas Kaplan

Onun için hep

"Allah ancak bir tek ilâhtır." (Nisa, 4/171)

şeksiz, şüphesiz kalbimle tasdik , dilimle ikrar ederim
kendi kendime söylediğim gibi,
başkalarına da tebliğ ederim açıkça
herkes de böyle söylesin diye

evvel ve ahir olan hep O
her şey üzerinde hazır ve nazır hep O
vacibü'l-vücut olan hep O

zatını aklımın alması ne mümkün
kendisini ancak hakkıyla kendisi bilir
akıl gözüm, O'ndan başka bir mevcud göremez
lizatihi varlığı vacip olan hep O

bir an için bile yokluğunu farz ve tasavvur etmem imkansız
yok iken var olan, var iken yok olabilen yaratılmışlar biziz
kendi zatından başka bir sebebe muhtaç olmayan yalnızca ,O
bizatihi ve lizatihi var olan hep O

"Allah bir olarak anıldığı vakit ahirete inanmayanların yürekleri burkudur."

gerçek mabudum olan O ,birdir,
ikincisi olmayan bir tektir, biriciktir
hiçbir şekilde benzeri olmayan hep O
her şeyden müstağni
bütün kemal sıfatlarını zatında toplamış ,
ilahlığa hak kazanmış tek ilahımdır, O

hep birim ,yegane birimdir ,O
cemat ve celâliyle ,batınımda ve zahirimde tecelli eden
hiçbir sayıyı kabul etmeyen, hiçbir şekilde iki olmayan ,O
ne bölünme ,ne izafiyet ,ne de başka birisi şeklinde
ikinci birinin bulunması ihtimali olmayan biriciktir ,O

"O'nun gibi hiçbir şey yoktur." (Şura 42/11)

ne zatında, ne sıfatında ortağı olmayan bir tektir , O
ne bir, ne iki, ne de daha ziyade ne toplu halde,
daha ötesi ve daha mükemmeli mümkün olmayan
ne tek tek ,hiç kimseye ihtiyacı olmayan hep O

pekçok şey bir özellikte birleşerek bir vahdet meydana getirebilir
ben onların yüzlercesinden, binlercesinden sadece biriyim
gerek adedi, gerek terkibi, gerek tahsili
çeşitlerin hepsinden ,benden azade bir özdür, O

ister Ahmet ve Zeynep gibi ister benim gibi
birçok uzuvdan meydana gelmiş bir tek şahsiyyet olsun
ister bir nokta gibi hiç bölünme kabul etmez olsun,
el, kol, gövde ve bacak gibi

beni parçalara ayırmak mümkün olsa da
O ,parçalara hiç bölünemez
bölünmesi de asla tasavvur edilmez
O'nun varlığını yok etmek,
O'nu ortadan kaldırmak ne mümkün

"Bugün mülk kimindir? Tek ve kahhar olan Allah'ındır." (Mümin, 40/16)

herhangi bir ağacın bir ormana nispet edilmesi gibi
gülen ,ağlayan benim gibi
ruhumun bedenime nisbet edilmesi gibi
bir hükümdarın bir ülkeye nisbet edilmesi gibi
bir şeyin bir yönden bir, bir başka yönden çok olması gibi
algılanabilir mücerret, soyut bir kavramdır ,O

bütün varlığı kudret elinde tutan,
ezel ve ebedi olan hep, O
inkar edilince ,bütün varlıklar toptan ret
toptan inkar edilmiş olur
tek vahit, tek hakiki ,tek birdir,O

O'ndan başka mevcut yoktur
arş ve kürsi gibi benzeri olmayan,
ay ve güneş gibi nev-i şahsına munhasır
var zannedilenlerin hepsi fani olur da ,
yalnızca bir tek O ,baki kalır
fenafillah makamıdır ,O

"Yeryüzünde ne varsa hepsi yok olacak ancak celâl ve ikram sahibi Rabbinin zatı baki kalacak." (Rahman, 55/26-27),

yüce, aziz, celil ve sübhandır , O
zâtının kudreti, hikmetinin mükemmelliği kusurlardan uzak
aklen tasavvur olunabilecek harici bir şekil tarzında
hükümler koyan ,hükümler kaldıran hep O
bir şeyin ona eşit olmasından münezzehtir,
yaratıp eserler vücuda getiren
benzeri ve dengi olmayan , hep O

Onun için hep O
varlığı daim ve ebedi olan ,O
matlub-i küll ,her şeyin matlubu ,O
O'ndan başka hiçbir şey "hep" olamaz
bütün alemin imkan dereceleri nasıl sonsuzsa
her mertebede kemal ve sonsuz olan hep O
hep O'nun hükmü altında...

O her yönüyle birdir.
ancak ve ancak rabbilalemin olan sadece O
hiçbir gelişmeye ihtiyacı olmayan hep O
O'nun henüz ortaya çıkmamış bir yarını,
sonu ve ahireti vardır

evvel ve ahir olan ,hayyu kayyum olan hep O

"Her Şey yok olacak ancak O'nun zatı kalacaktır." (Kasas, 28/88),
redfer

İlyas Kaplan

Öbür yaka

özü ölümdür kimi ocaklarda bir haberin
bir cehennem düşüdür,
dumanı ah ile tüten ,
alev gibi yanan
kalaşnikoflar körpeleri vurunca

bazen de namluya sürülmüş kurşunların
en kızıl yerinden vurduğu zulümlerin adıdır çocuk
anaları gözyaşları içinde
dudakları ağıtlardan çatlamış

her gün arşınlarken kırık kaldırımlarını kentin
yorgun düşüncelerini siler bir yağmur tanesi gibi
bir ayağıyla seksek oynarken
diğer ayağından kan sızar toprağa

varlığıyla sağır duvarları yıkar çocuk
sancılı damarlarında ölümcül çığlıkları
acıların en kahredicisi göğsünden yükselirken
tankların ardındakiler korkudan titresin artık

çocuk korkuların cümlesini ağlamakla susturur
baharın ateşini söndüren bir ayaz eşintisi misali
avuç avuç toplamaya çalışır güz yağmurlarını
bir ılık tebessüm belki bir süzgülün gamze gülüşüyle

toprağın öbür yakasında
yağmur kuşları konar servi salıncaklarına
karalar üzerinde yürüyen acıların
ayak sesinden daha gizemli

özü ölümdür kimi ocaklarda bir haberin
bir cehennem düşüdür,
dumanı ah ile tüten , alev gibi yanan
kalaşnikoflar körpeleri vurunca

redfer

İlyas Kaplan

Öksüz bir kaç yakamoz

avucumun içinde saklı koca şehir
pencerelerinde kızıl biber asılı ahşap evler
gözlerime mihli elmas pırıltılı gökyüzü
arkasında fosforlu çizgiler bırakıp geçip giden alaca akşamlar

şehrin tenhalarını fethederim her gece
sokak başlarında vazifeli fenerler takip eder beni
her biri matem ışığı fışkırır
ayakta durmaya çalışan ahşap evlerin yılankavi duvarlarına

bir orhan gencebay şarkısı haykırırım
caddelerde yol alır nağmelerin en dokunaklısı
meçhule doğru akıp gider delikanlıca
çıktıkları yolculuğun son deminde birkaç balıkçı teknesi
karanlık denizde öksüz birkaç yakamoz

içimde yakıcı hatıralar kaynaşır
renk renk, şekil şekil , yosun kokar her biri
dalgalar yarım kalan bir sevdayı fısıldar kulağıma
çoban yıldızı kadar esrarengiz yanıp sönen sarımtırak ışıklar
ruhumun perdelerinde oynar

taştan bir heykel gibi mahlukatın gölgesi
sanki eşkal, suret değiştirir içimde
azılı bir ejderhanın ağzında kutsal kıvılcımlar gibi
nefesimle her türden sağanaklar püskürtürüm
yayılır dumanların her türevi şehrin gök kubbesine

tepelerden gelir bir yığın gök gürültüsü
içime dolup boşalanların acayip uğultusu
başımın üstünde bir sis kümesi
ruhumu parçalar ince, tiz, bir bıçak kadar keskin kadın kahkahası
kan rengine boyanır zavallı aksam üstü

ay beyazına dönüşür semadan gelen zıya
gözümde bir ışık halesi uyku içinde dinlenir
mahsus bir safahatın zevkini, keyfini çıkarır

redfer

İlyas Kaplan

Öksüz bir sevdadan kalan

narin
zarif
ince
dili tutulmuş
üzerime sinen ani bir suskunluktun
bir aşk sözlüğünde toplanmış
ilişkin kelimelerin tümüydün sen

cümlelere bölünmüş
düz bir paragraf değildin
o denli vurgulu
aynı zamanda tatlı, sevimliydin
sıcak, cana yakın ve gönülden
boyun boyuma uygun
endamın endamıma

bir deniz kıyısında
başın omzuma koymuş
göğsümün üzerine yaslanmıştın
saçın rüzgarda dalga dalga
bir şebnem tanesi süzülüydü yanağından aşağı

yüksekçe bir yıldızdın
hamuruna ayın nurundan katılmış
gönlüme düşen müşfik bir eğiliştin
halka halka içimde taşan

öksüz bir sevdadan kalan
ahları satın alandın
kalbimin en beliğ sesi
en ücrasına uzanan
meserret bir çağrı
en sancılı ağrıydın

daha gizemli
daha çetrefil
açık değil gizliydin
zahir değil içimdeydin

suç ortağımydın
suçun teşvikçisiydin
suçun ta kendisi
sebebi
amacı
nedeniydin
bir de yaslanıp keyfetmeye yüzü tutmayacak kadar utangaçtın
hiç minnet etmeyen
huyundan vazgeçmeyen

yüreğimde ki sessin
bir sancı gibi inensin

evvelimsin
ahirimsin
beyaz kır çiçeğim
hem uysal
hem ahu bakışlı
saçlarının arasına taktığım
kırmızı goncamsın

sevgimin sureti de,
şekli de sen
gölgeliklerde görünmeyen
ufkumu şeffaf bir örtü gibi örten
içimde gün gün büyüyen
duyguların işlevi
anlamı sen

seni nasıl sevdiğimi
elinin dokunuşuyla fark edebilir misin
aşk diye açabilir misin en parlak renkler gibi bir çiçekte
aşk ü şevk ile tartabilir misin iştihakımı

göklerden akseden renkler de
sazlardan yankıyan ahenkler de
yitiğimsin
hayalimsin
ezgimsin

senle göz göze gelir niyetim
tekrarlarım adını mütemadiyen
daldan dala uçup duran haberci hüthüt kuşları misali
sabahın seherinde
yasemin bahçelerinde

bana peşin verilmiş cennetsin
aşkımsın
bir kilim gibi ilmik ilmik kalbimde
dokunansın
süveyda mektebimin kitapları yazdı seni
hep seni okudular satır satır
nakışları
yazıları
resimleri
suretleri
mana mana hep seni anlattılar

ırmaklar arı duru akarken
süzülen ışıklardan
alnına yedi renkli bir taç konmuştu
bir yıldız gelip saçlarının arasında durmuştu
gökler bambaşka bir merasimle yürürken
kollarımın arasına almıştım seni
okşamıştım saçlarını

parmaklarımın ucundan bırakmışım saatleri
usulca

redfer

İlyas Kaplan

Öksüzleşen kaç duygu düştü çoğu zaman

senle birbirine çok uzak parçalar iken..
hiç bir anlamı yok güneşin ayı kovalamasının,
her şey yarım
her şey parça parça
bir bütünün parçaları gibi dağınık

sen kumsalda oturup uzaklara dalmışken
kaç dolunay yansıdı denizine
kaç meleğin kanadı kırıldı
kaç melek öptü seni
sen uyurken usulca yaklaşım alnından
sen gidince, en çok onlar gitti seninle beraber
en çok ben yorulduğum kalan düş kırıklıklarını temizlerken

sen gökyüzüne bakarken ıslak gözlerinle
kaçınıcı günü bilmiyorum sabahlara kadar uyuyamadığımı...
kaçınıcı gecesi kan ter içinde ...
kaç dalga kucak dolusu özlem getirdim sahiline
kaç yıldız dizdim pencerenin önüne

seni ruhumun puslu karelerinde saklıyorum
en acı cümleler dökülüyor çoğu zaman dudaklarımdan
buğulu zamanlar yaşıyor ve de özlüyorum
garip bir burkulma geçiyor içimden
darda kalmışcasına

seninle paylaştığımız ne kadar çok şey vardı
belki de paylaşmadığımız pek bir şey yoktu,
geçmişin tozlu yollarında koştu düşüncelerimiz...
isyan fırtınaları gibi derin bir hesaplaşmanın sesleri
terk ettiğin bir şehirde imkansızlığını görüyorum artık...
böyle yaşamaya alıştırdın beni...

sensiz geçen kaçınıcı şafak zamanı
kaç kızıl güneşi omuzlarımda taşıdım
uykusuz gözlerimin kapaklarını ovuşturduğum kaçınıcı gece
dudaklarımdan dökülen kaç şarkının tınısı
öksüzleşen kaç duygu düştü çoğu zaman
ıslak gözlerimden

sen çoğu zaman özlemlerin gömüldüğü yer oluyorsun
sensiz nefes almanın ayrıcalığına alışıyorum
tam da kapıların kapandığı zamanlar
kapandığını hissettiğim ne çok anılar var
yüzüme bütün kapıların kapandığı dönemler
biliyor musun ne hüzneler yaşattığını
hangi sıkıntıları çektirdiğini

sensizlikle başlayan yine de sensiz biten bir gün sonu
kabus dolu saatlerin başlayacağı karanlıkların başı
uğruna yaşamlar feda ettiğim
senli rüyaların hasreti olacak

uzun bir dűş görme zamanı başlamakta tekrar...
adı sevdaya çıkan seni düşünme zamanları

redfer

İlyas Kaplan

Ölü insan kokuyor

ölüp- öldürünce...
her şeyin güllük gülistanlık olacağına inandı insan
oysa koca bir yalandı
yalandan bir masaldı anlatılanlar
bir kurgu ,bir kuruntu, şaşalı bir safsataydı
takdis edilmiş kitaplarda yazılı olanlar

davutla güreş tutup,
sırtının yere gelmesine izin verecek denli alçakgönüllü olan yahova
kenan ülkesi...
arz-mevud...

sayfalara sığmayan,
yarım yamalak,
aslında hiçbir zaman tam olmayan,
eksik kalan savaşlar
acı,gözyaşı ateş ve ölümden başka ne getirdi

sparta ;köleleri potansiyel tehlike oluşturacaklarını öne sürerek
sürek avı ile yok ederken,
roma ancak mağlup edebildiği kartacada,taş üstünde taş bırakmazken,
kentin kalıntılarını bile karasaban ile ortadan kaldırırken
katliam ve mezalimden başka ne bıraktı insanlık tarihine

collossiumda yankılanan köle/gladyatörlerin
zincir,kalkan,zırh,kılıç şakırtıları değildi
ateş ile yüzleşen masum yüreklerin feryatlarıydı

hala devam ediyor bir yerlerde
hala devam ediyor soykırımlar
bu gidişle cennete koyulacak insan bulanamayacak
insan nesli yok olacak...
yani diyorum, anne ve babalar olmayacak
doğurtan, doğuran ...

zulüm kah hafifleyip,
kah şiddetlenerek sürüp giderken
engizisyon sürecini başlatanlar
acı ve gözyaşı üzerine gelecek kurdular
çatışma,anarşi kaos
savaşlarla donattılar cehennemin yollarını

atılanın kırbacı sanını neye borçlu
cengizin şöhreti nereden geliyor
gerçek şu ki zulüm salt tarih öncesinde değil,
tarih boyunca da devletlerin
halkların elinde en önemli silahtı
kendini yinelemek...
yenilemek...
yeniden üretmek için...

nehir oldu çığlıklar...yorgun düşüldü ölmekten

öfkeler yorgun acılar yorgun
toprak bile ...

ölü insan kokuyor düşler
kimi vatan...
kimi bir gaye-i hayal uğruna
kimileri öldürülüyorlar
hunharca, kalleşçe ,zalimce

ceasar,son nefesini verirken de olsa katili
katilleriyle yüzleşebilmişti
osman ve alinin buna fırsatı olmamıştı
olmamıştı filistinli çocuğun
halepli,bağdatlı ,afkanlı körpelerin

ortadoğuda darbe
karşı darbe,
devrim,
karşı devrim sarmalında boğuşurken milletler
keyiften dört köşe
zalim israil
kahrolası amerika

müsebbebi yeşil kuşak doktrini
düşmanımın düşmanı olma ne olursan ol
petrol gelirlerinin yarattığı refahın
adil bir biçimde paylaşılammaması .
yığınların içerisine sürüklendiği halet-i ruhiye
ölüm korkusu...

ölümsüzleşme fikri içinde doğurulmuş
öksüz ve yetim çocuklar
ölü ,anne -babalar
ölü bebeler, kızlar- kızanlar

kurgulanıyor toplumlar
topraklar ,dağ -taş ,insanlık
kudüs
afganistan,
yemen, libya
geçenistan
irak
suriye
filistin
el-kaide
deaş,pkk,pyd
kan ve gözyaşı akan dicle fırat

ağıtlar arşı deliyor
analar ağlıyor ocaklar sönüyor
susmuyor namlular
bombalar patlıyor pusular kuruluyor

karşılığı olmayan bir rehindir ölüm
göğüs kafesinde süresiz bir emanet yağmurluksuz
mezar taşlarında bile adı olmayan

redfer

İlyas Kaplan

Ölümü korkutanlar

onbeş temmuz gecesi
kaderin üstünde bir kader vardı
masallar, destanlar, türküler...
izzetin şanlı tarihi kan ile yazıldı

insan nasıl şehit oluyorsa
vakti geldiğinde öyle ölmeli
mermilere kafa tutabilmeli
melekler selam durmalı ona
Peygamber karşılamalı onu

onbeş temmuz gecesi türkiye savaştı
o gece kurtuluş savaşı vardı
bir millet direndi sokaklarda caddelerde
kurşunlara siper oldu
canlarını verdi, kanlarını akıttı
kadınıyla, erkeğiyle

bir felaketti savaş uçakları helikopterler
ateş açanlar...şehirleri bombalayanlar...
meclisi bombalayanlar...
sokaklarda insanları kurşun yağmuruna tutanlar
köprüleri kapatanlar...

şehit ettiler
p. astsb. bçvş. ömer halisdemir'i
ilhan varank'ı
baba oğul erol olçok'ı, abduallah tayyibi
mustafa yaman'ı,çetin can'ı
p. kur. alb. sait ertürk'ü
topçu astsb. kd. bçvş. bülent aydın'ı
sevgi yeşilyurt'u
halil ibrahim yıldırım'ı
cennet yiğit'i, gülşah güler'i...
şehit ettiler...

gözlerinde ulubatlı hasan'ın vücudundaki onlarca ok
surlara diktiği sancak
gözlerinde alparslan'ın yiğitleri
filistin'in çocukları,
yemen'in yetimleri,
suriye ve irak'ın mazlumları gözlerinde
nede güzeldi gözleri

ciğerimin yangını hiç geçmeyecek

katiller halen yanı başımızda
akrabamız, komşumuz, bizimle aynı camide
aynı okulda, aynı büroda, aynı metroda

asla başaramayacaklar
asla bu ülkeye diz çöktüremeyecekler
lanetlenecek, aşağılanacaklar
yüzlerine tükürülecek
kaybedecekler ...

evliyar dirildi milletin sinesinden
millet bir gece de devlet kurtardı
vatan kurtarmak bu kadar kolaydı işte
anadolu yeniden vatan oldu
canlar sunuldu ...
yeniden millet olduk
selam olsun kaniyla bu destanı yazanlara

sura üflenmiş gibi yürüdüler
şehitler köprüsüne...
kadın, erkek, yaşlı, genç
cennete koşmak için
Allah Allah sesleriyle yerleri gökleri inlettiler
ellerde albayrak
şehadet benim de hakkım dediler
ölüm birdi
ölüm yaşları birdi

onbeş temmuz gecesi sınav gecesiydi
sınavı kazananlar cenneti kazandılar
sınavı kazananlar türkiye'yi kazandılar

ateş kustu uçaklar
yürüdü kadın erkek, vatandı söz konusu
şahit oluyordu gece şahit oluyordu yer ve gök
yıldızla doluydu afak, kan kırmızıydı yer yüzü
asumanı kapladı salanın sesi
ölümü korkuttular...

anasının ak sütü gibi tertemiz
namus için, vatan için, hak için
abdest alıp koştular sokaklara
şehadet getirdiler..
yürekler demirdendi
on beş temmuz gecesi
mücahitler kurşunlara yürüdü
bayrağın gölgesinde bayrak oldular

direndi ümmetin son kalesi
bir kez daha alkanla sulandı
söz konusu vatandı
ölmek azalmak değildi
öldükçe çoğalmaktı

bu yüzdendi hira
bu yüzdendi hicret
bu yüzdendi şehitlerin cennetle müjdelenmesi
bu yüzdendi ömerin,osmanın,alinin şehadeti
bu yüzdendi endülüs, kudüs
bu yüzdendi istanbulun fethi
bu yüzdendi selimiye ,süleymaniye
bu yüzdendi çanakkale
bu yüzdendi menderesin idamı
bu yüzdendi özalin zehirlenmesi
bu yüzdendi erdoğanın yapılanlar

ey ülkesi için yemin etmiş ruhlar
ey türkiye
neden ömer halis gibi olmadık
neden kolçaklardan biri değiliz
neden tankların altında ezilenlerden...
kim şehitler köprüsünde kaybettiğini iddia edebilir ki
ya da kim şehitler köprüsünü terk edenlerin kazandığını

öyle öleceksin ki namın yürüyecek
tarihin şeref sayfalarında
dünden daha fazla ölümsüzleşeceksin

birbirinin ismini bile henüz bilmeyen
ey yeni türkiye'nin yiğitleri
anadolu'ya gelen erenler kadar cesaretin yoksa
ne bu vatan senindir ne de üstündeki bayrak

redfer

İlyas Kaplan

Ölümün soğuk çehresini

sorunlarımı ben çözemedim, benden sonrakiler de çözemeyecek
aklımdan fena ihtimaller geçiyor
düşmanlarıma olan bütün kinimi unutarak
çılgın bir hayattan sonra bütün günlerim
tam bir saadet içinde geçecek

esrareniz görünüşte iyi kalpli saatlerde
geceli gündüzlü en küçük izler üzerinde yürüyorum
son derece cana yakın birer insan gibi
biraz da benim kadar sevmiş olsalardı
bu zor günlerimde derin ıstıraplarımı
ölümün soğuk çehresini

ölümü kanıksamış ruhuma ümitler dağıtıyorum
manidar sessizliğine, bu latif haline yıllarca
önümde uzanan koca zamanı ayaklar altına alıp
zihnimin çektiği müşkülâtle alay eder gibi
sineme sığınmış hazin bir sancıya aşk sunar gibi

garip bir haleti ruhiye içinde kıvranmaktayım
geceler uzamış kış gecelerinin uzunluğuna benzer
rüyalardan sabaha kadar gözümü alamıyorum
uçsuz bucaksız mekanları gece uykularımda

hudutları mahşere kadar uzanan bu mukadder hayat
nasıl olur da vicdanımın ters istikametinde yürümeğe devam eder
aynen vaki kara yazgıları yıllarca üstümde
aleyhime kurulmuş olan kahpe tuzaklardan habersiz
çektiklerim cehennem azabının kefareti sanki

redfer

İlyas Kaplan

Öteki hayaller

ebabiller uçurarak gidelim bu diyardan
derin uykularla emzirdiğimiz gecelerden
göğe açık avuçlardan ruhumuz kanatlınsın
matem dolu sabahlar olmadan
yıldızlar misali dolunay düşlerine gidelim

sevda seherine düşen balsız peteklerin arısı gibi
sonbaharlarca savrulan hasretleri toplayalım bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
özlemle dökülsün yollarımıza ıtırlar iklim iklim
son kasım günü terk edelim kentin tenhalaşan sokaklarını
son saka kuşları da göçmeden gidelim

geçmiş bir zamandan efsaneler bırakalım esrarlı havzalara
ırmaklarından hüznün akıtalım bir kum saatine zerre zerre
bir zaman sonra kaybolsun süveydadan akseden izdüşümleri
mavera mevsimlerine karışıp gurbet akşamlarına gidelim

acılara tutunup iklimlerce sürüklenelim çağlar boyu
uzak diyarlara yaz göçebelerince kanat çırpalım
yeni bir düş daha kuralım bu sefer
mavi bir ışık gibi öteki hayallere gidelim

redfer

İlyas Kaplan

Öteki hayallere gidelim

ebabiller uçurarak gidelim bu diyardan
derin uykularla emzirdiğimiz gecelerden
göğe açık avuçlardan ruhumuz kanatlınsın
matem dolu sabahlar olmadan
yıldızlar misali dolunay düşlerine gidelim

sevda seherine düşen balsız peteklerin arısı gibi
sonbaharlarca savrulan hasretleri toplayalım bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
özlemle dökülsün yollarımıza ıtırlar iklim iklim
son kasım günü terk edelim kentin tenhalaşan sokaklarını
son saka kuşları da göçmeden gidelim

geçmiş bir zamandan efsaneler bırakalım esrarlı havzalara
ırmaklarından hüznün akıtalım bir kum saatine zerre zerre
bir zaman sonra kaybolsun süveydadan akseden izdüşümleri
mavera mevsimlerine karışıp gurbet akşamlarına gidelim

acılara tutunup iklimlerce sürüklenelim çağlar boyu
uzak diyarlara yaz göçebelerince kanat çırpalım
yeni bir düş daha kuralım bu sefer
mavi bir ışık gibi öteki hayallere gidelim

redfer

İlyas Kaplan

Öyle pencereden gece vakti yollara bakma

hüznün en koyu ağıtını çalıyor rüzgar
kanatıyor up-uzun ıstırapları
yağmur yağıyor acı acı ...
tenden ciğerlere değıyor soğuk
evlerin avlusunda ağlayan kadınların yüreğine iniyor toprağın kokusu
kaç kez yuvarlanıyor boşluğa karanlık pencerelerden seslerin uğultusu
ayrılık saatlerinin saplandığı göğüslerde vakit akşamdır artık
ağıttır ...
bir annenin yağmalanmış sinesi
şubattır
soğuktur

gözyaşı damlası gibi usulca akıp giden
en kabuslu rüyalarda
kanadı kırık bir güvercin kanat vuruyor gecenin göklerine
ışığı sönük ay bir aynadır, boydan boya çatlamış
yere düşmüş kırık parçaya bölünmüş
her parçası leyladan nar-ı hazandır
kadim bir kederin şavkı vuruyor alınlara
bakışlar soluyor gözlerde
nefes nefes
hücre hücre

her feryadın elemi söyleniyor ağır aksak
bir kербela beyti gibi mahzun ve hüzünlü
kan revan kelimeler,
keşkeler alıp götürüyor
leylaları

öyle bakma ...
öyle pencerelerden gece vakti yollara
dolunaysız gecelerde yalnızlığın kaç bucak olduğuna
bir gölge gibi süzülüp duvar diplerine köşe başlarına
beklediğın kim
hayır sen bir ömür beklemeyi seçtin...
bir avuç nur senin çaresiz bir aşığın
her parıltın dağları paramparça eder durur
kayalar, taşlar zerreye dönüşür
can olursun ,uğruna can verirsın
senin gibi ...

şimdi dua yüklü rüyalar uğurlanmakta geceye
yüreğinden düşen her yağmur damlasıyla
savaşlarda, televizyonlarda, gazete sütunlarında
kitap satırlarında herkes gibi
boynu bükük
unutulmuş coğrafyaların kadınları gibi
ağlıyorsun
yalnız
suskun

öyle ...

tırmandığın şahikalarda
soğukla kavgalı hadsiz yalnızlığında
anaforlarına takılıp döner öfkelerin
sığındığın karanlıkların uğuldayan dik yamaçlarında
ıssız yerlerde titrediğin gecelerde...

usulca adı silinmiş hatıralardan
bir çığ damlası kadar yorgun
her nefes nereye varacağını düşünmeden
her gün vuruluyor
ölmek kolay sanırsın
nereden bilebilirsin sen ölmeden kolay olduğunu
sevmeyi bilmeden başkasını sevmeyi nereden bilebilirsin

verde gizli gökte kilitli inandıkların
açamazsın yüreğindeki mührü
diyeti mümtaz bir zifiri karanlık
zifiri karanlıkta
nereye gideceğini bilmez bir halde
aydınlanmak aydınlatmak için ışık arar
bir ateş görür içinde
artık sığınacak emin bir limanı
saklanacak bir mağarası
uyuyacak bir dizi
ağlayacak
bir omzu var

doğru yerde
tüm dünyaya karşı durmayı göze almış
anası yok
ana olur
babası yok
baba olur
Allah için atan kocaman bir yürek olur
an be an yüzünde bir ilahi seda
yayılr fezaya sesler
ağit olur

dinler
gök, yıldız, ay, yer, taş, ırmak
bilcümle mahlukat
vecde gelir
şehadetini haykırarak seccadeye düşer
La ilahe illallah
sessiz...
suskun

sus
pasif bir susma olmasın susuşun
kim ne söylerse söylesin sen sus
sadece konuşmanın ne kadar boş olduğunu anlat
konuşsan da dinlemeyecekler

sus...
sen susarsan senin yerine konuşacak var
kadın olmak kolay değil
keşke ölseydim de unutulup gitseydim dercesine
gecenin ortasında açılan yol gibi
sessiz...

ne hacet konuşmaya...
sözün sahibi konuşmuş
lakin kucığında konuşan...
kulaklar duymaz gözler görmez olsun
öfkenin örtüsü kalın bir gece gibi sarmış dört bir yanı
hıçkırıklar
gibi

redfer

İlyas Kaplan

Öylesine

zamanın yerle yeksan ettiği
aşk dokununca kapanır gönül kafesim ölür mimoza
yağmurlar nisanlara taşısın aşkımın gizemlerini
sokaklar sevdalarımın eşkiyalıklarına gark olsun

sırrı tutulamamış rüyaların girdabından
heyelanları tonlarca incecik bir uçurumun
anaforuna doğru düşüyorum

susmadı kalbimin o çığırtnan gürültüsü
aşklar ölmeden büyümüyor buralarda
parlayan yıldızlara adları yazılmadan önce

feryadın en çığlıklısı yığılır düşer kulaklarıma
ayıklarım acılarını uykusuz gecelerin
kaç kez umudu olmuşlardı hayallerimin
hala dertliyim
hala efkarlı...
öylesine dağınık

yanılığların en zanlısını tadarım binlerce kere
korkular şüphelerimin peşi sıra dizili
arkamda hayaletler önümde uçurum
kan ter içinde cebelleşirim vuruşurum
kimsesizim
mecalsizim
öylesine yapayalnız

gel-gitlerin en çılgını vurur duygularıma
gönlümün ıssız sahilleri yudumlar zehrini
can çekişirim
Allaha ısmarladık
hoşça kal
elveda

kimsesiz vadilere sokulur kelebek ihtiraslarım
aşksız yüreğin ateşiyle yanılmaz ki
narıyla kavrulacağım bir sevda arıyorum
hala derbederim
hala virane...
öylesine biçare

redfer

İlyas Kaplan

Öylesine biçare

feryadın en çığlıklısı yığılır düşer kulaklarıma
ayıklarım acılarını uykusuz gecelerin
çocukluğumun gözyaşlarından tanırım onları
kaç kez umut olmuşlardı düşlerime
hayallerimin müşfik anlarına ninni

hala kimsesizim öylesine yapayalnız

yanılığın en zanlısını tadarım binlerce kez
karanlığın adımları gaipten üstüme gelirken
yaralanmış kalbimi ısırır tam yarısından geceler
korkular şüphelerimin peşi sıra dizilir
arkamda hayaletler önümde uçurum
kan ter içinde cebelleşirim vuruşurum

hala yorgunum, mecalsizim öylesine bitkin

gel-gitlerin en çılgını vurur duygularıma
gönlümün ıssız sahilleri yudumlar zehrini
can çekişir başımın belası heyecanlarım
karanfilden anıları tam kalbinden öperek
özlemlerim beklerim yanaklarıma konacak buseyi
mevsimlerin iliklerinde el ele dolaşmayı

hala derbederim viraneyim öylesine biçare

kimsesiz vadilere sokulur kelebek ihtiraslarım
derinlerine dökülür ruhumun yıldızları
yankılanır sabah vakti ezanın şahadeti
kanatlanır göğsümden yağmur sayısınca melek
öyle bir parıltı öyle bir ışık tecellisi ki
nurdan bir denize dönüşürüm sanki

hala etkisindeyim, rüyadayım öylesine sevinçli

redfer

İlyas Kaplan

Öylesine bir sokaktın o eski şehirde

iki yıldız eğer kavuşursa birbirine
öyle fırtına koparmış ki yeryüzünde
uçamazmış güvercinler

kapı açılırdı
içeri ilk sen girerdin
seninle beraber bir de tarifi zor
merhaba girerdi içeri

yürekler şenlik
çocukluk olurdu
bayram günleri olurdu
hoş geldin denirdi susularak,
ama önce sen duyardın o kısık sesleri
kentin içinde sadece bir sokaktın

şimdi
vazgeçilmiş şehirleri düşün
terk edilmiş evleri tasavvur et
kaldırımlar tam burada çökük, kırık ve eski...
ahali öylesine gelip geçiyor üzerinden

öyle büyük , gösterişli bir yer değilsin
iki insan karşılaşırsa yol tıkanıyor
en ağır aksak adımlar bile
senin üstünden geçerken
hızlanıyor

mecburi bir güzergahsın
bu zaruri geçiş durumu olabildiğince kısa
hızlı adımlar kullanıyor insanlar
yağmur sende çamura dönüşüyor
bir de kar yağarsa
öyle beyaz örtü falan değil sendeki

arzına uğramış kuru yapraklar
bir öbek halinde ve yarı ıslak
kokmuş, çürümüş biraz da ezilmiş vaziyette
bu pespayeliğe onlar da eşlik ediyor
manzarayı tamamlıyor acı bir sefalet

buz, kar ve toprak bulamacıyla
daha da sevimsiz oluyorsun
bir yanın kuzeydoğuya bakıyor
soğuk mevsimlerde poyrazın eksik değil
günün dörtte üçlük uyku diliminin
bir dakikasını sana harcamıyor
sokak kedileri bile

mesela güvercinlere yem verilen bir meydan kadar
ruha dokunmuyorsun
etrafında ağaçlarla desteklenmiş bir patika gibi

masal anlatan bir tarafın da yok
çorak zeminlerin bile
senden daha fazla yeşerme ümidi var

bütün güzellikler sende çileye benziyor git gide
yağmur
bir yerlere bıraktığı damlalarıyla
makberin en uzun versiyonunu çalıyor
nihavendin dinginliğinde hicazın hüznünü anlatıyor
kuşlara, taşlara, yollara

bir yerlerde rüzgar
hükümrانlığını ilan etmiş adeta
en uzunundan bir uzun hava tabiata sunuyor
senden başka köşelerde

senden başka sokaklarda, caddelerde
han duvarlarını okuyor fırtına
tüm ihtişamıyla değilse bile
bir osman hamdi bey tablosu
bazen de tüm keşmekeşiyle kaplumbağa rüyasını görüyor
sende durum hiç de böyle değil

yağmur seninleyken
tahtakurularının yediği ahşap evlerde,
çürümüş ve nemle karışmış atıkların kokusuyla birleşiyor
akıtan damların iç mekanlarda yarattığı o soğukluk
eklem iltihabının verdiği sızlamaya benziyor
rutubetler

rüzgar seninleyken
bütün yapraklarını güzden dökmüş
çıplak bir ağacın en zayıf dalında
tek başına kalmış
o dermansız yaprağı
düştü düşecek korkusunda hapsediyor
gözlere aksettirdiği üşümek öfkesini
anlatıp duruyor saatlerce

gece
bir yerlerde
şafağın özlemini kızılımsı bir karanlıkla bahşediyor sakinlere
ılıkça bir iklimde mevsimi unutturuyor
mevsimin önemi de kalmıyor
bu ölçülü serinlikte
sesin ve sessizliğin böyle uyumlu yankılandığı caddelerde
öncesini ve sonrasını düşünmenin telaşı da kalmıyor
ılık, serin, bulutsuz, dingin
mevsimsiz bir hayat bırakıyor

bir yerlerde gündüz
güneşle buluşan çiy tanelerinin erirken ısıttığı gökyüzünü

cömertçe açıyor
geceyi özlemde bırakan aşıklara...
güneş,
ağırlığını öyle bir hissettiriyor ki yollara
yollar ilkbahara ilikleniyor

asfaltı delmiş bir ot
çayırlara ulaşamayacak olmanın verdiği kederi unutuyor
serpilen ilk gün ışığında

oysa
rengi senin rengin olurdu giyilen elbiselerin
sonra bir güzel gülümsenirdi heyecanla
resmi çizilirdi o tebessümlerin
halay coşkulu,
marş adımlı türküler söylenirdi
bazen arabesk gözyaşları dökerdi
sabahsız geceler

oysa
dört yanın sarılıyken,
afişler, sloganlarla dolardı duvarların
o en soğuk kışların en ayazında bile
gülümseyen resmin
hep ilkbahardı
hep çiçekler açardı mütemadiyen

redfer

İlyas Kaplan

Öylesine ki dönüşü yok

duygularımı
sokaklarda unuttum
bolca sukut bıraktım zamanlarına
hayallerimi, kayıp bu kentin ...
amaçsız sevdalardan teşekkür garip hislerimi
saatleri yarım kalan bir hikayeden

bahar çiçekleri arasında nefessiz kaldım
beni içinde hapsetme ihtimallerine isyan edercesine
zindanlarına büründüm
içimde başladı yolculuğum ...

beni an ile mutlu kılan vakitlere serzenişim
ruhumda bıraktıkları izleri geçmişten
alıntı anılarla üzerime yığılı.
tekamül evresinin bir alt basamağı yaşananlar
öylesine ki dönüşü yok ...
tılsımlı ışıklar misali kainatın büyük boşluğunda
öylece dönüp duruyorum.

yüreğime miras bırakılan yangın gecelerinden
bir yaz günü seherinden kopup gelen ateş
kavur aşklara duçar bu kalbi
gönülleri parçalanmış bedenlere sun
gözyaşlarının aktığı yerde isyanlara götür beni

yine ağlayarak devam ededursun hıçkırığımı
yine ağlayarak saçılın kızılıklar bu kentin üstüne
semasında şimşeklerinden yol bulup iz süreyim
yağmurlar yağsın toprağına gözyaşlarımdan
cennet kadar uzun süren .
sonsuz bir huzura boğulsun bu fettan yürek

redfer

İlyas Kaplan

Parfüm kokulu

şimdi sokaklarda ayak sesleri
bir çıkmaza çağırıyor ayrılık saati

ne çok ölü birikmiş oysa
en çok parmaklarımın ucunda birikmiş kadın figürleri
hepsi kırmızıya boyanmış
ne çok ölüm var namlunun ucunda
en çok etrafa dağılan barut kokusu

oysa..
eli kirli bir maden işçisinin karalarıyla yazılmış olmalıydı
şehrin karanlık gecelerinde gecelik giymiş bir kadın olmalıydı
hiçbir aşkta
hiç bir kitapta
hiçbir filmde olmayan
gül kokulu olmalıydı son mektup

ölümün diplerinde azrail sürüsü
sivri dişli, koca gözlü, korkunç yüzlü
kimi düşman
kimi dost
çiçek ölülerinden mezara tabutlar taşınıyor
gırılçiplak

can sıkıyor artık eski fotoğraf albümleri
yırtıp atılıyor tek tek
şimdi yeni resimler çiziliyor duvarlara
yeni denizler yeni bulvarlar yeni rıhtımlar
kentten bir ucundan bir ucuna giden yeni otobüsler

başka bir nefese karışıyor nefes
başka sözler başka isimler mırıldanıyor dudaklar
masallar anlatıp avutan ,ninniler söyleyip uyutan

belliğin köşelerine yığınlarca anı
düşlerde intihar korkuları
kime satılmış ruh
kim efendi ...

kimi zaman
ölüm, mavi boş bir kafestir
arkada uçuşan tüyleriyle mavi bir sonbahar bırakarak uçup giden

beyaz bir günahı aramaktır
kimi zaman
söndürülmüş birkaç sigaradan kalan kül
tedavülden kalkmış birkaç kağıt para

yağmurla ıslanmış bir akşamüstü
kimi zaman
tekrar tekrar küçülüp kaybolan ırakta kızıl bir ufuk
yıkık kentlerde kanatları kırılmış beyaz bir güvercin

parfüm kokulu vazolarda bir kaç sarı papatya

ölüm, ateşle yanıp eriyen koca bir yürektir
kimi zaman
bir kurşun gibi çıplak ,bir harf kadar yapayalnız
aşk oduna düşüp tüten bir aşk pervanesi

kimi zaman
kağıttan daha beyaz yüz rengiyle geçip giden
kızıl entarileriyle geçip giden birkaç kadın
mevsim mevsim gecelere dökülen birkaç şimşek
birkaç yıldırım

redfer

İlyas Kaplan

Parfüm kokulu papatyalar

şimdi sokaklarda ayak sesleri
bir çıkmaza çağırıyor ayrılık saati

ne çok ölü birikmiş oysa
en çok parmaklarımın ucunda birikmiş kadın figürleri
hepsi kırmızıya boyanmış
ne çok ölüm var namlunun ucunda
en çok etrafa dağılan barut kokusu

oysa..
eli kirli bir maden işçisinin karalarıyla yazılmış olmalıydı
şehrin karanlık gecelerinde gecelik giymiş bir kadın olmalıydı
hiçbir aşkta
hiç bir kitapta
hiçbir filmde olmayan
gül kokulu olmalıydı son mektup

ölümün diplerinde azrail sürüsü
sivri dişli, koca gözlü, korkunç yüzlü
kimi düşman
kimi dost
çiçek ölülerinden mezara tabutlar taşınıyor
gırılçiplak

can sıkıyor artık eski fotoğraf albümleri
yırtıp atılıyor tek tek
şimdi yeni resimler çiziliyor duvarlara
yeni denizler yeni bulvarlar yeni rıhtımlar
kentten bir ucundan bir ucuna giden yeni otobüsler

başka bir nefese karışıyor nefes
başka sözler başka isimler mırıldanıyor dudaklar
masallar anlatıp avutan ,ninniler söyleyip uyutan

belliğin köşelerine yığınlarca anı
düşlerde intihar korkuları
kime satılmış ruh
kim efendi ...

kimi zaman
ölüm, mavi boş bir kafestir
arkada uçuşan tüyleriyle mavi bir sonbahar bırakarak uçup giden

beyaz bir günahı aramaktır
kimi zaman
söndürülmüş birkaç sigaradan kalan kül
tedavülden kalkmış birkaç kağıt para

yağmurla ıslanmış bir akşamüstü
kimi zaman
tekrar tekrar küçülüp kaybolan ırakta kızıl bir ufuk
yıkık kentlerde kanatları kırılmış beyaz bir güvercin

parfüm kokulu vazolarda bir kaç sarı papatya

ölüm, ateşle yanıp eriyen koca bir yürektir
kimi zaman
bir kurşun gibi çıplak ,bir harf kadar yapayalnız
aşk oduna düşüp tüten bir aşk pervanesi

kimi zaman
kağıttan daha beyaz yüz rengiyle geçip giden
kızıl entarileriyle geçip giden birkaç kadın
mevsim mevsim gecelere dökülen birkaç şimşek
birkaç yıldırım

redfer

İlyas Kaplan

Parfüm kokulu papatyalar 1

şimdi sokaklarda ayak sesleri
bir çıkmaza çağırıyor ayrılık saati

ne çok ölü birikmiş oysa
en çok parmaklarımın ucunda birikmiş kadın figürleri
hepsi kırmızıya boyanmış
ne çok ölüm var namlunun ucunda
en çok etrafa dağılan barut kokusu

oysa..
eli kirli bir maden işçisinin karalarıyla yazılmış olmalıydı
şehrin karanlık gecelerinde gecelik giymiş bir kadın olmalıydı
hiçbir aşkta
hiç bir kitapta
hiçbir filmde olmayan
gül kokulu olmalıydı son mektup

ölümün diplerinde azrail sürüsü
sivri dişli, koca gözlü, korkunç yüzlü
kimi düşman
kimi dost
çiçek ölülerinden mezara tabutlar taşınıyor
çırılçıplak

can sıkıyor artık eski fotoğraf albümleri
yırtıp atılıyor tek tek
şimdi yeni resimler çiziliyor duvarlara
yeni denizler yeni bulvarlar yeni rıhtımlar
kentin bir ucundan bir ucuna giden yeni otobüsler

başka bir nefese karışıyor nefes
başka sözler başka isimler mırıldanıyor dudaklar
masallar anlatıp avutan, ninniler söyleyip uyutan

belliğin köşelerine yığınlarca anı
düşlerde intihar korkuları
kime satılmış ruh
kim efendi ...

*

kimi zaman
ölüm, mavi boş bir kafestir
arkada uçuşan tüyleriyle mavi bir sonbahar bırakarak uçup giden

beyaz bir günahı aramaktır
kimi zaman
söndürölmüş birkaç sigaradan kalan kül
tedavölden kalkmış birkaç kağıt para

yağmurla ıslanmış bir akşamüstü
kimi zaman
tekrar tekrar küçölüp kaybolan ırakta kızıl bir ufuk
yıkık kentlerde kanatları kırılmış beyaz bir güvercin
parfüm kokulu vazolarda bir kaç sarı papatya

ölüm, ateşle yanıp eriyen koca bir yürektir
kimi zaman
bir kurşun gibi çıplak, bir harf kadar yapayalnız
aşk oduna düşüp tüten bir aşk pervanesi

kimi zaman
kağıttan daha beyaz yüz rengiyle geçip giden
kızıl entarileriyle geçip giden birkaç kadın
mevsim mevsim gecelere dökölen birkaç şimşek
birkaç yıldırım

redfer

İlyas Kaplan

Pembe hayaller kurdurur sevgi

sevmekten daha kolay ne var
zorlanmadan zahmetsiz yorulmadan
bedeli en karlı alışveriştir sevgi

adını tekrar tekrar söyletir
en sıcak sözlerle
hem de çok
hiç hak etmediğin halde
hiç ummazken
hiç beklenmeden

sevdanın karası heceleşir
kelime olur cümleler kurdurur
tohumu çatlatır sevgi
filizlendirir
dal budak saldırır

tene neşter vurdurur
kan sıçratır beyne
yeni bir heyecan yürütür akla
çekilince sessiz köşelere
bir teselli pınarı akıtır gizli gizli
kalpte yol alır
mana sevgi olur

bütün sarp geçitlerde
keskin virajlarda
çıkamaz sokaklarda yetişir imdada
yeniden kıymetlendirir
fikirleri, algıları ,düşleri
düşüncenin tüm sınırlarını çizer
sebeup-sonuç ilişkisini belirler
tüm soruların cevaplarını verir sevgi

bazen sıcacık ,buğulu bir bardak çay olur
bazen tütün içtirir en dumanlısından
en derin nefesleri çektirir
boş yollara salar derbederce
akşamı yaptırır bir sokağın köşesinde
puslu bir aynanın önünde
kendisine pür dikkat baktırır
geri dönülemez bir süreç başlatır
iklimler değiştirir
yangınlar çıkartır
buzullar eritir sevgi

her saniye gözlerinin önünden geçer
balıkçı ışıkları
yıldız çalkantıları
kuş ve böcek sesleri
gecenin perdesi yırtılır zamansız
pencerelerin camlarından seyredilir yollar

pembe hayaller kurdurur sevgi

muhayyilesinin içinde yürünür yalnızlığa
bir boğulma bir çarpıntı
bir sarsıntı sarar vücudu
rüyadan rüyaya kabuslar düşürür
behemehal bir hayatın
ve ölümün adını verdirir sevgi

en çok sesle sevilir
en çok sözle söylenir
sevilmek için kıvranıp durana
şiiirler yazdırır
şarkılar besteletir
türküler yaktırır

sevgi büyük bir bekleyiştir
serin bahar rüzgarıdır
bir köy çeşmesinde
küçük bir bakır tasından
su içtirir
bir daha
bir daha

sevilmesen de sev
en güzelce sev
sevmekten daha güzel ne var
kusurların avuç içinde
hiç günah işlememiş gibi sev
yokluğuna razı olunamayacak kadar
varlığıyla sarhoş olunacak kadar sev

başlar hoş kalpler hoş duygular hoş
mutlu yaşamak için
mutlu yaşatmak için sev
"se"nin üstünüyle
"vav"ın cezmiyle
"kaf"ın esresi ile sev
tadıyla kokusuyla sev

masanın üzerinde ki fincanın dumanı tüter
fotoğraflar tek tek elden geçirilir
yağmurlu günde
bir eylül gecesi
kederli, telaşlı ,hüzünlü
şekiller sislenir, buğulanır
ışığın renkleri kaybolur sevgiyle

en damardan arabesk titreşimler doldurur kulakları
hüznün o sıcak uğultusu çarpar yüze
rutubetli soğğun köpükleri donar gözde

duygular depreşir zamanın notalarında
zindana dönüşür zavallı sine
heyecanlanır kıvranır
küser darılır ağlatır sevgi

en uzak yerlerde bir küsuf
her anı ışıksız kılmaya meyyal
şehrin en güzeli yusuf olur
bazen önde bazen arkada
bazen yan yana yürürken
lambasız caddelerde
hayallerle akar gider sevgi

anlattıkça hikayeleri çoğalır
söyledikçe sözler uzar
ayağa kaldırır kalbin gündemini
attırır üzerinden çekingenlik örtüsünü
yırttırır gömleğin arkasını
uyuyanlara ötelı bir mağara ufku sunar
sonsuz müjdeye nefes olur sevgi

saçları omuzlara döktürür sevgi
bakışlar ta gözlerin içine dikilir
gel derse gelinir
git dese gidilir
ruhun dili olur sesi
kalbe değmeyen dile değer mi ki

serin rüzgarlar estirir
setler yıkar, seller akıtır
izhara kavuşturur şiiiri
farklı ritimlerle çıldırtır göğsü
küt kütler sığmaz olur sadra
kutlu bir yürüyüş başlatır sevgi

bir yerlerde bekleyen cümlelerin
büyüyecek başaklarıdır sevgi
düşecek cemreleridir
inşa edilen aşkın
sevinçte hüznünde
yakında ayrılıkta
gizli saklının adıdır sevgi

bir ateşgahtır
kızılca akan lavdır
bir yanardağ kıyısı
bir ateş ülkesi
yeri göğü cayır cayır yandıran
nar-ı cehennemdir sevgi

redfer

İlyas Kaplan

Pencere kenarına oturup kitap okurum

ne zaman canım sıkılsa
kitaplarımın arasına dalarım
karşıma çıkan bütün ülkeleri alırım
şehir şehir
ülke ülke dağılırım
dünyaya

bir meşale elimde
bulutların çöktüğü yerlere yürürüm
belki çok yanar içim
her düşüşte acıyla kanar dizim
sönmemiş ateşle kıvılcım olurum şafaklara
ruhum sonsuzluğa uzanır

ne zaman canım sıkılsa
odanın ortasına boydan boya uzanıp
kitap okurum
telaşlarımdan sıyrılırım
yer ararım düşlerime
karşıma çıkan her manzara
şaşırtıcı
tenim ısınır
hayretten açılır gözlerim

dünyanın öbür kıyısına
bir nehir akar hızlıca zihnimden
kömür tozlarına bulanırım
kara tren geçer içimden
artık meçhul bir menzilin yolcusuyum
giderim yokuş aşağı
bir rüzgar eser hoyratça
dalından kopar yapraklar

ne zaman canım sıkılsa
pencerenin kenarına oturup kitap okurum
bütün aydınlıkları alırım kanadıma
bir ateş böceği gibi
kimseler duymaz uçarım öylece
süzülerek beyaz bir sensizliğin üstünde
gecenin yıldızları sorar bana olup biteni
o zaman anlatırım hayallerimi
gece bitene dek
onlara

ay ışıklarını yansıtır harflerin üzerine
kızılca kıyameti kopar o an
renge solar eşyanın
cezbesini yitirir gece
herkesin unutulduğu yerde
şafak söker
güneşin ışıkları düşer
dallar uzar

çiçekler açar tomurcuklar
sayfaların arasında
dalar giderim

ne zaman canım sıkılsa
balkon kenarına ilişip kitap okurum
yokluğun içinde adı bile unutulmuşken
kimden medet umabilir ki
şehre doğru yola çıkmışken
birkaç metre aşağıda
camları kırık bir geçekonduda
unutulmuş çocukluğum

herkesin unutulduğu vakitlerde
duyulmayacak kadar hassas sesler
kalın duvarlar kadar yoksul
sokak ışıkları kadar loş
renklerin koyuluğu kadar
yapayalnız

ne zaman canım sıkılsa
yastığa koyarım başımı kitap okurum
günde beş vakit
mana iklimine dalarım
büyük heyecanlara kapılırım
aşka adanmışlar gibi
özlemler taşırım senelerden
hepsi bir başka duygunun
müsebbibi

korkular döşenir kaldırımlara
korkular büyür
bir sızı yol alır yollarca
yıllarca uzaklara
geçmişe gider
gelecek senelere gider
hasretin daracık zindanlarına
gider

ne zaman canım sıkılsa
uykuya varmadan önce kitap okurum
endişelerim
bütün yorgunluklarım geçer
bir kış mevsimi gibi dağılır büyü
sonra yeniden bahar çiçeği açarım
yepyeni tahayyüllere
bir dağ köyünde
hasan emmi gibi

bereket salarım nasırlı ellerimle toprağa
hasat zamanı hasretince
kim bilir kimden

bir bardak yayık ayranı ismarlanır bana
ikram diye
mürekkepli sözcükler kokar
dudaklarımda ki köpükler

ne zaman canım sıkılsa
sobanın önünde keyfimce kitap okurum
her sabah
ülkemin doğusundan batısına uzanan dağlarda
yeşil bozkırların dünyaya açıldığı yerde
denizin girintili kıyılarında
bir filmi seyre dalmış gibi
insanlardan uzak
kendimden uzak

hayat değişir
şehirler, kasabalar
yemyeşil vadiler
yüksek tepelerle çevrili köyler değişir
coğrafya değişir

şiiirler atarım denize
dalga dalga halkalar ulaşır kıyıya
mevsimler gibi yani
kelebek kanadı gibi
renkler değişir
senelerce süren duygular değişir
beklentiler
beklenenler
değişir

redfer

İlyas Kaplan

Peri masalı

yerle yeksan ederiz aşkın tüm tapınaklarını
yer gök inler bu kavganın şiddetinden
yorgun ruhtar içinde, büyük düş kırıklıkları
yarım kalmış aşklar geçmişimizi kuşatır çoğu zaman

nabzımızın sesini dinlemeyi severiz
insan kendini derinlemesine tanımalı
acizliğimizi anlamak o kadar kolay olmaz çoğu kez
keşfe çıkar sessizliğimizi damarlarımızda akan kan
anlamadan yaşadığımız ne çok şey varmış meğer
çoklarını bilmeden
tıpkı yok olacağı farz edilen bir gece gibi
aktıkça tatlı huzur veren bir çağlayan gibi

bir yanda düşlerimizin varoluş coşkusu
diğer yanda ruhsal eğilimlerimizin açığa çıkardığı tavırlar
bu yüzden tükenir zaten hayat
bu yüzden direnir kalbimizin işleyişine ayarlı zaman
her surette şimdiki gibi
her halükarda her gün vakti

mahzun duruşlarımız mustarip bir gönülden neşet
zihnimiz paramparça çilenin bir adı da dayanmak
ve direnmekteyiz yaşama sıkı sıkıya tutunup
kim bilir belki de aşk ile aşksızlığın
sevgi ile nefretin savaşını sürdürmek için

bir çok defaya mahsus bu serzenişlerimiz
aslında bir iç hesaplaşmayla aynı şey
ham hayallerimizin çığ düşleri
körpe heyecanlarımızla büyümüş gibiler
farklı duygulara yol bulmuş yol açmış olarak
en olmadık yerde çocuklaşırız çoğu kez

peri masalı nispetinde sevgiler tadarız
bütün enkazlarına rağmen
sağa sola değmeden akan bir nehrin gölgesi gibi
ilk nefesten sonra gidişi var gelişi yok
ihanet tanınmayan bir hayat nasıl yaşanırsa öyle
bir annenin göğsünde yaşamak nasılsa o kadar

redfer

İlyas Kaplan

Pervane

en ince cetvelle hemen Şimdi
eskimiş kalbimi ölçüp ölçüp
Şehrin meydanlarına bırakıyorum
terk ettiğim sokaklarına ruhumun izlerine

hangi vakit ümitler doğacak
ne vakit aresizliklerimden çare

hiç eksilmeyen bir sevinç denizinde
uçsuz bucaksız maviliklere tutunmak için
gökler yırtılsa da, yıldızlar sönse de
demlenmek için yalnızlığın sinesinde

billur bir ışık eşliğinde damla damla yağacağım
mitlerin ta yaprağına ışık ışık dokunacağım

yeni bir kodese açılıyor firar ettiğim her kapı
parmaklarımin arasından ateşler damlıyor
gölgem yanıyor tutuşturuyor düşlerimi
bir paçavrayım saçak saçak, duman duman
yakacağım kendimi

ateş benim üzerime salınmış sanki
en gizli zamanlarda tutuşmuşum

yüreğimin dehlizleri alev almış
kl ediyor nefeslerimi kz oluyor her yanım
ateşle doğmadım, ateşlere adandım
yakıcılığına tutsak olduğum amansız ateşin çaresi yok

belki de tortulardan temizlenecek, kirlerden arınacağım
içimde uyuyan tohumlar uyanacak

redfer

İlyas Kaplan

Pervaneyim

en ince cetvelle hemen şimdi
eskimiş kalbimi ölçüp ölçüp
şehrin meydanlarına bırakıyorum
terk ettiğim sokaklarına ruhumun izlerine

hangi vakit ümitsizliklerimden ,ümitler doğacak
ne vakit çaresizliklerimden çare

nur pınarları ufkun yamacından akıyorken
şafakta ,bir sabah nasıl beliriyorsa öyle
güneş göğsünden nasıl emziriyorsa gündüzleri
göğün derinliğinden ebedi müjdeleri

kalbimin sağır duvarlarına can suları sunulacak
kökler salınacak bağrımın kara toprağına

hiç eksilmeyen bir sevinç denizinde
uçsuz bucaksız maviliklere tutunmak için
gökler yırtılsa da, yıldızlar sönse de
demlenmek için yalnızlığın sinesinde

billur bir ışık eşliğinde damla damla yağacağım
ümitlerin taç yaprağına ışık ışık dokunacağım

yeni bir kodese açılıyor firar ettiğim her kapı
parmaklarımın arasından ateşler damlıyor
gölgem yanıyor tutuşturuyor düşlerimi
bir paçavrayım saçak saçak , duman duman
yakacağım kendimi

ateş benim üzerime salınmış sanki
en gizli zamanlarda tutuşmuşum

yüreğimin dehlizleri alev almış
kül ediyor nefeslerimi köz oluyor her yanım
ateşle doğmadım ,ateşlere adandım
yakıcılığına tutsak olduğum amansız ateşin çaresi yok

belki de tortulardan temizlenecek, kirlerden arınacağım
içimde uyuyan tohumlar uyanacak

redfer

İlyas Kaplan

Pir aşkına

pir aşkına
yar aşkına yanmaya devam
alevler vücudun tamamını örtünceye kadar
taşa toprağa, oduna tahtaya, çula çaputa değinceye kadar
derişlere özgü harlı ateşle yanmaya devam..

ayrılıklara rıza göstermek zorunda kalan,
hüzün sesine boğulan derviş
geçmişle, gelecekle bir daha buluşmamak üzere
tıpkı gerçek zamanda olduğu gibi uzaklaş nefisinden
yıldızlar sonsuza kadar birbirlerinden nasıl uzaklaşırsa...

bir alın yazın var,var ile yok arasında
iç içe,birbirine ne yakın, ne uzak çizgileri..
kader potasından saatler damıt durmadan
issiz sokaklarından, açık avuçlarına çiz rotalarını
yalnızlıklar sağanak olsun ardı sıra
en güzel anıların sessiz kabirlerine...

dalgalar vursun kıyılarına kalbinin, zamansız fırtınalar
sersefil, şaşırmış kalakalsın orta yerde
kopmayan ipiyle darağaçlarına bağlansın masumiyetin
istemeyişlere dirensin ayakların, kudursun öfkelerin....

ayrılıklar belleğinde yeniden varlığını sürdürsün
o ebet hayallerinden kaçma,bırak hayal kırıklıklarını
sen sadece bir masal değilsin
bir fısıltıyla da olsa anlat,
hikayesini dinlediğin firdevs mekanlarını...

içindeki yüzlerce düşüncenin farkına var
aklının garip işleyişine, sıra dışı duygularının farkına
damarlarında ki kanın ritmik akışını hızlandır..
bir uzayışın salıncağında rahmeti beklemek düşer sana
kaskatı duvarlarla örülü özgürlüğün dört cihetinden
umut gölgeleriyle uygun adımlarla yürü...

saklanmış dürtülerin algısını boz artık
hayatta kalma içgüdülerin zamanın ötesine geçmesin
derin soluklar alarak karanlığa doğru bak
şehrin tonlarca bomba atılmış gibi yıkık dökük,

kış göğündeki iğne ucu gibi sönmüş yıldızların,
rüyaların yarınsız, başıboş fecrin ışıkları
yıkılan umutlarını, ihanete uğramışlığını, unut
karanlık, ıssız bir köşeye itip hırslarını
içine yığıdığın enkazı kaldır

sen şimdi gözlerini ödünç ver secdelerine
kendi tövbelerinin üzerine kendi dualarını boşalt
kendi labirentlerinde dolaştır uykularını
ödünç verdiğin gecelerden geri al sırlarını
perdelerini kaldır imdi kavuşmak vakti

aşk bir ibadettir ey derviş
ayıplardan, kusurlardan müteşekkil

redfer

İlyas Kaplan

Puslu zamanlar yaşıyorum

karanfil kokusu serptim yollara
ışıkların sustuğu zamandan beri
yanmış hislerin külleriyle dolu kalbim
mezar kazıyorum onlara hafızamın boşluklarında
bir damla yaş
acı bir sızı
buhar olup ufkuma sarmak üzere

her şey çıplak
her yer şeffaf bir boşluğun zarı kadar ince
kızıl bir şafakla yalnız gelen
ebyaz bir fecirle yalnız gidiyor
sessiz sedasız
gönül ufkundan ağır ağır

gözlerimde yükselen hüzün bulutları
bilahare sesler
nefes nefese
kağ-ter içinde
bağrımdan ateş nehri taşıyor
alev rüzgarları esiyor

burnundan soluyan efkarlar başımda
buzdan bir aynanın önünde
gittikçe kaybolan saatlerin yelkovanıyla yolcuyum
meçhule biraz daha yaklaşmış

hayaller berduş...
sevmekten yorgun düşmüş binlerce duyguyu sırtlıyor bedenim
dakikalar kurşun gibi ağırlaşıyor
geçmek bilmiyor
vuslat saatinin son sınırındayım

en soğuk rüzgarlarla ayaz kesilmiş
bir çiçeğin solarken koparamadığı velveleyim şimdi
cemresi düşmemiş baharın dağlarında

yavaş yavaş bir sıtma gibi vücudu dolaşıyor
terk edilmiş olma vehminin azabı sanki
masa üzerine yığılmış bir yığın şiir

birakıp gidilmek ne kadar zor
henüz toprağa atılan bir tohum gibiyim
bir uçurum kenarında ki dal parçası gibi
bir ebrunun içinde iki ayrı renk gibi
puslu zamanlar yaşıyorum

en az batmakta olan güneş kadar öfkeli
en az ateş rengi çiçekler kadar kızgın
bilmiyorum ayın kaç olduğunu
kaç santim gündüz
kaç gram gece

dalgalar üzerinde avare yüzen çerçöp içimin ekseriyeti
ihtiraslar ucu bucağı görünmeyen karadeniz
beynimin kıvrımlarına vuruyor gök gürültüsü
kaldırımlara çarpa çarpa devrilip duruyorum
önce dizüstü
sonra sendeleyerek
bir dağ nasıl çökerse öyle

redfer

İlyas Kaplan

Rengarenk kelebekler

yıldızlar kayar aheste yorgun ve argın
mor kırmızı bir nehir süzülür çok uzak diyarlara
orman, güneş yangını içinde
dili olsa da terennüm etse ümitlerini
ilkbahar masumiyetinde gün batımı kızılığı
en olmadık hayallere tutsak

doluverir kucağına rengarenk kelebekler
birlikte olmanın hazzını yaşar aç susuz
aldırmadan mutluluğun ardındaki acılara
bir çocuk ağlayışı kadar kısa olsa da
bir çiçek gibi daima uçlarda

yahut bir dostta sarılmak kadar içten
sabırsızca taşmak azgın bir sarmaşık gibi
sonsuz maviliklere günahsız
aşk suretinde bir sıcak nefes gibi

redfer

İlyas Kaplan

Renk renk hayaller

her akşam yetim düşler
öksüz sokaklar ,
çıplak ayaklı anne seslerini bekliyor
zihninin en aç yerine yapışık sefalet çilesi
sıcak çorba buğusu
ekmeğın buğday kokusunu bekliyor

ayağında sabi sallayan bir kadın ,
şubat hüznü bulaşmış ayazları bekliyor
çocuklar uyumadan, biten masallardan firar eden kahramanları bekliyor
birkaç ninniden sonra semanın tüm ahalisi, melekleri , mışıl mışıl uyumayı bekliyor

evvel zaman içinde düşler ,fırça fırça boyanmayı bekliyor
kalbur zaman içinde resimler, renk renk hayalleri bekliyor

parça parça edilmiş hatıralar, sonsuzca yok olmayı ,yüreklerde sonrasızca dirilmeyi
bekliyor
rüyaların sarı saçlı leylası, kırılğan aynaları, hüzzam şarkıları, kahırları bekliyor
şehrin limanından yola çıkacak gemiler , yolcuları ayrılıkları , ağlamaları, vedaları
bekliyor

damla damla düşerken toprağa ıslak yalvarışlar , gözlerin çatlaklarından sızan buğuları
bekliyor
bölünmüş uykuların firarına sebep buhranlar, cinnetleri, ahları, vahları bekliyor
göğse şedit şüpheler bırakan korku hücreleri, mefluç iniltileri, titreşimleri, feryatları
bekliyor

göçüp giden turnaların yürek çarpıntıları ,hırçın suların azgın dalgalarını bekliyor
çarmıha gerilmiş şehrin lambaları, bir mih gibi kaldırımlara vurulmayı bekliyor
yakamozları sönmüş denizlerde, hayalet gölgeler sersefil, yapayalnız bekliyor

kırmızıya muttasıl rengiyle kanayan lale, kokusunu rengini ,lezzetini bekliyor
zümrüt kesilmiş suya yansıyan ay yıldızlı meşale, isyanları ,ağlamaları, zaferleri
bekliyor.

gök kubbenin kızıl çehresi , şafağın sinesinde pıhtılaşmış yağmur çiselerini bekliyor
martıların süzülüp kaybolduğu maviliklerde ,gökkuşağının tüm renkleri solmayı bekliyor
susuz çöl kumları, göklerden gelecek sahra kasırgalarını bekliyor

firat suyuna damlayan ay ışığı ,toroslardan geçen ekspreslerin çığlığını bekliyor
unutulmuş istasyon çeşmesi, tan vurgunu ezo gelinler bekliyor
tüyü bitmemiş yiğitler ,göğüs üstünde sönen sayısız gurup vakitlerini bekliyor

yüksek tepelerin en kuytu köşesi, taze kekik, yeşil elma, yaban erikleri bekliyor
mavi gökyüzünün beyaz bulutları , rüzgarın ıslık çalan sesini , şimşekleri, yıldırımları
bekliyor

küf kokulu rüzgarlar ,karınca adımlarla söken fecirleri bekliyor
yedi dağın yedi şahikası, geçtiği zeminlerden savrulan toz duman tipileri bekliyor
göklerin yedi katı, yedi kat içlerine yükselecek hırçın şehsuvarları bekliyor

gökyüzüne yükselen uçurtmaları , uçsuz bucaksız asumanlar, mavinin renk renk tonları

bekliyor
umudun güftesini söyleyen ud nameleri ,şarkıları, dudakları ,meşklere
bekliyor
puslu aynalara ışık olan acılar , tebessümleri , gülümsemeleri, kahkahaları bekliyor

köpüklü denizlerde beyaz yelkenler ,çıkacak rüzgarları bekliyor
yıldızlı gecelerde dalgalar , sahillere kavuşmayı bekliyor

tennure giyinmiş kar taneleri ,göğün boşluklarında döne döne dura dura dönmeyi
bekliyor
derin sukutlu kış mevsimleri , uzun üşüyüşleri ,beyaz sancıları , yağacak zamanları
bekliyor

kış uykusuna yatmış bütün çiçekler, pencere önünde rengarenk açmayı ,rengarenk
saçılmayı bekliyor
arz üstüne serpilmiş her damla su, yepyeni cennetlerde, yeniden ruh bulmayı ,yeni
yaşamayı bekliyor

redfer

İlyas Kaplan

Ressamın tualinde apayrı bir renk

akıp giden zaman ırmağının ardından
insanlara dair hikayelerle örölü
her bir sokağı ayrı bir duyguyla yüklü
hüzün ve özlem dolu
insan hayatlarını besteleyen
kendi türküsünü söyleyen şehirler

kim bilir
ne kederler var her bir köşesinde
kaldırımları o hatıralara tutundukça
sanki nefes alıp verir
kimi zaman gurbet
kimi zaman yurt olur şehirler

yoksulluğun adresleri
avare , başıboş varoşlarla dolmuş
irili ufaklı sayısız evlerin serpiştirildiği
hüzünlü öykülerden müteşekkil
acı hayatların yaşandığı şehirler

her türlü duygunun tadıldığı
her türlü hadisenin geçtiği
ihtişamlı binaların inşa edildiği şehirler
birçok medeniyete kucak açmış
hayatın mısralara döküldüğü
kalp atışlarının hala hissedildiği
evliyanın duası olmuş
maneviyat dumanının üzerine çöktüğü yerlerdir şehirler

köyden şehre göç eden sancılı insanların
ıstıraplarının gölgesi altında şekillenir şehirler
sepetlerin iplerle aşağı sarkıtıldığı
kimisi dolu
kimisi dolmayı beklerken
muhabbet yeri gibi pencerelerde
alınları boncuk boncuk terlemiş kadınların
lafa koyulduğu mekanlardır şehirler

muzır çocukların sokaklarında dolaştığı
bahçeyi bir uçtan diğer uca elleri arkasında gezen ninenin
çardağında kur'an okuyan ak sakallı dedenin
papatyalardan taç ,
kirazlardan küpe yapan genç kızların
namütenahi güzellikte
ressamın tualinde apayrı bir renktir şehirler

beş vakit ezan sesiyle
şahadet nameleriyle tüm gönüllerin şenlendiği
gönüllerin sahibine ellerin açıldığı
hassaslaşan kalplerde gözyaşlarının billurlaştığı
gözlerden inci inci döküldüğü yerlerdir şehirler
yüceler yücesine dillerin niyaza durduğu

gönüllerin bir, dillerin bir olduğu
huzurun yaşandığı diyarlardır şehirler

devasa binalarla kuşatılmış
adeta insan varlığının önüne geçtiği caddelerle süslü
sürekli değişimin kesafet kazandığı vitrinlerle bezenmiş
anlık hayatın merkezi
hep zinde
hep canlı
hep hareketlidir şehirler

yüksek duvarlar, çıkmaz sokakları
dışarıya kapalı içe dönük evleri
sanki görünmez bir el dokunmuş , şekillendirmiş
kimi rengarenk kimi renksiz kimi ahşap
insanın şehre tesirinin armonisi ,
insan büyüsünün, melodisinin timsali şehirler

bazı insanları günahsız saf ve pak adeta melek gibi
bazıları günahlar içinde bocalayan şeytan potansiyelli
bazen bir ,bazen çift minareli camiler
yeşil pencerelerinde uhrevi vaatlerle gülen
türbelerin bulunduğu kadim şehirler

çatık kaşlıların , mütebessim suretlerin rücu ettiği
mihnet ve sıkıntının hercümerç olduğu
melankolik bir hüznün kol gezdiği
taş döşeli kaldırımlarına sinmiş bir ruhun hikayesini
bir kitaba derkenar eden şehirler

sessizliğin efsununa boyanmış
sağlam bir simetrik anlayışın
şaşmaz bir matematiğin
ince bir sanat halinin yansıması
saraylı , bedestenli şehirler

musikinin dokunuşuyla makam bulmuş
tefekkür ve tezekkürün dergahı
daha derinden seslerle yoğrulmuş
yorgunluğun biraz istirahatle,
biraz uykuyla atıldığı yerler
tekkeli ,zaviyeli , mevlevihaneli şehirler

elif gibi göğe doğru yükselen minareler
güvercinlerin konakladığı kurşuni kubbeli camiler
ete kemiğe bürünüp ,
ruhlarından üflemişler şehirlere
sözün, hikmetin aksinin yankılandığı taş medreselerle
suyun ,bereketin aktığı mermer sebillerle
koca bir tarihin şahideleri şehirler

redfer

İlyas Kaplan

Rotası meçhul bir sefere çıkıyorum

dalga sesleri cama vuruyor
vapurun buğulu penceresine adımları yazıyorum
elimde bir simit
bir bardak çay
hülyalara dalmışım
deniz mavi
deniz sonsuzluk

denizin melodisi
denizin sesi
bir martı sürüsü
kızılca çığıllıklar öksürüyor
köpürüyor derya
rotası meçhul bir sefere çıkıyorum

üç vardiya nöbetlerdeyim
boşluğa düşüyor suskum
hıfz arşivime doluyor güneyden bir esinti
puslu bir havada sürükleniyor gemim
şehrin üstüne çöküyor sis
ay ve yıldız kanat çırpıyor başımın üstünde
bir o tarafa bir bu tarafa sürükleniyorum
sulara gömülen adalar gibi

ayın şavkı vuruyor
parıltılar dönüp duruyor civarımda
keman çalınıyor kız kulesinin dibinde
ciğerime doluyor üsküdar nağmeleri
arzular gökyüzü griliğinde
bodoslama bir gök gürültüsü
iniyor ruhumun derinliğine

üşüyor akşam üstü
yorgun sözcükler beynimde zonkluyor
dönüyor gemi pervaneleri
beyaz köpüklere boğuluyor deniz
gece gündüz
yirmi dört saat

semanın ışıkları sönüyor bir bir
arazi şimşekler çakıyor ard arda
sarsılıyor tepeden tırnağa bütün cihetler
koca boşluk çöküyor üzerime
içimin kırılma noktasından
hızla akıp gidiyor

efkarımın buğusu tütüyor
eski bir gemide sabahı bekliyorum
bir deniz ülkesinde
kopuyor nuh tufanı
korsan bir gök gürültüsü
umutlarımı alıp götürüyor

redfer

İlyas Kaplan

Ruhi bir tekamülün zirve noktasıdır yokluk

yokluk nedir

yokluk ne zindandaki yusuf nede zindandan kurtulmaktır
bütün dileklerden, bütün yönelişlerden bütün emellerden
bir çırpıda vazgeçebilmektir yokluk

aşk efsanesindeki şirinin aşkıdır yokluk
rahvan yürüyen küheylanın heybet kazanan tılsımıdır
demire vurulduğunda çıkan kıvılcımın zıyasıdır yokluk
sıra sıra dizilen saatlerin teker teker kaybolduğu gecelerdir
şehrin kalabalığından son kez dalgalanan toz dumandır

herkesin, bir şey elde edeceğim diye taşıdığı bir ümittir
ümitlerin ateş kesilip taca tahta nail olduğu heyecandır,
göle aksini düşürmüş bir perinin asısından yayılan yıldızdır
sesler birer birer azalıp ölüm feryatları arka arkaya çoğaldığında
sabaha doğru kan kokusuna gelen kurtların uğultusudur

üç kantarlık taş mermerlerin yorgun çığlıklarıdır
kabzası çift boynuzlu ,çatal dilli , yılan başlı bir hançerin öcüdür
yeşim taşlarla hakkedilmiş, kınından sıyrılan kılıcın dehşetidir
ölmesini bilenler için yokluk bir hayat
aşkı bilenler için yedi gerçek gizemdir

tefekkürden feyizlenen enel-hak sırrının cennet ü tubasıdır
manevi bir güzergahta uçanların konakladıkları zevk-i sefadır
cezbeyle menziller aşan ruhun tecelli mekanıdır
her seher vakti marifet ateşinin parlama halidir yokluk

zaman ve mekandan dışarı cemel aynasının nazargahı
ruhi bir tekamülün zirve noktasıdır yokluk
bilinmeyen körlükten her şeyin ortaya çıktığı
umulmadık anlarda yağmurların düştüğü şafakların kızılığdır
akşamüstü alacasının gizini keşfetmeye bir yürüyüşür

alabildiğince deli yangınlar çıkaran karanlıkların içindeki zulmettir
her düşüşte bin defa tadılan acıların ıstırabıdır
bir sezgiyle kavranabilen en zor, en ince yandır
akıl erişemediği ,çözemediği olağanüstü inanç tezahürleridir
yaşanan depremlerin enkazından fıskıran koca bir kıvılcımdır yokluk

secdelerde sadırlara ilişen ulvi bir dokunuştur yokluk
mecnunu bin kere yakıp kül etmiş leylin encamıdır
tüm denizlerin bir araya gelmesiyle dolmaz bir boşluktur
varoluşa ,öze kapalı saklı kalanlardır yokluk
tanrı emaneti görmeyen gözlerin sakladığı karanlıktır

saklı hazinelerden sızıp gelmekte olan hararettir
dönen gök kubbenin nurla yoğrulan çırağıdır
beş duyguyla altı cihetin havsalasıdır
zerre, zerre olan zerrelerin oluşturduğu sonsuzluktur yokluk

güneşin battığı yöne sürüklenen kuşların arzusudur

ilahi sevginin ,anne kucağındaki çocuğun gözlerinde dirilmesidir
üç şerefeli minareden günde beş defa ilan edilendir
tarlalarında çalışan kadınların kıl torbalarında arpa buğdaydır yokluk

hiçbir meleğin adım bile atamadığı berzah mekanıdır yokluk
ebabil kuşlarının zalim orduyu tarumar ettiği zamanın mahyasıdır
tozun toprağın içinde keyfiyetlerin esrarlı raksıdır
serapa bir hatıranın küllere bulanmış tutkusudur
fettan bakışlının altın saçlarından yayılan ışınların parıltısıdır

bir nefes soluk gibi göklerin imgesidir yokluk
aşkla nura dönüşen karanlığın intizarı ışığıdır
her şairin duygularında gizlenen hayal olan evhamlardır
bir yolu, bir yasası olmayan gizli bir makamdır
bütün suretlerden arınmış adı şanı olmayan bir yolculuktur yokluk

redfer

İlyas Kaplan

Ruhum alıntı

kurşun vızıltılarına tempo tutarak
ne kaldı en kutsal zaferlerden geriye
acıdan kan ve göz yaşından başka
aynı zamanda öfke ve nefret

yarınların dünyası muzaffer askerlerle dolu
ordularımız fetihlerle büyötmekte
bizden olmayana enva-i çeşit ölüm hazırlarken

ruhlarımıza ölümsüzlük sırlarını üfler birileri
o kutsi meydanlarda ölür ,son nefesini verenler

sonra küçölmekte yüreklerimizde yüz bin ya da milyon insan
zafer için ödenecek bedel önemli değil
çünkü yükselecek o mümtaz şerefimiz!
ve sonra gururla dalgalanacak o şanlı bayrak!

yarının tarihi yazılacak ölen insanlığın üstünde
yalnızca gökyüzüyle yeryüzünün sırlarına ulaşmış
kazanılmış, kaybedilmiş işgaller, isyanlar, katliamlar
mirası yıkım ve gözyaşı

zulüm ki kasıp kavurmuş insan onuruna şamil ne varsa
daha büyük bir afet yok olmak korkusu
capcanlı bir ağaç gibi gökyüzüne yükselerek kurulmak varken!
en büyük arzumuz bir aferin almak değil mi

ne korkunç şey hatırlanmamak!
bizi okuyacak birilerinin olmaması!
dünyada seni tanıyan son insan da öldükten sonra
artık sen hiç yaşamamış gibisin

ama bir ses ver önce
bir bebeğin feryatlarından devşirip
tarihleri bizi yazmaya yetişemiyor
külliye tekerrürden ibaret olsa da
üzerine nafile yüzlerce kere çizgiler çekilip
çığırklar açsa da beyhude artık
çağlar hüzün ve gözyaşından ibaret

ne çok irak kaldık visal muştulu rüyalara
hangisi kayıt altına alınmış ya da alınamamış ne fark eder
yeniden kurmaya çalışsak dünyayı
yeniden başlasak sıfırdan

kaç binler kaç milyonlar gerek

ve üstelik kaç ton göz yaşı
ve kaç ıstırap çeken ruh

siz hiç bütün ruhların bir çalıntı olduğunu bilir miydiniz

redfer

İlyas Kaplan

Ruhum yanıyor

adam edemezler içimdeki enkazı
ihtimali yok hayal kırıklıklarımın
sırf onlardan kurtulmak için,
zehir olsa içirim,
o zehre ayrılığı eklesem,
iki kere ölürüm muhtemelen

içimde tüm organlarım benzine bulanıp,
bir kibritle tutuşturulmuş gibi
bir yangın çıkması an meselesi
buharlaşıyorum
karışıyorum atmosfere
her nefeste.

en son ayrılıktan sonra, el ele verdim kalbimle
tüm bitişlere hak veren aklımla daimi savaş halindeyiz
mühimmat yetersiz, menzil belirsiz...
daha fazla terk edişler yaşamaya hazırız,
içerdeki ateş sönmeden

gökte kaç yıldız var, onu saymaya giriştim gene
ırmaklara bıraktım kendimi,
bir vurgun simgesi yasak elmalar için
her gece bir masal için
her pervane ateş için...
bir aşk çarpıntısı yüreğimde ..

salkım saçak rüyalar aman vermiyor ki
yorgun değilim aslında
tek katre alev yüzünden oluyor her ne oluyorsa
bundandır baharı hazan sanmalarım,
hani şöyle en pürtelaşından olsa..
biraz da ...

uyan da gör ey bir katre gibi olan
kendiliğini tereddütsüz kurban et de
bir katre karşılığında koça bir umman satın alasın
bir damla olup sonsuzluğa dalmak için
bir aşk ırmağında kaybolmak için

köle gibi yalvaran...
yanmakta olan bir kalp var şimdi
nasıl oluyorsa ne alev tutuşturmuş suyu,
ne su söndürmüş alevi..
ruhum yanıyor...

redfer

İlyas Kaplan

Ruhuma karanlık bir gurbet çökmüş

gecenin loşluğu yavaş yavaş ortalığa yayılmaya başlamıştı
gözlerinden gözlerime hayranlık akıyordu
yüzünde hasil olan her heyecan
daha evvelinden beklenen bir dost gibi
renk vermemek kaygısını içinde

tesadüfi bir hareketle koşar adım
kırların güzelliğine nazire teşkil eder gibi mahcup ve edalı
mahir ressamların meşhur tablolarındaki şiiriyeti temsil ediyordu
kırlarda buluşup seviştiğim ve pembe yanaklarından buseler aldığım
teselli uman bir bedbaht gibi

karanlıkları delip hazin hazin yayılan bir sis perdesi altında
bütün servet ve kudretimi temsil eden bir sevgi ile
hayat memmat mücadelesi yaparak
saadet ve refah içinde bir ömür sürüyorum

heyhat, bin kere heyhat
gün kararınca aşk başlar bu gurbet elinde
ölüm diyarlarında böyle bir mazhariyet ne büyük bir saadet
bir an şaşmayan ve geri kalmayan, ah ve aman dilemeyen
ihtiyarlatıp çürüten, çürütüp kokutan ve sonunda toprak yapan
kara talihimde yazılı felaketlerle beraber

ortalık yeni bir hüznün ve melale bürünmüş
ruhuma karanlık bir gurbet çökmüş
henüz güzelliğinin sihrini muhafaza ediyordu
güney iklimlerinin soğuk beyazlığıyla pembe renkler almış

servet fişkırان bir aşk üzerinde
hatta ve hatta bir çokları yokluktan muzdarip iken
bir karış sevgiye can veren sefil sığıntılar
zengin keselerde bol bol ihanetler
bu yaban muhacirlerin ceplerini doldurmakta

dalgın gözlerimde ki fikir ıslaklığı
zavallı kabuslarımdan biriydi
hayret felci içinde savunamıyorum
arzuyla müdafa ettiğim bu güzel duygu zümresini

konuşamıyorum.
bir şey daha söylemekten aciz
daha uzun, daha gür sesle
avazım çıktığı kadar haykıramıyorum
büsbütün çıldırtmak üzereyim

refer

İlyas Kaplan

Rüyalara gizlediğin duygular aşkına deme

yitik zamanlar
yüzüm gözüm çizik, dizlerim kan revan içinde
sana gelmeden önce aştığım nice dağın
tökezlediğim nice yamacın hatırına
deme...

uzaktan eski bir aşk şarkısını fısıldarken
dudaklarının kapısını açıp da beni söz gibi nalan eyleme
seher vakitleri kelebekler birlikte havalanırken
mavi ve kızıl renkleriyle birer ikişer konarken kır çiçeklerine

kırkikindi yağmurları başlamadan önce
fırtınalar patlamadan evvel
her neyse
göz pınarına düşen
yanaktan süzülen
kana tere karışan adına
deme...

mecnun sahrasında yorulmuş, parçalanmış bir ayağın yoksa
boşa umutlanma
boynuna astığın altın kolyenin içinde saklı
bir yanı ateş, bir yanı rüzgar, bir yanı su
dipsiz kuyulara bıraktığın hayaller uğruna
bensiz rüyalara gizlediğin duygular aşkına
deme...

beklediğim tek şey ilk bahar akşamı uğultusu
ellerimde mormenekşeler nar çiçekleri
sana doğru zaman
düşmüşüm yollarına mavi güller açmadan
benim de kör et gözlerimi
matemler bana bayram görünürken
deme...

değil mi ki
ölü dillerin ,lal harflerin yurdu savaş ve ateş çemberi
şiiirlere yazılı muammalı sözlerin bilgisi
tükenir soyu yok olur kavmi
ağaçlar altında ateşler yakılmadan
öyle bir akşamüzeri ansızın
denizler kaynamadan
gemiler suya gölge salmadan
deme..

binlerce boş kadehten bin türlü sitemden sonra
şimdi son kadehini sun ki zevk-ü sefam olsun
bir kereye mahsus küçük bir mutluluk olsun
bir vakit geçmiş zaman baharları
bir sezgi la-mekan
sese ses
günaha azap

ateşe su
deme...

redfer

İlyas Kaplan

Rüzgar eser gündeğusundan

menekşeler çiçek açtı seyrediyorum seni pencerede
radyoda sevdiğin şarkı
"seni görmem imkansız rüyalarım olmasa"
içimde fırtınalar kopuyor

aşk çok şeymiş
aşk başka bir şeymiş
susarsam boğulacağım

sana akıyor şimdi bütün zaman
kadim bir sızıyla
ayrılık hazanıyla
bir yas evi sanki yüreğim
her gün sana ağlayan

sen ne zaman dokunsan gönül mızrabına
içim dışım gamdan derya

serçeler de küstü artık
sen olmayınca başka pencerelere gittiler
sabah karanlığında mutfaktan gelen tıkırtılar sustu
gittiğinde hep suyu unutuldu saksıların
teki kalmış eski bardağın anlamını bilen kalmadı
odalar artık sessiz
pencereler kimsesiz

seni bekler kelebekler akşam serinliğinde
sen gelirsin aklıma yıllar ötesinden
rüzgar eser gündeğusundan
heyhat ...boğuk sesler
canhıraş çığlıklar duyuyorum

arkanda büyük boşluklar bırakarak gittin
renklerin ve çiçeklerin bir anlamı kalmadı
ehliyetsiz duyguların figürleriyle dalaş içindeyim
bilmezdim yalnızlığın bu kadar ürpertici olduğunu
gökyüzünde ki bulutların gözlerimde buharlaşıp
katmer katmer üzerime yağacağını
bilmezdim

seni arıyorum
özlemin yakıp yıktığı kelimelerle
seni arıyorum
denizde dönüp duran kırık bir tekneyle
bir işaret bir iz...

saatler dakikalar fişkırıyor
ten değiştiriyor ruh
kervanlar geçiyor
yolcusu sen ve ben

redfer

İlyas Kaplan

Rüzgar nasıl eserse öyle

çılğınca bir hayatın aktörü veya figüranlarıyız
benliğimizde müthiş boşluklar oluşturduk
kızıldenizin yarılmasına benzer
izahları pek olmayan mucizeler yaşıyoruz

duygu dünyasından uzak
yüreğimiz ateşten közler püskürüyor
sanki hepimiz bir dizi filmin kahramanlarıyız
zaman geçsin diye yaşadığımız anların
kahredici hazin yalanların

mebni olmayan parça pörçük bir dünya görüşü
çoğu şuur tasavvurundan yoksun
rüzgar nasıl eserse öyle
öfkelerin arzuların yanılğuların
çatışmaların adamı olduk çıktık

her insanın mutlaka bir boyut vardır
değişen renkleri ve tonları vardır
kendi göğümüzün ufku olmayacak mı hiç
şehirler artık büyüklerin lunaparkı gibi
bir tutuklu gibi içine salıverilmişiz
özgün yaşamak çok zor

uzun süren kış sonrasında
bahar güneşinin doğuşuna benzer
bütün gökyüzü açılacak elbet bir gün
pek yakında yeni mevsimlerimiz olacak
hoş sedalar eşliğinde yeni zamanlara doğru

redfer

İlyas Kaplan

Rüzgarın önüne katılan yapraklar gibi

hiçbir şey bilmiyorsun
hiçbir şey...
senden önce
senden sonra ki
bütün hikayeleri

bir tiyatronun içindesin
giden ve gelen, yenen ve yenilenden müteşekkil
yükler, denkler ve heybeler...
ne kadar ağırlaştırmış hayatını
hafifleyemiyorsun,
uçmak istedikçe kanatlarına yükler biniyor

oysa ne kadar çok yoruldun fuzuli gölgelerin peşinde
ne kadar çok koştun
ne kadar çok konuştun
kulağını yalancı sözlerle yıkadın
arındı sandın yıpranan ruhun
tazelendi sandın inancın
unuttun sılanı ,
hasletlerini

çokça kalabalıklar içinde
çokça tenhalıkların
çokça alıştıkların mevcut
çok zengin
çok yoksul
çok isyankar
çokça mutsuz
uzun soluklu bir maratonun içindesin

neye varmak istediysen bütün yolları kapalı
bütün kıvrımları, köşebaşları tutulmuş
üç yüz atmış beş gün
dipnotlu
bütün lamelifler , mimler,
geçerken teker teker mevsimler

duygusallığın daha çok yoğunlaştığında
sığınacak güvenli limanlar aradın
kendinin ötesinde bir güç arayışı içine girip
çokça zora düştüğünde
medet istedin Yaradan'dan
defalarca

uzun zamandır
içinde başkalarından sakladıkların
kimse duymasın diye söyleyemediklerin
herkes sustuğunda dinlemek istediklerin
hıfzına mahkum şimdi
kendi egonun prangalarına
biganesin

büyük işleyişin bir rolü
görkemli ahengin orta yerinde
gün ışığı doğrultusunda
rüzgarın önüne katılan yapraklar gibi
bir misyonun parçasısın

iç cebinde bolca isyan
kalp ve beynin buhranla dolu
öyle birkaç adet değil
bir istasyon dolusu
hep seyyarsın bu seferde
ne çok bahanen
ne çok sebeplerin var

ve şah mat...
oyun bitti
şimdi görkemli vitrinlerin karardı
hafızanın ekranı
parlayan neon lambaların
söndü

keşke
senden önce
senden sonra
neden ve niçinlere
cevap bulabilseydin
...keşke

redfer

İlyas Kaplan

Saat 06.45

saat 06.45

bugün çaydan vazgeçip güne kahveyle başlamaya karar verdim
ocağa su koydum

güneşli bir sabaha uyanmak ümidiyle
her sabah ilk yaptığım şey
perdeyi aralayıp
karşı binanın çatısına bakmak olur
bu sabah da erkenden uyandım
fakat pencereyi döven yağmurun şiddetinden olsa gerek
ümidimi yarınlara erteledim
temmuz ayını yarılammamıza rağmen yağmur
o masum yüzünü göstermişti
olsun...

vazoda görüntüsü muhteşem ama kokusuz, cansız,
yapma bir çiçek gibi gelmişti şehir
geçen yaz öyle miydi
gece gündüz capcanlı ergüvan ağacı,
kokusunu içine çektiğim hanımeli,
göz alıcı güzelliğiyle
laleler...

hani yakinen tanıdığımız, sakladığımız
ama kelimelerle bir kalıba dökmeye gelince
duygularımızın düğümlendiği bazı düşünceler vardır ya
onlara muhtaç oluruz bazen
renk uyumu
ışık-gölgesiyle
o, yaşamdan devşirilen güzellikler
karşımızda dururlar
çoğu zaman
çok güzel bir tablo gibi
vapur seferlerinin aksadığı bir kentin
penceresinde
hani

geceden kalma
uykusuzum
sabahın güneşinde,
iskelede
kumlar üzerinde,
bir masal ülkesinde
aforoz çığlıkları uzağında kalmış martıların,
bir bulut gibi belli-belirsiz
öylesine mavi
öylesine sessiz
öylesine kimsesizim

yeniden yazdığım sözlerde saklı zamansız ayrılıklar
deniz ve yağmur gibi
sevdiğim o şarkılar ıslanmış

ıslak...
bastığım her zemin

ben
bütün oltalarımı fırlatmışım açıklara
zokasız, kurşunsuz ve zehirsiz
iyot dalgaları gibi
diz dize yağmurlu vakitler
ıslak saçlarıma tanıklık eden
kaldırım taşlarını
seviyorum

diyemediklerimle beraberim
ben
yağmurlu bir yaz mevsiminin
bütün yolları kapatacağı bir kentin
içindeyim
sırılsıklam

mavi renkli kalem boyalarım olsa
maviye boyardım tüm gökyüzünü
ama yok ki
olsun
benimkiler maviye boyalı zaten

ne kadar arasam o kadar bulamayacağım
kaçan ilk uçurtmanın ardından,
ne güneşten bir haber gelecek kayıplarına
ne de
bir teselli

rengini tutkularımdan alan yıldızlar gibi
kayıp gidecek hiç kimsenin olmadığı yere
işte o zaman anlayacaklar
bu şehri nasıl sevdiğimi herkes

içimde alev alan bir şeyler mevcut
sancı-sancı büyüyorlar
poyraz arkamdan esiyor
deniz karşıda
iskelede kimseler yok
gemiler ilk yolcuğu bekliyor

vapur bacasından tüterken dumanlar
yanımda mavisi sonsuz gökyüzü
birde bir ağaç gölgesine sığınmış
aklımın ucundaki düşünceler
kavrulmuş yapraklar arasından bir ışık düşüyor üstüme
tüm yakamozlar adına
uygun adım geçiyor vakit

ben

kahve fallarının hiçbir Şey gösteremeyeceği
bir kentin
rhythimundayım
hani...
saat 06.45
hala

redfer

İlyas Kaplan

Saat sıfır bir

sahildeyim
bir yalı rıhtımında
her taraf alev içinde
parıl parıl

gönlümden çok şeyler geçiyor
sıcak soluklar alıyor göğüs
elest bezminden zuhur ediyor ruh
hasılı benden

susuyorum
sesim kısılıyor
nutkum tutuluyor

arş-ı semada bir yol bulmuş dolunay
çekip gidiyor sonsuzluğa
önünde diz çöküyor ruy-i zemin
üstüme savuruyor gümüş parıltılarını

ilk kez seyrediyorum
geceyle benim arama giren karanlığın gölgesini
adımları yalpalanan ışığın rengini
aksı vuruyor
ebruli desenler dağılıyor etrafa

tükenmez hasletle kavuşmakta yakamoz ışıltıları
kivılcımlar saçarak oynuyorlar
evlerin alev rengi camlarında
ne delice sevdalar yaşıyorlar kim bilir

leylimin gözyaşlarından
sıcak buğular yükseliyor göğe
kopan her ateş uğultusu
sükut mağarasında sır olup kayboluyor

boğazın çevresinde dönüp dolaşiyor şimşekler
zarı zarı kendi acizliğine ağlıyorlar
yumuyorum gözlerimi
görülmemüş kısacık bir rüya gibi
tahayyül ediyorum
şehrin icat ettiği pastel kızılığını

başımdan hafif bir rüzgar geçiyor
kah dürülüp bükülüyor
kah ıstırap çekiyor
esintinin sesini dinliyorum
yol yorgunu dalgaların gölgesinde
gecenin kollarında titriyor tenim
zincire bağlanmış tutsaklar gibi

çıkarken merdivenlerden
uçsuz bucaksız bir alemin içine düşüyorum

saat sıfır birin boşluğundan
bir zerrem mest olup yücelere çıkmakta
bir zerrem kahrından baş aşağı yuvarlanmakta

mahmurlaşıyor gece
biraz deniz aksi serilmekte ayaklarımın altına
başımın üstünde akasya ağaçları
bir ark açılıyor sözden soluktan
sesten -harften şekiller peydahlanıyor
şah damarını öpüyorlar zühre yıldızının

bir nahoşluk var içimde
zühalin katmanları benim tasamla erimede
kaffesi tenime musallat olmuş
artık saate bakmıyorum
mazinin tüllerini daha sıkı kapatıp
derin bir susku çekiyorum geceye

halas olmak vakti
sırrıma ferman olacak
derdime derman olacak
bütün yıldızları kaçıp gidiyor semanın

uçsuz bucaksız bir ummanın duru sularındayım
orada bekliyor kimsesiz ümitlerim
garip bir ünsiyet hali hayat
zahit hisler kaplamış etrafı
vuslat üstüne perdeler çekilmiş
nakıs hayallerle doluyum
içimde onlarca eşkal dolaşüyor bu gece

sinemde birikiyor kıvrım kıvrım rüzgarın çığılı
ardınca kaç duygu kavuşuyor eceline
beti benzi solmuş
gök kapıları kapanıyor tek tek
mühürleniyor zaman

redfer

İlyas Kaplan

Saatler yarım

aşkı
sokakta unuttum
bolca sukut bıraktım
kayıp bu kente ...
amaçsız sevdalardan teşekkür garip hislerimi
saatleri yarım kalan bir hikayeden

bahar çiçekleri arasında nefessiz kaldım
beni içinde hapsetme ihtimallerine isyan edercesine
zindanlarına büründüm
içimde başladı yolculuğum ...

beni an ile mutlu kılan vakitlere serzenişim
ruhumda bıraktıkları izleri geçmişten
alıntı anılarla üzerime yığılı.
tekamül evresinin bir alt basamağı yaşananlar
öylesine ki dönüşü yok ...
tılsımlı ışıklar misali kainatın büyük boşluğunda
öylece dönüp duruyorum.

yüreğime miras bırakılan yangın gecelerinden
bir yaz günü seherinden kopup gelen ateş
kavur aşklara duçar bu kalbi
gönülleri parçalanmış bedenlere sun
gözyaşlarının aktığı yerde isyanlara götür beni

yine ağlayarak devam ededursun hıçkırığımı
yine ağlayarak saçılın kızılıklar bu kentin üstüne
semasında şimşeklerinden yol bulup iz süreyim
yağmurlar yağsın toprağına gözyaşlarımdan
cennet kadar uzun süren .
sonsuz bir huzura boğulsun bu fettan yürek

redfer

İlyas Kaplan

Saba makamı

kanı çekilmiş yapraklar ayaklarımın ucunda
gözlerimden damlayan bir garip hüznün
topluyorum kimsenin göremediği yalnız bana bırakılan yarınları
yüreğimi yararcasına üzerime düşüyor temmuz sıcağı
geçmişin hesabını yaparken ve susarken

tükeniyor fısıltılar ,bırakılırken kulaktan kulağa
zihnimin tavanından bakan canlı cansız yüzler biliyorum
içimde mahrem sandığım bir çok şeyi
toprağa, suya, havaya sığdırıyorum

ne acı hala hayatın ipine bağlanmak
keşke özgürlüğün ayıbını örtüsüz kılabilseydim
koyu bir maviliğin içinde gözlerim hep uzaklarda
izlerini silebilseydim geriye kalan hatıraların
hangi kıyılarına ve hangi uçurumlarına bıraktığım

tanısı konmamış soğuk kışlardan kaçmak da yalan artık
sokakların ateşiyle yanmaya başlamalı daha da geç olmadan
menekşe kokulu havalarda
saba makamında sabah ezanı
duygularımı yoran şehir bana acımasız
direnmek yaşamak demek direnmek umut demek
sanırım ihsanları Firdevs zamanlarına kalacak

kalbimin ellinci meşalesini yaktım
güneşin kızılığını arkasına alarak yürüdüm
tanıdığımı zannettiğim caddelerin ademleri bir de
gecenin karanlığına gülümseyerek
çocukluğumun yaşı tutmadığı umutlardan
eskimiş zamanlardan,
aşına mekanlar kaldı geride

redfer

İlyas Kaplan

Sadece bu kadar sonrası yok

bir akşam sonrası
havadaki koyu kızılığa bakıp
yaratana eşsizliğine övgü ,
bir tespih düşürdü diline
hızla geçen vakitlerden

gözlerini parıldatan bir ateş hissetti
yolculuk içinde yolculuğunun sorguladı
bir günah işlemişçesine karardı bahtı
darıldı, kırıldı yığılıverdi dizlerinin üstüne
büzdü dudaklarını
eskimiş zemine boş boş bakarak

düşlemekten yorulmuş , dokunamadığı hayallerini
son kez öpmesine,
son kez sarılmasına ah bir izin verilse
ne eksilirdi, ne silinirdi yazgıdan

kendinden iyice uzağa düşmüş hedeflerinden
bir oç alma haliydi bu boş vermişlik
şimdi cüzi iradesinin yek sahibi kış mevsimi..

rüzgarın sesi miydi, yoksa trenin sesi mi
yoksa birbirlerine mi karışıyordu sesler
soğuşun sesini andırıyordu bu ahengin uğultusu
tüm düşünceler tavaf ederken beynini
yalnızdı ama hep bir arkadaşı olduğunu biliyordu
sanki dışarıdakinin ,aynı zamanda içindeki olduğu gerçeğini

bu hezeyanın geçeceğini biliyordu
içine yayılan acının hissinden hemen sonra
hücum etti beynine aynı acıdan yaman bir sızı
tüm hayallerinin ihtimali üzerine bir tane daha
elini kalbine götürdü, şahit kılmak için

namaza çağırın ezan okunmaya başlanmıştı
günahlarından arınmış olarak başını önüne eğdi,
her gün yaptığı derin bir inanmak ve işitmek isteğiyle
dua etti
yanakları yaşlarla ıslanmıştı

içinden bir koca çığlık düştü
lanet olası yaşadıkları üzerine,
içsel yolculuğun soruları arasından.
sesi çıkmıyordu ama kalbinin sesi duyuluyordu
nafile düşünmenin sıcak heyecanını hissetmeye koyulmuştu

camie doğru yürüyen ,hışırdayan ayak sesleriydi
pişmanlık belirtisiydi bu
huzur içinde içini çekti
içinde isyan, dışında pes etmişliğin etkisi
oysa şimdi fark etmişti,

düşünce zamanı ile ,beden zamanın aynı ölçüde hesaplanmadığını

bunca şeyin yanında,artık her şey acıyıyordu yüreğini
en afaki, en zırva iç sorgulamalarından
bir kaç kelime fısıldadı .
yanaklarından süzülen, çaresizlikten ıslanan dudaklarından
geçmişin kalıntılarıydı dökülen.
kalbini kanatan günahları ,
ruhunu mesken bellemiş

sadece bu kadar,
sonrası yok ...

redfer

İlyas Kaplan

Sağmısın selamette misin

bu sabah karanfilleri suya koyarken
bir dem olup gözlerim daldı
çiçekler elimde
ruhumdaki hüznün senden müteşekkil
hava fazlasıyla kasvetli
velakin senden haber yok

etraf fırtınadan vınlıyor
can çekişir gibi inim inliyor yüreğim
çatlayacak,
parça parça olacak neredeyse

hiç kuşku yok
hava çok soğuk
titriyor dudaklarım
pencerede sabahın donuk ilk ışıkları
kara kedim mışıl mışıl uyuyor

sana dair mısralar diziyorum
nice teferruatı yazıyorum maziden
sahifeleri bembeyaz açık duran deftere
belleğin raflarında kalmış
zahiren bahtiyar olamadığım
hiç saadet yüzü göremediğim günlerden
gözyaşları içinde
adressiz nice cevapsız mektuplar serüvenine ekleyerek

iki ırmak misali
birbirine doğru akmış milyonlarca ihtimal arasından
ayrı ayrı akıp gidiyoruz meçhul mecralara doğru
nereden gelip nereye gittiğini bilmeden

sağ mısın selamette misin
nasılsın iyi misin
bana kendini anlat
ağır ağır anlat
ilk kez duyuyormuş gibi
hatıralar kadar bulanık
düşlerdeki gibi eski
gülüşlerdeki gibi solgun

özlemlerini yitirdiğin yerden bahset
gecelerine suç ortağı yaptığın cümlelerden
ayaz kesilmiş yalnızlıkların deruni kalabalıklarından
köhnemiş iklimlerine konan acemi kuşlardan
çıkamaz sokaklarda son bulan yolculuklardan söz et

İlyas Kaplan

Sahi

sahi...
orada biri var

sanki sudan yaratılmış
meylinde ay ışığı
oynaşan yakamozlar gibi parlak
denizleri
irmakları var
gölgesi var
yaz yağmur babında
sıcacık

aynı anda hem bulut
hem gökyüzü
bir vadinin içindeki sesi dinler gibi
sesin kendisi gibi
güz iklimlerine mayalı

asma ağaçlarından salkımları devşirilmiş
her dem yaşarken
her dem çoğalırken
gün doğumundan evvel
bazen gürültü
bir nevi hadsiz
bir nevi hudutsuz

duruluşunda su
akmasında sel
yağmurlardan müktesep
savruluşunda rüzgar
adı var
kendisi yok

her ikindi güneşi gibi
her dolunay akşamı gibi
büyüyen
ses
biçim
renk
ona has
ona mahsus

bir çöl gibi
kumlar sayısınca
öte aşklar mesabesinde
nefeslerce
uçup giden serçelerce

kayıp adalar gibi
kayıp giden sular gibi
fisiltı o

yıldızlar kayarken
derin mavi diplerde
tıka-basa
uğultu o

dalga-dalga
bulut bulut
masalların bir varmışına
bir yokmuşuna
yazılan o

sahi...
orada biri var ...

redfer

İlyas Kaplan

Sahibi meçhul

bir gizli güç tarafından açılır sonsuza dek
ufkumun önünde dururken ardı boş kapılar
daveti meçhul bir yolculuğa çıkarım
uçsuz bucaksız hüznün denizlerine gemisiz

düşler parça parça hicran yarası
bir kez daha bir yangın yeri hayallerim
nefes nefese solurum vuslat mevsimlerini
kapkara gecelerde rüyalarım zindan karası
acıyı dinmez çilelerle depreşir kalbim
sahibi meçhul iniltiyle muzdarip

şimdi duygularımın kurbanı muazzez ruhum
derin sevgi titreşimi buselerindeki cennet
susuz çöl ikindilerinden armağan serinlikleri
esen meltemleri arınmış günahlarımın müjdesi
sahibi meçhul kutsal diyarların

iltica iklimlerde mecnunum çöldeki kum misali
gam rüzgarları savurur beni fezadaki yıldızlara
dolunay tutkunu hasret kervanlarım
kehkeşanları mecralarında sessizliğe mahkum
sahibi meçhul ışıklarla avunup

redfer

İlyas Kaplan

Sana bin bir gece masalları anlatırım

hayal kurabilmeli insan
bir gün hemen gerçekleşeceğini düşünüp
biraz olsun çocuk olabilmeli
biraz masalsı
biraz da bir varmış bir yokmuş gibi

beni de içine almasına izin ver evlat
ne olur o çocuksu dünyanın
o rengarenk evrenin
her şeyden uzak
zıpladığın, oynadığın zamanların

sana dede korkut , bin bir gece masalları anlatırım
keloğlan ,nasrettin hoca fıkraları
pamuk prenses ve yedi cüceleri
rapunzel, kırmızı başlıklı kız, pinokyo ve dahasını...
alice harikalar diyarında
ninniler söyleyip uyuturum seni

senin adın çocuk
bir gece kalkıp gelen kutlu müjdesin evlat
rüyalara düşen çığlıkların sahibi sensin
hayatın en güzel hatıraları sende saklı
sende kurmak istediğim en güzel hayaller
en çok inanan yanım sende

sende istersin elbet gülümsemeyi evlat
her şeye rağmen
bulutlara bakıp onların üstünde zıplamayı
ya da pamuk şeker gibi onlardan kopartıp yemeyi
ayın ucunda oturup ayaklarını sallamayı

kapatma gözlerini
Allah aşkına
peygamber aşkına
yedi cihan her seher vakti aşkına
her gece dolunay aydınlatsın çehreni
meğer bir hiçmiş....çıldırta sessizlik ,çaresizlik
yüreğim kan kırmızısı gözyaşlarıyla dolu

yüreğimde fırtınalar kopuyor evlat
seccadelere düşüyor kan lekesi
serçeler vuruluyor
namluların ucunda can çekişiyor
barut kusuyor makinalı tüfekler
beşikteki bebelere ölüm kusuyorlar
tanklar, helikopterler ,havadan , karadan
bağrıma saplanmış bir hançer
böğrümeye vurulmuş bir yumruk
senin makus hikayen evlat

ruhunun hüznün perdeli penceresinden

bir gün ,diğer gün ,ertesi gün
gökyüzüne uçuruyorsun kelebekleri
bir nehir akıyor yüreğinden
dünyaya doğru

haydi gülümse gözlerime bak evlat
ya yaktığın yüreğimle aydınlat bu karanlık şehirleri
ya da bu şehirleri yak yüreğin aydınlansın
suskunluğuna inat şimdi söyle en güzel şarkıları
ay ışığının suya düşmüş rengi aksın bütün sokaklara
ağla her gece
yaşayamadığın çocukluğuna

korkuyorsun aynada senin olmayan yüzlerden
soğuk ve mehtapsız gecelerin kara kabuslarından
gök yüzünün toprakla birleştiği yerde
her gece yarısı ağlıyorsun
ben de sana ağlıyorum evlat

yağmurlar duvarlara özgürlük resimleri çizerken
karanlıklar içinde, kan ve ter içinde
aynı yağmur altında ıslanmış
hiçkırıklarını ninni yapan anneler ağlıyor
ışıklar dökülüyor bulutlardan alevli
vuruluyorsun barut kokulu gecelerde

seher semasında ışık saçan bir yusufçuksun evlat
her defasında yüzümde ter damlaları
her defasın da acılar sığdırıyorum rüyalara senden
hafızamda sislenen senin görüntülerin
sessiz sedasız
her gün sokaklarımda ışıklar sönüyor
sabahlara kadar sırlarıma ortak
içimde ki çocuksun

bin çığlık
bin ahı figan
seni çağırıyor öksüz kentler
meryemce bir suskunluk
zeynebi bir ağıt
hüseyince direniş
işgal edilmiş şehirlerden kaçuyorsun
kurşun vızıltılarının önünde
toprağın bağına düşmüş isimsiz bir mezarsın
kim bilir nerde

nabzın attığı yerde
zindanlara atılan yusuf gibi çocuksun
dağın ucunda bulutları kovalayan rüzgarsın
hangi taşta, hangi toprağa bakılırsa bakılsın
rüyalara giren , akla ilk gelensin
insanlığın şah damarı ve umudu

beşiklerde büyüyen sensin

çile senin yazgın evlat
gece gündüz dökülüyor ruhundan
öfkenin bin türlü
kurşunlanıyor
vuruluyor
toprağa düşüyorsun

yüreğine çivilenmiş acılar çekiyorsun evlat
her gece ağlıyorsun için için
ruhunun tül perdeli penceresinde
her gün yepyeni
duaların , umutların
rüyaların , hayallerin
beyaz bir güvercin gibi
uçup gidiyor gizemli baharlara

redfer

İlyas Kaplan

Sancılar emiyorum gecenin göğsünden

gecenin içine sızılar bırakıyorum damla damla
her sahnesinde rol alıyor içimdeki ahengin bin bir çeşidi

yokuş aşağı yürüyen öyle bir gidiş ki bu
her adım öyle bir vuruş ki gecenin nabzına
zamanı durduruyor

çağrı var ...
sevdalar arayacağım ağlayan ruhuma sabahlara kadar
sonsuzluğun aynasında ufuktan doğacak sessizliğin sahrası

yok oysa şah damara dokunan bir teselli
üstü yeşil eşarpla örtülü kutsal kitap gibi
tenhalarda çekilen sır zemheri serinliği
uçurum başlarında tutunulacak bir dal
göğsün üstünde ki kalp atışları

sancılar emiyorum gecenin göğsünden
şiiirler doğurmak için
düşüncelere ümitler yağıyor çeşit çeşit
boz bulanık dalgalarla sürükleniyorum buhran kıyılarına
ruhum tarifsiz bir rüzgarın avuçlarında salınmakta
gecenin öteki yüzü titreyerek aydınlanıyor
bir yıldız geliyor saçlarımın arasına elmas renkli bir taç konduruyor
alaca sokaklardan yalınayak bana koşuyor ilham perileri
avuçların da teskin çiçekleri

ne gelen var ne giden
boylu boyunca bakışlarımı kaldırmışım göklere
cinnet gecesine karşı koyacak neyim var ki
çilekeş bir hayalden başka

hey gecenin sızlatan yalın yalnızlığı
gökle yer arasına düşmeden kaybolan efsun
boşlukta döneduran doludizgin fırtına
gel ki.. abu hayat suyunu içelim bir nehir kıyısından
akan pınarlarla yangınlar söndürelim
yanardağlarda gizli titreyen alevleri

bak şimdi azgın bir kor, yangın çıkarıyor ıssız çöllerde
savruluyor etrafa düş gölgeleri
kanatlanmış kelebeklerin kanat sesleri
hangi kelimeler ...
zehri çiğnenmiş hangi acı duygunun tadı

hey ayrılık vaktinin gelip çattığı can parçası
nasıl razı oluyorsun up uzun bir ayrılığa
nasıl ...

redfer

İlyas Kaplan

Sanma ki senden vazgeçiyorum

her gece seriyorum önüme
her şeyi, her gece...
bir ince hesaplaşma, sanırsın kan davası.
hangi hesabı kapatayım desem çıkıyorsun ortaya...
kolaysa üstünü karala. yırtıp at kolaysa.
gözlerim neden çiseleyip duruyorlar sanki,
bırakılsa, hıçkırığa hıçkırığa defalarca ağlarım.

sana has, sana nazır suskunluklar filizlendi bende
geceye, en çok da sana benzeyen yağmurlar yağıp duruyor
ses tellerin kadar titrek rüzgarlar içimi titretiyor
hayallerimle sokak aralarında saklambaç oynuyorum
çizgilere basmadan yürümeyi beceremedim

öyle bir anda aklına esse, arasan beni bu gece
yalan söyleyen de
yetmedi yalanlar söyleyen de
dinlerdim ya...hah işte aynı öyle, öyle bir anda...
günahsa da tüm vebali boynuma...

doğru vakitte çıkaramadım güneşe sevdami
güneş almayan odalara hapsedilmeliymişim meğer zamanı
aşk geldi, ardı sıra her türlü maraz
tadını çıkaramadım bu sevginin
aşk deyip çıktım yola,
bir aşka varamadım yollarım

her harf, her ünlem her heyhat
sana çıkacak yollara götürüyor beni...
dolanmış dilime bir şarkı,
yüreğim bir başka. yüreğim yangın yeri.
alevler kalbimin uçlarını istilada
yanmaktan nefes almaya fırsat bulamıyorum.

senin kokunu alıyorum
bir yaprağın damarları kadar,
bir yaprağın damarları gibi,
bir yaprağın damarlarınca...

ama bu son depremdi. enkazdı
minik bir kıvılcımdı, büyüdü.
alev ki ne alev
öyle bir tufan ki içimdeki,
sele verdim, tek kürek çektiğim salımı

sanma sevmekten vazgeçiyorum
ben vazgeçmiyorum inadım inat
kendimi öldüresiye meftun edeceğim şafaklara,
müdavimin olacağım ...

dikdörtgen bir mermerin soğukluğu çöker üzerime
odamın duvarları yosun tutmuş .

baharda değil , hep hazanlarda yaşarım

hatırımda canlanan her anı için,
hatırladığım her cümlen için.
pişman olur tozu dumana katarım..
tek bir sitem dökülmez dudağımdan, sana dair...

koşarak gidilmeyen ateş mi kaldı
sen halen ateşe yürümekten söz edersin
yanmak nedir bilir misin
alev alev yanmak...
tenle değil, canla yanmak

durulan her istasyonda
yine seni karşılarım
gizli aşkların mahfillerinde
eliyle koymuş gibi seni sobeliyerek

kitaptan bazı sayfalar kopmuş
bazı satırlar silinmiş
silinmiş satırlarda neler yazılmış
kimin ismi aşk idiyse o gizli tutulmuş
satalım diyorum anasını
baş köşeye ne konulduysa kapışan kapışana

ne diye aşk kelimelere sığdırılmaya çalışılıyor
aşk dediğin kelimelerle anlatılır mı hiç
kelimeler aşktır çünkü, bizzat kendisidir aşkın.

devamını yine ben anlatırım
benim hecelerimle kelimelerimle
mutluluğu, hasreti, dostluğu,
senin aşkını yaşamakmış benim kaderim
hayatımın gülen yüzü, gönül eşim.

redfer

İlyas Kaplan

Sanma ki sevmekten vazgeçiyorum

her gece seriyorum önüme
her şeyi, her gece...
bir ince hesaplaşma, sanırsın kan davası.
hangi hesabı kapatayım desem çıkıyorsun ortaya...
kolaysa üstünü karala. yırtıp at kolaysa.
gözlerim neden çiseleyip duruyorlar sanki,
bırakılsa, hıçkırığa hıçkırığa defalarca ağlarım.

sana has, sana nazır suskunluklar filizlendi bende
geceye, en çok da sana benzeyen yağmurlar yağıp duruyor
ses tellerin kadar titrek rüzgarlar içimi titretiyor
hayallerimle sokak aralarında saklambaç oynuyorum
çizgilere basmadan yürümeyi beceremedim

öyle bir anda aklına esse, arasan beni bu gece
yalan söyleyen de
yetmedi yalanlar söyleyen de
dinlerdim ya...hah işte aynı öyle, öyle bir anda...
günahsa da tüm vebali boynuma...

doğru vakitte çıkaramadım güneşe sevdami
güneş almayan odalara hapsedilmeliymişim meğer zamanı
aşk geldi, ardı sıra her türlü maraz
tadını çıkaramadım bu sevginin
aşk deyip çıktım yola,
bir aşka varamadım yollarım

her harf, her ünlem her heyhat
sana çıkacak yollara götürüyor beni...
dolanmış dilime bir şarkı,
yüreğim bir başka. yüreğim yangın yeri.
alevler kalbimin uçlarını istilada
yanmaktan nefes almaya fırsat bulamıyorum.

senin kokunu alıyorum
bir yaprağın damarları kadar,
bir yaprağın damarları gibi,
bir yaprağın damarlarınca...

ama bu son depremdi. enkazdı
minik bir kıvılcımdı, büyüdü.
alev ki ne alev
öyle bir tufan ki içimdeki,
sele verdim, tek kürek çektiğim salımı

sanma sevmekten vazgeçiyorum
ben vazgeçmiyorum inadım inat
kendimi öldüresiye meftun edeceğim şafaklara,
müdavimin olacağım ...

hatırımnda canlanan her anı için,

hatırladığım her cümle için.
pişman olur tozu dumana katarım..
tek bir sitem dökülmez dudağımdan, sana dair...

dikdörtgen bir mermerin soğukluğu çöker üzerime
odamın duvarları yosun tutmuş .
baharda değil , hep hazanlarda yaşarım

koşarak gidilmeyen ateş mi kaldı
sen halen ateşe yürümekten söz edersin
yanmak nedir bilir misin
alev alev yanmak...
tenle değil, canla yanmak

durulan her istasyonda
yine seni karşılarım
gizli aşkların mahfillerinde
eliyle koymuş gibi seni sobeliyerek

kitaptan bazı sayfalar kopmuş
bazı satırlar silinmiş
silinmiş satırlarda neler yazılmış
kimin ismi aşk idiyse o gizli tutulmuş
satalım diyorum anasını
baş köşeye ne konulduysa kapışan kapışana

ne diye aşk kelimelere sığdırılmaya çalışılıyor
aşk dediğin kelimelerle anlatılır mı hiç
kelimeler aşktır çünkü, bizzat kendisidir aşkın.

devamını yine ben anlatırım
benim hecelerimle kelimelerimle
mutluluğu, hasreti, dostluğu,
senin aşkını yaşamakmış benim kaderim
hayatımın gülen yüzü, gönül eşim.

redfer

İlyas Kaplan

Sardunya mavisi buğular

gökyüzü ninniler fısıldıyor şimdi
uykuya kanmak , uyuduğunu unutmak vaktidir şimdi
adresi benim olmayan desenli rüyalara giriyorum
ritimli nabızların en ince hummasına gidiyorum

rüyalar baharlar büyütüyor
susunluğu mayalıyor ruh
adanmış İodoslar ağlıyor biçim biçim sahillerde
bir damlaya gizlenen ummanlara gidiyorum

sözün fayda etmediği en kritik yerlere
sesin cevap vermediği en heyecanlı anlara
tüm garları, istasyonları cebime koyup
içinden gri renkleri çalınmış zamanlara gidiyorum

her düşünüş bir diriliş her yıldız bir kurtuluş
sessizlik en kılcal damarlara eriyip akıyor
gecenin ucuna vuran kutsal imsaklara gidiyorum

en ziyade beyazdan alevleniyor ümidin sırrı
kırış topraklara yığınlarca yağmurlar dökülüyor
sardunya mavisi buğular taşıyan tana gidiyorum

uykuyu uyutmak vaktidir şimdi
içinde mahpus olunan zarı yırtmak vaktidir şimdi
düşüşleri, kalkışları yeniden yaşamak vaktidir şimdi
günü ağarmayan diyarlara gidiyorum

redfer

İlyas Kaplan

Sarhoş düşüncelere müptela

hüznün henüz taze
canını yakıyor hicranın
düştüğü yerde yangınlar yükseliyor şimdi

hislerini anlatamıyorsun diye
sokağını değiştirmek istiyorsun
evini barkını terk edip gitmek istiyorsun
ısrarla...

heyecanla aşkını haykırmak istiyorsun
coşkuyla üzerine yürüyorlar
yağmur yağıyor yeşeriyor çöllerin
aynanın önünde solgun çehrene uzun uzun bakıyorsun
bir siyah beyaz resim kadar solgunsun

öfken gözlerindeki koyu kızıl renk
soğuk ellerin kadar umutların kırık
yüreğini acıtıyor acımasızca yıkılan hayallerin
ürkek bakışları loş ışıklar altında
çok uzak diyarlara sürgün edilmiş gibisin

kucağında öp kokla
mavi bir çiçek gibi okşa usulca saçlarını
aşk ateşi tavıyla yansın kalp ocağın
bütün şehirlerin arka sokakları
saklı çehrelerin gizli yüzleri
kapalı kapıları
boş...bomboş

sarhoş düşüncelere müptelasın
bir değil üç değil beş değil
vedaların hepsi şimdi sana
iki göz iki çeşme ağla

redfer

İlyas Kaplan

Sarıkamış dağlarında son türk müfrezesi

yıl 1914 aralık ayı
allahuekber dağlarında donan 78 bin şehit
ısı yer yer sıfırın altında otuz derece
çölden gelmiş türk askeri
üzerlerinde yazlık üniforma
bir yanda dondurucu soğuk
bir yanda karlar içinde dağ taş
zangır zangır titreyen , üşümüş bedenleri
yığın yığın kar kucaklamış mehmedi

vatan uğruna yiğitler zemheri kışta
afeti yaşarken dağ Allahuekber
cephede çaresiz mehmet
inleyen yer gök , semada ölüm çığlıkları
tipi ,kar ,boran ruhlar haykırıšta
rüzgarın uğultulu sesiyle delik deşik
donmuş cesetlerde acı bir tufan
kursunsuz yarasız şehit mehmet

çalgın gök , kar altında 78 bin ciğerpare
buzullar içinde mavzerleriyle nişan almışlar
tetiğe asılmak üzere amma asılamamışlar
öylesine kaskatı kesilmiş bedenleri
her düşeni karşılaşmış arşın melekleri

sarıkamış dağlarında son türk müfrezesi
amansız soğuk, açlık , acı acı feryatlar
vatan için gözünü kırpmadan şehadete yürüyenler
bayrakla dertleşen toprakla birleşen can verip devleşenler
yaradır ,borandır ,ayazdır, destandır sarıkamış
sanki yaşayan tam seksen bin kahramandır

teçhizatları yok ,yalın ayak , içleri buruk
ayaz çok sert yavaş yavaş kanları donuk
hazin hareketi acı manzarayı an an yaşarken mehmet
öylesine kaskatı kesilmiş vatan uğruna canını vererek
geçit vermeyen karlı dağları aşmaya çalışan binlercesi

rus hudut üzerinden yedi kol halinde saldırıya geçmiş
sürülmüş mehmet başı karlı dağlara
çok çetin zorluklar , acımasız kış şartları
günlerdir aç , günlerdir perişan
sanki istiklal savaşı değil ölüm kalım savaşı

kanlar donmuş bedenler buz
ne çarık var, ne çaput üşümüş eller ,ayaklar
ayaz vurdukça üç-beşi karlara düşmüş
düşüren moskofun topu ,tüfeği ,kasaturası değil
gözlere inmiş kat kat kara perde
allahüekber dağlarında
namazları kılınmadan defnedilmiş mehmetler

tipiye yenik düşmüş kader
zaman donmuş, şuur mantık susmuş
yastık buz, örtü beyaz ,şehadet uykuda saklı
bastırdıkça bastırmış kara kış , vurdukça vurmuş ayaz
tükenmiş çareler, kesilmemiş amansız feryatlar
soğğun şiddetiyle gökte yıldızlar donmuş
Ya Rab, bu ne kara bir gün ne talihsiz bir matem
dehşet sarmış her yanı karlara bürünmüş mehmet

dehşetli kış ferman vermiş zemheri hüküm kesmiş
çamların uğultusu , kar,bora ,tipi ,teçhizatlı
nefeslerdeki buğu havada buz tutmuş
mehmedin kalmamış dermanı hepsi ana kuzusu
tarihin en hazin savaşı sarıkamış destanı

bir aralık gecesi daha şiddetli soğuk daha şiddetli kış
üstelik fırtına ,üstelik yağın kar, yollar tıkanmış, çadırlar yıkık
ikmal ve iâşe hizmetleri halt getire
şuursuzca verilmiş gece taarruzu emri
kar altında öfke kusmuş buz tutan puslu gözler
üstelik hastalıklar dizanteri ,tifo, verem
soğuk bıçak gibi kesmiş on binlerce mehmedi

yüz yüze vuruşmadan kara kış düşürmüş tuzağa
aşsız katıksız ,bata çıka karda yürümüş
tenler kemikler donmuş aşılmış buz dağları
bir gazapki kar mevzileri azap kusmuş
amansız soğuk, kar duman tipi mehmetler susmuş
sesi boğuk rüzgar kurşun sıkılmış düşman gibi
göz kırpmadan,kan akmadan şehit olmuş mehmet

kar altında yatan bölük , elde tüfek beden donmuş
eller ,ayaklar donmuş ,ayaz kesmiş tenler
bedenler kara serilmiş ne kaput var nede potin
kurşun yemeden son nefeslerini vermişler

şafaklar gri gök mavi yer beyaz kefen buz
kudurmuş rüzgar ölüm çığlıkları amansız
bulutlar ızdırap vakitler çilekeş dağ taş hüznün
ağlayan mevcudat , ağlayan melekler
yara çok ağır yar çok derin
koca ordunun susmuş kaderi beyaz uykularda
yüzleri mosmor kar yığınağı altında doksan bin fidan
göge vurmuş parlayan şavk tebessümlerden

sırt sırta diz dize yan yana şüheda
ruhlarla süslü gökler sarıkamışta
gözyaşıyla ıslanmış kutsi mekanlar
nur saçmışlar arşa doğru
yüce seferleri saf saf cennete
göklere ekilmiş gencecik mehmetler

bu nasıl bir tufan aman ya Rab
ürpermiş ,irkilmiş ,sarsılmış gök ,yanmış ciğerler
ak toprağa sıra sıra mehmetler düşmüş
melekler uçuşmuş karlar uçuşmuş ruhlar uçuşmuş
beyaza bürünmüş ard arda bölük bölük
hasret tullenmiş kasvet kesilmiş sesler susmuş

sarıkamışta eller donmuş ayaklar donmuş
gecenin ayazında Mehmetler donmuş
terlememiş bıyıklardan buzlar sarkmış santim santim
karlarla yazılmış destandır sarıkamış
doksan bin fidana anadır Sarıkamış

potini delik deşik çaputu ipincecik
kardan kefenlere bürünmüş aziz şehitler
öyle bir üşümüş ki ebediyen yanmaz kefenleri
arka arkaya tabyalar adeta şehitler kenti
kar dememiş, kış dememiş soğuk dememiş geri dönmemişler
zemheride vatan uğruna Hakka yürümüşler

redfer

İlyas Kaplan

Savruk hayaller

bir volkan gibi hazır mısın
ne susmuş ne sönmüş
birbirine hem değen
hem değmeyen
dahilinde bolca isyan

güneşin izleri üzerinde yürü o vakit
bir tepenin batısına doğru
hiçbir ses olmasın
ne bir siren
ne de bir ağıt
ne de bir damar çatırtısı
içinde bir ateş körüğü inip kalsın yalnızca

hayal kırıklığının ardından alıp başını git
öfke nöbetine tutulmuş bir adam gibi
kaşları çatık
gözleri kısık
dudağında küfürler silsilesi
bildiklerini haykır uzaklara
fona oturmuş arabesk bir şarkıya inat

savruk hayaller gibi
yıkımlara sebep iğreti fırtınalara uğramışsın
ihtirasların her rengine ayrı desenler çizilmiş
müptelasın hevesin binbir çeşidine

hazır mısın soluk almadan
demden deme akıp giden çığlıklara
harfe ,sayıya sığmayan mühletsiz arzulara
biteceği ana değin ateşten tutkulara
arada bir istisna bırakmadan kıvılcımlara
devasa yangınlara duçar gibi

bütün ihtimallerinin kapısı açık
mavi bir kelebek gibi gir
bir yüreğe sevda gibi
beyaz günahların ışığını yak
küçücük bir merhaba gibi

eñ dayanılmaz duygular senin
ağır ağır eve dönerken
her şeyden önce gün batarken
zemheri soğukları düşerken ayaz gecelere
çukur sokakların hazin iniltilerine
hazır mısın
kanı damarlarına, teri tenine delice değen
içi içine, kendisi bedenine sığmayan
on yedilik bir kızın hülyası gibi

güneşin battığı saatlerde
göçen düşlerin mülteci

göğsünden damlayan sıcak buğuya
sarmaşık çiçeği kokusuna
köpük köpük akan hasretlere

göğsüne dokunan ıslak düşünceleri anlat o zaman
genzinin kuruyup yanmasından bahset
gözlerini okşayan nazara dokun
üzerine serilmiş gökyüzünü içine çek
koşagelen beyaz dalgaları
kumun sarı rengini

son kez tenini okşayan rüzgarın sesini
yüzüne değen uğultunun nefesini söze yükle
sonra dilinden dökülen kelimeleri
gün ışıklarına bırak
sıra sıra diz gök mavisine
manaya çevrilmiş hezeyanlarını
kalbinden geçen buhranları

redfer

İlyas Kaplan

Sayha

sevmeyip de ne etsek
hiç sevilmez mi
yokluğuna razı olmayan
gönlüne gönül veren
sevmeyi öğreten
eksikliğini dert edinen
sevmesiyle sevmeye değer olmuşken
seveni, sevmeyip de ne etsek

ah ...
bir fark edebilssek
damarlarımızda dolaşan heyecanlarımızı
mevsimleri hiçe sayan sıcakları
tutabilsek tek tek
alından damla damla ter olup düşenleri

gözlerimizi yumduğumuzda
yeni düşler kurduğumuzda
uzaklara daldığımızda
çokça zaman sonra uyandığımızda
arada gördüğümüz hülyaları
hatırlayabilsek
keşke...

gölgeden iki tül
sislerden iki perde
bir sayha ki tan yerinden kopup kanatlanmış
gecenin sinesinde buğuları delip geçen
her sabahın seherine kırağı gibi düşerken
ışılıtları en derine inerken
sıcak tütsüler yükselmişken
başakları altın sarısı bir renge bürünmüşken her yer
tutkulu bir aşık gibi sevebilsek
keşke

söylenmemiş gizli hikayelerden
gecelere saçılmış yıldızlardan
efsunlu bahar yağmurlarından
suyunda alevler
loş ışıklarla yoğrulmuş
tutkulu bir aşık gibi
akıp akıp gidebilsek
yıllarca içerisinden geçip gittiğimiz
yıllar önce gördüğümüz yerlerden

bir deniz kıyısında dalga olabilsek mesela
gemiler göründüğünde
sarhoş adımlarımızla yalpalasak onlara doğru
hüznü , umudu alsak yanımıza
aç kalmasın diye
duygularımızı atsak gökyüzüne

uabilsek
kendimizden geçip kızılca güneşlere
karanlığın ggsnde ryalaaşan ışılıtlara
yer yer ağaran ufuklara
soluk bir bulut içinde
bir fecrin koynunda eriyip
inebilsek ezeli sessizliğe
yağmurun uğultusu gibi

sevmekten başka seçeneğimiz kalmasa
başka şansımız olmasa
sevdaların arkasına sığınmaktan başka
kanat vurabilsek o vakit serçeler gibi
yitik şehirlere doğru
her damla suyun dört yana sindiği yerlere

cebimizde onca yıllık hasret
nefes nefes
bir yiğin ses ve kalabalık
güzel bir söz
güzel bir şiir
dağlar ağırlığınca zlem yklenebilsek

incitmemek adına
ağaçlara, çalılara, kumlara
bulutlara hal hatır sorabilsek
kendini paralarcasına
kendini ateşe atanlara
kendini ateşe attığını bilmeyenlere
bile bile kendini ateşe attığını bilenlere
gördüklerinden
bildiklerinden...

bir kağıda ismimizi yazıp nehre bırakabilsek
köpüğüne bırakabilsek geçmişin en nazlı hatıralarını
yolumuzu kesen ırmaklarla beraber
dşebilsek tek tek bir uçurumun kenarından
her yer hasret yumağına dönüşse
yıllarca beklenen bir sevgili gibi
mitler sonsuz duygular sonsuz
içimize sığmayan gözyaşları sonsuz

derken yeniden hızlanmaya başlasa dakikalar
uzak hatıraların kucağına kasatura sancıları sızsa
titrek mum ışığında okunsa isimlerimiz
baharların tutuştuğu vakitte aşk ve meşkle
söz kesilse
dil bağlansa
akıl tutulsa

Üzerimize bir kanat esintisi olsa gece

bir el dokunmuş da aniden uyanmışız gibi
göğsün en sır yerini kurutan nefes gibi
hayal ile rüyanın birbirine geçtiği vakitlerde
dünyayı bir anlığına durdurabilsek
sığınabilsek en derin sükutun sırrına

her şey serapa serinlik
serapa rüzgar
kum karası gökyüzü
alazsız, dumansız yangınlar ortasında
kavrulup dökülmüş yapraklar gibi
ciğerleri yanmış
içi korlaşmış
en koyu gecelerde
uykusuz şiirler gibi
olabilsek

ölgün şarkılar hüzzam çalsa
saatler dursa
dünya dursa

redfer

İlyas Kaplan

Sebebi sensin

sebebi sensin saçlara düşen akların
çilekeş bir yüreği perişan eden acıların sebebi sen
onca günahla kirlenmiş onca isyana rağmen
akan sıcacık gözyaşların sebebi sen

senin eserin damarlarda dolaşan her nebze kan
bir nazarla tutuşturduğun yürek yangınları senin
şafağı kızıla boyanmış ufuklar senin
kalpte büyüyen çöllerin vahası sen
sitemle demlenen hüznün yağmurları senin yüzünden

senin yüzünden ete kemiğe bürünmüş her nefes
sonsuzluğun tam ortasına tüm yıldızları düşmüş
ölümden öte sonsuz beklemler senin yüzünden
yürekte örselenen aşk ateşi senin

sana ait soğuk vadilere savrulan geceler
hafif bir meltemle tozaran kum taneleri
sana ait kurak topraklarda uçsuz bucaksız hayaller
en amansız ayazlarda en soğuk karanlıklar senin yüzünden

senden dolayı paslı bir kalbin sorgusuz sualsiz itaati
boynu bükük arzuların gönülleri okşayan aşk fısıltısı
nehirler gibi akıtılan salkım saçak gözpınarları
insafsız uçurumlara yuvarlanmak senin yüzünden

sana yönelik heyecanları tatmak bir bahar gibi
bir gelincik ürkekliğinde hep taze hep sıcacık
dört mevsim sana yönelik
bir dağın yamacında yalnız yaşamak senin yüzünden

nedeni sensin gecelere kök salan yıldızların
sevmelere müptela kalbin sancılı bekleyişi
filizlenen her aşkın alevleri senin
göğe yükselen gizli yakarışların sebebi sen

redfer

İlyas Kaplan

Secde vakti

bir fecri kazıp vakti sabaha koşan nehirlerin
gözlerinden ötelere akacaktır birikmiş zemheri suları
ne bir sacit kalmıştır hasırlarda
ne de kullara mesken olacak taze uykular
kızılca kıyametiyle tepede ışıldayıp duran aya aşk olsun

bir müberra beldenin mücella makamından
feyiz semtine girer ruhlar
adeta nurani derinliklerinde irkilir

secde vakitlerinde...

semaya açılan dua menfezlerinin rotası
zahiren bambaşka bir iklimin kollarında son bulur
elhamdülillah mertebesine şahlanır zikirlerin zindelikleri
sağanak sağanak boşalır avuçların en ortasına
inanmış yürekler bir o kadar hisli
Allah'a davet eden o şefkatli seslere aşk olsun

her nefesinde binlerce ney nağmesi gizlidir
saklı lütufların tecellileriyle tüten öyle farklı bir hava ki
ancak bu kadar imrendirici olabilir

secde vakitlerinde...

inlemiş gönüllerde bir saffet bir içtenlik
imanın altın zevkleriyle beslenmiş bir letafet
bir mürüvvet çağlar bir büyü hissedilir gibi
o anlamlı tavırlardan o şaheser endamlardan
bir kere daha bütün tazeliğiyle gökler ötesi
kevn-ü mekanlara dağılmış o ilahi pırıltılara aşk olsun

ahenk muştulayan umudu barındırır cemreleri
ne kadar kırılırsa kırılınsın yepyeni baharla uyanır
kalbin bir köşesinde sessiz sessiz uyuyan aşk-u şevk

secde vakitlerinde...

derviş uykusunda bir rüyaya dalıp çıkar yollara
aşk şarabını içip bir kuş uçar güz mevsiminden göklere
sokak lambalarından bir hatıra kalır hep geceye
vuşlat vadilerine bir çığlık yayılır yüzü koyun
ağıtlar yakılı toprağa düşen yağmur tanelerine aşk olsun

adeta büyülenir lahutiliğin erişilmez tecellileri
rikkatle öperler bir gelinciğin dudağından
bulutların çehresinden süzülür o en beyaz inci

secde vakitlerinde...

deniz üstünde secdeye kapanır sökmemiş şafaklar
bir yıldız da ne kadar izbe huy varsa ona verilmiş

o zaman kızıldeniz ikiye bölünür
örümcekler ağ örür mağarayı
o zaman ateş gül bahçesine dönüşür
rüyalara nur sıçratacak kadar gerçek efektlere aşk olsun

o zaman bir kadın çağlara bedel olur
münzevi bir hasırın kucağında çileyi cennet gösterirken
ebedi vuslat ile asalete nikahlanır Meryem

bir secde vaktinde...

ulvi nağmeler fısıldanır secdelerin kulağına
yükselip heyecanların gök kubbesine şevk dolar
ledünni bir anın ötelerdeki haz denizine ermiş
hülyalara akan güzellikte mevsimler tomurcuklaşır
bir ışık tufanı doğuran bu nurlu gecelere aşk olsun

patlamış bir ışık şelalesi halinde kıvılcımlar saçar
hemen her yerde her mekanda derin bir büyü
rengarenk uhrevi ışıklar süzülür semalardan

bir secde vaktinde...

müşahit bekleyen revh-u reyhan yüreklerin
duygularına kase kase ilahi şerbetler içirilir
ruhun sonsuzluk iştियakı insan arasında bir perde
fecrin aydınlığına kadar her yerde ışıkla tülленir
her an bekanın ayrı bir boyutuyla tanışirlar
bir susamışlık içinde o cennet iklimlerine aşk olsun

bir kuşluk vakti açılmıştır gayrı hançeresi göğümün
hayaller arasında düş kovalamaktan yorgun düşüp
akseder istikbalin en hoş ikramı ışık huzmeleri

bir secde vakti...

redfer

İlyas Kaplan

Seher Yürüyüşleri

ey yıkık bentlerinden taşra akan hayallerim
ey eski resimlerde yıllanmış hatıralar
ey gurbet yollarında yağı biten kandillerim

damla damla aydınlatıyorsunuz şimdi hazin yüzlü geceleri
başı dik yükselirken birer birer
göge doğru uzanıp
buram buram yükselen ulvi bir nida ile
okşuyorsunuz göğün saçlarını

alabildiğince maviliklerde uçuşuyor
pupa yelken
çoban ateşlerine koşuyor zifiri karanlık
baygın gecelerin öte yakasında

sıtmalı arzular vuruyor udun tellerine
rüyalarımı siyah hüznler düşüyor
bir damlada denizce çağlıyor hasretim
deniz ki ateşlere sürgün
sancılar ki eflatun düşüncelere mahkum

tutsak olmuş zamanların can evine
dalga dalga sürükleniyorum
uyuyan düşlerimi getiriyorlar uzaklardan
sonsuz hürriyete uçuşan kar taneleri

her gece göğü sessizce dolaşiyor
dağların yamacından yıldızlar milyonlarca kez
tanıdıklara selam gönderiyor
rengini damarından alan çiçekler aşkına
nasuh ahitlerden sonra

ruhum
karanlığın bağına düşüyor
şebnem avuçlarında rüzgarın esintileri
salınıyor geceler boyu

yağmurların yağmadığı yalancı iklimlerden
sıla akşamlarına davet ediliyorum
bir zamanlar bacaları tüten evlere
yalancı ırmaklar misali sokaklara akmaktayım

göğü deliyor en tanıdık sesler
silkiniyor gece en koyu yorgunluklardan
ahlara gark oluyor sokaklar

ey gönülde ki yanan ateş
alev körükleyen rüzgar
ey vaktin melalini büyüten sine
gecelerde gizli gizli ağlayan göz
yağan karların üstünden yalınayak
dağ başlarını geçtiniz mi hiç

seher yürüyüşleriyle

sonsuzluğun sesi çınlıyor bak
çalınıyor geçmişin teneffüs zili
ecel uykusundan iniyorum
kar nefesli gündüzlere

redfer

İlyas Kaplan

Sel sebil

bitmeyen saatlere of
yine esirim, neticesiz med-cezirlere
aboneyim namütenahi sessizliğe
hiç vakit geçmiyor

buz parçası gibi dağılım ,darmadağınık
ruhumda hüküm süren acı sulardan alırım zehrimi
dalarım zifiri karanlık hayallere
düşlerim zincirlediğim rotasız gemilerle uzakları

sarsıntılı bir asma köprüde yürümeye zorlanırım adeta
fark edilemeyecek kadar küçük sarsıntılarla
ay dünyanın çevresinde dönerken
bir ayda bende döner

çığlıklar duyarım
her an bir yerlerde kıyametler kopuyor olmalı
ezelden ebede akıp gidiyor her şey
rabbani bir armağan
yepyeni gezegenler yepyeni cennet ve cehennem

en sevdiğim ninnilerin koynunda uyurken
gölgeme içimin voltajından enerji vererek
açarım sonsuzluğun kilidini
öncesinde yaşadıklarım ve sonrasında yaşayacaklarım adına
soranlara tek kelime söylüyorum la edri

önümde yol düz olsa da, bu sefer dik çıkıyorum
bir fatiha boyu yol almış,
derunumda ki gezegenlerde, bir menzile varmış gibi
tüm darbeler her cepheden bana hücum ediyor
bir kelebeğin kanat çırpmasına benzer
kölesiyim özgürlüğün

zindan yüreğimde ,bir de cellat mevcut
ölüme götürüyor ıslak kirpiklerimden süzülen damlaları
günahlarımı döktüğüm ayuçlarımda gül rengi sevdaların
bu kadar anlamsız olacağını bilemezdim
azabını çektğim

uçsuz bucaksız hayaller kurarım
geceler boyu uykusuz
tutsaklıktan kurtulup arınmak için
anlatırım kendimi,kendime
gitmeden önce yolcular gibi

redfer

İlyas Kaplan

Semazen

şuası baştan başa nur,
can nurunun
bilahare faslında maceranın her türlüşü
can kafesinde sevda çilesinin bin bir çeşidi

ruh kavuran ateşine atılırım
yokluğa karışan şulesi gibi endamsız

telepatiler kurarım ötelere
ufkumun beyazlığına ışıklar düşer
irkilir ruhumun deruniliği
delişmen ziyaları avuçlarımda

bir pervane gibi
kanatlarımı yakarak onun peşine düşerim

meftunum muhayyeline ilham perilerinin
cezb ile şahlanan rüzgarım artık
ekmeğimi bölüşüp sevinciyle şad olurum
kaç kez onunla hemhal olup dertleşirim

neyzenin sesi bir gül bahçesinden
çağıldayan nameleri akar düşlerime

ferahlık hissinin o eşsiz zevkini
letafetini kalbime nakşederim
sırf bana mahsus nurani bir zevk
bir safa hali saffet yüklü

gönül huşuyla ihsan mertebesinde
huzur istikametinde dönerim

redfer

İlyas Kaplan

Sen giderken sönüktü ışıklar

güneşin kızılca damarlarından
sana doğru akan
yazdan kalma ateşti

kalbim ateşlere duçar
nasıl başlamışsak işte öyle
yazgıya vurulan tek bir mühürdü her şey

ne kadar da hızlı zaman
mesafeler ne kadar da yakın
arzular ne kadar da umarsız
hayaller yaşanılmayacak kadar silik
oysa yarınlar bariz
her zerresi yeşil mor pembe dökülüyor üzerimize

ardında kendine has başıboş mevsimler bırakırken
ne kadar aykırı ne kadar çelimsiz
ne kadar izbe huy varsa bana verilmiş
ne kadar yalnızlık çilesi varsa
bana ait

büyük bir belaya uğramış hurufatın içindeyim
ortaya koyduğum her çabanın mahiyeti bir sır
bir bahanem yok zamanın bu uçuk boyutuna

bende ayyuka çıkmış
çalınan saatlerin ayazları
hüzün sokağına yağmur yağarken
sen giderken sönüktü sokak lambasının ışıkları

redfer

İlyas Kaplan

Sen kelebeklere vurgunken

umutlarım çarmıha gerili yüreğimden kopmuş
bir hüznün vardiyasında bahtımı karşılar yalnızlık
düşerim menzilsiz yollara
her fecir vakti

kırılmış işte neyleyim sabrımın asma kilidi
bir rüzgarın peşi sıra savrulurum
sadece Rab'bin bilebileceği bir mekanın mahalline
kavrulmuş bahar çiçeği gibi yanar içim
öfkelerim alev alev

Bir kızılca kıyamet ki cehennem ateşli
Günahları da katıp önüne yutar tüm hayallerimi

zinciri kopuk pişmanlıklar yok, keşkeler asla
tüm duygularım zihnim kadar karmaşık
gözlerimin her dokunduğu yerde
kara büyülerle düğümlenmiş nice intihar çığlıkları
adını ölüm koymuşlar

dökülüp saçılan gecelerde
cühela saatlerin zulmüne uğrarım
hepten bezirganlaşır ayaza tutulmuş ruhum
kabuslu rüyaların sahrasına dökülür
yalesinden tutulmuş atlar misali ,
suya inmiş gibi

bir ıhlamur masalına tutulmuş
mevsimi olmayan zamanlarda
herkesin kullanmadığı duyguları, ırgat olarak yüklenirim
su gibi aziz ekmek gibi kutsal bilirim sırrını
o sonsuz göklere salıverilen beyaz güvercinlerin

bana cennet misali yarınlar vaat edilir
sen kelebeklere vurgunken

redfer

İlyas Kaplan

Sen kokulu taş kaldırımlar

sen gizli sırları bilmezsin...
yüzlercesinin yüzü yırtık
yüzlercesi suçsuz, günahsız
esir olmuş
toprakla karışık ,kaskatı
kupkuru...

ebediyen kör ,ebediyen köle
ebediyen tutsak
seninle olmayan canı ölü farz et
yokluğunda
ay, güneşi...
caddeleri sokakları...
istanbulu

taş ayazı geceler
dakikalar saatlerin arasında sıkışmış
geçmeyen zaman değil ,sensin
dönmeyen yelkovan - akrep değil...sensin
dakikalarca,saniyelerce
içimde sen
sen kokulu taş kaldırımlar.

çırağımın aydınlığı sensin
yürürüm ... günlerce, gecelerce,
gözlerinin ta içine içine
beyaz bir ölüm gibi
sessiz...

redfer

İlyas Kaplan

Sen Şu gamlı gönlümün yegane tabibi

salat-ü selamların en güzeli sana efendim
sensizlik girdabına kapılmışım mecalsizim
sana sensizliğin acısını anlatmak isterdim
sana boğazıma düğümlenen hıçkırıklarla
anlatmak isterdim sensizliği
kalbimin derinliklerinden gelen kıpırtıları
o mahcup mutlulukları

aşkınla yangınlara gark olan bir kalbim var
kalbimden başka neyim var ki
hasret gözyaşlarıyla ıslanacak
sana sunulacak sana layık olacak

altından nur saçan güneş sensin
sensin karanlık gecede gümüşten hilalin muhteşem beyzası
sensin susuz çöllerde yağmur bulutlarının billur damlası
sensin uhrevi duyguların en anlamlı hülyası
sensin dünyada görülecek rüyaların en müstesnası

sensin Şu gamlı gönlümün yegane tabibi
sensin sevda iklimlerimin en güzel mevsimi
sensin ahir baharımın cennet kokan çiçeği
sensin zerre zerre ışık salan göğümün bedri
sensin karanlık semalarımın parlayan yıldızı

o mübarek elini öpme arzusu depreşir içimde günden güne
sensizlikten muzdarip bu gönülden esirgeme o ilacı
ne olur firuze bulutlarınla ışıllı ışıllı
mucizeler serpiştir yüreğime
ummanlara bedel fırtınalar kopar içimde

senin ayağının izinde asumanlar mecnunlar gibi gezer
isminin zikriyle vecd haline dönüşür semahlar
serpilir hüznün çiylerinin her katresi ruhumun toprağına
umutlarım dermansız hüznümler büyütür o vakit
alemlerin yaratılış sırrı düşlerime kenetlenir

o vakit
yalnızlığımın geçmeyen zamanlarına saklanır günahlarım
ateşlerle korlaşır bahtsız pervanelere dönüşür ahvalim
deli divane aşk yorgunu en kuytulara savrulurum
kapkara dehlizlere kilitlenir en uykusuz gecelerim
amansız sancılar saplanır sineme apansız
şafağın ilkinde dek hançerlenir göğsüm

o vakit
mekke akşamlarına benzer gösümde üşür her şey
zemheri soğuklarından beter nemlenir gözlerim
meşkinde gözyaşlarım yanaklarıma düşer
ruhuma bin kelam bin fikir indirir cibrilin gölgesi
secde yerime ışığı , rengi yansır burak bineğinin
fecre dek saf saf inzal olur Kur'an mucizesi

göl bahçesinin güller şahına hasreti misali
ayrılık korkusu yanık gönlüme gam ateşi düşürür
ne olur nurunla gel gönül bağımı değiştir
senin varlığına duyduğum harareti söndür
hoş getir ...sefalar getir hu ile gel
kevser bulutlarından bir nebze yağ sineme

salat-ü selamların en güzeli sana efendim

redfer

İlyas Kaplan

Sen unutursun

bu cehennem sığağında
sen unutursun, ben de yeni baştan anlatırım
zaten başka bir şey kalmaz aklında senin

kaldırım kenarından kadınlar geçerken
hay gözüm kör olaydı da bakmaz olaydım
ne baş belası kadınsın ama biliyor musun

hıçkırık tutmuş gibi kuru kuru ağlıyordun
denize karşı güzel bir odanın kuytusunda
bütün benliğini kaplayıp taşan hayal kırıklığını
nasılda biliyordun kırk yıllık ustalıkla gizlemesini

evde oturmaktan sıkıldığın vakit
eskisi gibi peşine takıp memleketi
sabahtan geceye kadar
ellerini kollarını sallayarak
caddeden geçerken öylece
yine bakışlarında soğuk bir zafer
garipçe bir meydan okuyuş vardı

gururlu anlarında bile öfken
dişlerinin arasından bir biçimde taşıverirdi sanki
kulaklarının kenarına yürüyecek kadar
her gece bir gürültü kopması ihtimali
uykularımı en derin anlarını dağıtmaya elverişli

donuk siyah gözlerin,
hayaletler görüyormuş gibi ürkek ve yabani
etrafı pek az aydınlatan loş bir ay halesi içinde
burnunun ucundan yukarıya doğru yürüyen soğukluğu

ılık bir karanlık tarafından sarılmış
derine ve daha derine fısıldanan sözlerin
ezgisi gitgide daha yüksek bir tonda
mor bir ışık gibi
karanlığın içinde kaybolurdu

şeytani bir yaratığın hezeyanları gibi
içinde ki karanlık ruhundan
titreyerek dökülmeye devam ederdi
acayip ve derin bir büyü
ölüm fazla bir sorun olmayacaktı
parçaladığın hayallerim için

gözlerin derinliklerinde kavrayıverirdi her şey
kalbimin zeminine saplanırdı
dalga dalga vücudumu kaplardı hıçkırıklar
hafif bir küf kokusu veren cinsten
yüzyıllar boyunca kilitli kalmış bir mozole gibi

her zaman tek , hiç umut vermeyen sendin

hiçbir faninin yaklaşmaya cesaret edemediği
senin gibi soğuk bir büyüyle
lanetli bakışların son nefesini verirken
bir daha hiç bir kimse görmedi gölgelerini

bu cehennem sığağında
sen unutursun, ben de yeni baştan anlatırım
zaten başka bir şey kalmaz senden aklımda

redfer

İlyas Kaplan

Sen uyurken usulca içimde

sen kumsalda oturup uzaklara dalmışken
kaç dolunay yansır denizine
kaç melek öper seni
sen uyurken usulca içimde

en çok ben yoruldum
kalan düş kırıklıklarını temizlemekten
gökyüzüne bakarken
ıslak ıslak

kaçıncı gün bilmiyorum
kaçıncı gece kan ter içinde
kaç dalga kaç kucak dolusu özlem
kaç yıldız dizdim pencere önüne

hiç bir anlamı yok güneşin
her şey yarım
her şey parça parça
bir bütünün parçaları gibi dağınık

seni ruhumun puslu karelerinde saklarken
en acı cümleler dökülür çoğu zaman
buğulu zamanlar yaşarım

geçmişin tozlu yollarında koşuşur düşünceler
isyan fırtınaları gibi
derin bir hesaplaşma ile beraber
terk ettiğin şehirde

sensiz geçen kaçıncı şafak
kaç kızıl güneş omuzlarımda
dudaklarımdan dökülen kaç şarkının tınısı
öksüzleşen kaç duygu
çoğu kez içimde

kapıların kapandığı vakitlerde
kapanan ne çok anılar mevcut
biliyor musun ne yalnızlıklar yaşattığını
sensizlikle başlayan
sensiz biten

redfer

İlyas Kaplan

Sen ve de senden ötesiydi gece

ağır ağır batıyordu güneş
ufka sinmişti bakışların
dört bir yan kıp kırmızıydı
nar dalları zeytin ağacı
göğsü sarı kiraz kuşları
susun suydun sarmaşıktı
defne kokusuydu
bir kelime bile etmeden

büyük unutuluşlara sürgündü
her şey ...

bir kırık aşk hikayesiydi
bir kaç ıssız söz
yıldızları dökülmüş
yanıp kül olmuş bir kağıt gibiydi
susturulmuş gecenin tam ortasında

benden sana çağıldayan

yakıp yıktığın kentlere doğru
içimde kişneyip şahlanan atlıları
doludizgin koşuyorlardı
donan suya ,üşüyen göğün titreyen yıldızlara
bir ferman taşıyorlardı
gümüş yelelerinde sen

akşama kilitlenmişti vakit
bir elma düşüyordu dalından
düşüyorduk...
sen ve ben
kasım boylarınca

rüzgar hoyratça esiyordu
bulutlara bakıp ahkam kesiyordu
hava-toprak-ateş-suydu
içlerinden inen huzme-i nurdu
hale gibiydin ufku saran
kızılın boyu ötelere uzanan

bir akımdı geçen
bir kutsal enerjiydi
yedi göğünden sen fıskıran

viran bir yalnızlığa dönüşmüş
bir mevzi
bir nöbet yeri
en derinden sarsılıştı
en derinden titreyiş...

sonsuzca bir zafer

sonsuzca bir hezimetti...
bir savaş meydanıydı
sen ve de senden ötesiydi gece

redfer

İlyas Kaplan

Senden kalan bir sevdaya ait

avuç içlerim nasır tutmuş
bağrımda bir yaranın tınısı
sen mehcür, ben hicrine düşmüşüm
sen olmasan eksik kalır geçmişim
oysa senin yolunda ne kar ne rüzgarlar kalmış
uğultun azalmış, fırtınan zedelenmiş
şehidim...

unutulmayacak sancılara sabit zaman
güneş, yıldızlar, dünya bir aynada gölge
sadece görüntün gerçek
sırlanmış bir camda mesafeler
senden kalan bir sevdaya ait
şehidim...

mehmetmiş ismin ...
soğuk bir kış vakti düştün toprağa
ruhun sonsuzluğa doğru yükseldi
en son kalpler sustu
güneş sustu
can damarda, ruh bedende sustu

puslu aynanın içinde bir resimsin şimdi
yeşiller içinde bir cennet çiçeği
rengini gizlesem kokunu saklayamam
avaz keser dört bir yan
kanat sesleri yanık ağıtlara karışık
yağmurun rengi ateşlere
her şey geçmişten bir hatıra

vurdular buğday başaklarını, gelincikleri
serçeleri ...güvercinleri
çocukların gülüşlerini vurdular
kör ideolojiler
sapkın hayaller
vicdansız kalpler
vurdular seni

tetiğe dokunulmaya görsün
ışığın iki yakası birden açılır
koyu mavi bulutlardan hararet sızar
kalın duvarlar, çifte pencereler yetmez
dışarıdan gelir sesin
kar fırtınası başlarken

kül rengi bir sabaha uyanırım..
boğaza bakarım... boğaz sisli

sandallar denizin üstünde...
hayalet gemiler bulutların içinde
usul usul gelir
kül rengi bir ölüm
renksiz ve kokusuz

öyle sessizim ki
karanlığa karışsam kimselerin ruhu duymayacak
bütün kibleleri şaşarak öyle döndüm sana yüzümü
puşulam yok
sağım sen, solum sen.
dört cihet senle dolu
cehennemle cennette orada
burası uhut burası çanakkale
senin yüzün de hilal
senin yüzünde yıldız

gece şehre yağan yağmur var
suyun suya karışması var
o yağmazsa acıya katlanılmaz olanı var
sese ses vermesi var
rüzgarın önünde savrula savrula
yıldırımla, şimşekle, gök gürültüsüyle
yer ile gökleri birleştireni var
göz pınarına düşeni, yanaktan süzüleni
kana tere karışanı var
cennet hatırası kılanı var

boydan boya kırılmış bir aynadır artık kalbim
yerlere düşmüş bin parçaya bölünmüş
sonbahar yaprakları gibi bir bir dökülüyorum
gökten yağın yetmiyor
yıldız ayazı bir tek gece de bitmiyor
bitmiyor harenlenmiş hayaller
isyan, çılgılık, cinnet, tekbir, kurşun sesi
olduğu yere diz üstü düşmüş
sonra boylu boyunca
bakışlar kaldırılmış göklere

göçtünüz, menzile vardı her biriniz...
Allah yolunda, vatan, millet, bayrak yolunda
kutlu bir göçtü sizin ki
can teslim ettiniz kutlu nesillere
ey üzerinden tabutlar taşınan şehir
gün gelir sokakların da terk edilir bak
bir temmuz gecesi sonsuza değin

sonra geleceğimizi düşünüyorum, düşünüyorum
zıpkın gibi gençlerimizi
aşkla bağlı olduğumuz toprağımızı...

gözümüzden yaşlar döküle döküle,
yüreğimiz kanaya kanaya,
kalbimiz kırıla kırıla...
umut her şeydir şu hayatta
umut sensin
şehidim

redfer

İlyas Kaplan

Senden sonrası muamma

dizlerimde açık duran bir kitap
okuyorum saatin vuruşunu
bu minvalde
bir yarış kronometresi
garip bir sessizlik çöküyor ortalığa
seninle yaşananlar hüküm sürüyor
bir zirveyi
başka bir zirve takip ediyor
içimi eziyor bazı şeyler
biraz fazla
biraz abartılı

oysa isyanla mühürlü biten her kelime
yarına postalanmış bir umut mektubu
kimsenin bilmediği uçsuz bucaksız diyarlara.
gecelerden gündüzlerden büyütülen her arzu
sensizliklerden var edilen her hayal gücü
sinemde bir demir yığını
kor yanık ve kızgın dövülüyor

pare pare olmuş ciğerimin iklimi
bir anı mahzeni
bulutlu gözlerinden
ıslak saçlarından süzülen damlalar
yıllardır dökülüyor şiirlerime
boş caddeler
issiz sokaklar
efkarla savrulan düşler
biraz dargın
biraz hüzünlü

issiz vadilerime sisler çöküyor
karlı dağlarımın üzerine puslu bulutlar
çöl akşamlarıma kızılca ateşler çalınıyor
delice esiyor seherlerimin rüzgarları
yosun tutuyor ırmaklarımın çığılı
zihnim okyanuslar kadar çalkantılı
gönlümü meşgul eden her ne varsa

bir yandan sen
bir yanda tüm meşgaleler
bir yanda hisler temayüller
bir fırça darbesiyle
tek bir temasla
sıfırdan bir dokunuşla
yeni bir kimliğe bürünüyor
bir fark ediş süresi kadar çabuk
bir bakış eylemi kadar tesirli

odamın camına vuruyor yağmur damlacıkları
ağzımın ucunda dumana benzer şeyler
sureti gözükmeyen kocaman hayaller

bakışlarım her köşede
seni görüyorum o sıcacık gülümsemele
elimi uzatsam dokunacak gibi
aynı nefesi bin defa alırcasına
baş başa kaldığımız anlarda
dergahının muti müridi oluyorum

ayrıcalıklı yok oluşlar yaşıyorum
ıslak kaldırımlarda saklı tuttuğum günahlar
yerle yeksan
en sesli nidalar savuruyorum
önce gölgelerim bir bir gidiyor
tahayyüllerimin silsilesi peşi sıra
kayıp kıtalara doğru

mermer heykeller kadar sükunlar yüklüyüm
serkeş bir telkinle avunurken
yeni bir tekamülün yeni bir evresinde
bir yandan da cebelleştığım hayat
bir yanda yalnızlık
sensiz ikametgahımda
öfke dilimleri
isyan segmentleri
senden sonrası muamma

redfer

İlyas Kaplan

Seneler gelip geçti

içime taze bir bahar gibi giren
köyler, kasabalar, kentler tanıyorum
yüreğime serilen dağların kekik kokularını
üstüme sinen kır çiçeklerini

dolar gözlerim
dalıp giderim uzaklara
dağ başı, dere tepe ,kar, yağmur
sabah ,akşam
yıllarca
dağıttığım hayallere

batmaya dönen güneşi
doğmaya meyilli sabahı
ekilen tohumun yeşermesi
toprağı, göğü , yağmuru, kuşu
hiçbir zaman bitmeyecek memleketimin

leyladan, şirinden, züleyhadan
hiçbir şey kalmadı
ne geldiler
ne hasretleri bitti
dilim,dilim
parçalara bölünüp
karayel rüzgarlarıyla savrulduklar
serbest, uyak ,aruz, hece
redif, kafiyelerden
seneler gelip geçti

kar beyaz yüreğim
nerede şimdi
o deniz gibi köpüren insan
ne fırtına ,ne rüzgar nede lodolarım kaldı
yaşlandıkça daha da duygusallaştım
son demde
son perdede

sevinçle dolu
kısık sesli
saçları karmakarışık
dudaklarında hep bir gülümseyiş
orta yaşlı bir adam oldum
torunlarım oyuncak isteyip
tutar ellerimden
biri sağa, biri sola çekiştirip
dondurmacıya götürürler

ışıklar yandığında sokakta
akşam ezanı okunur
camiye huzura çıkarım
azalır

susar
ağrılarım

bir yanda romatizma, şeker
birde yüksek tansiyon ve kalp
hayat işte
bugünde aldım maaşımı
bilmem ömür yetecek mi
bir dahakine

derinden yaralandığım sevdalardan
hasretlerine dayanamayıp ağladığım günlerden
başucunda oturup gözyaşı döktüğüm
vakitleri anlatıyorum
kelimelere çingirak ve ziller takarak

zihinsel tasavvurlarla
akıl ve tefekkür boyutuyla yaşadığım dünya üzerinde
sükun ve hareketin nihai noktalarını
doğup batan güneş ve ayı
solan çiçekleri,
yaşlanan hayattan bahsediyorum

asıl önemlisi okuyorum
boş zamanlarımda
sabah akşam odamda
sık sık mukaddes kitabı
sayfa sayfa
cüz cüz

mesaiye yetişememe korkusu
trafik keşmekeşi
her gün her saat kavga ve gürültülerde yok
ne o loş ışıklar kaldı
nede sabahın erken vakitleri
yarım saat, on dakika beş saniye geç kalmalar
telaşlar, heyecanlar, koşuşturmalar
amir memur kışırmaları da yok

yürüyorum, yavaş adımlarla sessizce
yalınayak toprağa basarak
dağların ardına güneşin kızılığına
dağ bayır gezip tozup
hayaller kuruyorum eskisi gibi
akabinde ince sızılar nüksediyor

dalgasız denizler kadar durgunum
yarım asırdan çok asude bir ömrü geride bırakan
milletine hizmetkar
ülkesine aşık
falan feşmekan
emekli bir devlet memuruyum işte

redfer

İlyas Kaplan

Seni üzen bir başkası değil aslında

şimdi seni ağlatan kişi
daha önce yüzünü en çok gülümsetendi
en güzel hayalleri birlikte kurduğun kişi

bizler aslında
içimizi acıtan kişilere aşık oluyoruz
yüreğimize en çok kim dokunacaksa
gidip onu buluyor
onu seviyoruz

çünkü sen
onu hiç hak etmediğin kadar çok sevdin
hepsi bu
insanı en çok üzen
en çok sevdikleri olur çoğu kez
günlerdir uyuyamamanın nedeni
bir zamanlar birlikte huzurla uyuduğun kişidir.

bütün hayallerini yıkan
bir zamanlar en güzel hayalleri birlikte kurduğun kişidir.
seni üzen bir başkası değil aslında
sana en çok zarar veren
içinde büyüüttüğün sevginin kendisidir.

çok fazla değer verdiğimiz için
sevdiklerimizi
çok çabuk kaybediyoruz

usulca adı silinmiş hatıralardan
bir çığ damlası kadar yorgun
her nefes nereye varacağını düşünmeden
her gün vuruluyoruz
sen nereden bilebilirsin
ölmenin bu kadar kolay olduğunu
sevmeyi bilmeden
başkasını sevmeyi nereden bilebilirsin

bizler aslında acıya aşık oluyoruz
canımızı en çok kim yakacaksa
gidip onu seviyoruz

redfer

İlyas Kaplan

Seni yaşamaya mecburum anda

içimde bir ateş bir ateş ki
yanıyor, yakıyor
kıvılcımlar saçıyor üzerime
her zerrem sessiz ilticalar da Anda

yürüyor gecenin koyu karanlığı pencerelerden
zeytin karası gözlerinden
mevsim mevsim
kar beyaz çığlıklar dökülüyor
kentin puslu sokaklarına
ışıkların söndüğü vakitlerde
içimdeki alevler aydınlatıyor geceyi
nereye adım atsam hep sana rastlıyorum Anda

efsunlu gecelerde düşlere karışıyor sağanaklar
öyle bir güneş tutulması ki
her dakikası
buzdan aynalarda sevgileri vuruyor en ince yerinden
içine çekiyor beni
zifiri zindanlar yaşıyorum Anda

ateş böcekleriyle örülü gece
sana sunulmuş bahar çiçekleri
damarlarımda dolaşan kan gibi sana esirim
mavilerin boşluğuna uzanıp masallar anlatsa bana evvel
bir sevda masalından bir aşk meleği
alevleri yağmalanmış eski zamanlardan
seni bana getirse Anda

bir yaz mevsimi
yanıyor kızılca gökler
yanıyor umutlarım hayallerim
geçiyorum içimde ki taş duvarlardan
elimi uzatsam sanki dokunacağım senin kaderine
senin kadar sevemesem de seni
seni yaşamaya mecburum Anda

redfer

İlyas Kaplan

Senin olmadığın zamanlarda

bir sen varsın
bana yakın
bende cehennem
bende hasret

seninle konuşacak
sana sadık kalacak duygularım var
en muhtemel seçeneklerden müterekkib
en çok da tecellilerle bezenmiş
bir rehber kadar yön gösterici
aşk peydah eden o duygularda
sen varsın hep

sözden şuur boyutuna geçiş halinde
senden müteşekkil
senle iç içe
sana yakın
bütün kaygılardan uzak
bir bilinçlenme hali bu
ufuklar ötesi
hasretin olduğu yerde
aynaların sırrında sen varsın hep

ruhuma sunulan tüm güzellikler senin
irademin tek kılavuzu sen
kah düşerek
kah yükselerek
bu bahtiyarlığın sona ermesine sadece saatler varken
ne sen
ne de ben bilebilirdik
gecenin bu serinliğinde yenilenen bunca ümitleri

sessiz niyetler kalbimde canlanır
göz yamaçlarından akar yürek sularım
sensiz olmuyor
bir fırsata ver
vakitleri yeniden düzenleyelim
içselleştirelim derunumuzu
yeniden bir mana kazansın sevdamız
gönüllerimiz kemale ersin

seninle aramda farklı bir başkalık var
bu başkalık ateşle suyun arasında ki gibi
bahçedeki kameriyede yosun tutmuş anılar gibi
fotoğraf albümlerindeki o masum gülüşün
teselli verir bana
uzletinden uzak
ülfetinden yakın

üstü yıldız dolu bir hatıra defterindesin
hep aklımdasın
hiç unutmadım

satırlarına tek tek göz atarken
harflerin fısıltısını işittim sana dair
sensizliğin yayılmış her sayfasına
inceden inceye
yazılanların hepsi
senden kalanlardan ibaret

saatlerin en şiddetli vurduğu anda
görülmez oluşun gibi
uyanırken derin uykulardan
bir hicranla burkulurken yüreğim
bir ben bilirim seni
ne kadar şaşkınlık doluyum oysa
ne çok mahcubiyet içindeyim
ne söylendiysem senin üstüne
hep sana adanmış ne bildiysem
aşkım
kalbim
mutluluğum

bir gece daha geçti üzerimden
hep senin adını besteledim
senin olmadığı zamanlarda
yolunu gözleyen hisler besledim
uçsuz bucaksız
ruhumun tüm mıntıkasında nice maceralar yaşadım
hep sana ait
arzularım yağmalandı bir bir
nüzul ettiğinde
dün gece

redfer

İlyas Kaplan

Sensin

ey ilahım, beni terbiye edip yetiştiren sensin,
benim bütün varlığımı veren
bütün muratlarımı verecek olan
ey ibadet ve kulluk etmek borcum bulunan mabudum
rabbim, tek sığınağım, penahım sensin

ey akıl melekelerinin, insanlık güçlerinin haliki
dilediğine mülk verip şah yapan,
dilediğini de padişah iken tahtan indirip atan,
dilediğini aziz, dilediğini zelil etmek kudretine haiz
melikler meliki, padişahlar padişahı, hükümdarlar hükümdarı sensin

ey canlarımızın minnet saydığı tek mabut
sonsuz kudretinle kara topraktan
karanlık maddeden tan gibi parlayan duygulu insanlar yetiştiren
apaçık bilgilerle süsleyip lütuf ve terbiye eden
bizleri tavırdan tavıra, halden hale kemale erdiren sensin

ey hakkı haksızdan, hakikati hayalden ayıran,
nankörlüğü şükürden fark edecek vicdanlar veren
nefislerde nice hikmetler gizleyen
ümitlerin, arzuların, hacetlerin, dileklerin tek sahibi sensin

ey gülen yüzlerin neye güldüğünü
ağlayan gözlerin neye ağladığını,
çırpınan kalplerin ne ile tatmin edileceğini,
neye gönül verip neye dayanılacağını,
neye sığınmak, neye tapmak lazım geldiğini bilen sensin

ey her varlığa tecelli eden,
zahir,batın vicdanları saran,
nimetlerinde ki ebedi zevki tattıran
uğrunda can vermeyi canlara minnet kılan
selim kalpli insanların sahibi ,insan ruhunun mürebbiyi sensin

ey ilahi nizamların banisi
şeytanın şerrini ,dokuz kudretinde nefsin de şerrini yaratan
nüfuz ve saldırılarından korunmak için kulluk safında bizleri dizdiren
rahmet kapısından mertebelerin en yükseğine çıkartan
miraçta en külli tecellilere mazhar kılan sensin

ey vesveselerin her türlüşünü insan ruhuna tahsis eden
insanların şerefini artıran,yaratılmışların en şerefliyi yapan
birer isim ile isim vererek alemi bize tanıtan
katındaki açık ve gizli nimetlerden ihsan eden lütuf sahibi
her mertebesinde gönüllere tecelli eden tasarruf sahibi sensin

ey başkası kendisine muhtaç, kendisi başkasından zengin olan
yükseklik ve azameti akıllarımızı şaşkın ve hayrette bırakan
yalnızca ibadete layık olan , yalnızca tapılacak tek ilah
hükümdarların hükümdarı her şikayet ve sığınmanın son mercii
ezelden bekaya her şeyden azade ve ihtiyaçsız olan sensin

ey küçük büyük, gelmiş, geçmiş ve geleceğin hakimi
kulluğu bizlere en mukaddes görev bildiren
muhabbet ve rızayı en yüksek maksat edindiren
şevk ile, sevgiliye ümmet olma onurunu bahşeden
en derin sevgi, en yüksek hürmet ile ibadete layık
gönüllerimizi doyulmaz ebedi vuslat aşkıyla titreten sensin

ey güzellerde ,daha yüksek güzellik neşesini uyandıran
her temiz sevgide bir güzellik anı yaratan
yüreklere çatlatan, akılları dehşete düşüren, sersemleştiren
her acı korkuda bir celal cilvesi gösteren
ilahlık saltanatı şeriksiz olarak kendisine mahsus bulunan sensin

ey salihlerin dostu ve onların habibi
bizler hayatsız yer, cansız madde, ölü toprak iken
bizleri hükmüyle hayat verip insan yapan
cezalar ve mükafatlar vermek üzere ilahi huzuruna döndürecek olan sensin
muhakkak ki kurtuluş ve büyük zafer senden

düşüncelerim zihnimin çınlamaları arasında parça parça
bir alev dokunmuş gibi kalbim belli belirsiz kasılıp seğirmekte
hafifçe titriyor, tecelli istermiş gibi diri ve canlı
vuslat duygusunu gidermeye yetmiyor bu dilekler
belleğimin en gizli yerine onları kaydedip üstünü titizlikte örtüyorum

gecenin gizemi içimde, gururlu ve uysal, tutsak ve ürkek
bir insan yüreğini burkacak kadar nahif
eriyip bitmek için delice bir dürtü son haddine gelmiş
dilim susmuş artık, kalbim ve ruhum konuşuyor şimdi
dindirilmesi imkansız bir susuzlukla özlerim seni

redfer

İlyas Kaplan

Sensizliğin hükmü yok bende

senle aramda
kaç günbatımı yaşandı

mart soğuğuyla her yanı ıslanmış
yıldızları seçiyorum tek tek geceden
rüzgar o kadar serin
toprak o kadar sıcak
derken barut kokusu ter kokusu
gece sus pus
boşluğa düşmüş duyguların
binlercesine hayır
her ihtimaline hayır

dikenler çiziyor tenimi
yara bere içinde düşüncelerim
efkarımın karanlığı sen kokulu
oysa şimdi bütün uçurumlar sen dolu
sen kadar gerçek
yüreğimde yanan
ruhumu kaplayan
binlerce ses
binlerce nefes

sensizliğin hükmü yok bende
uzun gecelere kayıtlı
miladı da yok
ne çok manasızlık taşıyor adın

parça parça gönül
iyice alevlenmiş içinde ki ateş
geride bıraktığın yollar o denli sarp ve yokuş
eriyen kar kadar
sigara külü kadar
senden geriye ölü anılar kalmış

senden vesveseler öyle bir girmiş ki kanıma
şöyle bir silkelensem huzura ereceğim
her derin sessizlik
her sensiz suskunluk
her defasında seni fısıldar kulağıma
sonra haykırırım dilimin ucunda dönüp duran seni
söyle hangi gurbetin kadınısın şimdi
bu aşk derinliğinde
tirşe mavi yansımaların hangi dip dalgalarısın

dirilten uyandıran coşturan iksir senmişsin meğer
rüzgarla dokunan kahırla gelen senmişsin meğer
avuçlarımda sakladığım
bir yağmur damlası gibi usulca akıp giden
tenime değen nisan sıcaklığı senmişsin meğer

aşk çeken biri var içimde

enkazdan ibaret milim milim parçalanmış
hangi çağrı bu kadar sen yüklü
hangi arzu bu kadar sen dolu
yasak hevesler sarmış bütün benliğimi
yasağı çiğneyecek ne gücüm var
ne de bir gram mecalim

lakin kapıda gözlerim
sanki hiçbir şey olmamış gibi seni beklerim
ne kalbime ne efkarıma söz geçirmem mümkün
yürürüm altından geçtiğimiz ağaç gölgelerin
dolambaçlı yollarında

yüreğimde nice esinti
yollar çiçek tozlarıyla yüklü
uçuyorlar düşlerimin sokağında
kent sokakları aydınlanıyor birden
bir ikinci vakti
ellerim tütsülenmiş
yapraklar düşerken nihayet
dökülenlerin peşinden izlerim seni
yüzlerce defa
şiddetle üflediğim sigara dumanlarında

bir kere düştün mü zihnimin bir köşesine
havayı saran kar bulutu gibi
içerisinde ne yapacağına karar veremeden geçer zaman
yok işte
duyguların sınırı hacmi muhtevası yok

gözlerimden sebiller akar
rüzgarlar eser başımın üstünde
saatler yarılır ortasından
uzak diyarlara yürür giderim sana doğru
başım önüme eğik
sen olsan da olmasan da

redfer

İlyas Kaplan

Sensizlikten sonra

Şaşırmiş bir yolcu gibiyim
İçimde yıkılan hayallerim

Yine resmin elimde yine bir kağıtta ayrıntılar
Hayal senden ibaret
Yine şarkın çalınıyor bu gece

Sözlerine kandı kalbim
onun için bu hikaye
Sevda rüzgarları barındırıyor yalnızlık mevsimleri
Zamansız muhaveresine dalan gözlerim suçlu

Bu ummanın her kıyısı birazdan ıslanacak
Rotasız bulutlarda sırsıklam yıldırımlar
Parıltıları deşifre ediyor gizli saklı sırları
Çoğu zaman sen değil gönlümdeki misalin

Henüz çözemedim şifrelenen gizini
Korkularımın ardında yorgun ruhumun izi
Cehennemine doğru adım adım
Israrla unut artık diyorlar

Ne feryadımı duyan var nede yanım da sen
Düşmanımın kalesinde nöbet tutuyorum
Kaçınıcı kez nöbetteyim vardiyasını bilmediğim
Binlerce düşmanın hücumuna uğrar dururum

redfer

İlyas Kaplan

Serabından kervanlar göçtü

gam içinde, keder içinde
bela yağmurları gökten yağarken
hiçe dökülüp gitmek varken
bir denizi ummanda
fena fillah bulmak gerek

gene bir tañ düşer gönlüme
yeniden doğar şuurumun ışığı
kalbimde bir pıhtı büyür de büyür
sonra çözülüp kana karışır
kanımda dolaşır ince bir zehir
bir tenden bir tene
bir candan bir cana
bir seyru sülûke girmek gerek

batınıma açılır bir kapı
can ,canan, sevencan orada
bir damla kandan müteşekkil
her zerresinde bir kara sevda
her katresinde dalgalanıp çırpınır
bütün tecelli denizleri
bütün aşk fırtınaları
bir seyru fillah bulmak gerek

ben gönlümü ona verdim
ilk ve son olana yöneldim
ufki boyutlarım çizildi
serabından kervanlar göçtü
baştan aşağı aşkla doldum
ben aşkıyı ayan gördüm
hayal rüya neme gerek

yürek sevdaya gark olunca
ne benim ki var ne de onun
onun ki onun, benim ki benim.
her aşk bir kez yaşanır
onun ki onun, benim ki onun
bitmeyen aşklar çile çektirir
her şeyden vazgeçerim
her şey onun bende onun
ölmeden önce ölmek gerek

redfer

İlyas Kaplan

Serin heceler

bir ömür boyu hasreti çekilen memleket Türkiye
aha şuracıkta koca bir sükunet kütlesi
sevgisi kalbe emanet uğruna canlar feda
bir nefeslik sigara kadar hükmi yok onsuz yaşamının

lacivert gökler altında daracık sokaklar
her şey toz, toprak, güneş ve çöl rengine
buğday sarısı üzerine düşen un ufak bir yeşil
dehlizlere, tünellere dönüşerek uzayıp gidiyor
her demet ışık şelalesi toprağa gömülüyor
loş derinlere acılı bir hatıra bırakarak

dışarıda yağmur taşlara vurdukça ses veriyor su
görünüyor ayna diye sonsuzluğun perdesi
toprağa düşüyor sağanak sağanak
gölgelenmeden ibaret çok tuhaf bir hayat
yalın ayak sırrında aynanın

gecenin kalbine doğru yürüyor vakit
her masumun eşsiz çığılı olacak seslerden
uzadıkça uzayan nefeslerden
sonsuz zamanlar bir hayatın adı
ümede gök olmuş sözlerle teselli arıyorum
dudaklardan dökülen serin hecelerden
tene dokunuyor cennet kokulu baharlar

ölüm kadar yalnız
çok yabancı, çok farklı bir dünyanın eşliğindeyim öylesine
bir damla yaş içimi silip süpürerek süzülürken
kan yürek acısından pompalanıyor
her soğuk da, açlık da, yorgunluk da kurşun gibi
tartsan dünya terazisine sığmaz yaralar
halli mahşer gününe kalmış hesaplardan

taş gibi, odun gibi şuarsuz bir şey
bunalmalar, daralmalar, dalmalar içindeyim...
seyredenlerle yananlar arasındaki mesafe kadar
fanusun yüzeyinde küçük zihin parçacıkları...

birbirine değen değene, perde perde sesler
açık pencereden yankılanan rüzgarın esintisi
ılık bir his şırıltısıyla ruhumdaki bilmeceyi çözüyor
adım adım yedi kat göğün tüm katmanlarında dolaşarak
yedi sayısı içinde sayısızca var olan sırrı

idrak burcu ince çizgilerle karışık
aklın ucu bir ulvi mahkumiyetin pençesinde
öyle bir sır ki memleketim ,beynimin ufuklarında
zuhura gelen her merhalesinde bir güneş
her hareketin, her hamlenin biricik şafağında
yeni bir iç devrimin heyecanı yaşanıyor

mesele vecd, mesele aşk, mesele sevmek

redfer

İlyas Kaplan

Sessizliğin göğsünde büyütülür sevdalar

en sarp dağdır gönül ,yokuşları
susandır ,ter dökülür
sessizliğin göğsünde büyütülür sevdalar
yakarışların tenhasında ezeli sancıları
nefeslerinde suskun bir isyan yürüyüşü

güneşin ışığı ufuktan doğacak bir gün
yıldızların ululuk burcunda parlayacak
nurlarıyla aydınlanacak yüzler,
yüzlerden yükselecek gülümseyişler
sevince parlayan ışıklar vuracak göklere

kalplerde sorular var yakıp kavuran
yalnızlıklar içinde geceleyen benliği aşma derdinde
hangi zırh gelirse gelsin önüne, delip geçer,
o kadar derinden ve sessiz
o kadar gizli ve saklı

unutulmuşluğun puslu kuytularında varlığa hasret
umut demekten şakındığımız o kutlu muradın, o kudsi arzuları
hiç duyamayacağımız fısıltıları fısıldanır ruhlarımıza

biz kalplerimizde çöller büyütürken,
çaresizdir ölüm ,
derinden derine uzun vadeli bir karşı koyma, direnme .

bir ruh ki gönül seyranı olsun sırrı
ulvi iradenin ete kemiğe büründüğü,
çamuru insana dönüştüren
toprağı en güzel kıvamla kıvamlayan

imanın yeniden canlandığı bedenler kıpır kıpır
sonsuz ve sınırsız rahmet vahaları yeşertirken
böylesi kutsallığın beslediği direnç duygusu .
ezeli tebessüm meyvesinin tadı olarak müjdelenir
ebedi teselli ,varlık ağacının kederli köklerine

zaman denilen şey bir ömrün değil bir yüreğin sesi
bir kader değil bir sancı suretinde
her biri ayrı heyecanlar ve ayrı hummaların sadefinden
öylesine zor öylesine çetrefilli

göğsümde sürüp giden bu savaş, zaman üstü
düşünce dağınıklıktan yağma edilircesine sıyrıldığı .
her yönelişte, içime kıpır kıpır sokuluveren darlanmalar
sinsice seslenen çekişmeler yeni bir harbin, yeni cephesi
kavgaları ,taze çarpışmaları ,yeni bir hevesin siperleri

keskin karanlığın suskunluğunu yastık yaptım başıma
göğünden indirilen yağmurlarla
yokluktan teselli emecek artık kalp sızılarım.
yabanlık kirlerinden, karanlık lekelerinden temizledikleri hesaplaşma yeri

toplanıp da can havliyle saldırdıkları duvar dibi

vicdanların uyuttuğu hikayelerle derin uykulara dalarım
fena ocağının kadim közlerini yeniden alazlar nefesim
düŖen ışığın yoğunluğuna tahammül edemediğinden belki
solgun nabzım cehenneminde debelenir

alnımı öpen eşsiz yakınlığın geçmesinden korktuğum için
yüreğimde an an taşıdığım var ediliş mahcubiyetini
saklamak istediğinden gökyüzünde ki melekler
manevi ödüllere kavuşma sevincim ,
aşk ü şevke dönüşür

redfer

İlyas Kaplan

Sessizliğin mevsimi gelmiş

sessizliğin mevsimi gelmiş
derdine düşsün gece
sussun şafak sağanağı
perveriş içinde gönül

yağmurmuş meğer yağan
bahar rüyası hatırına

soylu öfkenin zaferi yazılırmış böylece
düşler yetimmiş
hasretin yaktığı hayaller öksüz
kıvrımından sonsuzluğa maviler taşınmış
soluksuz uykulara giriveren rüyaymış
çok sarp bir yolmuş meğer

gece görülen bir hayalmiş
bir yanda sesler
bir yandan parıltılar
göklerde bambaşka yıldızlar varmış
bambaşka gök ışıkları

görüntülerin sureti yokmuş şimdi
kaç yıl önce
güzel vakitler yaşanmış
sonra...
peşinden gitmişler birer birer
semaya akseden renklerle
dört bir yana yankıyan ahenklerle

ölüm uykusuna yatmış iklimlerden
soğuk gölgeler düşmüş
sürüklenmişler
çıt bile işitilmiyormuş

ufkun son haddinde akşam kıvama ermeden
çehreler giyinip karanlığa yürümüş
uzayıp gitmiş saatler
kaybolmuş sonsuzlukta

başkaca ışıklara fener olmak için
gün ile aydınlanmış nurlanmış vakit
akıp gitmiş zaman
bir anda yırtılmış ritüeller
tuz buz olurmuş teamüller
perdeden sızan ışıklar

sessizliğin mevsimi gelmiş
derdine düşsün gece
sussun şafak sağanağı
perveriş içinde gönül

redfer

İlyas Kaplan

Sevda

madem ki sinemde kalan bir yaradır sevda
orada hiç dinmeyen ıstırap vardır
her sızısı bir azabın imhasında perişan
her katresi ilk kalp yangınında mevcut

boyun büker ayyaş hezeyanlar
peşi sıra pembe düşlerimin sarhoşluğu
rast bir şarkının eşliğinde
çalınan her nağmeyle melodiler azade
sonrası derbederliğim firak akşamlarında

gamzesinde mahfuz yokluğa benzer sessizlik
yirmi dört saat nasıl geçer kodesin de
hayaller hazan diyarına sürgün
hazların imtiyazından arınma geceleri
henüz daha cezası yazılmadı bu mahkumiyetin
daha yıllarca aç susuz çekeceğim sefaletini

yoksa ruhunun şafağında mı mabet
çıktıkça unutulur geride bırakılan acılar
busesiyle geceler derin
günahlara sapkın kayıp mabedin
yolları sarp ve dik

redfer

İlyas Kaplan

Sevda renkli mevsimler

yağmur yağardı şehre bir kuşluk vakti
bahar kokulu çilekeş yolculuklar birikirdi yokluğunda,
kimsenin duymadığı, kimsenin görmediği,
kimsenin bilmediği
çiçeklerine sevda renkli mevsimlerin konuştuğu
kayboluşların derinliğine yürüyerek

duygularım çok yüksek seviyede
her şeyden daha güzel
senin hüznüme dökünen sensizliğin
yoksul bir düşün izinde yol almak sanki sana
ellerimde, ayaklarımda beliren izleri
en az kalp yarası kadar

ne kadar tanıdık , ne kadar aşına
yelkovanın nefesinde eşkiya dakikalar
durmadan tuzak örüyorlar saatlere bu yüzden
bir dilek tutarım içim de ki sana
aynada kendi gözlerimin içine bakarak,
kendimle başbaşa kaldığın yerde
yüzleşirim düşüncelerimle ,
her şeyi gören seninle

yüreğime yusufları düşüren son bakışsın
alacasında ayrılıkların gezindiği gecelerden

redfer

İlyas Kaplan

Sevdalar bittikten sonra

Sevdalar bittikten sonra
Mecnun misali leyla timsali
Ruhlarda canlanan bir vuslattır aşk

Sonsuz bahara erişir bu yolların menzili
Ruhani çizgisinde sırlarım can çekişir
Işıyla aydınlanır göğsümün derinlikleri
Kimi zaman gece kimi zaman gündüz

Rüzgar nefesiyle kalbime üflemede
Mübarek diyarların mistik kokan sevgisini
Asla şiddetli değil içimdeki hasretlik ateşinden
Yangınların içine yürürüm, alevler bana vız gelir
Halil'i yakmamış beni mi yakacaklar

Güneşin dokunuşuyla cana dönüşür heyecanlarım
Zihnimin patikalarından umutlara göçer gider
Göğsüme eser durur engin sabrıyla aşk
Arzular zirveye ulaştınca bu gönül ummanında

redfer

İlyas Kaplan

Sevdalara davetliyim

yangın var...
kıvılcımlar her tarafa sirayet ediyor
dünyayı saracak ateş, yakacak alevlenecek
birazdan kabuslar içinde geçecek zaman
birbirine girift hisler, garip ihtimaller
sabahı bekliyorum, güneşi bekliyorum.
hem ortalık aydınlansın, hem de ruhum...

bu yangın,
evleri yıkayacak, ocakları söndürecek, ortalığı kül edecek,
yeryüzü bir enkaz yığını haline gelecek
bu enkazın tam ortasından yeni, taze
canlı güneşler doğacak...
doğacak güneşin ilk lambaları
kurtuluş güneşi Nemrut Dağının tepelerinden
altın sırmalı tellerini yeryüzüne yaymak üzere

hala çok uzun bir yol üzerindeyim
yeni ufuklara doğru yürüyorum mütamadiyen
yüreğimdeler asla tükenmemiş
hiç bitmeyen, sürekli bir heyecan içinde
kutlu sevdalara davetliyim

öyle heybetli bir sevda ki..
kanatlanmış meleklerle benziyor
bir sır keşfetmiş sanki
ruhum yüce bir kuvvetin tesirinde
tepeden tırnağa kadar
eriyorum , harap oluyorum...

yumruklarım özlemlere kilitlenmiş,
yüreğim gayri ihtiyari ateşler içinde
kesif bir hüzün anı bu
istisnasız herkesin yaşadığı

tövbe etmeliyim...
ruhumda volkanlar köpürüyor
istifhamlara düğümleniyor
hangi tahsil, hangi bilgi, hangi görgü ile bunları çözeceğim
acizim, acz içindeyim
bir hakikat ışığına o kadar muhtacım ki

saklanması güç bütün mukaddesler benim elimde
her biri benim gözlerimde
bir heyecan dalgasına tutulmuş bütün günahlar
onlar benim ayağımın altında

rutubetli, küflü , sefil saatler... nerede
nerede batan güneş,
bir yandan uykusuzluk, bir yandan keyifsizlik,
bir yandan gerilen sinirler
ölü gibiyim kendinde değil..

gün doğmadan bakalım neler doğacak...
kutlu sevdalara davetliyim.

redfer

İlyas Kaplan

Sevgiler renk renk

yıldız olur umutlar
her gece tutkularımın içini aydınlatır
issiz ve perişan en kuytu köşelerini

ismi konmamış korkular büyütürüm
nice heyecanlara sürüklenir dileklerim
düşlerime küçük gelir zaman
her şey anlamsız
her şey ayrılıktan yana

semanın ışıkları küsünce
teveccüh görür arzularım
henüz sevgiler renk renk
henüz tazeyken

yeni bir yar için
sabırla beklerim
ufuklardan doğacak günü

sadece sevdanın ıstırabı güzel
acısını ben çekerim
zehrini ben içerim
her daim pususuna ben düşerim
vurulurum tutuklanır sürgün yerim

redfer

İlyas Kaplan

Sevgili kızım

Sevgili kızım

Gözyaşlarının sıcaklığıyla gönlünü Rabbine aç
Kalp bir cehennem kadar hararetli
Pişmanlık duygusuyla için için yanar
Ardından af dile
Yapılan hatalar anca böyle temizlenir
Sevmek sevilme ne güzel
Bir nur gibi aydınlatır en zifiri karanlıkları
Allah'la barış içinde yaşadığın zaman
Cenneti yaşarsın bu dünyada
Kendine yapacağın en büyük kötülük
Aklın ile kalbin arasına nifak sokmaktır
Sükunetle düşün rahatlıkla karar ver
Usta bir süvari gibi sakin ol
Ancak sevgi dolu kalpler
Allah'a daha yakındır

Sevgili kızım

Üzüntüleri bir kağıt parçası gibi buruşturup çöpe at
Ne yana bakarsan bak Allah oradadır
Her insan ruhunun derinliklerinde gizemler gizlidir
Sözlerin zarafet ile dolu olsun
Konuşurken tatlı söyle
Düşünceni düzelt her şey düzelir
İbadetlerine olanca dikkat göster
İmanın en kıymetli eseridir
İman ancak ibadetlerle daimdir
He an onu kalbinde zinde tutman gerekir
İşte o zaman adeta manevi bir zırha dönüşür
İşte o zaman seni koruyan Rabbin olur

Sevgili kızım

En yakın sırdaşın seccaden
En yakın dostun namazın olsun
Yüce Mevla'ya takdim edilmeye layık hediye
Bütün iyiliklerin menşei
İlahi nurun tecelligahı
Saf ve berrak bir kalptir
Dürüstlük bir işin yapılışındadır
Her iş güzeldir onu yaparken
Yeter ki gönlünden bir şeyler kat
Allah aşk ile yapılan işleri sever
En büyük ihanet kendi kendini aldatmaktır

Sevgili kızım

Her sabah yeni bir dünya başlar
Farkında olabilmek yaşamının ilk adımdır
Farkına varılamayan yok demektir

Vicdanın ışığın olsun
Kalbin lütfedilen her merhamet tecellisini
Berrak bir ayna gibi yansıtacaktır
Ruhunun derinliklerinde bulunan masumiyeti
Fitratında ki temizliği muhafaza et
Bir başkası ancak
Sen izin verdiğin takdirde seni incitebilir

Sevgili kızım

Hiçbir kimseyi basit önemsiz görme
Her insanın bir varlık nedeni vardır
Dostlarına bir gün düşmanın olacakmış gibi
Düşmanlarına bir gün
Dostun olacakmış gibi davran
Güzellik tevazuda zarafet sadeliktedir
Gözü yerde olanın gönlü asumana çıkar
Kendini keşfet yeniden
Basiret ve feraset sahibi ol
Görünenin ötesine bir idrak ile bak
En zor en karmaşık meseleler
İnce bir zeka ile çözülür
Yoksa kuru bir akıl ve mantıkla değil

Sevgili kızım

Konuşurken alçak sesle konuş
Bilgisizliğin şifası sormaktır
Her meselenin anahtarı kendi içindedir
Kayıtsız şartsız Allah'a teslim ol
Salih ve sadıklarla beraber ol
Güzel ahlak sahibi ol
Daha çok şükret
Allah'tan gelen her şeyin bir hikmeti vardır
Allah kimseye taşıyamayacağı yükü vermez
Kalbine doğan samimi hisler
Allah'ın kalplere lütfettiği nurdur
Nefsinin gururundan sıyrılıp
Allah'ın nuruyla bakanlardan ol

Sevgili kızım

Tebessüm içini ısıtır insanın
Onda yüceltici mutluluk verici bir ışık vardır
Her şey küçük başlangıçlarla olur
Irmaklar nehirler barajlar da
Birleşen su damlaları değil mi
Vaktinde gösterilmeyen bir sabrın
Dünya tarafı acı ahiret tarafı hüsrandır
Sabır saadetin anahtarı
Kur'an ahlakının merkezidir
Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir

Gerçeği insanların ölçüsü ile değil
İnsanları gerçeğin ölçüsü ile tanı
Allah'ın rızasına kavuşanlar
Sabrın acılarını sineye çekenlerdir

Sevgili kızım

Sana bir kötülük yapıldığında
Verebileceğin en güzel karşılık unutmaktır
Ham düşüncelerden kurtulup kemale er
Gönül zenginliği ile elindekine kanaat et
Başkasının elindekine tenezzül etme
Böylece fani hazların cazibesi son bulur
Elinde var olanı ondan mahrum olana ikram et
Cömertlik imandan gelen bir merhamettir
Dünya hayatı bir rüyadan ibarettir
Ardında bırakacağın en belirgin iz
Allah rızasıyla yapacağın iştir
En sıkıntılı anlarında imdadına yetişir
Allah korkusu
Rabbimizin kullarına nihayetsiz muhabbetidir
Bu yüzden Allah zikredildiğinde
Büyük bir haşyetle ürperir kalpler

Sevgili kızım

Beyaz gelinliğinin içinde
Üzerinde taşıdığın elbisen kadar saf ve temizdin
Genç kızlık rüyalarından sıyrılman gerektiğini
sakın unutma
Evlilik sonu olmayan bir fedakarlık demektir
Yolun ve geleceğin açık olsun
Gecelerin ayın on dürdü gibi parlak
Günlerin cennet bahçelerinin şebnemlerine dönüşsün
Gözyaşların billur denizlerinden inci tanelerine benzesin
Mutluluk gönül sarayında zümrütlerden taht kursun
Biliyor musun
Seni ne çok sevdiğimi bir türlü söyleyemedim

Sevgili kızım

Artık kocaman kız oldun ama hala büyüyorsun
Hem de öyle güzel büyüyorsun ki
Sana baktıkça şükrediyorum
Gözlerinde geleceği görüyorum
Önünde upuzun bir hayat var
Hüzünü de sevinci de doya doya yaşayacaksın
İçinde binlerce seçeneğin olduğu bir hayatı
Vicdanının gösterdiği yoldan ayrılma sakın
Asla acziyet gösterme
Hayatın met ve cezirleri vardır unutma
Gerçek saadet

Başa gelenleri itirazsız kabullenmekte yatar
Rızkına şükürden asla vazgeçme
Sabahın ilk ışıklarında aç güvercinler gibi
Akşamları tok dönen kuşlar gibi ol
Kata nankörlerden olma

Sevgili kızım

Bunca yıl nasıl bu kadar çabuk geçti
En büyük pişmanlık
Yapmak isteyip de yapamadıkların olacak
Daima kendini iç gözünle gözetle
En gizli sırlarını sezer gönül gözün
Birde ilahi müşahede altında hisset kendini
Sahip olduğun inanç şuurunun kuvvetini bil
Siyah ve beyaz saçların ne farkı var
Lakin arzulara mağlup olursa aklın
Gençlikte bir ihtiyarlıkta
Büüklük Hak ile beraber olmaktan geçer
O zaman hayatın sırrına erişir insan
Yalnız kaldığında beni göremesen de
Önce Allah sonra ben
Dualarımla koruyacağım seni
Seni kuşatan tüm kötülüklerden

Sevgili kızım

Sen benim biricik kızsın
Kulağında bir fısıltı duyarsan eğer
seni sevdiğimi söylüyorumdur
Babalar kızlarını daha çok severler
Sakın babanın ağlamadığını düşünme
Tek göz yaşı göremezsin
Bil ki İçten içe yanıyor dur yüreği
Her yağmur yağdığı zaman
Baban senin gidişine ağlıyordu
Her zaman bu yürek seninle atacak
Sen hala gözümde ilk doğduğun anki kızsın
Doğduğun gün sevincimi kimseler bilemedi
İşte bir tek babalar sever kızlarını bile bile
İyi ki varsın gül yüzlü güzel kızım
Sakın unutma ben hep senin yanında olacağım
Biliyor musun
Seni ne çok sevdiğimi hala söyleyemedim

Sevgili kızım

Meleğim
Ne çabuk büyüdün
Her geçen sabah
Ama çok yıllar sonrası
Umarım mutlu bir ömrün olur

Yanıldığını fark ettiğinde
Değersiz bulacaksın aynadaki suretini
Hayat o kadar çok deneyecek ki seni
Her defasında ağır bedellerden
Bir mucize kalacak içinde
Büyük hatalara düşme bu kocaman bataklıkta
Kirlenme
Bir kere yüreğini kirletme
Parçalanan yüreğinin çığlığında
Daha bir sıkı gönlündeki sevgi meşalesine sarıl
Aydınlık günler elbette yakın
Sevgi açısından başka bir acı duyması yüreğin

Sevgili kızım

Seni bıraktığımızı sanma
Bu bir bayrak yarışı
Şimdi sen devralacaksın bayrağı
Sen öğrettin bize hayatı yaşamayı
Allaha binlerce şükür ediyorum
Yüreğim de büyüyen çiçeğimsin
Allah seni nazarlardan korusun
Şu günlerdeki yokluğun geçmek bilmiyor
Anne olduğunda anlayacaksın
Kendini çaresiz hissettiğin zamanlar da olacak
İşte her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi
Zaman aynı hızla akıp gidiyor
Bir babanın gurur duyabileceği en iyi güzelliği
Melek gibisin beyazlar içinde
Yaşatıyorsun
Git baban kızıyla gurur duysun
Gözyaşlarını da katma bu hüznüme
Haydi git bir ömür boyu mutlu ol
Seni çok seviyorum.....

redfer

İlyas Kaplan

Sevgiye vurgun

yorgun düşünceleri sildim hafızamdan
her günü bir tespih tanesi gibi zikrederek
yıldız topladım gecelerden

iki tel saçım birbirine değsin ve yağsın üzerime yağmurlar
gökkuşağı renkleri düşsün üstüme ,bir bedende iki yürek gibi
bir ılık tebessüm belki, belki bir sıcak nefes gibi
ne kara sevdalar yaşamıştım oysa

renkli çiçeklerle cennete bezenmiş her yer
kulağıma uzaktan bir şeyler fısıldar hep
hasretimi söndürür bir kevser esintisi
zümrüt köşklerde beni uyutur
hayat bir nefestir oysa
bıçak gibi keskin, hançer gibi öldürücü

yağmurlu kuşluklarda görülen hasret rüyaları
her sabah alınma nisan damlası gibi vurur
bir can olur, yürür saklanan hüznümlere
zemherilere kavuşturan bir adım öncesin de
kanatlanır bir kelebek gibi oysa

karanlıklardan yıldızları avuçlayıp gönlüme serpiştirirken
gecenin beşiğinde özlem şarkıları bestelerim
her sesin ,her ahenginin sebebi benim
kalabalıkların orta yerinde, yalnızlığının en ucunda,
gün değer en tenha kıyılara oysa

dağılmış gözyaşları ağıtlar yazdığında odalarda
evvel zaman içinden masallar anlatsın bana sevgili
aşkın kör kurşunu girdiği vakit yüreğime
alevleriyle yağmalanmış kalbim ,yansın ardı sıra
karakışlar altında kalmış zambaklar gibi
ve aşktan yorgun ve sevgiye vurgun oysa

redfer

İlyas Kaplan

Sevimli bir dağ köyüneyim

küllenirken bile güzellikten taviz vermek istemeyen yanımız var
geçmişten günümüze taşımayı arzu ettiğimiz
nesnelere mi ,yoksa duygular mı
geçmişin sıcaklığı mı
gizemli ve esrarengizliği mi
bizi cezbeden bilemiyorum

hem geziyor hem fotoğraf çekiyorum
ilk olarak dağ köylerinden başladığımı söyleyebilirim
gördüklerimi, hissettiklerimi
ya fotoğraflamalıydım
ya da yazmalı
ikisini bir arada yapmayı tercih ettim
çok güzel heyecanlar yaşadım
kaç kez mutluluğu

yemyeşil bir ırmağın ikiye böldüğü
nice aşkların yaşandığı
gri kayaların arasında sevimli bir dağ köyüneyim
son bir kaç yıldır
insanların yeni rotaları burası
öyle şaşırtıcı
öyle acayip
öyle enteresan
hemen hemen her karenin bir hikayesi var

yedi bin beş yüz yıl önceli
anadolunun belki de en güzel yeri
tarih boyunca çok sayıda kültürlere kucak açmış
dut ağaçları arasına serpiştirilmiş
kale ile yeşilirmak arasında
geniş saçaklı
ahşap süslemeli, cumbalı,
kırmı çatılı evleri
ağaçlıklı, taş döşeli yolları
çıkılmaz, dar sokakları

sabahın ilk saatlerinde
krater gölü karşılıyor insanı
küçük bir akarsuyun etrafında yıkıntılarla oluşmuş
doğal bir set gölü
kayın, sarıçam, sedir ve kestane ağaçları
bir gerdanlık gibi sarıyor etrafı
yeni yeni yükselen güneş
ağaçlar gölgesini duru suya yansıtıyor
neden aynalı göl denildiği daha iyi anlaşılıyor
şimdi.

hiçbir göle benzemiyor
sade,pak,tertemiz ,masmavi
temennim böyle bakir kalır

güney kıyısı sarp ve dik
doğa aşığı iseniz buraya hayran kalırsınız
ayrılmak istemezsiniz
kesinlikle

müziğin duygusuyla gezinirken
her yanda su sesi
ruh etkileniyor
bir bakıma terapi
bir yanda suyun sesi
bir yanda hafiften bu toprakların müziği
bir yandan da ruhun dinleniyor

rengini hemen yanındaki yeşilirmaktan alan
görmek için saklayan muhteşem cami
çınarlar caminin avlusunu süslüyor
büyükçe bir şadırvan var bahçede
adeta huzur kokuyor ahali

ırmağın ikiye bölündüğü yerde
gri kayaların arasında sevimli yalılar
her taşı ayrı değerli bir inci kolye gibi
yıllardır orada öylece duruyorlar
olağanüstü güzellikleriyle
onları bir tepeden seyretmenin keyfini yaşıyorum
harşena dağı üzerindeki kaleden
kalede sarnıçlar
su depoları,
hamam kalıntıları
kayalara oyulmuş kaya mezarlar

bir yanda
doğanın natürel dokusunu estetikle birleştiren
insanın sadelik anlayışındaki dengeyi bozmadan
olağanüstü hislerle sanat zevkini tadıyorum
doğadan ilham veren pastel tonlarıyla
bir yanda masmavi bir göl
bir yanda yemyeşil bir vadi
peyderpey renklenen yeşilirmak
diğer yanda
insan ruhunun dinginliği

aslında bu hissin temel dayanağı
eskiye ait olana duyulan özlem
kodlarında ki sadelik, yaşanmışlık
melankolik ve nostalji barındıran sır
artık günlük hayatımızın da bir parçası
eskiyi tekrarlamak

zamanın izlerini ve seslerini koynuma hapsetmiş
sürekli bir değişimin parçası olmaya devam ediyorum
geçmişin kültürel bağlantıları ile

modern çağın fotoğraflarıyla
o denli sıkı bir ilinti kurma çabasıyla
anlamaya değer bir gayretle
kadım topraklardayım
anadolunun.

redfer

İlyas Kaplan

Seyran

munis bir adamın zihinsel azabı bu
en eski sevdaların üstü küllenir hani
kaç yüz pişmanlık gönül rotasına doğru
her zaman sağanak geçer ya hani
buluttan zerreye bir yolun yolcusu ya
hani şekerin suda erimesi gibi bir şey

felek ne gibi bir efsun yapmış ki
sinesini daraltan illet yanar alev alev
gümüş gibi saçları pırıl pırıl
son bir semah öncesi
gök kuşağı sanki renk değiştirir duyguları
sofist bir his ikliminde seyran edip

tek başına bir şehri fetheden bir kahraman gibi
çalmaya devam eder ısrarla cennetin kapısını
o derece aşkına sadık o derece aşkına tutkun
toprağına yüzünü sürmek tutkusu bu
göz ufkunda firdevs ötelere

madem ezelden kismetmiş bu yük
yalçın günahların dövdüğü zamanlar
cehennem azabından azade
bahtına eser her saba yeli
latif bir gecenin derin uykusundan sonra
ebet bir sona yönelik yolculuktan önce

tenhalara yürüyüşü sessizce
korsan gemilerinin sandıklarında saklı sırrı
yüreğinde hayallerden arta kalan kara sevdalar
rüzgar yudumlayan martı kuşları gibi
en kuytu diyarlarda sevdiklerinin sesi yankılanır
deniz fenerine benzer süzülür karanlığın çöktüğü enginlere

nisyana olan yakınlığından daha yakın
hicran vakitlerinde özlemleri
bir cam parçası gibi umutları tuzla buz
ayazına tutulmuş bir şehrin kenar semtlerinde
hatıralarını yitirmiş ıssız bir istasyon
iki menzil arasında gizli bir berzah
çöllerden daha kuru bitkin bekleyişlerde

ilahi emre secde edercesine
müjdeler seyrüseferde epeyce uzaklarda
beyaz bir posta güvercini gibi uçmakta
yaydan çıkmış oktan daha hızlı
vuslat beklentilerinde munis bir ihtiyar

redfer

İlyas Kaplan

Sıcak bir düşün gibi

rüzgar acı eserdi gecelerce kışın
duvarlar bile nefesimizin buğusuna sokulurdu
bir dev gibi
korkardım üzerimize düşen gölgelerden
hem fırtınadan, hem karanlıktan,
hem de kardan korkardım ben

karların üzerinden yürür gidermiş soğuk
ormandaki hayvanlar da çok korkarlarmış geceleri
kimi kimseleri yokmuş
çıplakmışlar
soğuktan tiril tiril titrermiş ağaçlar da,
korkudan donup kalırlarmış
dedem masal anlatırken hep ben onları düşünürdüm
uzun uzun masallar anlatırdı dedem
türlü türlü masallar

derdi hep
bu benim nehrim bak,
bu benim göğüm
bak bu benim toprağım
benimle aynı kökten bu dağ taş
benimle aynı soydan bu kış bu karlar
mevsimler benim anamın oğlu
ağlayan rüzgarda anam

anlatırdı çoğu zaman
düşmanlarla dolu kış gecelerini
bir gün biri saldırırmış, bir gün öteki
evleri yakar, önlerine kim çıksa öldürürlermiş
aman vermezlermiş hiç kimseye
kimseye acımazmış düşman
ölüm üzerine ölüm,
kan üzerine kan
su gibi akıyormuş
geceleri sabaha kadar
bir felaket ki korkunç bir felaket
korkunç felaketlerle geçen hüzünlü yıllar

benim dedem
nice nice savaştan sağ çıkmış,
nice zaferler kazanmış
bir uctan uca doğarken güneş
şahidiymiş kaç gün ışığı.
hangi tepenin karlı doruklarına uzanan
kaç tane, kaç adet kaç göçmen kuşu
sayısız, hesapsız kaç ölümün şahidiymiş

dedemin kahramanlıklarını izlermiş güneş
bir vadinin üzerine çıkıp hayran hayran
her tarafı karlı sıradağlarla,
yeşil ormanlarla
göz alabildiğine uzanan denizde izlermiş
koyu mavi yüzeyinde beyaz dalgalar koşuşmuş
dalgalar çok uzaklardan gelirlermiş

uzun uzun masallar anlatırdı dedem
dağları, yol uzadıkça yürüyen dağları
kivrıla kıvrıla göğün tenine dokunan dağları
dökülürmüş semalarından gönül hanesine
her cismin üstüne rengarenk ışıktan gölgeleri

akarsuların ninnisiyle ruhu huzur bulurmuş dedemin
bir anne şefkatiyle okşarmış saçlarını rüzgar
başının üzerinden geçerken her sabah.
parlak köpükler, renkli çağlayanlar akıl almaz armoniler eşliğinde
ne çok heyecanlar yaşamış dedem

masal içine masal sığdırırdı dedem
topraktan fıskıran bahar kokularından bahsederdi
vadilerden denize doğru sıralanmış
ip gibi uzayıp giden ince loş ufuk çizgisinden
yerini yurdunu bırakıp yığın yığın
bin bir çeşit neşeyle
mavisinden, safranı sarısından, mor kalın yapraklara,
usulca düşen yağmur damlalarından bahsederdi

benim dedem cengaverdi
yeleleri aleve bürünmüş
ay ışığıyla tutuşturulmuş
devasa bir küheylan üzerinde
hiç kimsenin daha evvel görmediği
mavi düşlerden
nurdan bir ışığın aydınlattığı
bir başka memleketin cengaveriydi

sesi sıcak, sımsıcaktı elleri
anlattıklarının her zerresi gönülden akardı sanki
ümitler sarardı kalbimizi
fısıldardı çok eskilerin masallarını
çok müstesna duygularla dört bir yana
en sırlı zamanlara alıp götürürdü

kıpır kıpır oynayırdı kalbim
heyecanlanırdım her bir kez
çok müstesna anlar yaşatırdı dedem
sıcak, sımsıcak
bir sıcak düşünüş gibi

redfer

İlyas Kaplan

Sıgınırım

insanları yaratan insanların Rabbine
şu halimle korunmaya muhtaç benim
küçük büyük gelmiş geçmiş ve gelecek
melekutun hakimi ve daima tek sahibi
şüphesiz sanadır en mukaddes görevim
kullar safında isterim şevk ile dizilmeyi

titrer gönlüm doyulmaz ,ebedi vuslat aşkıyla
heyecanlanır bu ten vecdin her neşesiyle
her kalp atış bir celal cilvesi
cezbesi nefesleri tıkayan, yürekleri çatlatan cinsten
ilahlık saltanatı ,şeriksiz ancak sana mahsus

Kur'an' zulmetten nura götüren açık beyanıdır
ilahi ayetlerden yansıyan parıltılar ne kadar parlak
zevkleri okşayan remizler ne kadar zarif
ehlinden başkasına örtüsünü açmayan güzellik de
ne kadar incelense bir o kadar latif
şüphesiz inanan bir toplum için onda bir rahmet ve bir öğüt var

inanana Kur'an yeter geriye kalan heva-u heves
heveslerin her türlüşünden sığınırım
insanları yaratan insanların Rabbine

kendilerine nimet verdiği
gazap edilmemiş ve sapmamışların yoluna ilet bizi
umduklarına ermenin müjdesini beklerim
bizi yaşatan sensin sonra bizi öldüren

sonra bizi, kıyamet gününe toplayıp getirecek
isteğe bağlı dönüş ,tövbe ile sanadır
istiğfar da sana Ya Rahim Ya Rahman

insanları yaratan insanların Rabbine
ancak sana ibadet eder
ancak senden yardım isteriz
ne büyük zafer ne büyük kurtuluş

ey ruhunu kirletmiş kendi nefesine düşman kişi
en büyük afetin kendine ettiğin en büyük fenalık
imansızlık ,iradesizlik , kararsızlık yanlışı

asıl musibet içimdeki saklı karanlığın kötülüğüdür
sonra kalbimi de şerre sürükleyen sinsî vesvese
geri geri çekilip sinen, sinip sinip aldatan
o hannas vesveseciden Yaratana sığınırım
döne döne vesvese vermek onun huyu adeti

tüm vesveselere, yasak arzulara lanet
o dönek şeytanın şerrinden sığınırım
nefsimizin bize ne fısıldadığını bilen
insanları yaratan insanların Rabbine

gündüzleri kaybolup geceleri ortaya çıkan
bütün yıldızlara ant olsun
şeytan ademe fısıldadı
geri çekilip tekrar tekrar gelen o şeytan var ya
yüz buldukça şımarır musallat olur

adı kötüye çıkmış hayaller bırakır içime
ancak Allah andıkça geriler
o sinsi vesvesecinin şerrinden sığınırım
insanları yaratan insanların Rabbine

her veçhiyle vesvese bir kuruntunun sonucudur
Allah'ı unutanların göğüslerinde taht kurar
kalptir nefsin ilk ilgilendiği yer
oradan diğer uzuvlara hızlıca yayılır
iç ve dış duyuyla hükmeder her kese

adi hisler uyandırır ,din ve imandan çıkarır
ebedi helake sürükler maazallah
o alçak vesvesecinin şerrinden sığınırım
insanları yaratan insanların Rabbine

Allah'ım bana yetersin senden başka ilah yoktur
ecirler senden korkup günahattan korunanlara
her şeyin hükümrânlığı sana ait
beni de naim cennetinin varislerinden kıl
bana bir zikr-i cemil tahsis eyle Allah'ım

senden medet ey büyük arşın sahibi
sen affedicisin affı seversin beni affeyle
tüm şerlerden tüm günahlardan sığınırım
insanları yaratan insanların Rabbine

redfer

İlyas Kaplan

Sınırı hududu olmayan duygular

ey zakir
zikret içindekileri

hikmet pınarlarına mazhar
ademin çamurundan nasıl yoğrulduğunu
maruz kalınan meşakkatleri
incindiğin ,hüzünlendiğin vakti
taştan daha katı gülden daha narin
mahzun bir gönlün hüznünü
anlat
kırk yıl kırk gece

ey zakir
zikret içindekileri

uzletten ziyade bir ömür çileni
issiz bir dergahta riyazetini
nefsani arzulara gem vurup
vara yoğa tespih çeken derviş misali
hularla meşguliyetini
anlat
kırk yıl kırk gece

ey zakir
zikret içindekileri

her an nasıl huzur da olduğunu
serapa bir aşk okyanusuna yakın
nefes nefese müşahedeyi
kalbine zerk ettiğin
bir muştuya ulaşmanın sevincini
anlat
kırk yıl kırk gece

ey zakir
zikret içindekileri

iki vadi dolusu günahlarını
beyhude bir çaba olan pişmanlıklarını
yanı başındaki ölümü
ölmeden evvel ölenlerin ecel korkusunu
O'nun huzurunda O'nu hatırlamayı
ruhunun yaşadığı tövbe hallerini yeniden
anlat
kırk yıl kırk gece

ey zakir
zikret içindekileri

en yakınındakinden en uzağındakine kadar
sınırı hududu olmayan duygularını
yerlere ve göklere sığmayan

var edenin aşkı ile donanmış
bir et parçasından farksız
kalbinin her hücrelerini
sevgi ikliminde nasıl barındığını
anlat
kırk yıl kırk gece

ey zakir
zikret içindekileri

telaştan endişeden uzak sükunetleri
itidalini kaybetmeyen rikkatli duruşları
lütfü gibi kahrını da
sessizliğe bürünmüş şikayetsiz tavırlarını
saf yüreğinin
mahallesini şehrini ülkesini
içinde yaşadığın manevi dünyayı
anlat
kırk yıl kırk gece

“Kalpler ancak Allah'ı
zikretmekle mutmain olur”

redfer

İlyas Kaplan

Sırlar ihtiva eden buhranlarım mevcut

ve sonra senin tutkuların dalgaları durmayan bir deniz
gel gitlerin terk ettiğın sahillerde yankılanır
yüreğinden bıraktıkların bir ceset gibi

hiçbir şey öğretemez sensizliğın ne demek olduğunu
istesen de istemesen de bir kere sana tutsak
seni kalbimin en mahrem yerine götürerek
sırlar ihtiva eden buhranlarım mevcut
öyle esrarlı inkişafı var ki

ve sonra cesaretimi kıran o yüksek duvarların
hangi ferasetin hangi hayali yansımaları
tecellileri ha keza
süfli bir ruhun barındırdığı günahları

çekerim bağıma bir kez o zifiri bakışları
benim menzirim olur gözlerinde ki tebessüm
kalbime saplanan hançerlerin her biri
saklanmaya layık en güzel bir hatıra

o karanlık gözlerinin şimşek şimşek çakışı
parlayıp şakıdıkça sineme çakılır
dayanılmaz bir kuvvetle yıldırımlar sevk eder
ve ben o siyah gözlerinle vurulurum

efsun bakışlı zeytin karası gözlerin
ah ile geçen gecelerimin yegane müsebbibi
büyülü dehlizlerinde kalbim nişangah ona artık

redfer

İlyas Kaplan

Sırları kalbime kilitli

duygular kutsalıdır yüreğimin
dişimle tırnağımla ne savaşlar yaptım onlar için
zapt edilmemiş topraklarına girdim yalın kılıç
pençesine almış kıvrandırılar beni.
en sağlam kasemlerin bile üzerinden öyle zamanlar geçti
onlardan vazgeçemedim...

yıldızları düşüren, güneşi üşüten o duygular
kimi zaman baldan tatlı,
kimi zaman zehirden acıdır.
bir bakarsın yürekleri tutuşturan ateş olurlar
bir bakarsın ocakları söndüren rüzgar
düşüncelerin zincire vurulması için
dudaklara dikenli tel çekilmesi için
yüreğlerin mühürlenmesi için .

bitmemiş düşlerin aynasında solan, renkli süslerdir
karanlık vadilerden başını gizlice kaldıran güneştir
korkaktır duygular ,tuzak kurarken ışığa ,
zulası ürkek bir yürektir.

çekerken acının zincirlerini, bir yanı yalnızlıktır,
tüter duman duman... bir yanı ıssızlıktır
sessizliğin çığlığını duymaktır duygular
koskoca bir zamanın yörüngesinde geçip giden
kalbimin kilitli sırlarıdır

her hazan vaktinde, önce kuruyup gidendir
her deniz gibi kendi ufkunda yitip ,kaybolandır...
kırılan aynalarda ,hep tuz buzdur duygular
bir sızıdan mütevelli bir muammadır ..
bir gölge oluverir akşamüstü alacasına,
rengi utancından kırmızıya çalmış
bir vurgunun simgesidir duygular...

her kuyu bir yusuf için,
yasak elmalar , her gece bir masal için
her pervane bir ateş için...
bir aşk çarpıntısıdır yüreklerde duygular.

sızım sızım sızlayan sinelerin
pürtelaş iki damla gözyaşındır,
her katre alev onun yüzünden
her ayrılık zamanları
alevle tutuşturulmuş yangın yerleri
zeminidir aşkın,çöllerde
bir fısıltı halinde ,yeminle söyleniştir duygular
antların içildiği, ahitlerin edildiği.

redfer

İlyas Kaplan

Sırları kilitli

duygular kutsal kinidir yüreğimin
dişimle tırnağımla ne savaşlar yaptım onlar için
zapt edilmemiş topraklarına girdim yalın kılıç
pençesine almış kıvrandırılar beni.
en sağlam kasemlerin bile üzerinden öyle zamanlar geçti
onlardan vazgeçemedim...

yıldızları düşüren, güneşi üşüten o duygular
kimi zaman baldan tatlı,
kimi zaman zehirden acıdır.
bir bakarsın yürekleri tutuşturan ateş olurlar
bir bakarsın ocakları söndüren yangın
düşüncelerin zincire vurulması için
dudaklara dikenli tel çekilmesi için
yüreklerin mühürlenmesi için .

bitmemiş düşlerin aynasında solan, renkli süslerdir
karanlık vadilerden başını gizlice kaldıran güneştir
korkaktır duygular ,tuzak kurarken ışığa ,
zulası ürkek bir yürektir.

çekerken acının zincirlerini, bir yanı yalnızlıktır,
tüter duman duman... bir yanı ıssızlıktır
sessizliğin çığlığını duymaktır duygular
yörüngesinde geçip giden koskoca bir zaman
sırları kilitli

her hazan vaktinde, önce kuruyup gidendir
her deniz gibi kendi ufkunda yitip ,kaybolandır...
kırılan aynalarda ,hep tuz buzdur duygular
bir sızıdan mütevellit bir muammadır ..
bir gölge oluverir akşamüstü alacasına,
rengi utancından kırmızıya çalmış
bir vurgunun simgesidir duygular...

her kuyu bir yusuf için,
yasak elmalar , her gece bir masal için
her pervane bir ateş için...
bir aşk çarpıntısıdır yüreklerde duygular.

sızım sızım sızlayan sinelerin
pürtelaş iki damla gözyaşdır,
her katre alev onun yüzünden
her ayrılık zamanları
alevle tutuşturulmuş yangın yerleri
bir fısıltı halinde ,yeminle söyleniştir duygular
zeminidir, aşkın aşkla bakıştırıldığı sahalarda
antların içildiği, ahitlerin edildiği.

redfer

İlyas Kaplan

Sırrına karışıp her nefesin

bu gün öyle inzivada olduğuma bakmayın
fark ettirmeden zamanı içime dolduruyorum
kara delikler gibi çekiyorum zihnime sürekli
gördüklerimi duyduklarımı fark ettiklerimi
değirmen taşına düşer gibi hayallerimden

düşlerimi örten tüm örtülerden arınıyorum
zerre misali zühtüne karışıp her nefesin

tövbe darbeleri dokunuyor tüm hatırama
pişmanlıklarla mühürlüyorum bütün günahları
bir daha açılmamak üzere ebediyen
bu yüzden semavata doğru açık ellerim
ayak uçlarım mih gibi çakılı arzı- zemine

metal pasifliğinde uyutuyorum göğsümdeki kini
zerre misali sabrına karışıp her nefesin

tahsilinde kalbim üç boyutlu sevginin
musanın kızıldenizden geçirilmesi gibi
çileden hicret ediyorum vaat edilen topraklara
her adımda bir teslimiyet sığınması
mağarasında yedi uyuyanlar gibi

kırk yıllar boyunca ölesiye mutluyum
zerre misali masivasına karışıp her nefesin

bir teselli arıyorum musibet yağmurlarında
azabından rahmetine sığınarak
her besmelede şeytanın boynuna basıyorum
sırtında sıratın öylece yürüyorum
ruhumun kabrinde ateşler, içimde şimdi

bir hayat tasarlıyorum cennet getiren
zerre misali sırrına karışıp her nefesin

redfer

İlyas Kaplan

Sihirli zamanlara bedel

besmeleyle ulaşırım seher zamanlarına
korkularımı savurur rüzgarın nefesi.
içime uhrevi gölgeler üfler
ufukta ki nur bulutu
uzaktan yakına ,yakından ruhuma
boncuk boncuk terim bir ummanın köpüğü
alnimda açılmış ince derinlikler kim bilir kimin

kuşluk zamanları aydınlanınca gökyüzü
tenime ışıklar dokunur toprak zannıyla
bereketlenir hatsız hesapsız arzularım
arsız duygularım, rengarenk günahlarım

kalbime tebliğ edilince öğlenin müjdeleri
daha duru, daha berrak sadrıma ilişir aşk
vaat edilen altından ırmaklar akan cennet
zevki sefanın son mekanı
birer birer kusurlarıma tövbekar olurum

ikindi zamanları azar zahiri tecellilerim
akşam öncesinde gizli feyezana ilişkilerim
varlığım fıtratına mihlanmış
manevi mertebeler arzularım uçsuz bucaksız
ilahi hikmetlere gark olmuş

tinsel bir ışık altında yürürüm akşamın elemine
secdelerimle katılırım bu kutsal temaşaya
yitiririm cezbe halindeyken cüzi benliğimi
yaratanın huzuruna doğru bitmeyen yolculuğum
nefsimin değişimleri mevsimler boyu

hürmetim var gecenin benliğinde olup bitenlere
safi huzur uykum, mışıl mışıl uyurum
sürprizleri benzersiz, ihtişamı arındırılmış
dokuz efsaneye bedel , bir sihirli zaman yaşarım
hiçbir gözün görmediği hiçbir kulağın duymadığı

redfer

İlyas Kaplan

Sinede korsan sancılar

kişniyor beyaz atlılar
dört nala koşuyorlar
kırılmış bir gökyüzü adresine
bir kır çiçeğine
zindan taşlarında büyümüş

zindan soğuk ,zindan kirli ,zindan karanlık
kariş kariş santim santim dolaş dolaş bitmez
basılan her yer tuzaklanmış
işgale uğramış yasaklanmış

nedir zindan ,ruhu omuzlarda taşımaktan başka
bedenin bir kutuda tabutu mudur nedir
ıslak tahtalardan damlayan ölüm dedikleri
bir lahza an mı
bir nefesle tüketilen

parmakların ucunda engerekler
kulaklarda akrep çığılı
sinede korsan sancılar
güneşin tutsak olduğu düşlerden
şafak kül, akşamlar ateş
dinamit fitillerinden saatler alevlenmiş

duvar diplerine birikmiş toz
ayak altındaki yer mayınlarla yüklü
bir yolculuk ki sessiz sedasız ..
dönenler olmamış zindan köşelerinden

ağır ağır ses verir cinler karanlık gecelerden
ne hayaller gezer, ne düşler zindanlarda
bir su damlası bir sarkıtın ucunda
ölümün alnından öptüğü

tutsak olan kim
beden de tutsaktır zindan
en acımasız suçlu günahlar
yürekte öldürülen kişilerden yargılanırlar

gölgeler vurdukça taş duvarlara
görünür nefesin en kirli yüzü
dört metrekarelik koğuş çile çekilen hane
tavanda çınlar ürküten sesler
savrulan renkler sanki bir lale
güneşten kaçıp zindana gizlenmişler

ter kokulu oda karanlık mı karanlık
karanlık duvarlardan geliyor birileri
kendi siluetini elleriyle boğuyorlar
kabus üzerine kabus korku üzerine korku
sessiz sedasız vakti bekliyorlar

inilmez, çıkılmaz merdivenler
sus, yavaş,duvarlar ince, duyarlar
hala bırakılan yerde
geçmişe açılan demir perde
zile basan yok ,gelip giden yok
kara suratlı gardiyan insan mı heyulamı
bir lokma ekmek bir bardak su
o yasak, bu yasak, şu yasak
ölmek de yasak

zindan yüklü hayaller
hayal yüklü zindanlar
sırrını yitirdikleri yerde elemler başlar

zindan ipi olmayan bir kuyu
düşlerin vurulduğu güneşin kuruduğu yerdir
zindan canların düştüğü ıslak zeminlerdir

hey zindancı başı
kurulan dar ağacından haberin var mı
umutları gömecek mezarın var mı
rüyalara, hülyalara gömün ölenleri
güneşe sevdalı bir çocuğun hayaline
kırmızı karanfillerle
bahar gelince yeşersin ...

artık göklere kanat çırpmanın anıdır
artık sisli arzulara karışma zamanıdır

redfer

İlyas Kaplan

Siyah mavi

her tarafta birkaç sima
bir yığın resim
güneşin çılglık bastığı
karanlığın çıldırdığı
bir yerdeyim ...

dibinin görülemediği up uzun bir boşluk
eski bir mezar avlusu
öbek öbek toprak yığınları
yüzlerin sapsarı kesildiği
dudakların titrediği
bir yerdeyim

kan revan içinde karanlık
odaların taş duvarlarına dağılmış
siyah mavi ifritler
gece sonrası etrafta hicran uğultusu
kervanları dağılmış
kervansarayları yağmalanmış
bir yerdeyim

gölgeler dağa yürüyor
suya akıyor ,buluta yükseliyor
ağaçların üzerinden yeniden geçiyor hayat
sil baştan ...
parmak uçlarımdan ayrı ayrı dokunduğu
bir yerdeyim

tetikte uyuyor kara deniz
tam ortasında koca gemilerin sarsıntılı geçişleri
gidiyorlar saat beşe doğru
kuytu bir şehrin kenarından
çokça karanlık, çokça siyah, çokça sessiz
bir yerdeyim

adı hicret gece yolculuğunun
yıldızlar sönük,tüllenmiş ay
kırık yürek , tutsak duygular
ses seda yok
zaman parça parça
şafağa ait eflatun gök
erken fecrin doğduğu
bir yerdeyim

eşki bir şarkının nakaratı biterken
ağır ağır esen rüzgarın peşine takılmış
yürüyorum kaybolmuşluğun izine
sirenler uğulduyor
orantısız sesler uçuruyor nefes
bozguna uğratmış en son darbenin
küf kokusu ıslaklığında
bir yerdeyim

dört nala koşan beyaz yeleli tayın üstünde
yıkıntıların sırrına toz toprak koşuyorum
aydınlatılmış güne, karartılmış geceye
yitik şehirlere doğru
derin bir uykuya
sahici bir rüyaya dalmış
bir yerdeyim

tutuyorum elini uzak mesafelerden
zeytin ağacının uzayan gölgelerini
boğuluyor koca çukurun bermudasında cisimler
çırpınıyor arşın karargahı sıyrılıp menzilinden
üşüyor içleri sebeplerin
donuyor çıkıntıları nedenlerin
yoktan var edilen
bir yerdeyim

redfer

İlyas Kaplan

Siz hey ay yıldızlı desenlere sarılı yiğitler

siz ey, evvelce kömür karasında yanan,
sonra gönül yarasında ağlayan şehirler
siz zambak zambak... sonra bayrak bayrak...
kendinizi dostluğa ilikleyerek yaşamadınız mı bu topraklarda

siz ey, düşmanlar iken birbirinin suyunda dost olan nehirler
hani siz firuze akşamların alacasında akanlardınız
hani siz kol kola girdiğinizde saadetin çağı asumanlardınız

siz ey , umutları hüznle büyüten karlı dağlar
hani siz karanlığın kudurmuş ağzında parlayan hilallerdiniz
hani siz gökte ve yerdekilerin muştusu , mutluluğu idiniz

ey siz süreyyanın parıltılarıyla aydınlanan bereketli ovalar
hani siz ışık ışık çil çil yanardınız yorgun gecenin içinde
hani siz açamayan goncaların karanlık tarlasında bir çolpandınız

siz ey kurşun sesinde duaya durmuş ağıtlar
hani siz kelebeklerin kanadı gibi titrek söylenmeyen sözlerdiniz
hani siz ateşlerde tutuşan alevler gibi bağırklar yakan közlerdiniz

siz ey sesi çığlık çığlık olmuş hizmalı annenin zılgıtları
hani siz geceleri matem matem gözyaşlarında acıydınız
hani siz mabet mabet feryatların gök kubbede kalan sedalarıydınız
hani siz can sermayesi savaşta bitenlerin şahadetleriydiniz

siz ey mahşer alacası bu dünyada hainlerin çaldığı son şafaklar
hani siz gencecik çiçekler göklerdeki yıldız düşlerdiniz
hani siz gün batımında tüllenen hayallerdiniz
hani siz alaca karanlıklara çarpan yüreklere dokunanlardınız

şimdi bir halı gibi sizi altımızdan çekmek istiyorlar
ölüm ve yaşamın iç içe geçtiği bir coğrafyayı
şimdi kendi kavgamızda battıkça bizi boğmak istiyorlar

şimdi bitip tükenmek bilmeyen ıstıraplara bırakmak istiyorlar
şimdi boğuk sancıları böğrümüze saplamak istiyorlar
mor pencerelerden içeriye düşen hayalleri vurmak istiyorlar

siz ey zamanın zembereğinde son kez kıvrananlar
hangi dil lal olmuşta ,hangi yürek nasıl bir derde düşmüşte
siz nasıl bir melanetin dertlerini yükleyip fısıldıyorsunuz

siz hey susanların yastığında nedamet gözyaşları
siz nasıl bir ağlamanın yalın unutuşlarısınız
siz hangi derman dilenen biçare hastaların kalbine akan zehirsiniz

siz hey sayısızca yıldızların kaydığı geceler
siz hey gümüş tenli mehtapları arayan ibrahimlerin türküsü
siz yıllarca Hak peşinde koşan gül cemali nasıl da gördünüz

ey en acı günleri en son yaşayan köyler

ey kurak iklimlerde bereket yeşerten vadiler
sizin için bu toprakların çocukları dalga dalga şehit düştüler
tarihten tarihe, çağdan çağa, devirden devire
sizin için son askerler , son nefesini verdiler...

siz hey ayyıldızlı bir mezara bile koyulamayan kırık kanatlılar
siz hey ay yıldızlı desenlere sarılı yiğitler
siz hey toprağa bile düşmemiş körpe tohumlar
sizlere aşk olsun
sizlere can borcumuz olsun

redfer

İlyas Kaplan

Siz hiç elif gördünüz mü ?

ah elif ah...
kaç düşün bir elif eder
kaç elif genç kız olur
kaç elifin düğünü olur
kaç elifin ölümü...

siz elifi gördünüz mü?
ve siz ey yarış yerlerinde şahin gibi uçan
yay gibi gergin arap atlarının üstüne kurulu süvariler.
pırıl pırıl kılıçlarını savuran kahramanlar
anadolunun zavallı eliflerinden var mı haberiniz?

öfkenin örtüsü kalın bir gece gibi sarmış dört bir yanı
hıçkırıklar elif gibi
ah ki ne ah ...
elifi öz vatanından ayırdılar ...
ve bir sabah
dağ ucundan yeni çıkan bir güneşin masumluluğu içinde
elif yüzlü kızları da saçlarından sürükleyip götürdüler
haykırışları yırttı gökleri
yürekler parça parça
çırpınıp inleyen eliflerin mühür vuruldu gözlerine ...

süpürdü rüzgar teni nefes nefes gök gibi
bir masal gibi
bir varmış bir yokmuş gibi
yeller esti yerinden
bir deprem ki yarıldı toprak
tükendi çılgın çılgın akan şeker gibi tatlı nehirlerin suyu
karalar bağladı gece gündüz
yasını tuttu elifler

elifin saçları örgülü hayalleri tutsak
öyküsü hüznü
sarı saçlı ,hiç oyuncağı olmadı elifin
her gece hıçkırık sesleriyle hayaller kurardı
çiçekler açardı bahçelerinde
hep karanlık bir gecenin ıssızlığında
yıkarlardı hayallerini
umuda dair her ne varsa
yüreği kanardı ince ince... elif gibi

elifi tanıdınız değil mi?
tanımış olmanız gerek çünkü her gün görüşüyorsunuz
televizyonda, internette, gazetelerde
okuduğunuz haberlerde elif var
baktığınızda içinizi acıtan
kan revan içinde
işte o gördüğünüz elif...

biliyorum içiniz burkularak bakıyorsunuz ona
sadece gündem konusu olmaktan öteye geçemedi elifler

ateş var, acı var, kan var, yangın var
kalbimizde kurşun tohumları
yavaş yavaş ölüyor içimizdeki elifler ...

çünkü elifleri seyrederken intikam hırsıyla büyüyoruz
çünkü zihnimizde ki elifleri hiçbir şey silemeyecek
geceleri ölüm kusuyoruz
uyuyamadan yumuyoruz gözlerimizi tıpkı elif gibi

kafamızı sağa çevirdiğimizde bir elif enkazın altında
sola çevirdiğimizde hastanelere sedyelerle yaralı taşınıyor
en çok elifler taşınıyor sedyelerde
koşarken düşüyorlar bazen
ayakları kan izi bırakıyor bastığı yerlere

bak benim adım elif diyor birisi
özgürlük için bedeller ödüyorum
kopuk ellerim
kopuk bacaklarım
yüreğimden koparıyorlar
suriyeyi arakanı filistinini
içim sızlıyor
elif olmak ne zor işmiş...meğer

benim adım da elif ...
üşüdü ellerim
ve sen kış soğuşunda hiç düş kurdun mu
küf tutmuş namlularda çiçekler büyüttün mü
karanfil renginde
nice batan güneşler içinde
dua kuşları uçurdun mu kızıl ufuklara doğru
mavi gözlü nehirlere yıldırımlar düşmeden
önce dikenli tellerle sardılar etrafımı
mayınladılar yüreğimi
zifiri gecelerde ..

kurban ettiler elifi tanrı huzurunda
tank paletleri ezdi bedenini
direnen gözlerindeki ışıklar söndü
bir güvercin kıpırtısı işitildi
ölüm mangalarının önünde delik deşik
yeniden topla, tüfekte, bombalarla geldiler
geçtiler köylerinden elifin
yıkılmamış , yakılmamış ev
toprak üstünde canlı bırakmadılar
ve feryatlar
ve çığlığını bastırarak
ve alıp götürdüler solgun yüzlü elifleri

ey parçalanmış yürek
ey kesik damar
ey ateşlenmiş umutlar

geceler hiç bitmeyecek
sabahı göremeyecek güneş
gözlerde yalnızlığın korkusu
ne fark ederdi güneş doğmuş doğmamış
ne fark ederdi elifler ölmüş yaşamış

bir kuru ekmek halep
bir yırtık resim arakan
bir kırık kalem saraybosna
yıkık bir umut çeçenistan
gecenin çığılığı istanbul
yaşanan bir özlem endülüs
filistin sadece acı
elifin günahı çocuk olmak
ben
sen
o
biz
siz
onlar
cümle alem suçluyuz..

ateşin yandığı her yer elifin
ateşin dayandığı yer de
ceset ceset
suriyeli iraklı ,yemenli,arakanlı,filistinli
elifin gözleri hala ıslak
hala öfkeli
kafkasya barut kokulu
bağdat kaçınıcı kez yıkılmış
parampaça....
darmadağan
duman duman kabil
katiller tanıdık
elifin katili...ölüm...
ölümden kaçış yok...

elif ipek saçlı
elif mavi gözlü
elif gök gibi masmavi
şahin bakışlı kartal duruşlu
bir masal elif
bir varmış bir yokmuş gibi
bir altın bulut
bir rüya ,hayalden öte
aydınlık boşluğun üzerine serilmiş
büyülü alemlerin mistik şarkısı elif
evveli ve ahiri gök kubbenin
yıldızların kostümü
parlayan dolunayın ışığı
sessizliğin içinde ...
zamansız bir hayatın adıdır elif

farklı ırkların elifleriyiz
farklı şarkıların anlattığı
en derin kuyulara bırakılan
farklı eliflerin açmayan gülleriyiz

sıcak bir ağustos gecesi
elif...
generalin adamları tarafından
Viznar vadisine götürülüp öldürüldü
mezarı hiç olmadı
kendisinden başka hiç kimse gerçek ölüm şeklini bilmedi
kandan kızıl gözyaşları gibi...
beyaz bir güvercin gibi
çıkacak tanrının huzuruna elif...

hey cennet kuşlarının gözlerindeki ölü düşler
küçük elifler son nefesini verirken alınan son nefes hey
tarifini hiç kimse yapamaz içimde beslediğim kinin
titrek nefeslerle soluyorum ...
yüreğim nyanmar yüreğim suriye
mostar nehri kıpkızıl
beyaz laleler ...
sürgün ...

elif hiç görmedi istanbulun gizemli baharını
peygamber kokan medineyi..
kirlenen güneşi yıkayacak yağmurları beklemekle geçti ömrü
fizan çöllerinde ki gecelerde gözleri yanık
hep serap sanırdı babil kulelerini
hangi yıldıza doğru baksa
ıslak gözlerinde yusufun rüyası
ağlar elif ...yunus gibi
koca bir coğrafyanın karnında çaresiz ...

vahşi çılgınlıklar savrulurken geceye
ölüm askerleri korku vadilerinde yine
ayaklar altında kalacak filistin düşleri
birazdan ateşe verilecek yine evler
ölüm sirenleri dolaşacak kapıları birer birer
elifler doğmadan ölecek
çiçeklerin yapraklarında kalacak kan lekeleri
gepegenç eliflerin üstüne düşecek ay
ağıtlar kanayacak yine anaların yüreğinde

koltuk değneği olacak bastığı yerlerde...
elifin tek korkusu
iki elinle sapanla taşı atamayacak
bir bacakla yaşardı belki amma
bir başına yaşayamayacak,
doğu türkistan, türkmeneli ,urumçi
gök bayrak ağlayacak

yanacak yüreği elifin

bir ilahi ses yükseliyor semaya
karanlık gecelerde..
farsça ,türkçe,arapça ...
ölülerin dillerinde elifli şarkılar
anadolu şehirlerinde
yıldızların aşkı çağırır elifi
kutlu yolcunun mîraçgahına
cebinde oyuncağı ...
soğuk, açlık, çaresizlik
elif senin Allâh'ın her şeyden büyük.

şeb-i yeldadan fecre kadar
göge kanatlanarak yıldızlara dokunuyor elif
hicaz bir sedayla, sabahlara okunup
bir ucundan dünyanın öbür ucuna
sürülmüşsün senki sefil,
senki garip ,senki yetim...

senden kanatlanan güvercinler
o kutlu haberleri taşır yeryüzüne
sessiz göğün ışıman renginde
özlemin kızıl renkleri uçuşur gözlerinde
saçlarında güneş yalımı
içine yayılırken ateş...
bir gök karışımı yıldız takar beline
özlemin yedi baharınca söylenir türkün
umut olur elifler bozkırın çöl gecelerine
yağmur olur umutların taze sevinçlerine
maviler için gökyüzüne...

elifler gerilmiş bir yay gibi
namluda kurşun gibi
ipek saçlarında , çakık kaşlarında
kerkük, musul ,kerbala
hiç beyaz gelinliği tanımadılar
hiç gül koklamadılar
dikenler de batmadı ellerine
süngüler saplandı hayallerine
sonra kapandı dudaklarında ki tebessüm...

sen hey...
bu dünyada elif olmak ne demektir bilir misin?
cehennemin ortasında elif gibi yaşayabilir misin?

redfer

İlyas Kaplan

Siz kimsiniz

hiçbir mahsuru yok
çünkü yeni trend böyleymiş
sen değil, trollerin çalışacak
karpuz misali, yattıkça şişeceksin
yata yata büyüüp irileşeceksin
karpuz gibi için başka
dışın başka renk olsa da ne önemi var
zaten ajans var,
o halleder bu işleri değil mi kardeş

eskiden zordu bu işler
misyon, vizyon ve çaba isterdi
yeni akım tamamını sildi süpürdü
her şey kolaylaştı şimdi
sosyal medya uçuruyor insanı
hormon misali bir anda devleştireyor
bir bakmışsın zıplayıvermişsin
göz açıp kapayınca kadar büyümüşsün
hemşerilerinin başına bela olmuşsun

her şey iyi gidiyor zannedersin
birden bütün planlarınız bozulur
yerle bir eder seni o güvendiğiniz sosyal medya
yıkıp, yok eder bütün algılarını
birkaç saniyede
toplanıp çöpe atılırsın kardeş

hani bir zamanlar
uçuyor, uçuruluyordunuz
beklenen kurtarıcı olarak gösteriliyordunuz
hatta sizi fatihe benzetenler
yüzünüzde rabbi yesir görenleriniz bile vardı
ne oldu
bir iğneyle balon söndü
bir püf ile karanlığa gömüldünüz kardeş

sosyal medya verdiklerini
yine sosyal medya tarafından geri aldı sizden
hem de bir anda, göz açıp kapayınca kadar
algılarla geldiniz
olgularla gidiyorsunuz kardeş

her şey çok açık ve ayan beyan ortada
dünün damat feritleri, ali kemalleri kesildiniz
ortalıkta geziyorsunuz
aynı günleri yaşatmayı vaat ederek

en küçük bir iktidar övgüsüne bile tahammülünüz yok
bırak övgüyü, ortadan konuşana bile kulaklarınızı kapatmışsınız
sadece sizin gibi düşünenlere
sadece sizin gibi konuşanlara

sadece sizin gibi hissedenlere prim veriyorsunuz
gerisinin zerre kadar kıymeti harbiyesi yok

domates 30
patates 15
akaryakıt kaç lira olmuş
demekle meşgulsünüz

uçak üretmeye kalktığınızda
otomobil üretmeye niyetlendiğinizde
karşınızda yine bunları bulursun
enerji santrallerine, havaalanlarına, limanlara yine bunlar direnir
otoyollara, köprülere, barajlara,
metrolara itiraz edildiğinde beyefendiler alkış tuttular

büyüdükçe büyüdüler
kazandıkça kazandılar
servetlerine servet kattılar
üretmeyi değil distribütör kalmayı tercih ettiler

gazete ilanlarıyla hükümet yıkıp hükümet kurdular
iktidarlara ayar verdiler
hükümet düşürmek için bir gecede binlerce işçiyi kapı önüne koydular
kaos çıkardılar
stokçuluk yaptılar
fiyatlarla oynadılar
ilginçtir yine bunlar pahalılıktan şikayetçi oldular

bir kısmı dışarıdan fonlanıyor
bir kısmı da meşru siyasi partilerde görev yapıyor
hepsi türkiyenin tarih sahnesindeki büyük yürüyüşünü
bağımsızlık mücadelesini durdurmakla görevli
medyada çok etkindirler
algı yönetmekte uzmandırlar
klavye kelimelerini çok iyi kullanırlar

tatil beldelerini yağmalamayı adet haline getirdiler
esen rüzgarda sörf yapmada mahirdirler
boğazda havyar ve viski
teknede sabaha kadar cümbüş ve lambada
yedi yıldızlı otellerde kral dairesi
kimin eli kimin cebinde partiler
vur patlasın çal oynasın...

beyni yokuşa sürme
pekmeze sinek düşürme
ritmik havlayışlar
devlet millet düşmanlığı
hep bunlarda
bunlar sarı çizmeli mehmet ağa
bunlar terlik giyip oturanlar
bunlar tankın önünden sıvışanlar

bunlar koltuk minderine sırtını yaslayanlar
bunlar kahvesini keyfince yudumlayanlar

siz, ha hu hö diyerek
bükülmeyen naylon egolarınıza çizme giydirmeyi denersiniz
bölücülük duygularınız depresir
artık kartı açık oynamaktasınız
PKK tezlerini savunacak kadar çukurlaştınız
marksist literatürü aşınasınız
birde devrimci-yoldaş oldunuz
şimdi de ben de milliyetçiyim, ülkücüyüm demeye başladınız
eskiden ülkücüydüm,
şimdi demokratım diyenleriniz de var kardeş

bu milletin sırtından milyarlar kazandınız
zor zamanlarda hiç riske girmediniz
başarılı her askeri darbeyi desteklediniz
perde arkasında her türlü alavereyi çevirdiniz
gelsin yüzde 7500 faiz
devletin hazinesini soydunuz
servetlerine servet kattınız
50 kat, 100 kat büyüdünüz
parayı koyacak yer bulamadınız yıllarca

bir süreden beri ekonomi sıkıntıda
hemen hükümete akıl vermeye başladınız
işler iyiyken bir teşekkürü bile çok gören siz
şimdi akıl hocası kesildiniz

senelerdir darbe girişimleri, muhtıralar oldu.
367 şkanalı oldu...
FETÖ belası oldu...
PKK ihaneti
bir tek açıklama yapmadınız
bir kez bile kınamadınız kardeş
zeytin dalı, barış pınarı, fırat kalkanı harekatı düzenlendi
bir tek destek beyanınız olmadı
15 temmuzun yıl dönümlerinde bile bir mesaj yayınlamadınız

mesela
YPG'ye binlerce tır dolusu silah veren amerikaya tek kelime ettiniz mi
FETÖ'yü koruyan avrupaya bir çift sözünüz oldu mu
ağızlarınızı bile açamadınız
hepiniz kafanızı kuma gömdünüz
çünkü asla... devleti sevmezsiniz
çünkü asla sizin için millet hiç önemli değil

faizlerin yüzde 500
gecelik repoların yüzde 7500 olduğu günleri özlüyorsunuz
o günleri özlüyorsunuz değil mi
köftehorlar

mesela Şu iktidarın gitmesi için
türkiyeyi durdurmak için
oluk oluk para akıtmaktan geri durmazsınız değil mi
ayranınız yok içmeye ama havanızdan da geçilmiyor kardeş
boş hava...
açık söyleyeyim kendinizi nimetten sanıyorsunuz
fakat nafile geçti borun pazarı
sür eŐeđi niğdeye...

Şımarık bir çocuktan farkınız yok
durup dururken kaŐınıyorsunuz
boşuna hoplamayın zıplamayın
bu kafayla
bir arpa boyu yol alamazsınız
dışarıdan gazel okumak kolay kardeş

birileriniz milliyetçi ya da ulusalcıyım diyor
lafa geldi mi esip gürlüyor, mangalda kül bırakmıyor
yeri geldiğinde tribünleri coŐturmak için bağırıp çağırıyor
milli değerleri ayaklar altına alıp paspas misali çığnıyor

bir başkanız atatürk ve atatürkçülük nutukları atıyor
mustafa kemal diyor, başka söz etmiyor
sürekli olarak kuvayı milliye ve milli mücadele ruhundan bahsediyor
sonra kendilerine mustafa Kemal'in itleri diyenleri koruyup, kolluyor
onlara güzellemeler yapıyor

mesela kendine sol ya da solcu adını verenleriniz var
her fırsatta fakir ya da fakirlik edebiyatı yapıyor
dar gelirli kitleleri tahrik etmek için ellerinden geleni artlarına koymuyor...
hemen ardından da emperyalist ve kapitalist ABD nin
sözcülüğünü yapmaya başlıyor

bir de güya müslümanlarınız var
ayaküstü 10 tane yalan söylüyorlar
sosyal medyada iftira ve linç kampanyalarına katılıyorlar
çoğunu cuma namazlarında bile camide görmek zor
ve fakat en iyi müslüman onlar

mesela, hayatında bir tek fidan bile dikmeyen,
pikniğe gittiğinde çöpünü ortada bırakan çevrecileriniz var
ya da tasmasıyla köpeğini gezdirirken
yanına yaklaşan sokak köpeğini taşla kovalayan hayvan severleriniz var
maalesef...
anlam, kavram ve kapsam karmaşası içinde bocalıyorsunuz
bir değersizlik çamurunun içinde çırpınıp duruyorsunuz kardeş

çadır tiyatrosunda sergilenen illüzyon oyunlarına döndürdünüz memleketi
vatandaşı kandırmak ,aldatmak için
kırk takla atıyorsunuz
oy almak için her türlü oyun serbest
her çeşit madrabazlık mubah...

gün oluyor, şehir efsaneleri uyduruyorsunuz
gün geliyor, seçmen avlamak için oltanın ucuna her çeşit yem takıyor
olmayanlar olmuş, yaşanmayanlar yaşanmış gibi gösteriyorsunuz
pire deve yapıp
aslanı kediye, kedi fareye boğdurulmaya çalışılıyorsunuz
en vahimi de hayatınız yalan kardeş
yalan, dolan ve sahtekarlık bile bir meziyetmiş gibi
yüceltilip göklere çıkarıyorsunuz

ekonomide sıkıntı varsa toparlanır
kap kaçakta bozukluklar varsa düzeltilir
teknolojik imkansızlıklar ortaya çıkarsa giderilir
ve fakat
değersizlik batağından çıkıp kurtulmak çok zor be kardeş
son günlerde yaşadıklarımıza bakınca
sizin en büyük probleminiz de bu
Allah sizi ıslah etsin kardeş

ancak vız gelir tırıs gider diyenlerden olmadık
patronlardan hesap soracağız diyenlerden olmadık
kimseyi tehdit etmedik
parmak sallamadık
yargılamadan asacağız demedik
anayasa mahkemesine başvurmadık

her dönem siyasete müdahale ettiniz
yeri geldi gazetelere ilan verip
ecevitin başında olduğu hükümeti düşürdünüz
yeri geldi, askerlere koşup
ne bekliyorsunuz, neden darbe yapmıyorsunuz? dediniz
yeri geldi, Özal'la, Erbakan'la, Tansu Çiller'le kavga ettiniz
yeri geldi, sanayici olmanıza rağmen
faizleri yükseltmesi için hükümetlere operasyon çektiniz

türkiyenin yaşadığı onca saldırı karşısında kılınız bile kıpırdatmadı
hiçbiriniz türkiyeye haksızlık yapıyor diyemedi
hiçbiriniz bir kez olsun ülkenin lehine tepki vermedi
sadece sustunuz

emperyalizmin dayatmaları karşısında susan siz dilsizler
söz konusu içerideki siyasi iktidar olunca demediğinizi bırakmadınız
ticaretin önünü açan devasa ulaşım altyapısını
binlerce organize sanayi bölgesini
enerji alanında yerli ve milli savunma sanayini
atılan devrim niteliğindeki adımları görmezden geldiniz
en önemlisi
teröre karşı verilen mücadeleye ilişkin tek satırınız yok
ülkede devrim niteliğindeki dönüşümlere ilişkin olumlu tek satırınız yok

ey efendi
sahi ...siz kimsiniz

kimin sözcülüğünü yapıyorsun kardeş

küresel çapta tahıl azlığı gıda krizi
petroldeki dalgalanma enerji krizi
enflasyondaki durdurulamaz yükseliş ekonomik krizi
muhalafet edilebilecek onca mevzu varken
aksak masanın birinci gündemi ekonomi değil
hala parlamenter sisteme dönüşü tartışıyorlar

kazara iktidar olsalar halkı tekrar referanduma götürüp
mümkünse sistemi değiştirip
sonra da başbakan
yeni meclis için bizi tekrar sandığa çağıracaklar

velhasıl
muhalafet ümit verici değil
bu dağınık ve kaotik muhalafet
ekonomik sıkıntıların olduğu bu dönemde bile
umut vaat etmiyor

geldik masalın sununa
az gittik uz gittik
dere tepe düz gittik
ekmek elden su gölden gittik
biraz sağ , biraz sol gittik
biraz muhafazakar
biraz devletçi

redfer

İlyas Kaplan

Siz tarih nasıl yazılır bilir misiniz

siz ekonomi nedir bilir misiniz
ya açlığın ,sefaletin ne olduğunu
neye el atsanız berbat
utanmadan, sıkılmadan ülke yönetmeye talipsiniz
elinizdeki iki belediyeyi yönetmekten aciz
iki otobüsü yürütmekten biçare

ağzınıza sakız etmiş üzerinde tepiniyorsunuz
çemkiriyorsunuz
şehir hastanelerine takmışsınız kafayı
niyeysel
istanbulun yeni havalimanıyla kafayı bozmuşsunuz

'Yeni havalimanının kamuya maliyeti endişe veriyor' muş!
bak sen
yerim ben sizin endişenizi
çok çırpındınız ama engelleyemediniz
bugün o havalimanı rekor üstüne rekor kırıyor
devlete milyarlarca lira ödeme yapıyor
ne diyeyim

C*

siz ülke yönetmek nedir bilir misiniz
ya da devletin ne olduğunu
bir memur fantezisi mi sandınız
ismet paşa kafası mesela
pis bir "mazoşizm" fantezisi faraza
"türkiye fakir bir memleket" edebiyatı gibi
bunu söylemekten gizli bir mutluluk duyuyorsunuz
onun için
zenginleştirmek isteyen de astınız
sizi gidi memur kafalı mazoşistler sizi

C*

siz kalkınma nedir bilir misiniz
ya da işçinin kim olduğunu
bu memlekette önce solcu oldunuz
sonra marksist sonra kemalist sonra kapitalist
kalkınmayı millete öcü gibi gösterdiniz

kalkınma olacaksa bunu ancak biz yaparız dediniz
herkes fakir kalsın biz zengin olalım istediniz
yeni ekonomik atılımlar hakkında kıyamet kopardınız
bilen bilmeyen konuştu
her kafadan bir ses çıkardınız
sizi gidi solcu mazoşistler sizi
alın zirvalarınızı defolun gidin

devlet millet hiç umurunuzda mı sanki
sizin tek derdiniz erdoğan

erdoğanı devirmek

C*

siz cumhuriyet nedir bilir mişiniz
ya da demokrasinin ne olduğunu
demokrasiyi yıkım operasyonu mu sandınız
cumhuriyeti içten dıştan destekli darbe mi zannettiniz
şımarınca, abuk sabuk hareketlere giriştiniz
sömürü düzeninize karşı durulduğu için
darbeler yaptınız muhtıralar verdiniz

çok badireler atlattı bu millet
e-muhtıralar, kapatma davaları
gezi kalkışmaları
pkk fetö darbe girişimleri
15 temmuz
17-25 aralık
hendek savaşları
kobani olayları ..

C*

siz tarih nasıl yazılır bilir misiniz
ya da altın harflerle tarihe not düşmenin ne demek olduğunu
kavga, mücadele o kadar büyük ki
içinde alparslan var, fatih var, yavuz var,
kanuni var, abdülhamit var, atatürk var...
devletin sürekliliği var
manevi inşa önderleri var
bir millet var
ölkeler var, şehirler var
amansız bir savaştır tarih aslında

tarihin bu kırılma döneminde
büyük kavga yeniden patladı
büyük mücadele yeniden başladı
büyük ihanetler yeniden sahne aldı
büyük hesaplaşma bütün şiddetiyle devam ediyor

kötülük rüzgarları esiyor
bencillerin, nefretten gözü dönmüşlerin
saldırısına maruz türkiye cumhuriyeti devleti
milletlerin hafızası derin
asla unutmaz
yapılan kötülükler de iyilikler de unutulmayacak
kötüler kaybedecek
iyiler kazanacak
tarih yeniden altın harflerle yazılacak

C*

siz ihanet nasıl yapılır çok iyi bilirsiniz
ya da satılmışlığın ne olduğunu
bazı multimedya haber kuruluşları mesela
abd ve ab destekli fonlu partiler mesela
terör sözcüsü hdpkk mesela

kendi valimizi,
kendi kaymakamımızı
kendimiz tayin etmek istiyoruz diyenler
teröristin sabah isteğini akşam olmadan uygulayanlar
erken seçim talebiyle meydanlara koşanlar
lanet bir bermuda üçgeni
üçgende paslaşmalar uzun zamandır son sürat devam ediyor
yuları takılmış istediği gibi yönlendiriliyor birileri
hain yuvasında devlet kurma hayali görüyorlar

ne olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini
başına ne geldiğini bilen bir toplumun çocuklarıyız
seküler haçlı uygarlığının askerleri asla değil
bu coğrafyada
güçlü olanın yaşayabildiği orman kanunları geçerli
tarihi, galipler yazar
evvel Allah yeni tarih sahnesinde biz olacağız

C*

siz akıl nedir bilir misiniz
ya da akıllı olmanın ne demek olduğunu
mesela
modern akıl, kartezyen akıl
saldırgan, çatışmacı ve sömürgeci akıl
seküler akıl
kölelik psikolojisi aklı
zihin setleri üzerinden inşa edilen
sosyal mühendislik projelerini mesela

gerçekten trajikomik bir durum köleleştirme
insanlığın gözünün içine baka baka hem de
insanı yok etme
insanlığı çerçöpe dönüştürme
barbarca hükümler olma güdüsü
dünyayı cehenneme çevirme hegemonyası
katastrofik çıkmaz sokak hikayeleri
kapitalizmin çatışmacı tasavvurları
putlaştıran materyalist zihniyeti
mesela

C*

siz öfke nedir bilir misiniz
ya da kızgınlıktan deliye dönmenin ne olduğunu
ruh şekerinin yükselmesini

dingonun ahırını mı türkiye
bu topraklar yolgeçen hanı mı
iktidara yürüyorlarmış
gidip de ne yapacaksınız
"kim verdi bu akli size"
sahte kahramanlık yapmayın
yeşil başlı gövel ördek gibi
siz ne zannediyorsunuz kendinizi
hangi zavallı fısıltının zirvesindesiniz
hangi vesayetin kürdanıyla dişlerinizi eşeliyorsunuz
bırakın bu zırvaları
en azından aynanızı değiştirin

C*
siz kandırma nedir çok iyi bilirsiniz
ya da aldatmanın dayanılmaz hafifliğini
bakınca sanırsınız ki
yeryüzü cennet
sanırsınız ki "diş mihrak" diye bir şey yok
suriyede, Irakta,
doğu akdenizde, kafkaslarda
balkanlarda, ortadoğu'da, afrikada, afganistanda
olup bitenler
bilgisayarlarda yaşanan sanal savaş
gerilim oyunları

sanırsınız ki
savaşlar akılsızların sebep olduğu istisnai arızalar
terör örgütleri çılgınlaşanların oluşturduğu aykırılıklar
yeryüzünde ne işgal kalmıştır
ne sömürü
herkes sınırları içiyle meşgul
hiç kimse başkasının toprağında gözü yok
Jeopolitik diye bir şey de yok

aslında güç mücadelesinin alası var
alandaki bilek güreşi var
evet alan tam bir av sahası
avı da var
avcısı da

redfer

İlyas Kaplan

Soğan kokar elleri kadınların

bana adıyla ,acıısıyla soğan derler
bir el, bir kadın eli gömer beni karanlığa
ben belki de karanlığa acılarımla gömülürüm
acıları büyütsün diye
başkaları için, habersizce, var olmak için

elleri soğan kokar bana dokunan kadınların
yalnızlığın ovasında yenecek bir ekmeği,
bir soğan ve bir de kimsesizliği vardır onların
gömüldükleri karanlığın en derinlerinde
ışıkların ardına saklanmış gerçek acılara dönüşürler

soğan kokuyordu elleri
belli ki soğan yemiştirler
zaten yenecek çok şeyleride yoktu
bir ekmeğe ,bir soğan,bir de kimsesizlik
soğan kokan elleriyle,
sarı bir bedene hasret ,avuturlar kendilerini

ekmeğin yanında yumrukla kırılmış bir soğan
yiğidi kuru soğana kim muhtaç etmiş
büyük şehirlerin yolunu tutan nice zeki ve yetenekli insanlar gibi
gün boyu yaşadıklarından yorgun düşüp uyumuş
meğerse soğan kokusu imiş burunlarından gelenler

soğan isminde bir şey var bu dünyada
onca köye gidildiğinde her yer o kokar
evler, yollar, çocuklar , köy otobüsleri
soğan yiyen ineğin sütü

soğan sezonu açıldıktan sonra
çuvallar birbirini izler,
sanki kamyonlardan hiç inmeyecekmişçesine
seçme soğanların bir kısmı ayrılır
püskülleri koparılmaz mor soğanların

tarlalarından kuru soğan alıp
iki soğan çuvalının başında müşteri beklerler
düşlerine ,yeni düşler düşürürler
soğanın cücüğünü yemek istemek arzusu
soğan satan adamlar
padişah olsalar ne yazardı bu dünyada

dağın zirvelerine doğru beyaz tozlu bir rüzgar eser
sert, soğuk ve insanın içini donduran
ılık çalarak geçer köyün ortasından
dokunduğu yüzlere sert yumruklar indirip
üşürdü nasırlaşmış soğan kokan eller
burunları soğan gibi morarmış

sonbahar aylarında sarımtırak bir atlas gibi
durgun, asi, hırçın, ağırbaşlı,

kimi zaman bereket tanrıçası kadar cömert
kimi zaman da hırçın bir sürüngen kadar gaddar
ovalarında enfes bir mavilik
yer, gök soğan kokar
yaşamak sevilir bir soğan cücüğü kadar

zaman geçerken yorulmaz ama yorar da geçer
soğanların doğması, büyümesi ve daha sonrası
kuru fasulye pilav soğan içinde
ekmek arası döner, köfte, balık
havyar , şampanya zenginlerinden farklı
açlığın, yoksulluğun, ezilmişliğin gösterişi bu

içlerine garip bir yalnızlık duygusu çöker
artık soğanın sözü bile olmaz aralarında
soğanı severler işte
çünkü soğan devrimcidir, soğan yurtsever
soğan duygusaldır, soğan demokrat
soğan çevrecidir, soğan.... her şey

tarlaya bir tohum,
hayata bir soğan atmak gibidir
soğanlar ne kadar çoğalırsa,
acılar da o oranda çoğalır
bir enine bir dikine dilimleyip
sonra yatay doğrayıp küçük küçük
katmanlarını zar zar
ne yaparsan yap her şeye yakışır

boğazdan tadı gitmez, gece uyutmaz
soğanın katları ne kadar çoksa
gelecek kış ayları o kadar çetin geçermiş
insani öfkeli yaptığı gerekçesiyle
soğan yiyen adama kız bile vermezlermiş

çiğ yenecekse mümkün mertebe ince kesilmeli
hatta jilet kalınlığında doğranmalı
kat kat kaftan giymiş nimeti evine sokmayanlar var ya
son bir kez daha onların kulaklarını çınlatmalı
kötü kokulu dediğiniz şey
çok kötü bir hastalıktan kurtarabilir
yüksek ateş eşliğinde geçirilen
bir soğuk algınlığını
kimi şişliklere anında iyi gelir
tuzlayıp şişmiş mahalle sarılırsa
birde ağlatır kendisi şifa niyetine...

soğan ekme su üçlüsü
bir insanın beslenmesi büyümesi, gelişmesi için
gereken çoğu şeyi karşılar
yemeklerde göze gelmemesi gerek
kuru fasulyenin ve balığın yanına

topraktan çıkarıldığı gibi konunca nasıl da yakışır

ulan manyak mı soğan yiyenler
kimin ne kastı var ona
ulan adamlar dönerin , ciğerin yanında bile
soğanı üç beş götürüyorlar
hamburgerin içinde bile soğan var
kimileri sevişememekten korkuyorlar
tek sorunları soğan kokusu
yenilecek zaman varmış
yenilmeyecek zaman varmış

ne zaman ki bu kutsal yiyecek soğan
her şeyden daha fazla değer görecek,
ya da ne zaman ki köfteci ali
soğan da koyayım mı diyecek,
adalete güven işte o zaman değişecek

redfer

İlyas Kaplan

Solgun ışıklar

ışıklar titrek yanıp söner
sonrası gece yeniden durulur
bir yerlerden yürek yakan bir çocuk sesi duyarım
bir atomun parçalanışının ezgisine ses verircesine
içimde sayısız acı hikaye
ağlıyor muyum ne yoksa gecenin nemi miydi bu ıslaklık

kalbim bir cendereyle ölesiye sıkılmış
geç kalmış mutluluklara uçmaya kanat alıştırırken
mavi dünyanın melekleri taşıyamazlar beni
yakılan ateşlerden arta kalmış kül yığınları durur
yontulmuş taştan yapılmış kurşuni heykelcikler gibi
kanarken ellerimde yürek sızısı hüznler
susarım bir gece boyu

oradan oraya dolaşarak volta atarım birkaç dakika
solgun ışığın denize döküldüğü yerde
benimde hayallerim öyle dökülür
gelecek üzerine kurduğum düşlerin hepsi
beynimde buz gibi bir soğuk ve ayaz
hem arzu hem de nefretin aynı anda donduğu
yıldızlardan düşen aydınlığı görmeyecek kadar sarhoş

kimsenin bilmediği ve erişemeyeceği bir yere
at koşuşturduğumu düşünürüm
her düzensizliğin üzerine dolu dizgin
geçmişe ait her acının
kalbimin zarının titrediğini duyarım
her şey artık bölük pörçük..

redfer

İlyas Kaplan

Son dakika

günlük sıradan hayatlarımız saldırıya maruz
bir çağrıyla gençcik çocuklar linç ediliyor
silahlı çeteler şehirlerde gezerken üstelik
bir iç savaş çıkartacak kadar
katilsiniz!
eliniz kanlı,
yüzünüzden, ağzınızdan, tırnağınıza kadar
her yerinize kan sıçramış

izmaritlerin yerlere atılmadığı kandil dağlarında
daha kaç bomba patlatmak,
daha kaç kenti basmak,
daha kaç kişiyi öldürmek için..
savaş için yanıp tutuşan insanların cesetleri
gazete kağıtlarıyla örtülecek...

bu yüzden de her bir olay infiali besliyor
cümleten akıldan izandan adeta uzaklaşıyoruz...
peş peşe düzenlenen bombalı saldırıların
sorumlusu, sorumluları kim
sorma yarışına girmiş kitleler
öfke büyüyor
başımıza gelen her bir musibette
öfkeler katlanarak ...

uludere faciasında 34 kişi
sorumlusu kim
reyhanlıdaki bombalı saldırılarda 52 kişi
sorumlusu kim.
suruç ilçesindeki canlı bomba saldırısında 34 kişi
sorumlusu kim.
büyük bir felaketin uyandırdığı yankıyla eşdeğer
kan, katliam, bomba, gözyaşı

şahinler ve atmacalar
mesela CNN
yakın zamanda DAES
kiralık suç şebekeleri PKK
eset Amerika.. PYD.. Rusya
vurucu lojistik güçler
ya müttefikimiz kim...

askerimizi şehit ettiler
polisimizi evinde kurşunladılar
sivil insanımızı vurdular
mayınlar döşendi..
tuzaklar kuruldu..
doktoru, hemşiresi, yaşlı kadını ile..
haince cinayetler, katliamlar işlendi..
vahşice saldırdılar şehirlere ..

köpeğin kuyruğuna bastın mı,

sesi ağzından çıkar
kibriti gözünüze çok yaklaştırırsanız
bir orman kaybedersiniz...
yangına körükle gitmek ,çalgınca işler
topyekun bir savaş
amiral gemisindeki komutan kim
patlattılar bombaları...
oluk oluk kan aktı...
sayamadığımız kadar çok insan yatıyor yerde

cizreyi harap eden bir intizar var
her gece uykuda öldürülenlerin silueti var
acılar içinde bırakanlara beddualar var
kopan kollar bacaklar,
etrafa fırlayan et parçaları,
caddeleri kaplayan kanlar var
kan içmeye doyamayanlar var
alçaklığa, ihanete lanetler var

askerlerimiz polislerimiz var
her biri gencecik fidanlar...
binbaşı, yüzbaşı, teğmenler var
astsubaylarımız, uzman çavuşlarımız
babasız bebeler ,kocasız ayşeler fatmalar var
hatırasını göğsüne basmış babalar var
analar feryat ediyor...
çığlıklar gök kubbede yankılanıyor

ey bu ülke, bu millet, bu coğrafyanın insanları
hepimiz ölüyoruz
sen ,ben ,kızım,oğlum
velhasıl hepimiz vuruluyoruz
sokaklarımız, şehirlerimiz tehdit altında
gelecek hayallerimiz tehdit altında
evlerimiz ,evlatlarımız düşlerimiz tehdit altında
canımız , kanımız ,yarınlarımız...

hey batımızdakiler, doğumuzdakiler
tarihsel bir hesaplaşmadır bu
geçmişin ve geleceğin mücadelesidir bu
haçlı savaşlarına direndiğimiz gibi
kurtuluş savaşı sonrası ayakta kaldığımız gibi
dimdik ayakta kalma meselesidir bu

redfer

İlyas Kaplan

Son tren yola çıkarken gardan

bugün yeniden esiyor rüzgar
Çiçekler açıyor gökyüzü
deniz kokuyor
martıların da simit yediğı
sarhoş vapurların güverteleri
her dalga gelişinde
yosun kokuyor
kimsesiz rıhtım çiçekleri

kan-ter içinde
mesela
yerlerde ki sahipsiz izmaritler
savrulmuş masa üstünden şiirler
birbiri ardınca

ezan sesi duyuyorum
yankıları vururken duvarlara
yüreğimde aydınlanıyor kimsesiz bütün boşluklar
birçok bedende yaşlanmış ruh gibi
havalanıyorum
aklımın ucunda ki seyir defterinden

maviliklere
göklere, yıldızlara
güneşe, aya
en yürekli rüzgar
götürüyor beni
dalgalar metre boyu
pupa yelken yol alıyorum

yüreğim ikide bir yanıyor
kızıl akşamlar gibi
o saatlerde trenler sus
gemiler batık
motor sesleri zihnimin ortasında

firar eden bir çok özlemin istikameti kayıp
son izleri bozuk kaldırımlar üstünde
akıp gidiyor savrularak
seferlere kilitli
rotasız
pusulasız

son tren yola çıkarken gardan
düşlerimin içine dalan
bir ses
bir kara tren sesi
gözlerimin önünden geçip gidiyor

oluyor işte böyle bazen
bardakta son yudum
deli ve çılgın

bir gelgit var içimde
sabahın köründe
masanın üstünde bana ait bir çok şey var
gramofonda takılı kalmış plak

uçup giden kırlangıçlarım
bir kez daha geri dönmeyecek
sarmaşık bahçeli duvarlara
hasret dolu
sevda dolu
rüzgarını kaybeden uçurtmalarla birlikte
mil çekili gecelere sonsuzluğa doğru
yitip gitmiş

saat on iki hala
damarlarım mayın döşeli
hiçbir şey düşünmeden
türkü söylüyor
aklımın bir köşesi

redfer

İlyas Kaplan

Sonbahar mevsimi

hazan mevsiminde yıkıcı rüzgarların ardından
yapraklar dökülür alabildiğince viran zemine
kül rengi elenir toprağın üstüne
müşahede ederim sonbaharı çiğ damlalarından
toprak çürür hayat biter, tohumlar ki kül enkazı

pörsümüş çiçekler yeniden neşv-ü nema bulur
henüz muktedir olmayan yapraklar
gözlerini kaparlar ölüm uykusuna
gayet basit bir matem arz eder
yüzüme serpilir efsunlu bir hava
sehl-i mümteni bir yaratılıştta bu emsalsiz manzara

bu ne müthiş bir sunum bu nasıl bir izan gösterisi
ayrıca soluklamalarımnda bir de azameti
hayatın bereketi akıp gider ruhumun ezeline
akıl durdurucu bu canlılığın bu güzel rengi
hayallerime ihsan bir sonbahar mevsiminde

eğer kalbim aydınlıksa karanlıklardan kurtulmuş
kavuşma arzum kuvvetlenir yine her ayrılık vakti
bir çöl girdabı gibi hiçliklerle yok olmuş
avare halim gönlümün aynasında bir toz bulutu
bu meşk sabahında bir türlü kendinde değil
en hazin sonbaharları yeniden yaşıyormuş gibi

tertemiz bir duygunun iştihakıyla hızlı çarpar bu yürek
ışlıtılar saçar o denli hazin o denli acılar içinde
aydınlık gecelerde, parlaklığında kaybolur süreyyalar
tükenir birlikte tahir bir meşkin sevdalıları
ufkumun patikalarında yollar uzadıkça

düşler rotasında gemiler, lahzalarla şevk-i sürur
lakin umut içinde çırpırır zahirden batına doğru
akar bambaşka bir enerji dalgasıyla
şeffaflaşır saklar fütüvvet zamanlarından bir vakti

bir hicran ki hazan adına,velakin bir ummandır aşk
ateşi ateş her kıvılcım nöbetinde bekleyen

gamın her lehçesinden dert sunar sayfa sayfa
suhulet içinde herkes çok boyutlu ışıklarla bezenmiş
her sırrın her halinde bir rızanın muştusu
en latif şimşekleri yanardağlar doğurur

her zaman vecdiyle teselli bulur sükun içinde gönül
elest geçmişi saklar yakuttan cevherleri
eşeledikçe sonbaharı ciğerlerimee dolar misk-i anber
kaydedilen hafızanın ukdesinde henüz sırası gelmemiş

şakaklarımın ortasından vurur bir çekim ciğer acısı
fişkirir yüze doğru arzın kaynayan cehennemi

belki de en çok acıtır göğsümün sol yerini
ihtiyar hücrelerin istilasında gün ve gün

sinelerde matkap ucuyla açılır mavi bir leke
bu yüzdendir sonbaharda ölüm,rüya gibi bir şey

redfer

İlyas Kaplan

Sonbaharlarca savrulan hasret belki

o sözler
o yeminler
o hayaller
geçmişin puslu kuytularında
hasret bile değil
belki kutlu bir murat
kutsi bir arzu
hiç duyulmayacak bir fısıltı
ruha fısıldanan

hece hece silinmiş
bir şarkı
bir yakarış belki
peri masalları vaat edilen vakitlerde
sığ rüzgarlardan kaçırılmış
ayın son saatlerinden
çalınmış belki

yeni bir hayat vaat eden
havaya suya toprağa düşen
bir cemre
bir gözyaşı
kalbin kapısında yağmalanmış
bir sevgi
böğre hicran diye saplanmış
hüzünlü bir şarkı belki

umutlar katıştırıp siteme katık yapılan
söndürülmüş kandillerin fitilince yandığı
kırk kere sönüp
kırk bir kez tutuştuğu
el değince bozulan
gölge düşünce küsen
mavi bir ışık belki

gülü solan bir dal
düşü bulandıran günah
her dem taze baharın yakasında
bir beyaz çiçek
sonbaharlarca savrulan hasret belki
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
son kuşlar da göçmeden
ruhta yanan
kızıl bir ateş belki

öz bir su
ıslak bir süzülüş tebessüm dolu dudaklardan
bir arkası yarın
heceleri yarım yamalak
heyecanları salkım saçak
kuşluk vakti
bağrı yanık bir sevgili

nazar eden bir çift göz feri
dudağın değdiği bir gül
dünyaca koklanmamış

akşam alacası silmeden
güneş henüz çekilmeden
elde bir karanfil belki
şehrin bulutları rengi
havası deniz suyu kokan
gölgesi koca bir çınar yaprağı
bir çiy tanesi kadar üşümüş
susmuş
bahar mevsimi belki

ucu yanık gün batımı
mor menekşe koklayan rüzgar
akşam yelinin sesi belki
yüreği sızlatan çöl sıcağı
çok uzaklara dalıp gitmiş
ağlayan zaman
yere düşen yağmur damlaları
belki

bir yanı karanlık bir yanı ışık
bir yanı melek bir yanı şeytan
bir yanı çamur bir yanı ruh
içinde iki zıt mahiyet
baştan ayağa cennet
baştan aşığıya cehennem

bir bakışı adem
bir bakışı havva
isyan ve tövbe gibi
belki

redfer

İlyas Kaplan

Sonra gözlerimin ferî tutuşsun birden

ey gökteki hilal
çehrene müptela olan gecenin gizemleri
çağlayıp dursun
yüzümü bir kuş tüyü yumuşaklığında okşasın rüzgar
sonra gözlerimin ferî tutuşsun birden
aşkınla yanmaya alışmış bir de bu ten

cemalinle göğsümü inşirah ettirensin
arşın ırmaklarından parlayıp akan
kızıl ufuklara inen düş sensin
kaç aydınlık sığar senden ömrümün sığ sularına
kavrulur alevlenir bu mecnun ay yüzünle

sineme aşkın tenezzül buyursun
ilham veren nurunla nurlanayım
renge solmaz kokusu tükenmez
her nefes kadar mukaddes
feciñ çizgisinde saklanan ses
kulağıma fısıldanan müjde sensin

benim de bir yanım yetim
bir yanım öksüz...
içimdeki viraneden yükselen nidayı duyuyor musun
aç önüme artık göklerin sefasını
zeminlere sığmayan arzularla ısıt beni

bu gece şafağa değin seninleyim
yağmur yağsın üstüme çise çise
altın zerreleriyle mühürlenmiş
alnıma ince ince ay taneleri değsin
en tenha köşelerine kalbimin

en parlak yıldızları bile perdeler ışığın
bir tek bu sinede inziva bulur
bir nefes kadar yakın olmak isterim sana
peygamber miracına benzer
tüm ihtişamın ruhumun pusunda
ne olur göklerin sırrını bana da söyle

redfer

İlyas Kaplan

Sonra umutlarımız kaydı her gece

sessizliğimizin benliğine yağmurlar düştü
kalbimizin odacıklarına ateşli telaşlar
maviler aktı kimsesizliğimizin maverasına
kıyılarımızın rıhtımına sıcacık dalgalar dokundu
titreyişi bundandı bütün zamanlarımızın
çırpınan bir kalp oluverdik
tel tel döküldük şehrin hengamesine

gitmek üzere adımladık dar sokakları
sesimiz titredi
kış rüzgarlarını ağırladı saçlarımız
serin dokunuşlar tanıdık
bulutlandı gözümüz
yeni sürgünlüklerin kapısı aralandı
sessizce sürüldü öksüzlüğümüz
sonra geri çağırıldık isim isim

prangalarımız çözüldü
boyasız duvarlarda yitirdik özlemlerimizi
güneşe nispet zulmete döndü bahtımız
cennet peşinde koşarken
yusuf kuyusuna düştük yıllar yılı
kendi yatağını öpen nehirlerce
ruhlarımızdan kuşluklar geçti

bitmedi vuslata olan hasretimiz
tüllenen hayallere huzmeler bıraktık
mahkum edildik kalbi yalnızlıklarımıza
yalın unutuşların poyrazında bir başına haşre dek
belleklerin tereddüt dolu zembereklerinde kıvranıp durduk
günler geçti

son kez kan rengi vurdu gecemizin nabzını
cemre ateşinden tenimize köz sıçradı
kıvılcım uçtu bacalarından uykulu evlerimizin
dal uçlarımıza rüzgar kıpırtısı değdi
gömleği yırtıldı arka sokaklarımızın
derin yaralar açıldı vaktimizin böğründe
kalbimize yeni bir ruh üflendi

ayrı düşmüşlerin kucağına sıcacık ekmek diye sunulduk
şehrin çağıltısı sustu
çığlığı sustu evlerin
ümidin tomurcuklarına dokundu güneşin sığağı
buğusu inceldi
yağmuru dindi
susuzluğumuz dindi

bekleyişlerin tenhasına ümitler bıraktık
yanağıma değdi poyrazın soğukluğu
göğsümüze çaresizliğin sancısı dokundu
hasretin göğüne uçurtma diye salındı duygularımız

ötelerden gelen her çıtırtıyla ürperdi tenimiz
aralık kapıların eşiğinde
bekledik sabah akşam

nehir kaynağına aktı dağ pınarları ince ince
duru bir serinlik gibi toprağımızı ıslattı
seline kattı tortulanan kederlerimizi
gamzeli tebessümler doğurdu gölgelerimiz
yıldızlarımız kol kola semanın tarlasında
goncalar açtı
umutları hüznle büyüten kervanlar yürüttük
karanlıklar arasında ışık ışık yandık
bir çolpan misali
münzevi acılara yorganlar biçen gecelerde

mistik bir hüzn göğümüzü aydınlattı
romantik desenler dokudu göğsümüzde
dört nala koşan küheylanın nallarından çil çil serpilen
koyu dehlizlere kilitlendi düşüncelerimiz
bir bir döküldük mazinin belliğinden seherlere
küsün zamanlar elendi yerlere kalbur kalbur
yangınlar çalındı bahtımıza
dumanı olmayan yangınlar çalındı

hazan mevsimlerinde ağlaştı taze sevdalılarımız
lavanta taneli hayaller büküldü dudaklarımızdan
saat üçlerde derin uyku sesleri mırıldandık
uzak göklerden yıldız yıldız parlayan parıltılar kaydı
komşu evlerin akasyaları arasından umarsızca
müjdeler döküldü
belki de hiç duyulmamış

sonra umutlarımız kaydı her gece
göğümüzün kandillerini söndürdüler
isyan düştü coğrafyalarımıza
sonra yağmalandı aşklarımız
el ele tutuşup gittiler sonsuzluğa doğru
söylenmemiş şarkıların nakaratıyla beraber

boğuk acılar saplandı böğrümüze arsızca
sahralara seher yelleri yayan cereyanlardan
alacalı hayatlarımız çalındı yıldızsız zamanlardan
son şafakta ışığın düştüğü yere kilitlendi
çiçek çiçek düşlerimiz

sonra kırmızı karanfiller ekildi yüreklerimize
içinde nur olduk
içinde mesrur olduk

redfer

İlyas Kaplan

Sonrası hayat

önce hava kurudu, sonra çatladı
şeffaf gölgelerimi düşürdüm
çıplak kaldı ruh
pihtılaştı kan...

sonra titreşti karanlık alelade
köhneleşti bembeyaz gök
bir süre ışığını tutamayıp taşırdı gönül
üşüdü terkedilen yürek
yaş fışkıran göz
gögüs de sular ,mevsimler
ben geldim

yağmurlar yağdı günlerce kıpırtısız
içimden bumbuz rüzgarlar sızdı
suyla, havayla, kokuyla buluştu
dökülenler bambaşka bir şeydi
buz kesti dallar yapraklar ırmaklar ağaçlar
halden hale geçip ben geldim

usulca geçti günler
her nefesle hayat buldu ruh
suretine suret ruhuna ruh
söze harf, rakama sayı sığmaz oldu
her nefes şahdamar kadar
bir nefes kadar yakın
ben gel geldim

damarlara yürüdü kan
kalbe hayat düştü
titredim...
tatlı bir ürperti geçti içimden
derin bir uykudan sahici bir rüyaya uyanır gibi
umulmadık sevinçler parıltılı ışıklar geçti
hülyalar arasından
güller açmış dikenli dallar arasından
ben geldim

döne döne zerre zerre
göklerden yere indi her şey
bu sabah öğleden evvel
zamanla akıp gelen bendim

geldim işte sıyrılarak tenimden
bir zakkum ağacı gibi büyürken içimde ki zehir
dalgalanan bir umman gibi kabarırken yüreğim
köpüklü intikamların sahile vurduğu yerden
fırtınaya tutulmuş
yangına uğramış göklerden geldim

hesap soruldukça
sorgulandıkça akşamların bitmesi

söküldü şafaklar bir tarih gecesi
bir şimal rüzgarı bir şark fırtınası öncesi
tutsak düşlerin nakışını işledi kalbim
bir uçtan öbür uca
kan olup dolaşan damarlardan geldim

en bildik sözlerle geçtim sevdanın çöllerini
bir ışık yağdı sonra sustu her şey
solukları çam kokan kuzeyli çocuklar gibi
gümüş çizgilerini yokladım ufukların
sevgi yıldırımlarıyla yırtıldı içimin karanlığı
nisan yağmurlarına hazırlanmış gibi dolu dolu
özlemlerle ben geldim...

redfer

İlyas Kaplan

Sonsuz mavilik

hiç ummadığım bir yerlere götürür beni
evvel emirde zihnime yerleşenler
kimselerin görmediği, bilmediği
öylesine içime, kendi geçmişime
incirde acı süt kokusu,
asmada aşk öpücüğü üzüm

kimsenin görmediği içlere dalarım
temas ederim,dokunurum
unuttuğum her sır cevapsız
öyle bir nahkumiyet ki bu
derin uykularına yatarım sonsuz maviliğin
sessizliğinde nefessiz,ritimsiz
umutla direnen bir dip akıntı saklarım
alnımın hatsız çizgilerinde
ebet sonsuz

kırık bir kalpten düşen her acı ağlatır beni
terk edilmiş sevgililerin hep kucacağına dökerim gözyaşlarımı
ötelerde bir yusuf kurtulsa kuyudan
umutlar başka zamanlardan yetim ve öksüz
her sevdanın menekşe kokusuyla yaralanırım
göklere çatlatacak aşklar ağırlanır kalbimin odacıklarında
en uzak köşelerinde en küçük zamanlarında

çığlık rengi resimler asarım duvarlara
yüreği kundaklanmış aşkları da
kalın hatıraların sarıp sarmalayamadığı
nabızıyla yürür damarlarımda hüznün
her aynaya baktığımda gözlerime

hep yakındır,çok yakındır hüznünler
aynaları kırarım yüzerim derisini gökyüzünün
yüzüme kan doluşur, dudağıma ıstırap
her saniye bin pıhtı çıkmaz sokaklarında
yalnız odalarında terli özlemler saklarım
kanadı kırık yüreğimin

yakalanırım,sobelenirim sessizce
hiç gitmeyeceğim şehirlerde,
hiç tanımadığım sokaklarda.
pencere önlerinde açılan rengarenk çiçeklere
dökülen sular önce yüreğimi serinletir
dayarım şakaklarına nefesimi

hüznünler bir tufan, bir yangın ölüsüdür

damarlarımda dolaşır binbir türlü

redfer

İlyas Kaplan

Sorma

ne zaman sarılısam korkularıma
güneşin sıcaklığı içimi üşütür
konuşmaya yeni başlayan bir çocuk gibi
her sabah acılarımı yeniden içmek için
tanımadığım birilerinin yardımına ihtiyaç duyarım

geceye düşünce patavatsız feryatlar
özlemler perişan cehennem gibi günah ve sıcak
nefes almak o kadar zor, o kadar acı
boğulurken ruhumda bir düşman hala çırpınıyor

bazen masumlaşır düşlerim uysallığını kıskanırım
sonsuzluğun içinde sessizce öyle ki mışıl mışıl
bana ait beni tanıyan yasaklarla beraber
sadece olup biteni sorgular uykularım

yüreğimde izlediğim görüntülerin gözü yaşlı
suçluyken matem tutmanın bir anlamı yok
tek başına yalnız kalır kalp atışlarım
öldürdüğüm aşklara teslim olurum hep

sorma hiçbir şey bilmiyorum
suskunluğum cehaletimden

redfer

İlyas Kaplan

Sönen umutlarımız nerede

siper sipere, süngü süngüye, göğüs göğüse...
süzülen kurşunlar düşürür ölümü içimize
asırlık topraklardan kaç bin yıldız birden

kiyametten evvel bir kıyamet kopuyor
yıllar yılı kendi yatağını öpen nehirlerce
ezeli özlemlerimizin yokuşlarına akıyor dicle
komşu evlerin akasyaları arasından fırat
belki de hiç geri dönmeyecekler
taze gelinlerimizin gül desenli çeyizlerine
taze lavanta taneli hayallerine

bir gece daha sancıldı yıldızlar, bir gece daha...
yollar üstüne canlar düştü
kardeşlik şarkıları eski plaklarda kaldı artık
geceler en ince yerinden bölünmede
güneydoğu makus talihine ağlamakta
kol kanat edinip umutlarını

yandıkça ağlayan ve gözyaşlarınca yananların
can yerinden, dumanı tütmez alevler parıldıyor
kanlı bir drama dönmüş nice zamanlar
habilden bu yana hep aynı oyun
sebillerden kızıl alevler akıtan hep aynı öfke

gölgesini giydiren eşkıya hikayeleri yalandır hep
güvercinlerin zeytin dalıyla uçtuğu yalandır
yalandır beyaz gecelerde ruhları kamaştıran sihirli masallar
yalandır bahar ufuklarına tutunmuş barışçıl nutuklar...
yüreğinde dilsiz acıları dağlarca büyüten yiğitler yalandır
yalandır kadınların buğulu gözlerinde aşkı eriten sevgililer

deryaya düşürdükleri gümüş aynadır,
paslı ve soğuk... özlemleri derya gibi adamların
uçurumların kuytularında güneşe tutunanların duyguları yalandır
sırrını fısıldar gibi serper yollarına arzuları bulutlar
yağmurların bir ceylanın gözlerinde biriktiği yalandır

şimdi şehirler düşüyor
prangaları çözüldünce ayağımızdan
tedavisinde hayat bulmuş hekime düşman hasta gibiyiz
mürebbisine kin güden çocuklar gibiyiz
insanlık güneşe nispet zulmete döndü
bahtımız hasrete döndü

umutlarımız nerede hey..
hayatı sevgiyle yorumlayan umutlarımız nerede
yağmalanmış düşlerimizden , düşüremediğimiz yağmurlar,
kör kavgalarımızı serinleten umutlarımız nerede
kentten kaçışlarımızın ardından avuçlarda yalnızca
bir damla gözyaşı olup sönen umutlarımız nerede

umutlarımız yitirdik.. ışıklarımızı yitirdik
nefes nefes göç ettiler yad ellere
yol yorgunu bulutların tül desenleri arkasından,
parlayan şafak yıldızlarımız vuruldu ardı ardına

umutlarımızı söndürdüler ...
bir türlü barışamadılar yıldızlarımızla
sonra tarihlerimiz başkaldırdı coğrafyalarımıza
sonra yağmalanan şehirlerimizden
kardeşlik ile huzur el ele tutuşup gittiler
yıldızsız semalara

yıldızsız semalarda geceler eskitiliyor şimdi,
aydınlıklarımız kara düşüncelerle karanlık dehlizlere kilitleniyor
bir bir dökülüyor günahlarımız tarihin utanç bellediği seherlere
kalbur kalbur eleniyor yorgun, solgun ve küskün zamanlar
yangınlar çalınıyor bahtımıza, ışığı olmayan yangınlar...
kuytulardan uzun ağıt sesleri geliyor
karanlık kuyularda yusuflar ağlaşıyor

yedi cediti kaygılandıran zulmün de bir sonu vardır
öyle zor bir şey vardır ki rüzgarında bu vatanın
yurdun her yanından ağıtlarla taşınan
içi kana bulanmış bir kabir gibi
topraktan fıskırmış sıkılı yumruklar vardır
analarımızın her gün gönderdiği iadesiz taahhütsüz ahlar vardır,
alınan her canın intikamı her günün hesabı vardır

redfer

İlyas Kaplan

Sönmeye yüz tutmuş vavlardayım

dalgalı deniz mevsimi
yol alıyorum hayal aleminde ki suretlere
sönen ışıkların üstünü örten perde
duygulara dönüşüp anlam kazanıyor
zaman içinde öyle zamanlara bağlanıyorum
diriliyor yenilgiye uğramış kalp
umutlu sabahların fecrine şebnem diye
imkan sunuyor

geçmiş iştihakıma
her dem insiyakıma
sayılarca ,yıllarca
tene bahşedilen ikramlar iniyor
yıldız yıldız aydınlanan "elif" lerdeyim

şimdi yamaçlara parçalanmış yağmurlar düşüyor
yediverenler dağ başlarına fırtınalar savuruyor
asma dallarına sürgün uç cenahlardan
hep yapraklar düşüyor
su ile balçık arasında
yas tutuyor günahlarım
ahir zamana dek ufku nurlanmış
tenhalara akıyor he zerrem

sırlar denizinde
kim düşlüyor hasret kokulu uykuları
kim büyütüyor amansız tutkuları
yerde ve gökte
kim varım diyor bilmem
nefsin tasallutunda
kim benim diyor, duymam
sema katlarından atılan "ba"lardayım

yağmur düşüyor aklıma tane tane
her dem sonsuzluğun eşiğine taşınıyor
eğik bir erik dalı gibi
kara gecede bir "cim" yırtılıyor
öyle serin
öyle nazenin
hoyrat uğultuların ortasında bir ince çınlamayım
yıkılıp gidiyor ayağımın altından
başımın üstündekilerden
sarıp sarmalanıyorum bin iltifat sağanağı dokunuşuyla

heceler yumuşacık kelimeler sıcacık
iniyorum arzın çorağına her pencereden
ne açım ne tok
ne azım ne çok
ne varım ne yok
ihsana uğramış barınaklarda "hu"lardayım

sadece arzu ve istekleri tahrikle meşgulüm

rutin döngüsüne teslimim
idrak sınırları içinde sair ile münasebetim
öyle bir mahiyetin izleri üzerindeyim
selefler ve halefler birbiri ardınca
zorba bir kuvvete karşı direniyorum
başkaldıran vicdanı susturmak nafi

çığlıksız duvarlar göğsümü yumruklarken
eski fotoğrafların sarısıyla ıslanıyorum
ne firakım
ne ziyan
ardımdan peşisıra giden "sad" lardayım

sessiz vadilerini güneşin kavurduğu
kuraklıklarında toprağın yarıldığı
tüm çöllerin arafında bir tozum
desenler dokunuyor kafamın içinde
henüz kalem hokkaya bandırılmadan
her defasında yeniden çukurlar doluyor
korku yok
ümit vermeden ümit yok

her yorgunluğun bitiminde
gözlerde büyüyor satır satır dualar
birbirine sevdalı
birbirinden sevdalı
kelimelerin çiçek çiçek yağdığı "kaf" lardayım

güz sancılarında
ilmek ilmek büyüyen boşluklardan
denizler ak köpükleriyle "mim"ler getiriyor
derinleşmemiş ıssız mağaralarda
rüzgarlı tepelerde
gamda dövülmüş hayaller kuruluyor
kalpte ezilmenin kaybedişiyle
ruhta daralmanın şiddetiyle
yokuşuz düzlüklerden savruluyorum

karışıyorum
ötelere süzülen içimin yollarına
hep bir geçmiş demdemesi çınlar sokağında
yürürüm vakitsiz
beklerim yüreksiz
ya kal diyen bir ses
ya bekletilen bir umut
gizlice kıvılcımlaşan "nun" lardayım

ya da itaat etmek
damarlara kendi hayatını zerk ederek
ihtiramla secdeye kapanıp
ufkunda çınlarken yegane günahlar yönergesi
ziyadeleştiriyor istiflediklerimi

akla sığamayacak kadar eylem
çeşitli fiiller dizisi
yığılıyor çoğalıyor
bereketleniyor nev-i hayat
her defasında aşkla tazelenen
ruhum ışıllı ışıllı
çiçeklerden bir çelenk
nereden geldiği bilinmeyen bir rüzgar şuuru
bahtımın karasına vuruyor

hem gerçeğim hem düşüm
fikrim esir
duygum esir
idrakim esir
azar azar candan koparılmış
parça parça boşluklara tıkanmış
her şerrin bir hayra tekamül ettiği
ta uzaklarda ...sönmeye yüz tutmuş "vav"lardayım

redfer

İlyas Kaplan

Söylemişim sana

sana geliyorum...
mayıs gecelerini beklerken
kalbim ateşlerden ateşken

aşkıni pelesenk eden çatlamış dudaklarım
kısık bir sesle söylerken şarkımızı
gecenin dergahında ney
gönül heybemde sen

içimde senden kaynaklı bir yangın var
yüzlerce mühür vurulmuş öyle gizli şuleler barındırır ki
her bir kıvılcımıyla türlü türlü pişer gönül
yanar yanar kor olur

zerrelerden kürelere yansıyan her harap görüntü
ruhumu baştanbaşa kuşatır
dokuz kat göklerin ,yağmur yüklü bulutların taşıdığı su
söndürmeye gücü yetmez senden çağıldayan alevleri

Sana söylemişim
cinnat hallerin ,deliliklerin üzerine esen rüzgarları
çıldirmalarım yatağından taşan nehrin çağiltısına benzer
avuç içlerini kanata kanata susarım
her suskunluğum altını imzalar öksüz sızılardan , yetim yakarışların

susarım kırmızı şahaplara kanmak üzere
bir ateş, bir ateş içindedir ki göğsümde tutuşan
tutuşa tutuşa alevden sütunlara dönüşen sen

sen olmasaydın tesellilerin ,hüzünlerin çaresi kim olurdu
içimdeki şüphelerden, karanlığa ait endişelerden kim kurtarırdı beni
düşüğüm kör kuyuların merhalelerinde kim ışık tutardı karanlıklara

başka izahı yok yaşanan hezeyanların
koşulsuz kuralsız bir aşk bu
alınan her nefes göğsümden kopara kopara kaçırdı seni
şuursuz düşünmenin hem sebebi hem neticesi
öpmeden yatağa koyamadığım ,usulca koklayıp üzerini örttüğüm
her türlü boyutun fevkinde senin hayalin

ben ki umudu bir kuşun kanadına bağlayıp salmışım gökyüzünün mavi parlaklığına
baştanbaşa öfkeli bir haykırış, ,bir boğuk inilti gibi
her zamanki gibi sadrımı inşirah eder durursun
bir yaralı hıçkırık gibi
kederime akarsın saatler adedince

önce kaybedip de sonra aniden bulmuş gibi
eskisinden daha çok ,çok daha ,daha çok...
süzülüp süzülüp yol alırsın kalbimde geceler boyu

söylemişim sana
gece yıldızlar her çıktığında

her defasında paslı hevesler dokunacak düşlerime
ateş rengi illetler ilişecek sürgün rüyalara
üzerine ant içilebilecek ne varsa onların adına
bana sus diyorlar
ben sussam hatıralar susmaz ki

redfer

İlyas Kaplan

Söz konusu vatandı

izzetin şanlı tarihi kan ile yazıldı 15 temmuz gecesi
kaderin üstünde bir kader vardı

insan nasıl şehit oluyorsa
vakti geldiğinde öyle ölmeli
mermilere kafa tutabilmeli
melekler selam durmalı ona
Peygamber karşılamalı onu

şehit ettiler
astsb. bçvş. ömer halisdemir'i
ilhan varank'ı
baba erol olçok'ı, oğul abduallah tayyibi
mustafa yaman'ı,çetin can'ı
kur. alb. sait ertürk'ü
sevgi yeşilyurt'u
halil ibrahim yıldırım'ı
cennet yiğit'i, gülşah güler'i...
şehit ettiler...

gözlerinde ulubatlı hasan'ın surlara diktiği sancak vardı
gözlerinde filistin'in çocukları,
yemen'in yetimleri,
suriye ve irak'ın mazlumları vardı
nede güzeldi gözleri

asla başaramayacaklar
asla bu ülkeye diz çöktüremeyecekler
katiller halen yanı başımızda
akrabamız, komşumuz, bizimle aynı camide
aynı okulda, aynı büroda, aynı metroda

sura üflenmiş gibi yürüdüler şehitler köprüsüne
kadın, erkek, yaşlı, genç
cennete koşar gibi Allah Allah nidalarıyla
yerleri gökleri inlettiler
ellerde albayrak
şehadet getirdiler
ölüm birdi
ölüm yaşları da birdi

evliyalardan dirildi milletin sinesinden
bu millet bir gece de devlet kurtardı
vatan kurtarmak bu kadar kolaydı işte
anadolu yeniden vatan oldu
yeniden millet olduk
selam olsun kaniyle bu destanı yazanlara...

onbeş temmuz gecesi sınav gecesiydi
sınavı kazananlar cenneti kazandılar
sınavı kazananlar türkiye'yi kazandılar

şahit oluyordu gece şahit oluyordu yer ve gök
vatandı söz konusu,yürüdü kadın erkek
yıldızla doluydu afak, kan kırmızıydı
yedi cihanı kapladı salanın namesi
ölümü korkuttular...

namus için, vatan için, hak için
abdest alıp koştular sokaklara
anasının ak sütü gibi tertemiz
şehadet getirdiler..
yürekler demirdendi on beş temmuz gecesi
mücahitler kurşunlara yürüdü
bayrağın gölgesinde bayrak oldular

direndi ümmetin son kalesi
bir kez daha alkanla sulandı ay yıldızlı bayrak
söz konusu vatandı
ölmek yok olmak değildi
bu yüzdendi şehitlerin cennetle müjdelenmesi

bu yüzdendi hira
bu yüzdendi hicret
bu yüzdendi ömerin,osmanın,alinin şehadeti
bu yüzdendi endülüs, kudüs
bu yüzdendi istanbulun fethi
bu yüzdendi selimiye ,süleymaniye
bu yüzdendi çanakkale

ey ülkesi için yemin etmiş ruhlar
neden ömer halis gibi olmadık
neden kolçaklardan biri değiliz
neden tankların altında ezilenlerden...

kim şehitler köprüsünde kaybettiğini iddia edebilir ki
ya da kim şehitler köprüsünü terk edenlerin kazandığını
öyle öleceksin ki namın yürüyecek tarihin şeref sayfalarında
dünden daha fazla ölümsüzleşecek ruhun

ey yeni türkiye'nin kahramanları
ey birbirinin ismini bile henüz bilmeyen yiğitler
anadolu'ya gelen erenler kadar cesaretiniz yoksa
ne bu vatan sizindir
ne de üstündeki bayrak

redfer

İlyas Kaplan

Sözde saklı adreslerin hepsi

gecenin göğsüne yaslı kalbi
serin nefeslerini şeffaf parmak uçları gibi
gezdiriyor boşlukta söz
ateşli suskunluğunda nazlanıyor ümitlerin en tazesini
gözlerinin pervazından sızan
duru bakışlara yağmaya hazırlanıyor göğün mavisi
bir siyah söz
bin siyah susku
çöküyor şimdi hareli yalnızlığa

sessizliği de güzel görüyor olmalı
sessizliği de söz diye duyuruyor can kulağına çünkü
kırık hecelerle
eğilişi bile bir başka hüsün şahikası olmak üzere
alışkanlığın tenini çizmek üzere söz

pak nefeslerine eşlik ediyoruz gecenin kuyusunda
dudakta kilitli
bereketli sessizliğin açılışını beklemedeyiz
sözde saklı sevinçli adreslerin hepsi
sığınağımız kalp
hüzünlerle yoğrulan
korkularla yıpranan

sütliman tesellisine çağrılı
ikiz kardeşimizin yüzü gibi
hep sıcak hep aşına hep nazlı
eğilip yüzümüze
hatırımızı soruyor söz

doğru ya
yoktu sözümüz
adımızın anılmadığı uzun dönemler oldu
gereksizdik yeryüzündeki herkese
lazım değildik kimseye
noksanlıklarda
unutulmuşluklarda bir yetimdik
ne annemiz sahip çıkabilirdi bize
ne babamız tutardı elimizden
yoktu ki elimiz

kimseye görünmeye değer değildi yüzümüz
bir yüzümüz yoktu ki görünmeye değer
sevilmeye değer değildik
O' bize söz verene kadar
yokluğumuz kimsenin derdi değildi
biz sevmesek de olurmuş gibi
karanlıkta kaldık onca yıl
kimseleri görmeyişimiz kimseyi üzmedi
sessizliğimizi kimseler fark etmedi

belli ki günler geceler süren bekleyişinde saklı bizim tesellimiz

yüreği ince ince yakan sızının nabzına tutundukça
teselli olacak sözlerimiz
gözleri göklerde gezdire gezdire
aranan bir yıldızın tebessüm haresinde
susacak ağlayışlarımız

biz de sığınıyoruz şimdi
başka hiçbir yere gitmemecesine...
başka hiçbir yüze dönmemecesine...
başkaca hiçbir söze kanmamacasına...

taşıyamıyor bir an bile kendini
taşamıyor bir andan bir sonraki ana
kalbimize yük
sözler
avuçlayamıyoruz emelleri
hayallerimiz kırılğan
yönünü bilmiyoruz
düşüp kalıyoruz yol üstünde
menzili bilmiyoruz

kuru dal uçları gibi ümitsizlikten çatırıyor sözler
soğuk cılız ağaç kökleri gibi
karanlık vadilerde su arıyor kendine
bir yere tutunmak istiyor
dal budak olup uzanmak istiyor göğüne
çağrı gelmiyor hiç
yönsüz
kıblesiz
istikametsiz sözler

yokluğunu bile fark etmeyecek kadar yoksulluk içinde
var olma arzusunu dillendiremeyecek kadar çaresiz
yanağına koyulacak bir kulak yok
kulak kesileceği tanıdık bir ses yok
tesellisiz
isimsiz
lüzumsuz sözler

baş koyduğumuz secdelerimiz var şimdi
alnımızı dayadıkça
eşsiz bir yakınlığın ufkuna doğuyoruz
nefeslerimize dolandıkça sözler
sonsuz ümit güneşlerini ağırılıyorz dudaklarımızda
cennete eğilen söz ağaçları oluyoruz adını söyledikçe
şaşkınlığın koyu karanlığından
istikametın sabahına sığınıyoruz

tereddütlerin fırtınasından
Rabbimizce kabulün sakin limanına iltica ediyoruz
işte siyah hecesi
işte siyah gece

işte her an, her köşede, yolu gösterecek
o söz
sancılı bekleyişin dizi dibinde
susturuyor hepimizi

o soylu çitirtıya can kulağı oluyor
çıt çıkmıyor ağızdan
biliyor
sessizliğin köklerinden
dallanıp budaklanacak
kaygıları, korkuları, hüznüleri, kederleri
suskunluğun çeperini yırtacak
gamları, hayalleri, hasretleri
bir müjdenin eşliğinde
sözler

sözün avuçlarında
dua dua çırpınıyoruz
kırık kanatlarımıza gök sunuyor kelimeler
cümlelere tutuna tutuna
düşüğümüz yerden kalkıyoruz
söz oluyor an bize
koyu gecemizin gömleği yırtılıyor
kalbine değıyor dillerimiz
her dem

ağız birliği ediyoruz
bir ara çağılışı duruyor söz nehrinin
şefkatin çığılı susuyor
yağmurun nefhası duruluyor
maviler çekiliyor kalp kıyısından
ümidin tomurcuklarına dokunmaz oluyor ezel rüzgarları
daldaki gül buğusu inceliyor
söz kesilince

belki sessizlik de kesilsin diye
gök yağmuru dinliyor
belli ki
çaresizlik toprağında tohumlar susasın diye
sessizliğin ateşinde kala kalsın diye
sessiz bekleyişlerin tenhasına çekilsin diye
söz

ümit ile korku arasında salınıyor
bıçak sırtında yürünüyor kalbe
her an esecek bir rüzgarın yanağında savrulmaya hazır
diken üstünde
göğse çaresizliğin ipek kuşağı geçiriliyor
sussun diye
sustukça susasın diye
doğum sancısına tutulsun diye
kalbini hasretin göğüne uçurtma gibi salsın diye

yana yana ötelerden gelecek bir çıtırtıya
kulak kesilsin diye söz

söz pınarlarını ince ince akıtanın
duru bir serinlik gibi insanlığın ovasına salanın
elbette konuşanın
susması da olacak
yıldız yıldız kalbe dokunanın
dokunmaması da
dokunaklı olacak

sükutun kalbinde tortulanan kederleri de söze katacağı
bekleyişin yanağındaki gölgelerden de
gamzeli tebessümler doğuracaktı
o suskunluk kuyusu
o sessizlik kertesini
bir sınama olup çıkacaktı
her şeyi bir yana savurup

tereddüt yumağı oluvermiş gözlere ışığın vurmasını beklerken
çekemeyenlerin katran karası sözleri meydana çıkacaktır
çekemeyenlerin hakareti artacaktır
aşağılamak için fırsat kollayanların kaba sözleri yükselecektir
sessizlik bozulacaktır elbet

sözlerin en acısı yürekleri kanatacağı
beni terk mi ettin
darıldın mı bana

bir serin gölgeye yatırılacak söz
can kulağı kesilecek hücre hücre
her yaranın bir yarını var elbet
kışın göğsünde baharlar saklanacak hep
hep yarım kalacak değildi ya
söz

bir gün sonunda patlayacak sessizliğin tohumu
mevsimi geldiği zaman müjde çiçeklerinin
güneşi doğacak billur tesellilerin
sabahı şahit gösterecek
gün ışımalarını tanık gösterecek
söz

alaca aydınlığı serecek gözler önüne
koyu gecenin ardından gelen sabahı
karanlığı delip geçecek gün ışımaları
soğuk kışların gömleğini yırtan bahar
geri çağrılacak
ve tanık olsun diye kopkoyu geceye
ve şahit olsun diye ümitsizlik sözlerine

hala biz o koyu gecenin mültecisiyiz

o soğuk ümitsizliğin kuytusunda üşümekteyiz
anlamsızlığın ve dağınıklığın çölünde savrulmaktayız
bir geceden bir sabaha erişme iştiyakındayız
sözün aydınlığından
kızıl ufuklardan bir gökkuşadı örecek sözlere ilticadayız

o sancılı bekleyişin dizi dibindeyiz şimdi
istenilen yerde bekliyoruz
bir şiirin son sözünü bekler gibi
elimiz göğsümüzde
başımıza konan kuşlar ürküp de kaçmasın diye.
yeryüzünün parçalanmışlığını onaracak sözün özlemiyle
yanıp kavruluyoruz

teselli edecek göğünde bulutlar toplansın istiyoruz
yok başka bir yerde serinlik
yok başka yerde sabah
yok başkalarından medet
sözlerden nasibimize düşen o teselliye sığındık
o sancılı bekleyişin
dizi dibindeyiz
şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Su

bir kez yok oldu bin kez büyüdü
yakut başakların içinde titredi
hüthütler havalandı göğsünün üstünden
kimi sisten kimi esintiden kimi korkudan
gökten sicim sicim indi
değdi ağaçların bedenine defalarca
dut yapraklarından kıvrım kıvrım toprağa kaydı usulca su

biçimden biçime, renkten renge değışti
Tanrı hediyesi bir dokunuşla bütün evren
bir üfleyişle bütün denizler yataklarından boşaldı
göğüslere sinen hem cennetti
hem de cennetten gayri bir şey
buğulu kokulu mor üzüm salkımı
arzu ve yasakların derinliğinde boğuldu su

bir kaç zaman sadece hangi maziden kalma
saklıydı alev alev yanan bir ateşten daha ziyade
uçurumlarda tüten hoş kokulu bir duman
bir göl mağarasından bir çöl ayazına damlayan
ağır ağır, ezgi ezgi yankılandı
her defasında ebruli seslerden
kurşuni renkli gölgelerden su

üzerinden mavi buharlar yükselen bir şelale havuzundan
bিরer çiçek bağlandı zambaklardan kuşların kanatlarına
ışığın aynasına yürüdü, bir yürüdü bir durdu
bir görünüp bir yok oldu
buseler kondurdu yüce dağ başlarına
parmak uçlarından toprağa aktı, döküldü su

saklı sırrı o kadar açtı ki kutsal ruhun
yükseldi istisnai alevlerden , ateşten ışıklar saçarak
yürüdü yollardan , yansımasının düştüğü ırmaklardan
henüz bir kara bulaşmamış, bir karanlık çökmemiş
güneşin saklandığı görkemli dehlizlere boşaldı su

aynı gök kubbe altında ümide rüyalar sunuldu
güz sıcağında ninnilendi kokulu bahar tohumları
izlerine bırakıldı nazlı misafir yürüyüşleri
su perisi encamında adı konulmamış lütuflardan
doğumcul terleyişler kutsi yönelişlerden
karanlık zirvelerden düştü yüreğe perde perde su

öte diyarlardan miras bir hatıra kalbe
gönlün imdadına aktı bir can pıhtısı
halden hale çevrilmenin sancısına tutulmuş
içindeki cevherin kabuğundan sıyrılmış
kutlu bir yük bir emanet oldu su

sancılı damarlarda ölümcül çılgınlıkların ta kendisi
dalgalı bir deniz gibi süzüldü , yaktı geçti iz oldu

taze bir yağmur gibi düştü mevsim mevsim
yalnız aktı her damla yağmur ,ceylan gözlerde en son
guguk kuşları kondu çocukların mavi rüyalarına
cehennem oldu ,cinnete dönüştü
arıttı , eritti , temizledi su

göklere kanatan şimşekler aydınlattı arşın üstünü
yıldırım hucumlarla parçalandı gecelerin en zifiri kuytusunu
nelerden sonra, niceden ve nice gecelerden sonra
sürgün bakışlar mühürlendi sağanağına
mübarek bir heyecanı kadim bir dostu uğurladı su

az gitti uz gitti yana yana ateşe tapınan pervaneler
dere tepe düz gitti ah dedikçe bir ah daha ederek
yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez dirildiler
yeniden var olabilmek için saklı sevdalar toprağında
her adımda farklı iklimlere erencesine aktı su

bebelerine süt verirken ninnilerini söyledi anneler
atalardan dedelerden öğrenerek su hikayesini
ezo gelinler ışığını bir gelin gibi kuşandılar
tenha gecelerde akıttılar gönüllerine
bir kutlu dem ki ateşlerce kaydılar
bir cevher ki alev alıp yandı su

bir arınma duygusunun rotasında bestelendi zamanın notaları
lalezarlardan ağıtlar savruldu kavruk baharlara
en dar kapısından puslu sokaklara serpildi fırtınalı akşamlar
her karanlıkta yağmurlar büyüttü acıları
leyli renkli bezirganlar rüya içinde yaşarken
hayal meyal şeylerde göründü bir katre su...

redfer

İlyas Kaplan

Su gibi temiz bir aşk istiyorum

aşk istiyorum
kalpten kalbe konan kelebek kanatları gibi renkli
kudümlerle düşünüp neyleyle ağlayan ahenkte
tuz kadar mübarek, ekmek kadar aziz
toprak gibi bereketli, su gibi temiz

bahar dallarını kuru bir ayaza boğan çiğlere benzer
ıstırapı hiç dinmeyen suyu arayan çöller gibi
ayrılık var diye mecnuna haber veren güneş gibi
yine matem, yine zari, yine leyla olacak
hicranıyla yanıp tutuşan kara sevdalılar misali

yaş yerine kan akıtıp ağlayan gözüm olacak
yanan kalbimde vuslat özlemiyle tutuşan közüm olacak
seher rüzgarlarıyla gönlüme serin-i serap olacak
hıçkırıklar boğazında düğüm düğüm

bülbül gibi feryat-u figanım olacak
kayalar gibi içende ırmaklar kaynatacak
taşlar gibi çatlaklarından su fişkirtacak
yine taş gibi yine duygusuz yine katılaşıcağım

ben aşk istiyorum
dondurucu zemheri soğuşunda sığındığım ateş olacak
nisan yağmurlarınının yalanına aldanan toprak gibi
rüzgarlarında mecalsiz dalları kırılan ağaç gibi
inci gibi yaşlar akıtıp ıstırap çektirecek
aşka tutkun dünyama cehennem olacak
kayıp giderse dünyamdan ebet kıyamet olacak

redfer

İlyas Kaplan

Suçlu

ayrılık vakti sensiz geçer geceler
karanlık odalarda hasretim sensin
işlenen günahların suçlusu benim
kaç kez hissettiğimi sen bilemezsin
o sensiz duyguları, pişmanlıkları
hiç sordun mu yaşananların suçlusu kim
akittiğim gözyaşlarının soluduğum her nefesin

aşk ile yaşadım mutsuzluk veren zamanları
istemediğim en yalnız öfkeleri
kalbimde derinden sızılar, acittikçe acitti
sorma yaşananların suçlusu kim
nefretle yaşananların suçlusu benim
seni çılgınlarca özleyen de

sokulur mehzilerine gözlerimde sakladığım bulutlar
ıslak lahzaları ağlatır bu bahtsız sevgiliyi
kalp gürültüm şiddetlenir , şimşeklenir, alevlenir
çileyle demlenir her bir damlası
lav olup akan bu ırmağın suçlusu benim
başını taştan taşa vurup

içimde tutuşan ,cehenneme dönüşen yangıların
deli divane ihtirasların helakına uğrarım
derbederim ,divaneyim ,mecnuna dönüşürüm
kaç savaşın ,kaç vuruşmanın kanattığı
kanayan yaraların suçlusu benim
tutsak edilmiş,mahkumum ,esirim,tarumarım

redfer

İlyas Kaplan

Sufi yalnızlığı

avuçlarımın içinde ibrahim
her sabah kutlu yol düşlerime giriyor
çiğ düşüyor gül yapraklarından mabedime
mahsun kalmak sır olmak kadar gizemli
yeşil gölgeli bir seccadenin derinliklerinde
belki de cennet aramak kadar imkansız
sufi yalnızlığında çıldırmakta güzel

rüzgarlar tur dağında mahpusluğuma dost
muşanın asasıyla göğsüm aydınlanmakta
dağ başındaki esmer mevsimler sıcacık
hiçliğe tutunmaktayım terk edilmiş ağaçlar gibi
hızır sözcükleriyle uyanırım her gece
acımasızca akrep kallesliğiyle sokulum
zehrini tadarak ölmekte güzel

kurtuluş zamanları hem de çok yakın
dalgaların getirdiği köpükler habercisi
nuhun gemisinde suç işlemiş gözlerim
bir tufan güvercini yağın külleri
adını bilmediğim uzaklara aşığım
her yönelişin mutlak bir ıstırapı olmalı
yokluğunda ateşleri barındıran
ruhumun çocukluğunda yaşamakta güzel

ademden kalma anılar yeryüzünde avare
arafatta gördüğüm yalvarışlar kadar mukaddes
nasuh tövbesiyle bir avuç direnişin
dokunduğu tüm yıldızlar firari
her pişmanlığı kanun yaparım yüreğime
hiç ümitlerin sabrı tükenir mi
güneşin doğuşunda var olmakta güzel

redfer

İlyas Kaplan

Sukut

ya zahit
tefekkür etmek için sus
ibret almak için bak
zikretmek için konuş
dilini sahip ol
sükut et ki, selamet bulasın
sus ki hikmet sahibi olasın
budur yalandan kurtulmanın en kestirme yolu

ya zahit
kalbin ve dilin istikamet bulmadıkça
imanın müstakim olmaz
selamet bulmak istersen kalp kırma
riyakar sözden dolayıdır çoğu günahlar
hakaret etme
sırları ifşa etme
"ALLAH'a ve ahiret gününe iman eden,
ya hayır söylesin veya sükut etsin"
sus ki selamet bulasın

ya zahit
dilini tut şeytanı yen
bir söz söylerken Allah'tan kork
dünya için züht içinde ol
ahret için sükut halinde ol
batıl şeyleri konuşma
helak olursun
hayrı söyle sevap kazan

ya zahit
ALLAH'ı çokça zikret
ağızına çakıl koyan sıddık gibi
sus...
dil bir canavardır
hapsedilmeye muhtaçtır
salarsan saldırır
çünkü çok konuşan çok yanılır
çok yanılan çok günah kazanır
çok günah kazanan da cehenneme gider

ya zahit
dilini düşüncenin arkasında olsun
önce düşün doğru bulunca konuş
dilini düşüncenin önünde olursa
düşünmeden konuşursun
ölümü çokça zikret
dünyadan az şeyle yetin
sözünü amelinden say
kendini ilgilendiren şeyleri konuş

ya zahit
dilini tut

sözüne dikkat eden biriyle arkadaş
ameli iyi olanla dost ol
senle konuşanla konuş
yalandan ALLAH'a sığın
pişman olacağın söz söyleme
insan söylediği sözün mahkumudur
söylemediği sözün hakimi...
sözün faydası varsa başkasına
zararı varsa sanadır

ya zahit
bil ki
nefse hoş gelenleri şeytan körükler
sus ki hayra vesile ,şerre mani ol
susmak vakit kazandırır
aklı fikri toplar
söylenenlerin çoğu
ya tamamıyla şer
ya bomboştur
ALLAH Rasulü "Susan kurtulur" buyurur

ya zahit
susmak tefekkürdür
ALLAH Teala'yı zikir ve tespih et
hazine kıymetinde sevaplar kazan
zümrüt değerinde manalar ilham et kalbine
şuurlu müslüman ol
sus ki
cennet sana helal olsun

ya zahit
terazide ağır gelen ameller
susmak ve güzel ahlaktır
faydasız şeyleri terk etmektir
seni ilgilendirmeyen şeylerle ilgilenme
emin olmadığın kimselere güvenme
eminler ,
ALLAH Teala'dan hakkıyla korkanlardır

ya zahit
fasıklarla arkadaşlık kurma
muhtaç olmadığın bir şeyi sorma
gizli olan amel, ruh ve kalptedir
bulduğun zamanı ve zemini bil
"Bilmiyorsan bilenlere sor"
sus ve sükut et
suskunluk petektir
arı peteği toprakla değil
balla doldurur

ya zahit
efendi ol

söz söylerken şeytana uyma
verde ve gökte olanları ancak ALLAH bilir
iftira atma
ALLAH'a iftira edenlerden daha zalim
kim var ki
süreyyadan daha yüksek bir irtifadan
yetmiş mevsimlik bir mesafeden
yere düşmek gibidir iftira

Ya zahit
batılı konuşan dil necistir
abdest bozmaktan daha kirleticidir
bir kelime ile maksat hasıl olursa
ikinci bir kelime söylemekten sakın
konuştuklarını yazan değerli katipler var
konuşmak hoşuna giderse sus
susmak hoşuna giderse konuş
bil ki dilin önüne iki set dikilmiş
dudaklar ve dişler

ya zahit
din
sormak, okumak, dinlemektir
yeri gelince susmaktır
fasit bir dairede tükenip gitme
her söze cevap verme
her sözü yorumlama
fuzuli şeylerden kork
çoğu konuşmaların hiç bir hayrı yok
sözün fazlasını tutmak
nefse soğuk su içirmekten daha lezzetlidir

redfer

İlyas Kaplan

Susuşların eteğine yığılır kelimeler

önce ...
heyecan sarar dudakları
depreşir sessizlik nefeslerde
devrilir an
ışıklar söner
perdeler iner
susuşların eteğine yığılır kelimeler

ve sonrası
göç ...
vedası acı sıcak kucaklaşmalar
sarsıldıkça...
iki zaman arasına uçurumlar doluşur
yapışık değildir artık birbirine gündüz ile gece
arada fay hatları ...
gözler gözlere değmez öyle kolayca
ışığın bile varamadığı isimsiz boşluklar vardır artık

ıslanan yüreğin doğum sancıları tutar
sancılar vurdukça
dünyanın altı üstüne gelir
günlerce..
sağanak sesi
yağmur şıptısı
damla vuruşu
dudakları çizer sözlerin titreşimi
depremlere maruz her hece

kırpık uçlarından taşar gözyaşları
koyu sessizliğin içinden nabzın çitirtıları

tadı bilinen
kokusu özlenen
sıcacık bir ürperti dolaşır kanda
sayfalarını okurken hatıraların
kan ağlar yürek
ipil ipil yağan yağmur gibi
yanar kül olur
erir mil olur
düşer toprak olur

redfer

İlyas Kaplan

Sükun

ve sonra seni yaratan Rabbinin adıyla oku dedi
ey bir kan pıhtısından ibaret olan
nasıl azat edilecek şehrinde dolaşan köle
özgürlüğün ilk yağmurları düşerken tenine
alevlenen vicdanlardan oluşan her ateş
seyret bak ,bir volkan kadar ne güzel de yanıyor

ve sonra kuşatılmışken benlikler ,nefis şöyle dedi
ey kendini en mükemmel zanneden
nasıl yaşanacak birlikte doğulan zaman
iblisin ordusu işgale girişmişken tüm ülkeyi
çaresiz isyanlarda elinde silah tutan her asker
gör bak ,bir kahraman kadar ne güzel de savaşıyor

ve sonra peygamberin öğrettiklerini yap dedi
ey gözetlendiğinden bihaber masal sözlü
nasıl kurtulacak dağarcığın, vehimler aleminden
bir öfkeye amade çılgınca yok edilirken
bir bak ,bir kadın kadar ne güzel de ağlıyor

ve sonra sahiden ziyanda olana ant olsun dedi
ey ikinci vaktinde yaratılan ahsen-i takvim
nasıl da akıp gidiyor çatlaklardan yazılmış su
derken göğsünden arınan iksir içilir ilkin
iki nefes arasında öylece anne kucağında
gör bak ,bir melek kadar ne güzel de uyuyor

ve sonra sükuna erdiğinde geceye yemin olsun dedi
ey en sevgilinin ufkundan doğan güneş
nasıldı hatırlar mısın karanlık dolu sokakları
göklerin ötelere götürülen en meçhul uzakları
şimdi bahar şarkıları terennüm ediliyor
dinle bak,bir şarkı kadar ne güzel de söyleniyor

redfer

İlyas Kaplan

Sürgün renkler düşüyor cama

nefesimden her yayılan ısı
soğğun içinde yok oluyor
her yerine dağılıyor şehrin
en tenha ve sessiz uzaklara
soluk soluğa koşup
uzanıp gidiyor sonsuza

uzaklaşmak istiyorum aslında
meskun olduğum yerden
kafama bütün soruları doldurup
kimi zaman nefes nefes alınmış ıstırap
kimi zaman dünyadan izole edilmiş sessizlik
içim bilcümle düşman unsurlarla dolup taşmış
şuurumda tanıdığım bir çok kimlik
enkazları kilometrelerce ötede
sevdası sır bir yerlerde

bir gözyaşı damlıyor
gözyaşının müsebbibi hayat denilen mefhum
kıyılarında kaybolmuş yüzler
pırıltılar yansıyor şehrin trapezlerinden
fırtınalar yıkıyor hayallerimi
akrep sancılara maruzum
hamt yolundan geçiyorum

masal gemim lodos rüzgarıyla dolu
büyük dalgalar iç içe
halka halka birbirinden ayrılmış
denizlerimde iştahsız gürültüler
la tahzen zikrindeyim
Allah bizimle beraber sırrına muttasıl

sürgün renkler düşüyor cama
yeni coğrafyaları keşfe çıkıyorum
okyanusta bir inci yalnızlığına çekilip
her faninin aldırmandan geçeceği tesadüflerden
dikenli bir gül kadar ıstıraplı
içimde yırtılıyor vasıfsız arzular
dokunulmaz kılınmış her mağlubiyet
yokluğa ramak kala

düşlerim kabusa dönüşüyor
bahaneler beynimde sese bürünüyor
sıra dışı hadiselerle duçarım
gördüğüm rüyanın tabiri yok
zeval buluyor içimde ki uğultu
aklımın sahrasında yitirmişim kendimi
usulca talan ediliyorum

nefes alıyor kılavuzsuz hislerim
kuru taassup fikrim
dağarcığımın kolunu ağır ağır kaldırıyor

kapıyı usulca aralıyor
bir adım geri
bir adım ileri
açıldıkça dağılıyorum

gözlerim bir kum fanusun yamacına eğilmiş
nerdeyse kendini tutamayacak ağlayacak
gözyaşıyla yüklü kan kokuyor şafak
dudağım kor alevli demirlere yapışmış
bir söğüdün dalına esrik kavramlar fısıldıyorum
irtifa kazanıyorlar
dünya dar geliyor ezberlerime
ocak akşamları okşuyor saçımı
boz sessizliğimden hiçkırıklar tırmanıyor gökyüzüne

bir yanım lal olmuş
bir yanım soluyor soğuk soğuk
gökle yer arasında
kirli dumanlar tütüyor
yangın yeri yüreğim
aynadaki aksimde donarken suretim
bir elim yasak meyveye uzanıyor
bir elim o korkunç sefalete

saatleri hıfz ediyor ocaktaki ateş
meşe odunlarının çıtırtıları henüz taptaze
bir başka aleme uçuşuyor kıvılcımlar
hayal dünyasında hiç eskimeyen izler
her hususta şek ruhumu kaplamış
her şüphede akıl nurum sönmüş
kuşkulardayım tamamen
bir töhmetin esaretinde hükümlü
kötü zanlara müptelayım

turuncu bulutlar serpiliyor denizin öbür kıyısına
tuzağına düşmüşüm serinlik yüklü akşamların
uzağında kalmışım saatlerce
ruhumun limanına sürüklenmekte bir parlak yıldız
iskeleye yanaşan gemilerimi dalgalar sarsıyor
gümrük defterine yazılıyor
tılsımlı bir çok işlem
hesap gününe sunulmak için

redfer

İlyas Kaplan

Şafak zamanı

kutlu zamanlar düşer geceye
yedi kat gökleri ayaza keser kış geceleri
sevinçlerle aydınlanır göklerin yüzü
ta fecir vaktine değin ,şehrin caddeleri

buz tutmuş kilitleri gıcırdarken
aheste aheste açılır ,paslanmış bir demir kapı

münzevi acılara ömürler biçilir
melekler üşüşür, ezan sesiyle yatsının göbeğine
ısısı alınmış ateş kadar şefkatli
boyunlar bükülür ,özgür bırakılır kalbin dizginleri

evlerin üstüne savrulur karlar ,
tutmeyen bacaları soğuklar ısıtır

üfler yıllarca içinde biriken ateşleri
gezinir göğsünde sancılara vurulmuş bir ürperti
ölüm armağandır o an
hediyeenin en muhteşemi sunulur aşklarına

aydınlanır ufukları kış mevsiminin
hayallere yansır artık vuslattan düşünceler

en ince yerinden bölünür şehrin denizi
bir kuşluk vakti hasretin avlusuna koşar adım
bulutlara yansıyan delice sırlar bırakılır
özlem müjdeli gözyaşı damıtır en derin ayrılıklar

tenha karanlıklar bir kor demdir ateşten kalan
kaynayan su değil gönülden bir sevdadır artık

dumanı ah ile çıkar da külleri göz yaşına karışır
yakınca acıtır alevin cinnet yüklü bedeni
ölümcül çığlıklar süzülür gökyüzünden
yakar geçer her damla yağmur
rüzgarla yaprak gibi bendini yıkan ırmak gibi

acılara meftun pişmanlık dolu sancılar gibi
son karanlık zamanı ,en saklı günahlarla

yüreklerin en derinlerinde ,
güzel rüyaların görüldüğü kaç gece yaşanır
her kutlu doğum sema mavisine dönüşür
en yücelerden kalplere bir rahmet gibi süzülerek
huzme bir nur serpilir şafak zamanlarına

aydınlanır seherleri kaç gündüzün kaç solgun rengi
yaşlı dünyanın son sabahları ıssız ve sessiz
hercai ışıklar gibi doğar güneş özlem iklimlerine

redfer

İlyas Kaplan

Şairlik bence biraz cesaret ister

Bizimde söyleyeceklerimiz var be arkadaşım
Hiç kimse şair doğmaz ki
Şair hayatın çilesini çekerek olunur
Duygular derdi olanı vurur
Bırak kısmet aramayı olduğu gibi kalsın
Derdin yoksa mesele yok vazgeç be arkadaşım
Fal değil ki şiir yazmak

Onun için herkes şairim diyor
Şairlik bence birazda cesaret ister
Cümlelerin bedenine kılıç sallama cesaretini
Gösterebiliyorsan neden olmasın
Uçlara dokunmak için sokul be arkadaşım

Şahsen bizde bir neferiz bu meydanda
Ama kılıç sallamayı biliyorum duyguların bedenine
Kanatırım ama öldürmem
Can çekişsinler ıstırap duysunlar diye
Belki de sadistliğim şiiri çıldırtıyor
Belki de bencillğim mısraları öfkelenendiriyor
Ben şiiri öç almak için yazıyorum
İstiyorum ki onlarda beni acıtsınlar be arkadaşım
Kanatsınlar savaşsınlar benimle ölümüne

Derdin her bir türlüünü yaşadık
Şimdi yaşatıyoruz
Eyyallah mazide kalanlara
Sığınmadan Ahlara

Yarını tatmak istiyorum ilk günah gibi
Meyveden ilk ısırma gibi
Yanmak gibi narın göbeğinde
İç içe senli benli olana dek heyhat
İşte o zaman ışık vermeye başlarsın be arkadaşım
İşte o zaman dokunulduğunda sende yakarsın

redfer

İlyas Kaplan

Şanı yüce

O, yüksek fıtratla vücuda getirilip yetiştirildi,
okumazken "oku" emriyle temiz sayfalar okutturuldu
hakkını ifa ve şükrünü eda etsin diye
kulluk ile hayır işlemeğe devam etsin diye .
menbalardan akıtılan, ezelden taahhüt edilen
semereleler, ecir ve sevaplar, hayır ve bereketler
O 'na müjdelendi.

bir ihsan ki ,hem en hoş, hem gayet çok
takdir , tahsis edilen pek çok faziletler.
bütün alemlerin Rahman, Rahim Rabb'idir
O'nu mirac'a çıkaran,
O'na kadir gecesini veren.
Kabe'yi yıkmak üzere gelmiş fil sahiplerini
şaşılacak durumda perişan edip, defeden
O'nu yetiştiren şanı yüce Rabbin'den
müjdeler var

ümmeti O'ndan feyz alacak ahirette,
Makam-ı mahmud O'nun emrinde
Kevser'i bütün lezzetlerden daha tatlı, daha hoş ,
kesilmez, tükenmez akıntısından
liva-i hamd altında
nimetlenip , lezzetlenecekler

tüm bu ihsanların şükrünü eda etmek üzere haydi namaz kıl
öyle namaz kıl ki
kalben ve lisanen ve bütün bedeninin uzuvlarıyla
şükrün bütün kısımlarıyla
tazimin en yükseği demek olan secdeden başın kalkmasını,
hayatın bütün cereyanıyla Allah'ın büyüklüğünü tesbih et,
celal ve cemaliyle ,kudret ve lütuflarının yüceliğini tat
sabır ve namazla seni yaratandan yardım iste
her zikir ile ruhana şevk götür
gönlün Rabbin ile konuşsun

onun içindir ki
namazdan aldıkları zevk ve huzuru
dünyada hiç bir şeyde bulamazlar
iyi bilin ki Allah'ı anmakla kalbler ancak yatıştır

namazı böyle bir zevk ile kılmak
kalbi her kötü niyetten uzak tutar,
ibadetin ancak Allah'ın hakkı olduğunu unutma
Allah'tan başkasına açıktan veya gizliden gönlünü bağlama
Allah'tan başka kimsenin sırrına vakıf olamayacağı
fanilere kendi elinle teslim etme kalbini

her işinde Allah'ın rızasına yaklaşmak için
gönlünü yalnız onu yaratan,
o gaybların bilicisi olana daya.
kahr ve gazabından kork,

lütuflarına ve ihsanlarına nihayet olmayan
celal sahibi Allah'a teslim ol
Hakk'a kavuşmanın vahdet zevkini tat
vicdanın sesini duymaya devam et

namazını böyle ihlas ile Allah'a yüz tutarak
yalnız şükür ve tazim ile Allah'a yaklaşmak için kıl.
şirk, riya karıştırmaktan uzak ol
Allah'ın hakkını vermek istemeyenler,
namazdan uzaklaşırlar.
namazı bütün ibadetlerin ruhu
yalnız Rabbin hakkı olarak,
yalnız Rabbe yüz tutarak tevhid ve ihlas ile kıl.

ibadet ve kulluk için sıdk-u sadakatle
her hususta Rabb'in rızasını arayarak
ona layık olan her hayrı gözeterek
özel bir şeref ile
işinin en mükemmel şekilde ifasına devam et
sırf Rab'luk hakkı olarak
Allah için halis niyet ile namaz kıl

o halde, o müşriklerin, yalanlayıcıların,
gösterişçilerin tersine olarak seni yaratan,
sana hayat veren
seni özel şeref ile daha çok yücelten
kerim Rabbinin rızası için
ona ihlaslı olarak kullukla meşgul ol
onun için ihlas ile namaz kıl.
ve kurban kes.
Allah için halis niyet ile
Rabb'inin kerem ve lütfunu duyur, bayram yap.

namaz; şükrün kalbi, lisanı ,sevincidir
Rabbani bir lütuf ,gizli bir ikramdır
nimetlerini anmak için
Allah rızası için
bir ziyafet bir düğün bir davettir.

haydi Rabbine hem kalben, hem dilinle,
hem bütün azalarınla bedenen ve malen
her vechile şükretmek üzere
ihlas ile namaz kıl,
namaz kılmakla beraber kurban da kes
Ona böyle fedakarane ibadet ve kulluk et
çok hayır işleyerek nimetini an,
bilki Rabbinin kullarına olan ihsanı bitmez
kesilmez.

doğrusu şanın yücedir
buğz ve kin tutan,
hiç besleyen her kim olursa olsun

odur ancak ebter.
güdük olan, ardı arkası kesilecek.
nesli ve nesebi, adı, sanı kalmayacak odur.

ardınca gelecek hayırlı neslin ,evladın gibi tabilerin
sevenlerin çoğalacak.
dinin, kitabın, güzel adın, sanın,
feyiz ve lütfun baki kalacak
ahirette de beyana sığmaz, kesilmez,
tükenmez ecre ereceksin.
ancak buğzunda devam ve ısrar edendir ebter

Allah'tan başka her şey mutlak bir gün yok olacak
zürriyeti olmayan,
kendinden sonra eseri kalmayan kimseler
Allah'ın ismiyle başlanmayan işlerdir ebter

peygambere buğzetmiş olanlar ebterdir
ya maddi bakımdan nesil ve nesebi
veya manevi bakımdan hayır ve zikri kesilmişler onlardır
en nihayet düşkün ve zelil olarak kötü anılarak gitmişlerdir

imanı olmayanların zaten hayrı yoktur,
hep dalalet içinde boşa gider işleri,
ölümden sonra eserlerinin de Allah katında
ahiret için kendilerine hiç bir hayır ve faydası olmayacak
o büyük azaptan kurtulamayacaklar

peygambere sırf dininden dolayı düşmanlık ederek
buğz ve küfürünü açıklayanlar
muhakkak ki ebter ta kendileridir .

o zaman Rabb'inin lütfuna şükretmek üzere
ibadet ve kulluk ile meşgul olarak
namaz kılıp kurban kes.

feyiz ve kemalini açıklanmak üzere kendisine hem oğul,
hem kız nesiller de verildi,
peygamberlik şerefi kendisiyle bitirildi
dini, kitabı kıyamete kadar baki kalacak
kendisinden sonra peygamber de gönderilmeyecek

bayram yapılmaya layık müjdeleri ihtiva eder bu yüksek sözler
bir çok latifeleri , hikmetleri içinde barındırır.
makamından, nefse özel lezzetler dökerek
nur-i celaline gark olacak baki güzellikler.
kudsi ruh ,beşeri ruhlarla beraber
kalbi lezzetler akıtacak ,
cennet ırmaklarının mecrasında

"Onlar öyle kimselerdir ki, ahirette onlar için yalnız ateş vardır ve yaptıklarının hepsi
orada boşa çıkmıştır, amelleri hep batıl olmuştur." (Hud, 11/16);

redfer

İlyas Kaplan

Şark cephesinde karlar çil çil

bugün şubatın on dokuzu
seferberlik var topyekun
tüm müstahkem mevkiler tutulmuş
bir kez daha durum vahim
kış geri döndü
camlar zangırdadı
kar kapladı
şehirdeki binaları
sokak lambalarını
toprak zemini
kaldırımları

şubat takviminin son deminde
oynaşan onca gölge
hepsi odanın zemininde
birer kar kütlesi bütün suretler
perdeyi hareket ettiren eller
kendini fark ettiren her şey

bir püfla ışıklar söner
muhayyel bir mumun söndürülmesi gibi
boşluğa doğru üflenmiş bir nefes gibi
hayat donar
yaşam biter
heyecan kaybolur
geriye ne kalır ki
tatsız tuzsuz kış mevsiminden başka

bugün şubatın on dokuzu
sokakta kesif bir kar kokusu
bütün sofayı, odaları rayihası doldurmuş
ahali en kalın örtülerini takınmış
tülbentti iğne oyalı kızlar kış hurileri gibi
yedi dağın perisi gibi
sağa sola dağılmış

hep aynı havadisler
mevzular iç içe halka halka genişlerken
hava eğri bir çizgi üzerinde
şekillerin renklerini okşarken
dünya kar istilasına altında
zemine düşen karlardan ibaret

şark cihetinde
karlar çil çil
her yerde içli bir keder
şehrin üstüne bütün bulutlar
iyice eğilmişken
rüzgar tiz bir sesle haykırır
beyza bir rüyanın kollarında
şubat saatleri can çekişir

bugün şubatın on dokuzu
bir kez daha
ortalığa öylesi bir ölüm sükuneti çökmüşken
kulağı olan herkes kulak kesilmişken
gök gürültülerini , şimşekleri
tipi,kasırga uğultularını
duymamak mümkün mü

artık can acısa da bir
acımasa da bir
bitmez zannedilen her türlü çile biter
hem öyle bir biter ki
artık fark etmez
müsebbibi kar olan her şey
acıları dindirir

geceler uyumadan
sabahlar uyanmadan
iyice bastırır kış
düşmemek için ayazın döşediği buzullar
saçaklardan yere uzanır
komşu komşusundan uzak
soba başında hayale dalar
her şeyin kar olduğu vakitlerde

hızlı hızlı vurulduğunda
kapının tokmağı
selam faslından sonra
bir besmele çekip
dualar okunmaya başlanır
aydınlanır etraf kar ışıltılarıyla
göz yaşları bir mendil ile silinir
bir elif miktarınca

bir kağıt çekip önüne
sessizce oturur
bir şiir resmi çizer şair
önce küpeştesine doldurulur imdat çılgınlıklarını
ağır yenilgileri peşi sıra
kapısı mihlanmış sokaklara gizler
kar beyaz hayalleri

hayatı hatırlatır şubatın on dokuzu
bilinmeyeni söyler
bilinmeye yükseltişi yeniden hatırlatır
sükunet düşürür
vebali candan öte ezalar getirir
sessiz sedasız

karanlıktan öteye geçmeyi öğretir
rengini birdenbire değiştirir gök kubbenin
kasırgalar patlatır

ufukta gittikçe yaklaşır dağlar gibi dalgalar
karışır yer ile gök birbirine
denizin altı üstüne gelir
sular kabarır
tufanlar kopar

koca koca kar bulutları
tanıklık eder
tepeden tırnağa gün boyunca
işgal edilirken yeryüzü külliyen
bir an bile durmaz uğultular
başını sokacak damı olmayana
bacası tütmeyen evlere
Allah yardım etsin artık

bumbuz havaya rağmen
kaybolmuş renkler üzerine
kufi hatla yazılır şubatın kaderi
cisimlere bir bir istiflenir kar taneleri
kar üzere anlatılır hikayeler
bir varmış bir yokmuş diye
evvel zaman içinde
kalbur zaman içinde...

bugün şubatın on dokuzu
kış geri döndü
camlar zangırdadı
kar kapladı
şehirdeki binaları, sokak lambalarını
toprak zemini
kaldırımları

redfer

İlyas Kaplan

Şehit bir mücahidin anılarından

izzetin şanlı destanı yazılacak
şehit edilen çocukların kanları üzerine

hayat kısır döngülerle çevrili
çocukların oyuncaklarını parçalayacak kadar gaddar
kısır döngüler, tek elden çıkmış olduklarını hatırlatmak isterler
birer yalnızlar yığınından başka bir şey değiller
kişisel gelişen, kişisel doyan, kişisel zenginleşen
ve kişisel ölen insanlar gibi
içe kapalı,
yabancı düşmanı
ırkçı

masallar, destanlar, türküler
tarih tekerrür ediyor
"kaderin üstünde bir kader"
şahit olacak herkes
şer odaklarının kurdukları tuzakları başlarına geçirmekle kalmayacağız
bağımsız sınır çizmek isteyenlerin de canlarına okuyacağız

ittifaklar, haberler, medya, zalimler kafa karıştırabilir
birileri kafasına göre sınır çizebilir
bir diğeri kafasına göre devlet kurabilir
evet bir kıyamet olacaksa
bu kıyamet bizim üzerimize kopmayacak
onların sonu olacak kopacak o kıyamet

ben bir arabistanlı Lawrenc değilim
onun kadar yürekli olamadım henüz
londra'nın kasvetli otellerinde yatıp kalkmadım
ingilterenin uçsuz bucaksız topraklarında bir çiftlikte yaşlanmadım
koca bir devletin milyonlarca kilometrelik sınırlarını
yeniden çizecek kadar büyük bir adamda değilim

nefret ve öfke ile hatırladığınız
hatta şerefsizlikle suçladığınız lawrenc
kendi inancı çizgisinde hepimizden daha şerefliydi
ne yazık ki
hepimizden daha delikanlıydı
hepimizden daha cesur

dava şuuru ve imanına hayran kaldım
sınırlar çizilinceye kadar
osmanlı parçalanıncaya kadar çabaladı

içimizden kimler charlie hebdo saldırısını fransada takip etti?
amerikada siyahi kardeşlerimiz polis tarafından öldürülürken,
amerikan polisi bir siyah adamın boğazını sıkarken
"ı can not breathe" diyerek nefes alamadığı anı
kim resmetti ,kim haber yaptı ?

kimler tepki verdi ?

suriye karışırken hangimiz halepe gitti
küflü bir otel odasında kalarak savaşın ortasından
hangimiz haber yapmayı göze aldı?
akıllı olalım
herkesin vebali var aldığımız maaşlarda
hakkını verin

sarhoş gibiyim dostlar
herkese vurasım var
herkesi tokatlayasım var uyansınlar diye
aklıma iftarını yaparsın diye cebime para koymaya çalışan
geçen komutan emir abduhkim geliyor
çıldırarak gibi oluyorum
o kadar zor şartlar altında
hala benim akşam yapacağım iftarı düşünüyor
ya da bizlerin varlığını
ya da gerçekten bir ümmetin var olduğunu
var mısınız ey ümmet?
yaşiyor musunuz?

hayır, hayır
islam'ı ayakta tutan biz değiliz
islam'ı ayakta tutan işte o mücahitler
bizler bu sistemin içinde
bir gün yok olacağız

ey izzeti için yemin etmiş ruhlar
ey türkiye halkları
çünkü korkağız
çünkü beş para etmez adamlarız
çünkü emir abduhkim gibi değiliz
çünkü uygurlu mücahitler gibi değiliz
çünkü doktor kanas hiç olamayız

ya fetih ya şahadet dediler
sen git dediler
hikayemizi yaz şimdilik
bu şehit olacak kardeşlerimizin selamını götür türkiyeye
burada onlardan sadece dua beklediğimizi söyle
tekrar geleceksin biliyoruz
ama şimdi git
bak bu şehitlerimiz
henüz yolculuğa çıktılar
onlar Rabbe selam götürmeye
Rabbe verdikleri sözü hatırlatmak için gittiler

sinan ve ferhat artık olmasa da
ne sinanlar bitecek ne ferhatlar
havadan ağır bombardımana tutulup
şehit oldular

sultanbeyliden muhammed
elazığdan baba ve oğul mehmet ile ismail
erzurumdan osman ve murat
diyarbakırdan yunus ve furkan
adiyamandan ferhat
bursadan taha abi
darıcadan ümit abi
Allah(c.c) için şehit oldular

ey şehit ağabeylerim kardeşlerim bilin ki
arkada bıraktığınız emanetler artık bizim emanetimiz

gözleri okçular tepesinde kalan birkaç korkusuz yiğit
gözlerinde hamza'nın vurulduktan sonra
şehit olmadan önce Hz. vahşiye attığı birkaç adım
gözlerinde selahaddin'in haçlılara indirdiği son darbe
gözlerinde çinin guangzhou şehrine giden Saad bin Ebu Vakkas'ın teslimiyeti
gözlerinde ulubatlı hasan'ın vücudundaki onlarca ok
surlara diktiği sancak

gözlerinde alparslan'ın yiğitleri
filistin'in çocukları
yemen'in yetimleri
suriye ve irakın mazlumlari
gözlerinde huzura çıkan bütün şehitlerin kahramanlıklari

gözleriniz ne güzel aziz şehitler
ruhunuz şad olsun

redfer

İlyas Kaplan

Şehit onbaşının günlüğü "e.n"ye ithaf

hiçliğin gölgesini giydiren asker hikayeleri yalandır hep
yollarını kaybeden çolpanların
şemdinli de geceleri arayan sayeler de yalan
yalandır rüzgarın buğulu yelelerinde
aşkı eriten sevgiler de
cephelere salınan sevgililer de yalan

yüreğinde dilsiz acıları dalgalarca büyütenler
deryaya düşürdükleri gümüş aynadır hep
paslı ve soğuk...
dağ gibi adamların deruni özlemleri
uçurumların kuytularında gizli ve açık...
güneşi kıskandıran duyguları yalandır hep

ülfetin sırrını fısıldar gibi
serperler yollarına arzuları püfür püfür
yağmurlarını bir sanemin gözlerinde biriktirir küfür küfür
uzarken kalbinin yare bakan tarafı
güzelliklerini yontup yontup durur hep
bir nehrin kıyısında
gökteki hummalı parıltılar yalandır hep

acıyan yerlere değer suskunluğu
ilk aşkı ve son aşkı ve aksamayan o eski yürek
o şimdi çocuklar gibi
o şimdi içine yanaşık
biraz ürkek biraz تنها
dalına küsen bir yaprak gibi düşük

rüzgar bir başka esmekte
zambakların üstünde çiy damlaları
gökte bereketli yağmurlar bir başka
rüzgara eşlik etmekte
onca renk
onca ses
iç içe ,dalga dalga yayılması bir başka

*

of...
bugün mutlu olma isteği ve arzusu var içimde
bugün ayrılık elemelerimin vücuda getirdiği
o zifiri karanlığı
o derin felaket girdabını terk ediyorum
şimdi nihayetsiz göklere gözlerimi diktim
başımın bir kasırga süratiyle döndüğünü hissediyorum
sonra biraz yatmışım
rüyamda cananı gördüm

şimdi defterimde buna dair

uzun şeyler yazmak istiyorum
sılayı düşündükçe kalbim sıkışıyor
boğulacak gibiyim
ah...şu hayatın sızıları
ah ...şu hicran
ah ...E.N'in hasret duyguları

of...
bu ne ıstırap ya Rab
bu ne azap..
şimdi bu satırları yazdıkça heyecandan
bütün vücudumun titrediğini hissediyorum
neden bu kadar duyguluyum
yazdıkça içimde baygın bir sel
her tarafı istila ediyor
nefesim daralmaya başladı

ah.. "E. N"
bu ıssız, meçhul dağ başlarında
seni ne kadar düşündüğümü
senin için neler çektiğim bir bilebilseydin
acaba bunu anlayacak mısın
yoksa benim sizi unuttuğum fikrine mi kapılacaksın

şimdilik bu kadar kafi
etrafta ayak sesi var
sana selam "E. N."
saat gece 03.00...

*

ufukta ki vadi kadar güzel olmasa da
yer yer yeşil alanlar göze batıyor
geniş bir arazinin ortasından süzülen derenin
kenarındaki bir ağacın altına oturup da
ufkun içine doğru bakarken
yazıyorum

yeşil yeşil ekinlerin
rüzgara mukavemet edemeyerek eğilmesi
bana, annemden gelen mektubu selamlıyor gibi
saçları dağılmış
baş açık ve yalın ayak
rüzgar gibi koşan kardeşim düştü aklıma
kendi elimle defnettığım zamanı hatırlıyorum

önce koca ovaya baktım
sonra gökyüzüne
sonra toprağa, sonra rüzgara
bağrı yanık anadır gördüğüm
ciğeri dağlı babadır ellerine kapandığım
gördüğüm tülbende sarılı

göz pınarları kurumuş
candan arda kalandır

*

kızılçam ağaçlarının ince yapraklarına aktı gece
yıldızlar parlak birer nokta gibi durmadan çoğaldılar sessizce
karanlığın ardından nurlu yollar bıraktılar
geciktim, hem de çok geciktim
bu hüznün yüklü havada nefes almak canımı acıtıyor
dünden bugüne düşen acılar
alevsiz ateş gibi parça parça yakıyor

sol yanım donuk
ama zararı da yok
zira bir bedenden eksilen yürekte eksilen gibi değil
ah ki rüyalarımı attım karanlık denizlere
yüzüme savrulan esintilerin zindanlarındayım
derince kederli
olabildiğince acılı
bir gecenin tam da ortasındayım
saat 23.00

ey mehtap yüzünü kalbime çevir
ki üzgün ruhum ve sıkıntılı kalbim
yorgun denizin dalgalarına karışsın
rüzgar, kabarmış topraklara ulaştırsın nefesimi
nefeslensin her bir karış adım adım

ey hırçın esen lodos
yaramı sar
üzerimi ört
gör ki üzerimde taşıdığım kur'an'dan başka
vasiyetim yok
acıma merhem olan "E.N"den başka
yarama hasret basanım yok
saat 01.00

*

ah .."E.N"
o altın kumlu koylarda
başını taşlara vuran üzgün dalgaların divane esintisi
o yeşil ekinlerin üzerinden yol alarak
beni yorgun düşüren şiddetli rüzgarların acıklı sesi
ben bu kızıl akşamlarda seni
uyuman için annelerin kederli ninnilerine bıraktım

dili tutulmuş yetimlerin avuçlarındaki cennet kokusuna
sevda nakışlı mendillerin her bir katına saldıım
gelinlik kıza
kurbanlık koça
askere giden yiğide yakılan kınaya karıştırdım

ah .."E.N"
ben seni bu pek karanlık
ve pek soğuk zamanların en sıcak anlarında
bir sabah namazı vakti
sığınaklardan yükselen tekbir sesleriyle
sıklaşan saflara emanet ettim

ah .."E.N"
ben seni hıçkırıkların eşliğinde
iri tespih tanelerinin huzurlu aralarına
dualarla şifalı bir nefes diye uğurladım
gece ve gündüzün birbirine karışmış kanlı kokusunda
ateşlerin tam da arasında
kan suyuna saplanmış bedenlerde gördüm gülümseyen yüzünü

*

ah .."E.N"
bu üzgün gecede solgun yaprakların arasından
toprakla birlikte seni çektim içime
ah ki kan doldu yüreğime
bilemedim estiğin hangi şancılı bahardır
rüzgarın başaklara vurduğu iniltilerdin

ah .."E.N"
özlemin ekinlerin üzerinden geçerken
şu suya nazarlık dağ
hep bir yumruk gibi karşımda
hasretin ve acının toprağa düştüğü vakte
güneşinin ışıklarıyla birlikte
bir daha geri dönmedi
ebabil kuşları

şu günüm
yani şu yaşadığım gün
bir de hayallerim gittiği yerden geri dönmedi
şu ayaklarıma dolanmış üzünlüğüm kaldı geriye
birde gecikmiş olan gözyaşları
ah .."E.N"
ağlayamıyorum
bugün
günlerden cumartesi

*

ah .."E.N"
sen kapalı ufuklara tünemiş vahşetlere denk
sabah uyanmalarının acısına ağla
ağla diyorsam
ölüm yağdıran göğe
ölü püskürten yere ağla

kan kırmızı gecelerde ölüm kusan seslere
ve meleklerle beraber besmele çekenlere

işığını saklayan
yedi kandilli süreyyaya
toprağın feryadına ağla

ah .."E.N"
dünya yaratıldığından beri böyle görülmedi yeryüzü
yeryüzü hiç böyle bir gün görmedi
gündüz ve gece bu yerde
ay ve güneş ışımalarının gölgesinde
saçları üşüyor toprağın

bir sağanak yağmuru altında
acısı ıslanıyor onbaşının
suların, ağaçların, kana bulanmış ekinlerin derdi aynı
ağla ki yelken açan denizciler
bir daha dönmeyecekler
şimdi
bir çatışma anından yazıyorum

*

bu akşam yemeği yedikten sonra
kabak, nohut, tarhana çorbası
memleketlim sevdikleri için türküler söylemekte
hafıza gazel söylemesi için rica ettim
şimdi artık her taraftan
gazel, naat, ilahi nameleri işitiliyor
vatanı için çarpışmadan ölme düşüncesi
şehit olma hissiyatı
cepheye giden her askerde mevcut

saat 15.20
vadiye giden yamaca çıktık
solda çok eski zamanlardan birkaç mezar
çoğunun üzerinde hiçbir işaret yok
bazılarında birer ağaç dalı
iki üç tanesinde de kırık mermerler
okudum
şehit düşen askerlerin isimleri yazılı

ve şimdi doğrusu kalben pek sarsılmış bir haldeyim
kim bilir nasıl bir naz-u niyaz içinde büyümüş
ne hazin ki bir anne ve babanın
şefkat ve merhameti ile sevilmiş
bu vücutlar şimdi nerede yatıyorlar

ah .."E.N"em
şimdi düşünüyorum
şehit olursam bende mi
böyle solgun yapraklı birkaç kel ağacın dibine gömülüp
terk edileceğim
bana da aynı akıbet mi gösterilecek

*

haziranın ilk haftası
8 haziran 1998
günlerden pazartesi
şahadet günü

saat 11.00. çatışmaya girdik
top ve tüfek patlamaları
şimdi biricik onbaşı yaralandı
allahısmarladık .."E.N"

ah .."E.N"
gidenlerin peşinden sürüklenirken
önce boynu bükük ekinlere baktım
sonra gabara
sonra altın ışıklı aya
ve selamla gelen rüzgara

sonra hasret dalgalı dağa
kanlı zarfın üzerine yazılı kelime-i şehadete
anadan, yardan, ocaktan ayrılışı teselli eden
ey rüzgar
götür beni gittiğin yere
ruhumu şad et
bir Fatihâ fısılda kulaklarıma
sevindir beni

ah .."E.N"
sende kapalı ufuklara tünemiş vahşetlere denk
sabah uyanmalarının acısına ağla
ağla diyorsam
ölüm yağdıran göğe
ölü püskürten yere ağla
kan kırmızı gecelerde ölüm kusan seslere
meleklerle beraber besmele çekenlere
son elvedalara ağla

*

saat 11.15
zavallı naci
evladım gibi sevdiğim yavrum
defterine emanet ettiğin hislerini
bir peder, bir ağabey yakınlığıyla okudum

naci'm,
pek genç ve körpe iken
kara topraklara emanet ettiğim
o sevimli vücudundan uzak kalmak
hem benim
hem de bölük askerlerinin
telafisi imkansız büyük bir kaybıydı

yalnız benim ve bölüğün mü ya

son cümlesi virgöl ile yarım kalmışlığa
yazgısını bitiremeden şehit olana
tüm türkiye ağlıyor şimdi
ruhun şad olsun

en çok sevdiğin
komutanın yüzbaşın...

redfer

İlyas Kaplan

Şehrin yağmur kokulu ışıkları

hala yoksun
bir fırtına koptuğu zaman içimde
sinsi bir gölgeye dönen kentin sokaklarından
kaç kere geçtiğimi bir bilsen
buz tutmuş cama yapışan kar tanelerine bakarken
ocak alevinden kaçmış kıvılcım gibi

kanat çırpan kuşların
belki kanadında saklı senden eksik kalan parça
ya da bir güneş ziyasında
güneşin battığı saatlerde
behemehal ihtimaller çok uzaklarda
kendime sakladım ışıkların söneceği en son saati

yağmur damlaları buz tutar
birazdan
evler uyutunca içlerindeki
ayrılık var
ne zaman, ne şekilde, ne yerde
telaşa düşmeden
korkularla yanmadan

vakit geçince
boşluklara sığınmanın serinliği benimkisi
yağmur başlayınca yani
rüzgar vurunca nefesime
şimdi mendireksizim ve öyle sakin
kasırgaları içine saklamış

bir ayrılık fotoğrafına ancak bu kadar sığar hüznün
üzerinden onca yıl geçtiği halde
kör topal yaşamdan öylesine kopuk
bazen telaş
kimi kaprisler
kaybedilen renkleri aramak kalıyor geriye
kar üzerine gül desenli resimler çizebilmek için

kelimeler sus
gece sus
açık pencereden içeri dolarken
şehrin yağmur kokulu bütün ışıkları
üfleyip püfleyerek
hızlandırıyor ısınmasını senden mevsimlerin

dallar kuruyup yapraklar düşüyor
goncası solup çiçekler düşüyor
bir sonbahar havası
bir çiçek kokusu
bir kuş cıvıltısı
seni unutturan

adını bilmediğim bir şey var yüreğimde

elimde fırından yeni çıkmış bir simit
kaybetmeden
bulamayacaksın izimi

redfer

İlyas Kaplan

Şubat ayazları

her şey değişmiş, her şey eskimiş
zamanın olmadığı zamansızlıkta
öte başlangıcın kıyısında köşesinde
karanlıklar ülkesinde bekle
kristal buzlar dökülsün kıvrımlarından
yörüngelerinde yüzün parlak gök cisimleri
zihinde ki eliflerde bekle
bir lam
bir mim

bekle
birkaç fırtınalı bahar daha geçsin
bir fiilin kuvvesini içine çeken harlı nefeslerde
yitik çiçekler dökülsün fevt edilmiş vakitlerden
bir parça hazan uğruna
bir o kadar çok zaman geçsin sabahın üzerinden
kim seferden dönen
yalnız kim
giden kim

kanatları kırık kuşların çıgıllıklarında gizlensin gök rengi
toprağın soluğu hasret koksun soludukça
yaza dönsün diye kış
kışa dönsün diye yaz
gökten inip yataklarına dönen suları
yerle gök arasında bekle
akıp gitsin
mevsim
mevsim

ölüm bir o kadar daha çok yakışsın ona
zaman muhayyilesine düşsün resmi
çiçek açmış erik ağacının altında bekle
rüzgarda şafağı
kırmızı perçemlerin içindeki gizi
semada çakılı duran yıldızları
ayın evrelerini bekle
sonsuzluk sırrında
kün
fe
yekun

siyah zirvelerden aşağılara fırlatılsın ışık
yer soğuk ,soğuk çehre
zifiri gök
karartılmış gece
şubat ayazları yesin kış akşamları
soğuk ezgilerinde kent
insan yüzlü heyulaları bekle
cezim
cezim

yansın kumsalları lacivert yalnızlığın
matem sessizliği hep başka evlerde
bir düşün, senelerce evveline hayal kurmayı bekle
tarumar olsun gönül zembereği
putperest şehri yerle bir eden zemheri
bir firak yağmurundan sırlıklam
puslanmış saatlerde
gül koparılınsın dikenden demet demet
mavi
yeşil

yükselsin arşa ahu zar
yüreğin isyanına kefil
kana batsın güneş
kopsun tufan
göklerden ayrılınsın arz
gölgenin çılgınca raks ettiği zambaklar ülkesinde
upuzun lal vakti
aydınlıksız o hayatı bekle
sonrası sükun

redfer

İlyas Kaplan

Tadılmadık sırlara müptela

toprakta filiz vermeyen tohum olmak
tohumdan meyve beklemek
sonra kainata parıltılar saçarak
muntazam hakikatler fişkirtmek

zamanın dehlizlerinde öylece yürümek
tekbirler eşliğinde arşa çıkartan merdivenden
en görkemli şahın huzuruna varmak
namazla göklere yükselmek

semanın katmanlarından geçerek
yokluğun sırrına varmak
arşı alanın en dik tepesinden dönüp aşağıya bakmak
en derin çukurlarına düşmek kızıl bir güneş gibi
toprağa gömülüp belli belirsiz
ezeli imkanlara mazhar olmak

gizlenmek şafağın beyazlığına
henüz idrakin ilk derecesine girmemişken
tasavvurun her haline bürünmek

bir göz kırpması gibi mütemadiyen
mavi nurlara doğru
gizliden bir duygu yanmasıyla
önce nefesleri şuarsuzlaştıran sonrası hayal
çarçabuk bir yüreğin yaralarına sarılmak

aşkın cereyanına mahkum zavallı bir esir olmak
ebedi bir hikmete ulaşmak

bir irfan anı edinmek ilmin kaynağından
deryanın üstünde bir yonga gibi çalkalanmak
her an bir iğneli beşikte yatıyormuş gibi
maneviyatın patikalarında zikzak çizmek

fenlerin ateşini cennet sanıp atılan
yanar döner bir yıldız böceğine benzemek
siyah gecelerin zifiri renkli en ücra yerlerinde
bir gıdım ışığın görülmesi gibi
simsiyah tünelin ağzında kasvetli bir ışık
ölü bir toprakta hayat kokusu olmak

gönülleri ürperten ılık bir rüzgar
sufi duyguları benliğe üfleyen bir yel
tadılmadık sırlara müptela
yanardağda ki afetin nuruna duçar
cennet cehennem arasında vakur bir sokak
güzergahında hali hazırda mesut bir sofi olmak

keyif anlarını yalnız yaşayan bir sarhoş gibi
sinesine çarpan sıcaklıktan mest olmak
alevden muzdarip iç depremlerinde

sonsuzluğa kadar hasretle yanarak
sönmek bilmez kara bir ateş gibi

redfer

İlyas Kaplan

Tahayyül

aklım almıyor.
sabahtan akşama değin sokaklarda dolaşıyor,
sabahtan akşama değin pencereimin önünde oturuyorum,
bin bir şey geçiyor kafamdan,
ince bir misinaya takılmış gibi sızlıyor yüreğim...

ayakta duruyorsam, elimde olmadan ...
beni bugüne getiren şey de o bilinçaltındaki yaşama sevgisi olacak.
üzüntü, özlem, yaşama olan bu bağlılığım
çok yalnızım,
dilsizlerin yalnızlığına benziyor yalnızlığım.

ilkyaz aylarında çiçeklendi bahçeler
her gün postaya uğruyorum,
bir umut çiçeği de yüreğimde açar diye
alışamadım,
alışmam da mümkün değil

akşam oluyor sonunda.
dışarda sokak ışıkları yanıyor
köşedeki lokantanın neonu yanıp sönüyor,
keskin kızıl ışıklarını patlatıyordu havaya
odama yumuşak kırmızı bir ışık dökülmekte

hiç kimse ıstırabımı tahayyül edemez
kivranan bedenim de saklayamıyor
duygularım karmakarışık ,
kafamda ayrılığın acı gerçeği
son ümitlerin iflasına şahit

redfer

İlyas Kaplan

Taksimden taksime

zihinler isyan dolu
kıvrımlarında ülke yıkılmaya yüz tutmuş
çaresizliğin pençesinde meğer bükülmüş boyunlar
sanma çalkalanmış şehirler arınmaya başlamış günahlarından
vicdanların ihanetini seslendiren haykırışlar susunca

çığlık çığığa zindanlara konulan düşünceler baş kaldırmış
acılar kiş uykusundan uyandırınca yürekleri

soysuzca bir ihtilalin hüsrarla biten sonu gibi
her defasında nabız atışları heyecanını hala kaybetmemiş
bıçak sırtı kadar keskin kıl köprüler kadar ince
karanlık zamanlarda yangınlar palazlar yangınları

geceler kadar kara ,kap kara çapulcular peydahlanır
her defasında haşa yüz bin kere haşa Rabbe küfrederek

artık zulmün yörüngesinde daha ne kadar dönecek dünya
hangi zalimin işkencesi daha ne kadar kanatacak yürekleri
arş-u alaya yükselen feryatlar artarken çığ gibi

yine hüsrana doğuracak kaç yüz çocuk
yine kök salacak beyinlere ifrit kasırgaları
günah hazlarının girdabına takılmış sürüklenirken

her defasında güneş yavaş hayallerin dokusuna
derin bir ürperişin şahadetiyle irkilir ümitler
özgürlük çiçeklerinin kokusudur göğüslere dokunan
kazanılmış bir zaferin her nebzesi sokaklarda

zulmün dibinde oturanlar fakr-u zaruret içerisinde
hüneri öldürmek olan kah paralı askerler
kah haydut tipli insanlar

yağmalanan iffetler,namussuzluğu miras alıyor sanki
en parlak devirde köleliğe peşinen razı olmak ne hazine
giyotin ağzına sunulmadan idama mahkum benlikler

hadi son kez dokunsun tenlere güneş
ümitsizlikten kurtulup başlasın ruhun ufuklarına doğru yürüyüş
ateşe atılır gibi bir gül bahçesine

gönüller şöhret bulsun cennet düşlerle
gök ırmağından akan ilahi rahmet damllarına gark olarak
duyulan özlemler taksimden taksime geçerek bir kaç zaman
nursuz kalmış ruhlara kutlu bir kevserden içerek birkaç ömür

birkaç kez kucaklayıp memleket hasretini
ve sonra bir demet kırmızı gül sunmak için
gönlerde dalgalanan al kırmızı bayrağa

redfer

İlyas Kaplan

Tam zamanı

şimdi tam zamanıdır
yeni bir şeylere başlamanın
ya da vicdan aynamızı ayuğlarımızda tutmanın
uzun süredir kırgın olduğumuz eski bir dostun
eskimeyen sesine merhaba demenin
sesinde eskimenin tam zamanıdır

aşkı hücrelerimize içimize çekmenin
aşkı solumanın, yudum yudum, nefes nefes
aşka teslimiyetin aşk sarhoşu olmanın
kirlerinden ruhu arındırıp yanmanın...

yürekte titretmenin
kendinden geçip aşkın sırrına ermenin,
gözyaşları akıtmanın kalbe dokunmanın
şevkle inlemenin tam zamanıdır şimdi...

rüzgar gibi aşka doğru esmenin
rüzgar önünde bir kuru yaprak olmanın...
kendini aşkın rüzgarına bırakmanın
tam zamanıdır şimdi...

aşkın kanatlarıyla sonsuzluklara uçmanın,
kalbi aşkla boyamanın
hayalin erişemeyeceği nurlara karışmanın,
aşk denizine akmanın tam zamanıdır şimdi

seherlerde aşk sarhoşluğuyla secdeye kapanmanın
elleri semaya kaldırıp aşk ile yalvarmanın
aşkı ile sızlanmanın
hakkın davasına benliği adamanın
hakka sunulmanın tam zamanıdır şimdi

varlık sahasından kaçıp yokluk sahasına girmenin
aşıkların hallerine bürünmenin ...
adım adım manaya yürümenin tam zamanıdır şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Tam zamanıdır şimdi

şimdi tam zamanıdır yeni bir şeylere başlamanın
ya da vicdan aynamızı ayuğlarımızda tutmanın
uzun süredir kırgın olduğumuz eski bir dostun
eskimeyen sesine merhaba demenin
sesinde eskimenin tam zamanıdır

aşkı hücrelerimize içimize çekmenin
aşkı solumanın, yudum yudum, nefes nefes
aşka teslimiyetin aşk sarhoşu olmanın
kirlerinden ruhu arındırıp yanmanın...

yürekte titretmenin
kendinden geçip aşkın sırrına ermenin,
gözyaşları akıtmanın kalbe dokunmanın
şevkle inlemenin tam zamanıdır şimdi...

rüzgar gibi aşka doğru esmenin
rüzgar önünde bir kuru yaprak olmanın...
kendini aşkın rüzgarına bırakmanın
tam zamanıdır şimdi...

aşkın kanatlarıyla sonsuzluklara uçmanın,
kalbi aşkla boyamanın
hayalin erişemeyeceği nurlara karışmanın,
aşk denizine akmanın tam zamanıdır şimdi

seherlerde aşk sarhoşluğuyla secdeye kapanmanın
elleri semaya kaldırıp aşk ile yalvarmanın
aşkı ile sızlanmanın
hakkın davasına benliği adamanın
hakka sunulmanın tam zamanıdır şimdi

varlık sahasından kaçıp yokluk sahasına girmenin
aşıkların hallerine bürünmenin ...
adım adım manaya yürümenin tam zamanıdır şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Tarumar olmuş hatıraların üzerinden

bazı günler annem
bir kuş gibi gülerek uyanırdı
o sabah
civıltısını etrafa cömertçe saçarak kalktı
erkenden hazırladı
babamın yemeklerini
tel dolabına tencerenin birini
kuzinenin üstüne koydu diğerini

babama iyice tembih etti
bu yahni
bu madımak
sönerse soba
kurumuş odunlar var fırınında
ısıtmadan yeme emi...
o anda,
bir kadını en çok güzelleştirenin
anaçlık duygusu olduğunu düşündüm

annem,
uzun bir sefere çıkacakmış gibi
kendisi yokken evin işleyişini
tamamladı diğer işleri
su getirerek çeşmeden
doldurdu bütün kovaları evdeki
tavukların yemine, suyuna baktı

*

köyümüzde henüz elektriğin olmadığı yıllardı
kış gecelerinin
daha da uzun olduğu zamanlarda
ya birine giderdi insanlar
ya da birileri onlara gelirdi

annem,
köyden biraz ayrı olan mahalleye
önceden planlardı
belli aralıklarla yaptığımız gezileri
gündüz vakitlice gider
hatırı sayılır bir zaman kalırdık

üç dayım
iki teyzem yaşıyordu orada
aynı evde hala
aynı yoksul kardeşler

ailemin son çocuğuydum
annem beni küçükken yanından pek ayırmaz
bahçeye, tarlaya, çeşmeye
dağdan çam kozalağı
uzak harmanlara

madımak toplamaya
yanında götürürdü

annem oralarda çalışırken
oyunlar bulurdum ben de kendi kendime
bazen bir söğüt dalını at yapardım
tahta kılıçla hayali haydutlara savaş açar
çakımla bir şeyler yontardım
bazen de
anneme arkadaşlık ederek
kahramanlık yaptığımı düşünürdüm
gurur duyardım kendimle

*

babam
annemle gittiğimiz bu yerlere
pek gelmezdi
on dört yaşında yetim kalmıştı
evin zorlu dış işlerini
çocuk yaşta omuzlamıştı

hayvanlara bakmak
dağdan odun getirmek
öküzlerle çift sürmek
toprak evin yıkılan yerlerini tamir etmek
hepsi
babamın vazifesiydi
köyün bitmek bilmeyen ağır işleri
arkası olmayan bir yetimi
ezmeye çalışan hoyrat insanlar
onu erken yormuştu

sürekli hastaydı bir de
serili olurdu hep yatağı
evde olduğu zamanlar
uzanarak dururdu
çocukken bütün babaların böyle olduğunu düşünürdüm

yemeği hazırlayan sofraya koyan anneme
ömrü boyunca hep
minnetle baktı babam
kırıcı söz etmedi
gönlünü yıkmadı
perdenin rengine
kilimin desenine karışıp onu bunaltmadı
ev kadının dünyasıdır derdi
her zaman

*

annem
beyaz tülbendini başına aldı mı

yolculuğumuz başlıyor demekti
kadınlar bir başka mahalleye giderken
mutlaka bu örtüyü örterlerdi
bizim köyde
ve annem
bütün sorumluluklarını yerine getirmenin huzuru içinde
yanına alarak yola çıkardı en küçük oğlunu

yolun iki yanında salınan kavaklardan esen yel
annemin tülbendini havalandırır
yıllar önce
gösterişli iki atın çektiği bir araba üzerinde
gelinlikle geldiği yoldan
bir yürüyüş başlardı
çocukluğuna
gençliğine doğru

annemin
daha ilk adımlarla hafiflediğini anlardım
eski mahallesine
güzel zamanlarına
göçüp giden annesinin babasının hatıralarına
yürüdükçe
içini çocuksu bir sevinç doldurur
çok eskilerden geldiği belli olan
sözlerini tam anlayamadığım
bir türkü mırıldanırdı hep

annem
genç kızlığında
arkadaşlarıyla birlikte
madımak toplarlarken
ya da ailecek orak tarlasına giderken
söyledikleri bir türküydü
yaşadığımız zamandan çok uzaklara dalıp giderdi

gidişlerimizde
annemin elinde
büyükçe bir çıkın olurdu
yeğenlerini sevindirmek için şeker, lokum, bisküvi
habersizce bir kenara bırakıvermek üzere
makarna, pirinç, çay, şeker
ziyaretlere hiç boş gitmezdi

*

annem
yolda giderken nahif planlar yapardı
küçük teyzenlere uğrarız önce
yemek vaktini
onlara denk getirip bunaltmayalım
büyük dayınların durumu daha iyi

o mahallede uğradığımız evlerin hepsi
bir örnek eşyalarla diziliydi
kuzine olur hayatın merkezinde
düzenlenirdi ev ona göre
üzerinde yemek yapılır yaz kış
ekmek ısıtılır fırınında
ıslak meşe odunları kurutulurdu

evin bir duvarında
üzeri rengarenk naylon örtülerle
tahta raflar uzanır
hangi eve gitseniz kapıların önünde
orlondan örülmüş bir paspas serili olurdu
hiçbir nesne görevini bitirip bir kenara çekilemezdi köyde

deterjanı bitmiş plastik kutular
menekşeye, küpeliye, fesleğene
saksı olarak pencere önlerini süsler
biten yağların teneke kutuları
kimi evlerde
sobanın önünde küllük
kimilerinde
buğday, arpa doldurmak için kap olurdu

teyzemin yıllarca giydiği
pazen kumaş eteği
bir gezimizde hamur teknesinin üzerinde
örtü olarak görürdük
neredeyse hiçbir eşya yok olmaz köyde
başka bir eşyaya dönüşürdü

*

büyük dayım, bana
nasılsın çavuş diye takılır
cevabımı beklemeden gülerek
yüzüme bakar sonra da
çok güzel, çok güzel... derdi

köyümüzden askerde çavuş olan
nadir kişilerdendi dayım
kendisinden hala çavuş diye söz edilir
bu hitap hoşuna giderdi ki
bu payeyi kendisi de
başkaları için sık sık kullanırdı

sararmaya başlayan siyah beyaz bir fotoğrafta görürdüm dayımı
eski pazar hatırası yazan bir şeridin önünde üç arkadaş
muhtemelen üçü de çavuş
gülerek
gururla poz vermişlerdi

*

annem
seferberlik zamanında
otuz altı ay askerlik yapan abisinin bu resmini özenle saklardı
köyde son durağımız her zaman
büyük teyzemler olurdu
kerpiçten yapılmış
iki göz bir evde oturuyorlardı
odanın yarısını kaplayan
kocaman bir karyolada yatak
her zaman açık olurdu
teyzemi genellikle bu yatakta yatarken hatırlıyorum

teyzem,
yatağın başındaki küçük tahta kapağı açar
bana şeker ya da bisküvi uzatırdı
bu anı sabırsızlıkla bekler
o kapağın ardında nelerin olduğunu
hep merak eder dururdum
diğer evlerde gördüğüm şenlikli havanın aksine
büyük teyzemlerde
ağır bir sükunet fark ederdim

bu ağırlık, eve gelen herkesi etkilerdi
onların evinde güle oynaya koşturamazdım
özellikle diğer odaya girmem yasaktı
o kapıya yöneldiğimde
annemin yasağı hatırlatan bakışlarını
üzerimde hisseder
geri dönerdim hemen

*

o gün
annemler konuşmaya dalınca
kendimi unutturarak bütün merak ve cesaretimle
dönüşte azar işiteceğimi
bir daha seni getirmeyeceğim tehdidini
göze alarak
o kapıya yöneldim

birkaç saniye bekledim
kapının önünde
ittim kapıyı
zorlanarak açıldı
içeri girdim tedirgin adımlarla
evin pencereleri
örtülmüştü kuş resimli perdelerle
loş bir aydınlık vardı içeride
gözüm tavana kaydı ilk önce
simsiyahı toprak damlı tavanın mertekleri

bir soba vardı ortada
borular sökülmiş,yaslanmıştı duvara
kilimler, odanın bir kenarına toplanmıştı
beyaz kireçle boyanmış duvarlar
koyu bir yalımla kararmıştı
normal bir durum değildi gördüğüm
içinden çıkılmaz kördüğümdü
korkmuştum

fazla duramadım
dışarı çıktım yavaşça kapatarak kapıyı
geri döndüm merakımı daha da artırarak
annem, teyzemlerle vedalaşma faslındaydı
dönüş yolunda tüm cesaretimi toplayıp
anne dedim
büyük teyzemlerin o odanın tavanı neden simsiyah
bir an duraksadı annem
kötü bir haber almış gibi
huzursuz bir bakış attı bana

*

pek kızmazdı çocuklarına
hele bana hiç kızmazdı
oğlum, dedi
o odada yangın çıkmıştı yıllar önce
teyzenlerin bir kızları vardı
bir süre durdu
meraklanmıştım
yangında kaybettiler, dedi
kısık bir sesle
bunu beklemiyordum

bu odayla ilgili her ziyaretimizde
çocuk muhayyilemde canlanan
haydutlu, eşkıyalı ,hazinelı
masalların yerini
acı bir hikaye almıştı
daha on sekiz yaşındaymış kızı

imrenilecek güzellikteymiş
sobayı yakıyormuş
nasıl olmuşsa
sobadan çıkan alevler odayı sarmış
yokmuş evde kimse
yangınla boğuşmuş
kendine de olan olmuş

*

acı bitmiş hikaye

o günden sonra o odaya pek girilmemiş
kalmış öylece
büyük teyzem bu yüzden
hep durgun
hep hastaydı

eniştem bu yüzden
tabakasından tütün çıkarıp sarar
dumanına dalıp giderdi
bu yüzden annem
şen şatır olamazdı
sohbetleri bir dertleşmeye dönüşürdü

toprak damlı evler
annem, babam, teyzemler, dayılarım
yitip kayboldular bir bir
yıkılmış evlerin
tarumar olmuş hatıraların üzerinden
dumanlar yükseliyor şimdi
ve bir çocuk hala
annesinin elinden tutup
masalsı zamanlara gitmek istiyor

redfer

İlyas Kaplan

Taş üstünde taş bırakmadan

acı gerçeğe vurulmuş...
kara çarşafı ,kara gözlü kadın
ölmeden önce yaşamının sırrıyla
cebelleşiyor binlercesi.
rutubetli, soğuk odalarda
göz yaşlarıyla yoğrulmuş ..

koca bir ömrü kan ile savaş ile geçirmek neden?
önce demokrasi yağdırdılar göklerden,
sonra özgürlük geçirdiler cesetlerden
palet palet
namlulardan püskürttüler
saniyede kaç adet ...

demokrasi her eve isabet etti
tam onsekiz adet insan hakları saymışlar
vücudunda bir babanın .
demokrasi,insanları korkudan uykusuz bırakır mı
kuşlar gökyüzünü terk eder mi demokrasi geldi diye
giyilmeye kıyılmayan pabuçlar kalır mı elde.
demokrasilerde çocuklar yetim kalır mı hiç
ayaksız ,kolsuz,kör ,sağır
demokrasi güpe gündüz pazar yerine düşer mi hiç?

önce fosfor bombaları yağdı göklerden
sonra tanklar geçti üstlerinden

namlularda yüzü maskeli pudra bombaları
saniyede kaç adet
kaç adet eve isabet etmiş

tek amaç ,korku, dehşet, sansasyon
bir tür şok, dehşet operasyonu
pamuk tarlalarında
'Juba'
ölüm figürleriyle dolu
siyahi askerlerin yapa geldiği

ölümlerden ölüm beğen
gamlı ,yaşlı, bahtı kara ölüm beğenilir mi hiç
insan hakları adına
özgürlük adına
demokrasi adına ...
hak , hukuk adına ölüm dağıtılır mı hiç
adalet adına ölüm tartılır mı hiç.

geliyor ölümler taş üstünde taş bırakmadan
bırakmamaya ant ederek yakıp yok ediyorlar şehirleri
büyük bir felaket yaşanıyor ortadoğuda
duyulmamış , bilinmemiş
yeni icat ,yeni tasarım

evleri ölümlerle donatsınlar
bırak bombalasinlar bırak yağmalasinlar
bırak talan etsinler...
nasılsa demokrasi gelecek ölümler üzerine
dağına taşına toprağına ortadoğunun...
çocuklara,bebelere,kızlara,delikanlılara ölüm gelecek
yaşayacak demokrasi

binlercesi sokaklarda caddelerde
köy köy ,kent kent ,şehir şehir
tekmelenen dövülen sürüklenen
korkunç görüntüler ,adeta vahşet
oluk oluk akan kan
ölüm yağıyor ...

ağlayın ,hey oradakiler
ne bayram ne seyran durup duracağı yok ölümün
eller kara, eller kirli
vicdanlar kara,vicdanlar kirli
ölümlerden ölüm beğenin artık
nasıl , ne şekil ,ne türlü bir ölüm istersin
hangi yönden,hangi tarz,hangi çeşit
ölümlerden ölüm seç kendine.

hangi vakit savaş ,sabah mı akşam mı
kan aksın ,kahrolsun
bir miğfer ,bir bomba ,bol mermi, bolca makineli
her gün çocuklar ölsün mayınlı tarlalarda
çocuklar çiçek açsın tankların altında
her bir sahne savaş dolu
çocuklar kalaşnikof

kanayan yaraların ortadoğusunda güneşler batıyor
nerde bir"leşmiş" milletler
kanla sulanıyor topraklar
ekilen çocuk ,kadın erkek,
insan adına her ne varsa

bir cuma sabahı camide vuruldum.
kitlese imha silahlarıyla
kafama nişan alıp, beynimi deldiler
halepte beynine kurşun sıkılan da bendim
filistinde taşlarla ,kolu bacağı kırılan da...

gözyaşarımla birbirine bağılı dicle fırat
bu darmadağın, bu delik deşik, bu kanlı yüz benim,
beline sarılmış bombalar, cephane yüklü benim
asırlarca ağlayan , gözyaşı seline dönen de benim .
en derin acının şehri de ben
en yüksek ölümlerde benim.
ben ortadoğu...

ortadoğuyum ben... yıkık, harap, mağrur ve asi...
işgale uğramış, yağmalanmış, kana bulanmış.
insanlarım ceset ceset yatar caddelerde...
zalimlerin istilasındayım ...
sahipsizim..

redfer

İlyas Kaplan

Tatlı heyecanlar

arzuları yakan haledir heyecanlar
cennet hurilerinin gözlerinde aşkın kaynağı
buzlar gibi erimektir tutuşan her yangınla
sel olup başını taştan taşa vurmaktır heyecanlar

saadet kadehine sevgi doldurup
tufan olup içmektir cümle alemlerini
yaratılış esrarına ilk dokunan katre
berd -ü selamın da Halil olmaktır heyecanlar

annelerin feryadında binlerce çocuk
ak duvaklı gelinin en kıymetli hediyesi
en duru denizlerde bembeyaz bir inci
gözpınarından akan bir iksirdir heyecanlar

davudi bir seste Kur'an tilaveti
en ince gönül telleri üzerinde yüzlerce mızrap
en büyük muammanın keşşafı aziz ruh
kördüğüm çözer gibi ahları çözmektir heyecanlar

günahların en son sahnesi
harp meydanlarında yiğitçe bir haykırış
cehennem zebanilerinin elinde bir müşrik
senelerce narına duçar olmaktır heyecanlar

basu badel mevte ve ötesine en muteber ikram
gökler ötesi o ali meclise takdim edilmek
kavuşmuştan ötürü sevinmek visalin neşesiyle
kalbe doğan bir tatlı tebessümdür heyecanlar

memleketin mabetlerine yüksekçe bir kubbe
camilerin altın kaplı mihrabında bir nakış
seccadelerinde secdeye kapanmış bir mücrim
kaç defa pişmanlıkla yad edilmektir heyecanlar

redfer

İlyas Kaplan

Taze bir bahar getiriyor her adım

yoldasın
yola çıkmış
yürüyorsun

gölgen düşüyor önüne
terin dökülüyor yorgun ayaklarına
yeniden başlıyorsun
yeniden düşüyorsun yola
baş koyduğun her başlangıç
yeni rotaların sırrını borç istiyor senden

sorumluluğun artıyor
vardığın yeri memleket kılma sorumluluğun
vardığın her yere inancını taşıma sorumluluğun
zamanı Rabbin muradınca akıtma sorumluluğun
işte böyle
baş koyduğun her başlangıç bir yola çağırıyor seni
yürümeye çağırıyor seni

kışın koroplarında barındığın dağlara
güneşin sessiz vadilerde kavurduğu çağlara
toprağın yarıldığı kuraklıklara
yolları yollara bağlayanlara
gitmeye çağırıyor seni

*

ozanların sözcüklerinden içli manalar yüklenip
kanadı kırık kuşun yarasına yürü
dudakları açlıkla kızarmış bebelere
ölümleri resmeden perdelere
toprağa deşen sabana yürü
yuvadan uçur göç etmeye korkan göçebeleri
umutlarına yaslanan mahkumların yüreklerine yürü

gölgeni düşür yere
sadece gölgeni
aşağıdakiler için lütuftur gölgen
aynı gök kubbe altında olduğunu hissetsinler böylece
sürünenlerin ümidi ol
yürüyenlere rüyalar sun
yokuş çıkanlara zirveyi göster
düşmüşlerin yüreğinden
tutan el ol

*

yürümek
yol almaktır zeminde
ışığın haberidir karanlıkla perdelenmişlere
yürümek yeryüzüne iz bıraktığın demdir
yürümek nazlı bir göçün içinde terleyiştir
yenilerin doğumudur

yürüyüşle başlar her diriliş
her yol
taptaze bir yöneliştir
mefuldür... fail değil
doğumlara eşlik
yürüyenlere yoldaşlık etmek
terklerin hepsine değen
değerli bir tercihtir

yürümek...
ışıkta ve şaşaadan yüz çevirmek ama
ışığı bir gelin gibi gönülleyecek yüzü kuşanmaktır
sıgınlardan ve kıyılardan kaybolmak ama
sonunda yüzlere ve tenlere pırıltı bahşedecek kararlılığa ulaşmaktır
az olmaktan korkmamaktır
dökülmüş bir damlacık terle bile
toprağın sonsuz hasatlar çıkaracağına
adı gibi iman etmektir

azalmaktan yüksünmemektir
arzun ayinesine sonsuzluğun lezzetini
ebediyet sevincini düşüren tebessümü giyinmektir
dost ehli olmaya doğru yönelmektir
dünyaya uzatılmış cennet dalına tutunmaktır
yürümek...

*

incelikler serpiştir güzergahına
inceliklerin çizgisine yakıştır adımlarını
önünü dikenlerden temizleyecek
alınını ak edecek yönelişlere doğru yürü
en çok sevildiğin beldelere
nazarınla teselli bulabilecek yörelere yürü

üzerine titredikçe,
kılına zarar gelmesin diye kendini paraladıkça
nazlı bir misafir diye ağırlandığın yeryüzünde
ana yüreği gibi üzerine kanatlar indirildikçe
kapısına var Rahman'ın
arza düşen gölgesi diye bildikçe seni
serinlemek için ebediyen
çilekeş tebessümlere yürü

öylece emin ol
öylece yüzünü kaldır yerden
onca kirlenmişken
onca isyanına rağmen
umut gördüğün diyara yürü
sıcacık gözyaşlarıyla

*

hayallerinden çare umuyorsun
yağmurlar düşüyor aklına
sen yürüyorsun
bir yağmur damlası gibi
onun gibi sihirli
onun gibi hem bol hem taneli
onun gibi serinletici

dokunduğun yüzleri aklayan
su gibi iniyorsun arzın çorağına
hoyrat uğultuların ortasına
bir ince çınlamayla
gürültülü konuşmaları bıçak gibi kesip
bir hecelik sessizliğe
yürüyorsun

telaşla koşturan kalabalığa
şaşırtan küçük adımlarla
umutlu sabahların fecrine şebnem diye dokunuyorsun
evet
evet
yağmursun sen

toprağı çiçeğe doyduruyorsun
tene canlar bahşeden müjdeler indiriyorsun
diriliyor senin yürümenle
seninle anlam yürüyor kelimelerin kalbine
seni tanıyan pınarlar
akıyor dağ yamaçlarından

*

uyuyanların rüyalarına sen yürüyorsun
unutulmuş şarkıları yeniden söyletiyorsun
küskün gönülleri sen ısındırıyorsun
yenibaharlara taşıyorsun muştuları
her adımınla
yeni baştan var olmaya inandırıyor sun toprağı
sonsuzluğun eşiğine taşıyorsun zamanı

öylece yürüyorsun
nehirin yatağından yeniden akmaya başlıyor umutlar
bir tatlı çağiltı düşürüyor akıllara
bir yakın ferahlık dokunuyor kalplere
köpükleniyor duygular
her adımınla
taş gibi katılaştı kalplere heyecanın yol oluyor
şarkılar eşlik ediyor susayan yanına
abu hayat denizine bağlıyor seni
dudağına değen her su

o derin ayak çatlakların acı taşıyor sana
böylece acıyabiliyor yaraların

aynı yerinden tekrar tekrar çatlıyor dudakların
aynı menzile yürüyorsun
aynı çaresizliğin eşiğine
aynı yüzün kırışık çizgilerine
aynı kederin kıyısına

*

bir kez daha göçüyorsun
bir kez daha taptaze adımlarla
işte bu yüzden,
tam da bu yüzden
tazeleniyor
kanınla ödediğin o ağır bedeller

canına can katıyor
küskün ve dargın düştüğün kuytulardan kaldırıyor seni
gömüldüğün bezginliklerden
bıkkınlardan çekip alıyor seni
kış uykusundan uyandırıyor seni yürümen

taze filiz veriyor tenine değen her acı
gönlünde taze bir baharı getiriyor her adım
yaban bildiğin ellerde
şerha şerha kapılar açılıyor
açılan arklar sayesinde uzuyor , genişliyor
bitmiyor yolların

redfer

İlyas Kaplan

Taze simit kokusu

sisli bir derunilik içimde
akşamın morunu kırmızısını seyrediyorum
ufka yayılmışlar bir bir
gökyüzünün çehresine

bir akasya ağacının beyaz çiçeklerinde
bir huzme öylesine soyunmuş
mütemadiyen bana doğru akıyor
behemehal içimde garip bir vuslat hissi
taze simit kokusu

göğün değişen rengini görüyorum
duygularım eşya ile yaptığı temaslara benziyor
her şey kendisinden bir parça
yorulan renkler
geceye selamlar gönderiyor

eski kentlerin harabeleri gibi
puşlu sokaklarına serpiliyor fırtınalı akşamlar
yağmurlar büyütüyor özlemlerimi
her solukta biraz daha

hiç bir gürültü çıkarmadan
yükseliyorum kara bir duman gibi
hep yitik duyguların ardından
sükutun kutlu eli değişiyor gözlerime

hayallerin arasından eski zaman sevdaları
yandıkça kayboluyor
kaçan uykusunu arıyor gözlerim

redfer

İlyas Kaplan

Taze simit kokusu gibi

sisli bir derunilik içimde
hiç bir şekle bağlı olmayan
akşamın morunu kırmızısını seyrediyorum
ufka yayılmışlar bir bir
gökyüzünün çehresine

bir akasya ağacının bembeyaz çiçeklerinde
bir huzme öylesine soyunmuş
mütemadiyen bana doğru akıyor
behemehal içimde garip bir vuslat hissi
taze simit kokusu gibi

göğün gittikçe değişen rengini görüyorum
duygularım eşya ile yaptığı temaslara benziyor
her şey kendi içinde kendisinden bir parça
yorulan renkler zifir kılığında
geceye deruni sağnaklardan selamlar gönderiyor

eski kentlerin harabeleri gibi
puslu sokaklarına serpiliyor fırtınalı akşamlar
her karanlıkta yağmurlar büyütüyor özlemlerimi
her solukta biraz daha

karanlığa bir gölgenin üfürdüğü bir boğuk sesle
hiç bir gürültü çıkarmadan
yükseliyorum kara sarı bir duman gibi
hep yitlik duyguların ardından
sükutun kutlu eli değiyor gözlerime

sürerlerdi hani hayallerin arasından eski zaman sevdalarını
ateş sıçrardı üzerlerine ,yandıkça kaybolurdu işte öyle
tizleşip kezzap gibi keskinleşen
kaçan uykusunu arıyor gözlerim

redfer

İlyas Kaplan

Taze simit kokusu gibi hayat

esir kentlerin mahpusları gibi
puslu sokaklara serpildi fırtınalı akşamlar
göz kapaklarımdan kan damladı
her karanlıkta yağmurlar büyüttü acılarımı
her solukta biraz daha

sürerlerdi hani hayallerimin arasından eski zaman sevdalarını
ateş sıçrardı üzerime ,yandıkça kaybolurdum

hala aynı şiddetle haykırıyor bir ses
felaketli bir ömrün bütün zehirlerini
tizleşip ve kezzap gibi keskinleşerek
imkansızlığa karşı çılığı imiş gibi içimdekiler
rüyasının uçuk hatırası içinde,
kaçan uykusunu ararken gözlerim

yitik vadilerde parlayan yıldızlar sönmüş
yorulan karanlıklar zifir kılığında
efsunlu saatler
geceye düğümlenen gizlerde gizlenmiş
aşkın ak sayfalarına deruni sağanaklardan
kan revan acılar gönderirim

bir akasya ağacına
hiç bıkmadan bakabilmek
bir huzme kadın gibi soyunmuş
taze simit kokusu gibi hayat

uzakta koca şehrin sesi
göğün gittikçe değişen rengini görüyorum
duygularım her gün
her an eşya ile yaptığı temaslara benziyor
her şeyi kendi içinde kendisinden bir parça gibi

düşlere karışan hayatımı zincir yaptım
hep yitik sevdaların ardından ağladım
geceler ve gündüzler boyu,
ve de ağlayacağım aylar ve yıllar yılı
sükutun kutlu gözyaşı değince gözlerime

bir gecenin karanlığında bir gölgenin üfürdüğü
yeşil, turuncu, daha sonra kıpkırmızı alevden
bir boğuk sesle haykırıyorum
hiç bir gürültü çıkarmadan
yükseliyorum kara sarı bir duman gibi

yalnız ışık benekleriyle dolu sisli bir derinlik
içimde hiç bir şekle bağlı olmayan benim haykırışım

adeta dünden beri
akşamın morunu, kırmızısını,
eflatununu,seyrediyorum

ufka yayılmışlar bir bir
gökyüzünün çehresinde

mütemadiyen onlara doğru akıyorum
behemehal içimde garip bir vuslat hissi

redfer

İlyas Kaplan

Tecridi belki de bir ömür

uçurumlara doldurdun güneşi
kumu, çölü yanık renkleri
ürperip durdun
keskin bir bıçağın sırtında
sen de gel hayat
ölümün tam ortasına
bu yüzden dünyaya armağan ettim buhranları

sonrası,
ey güzel bulut
bunca yangının ardından toprağa inen aydınlık
kavrulmuş ovalar üzerinde çileli kılınmış
kutsal zeytin ağacı

yitirilmiş gölgelerin sükun dolu şekli
bir kanat esintisi gibi hareketsiz
gecenin ilk saatine bir cezm dokunuşu gibi
kan ve azap deryasından
damarlarımın ortak çarpış noktasına sende gel

dışarıda sefaletin sesi
ne kadar da karanlıkmiş günün arkası
kar fırtınası
tenimi yakan vaveyla
ayrılın artık birbirinden
derin bir kuraklığa düşmeden evvel
sınırlarını aşsın
serapa cezbe kesilsin
öyle engin öyle derin
titrek göklerin küskün yıldızı sende gel

bir melek kanadına dokunmuşçasına hoşnut
yepyeni bir can üfler gibi can damarına
çilekeş ve onurlu ruhum

bütün zamanları iptal edilmiş
keşilmiş irtibatı
göğsün yurdundan kovulmuş alevi
tecridi belki de bir ömür...

erken bahar rüzgarları
arştan sızan gün ışığı
çiçekler terk etmeye başlamış
sarkarken dağ ardına tek tek
yalnızlaşmış
sonsuz sevda tohumları kalbimde

kirpiklerin arasından akar su
suların sımsıcak dokunuşu
her neyse hiç sönmeyecek
köz olarak dolaşacak
tikanmış damarlarım açılacak

can yanacak
ter dökülecek

eskisi gibi olmayacak hiçbir şey
yangından serinliğe
kirli karanlıklardan aydınlığa
yürüyecek
kabir sessizliğinde gökyüzü
doğum sancısız olmayacak
gömleği yırtılacak en sağlam yerinden

uğruna çağılıyor nehirler
döğüyor güneş
gece yıldızları ışıltılı
İodosa tutulmuşçasına sersem
kaç kez
zaman yetmeyecek
uyku tutmayacak zihnimi
birbirini kovalayacak iç içe düşünceler

hicrin menziline yürürken son kez
derdine mahcur bağrımda ki yara
oysa yolunda ne kar
ne rüzgar kalmış
uğultular azalmış fırtınalar zedelenmiş
görünen her şey sarhoş
dizginsiz bentsiz akıyor
gölgeler yanardağına sende gel
kokusuz
çehresiz

boşlukta yürürken yağmur
çorak kalmasın diye toprağa dokunuyor
saklı baharlar uyansın diye
ruhuma süzülüyor

insanlar çekiliyor meydanlardan sessiz
ışığın tek bir kıvılcımına bile direnmeden karanlık
morarmış, kararmış,
gecenin en kesif yerine sende gel
boşluğun en anlamsız sureti

redfer

İlyas Kaplan

Tek suçlu

unuttum ilkin pusulasız hayalleri
bağrım çöle dönüştü gönlüm çöl ateşine
kurbanı olmadan yağmurlarına diriliş yok
sorma sakın bu gök bu deniz neden karanlık
sanırım tek suçlu o kömür siyahı saçların

dilimin ucunda hüznü bir şarkı
bilmediğim mahzenlere iniyorum gözlerim kapalı
kapanırken kapılar bir bir düşlerimin üstüne
sorma sakın kaç merdiven indiğimi kaç kez tökezlediğimi
sanırım tek suçlu o ceylan gözlerinde ki efsun

bir garip ağrı dağınık yüreğimin içinde
sensiz bütün saatler öksüz ve yetim
yüzünü göremediğim bir sevgiliye hasretim
alev saçıp dağlayan sıcaklığına muhtacım
sorma sakın alevinde kaç kez yandığımı
sanırım tek suçlu o tutku dolu tavırların

bir meçhul kadar henüz keşfedilmemiş
can yerinden vurulurken duygularım
çok uzak özlemlerle çevrili hayallerim
sorma sakın ne zaman bitecek bu esaret
sanırım tek suçlu o büyüdü bakışların

redfer

İlyas Kaplan

Temaşa

geceleri yangın yerine çevirir yakamozlar
dalgaların üzerinde sonsuzluğa adanmış
her dem bir varidat tufanıyla sırlısklam
küsüflara maruz
şimşekler mertebesinde yansımaları
nice sürprizlere gebe

her mabette dünden farklı bir büyü
kalplerden silinmeyecek hazlara ulaşır
farklı bir nefaset farklı bir huşu
her lahzasında destansı bir hal
en amansız heyecanlar pençesinde köpürür
bu mukaddes temaşanın

ışıklar ardı sıra gecelere musallat
izafi hikmetler uçuyormuşçasına hedefine
bir sur sesi bekleyip durur
karanlığa gömülen mekanın rıhtımı
farklı bir şifre elde etmişçesine
fecirlerinde parıltı üstüne bin bir parıltı

hemen her sokak ışık armonisi
nur meşalesinde nihai hakikatler
alaca baharlara açılır kalpler
akli boşluklarda bir ikinci alem
müstağni herkes bu gizli ihtişamda
heyecan yorgunu yüreklerin dirilişine vesile

safi bir görüntü
bir hayal ülkesine dönüşür
aydınlık rüyalar açılır
avutmaya çalışır fezanın derinliklerini
afaki kasvetlerle beşer ötesine en hızlı
adeta burak süratinde
pürneşe içinde olanları alkışlar alem-i melekut

apayrı bir dalga boyuyla akıp gelirler
izler bırakırlar ,rüya dünyası asudeliğinde
parlayıp söner şehrin yıldızları
pırıltılarının en enfeslerini sergilerler
gönülleri serinletir ılık meltem esintileri
arzi zeminde başlar uzun bir yolculuk

semadaki yansımalar kadar çok
ayrılıklara namzet lahuti titreşimler
yangın patikalarında nihayetsiz
zeval şokları kırık mı kırık
muhakkak bir dehanın icadıdır ışıklar

ışıldar gök kubbenin kandilleri
birer melek kucaklar kıvılcımlarını
altın renginde yansımalar

saf saf inerler

redfer

İlyas Kaplan

Tenden soyunur ruhum

aşka sınır tayin etmek mümkün mü
izleri gecemde gündüzüm de
şevkle coşar , neşeyle çarpar yüreğim
hançer yarası kadar kutlu
kurşun yarası kadar makbul
gözyaşı dökmek kadar...

ümitlerimin sadrını açmak için
pare pare olur bin parçaya bölünürüm
en uzak köşelerine saçılırım cehennem gibi
harlanır,dağlanır yanarım fitil fitil
dağılırım, dökülürüm zerre zerre

hudutsuz heyecanlara maruz bırakılırım
baş koyarım hiç hesapsız sarsıntılarına
suskun odalarına sığınırım
gizli sancıları böler uykularımı
aşk suları yürür damarlarımdan
aşk yurdunu yakacak kadar sıcak
tek celsede inerler çeperlerine hücrelerimin

geceyi ve koyu karanlığı seçerim
tenim soyunur ruhumdan
gök yarılması, yıldızlar dağılışı, dağlar devrileşi
akar saatler parmak aralarımından
sanki tenimden bir parça çalınır
ifsada uğratırlar ruhumun huzurunu
aleviyle aydınlanan mum gibi tutuşurum
ateşine sokarım tekrar tekrar kendimi

akrep ve yelkovan döndükçe,
gündüz ve gece yer değiştirdikçe
mevsimler gelip geçtikçe
her kıpırtı beni başka başka diyarlara sürükler
umutlarım savrulur yedi ayrı iklime
heyhat sevdadan yana ne varsa
zamansız düşerler üzerime yağmur gibi

redfer

İlyas Kaplan

Tene ayazlar vuruyor

dönülmez akşamın ufkundan
çekilip gidiyor güneşin kızılca ışıkları
pas tutuyor pencere önlerinde umutlarım
yıldız yıldız

yolsuz şimal gibiyim
kor değmiş karlar gibi
eriyorum
üşüyorum
tene ayaz vuruyor her güzergahtan
kıyametler kopuyor

sığ sağanaklarda renksiz sevdalara uğruyorum
nefesim azalıyor
gördüğüm rüyalar hep menekşe rengi
geceler boyu...
sağım- solum
önüm- arkam
tükenmenin hisşına uğramış

susması gereken ne kadar kopkoyu sebep varsa
kırılgan zamanların büyüttüğü ne kadar çaresizlik...
hepsi yanık kokusu soluyor
şehrin kaldırımlarına gömülüyor.
sokak aralarına düşüyor silüetim
kim olduğunu bilmeden
neler olduğunu anlamadan
çatlıyor aklımın duvarları

acizane
zihnimin karşı sahillerine
part-time gelgitler vuruyor
yok sayıyorum kendi tezlerimi
avuçta kor ateşi tutmaktan çok daha zor
fikrimin ince kıpırtılarını avutmak

gözlerin o acı intikamı olmasaydı keşke
içimin gizli siperlerinde
göz göre göre ...
sıcacık bir köz gibi yanıp durmasaydı
lacivert bedenleri

redfer

İlyas Kaplan

Tenim soyunur ruhumdan

şevkle coşar ,neşeyle çarpar yüreğim
hançer yarası kadar kutlu
kurşun yarası kadar makbul
gözyaşı dökmek kadar...

ümitlerimin sadrını açmak için
pare pare olur bin parçaya bölünürüm
en uzak köşelerine saçılırım cehennem gibi
harlanır,dağlanır yanarım fitil fitil
dağılırım, dökülürüm zerre zerre

hudutsuz heyecanlara maruzum
baş koyarım hiç hesapsız sarsıntılarına
suskun odalarına sığınırım
gizli sancıları böler uykularımı
aşk suları yürür damarlarımdan
aşk yurdunu yakacak kadar sıcak
tek celsede inerler çeperlerine hücrelerimin

geceyi ve koyu karanlığı seçerim
tenim soyunur ruhumdan
gök yarılması, yıldızlar dağılışı, dağlar devrileşi
akar saatler parmak aralararımdan
sanki tenimden bir parça çalınır
ifsada uğratırlar ruhumun huzurunu
aleviyle aydınlanır, mum gibi tutuşurum
ateşine atarım tekrar tekrar kendimi

akrep ve yelkovan döndükçe,
gündüz ve gece yer değiştirdikçe
mevsimler gelip geçtikçe
umutlarım savrulur yedi ayrı iklime
heyhat sevdadan yana ne varsa
zamansız düşerler üzerime yağmur gibi

redfer

İlyas Kaplan

Tennure

gölgeler uzuyor güzün solgun yaprakların altında
eriyor vakit, kayıp gidiyor saatler

alaca gölgelerin hoyratça tırmaladığı
sağır zamanlarda bir çaresizsin
amansız kuyulara itilmiş bir yetim
elinden tutan yok
loş kentlerde bir yalnız adamsın

başını kurtaramıyorsun
göğü kana bürüyen
yıldızları karanlığa bulayan akşamların aldırıışsız geçişinden

avuçlarında gül kızılı bir dua
nefes nefes solan hayatın özünü damıtmaya çağırılıyorsun
aklında elini tutamadıkların
esen rüzgarlara uzat ellerini
beyhude uzat şimdi

bir türlü aynalara sığmayan yüzünü
sonsuzluğa akıt şimdi

bir göz kapağının ardına savruluyor kimlikler
bir cehennem alev alev yanıyor
rahmet yağmuru altında ıslanıyorsun
kutlu yolun aydınlanıyor
yalnızlığın ön yüzünü sonsuzluğa çevir şimdi

birikiyor vuslat müjdeleri
sen daha ne bekliyorsun

ılık maviliğe dokunuyor heyecanlar
giz bir akıntıya ne kadar da yakınsın
haydi yürü yol boyunca
yokuş yukarı baş aşağı

çıkma ta bir akıştı
tırmanmakta

kalbe kilitlenen hemen her şey
bir mekana endeksli
delip geçen yakıp kavuran oklar fırlatıyor
henüz kazılmamış siperine

inşa ediyor gizli saklı mahşer arenasını

çekiyor anaforuna
teneffüs ettiğin her nefes

yağma edilmiş kentlere şimdi
bir garip yolcusun
yönün güneyden kuzeye
dıştan içe doğru

enfüsi cihadını
yeni ufuklarda sürdürmelisin
kendine devlet edinmelisin

kuşluk vakti ışıklara
ele değmiş her ele
cihanca cihan feda

redfer

İlyas Kaplan

Terk edilmiş bir aşkın nöbetindeyim

bir bomba patlamış sanki kalbimin merkezinde
ve önce sen ölmüşsün uzun yaz gecelerinde
sonra içimde senden kalanlar
her bir türevi her bir zerresi her bir kalıntısı

oysa...
kevgire çevirmiştin sevdalı yüreğimi
ruhumun kuytusunda yeşertmiştim hüznü bir kaç çiçek
kaç damla gözyaşı dökmüştüm köklerine kurudukça

sen ki
bir fırtınanın ta kendisiydin
zemini belli bile olmayan ıssız saatlerin yelkovanında
akrebin hizasında uçarcasına koşan
en saklı zamanlarda hoyrat bir esinti.

tam şu anda belki de kaç sancının tasallutundayım
acıların en kutsalına musallat olmuş
bekliyorum ...
günah ve sevapların ayazına aldırmadan
terk edilmiş bir aşkın nöbetindeyim
elimde kalem, masada mum
sigaramı yakmışım ...

bir muammanın içindeyim başımın üstünden gök-çatı
ayaklarımın altından yer kayıyor
hareket ediyor sular, bulutlar, yıldızlar
kıvılcımlar çıkıyor tutuşuyor tenim
içimde kaç ateş, kaç kandilin kaç santigrat ısı

bu yüzden derbederim
bu yüzden perişan
bu yüzden sarhoş
aşk bu yüzden acıtır

en sesli çığlıklar geceyi çarşaf gibi yırtarken
lapa lapa üzerime yağarken kırağıya tutulmuş kabuslar
karanlığa karışan içimin yoğun yanık kokusudur

nerede, nasıl başladığını bilmediğim

yanıyor, hafif ve sarı
başımın üstünde bir ampul
birkaç nefes birkaç hıçkırık
birkaç sözcükten ibaret ayrılık

bir selam ilet
son bulsun sinemi kasıp kavuran firak
ömrümü eksilten hasretinin yıkılsın yeri-göğü
efkarıma efkar katan mısraların sahibi
içimdeki her büyüün tek hecelik özeti sensin...

sensin her iklimden her mevsime düşen cemre
sensin yazılan her şiirin çünküsü
sensin bahsi geçen ciğerimin buğusu

hasretini resmediyorum içimde ki sayfaya...
ergüvan rengi hayalleri kurutup saklıyorum
bir gün dönersen eğer saçına takmak için

redfer

İlyas Kaplan

Terk edilmiş şehirler gibiyim

kalbimin
bazen bir veya birkaç sızı geçiyor yakınından
bazıları eskiden olduğu gibi sivri uçlarını değdiriyor
bazıları hiç değişmemiş, eskiden nasılsa şimdi de öyle
üçra ve sessiz yerlerde

kim öle kim kala
sonraki mevsimlere kim erişir bir daha
kim bile ...

bir tarafa sıyrılan bulutların arasından gökler aralanır da
uzun zaman üzerinde yeniden görünür soğuk derin bir mavi
en kara sevdalılarının bile kayıtsız kalamayacağı bir berraklık
göğlerin rengi

saf beyaz yelkenleriyle donatılmış
gemisiyle varlık okyanusunun sonsuzluğuna açılan ruh...
derin anlamına çok uygun şarkılar söyler

çok etkileniyorum göz alabildiğine uzanan düşlerin muazzam manzarasından
tıpkı geniş bozkırdan oluşan bir tualin üzerindeki pek seyrek renk damlacıkları gibi...
yeşermiş, çiçeklenmiş
sonra güneş üzerlerine kabus gibi iniyor hani
sararıyorlar...
uzun bir yıl daha beklemeleri gerek kısa süreli ilkbaharı görmek için
aynen geçmişin izleri gibi
terkedilmiş şehirler gibi

evleri tutuşmuş felakete maruz kalmış bazı kelimeler
koro halinde bütün öfkelerini tekrar ediyorlar
diyorlar ki...
kafana takma ...

yürümeden koşmadan
bir nabız gümbürtüsü patlamadan
bir kere daha kalemin namlusunu kendi şakağına daya
tek bir kurşun sesinin kısa yankısı duyulsun
ne var ne yok dört bir yana saçılmadan
her şey bitmiş olsun...

redfer

İlyas Kaplan

Ter-ü taze mercan benim

aşık bir zamana medyunum
zahiri cihetlere kenetli
fitri rengini bırakırken güneş
nur ırmağı akşam çağlayanından dökülürken
hüzün renkli bulutlar sarmışken göğü
zevale doğru akan sır benim

hançerlerin murassa kınlarında paslanmaya yüz tutmuş
mana denizine susamış merhalelerde
sancıma ilaç
yanık yerime merhem
ter-ü taze mercan benim

izahlanmış kentin uzak diyarlarında
şerefelerinde mahyaların yandığı
tanıdık bir ses
parılcaklı bir ışık
fecre el sallayan rana benim

alacalı ufuklarda bin güneş şavkı
arzuların ilk sabah nazı tazarru ederken
çorak kırlara inerken rüzgar niyazı
bin şuur ile dirilen bahar benim

pencereme müptela divane gecelerde
toprağın üzerinde vuruşur parıltılar
kopar kızılca kıyametler
rengi soluk
cezbesi yitik yıldırımlar
ateşe , suya perde çekerken
gözden düşen birkaç damla yaş benim

teheccütten arta kalan saatlerde
duman rengi bir lekeye dönüşmüş harflerim
ayrılmış, dağılmış.
bahtiyar esintilerle yoğrulmuş sözlerden
peydahlanan gizemli zi-şan benim

gök kapıları açılırken
tutuşurken yürek muştuları
gün batığı dalgalar sahillere vururken
parmak uçlarından dökülen ilticalarda
bismillah diyen nefis benim
hu Allah diyen niyazdar benim

kendi hükümdarlığına karışır nefes
rıza ülkesinin son yolcusuyum
solgun bir gölgenin aynısıyım
bir eski zaman hikayesine benzer
bin kez leylaya aşık
mecnun denilen kays benim

hiçbir kıpırtısı olmayan göller gibi durgun
akıntı yok ,dalga yok
derin bir esaretle esir
gözlere ışık
sancılara derman
göğüs boşluğunda çarpan can benim

redfer

İlyas Kaplan

Teselli

hasretinden yüreğimin yangınlara dönüştüğü sevgili
sana düşkünlüğüm arzuları tutuşturan ateş misali
lal dudaklının kurtuluşuna çare belki de bir teselli
gül kokun pak eder gönlümü mahrum bırakma beni

yetim kaldı düşlerine girdiğim soğuk Medine geceleri
öksüz şimdi serabında ısındığım sıcak çöl akşamları
ayrılıklarına alıştığım miraç uykuları özlüyor cemalini
kan süzülür yapayalnız ruhumun mahzenlerinden
feryat kadehinden içilen isyanlara bırakma beni

güneş ol sönmüş, karanlık ufkumun yıldızlarına
sinemin kurak kumlarına izler bırak rahmetinle
secdelerim yedi kat göklere yüzü suyun hürmetine
avareliğimden vuslat mevsimlerine hicretim
yaprak yaprak düşerim sensizliğin toprağına
dostluğundan filizlenen bir nefes ver sineme
sadakât kuyusunda hatırasız bırakma beni

nurunun kıvılcımından nurlanır kalbimin gökleri
nice gemiler ayrılır ummanından
yokluğunda perişan firakına ağlar gözlerim
sana niyazla nice yıllar geçirir ömürleri
aşkınla muradıma ateşten ahlar serpilir
susuz kaldım kevsersiz bırakma beni

öyle bir şeref ki ismin esrarında mutluluklar gizli
şefaatten bir nebze bu mücrimin günahına yeter
fazlına pervane olur o dem her günüm her gecem
ahirinde sancıları vefasızca kanatır ümitlerimi
yokluğunda var olmak ne kadar zormuş meğer
kutlu diriliş zamanı sensiz bırakma beni

redfer

İlyas Kaplan

Tılsımlar döküp parlayan güneş

ey gökyüzünden tılsımlar döküp parlayan güneş
aydınlığı ile karanlıkları yakıp yandıran ışık
şimdi ateşinle ham duygularımı etkile de
bir alevinle şu katı kalbim binlerce tutuşsun
kurtulsun mahzenlerindeki gölgeler

can kadar aziz son nefesle özgürleşsin
kutlu bir fanus içinde ummanlara salınsın ruhum

ey içindeki volkanı söndürmek için gözyaşı döken güneş
şulelerin arasına bıraktığın beka sırrını
inkılaplarını inkişaflarını isyanlarını
cehennem ile sırat arasında o şiddetli fırtınayı
gel de şu kalbime sor o lav tufanını

çilesi bin bir gün bühtanları bin bir gece
kelebekçe bu can bunca ateşe nasıl dayansın

ey her zerresi zulmetler üzerine serpiştirilmiş güneş
haşyetinle derinleşsin en kızgın secdelerin
arzin sinesine işleyen ağlayıp inlemelerin
o azametli saltanatın yeller essin yerinde
şimdi daha hiddetlisi benim sinemde

kalbimin her bir katmanı nice kıyametler koparır
eriyip nice pınarlara nice baharlara dönüşür

redfer

İlyas Kaplan

Toprağında bir yüreği vardır

şehirler ister istemez insafsızca öğütüyor insanı
görüp tanımadan nice güzellikler
saygı sevgi komşuluk sıcak dostluklar
beton yığınları arasına gömülüyor

göğe çıkayım derken boşluğa iniyorsun
bazen bir kır çiçeğine
bir söğüt dalına
ağaçlarda raks eden kuş sesine
hasret doğup büyüyorsun

insan toprağından uzak kalınca garip oluyor
hasreti içini bir kor gibi yakıyor
evi barkı gülü ağacı dağı taşı
ve sevdikleri burnunda tütüyor
gönlü kanıyor

yıllarca yad ellerde
vatan toprağının hasretiyle alev alev yanıp tutuşuyorsun
doğup büyüdüğün toprağında can vermek istiyorsun
can atıyorsun çimen çiçek olmak için
yayla pınarı gibi gürül gürül çağlamak için
çoban çeşmesi gibi akıp durmak için

susuzluğunu gidermeye yetmiyor
başka bir yere irtihal ediyor duyguların
oradan başka bir yere tüm hücrelerin
her toprağı okşadığında
şefkatle dokunduğunda

toprak anadır aslında
her canlı gibi o da acı çekip harap olur
göğsünü açar emzirir herkesi
öyle vefalıdır işte
toprakta sırrını görürsün
baharı güzü yazı kışı görürsün
hayat ve ölümü görürsün

toprak vatandır
cepheden cepheye koşarken
bırakırken gözün arkada değil
canlar canı anneni babanı
kundakta ki ahmedini, gözü yaşlı ayşeni
bedeninin usaresi olan vatan toprağına
emanet edersin
çünkü dönersen gazi ölürsen şehitsin

toprak sevgidir
kuru kuruya sevgi olmaz öyle
her sevgi karşılık, dahası bedel ister
vatan sevgisidir sevgilerin en büyüğü
sevmek için tanımak gerek

toprağın altını üstü bilmek gerek

toprak dosttur
nice şehit evliya, alperen barındırır
ışık olup aydınlatırlar geleceği
başın derde girdiğinde
toprağın o ruhlar ordusu imdadına yetişir
birlikte omuz omuza seninle savaşır

her toprağın dağı taşın bir başka destanı vardır
üstündeki kurdu kuşun bir başka hikayesi vardır
senden bir parçadır
dağ yayla ve ovaların ılgıt ılgıt esen rüzgarları
çiğdemi, kardeleni kır çiçekleri
altın başlı başağı

toprağının değerini anlayamaz
boz bulanık ırmaklarında çimmeyen
balık tutmanın mutluluğunu tatmayan
tarla tarla çıplak ayakla koşmayan
kerpiç damlı evinin tandırında pişmeyen
buram buram kokan bazlamanın tadına varmayan
kır çiçeklerinin kokusu altında harmanda yatmayan
gözyaşlarını ekmeğine katık etmeyen
toprağın kıymetini bilemez

toprağında bir yüreği vardır
yüreğinde acı vardır
kalbinde ana şefkati
gözlerinde boncuk boncuk çiy taneleri vardır
gelmeyeni çağırır toprak
dağlarda köylerde şarkı söylemeye çağır

toprağına ihanet edersen
bir yok oluş serüveni yaşarsın
koscoca bir boşluk dolar aklına
ruhun sendeler
yolunu kaybedersin
yurdunu kaybedersin

toprak sessiz
dış dünyadan azade
en çok üstündekilerden dertli
en çok çığlıklar tırmalıyor kulaklarını
içindekiler çürümüş
göğsündekiler katran soluyor

bir şekilde bir sessizlik arıyorsun
yollar şehirler evler hep gürültülü
suskunsun
çevrende dinmeyen bir sürü debdebe
herkes kadar sorguluyorsun sebeplerini

yağmurlar iniyor göğün boşluğundan
gün ışıklarıyla toprağa iniyor titreşimleri
aşsız-evsiz-yurtsuz olanlar çare oluyor
sarmalıyor evleri sokakları şehirleri

bir hengame bin bir telaş içinde toprak
dur durak yok
kimi zaman hüzün
kimi zaman huzur dolu anlar barındırır
güneşi ayı uçsuz bucaksız boşluğu içine sığdırır

bugünlerde toprakta bir matem havası var
toprağın sızısı dinmiyor
gitgide çöle dönüşüyor
ılık bir nefesten mahrum
bir kuş yuvasından yoksun
yok oluyor

toprak susuz
herkeste bir telaş
her yerde bir ses
her yerde bir kalabalık
beton yağınlarına hapsolmuş
şehre güzellik veren sokakları değil
yüksek binalar meydanlar değil
ruh veren topraktır
karakter veren topraktır

her gece boyunca
uzun saatlerce
gün doğarken gün batarken
yürek parçalayıcı bir ağlama tutturduğunda
tek kelime etmeden
ısrırgan gibi zihnine yapışmış günahından
el açıp af dilemeyi
ilk günahı ilk pişmanlığı anımsatır
ilk tövbenin kabul edilmesini hatırlatır toprak

Yüce Rabb insanları toprak
toprağı insanlar için yaratmış
her canlının öldüğü gibi
toprakta ölür bir gün

redfer

İlyas Kaplan

Toprak kokar güvercin kanatları

hareketsiz kalır düşler
yüreği yaralı güvercin gibi
inzivaya çekilir yarım yamalak birkaç duygu
gece yağmuru zamanları

su akar bulutlardan
birkaç ses karanlığın ıslaklığına dokunur
toprak kokar güvercin kanatları
göklerin tek renk olduğu anlarda

izlerin evrelerine muttasıl damlalar konar tek tek
ertelenmiş arzular tetikler gecenin mavzerini
ölüm rüyalarında gelir rüzgar eşliğinde
boz küheylanın yelesine tutunmuş

en çok günün sabahında şafağı kanatır
tene değen soğuk metalin keskin ucu
bir duanın birkaç kelimesine sığınarak
kocaman umutlara bağlanarak donup kalır vakit
rüzgar hafif hafif eser batı cenahından
kızılca parıltılar dökülür tanın gövdesine

gece gibidir ıstırap
tesellinin anlamsızlaştığı yerde
yelkovanın usulca durduğu yerde
kelimeler bir dolu yangın, bir dolu izdiham
keşmekeş şehir, soğuk ev, rutubet kokulu odalar

tahta merdivenler gıcırda yavaş yavaş
basamaklardan inilir birer birer
üzerine kapılar kapanır sessiz sedasız
sonrası malum bir öykün en son bölümü

redfer

İlyas Kaplan

Toprak kokar insan

“benim sadık yarım kara topraktır”

insan ve sadık yarı kara toprak
ikisi birbirlerine hayat bahşeder
ilk önce toprak insana can verir
sonra insan toprağa

toprak denince akla
memleket hasreti gelir
baba ocağından kopmuş
başka diyarlara hayat bulmak ümidiyle
yol almış gurbetçiler gelir

toprak kokusunu doya doya ciğerlere çekmenin
hasretini çekerler çoğu vakit
üzüntü ve gamlarını toprağa akıtmanın
özlemiyle yaşarlar

evleri yıkılmış, bağı bahçesi viran olmuş
kalpleri tarumar edilmişler gelir akla
kızgın güneşin, yağmurun, rüzgarın altında
sebebine bir mana veremeden
yıldızlar gibi kayıp gidenler gelir

ensar muhacir gelir akla
inancını, onurunu, korumak için
kök saldığı toprakları terk edenlerin
hüzün dolu hicret hikayeleri gelir akla

her insan mülteçidir aslında
bir gün öz toprağından kopup gitmek var
başka bir menzile yönelmek
bambaşka seferlere çıkmak

en dertli zamanlardan
en huzurlu vakitlere kadar
susuzluğumuza su
açlığımıza aş
sazımıza ses olur toprak
ilahi bir hâz olur
nağme nağme

toprağa gömülür her şey
toprağın altında çürür, erir kaybolur gider
sinesine gömülenleri yok etmez sadece
özlerini değiştirir
yeni hayatlara dönüştürür

aşk, şevk, heyecan verir
nice nice tohumlar fışkırır
filiz verir boy verir
devasa ağaçlar dallanır budaklanır

bir yanda rengarenk çiçekler, meyveler
bir yanda yağmurlar, mevsimler gökyüzü ve deniz
topraktan nesiller zuhur eder
muhtevası başka
husulü başka

güneş batarken sükunet tezahür eder
kızılımsı bir dinginliğe bürünür toprak
yüzü hepten karanlığa bulanır gece
sessizliğe gömülür dünya

bahar renkleriyle sevişir çiçekler
üşürken, soğuk rüzgarlara açık mevsimsiz bahçeler
çatlak toprağı öper yağmurlar
ve sonra vuslat anı
toprak dere yataklarında denize koşar

rüzgarın sesi gelir uzaktan
gökyüzüne nefes kadar yakınken
toprağın kokusu gelir
en yangın saatlerde
bulutlar gölge olur
çiy düşer toprağı
ve sonra
gün boyu seyredilir rüzgar dalgalı tarlalar
ay ışığının açtığı o sonsuz yollar
her gece

bir yanda yolculuk
bir yanda yol
bazen uzak bazen yakın
bir mezara dönüşür toprak
bir ana gibi sarıp sarmalar

bir vakit gelir
önce akan sular çekilir
bağlar sararıp solar
kara bulutlar kaplar gökyüzünü
gittikçe şiddetlenir rüzgar
tufanlar ortalığı kasıp kavurur
yedi gece sekiz gün
kül gibi savrulur toprak

elbet toprağı dönülecek bir gün
ve sonrası
sükun

redfer

İlyas Kaplan

Tuğyanlar düşer yüreğimin boşluğuna

baştan aşağıya dolaşır bedenimi bir ürperti
hülyalar çoraklaşır içimde
büyüleyici bir dolunay gecesinde
yorgun düşer umutlarım

günahlar zihnimin yüklenemeyeceği cinsten
yeni baştan mütalaa ettirecekler bana
uzun kış gecelerinde lambanın ışığını
düşlerimi bırakırken aynanın ortasına
görünen çehrenin sırrını

aşmayı beceremediğim geçitleri yine ben yıkarım
yerine çocukluğumu ben getiririm
beyaz yeveli atlarla
ucuz bir hevesle yok ettiğim cenneti

isimsiz yanılmalar zindanlarımda tutuklu
he gece kafdağında bir nar ağacı görürüm
padişahları köle, köleleri padişah olmuş
bir züleyha beni sonu olmayan arzulara çağırır

yapayalnız bunca izzetten sonra
akabinde sevaplarım serpilir
alıp götürürler ruhumu bambaşka mekanlara

secdeme sonsuz ışıklar ekilir
tuğyanlar düşer yüreğimin boşluğuna
her gece bir cezanın suçluluğunu yaşarım
şafağa dokunan bir nur gibi

ihtiraalara sürüklenmiş yasaklardan ibaret
tüm ruhani yeteneklerim arzulara boğulmuş
iki menzil arasında hasletlere müptela
öldürdüğüm bütün saatlerden
ben sorumluyum
suçlusu benim

redfer

İlyas Kaplan

Turfa baharlara yapraklar düşer

şartlar değişince değişirsin bazen
ruhun yorgun düşer
endişelerin harmanlanır dermanın biter
bir imtiyaz nişanesi iner usun sınırlarına
arşa asılmış kandillerden
mor bir gölge düşer
içinde mavi küçük dalgalar
hüznün penceresinden gönlün nasiplenir
duyguların ürperir
aklın parlar
sakın sen düşme

ilk çıtırtısı duyuluyor yolculuğun
henüz yolun başında bir leyla silueti
ilk adımının titretmesiyle yarılr zemin
kanatır avuçlarını sözsüz , silahsız
en güzel halini çizer kalbin göğüne
çöl kumlarına asi rüzgarlar bırakır
yayılr en kılcal damarlarına serinliği
içinde bir yerlerde sıkışır kalırsın
nazarın defalarca ahu gözlere düşer
sakın sen düşme

günler tenhaliğin ezgilerini besteler bazen
kuvvetli bir tesir uyandıran soğuk iksire dönüşürler
ne varsa üstü buz tutar tüm anıların
kaçınılmaz bir zaruret sanki
geniş kapsamlı tüm kinetik değişmeler
nabız pompalayan kalbin kasılıp gevşer
iz bırakır saçaklarına
hece hece ayazlar yersin
kar taneleri yamaçlarına düşer
hala daha nefes alıp verirken
sakın sen düşme

kanat takmış bütün ışıklar yakar saatleri
ıslaklığın yalınayak,
şemsiyesiz dudakların
içindeki cevherin neşvüneması hatırına
bir bardak çay daha içip kalkacaktın oysa
efkar gergeli derin sırlarla yoklanır yanakların
bir menzilin daha olduğunu göstermek için
uçup gider düşlerin
en az yüz kere ruhun uyanır
pür-ihitimam yalın damlalar düşer
bir nebze tebessüm düşer
sakın sen düşme

içindeki nehirlerden mavi sular akar
farkında olmadan çıplak hayaller düşer gün ortasına
peşlerinden bambaşka duygular peydahlanır
ağır ağır düşüncelerin

ateşler içinde cayır cayır yanarken
hiçbir meful gözetmeden
hiçbir karine tanımadan
bir hiddet,
bir hışım öfkelenirsin
terk edilmişlik halinden
bütün arzuların düşer kucağına
sakın sen düşme

unuttuğun her mısraı bir gözyaşı anlatır
kaybolan hislerin peşinden koşarsın
öyle anlar sığar ki hayatına
yazmakla bitmez
anlatmakla bitmez
miskale ayarlı terazilerinde tartılamayacak kadar ağır
sezilerinin anlamı değişir
damıtılır en derin yerinden farazi mevsimler
beklemekten yorulursun
turfa baharlara yaprakların düşer
sakın sen düşme

kırkikinci soğuklarının son günleri
karşına koyduğun aynada görünür yüzün
öyle bir karabasan çöker kelimelere
cümle yakınların
yüzünü görmediği zamanlar boyunca
muhayyilene yapışan hayali çehreler rutubetli
aynanın simi gösterdiği kadar
sokamazsın o naçiz kafana
filhakika ayrılığa düşmenin bedelini
izinden yürüdüğü o zamanlarda
sakın sen düşme

tuvale yerleştirmiş yeni bir resim
yüzünün kıvılcıdamayan çizgileri arasından
ateşli telaşlarla çizgilenmiş alnın
gönlün göğünden tenine bir mevsim damlamış
alicensap bir ihtiras
bir leit-motif gibi mekanlar dolaşırsın
hala rüyalarında
kan ter içinde yaşarsın
ufkuna çöken karanlığın tahribatını
şuurunu teslim almış tahrifatını
yılların girdabından düşerken
sakın sen düşme

redfer

İlyas Kaplan

Tükenip gidiyor bir yığın ses

şimdi sonbahar iklimi
uzak tepelerde kar
içimde efkar eriyor
savrulmuş , masa üstünden şiirlerim
kulağımda bir memleket türküsü

çiçekler camların önünde
tekrar kıvrılıyor güneş
şehrin çehresi değişiyor
taş duvarlarda.
bir turna uçuyor ufuk çizgisinde

yusuf kokusu içimde
kaç senelik mesele
kaç evvel , kaç ahir yıl
bu yüzden sadece

öfke ve isyanlar tüketiyorum
hiç istifimi bozmadan
dile kolay yıllarca
kalbim ve beynim onlarla kaplanmış.
öyle bir kaç saatlik yolculukta hepsi
tükenip gidiyor
bir yığın ses ve kalabalıkla beraber.

esir düşen hislerimi vagonlar taşıyor
şuurumun peronları boşalıyor
aç susuz
bitmez denilen gece bitiyor
gün doğmak üzere
umuda dönüşüyor fecir
gün görmemiş hayaller ile

redfer

İlyas Kaplan

Tüm varlığın Rabbi

Allah'tır yer ve göğün sahibi
O'nda bütün yaratılış sırrı
Her feyiz her olgunluk her ümit
Yokluktan hikmetli hayatlar fışkırtır
Evrenin tek tek atomlarını
Allah'tır tüm alemlerin banisi

Mükemmel düzeni kuran kim
Dünyaları büyüleyen kurullar koyan kim
Ezelden ebede O hakim
Mutluluğa gark olan gökleri
Her şeyi kuşatır kudret-i ilahi
Allah'tır cömertlik kaynağı
Allah'tır tüm varlığın Rabbi

Allah'ı anlatmaya yetmez hiç bir kudret
İlmin başı hayrettir hayret
Tanıktır ona Hazreti Muhammed
Kalbine yerleştirildi o vahyin sesi
Kulaklarında çınlayan zil sesi gibi
Bambaşka bir tecelli mucizevi sözler
Allah'tır tüm sırların Maliki

Tebliğ etti Muhammed -ül emin
Tescillidir kendisinde dürüstlük
En şefkatli sığınak Allah'ın himayesi
İşte böyle yüce himmetlere erişilir
Ruh ne kadar yükselirse yükselsin
Allah'tır Rahman ve Rahim olan

Allah'tır tek ve bir olan
Tüm duyguları parçalarcasına
Ruhtan bedene içinden dışına
Zihnin en derin kısmından
Göğüsten dudaklara
Aşk ile söylenir ilahi kelimetullah
Allah'tır tüm varlığı yaşatan

redfer

İlyas Kaplan

Tüter buharı papatya çayının

mart ayazında
sana papatyalar getirdim
beyaz sarı
bir parça ısınalım
içimiz ısınsın
kışın en kasvetli günlerinde
nefesimiz solusun
sarı papatya koksun hislerimiz

beklerken vazoda çiçek
masa üzerinde açarken rengarenk
pencerede poyraz
camların ardında
soluk soluğa

akşamsefalarının açtığı uzaklarda
yerle yeksan zaman
sonrası bir nefes almak kadar
belki görülen bir düşün kadar
pembe
beyaz

içimiz yıkık viran
sükut-ü isyan
susuz çöl
birkaç mısra
birkaç şiir tozu
sürüklensin zihnimizin girdabına

eskimiş sırlarımız bir bir
karlarımızı delip can versin gönlümüze
yaksın ateşini tutkularımızın
kış sabahında
bir kardelen
gizli gizli tutuşsun ellerimiz
en kuytu köşelerde

uçsuz bucaksız denizlerde
gemilerimiz
dalgalar boyu sürüklensin
firari düşlere
issiz yerlere
elveda deyip geçsin
deniz fenerimiz
hüzzam şarkılar söyleyerek
her ayrılık sonrasında

aslında gelip geçen
göz açıp kapayıncaya kadar
bir çırpıda bir şey anlamadan
yağmurlar süzülürken sağılardan
biraz ıslak

biraz dağınık
ardında kaç sevda masalı
gök kızıl
gözler kızıl

dışarıda rüzgar sesleri
evlerin bütün ışıkları yanık
istasyonsuz karanlığa parıltılar vurmuş
gecenin son faslı
kaç yüz çığlık
usulca
yüreğin ta derinlerinde
sancısı gizli hüznün
iksirli efsunlu
çileli

tüter buharı papatya çayının
üstüne bir de sigara
ruhumun duvarlarından sökölür sözcükler
onca kelimeler içinde adın
zihnimin köhnesinde
çarmıha gerilmiş

henüz bitmemiş şiirde
birer deniz kuşu ikimiz
orta yerinde masmavi bir denizin
üstümüze yağmur yağar
sarı saçlarının uçlarından
damla
damla

susmayı öğrendik
bir cezm gibi
dirhem dirhem
akmayı
öğrendik

redfer

İlyas Kaplan

Tütsülü,ıslak bir buhardan tüten

bir öykü işte
ne budalalık var içinde
ne de divanelik
aklımda külrengi kaputlarım
barut dumanları
silah sesleri
yaralarım

sıcak bir nefes
bir ses olur beni bekleyen
bir köprü, ışıkları ve nehir...
akar gelir,
dolunay ile aklımın arasına samanyolu
bilmeden bir gece gösterisinin sonu olduğunu
ellerimi uzatırım yukarı doğru
dolunay da bir adım yaklaşır bana
heyecanla
o an bir kayan yıldız
kıskançlıkla
şiddetle düşer üzerime

bütün hesaplarımı allak bullak eder
ne ihanet bu
ne alınganlık
tıpkı şaşkınlık
tıpkı aşk gibi
bir şey

artık her şey bitmiş
işte öyle
kaşla göz arasın da yeni bir hikaye
beklenmedik bir anda
daha bundan birkaç ay önce
yaşanmış

*

yüzümde hafif bir rüzgar
işte gene yapraklarını döküyor umut çiçeği
bir fırtına kopuyor içimde
yelpaze misali açmış kanatlarını
yırtıcı ve sinsî
karanlık bir sürüngene dönmüş ikindi
yürek kapımı kırıp
soluksuz gidiyor güneş
eyvah

ee, nasılsın bakalım
hep şişmanlıyor musun
heyecanla konuşmadı bir kere
alnimda belirmiş olan kırıışıklığın daha da derinleşmesinden
bahsetmedi henüz
göçüp giden

batan güneşin kızıl ışığı

ah şurada
yatağı açılmış bir karyola olaydı
açık duran musluk ve havlu olaydı
yine öksürük tutar mıydı öyle
kaşlarım çatık
dudaklarım ağlamaklık
yüreğimde bir sürü sızı

doğru değildi
hem doğru, hem değildi
işte mektupları ve resmi
üzgünüm
soğuk, öfkeliyim
tıpkı ocak mevsimi gibi
sinir bozucu
kaç kez üşümüş

her neyse
önemi yok
şimdi de eskiden olduğu gibi
mutluluklar dilerim herkese
başka bir şey daha söylemeyeceğim
uzaktaki birine ne söylenebilir ki
hadi güle güle
yolun açık olsun demekten başka

*

hemen her akşam
bana bakan kahverengi gözlerine
her şeyi olduğu gibi söylemeyi denedim
kaç kez
dedim mi
demedim mi
öyle acınacak,
öylesine zavallı bir durumdayım ki
ne dediğimden
haberim bile yok

avucumun ortasında duruyor resmi
gözlerim ona doğru
çabucak bir iki adım atmış
ona yaklaşmak mı
onun yaklaşmasını beklemek mi gerekti
yoksa

tıpkı şarkı söylemek için salonun ortasına çıktığı zamanki gibiydi
iki yanına sarkıtmıştı kollarını
derin derin soluk alarak
hiç kimildamadan durduğu gibiydi
yüzüme bambaşka bir ifadeyle baktığı gibi

suskundum
ilk sözü söylemiş
sonra da hemen düzeltmek gereğini duymuş gibiydim
hiç konuşmadan burnundan soluyan gibi
kendime o kadar acıyordum ki
artık ruhumda ondan artan kalan duygularla
cebelleşiyordum

ağlıyordum
ne söyleyeceğini, nasıl devam edeceğini bilemeden
akla gelebilecek düşüncelerden korkarcasına
hiçbir şey olmamışçasına
bana acı veren tek şey
arada ki onca mesafeydi

söyleyeceğim her şeyi
ona bir daha söylemek isterdim
şunu bilmesini isterdim
onu ne çok sevdiği mi
kıpkırmızı olmuş suratını
utangaçlığını
mahcubiyetini

*

ben... ben... hiçbir şey...
hiçbir şey bilmiyorum
içimde yüreğimi parçalayan birkaç ağrı
bir sevgi ve sınırsız bir yakınlık duygusu
bütün varlığımı sarmış

yaşlar süzülüyor
yumuşak
içten kopup gelen
dahası yapayalnız...

sustum
boğazımda düğümlenen ağlama isteğini tutmaya çalışarak
ellerimi parkamın yan ceplerini geçirerek
nereye gidilebilirdim
içimdeki bu sevgi duygusu
ve tatlı heyecanla
ona son kez baktığım zamanki o yumuşak
o teşekkür dolu gözlerle

hava soğuktu
dışarısı sıfırın altında on derece olduğu halde
soluk alırken
kalkıp inen göğsümün üzerinde
nefesime dolanıyordu
buğu halkaları

*

çamurlu loş toprağın üzerinde
simsiyah ama yıldızlı bir gök vardı
içimde duyguların yüceliği
dünyada var olan her şeyin insanı yaralayan sıradanlığı

gözlerimin önüne uçsuz bucaksız bir sema
dört bir yanı yıldızlarla çevrili
dünyaya onlardan çok daha yakın duran
yukarı doğru kıvrılmış uzun bembeyaz kuyruğuyla
bir hilal görünüyordu

ışıklı uzun kuyruğuyla
sonsuz boşlukta bir eğri çizip
anlatılmaz bir hızla
evrene saplanmış bir hançer gibiydi
sayısız yıldızın arasından kuyruğunu yukarı doğru fıskırtıp
beyaz bir ışık saçarak parılıyordu

içimde körpe
yumuşak duygular
yeni bir ürperişle ruhumda çiçek açtı
bambaşka bir yaşamın işaretiydi
gece

tütsülü, ıslak bir buhurdan tüten
yer kürenin orta noktasında
bir yanda
yaşama dair bildiğim her şey
hep rengarenk bir hatırat
köyler ,dağlar, ormanlar tüm güzellikleriyle şehir
güneş
ve
aydınlık...

*

yağmura inat
rüzgara karşı mavisiz denizlere doğru
buzu çözülmemiş saçlarımla
iliklerimde daha da hissederken soğuğu
yürürken amaçsız
gün görmemiş karınca yuvaları arasında
bir umut
gökten zembille iner gibi
bekler beni
hala uzaklarda
gün asla doğmayacak olsa da

hep öyle işte
ardına kadar açılmadan
daha açılmadan iliklerine kadar gökyüzü
ve gökyüzünde benim nazar izlerim

şimdi
hiç bahanesiz onu gözlerim

işte öyle
rüya içinde rüya olup gider duygularım uzaklara
bir kolum belinde
başım omzuna düşmüş
gözlerim gözlerinde
kulağımda o melodi
"batan güneş beni de al yanına"

belki de öyle bir rüyadır
dağ başında alev almasıdır
iki kuru dal parçasının
işte öyle bir hikayedir
bozuk klavye tuşlarının
anlattığı...

redfer

İlyas Kaplan

Tütün kokusu aklına karışmış

bir yanında sokağın
bir yanında düşlerin
bir kez daha içinden yol alıyor trenin
bir daha asla gidemeyeceğini bildiğin halde
gidiyorsun
gözün arkanda
mucize bekliyorsun bir daha
kaç kez adımların yavaşlıyor
aklın fısıldıyor
gitme

bu gidiş hiç olmadığı kadar yola bağlıyor seni
iklimini, mevsimini ve geceni sarmalıyor
bir özleme çıkıyor sonunda
tek bir ağır aksak nefesin kalmış ciğerlerinde
vermemek telaşıyla sımsıkı tutuyorsun
verdin mi biliyorsun
hasretin tam aksına vuracak nihai susuşun

ateşli bir arayışın eteğinde soluklanıyorsun
cesaret edemediğin uçurumlara eğiliyorsun
havayı koklatıyorsun daralmış nefesine
cehennem uçurumlarının üzerinden
kıldan ince ve kılıçtan keskin
inişli, yokuşlu bir köprüdesin
bir ahiret caddesinde üzerine gölgeler düşüyor
dizlerin üzerine bırakıyorsun
kendini

acıların en hücre köşelerini sürekli yakıp duruyor
ışkencenin en beterine maruzsun aralıksız
sonra yanıp tutuşursun katmanlarında
sinen darmadağınık
çilen derbederlik

her bir yöne yayılmış perişan düşüncelerin
yalnızlığa giden her kapı sende açılıyor
sussan olmaz
konuşsan nafile
nefes almaların , yürümelerin
işiten kulağın , gören gözün
tutan elin, yürüyen ayağın oluyor
duyguların

tüm sineni ele geçirmiş
ruhunu ele almışlar
saltanat kurmuşlar gönlünün üstünde
gördüğünde onlarla görüyor
dokunduğunda onlarla dokunuyorsun
yaralı bir aslan gibi soluyorsun
çığlık düşürüyorsun

ıssız denizlere

alnına bir ışık vuruyor
sonra olabildiğince sessizlik
içine sinen ağır bir nem
tütün kokusu aklına karışmış
çınılar sokağında yürüyorsun
vakitsiz

avuçlarında büyüyor satır satır hasretin
birbirine sevdalı hislerinilmekilmek
ağlıyorsun gözlerinin beyazı ıslanıyor
unutuyorsun zihninde olanları
tedirginsin oysa
bir bekleyişin sonrasında
yalnızsın

redfer

İlyas Kaplan

Uçsuz bucaksız gökleri var eden

“La ilahe illallah Muhammedün resulüllah”

elest bezminde bizden söz almıştın
Sen bizim Rabbimizsin demiştik
Sen’in ortağın, eşin ve benzerin yok demiştik
bazen San’a verdiğimiz sözü unuttuk
şirkin ve günahların karanlık dehlizlerinde
yolunu ve yönünü kaybeden bir kitleye dönüştük
Sen’in uluhiyetine ortaklar koştuk
Sen’den başka mabutlar edindik
putları ilah olarak benimsedik
ayı, güneşi, yıldızı ,ateşi kutsal saydık

bizi başıboş bırakmadın,
varoluş gayesini öğreten kılavuzlar gönderdin
resuller, nebiler gönderdin
tek olan San’a inanmayı öğrettiler
huzur ve sükunet içinde yaşamayı öğrettiler
vahyin rehberliğinde zihinsel bir yolculuğa çıktık
sahih bir din tasavvurumuz oluştu
sarsılmaz bir inanç sahibi olduk

San’a teslimiyetin getirdiği güven duygusunu verdiler
zatında, sıfatlarında ve fiillerinde bir ve tek olduğunu bildirdiler
eşin, benzerin ve ortağının olmadığını tebliğ ettiler
rızık veren hidayete/dalalete sevk edenin,
öldüren ve diriltenin
tek olan Allah’ın Sen olduğunu öğrettiler
adaleti, hakkaniyeti ve merhameti inşa ettiler
düşüncemiz zihinlerimiz berraklaştı

zihnimize gelen hiçbir tasavvur Sen’i ifade edemez
düşüncelerimize yansıyan bütün suretlerden münezzehsin
San’a benzer hiçbir şey yok
Sen ,yorgunluk, noksanlık, acziyetten berisin
Sen’in başlangıcın ve sonun da yok
San’a bir mekan nispet edilemez
Sen’i belli bir zamanla sınırlandırmak da muhal

bizi ,Sen’i tanıma kabiliyetiyle donattın
sadece Sen’in varlığını anlamaya
Sen’in bir ve tek oluşunu bilmeye yatkın vasıflar lütfettin
arşın Rabbi olan Sen’sin
kainatı yoktan var edensin
onu kendi haline bırakmayıp
her an ona müdahalede bulunan Sen’sin
mülk Sen’indir
Sen’in hükümranlılığı altındadır
mülkünde tasarruf sadece San’a ait

şirkin karanlığında yolunu arayan bizler için kandiller gönderdin
inkarın bataklığına saplanan bizlere kurtuluş reçeteleri yazdın

çorak gönüllerimize ab-ı hayat sundun
Sen'in dışında başkasına kulluk yapmayız
sadece Sen'in rızasını gözetiriz
San'a bağlanır sadece San'a ibadet ederiz
yüceltmeye, kullukta bulunulmaya, boyun eğmeye layık olan
Sen'sin

Sen'in dışındaki tüm ilahları bırakıp
sadece San'a teslim oluruz
yalnızca San'a kulluk ederiz
yüceltmeye, kullukta bulunulmaya, boyun eğmeye layık olan
Sen'sin

bazen iyiliğe götüren rıza
teslimiyet ve adanmışlık içindeyiz.
bazen kötülük ,inatlaşma, aldanmışlık halinde
iyilik ve kötülük arasındayız
bazen kalbimizdeki iman takva ile taçlanır
böylece Sen'i tanıdıkça sever
sevdiğe saygı duymak isteriz
ebedi saadetin kapısı
Sen'in muazzam rahmetin sayesinde aralanır

yarattığın her varlık
Sen'in mülkünü oluşturur
tüm varlığın tek sahibi Sen'sin
mülkün maliki Sen'sin
göklerin ve yerin mülkü Sen'in
içindekiler de Sen'in mülkün

gökler ve yerler ve içindekiler
bir gaz bulutu iken
birbirinden ayıran Sen'sin
uçsuz bucaksız gökleri var edensin
fiilde Fail Sen'
eserde Müessir
mahlukta Halik
sanatta Sani Sen'

nefsimizin karanlığını kendimize yurt edindik
ağzlarımıza anlık tattan sonraya
hüzün ve pişmanlığımız kaldı
haz cennetinin içinde sarhoş olan bizler
sınırları ve sorumluluklar rafa kaldırdık
pişmanız
huzuruna geldik
tek af edici sensin
af et bizi
Ya Rab

redfer

İlyas Kaplan

Uçuşuyor elma çiçekleri

akıyor gün tortusu
yamaçlardan aşağı iz bırakıp
en son yıllardan kalan aralıklardan
damla damla

çarmıha gerilmiş en saf fikirlerim
en asil özlemlerim
önümde ki ölümlerle burun buruna
arkamda zehirli okların açtığı en derin yaralar

bir ışık yansıyor ta uzaklardan
akşam alacası içinde kalan boşluğa
şehrin serinliğine alev gibi
derin ve ağır acıların arasından
avuçlarımı göklere kaldırıyorum
kanat çırpıyor kuşlar gibi dualarım
sonsuz semaya doğru

karardıkça sızlayan gecelerden
ince ince zifiri yalnızlık yağıyor
sokakların suskunluğuna
geçmiş hatırlar gibi
koyu bir rengin içinden sessiz
göklerin derinliğine şimdi
uçuşuyor elma çiçeklerim

solgun ışıklar kuytu pencerelerde
her an sönecekmiş gibi
şimdi yeni doğmuş bir bedene
sonsuz mekandan bir solukta üflenmiş
çok eski bir ruh gibiyim
koşulsuz kuralsız

gıcırdayıp duruyor
pembe çiçekler açmış elma dalları
zerre zerre dökülüyor tenim
denizin üstüne serilmiş gölgem
dalgaların uğultusunu işitiyorum

bir daha ve bir daha
gece karası saatler açıyor şifrelerimi tek tek
her şey ne kadar da uygun
avare gezinen ruhumun hislerine

redfer

İlyas Kaplan

Uçuşuyor elma çiçeklerim

akıyor gün tortusu
yamaçlardan aşağı iz bırakıp
en son yıllardan kalan aralıklardan
damla damla

çarmıha gerilmiş en saf fikirlerim
en asil özlemlerim
önümde ki ölümlerle burun buruna
arkamda zehirli okların açtığı en derin yaralar

bir ışık yansıyor ta uzaklardan
akşam alacası içinde kalan boşluğa
şehrin serinliğine alev gibi
derin ve ağır acıların arasından
avuçlarımı göklere kaldırıyorum
kanat çırpıyor kuşlar gibi dualarım
sonsuz semaya doğru

karardıkça sızlayan gecelerden
ince ince zifiri yalnızlık yağıyor
sokakların suskunluğuna
geçmiş hatırlar gibi
koyu bir rengin içinden sessiz
göklerin derinliğine şimdi
uçuşuyor elma çiçeklerim

solgun ışıklar kuytu pencerelerde
her an sönecekmiş gibi
şimdi yeni doğmuş bir bedene
sonsuz mekandan bir solukta üflenmiş
çok eski bir ruh gibiyim
koşulsuz kuralsız

gıcırdayıp duruyor
pembe çiçekler açmış elma dalları
zerre zerre dökülüyor tenim
denizin üstüne serilmiş gölgem
dalgaların uğultusunu işitiyorum

bir daha ve bir daha
gece karası saatler açıyor şifrelerimi tek tek
her şey ne kadar da uygun
avare gezinen ruhumun hislerine

redfer

İlyas Kaplan

Ufak bir dipnotu olmalı hayatın

her gün yeniktir insan
ya bir doğruyu hak ettiği kadar yapamamış
ya da Rabbin huzurunda bir yanlışla bulaşmış
bazen noksan bir düşünceyi yaparken
bazen kötü bir sözle
bazen de en hafifinden hatalı bir hareketle
mağluptur

bu vakitler
kah...
fecrin ilk saati
ezanın sedası
ekmeğin sıcaklığı
demli bir bardak çay
buram buram tüten bir kahve
bizi iç yolculuğumuza götürür
bir manevi yükseliş yaşatır

*

kimileyin
vadiye yayılır rüzgar
yapraklar dalgalanır ağaçta
çınarın dallarını ürperten hafif bir esintiyle
bir çırpıda gözden kaybolur serçeler
kuyruğu titreyen
suyun üstünde ki dere kuşları

kimileyin
müphem olaylara gebedir her şey
gitmekte olan akşamdan beri
ormanı saran gölgeleri
oyun oynayan çam dallarını
uzaktaki gurubu usulca
sükut içinde seyrede dalarız

kimileyin
aheste aheste gider akşam
karanlık tarafından yutulmuş
sonsuzmuş gibi görünen ufuk
kaygılarımızı, endişelerimizi, nedametlerimizi
bir arınma mevsimine girmiş gibi
alıp götürür bizden

*

bu hayatta
sadece sözcüklerin değil
davranışlarında bir karşılığı olmalı
duygusallığımızın karşılığı
sadra şifa
esenlik olmalı
huzur olmalı

yalnızlığa çekilmiş
bir uzleti olmalı hayatın
öylesine sığındığımız
iflah olmayacak anlayışlardan
kapıları mühürlü süveydalardan
düşülen kuyulardan
necat bulmalı insan

yeni bir uyanışa
yeni bir rikkate temas ediş ümidiyle
iddialı olmalı
her an aktif
her an coşkun olmalı
ufak bir dipnotu olmalı
ya da bir hatırlatma seansı olmalı
hayatın

o kadar ki
yatağında akan sessiz bir nehir gibi
içimizde
gerçekle bizim aramızda
gerçeği gerçek eyleyen O'nun hatırı uğruna
suretimizle yüzleştirmeli bizi
yazılan yazgıyı okunulur eylemeli bize

*

bazen
teşekkür edebilmeli insan
veya özür dileyebilmeli

kendini karşıdakinin yerine koymalı
kırmamak, kırdığını tamir etmeye çalışmalı hep
boş bir öğütten daha ziyade
içi dolu bir anlatım seçmeli
zihinler öyle yüklü
öyle yorgunken
bilinmesi gerekenler birbirine karışmışken

*

bazen
derin uykulara dalarız
bir daha uyanmadan
ve bir gün
bir fecri kazipte
eski yollardan çıkıp gideriz
susuzlukların ırmak olduğu diyarlara

kor ateşlere döndüğümüz gece yarılarında
gündüz ortalarında
kırk ikindilerde ve kuşluk saatlerinde
aynı şarkıyı söyleyen sıcak dudaklarla
aynı hazzı duyan kulaklarla

yıldız yağmurlarınca üstümüze dökülen
ayrılıklar yaşarız

zaman akıp gider
üzerine güneşin aydınlığı doğarak
hüzünleri sevince boğarak
göçüp gideriz uzaklara
bir gün

redfer

İlyas Kaplan

Ufka düşen ümitler

rüyalar akar gecenin yamacından
kıyısında yüreğime dokunan rüzgarları
kalbimin sağır duvarlarına can suları
bengisular yürütürüm
varlık çökse de vakit tükense de hayat sönse de
yıldızlar ışığını yitirse de, gökler yarılrsa da

bin sabah ümidim söndürülse de
karanlığın göğsünden emzirilir geceler

her terk etmenin bir bedeli var
yelkovan da akrep de dolanır hala
dal budak salar gibi kara bahtımın üzerinde
geçmişin buğusuna sarmadan

kalpte ki aşk seviyesini ölçülür en ince cetvelle
geride bırakılanları ,ufka düşen ümitleri

küllere bulanmış ,duman içinde
serapa ayrılıklar devşirmeye kalkarım
kendime ulaşmaya ramak kalır
yürüyen gölgemmiş meğer
bir başka yürüyüşmüş geceleri
kanar sokaklarında ayaklarım kan revan

yüz ki kir toz içinde
hicran düşer üşüyen çaresizliğe

tik taklar sonumun ayak sesleri
kayıyor bastığım zemin
devriliyor yaslandığım duvarlar
vuslat anları kıyısından köşesinden yırtılıyor

hiç bilmez misin
kırık bir kalbin ateşli yakarışlarını,
ince sızılarını
bilmez misin yüreğin saf sesini

zamanın nehrinde akıp gidiyor rüzgarlar
terk edişler, yok oluşlar ardı sıra

redfer

İlyas Kaplan

Umutlar en derinlerinde saklı

her yanımlı uçurumlar sarmış
beni yutmak isteyen
yavaş yavaş itiliyorum
inlemeler kara sevdalara karışıyor
kör gecelerde

birbirinden gittikçe uzaklaşan zıt kutuplardayım
uzaklaştıkça derin bir özlem
yakınlaştıkça derin bir hüznün
uzaklaşıveriyorum köhne dünyanın ikiyüzlülüğünden
dinmek bilmeyen yağmura aldırış etmeden
yürüyorum köşe bucak uçurumlara doğru
umutlar en derinlerinde saklı
şehir öylesine acıtıyor ki insanı

saatin çalmasını bekliyorum uyanmak için rüyalardan
hani bir nefes alıp bırakırken gözün dalıyor ya
bir boşluğa bakıp atlama hissi yaşıyorsun ya birden
başını yastığa koyduğunda gözlerini bir türlü kapatamıyorsun ya
geceleri saatte bir uyanıveriyorsun ya hani
sabah uyandığında aynanın karşısında yine mi
sorusunu soruyorsun ya kendine
pek çok umut biriktirmişim meğer

bir şeyleri en yakınındakilere bile anlatamıyorsun ya bir türlü
olmaz diyemiyorsun ya etrafına, kimseye...
en galatından bu dünyaya küfürler savuruyorsun ya
ışık tutan ateş böceği misali umutlar da tek tek yok oluyor ya hani
çaresizlik duvarlarıyla örölü dibi olmayan bir uçurumda olmak gibi
garip bir şey siyaha bürünmüşlük
aynı zamanda korkunun renklerini de taşıyor olmak üzerinde

oysaki karanlıklar sırdaş
yara izi gibi bir şey işte
geçmez hiç, alışırsınız bir süre sonra
sonra kalmaz ondan geriye hiç bir şey,
soluk bir iz, anca. belli belirsiz...

yalnızlığın sınırı ne ki
uzayın sınırının olmadığı kadar mı
yalnızlaşan ruhun hala dinmeyen arzuları kadar mı
bir dağı örten çimen örtüsü kadar mı
en karanlık gecede bir kibritin verdiği ışık kadar mı

uçurum bensem düşünün bana düşenlerin acısını

redfer

İlyas Kaplan

Umutlar senin avuç içlerinde büyüyor

kimselerin uğramadığı, kimselerin adım atmadığı,
kimselerin başlamadığı yollara çıkıyorduk şehrin dehlizlerinden
düşmeysin diye, senin elini ilk tutan bendim
sen ve ben, tutuna tutuna yürümüştük
ümitlerin mavi gözlerine

seviyorum ,sevilmekten daha çok
başkasının seni sevmesinden de çok
herkesin yokluğunu kanıksayacağından
seni unutacağı zamandan daha çok

aynı hasretin çilesindeyim,
sende görüyorum,sende buluyorum umudu
yeniden var oluyorum senin yanında
sana geldikçe, seninle yan yana yürüdükçe,
sürgünlerin uzağına düşürüyorsun sancılı bekleyişleri
ben seni sır diye tutarken kalbimde,
sen beni tutup kalbinin çöllerine atıyorsun

sancılı gecelerin karanlığında yitirilmiş
son güzergahımsın
çaresizliğimin sesini duy artık
bunca ayrılıklar değil beni mutsuz eden
bir ummansın sen, sevgim uğuldar derinliklerinde
bir şahikasınsın sen , şevk ile yürürüm yokuşlarında
kalbi bir yakınlıksın

sen benim göğsüme koyuyorsun başını,
ben senin saçlarını tarıyorum
sessizce tutup iki yakasından kalbimin
ümitli bekleyişlerini anlatıyorum sana
iç çekişlerim senin bakışında değer buluyor sadece
birbirimize tutunuşumuz ne güzel öyle

katıyorum nefesimi ,sevgice bir tevekkülün dizi dibine
teslim alıyorsun ruhumu gizli sancılarla
söylenmemiş arzularımı kar tanesi yumuşaklığında avuçlarına indiriyorum
tutunuyorum sana, adını söylediğim her fısıltıda

susatıyorsun beni ama kimseye dert yanmıyorum
sade sana gösteriyorum dudağımın çatlağını
suyum oluyorsun ,sustuğum sen ,susadığım sen
ekmeğim oluyorsun, çorbam, tadım tuzum...

bir rüyanın görülme safhasında
önce yumalım gözlerimizi, uyuyalım, uyuyalım,
ruhumuzun bütün imkansızlıklarından arınıp
gidesiye kadar uyuyalım
mutlu düşlerin, parlak gümüşlere döndüğünü görelim
bakışların tatlı gülüşlere durduğunu yaşayalım
ayak altına kor değmiş karlar gibi eriyelim
aynı sırta tutunup ,sonsuz akibetlere akalım

ne kuytular da, ne gölgelerde, ne kapılar ardında
ne duvarlar arasında
beraber örüyoruz saklı bahçemize giden yolu
hayallerimizi, sevdalarımızı, heyecanlarımızı birlikte saklıyoruz
deli dolu zamanlarımızı beraber
çiziyoruz şehirleri, denizleri, gölleri, nehirleri,
umutlar senin avuç içlerinde büyüyor
dönüşlerin hepsi sana ,hayaline, hatıran a

yürüyorum sessizce şehrin kaldırımlarında
ak köpüklü bir deniz gibi alıyorsun beni
mavi gözlerine katıyorsun
derinlere çağırıyorsun kum tanesi ümitlerimi
geçiyorum başka ummanlardan
terk ediyorum sığ suları

elimde fırça aynı, boyalar aynı,
aynı tabloyu tamam etmekteyim hala
aynı aynanın gamzesine düşüyor nazarım
aynı zamanı harcıyorum nefes nefes
aynı sokağa aynı hasretle bakıyorum durmadan
yüreğimin terini aynı hasretin içine akıtıyorum

toprak ve ateş kadar doluyum
sevmeyi en çok hak eden kadar dolu dolu
sevildiğini bilenlerin farkında olduğu kadar
nefesim daralıyor
soluk almakta zorlanıyorum...

redfer

İlyas Kaplan

Umutlarımı düşürdüm elimden

ben bahar mevsimini severim en çok
papatyalar, orkideler, zambaklar gibi
her renkte çiçek, her renkte deniz, her renkte...

adanmış bir zaman gibi rüyalarım giriyorsun
beraber çağrılıyor her defasında
bana seslendiklerinde, sen cevap veriyorsun
senin adını söylediklerinde ben
sanki senin kulağına benim ismimi okumuşlar
sanki beraber büyümüşüz

aynı çocukluğun cennetinden süzülüp de inmişiz yeryüzüne
senin uçurtman benim elimden göğe kaçmış
benim bilyelerim senin avuçlarında çamurlanmış
birlikte dönüp bakıyoruz eski sokaklarda unuttuğumuz özlemlere
birlikte utanıyoruz kırdığımız pencere camlarından
ben seni kenara çekiyorum
usulca kokluyorum saçlarının buğusunu

çizdiğim resimlerin sınırlarında durduruyorsun beni
vaktin kırmızı ışıklarında uslanıyorum
yokluğun zifirinden sıyrılıyorum
birbirimizin sınırlarında buluyoruz gözyaşlarımızı
senin sınırlarını ben ihlal ediyorum
benim sınırlarımı sen
senin sınırlarında nöbet tutuyorum şimdi
körkütük aşık

sarhoşluğunun verdiği o büyülü anlara kaydı düşlerim
dilsiz bir umarsızlıkla yan yana olduğumuz bu akşam
ne kadar da inanılmaz kılıyorlar geceyi
yakıcı bir kıskançlıkla tüm aynalar tuz buz
sızan ışığı alınca dokundurabilirim,
şah damarı yakınlığında kalbine akabilirim

kapatmışken kapıları, zindanlamışken yaralı yüreğim,
nasıl koşarcasına vardım sana
dört mevsim dertli geçti
beşinci mevsimim öl istedim
bir yıldız yağmuru gibi aktın gönlüme
yarı yanık, yarı küflü kalıntılardan oluşan
ümitlerimin göğüne varlığıyla dolunay oldun

beraberce ne savaşlar yapmıştık tutkular içinde
ne kaygılar, ne korkular içinde kıvranıp durmuştuk
ne çöküntüler yaşamıştık...
nereden bilecektim canımı acıtacaklarını
gözlerimin yaşı yanağına akıyor bak
umutlarımı düşürdüm elimden
bak beraberce ağlıyoruz...

redfer

İlyas Kaplan

Umutlarımı suya düşürdüm

ben bahar mevsimini severim en çok
papatyalar, orkideler, zambaklar gibi
her renkte çiçek, her renkte deniz, her renkte...
özlemini düşürüyorsun gönlüme

adanmış bir zaman gibi rüyalarım giriyorsun
beraber çağrılıyoruz her defasında
bana seslendiklerinde, sen cevap veriyorsun
senin adını söylediklerinde ben
sanki senin kulağına benim ismimi okumuşlar
sanki beraber büyümüşüz

aynı çocukluğun cennetinden süzülüp de inmişiz yeryüzüne
senin uçurtman benim elimden göğe kaçmış
benim bilyelerim senin avuçlarında çamurlanmış
birlikte dönüp bakıyoruz eski sokaklarda unuttuğumuz özlemlere
birlikte utanıyoruz kırdığımız pencere camlarından
ben seni kenara çekiyorum
usulca kokluyorum saçlarının buğusunu

çizdiğim resimlerin sınırlarında durduruyorsun beni
vaktin kırmızı ışıklarında uslanıyorum
yokluğun zifirinden sıyrılıyorum
birbirimizin sınırlarında buluyoruz gözaydınlığımızı
senin sınırlarını ben ihlal ediyorum
benim sınırlarımı sen
senin sınırlarında nöbet tutuyorum şimdi
körkütük aşık

sarhoşluğunun verdiği o büyülü anlara kaydı düşlerim
dilsiz bir umarsızlıkla yan yana olduğumuz bu akşam
ne kadar da inanılmaz kılıyorlar geceyi
yakıcı bir kıskançlıkla tüm aynalar tuz buz
sızan ışığı alınına dokundurabilirim,
şah damarı yakınlığında kalbine akabilirim

kapatmışken kapıları, zindanlamışken yaralı yüreğim,
nasıl koşarcasına vardım sana
dört mevsim dertli geçti
beşinci mevsimim ol istedim
bir yıldız yağmuru gibi aktın gönlüme
yarı yanık ,yarı küflü kalıntılardan oluşan
ümitlerimin göğüne varlığınla dolunay oldun

beraberce ne savaşlar yapmıştık tutkular içinde
ne kaygılar, ne korkular içinde kıvranıp durmuştuk
ne çöküntüler yaşamıştık...
nereden bilecektim canımı acıtacaklarını
gözlerimin yaşı yanağına akıyor bak
umutlarımı düşürdüm elimden
bak beraberce ağlıyoruz ...

redfer

İlyas Kaplan

Usulca uyuyor gece

biliyor musun
seninle konuşmaya geldim
seni evimize götürmeye geldim
güneşin ufku üzerinden batmaya hazırlandığı
köhnemiş bir deniz kıyısına
metruk tahta masalarından birisine

nasıl konuşacağımı
hangi biçimde neyi anlatacağımı biliyorum
hiç kullanılmamış olsa da hangi kelimeleri
içim sımsıcak
içim kıpır kıpır
içim lale tarlası
içim faslı gül...

sen ağlıyorsun ...
gözlerin ne kadar güzel
ne kadar sıcak gözyaşların
umutlarımı muhayyel musluklarda değil
gözyaşlarınla yıkamalıyım

içimde her şey sana ilişkin
içimde parlıyor kocaman mavi bir yıldız
içimden suya yakamozlar bırakıyor
içimde biri ninni söylemiş gibi
içimde usulca uyuyor gece
sen hala ağlıyorsun
gözlerinden kar yağıyor
karanfil kokulu ...

gecenin rengi berrak ve derin lacivert
içimde yalnız bir yıldızın giderek sönüyor ışığı
içimden şelale dökülüyor kurşuni renkli
gözyaşlarınla beraber damlalar dökülüyor yerlere
içimde bir şeyler bumbuz kesiliyor
düşmeden donuveren damlacıklara dönmüş içim

redfer

İlyas Kaplan

Uykulara dalmış

hala
garip garip huyların sahibi bensem
kalemı ısırarak , masanın üstünü dağıtmak gibi
elbet tüm bunlar bir şeyin alameti olmalı

bazen şehrin karanlık kaldırımlarında
bazen hiç tanımadığım bir otel odasında
bir gecenin yalnızlığına karşı koymak için
kendi kendimle, kendi fikirlerimle yalnız kalmayı severim

bazen gündüzleyin
bir perde kapanır üstüme
kocaman kalabalıklardan
sade bir vatanadaş gibi
karışırım sokaklara, caddelere

tanımak isteyenler tanır beni
dudaklarımda ki mor mürekkep lekelerinden
nasır tutmuş parmak uçlarından

beni herhangi bir parkın
her hangi bir bankında görebilir
bir simitçiden simit alırken
bir ağacın altında uykulara dalmış
istanbulun herhangi bir semtinde

aklımdan bir çok şey geçiyor
pek kadar eski değil
önümde akıp duran uçsuz bucaksız deniz gibi
vallahi yalan söylemiyorum

karşımda
beni yarım gözle süzen birinden bahsediyorum
küçük bir roman kızına benzeyen
sivilceli kansız yüzü
narçiçeği kırmızılığındaki dudaklarıyla
kim olduğumu çıkardı galiba

redfer

İlyas Kaplan

Uyut beni kollarında

kalbinin doruklarından umutlarıma bir teselli gönder
darmadağın zamanlarım şimdi sevgine muhtaç
haykırır sinemin her zerrisi sana ihtiyacını
yangınlara dönüşür yalnızlığıma düşen ateş
cennetteki köşkünden melek ol gel imdadıma
dua serinliğinde uyut beni kollarında anne

gül kokan nefesinden damladıkça şefkatin
ruhumda büyüyen sevgin ıslanır gözyaşlarıyla
hüzün düşer öksüzlüğüme özlem iklimlerinden
buz tutmuş gecelerime merhametinle inde gel
dizinin üstünde Bismillah ile emzir düşlerimi anne

hayat bulur usulca çocuksu duygularım
kalp atışlarım tel örgülere takılmış çırpınır
iniltilerinde yankılanır kördüğüm sancılar
tek sığınağım semaya açık ellerin
öpmeyi özledim nasırlı yerlerinden
ninnilerinle okşa saçlarımı anne

vuslatın dalgaları, dövüyor sensizlik sahilini
sabah akşam parçalıyor zihnimi hatıralar
yüzünü görme bahtiyarlığının hala umudu var
heyecan vesilesi kımıldayan her gölge
secdedeki izlerden müjde ol gel beş vakit
tespihinle otuz üç kere söyle ismimi anne

neler söylemek ister yanağa süzülen gözyaşı
ne kadar kanar bilmem kalpte hicran yarası
her acıyla beraber yeniden bir son başlar
üşüdüğün zaman gökte mavi kanatlarınla
her gece bir daha gel ruhumun aynasına
yaratın Rabbimin adıyla çağır beni anne

redfer

İlyas Kaplan

Uzamlara düdük öttürerek kalkıyordu tren

yürüyordu tam karşıdan vuran rüzgara aldırmadan mehmet
bavulun sapını tutan kemikli eli buz kesilmişti
yürüdükçe sert rüzgarın önünde
şeytani bir büyücünün yaptığı karanlık büyülerle
kulaklarında parçalanıyordu sert soğuk
buna rağmen attığı her adımıla
alnında ter taneleri çoğalıyordu

fkeden soludu,homurdandı mehmet
verde bir toz çemberi
tozlar yanıp kapkara olmuşlardı
birden yanık bir gazel yükseldi
taa yürekte kopup gelen,
kana kana, hıçkıra hıçkıra
ciğeri yanıkta mehmedin
gök bakır rengindeydi, yer kl

yerden bir taş aldı, karanlıklara fırlattı mehmet
kaynaşan simsiyah bulutlar korkuntular
rkt tbe estafurullaşaaah dedi bir kaç dakika
kaba bir rüzgar ortalığı altüst ediyordu
yukarda öfkeli, kapkara bir gök
az ötede ufacık bir tren istasyonu

tren gelecekti
hele bassaydı bir kere
alamanya toprağına sağlıcakla
başacaktı evvel Allah
ayağı gurbete düştü m bir insanın
burcu burcu kokar, düşlerine girerdi memleket
ah bir gitsem diye can atarsın,
sonrası ipe çekersin sılayı
suyu tatlı, ekmeği arpa taneli
sabah ışığında açılan ta yaprakları gibi kat be kat
gün batımında ölecek bir gl gibi,
gurbet gibi kötü var mı?
gavurdan beter

mavi şimşekler akan koyu karanlıklardan
sicim gibi bir yağmur yağıyordu
trenin penceresi soğuktan bumbuz kesilmiş
ağız dolusu bir duman üfledi göğe doğru mehmet
bir gariplik çökmüştü uzaklardan ta uzaklara
görünmüyordu koyu karanlıklardan başka şey

mehmet tanıdaık olmayan bir korku duygusu içinde
sesinin titreyen duvarlardaki boşluklardan
zıplayarak geri gelen yankısını duydu
sağır edecek derece gcl bir feryat sesiydi
duvarlar parçalar halinde aktı yere

nc mevki kompartmanlarından birinde

ampulün portakal renkli ışığında oturdu
ceplerinden birtakım fotoğraflar çıkardı
gök yarılr gibi oldu, bir şimşek çaktı
gökyüzünün ateş yağdırmaya başladığını gördü
ortalık mavi mavi ışdı
bir anlık mavi aydınlıktı
uzaklara düdük öttürerek kalkıyordu tren

gözlerinde bir şeyler uçtu
gözlerini yumunca arttı kulaklarının uğultusu
adam gözlerini yumdu mu,
kulağı daha iyi işitiyordu ne hikmetse
altındaki toprak bir kez daha başladı titremeye
depremden çok daha tahrip edici bir gürültüyle kalktı tren
başını arkasına yaslayarak kendini karanlığın içine bıraktı mehmet

redfer

İlyas Kaplan

Uzaklara gidip kurtulayım istiyorum

her dem yeniden doğayım istiyor
gün bugün
saat bu saat
öncesiz ve sonrasız yok olayım istiyor

her gün büyük gürültülerle çekilsin uykusuna
sonra yine büyük gürültülerle uykusundan uyansın istiyor
başka sabahlara da ulaşsın diye
günden güne kendi sesine sesler ekleyerek büyüsün istiyor
yağmurlu bir seher vakti
siyah bulutlar yeri göğü kaplamışken
şahit olacıklara doğru yola koyulayım istiyor

vakitler sessizliğe gömülünce
bir gül için binlerce dikene su verenlerin yanına varayım istiyor
bir çiçeği olayım hatırdaki tutmaların
kavuşmaların gölgesinde büyüyeyim
olgunlaşıp çoğalayım istiyor
üstüne binip uzaklaşacağı devasa kanatlı bir kuşu olsun
uzaklara gidip kurtulayım istiyor

kalp ne diyor ses onu dillensin
kıyamet sesle başlasın istiyor
gizli bir sesle Rabbe niyaz edeyim
ellerim dualara açılsın istiyor
çocuklar sesleriyle neşe dağıtsın
bebekler sesleriyle yardım istesin istiyor

yeni bir ses
başka sesleri var gücüyle silip süpürsün istiyor
başıboş bir çaresizliğe çekilip sükut içinde
şehrin karmaşasından sığınayım istiyor
birbirinden farksız vakitlerde
susarak vefasızlığa katlanmayı istiyor
sustuğu yerde tanınmayı
susunluğuyla kendini ele vermeyi istiyor

zamanın durmasını murat ettiği o yerde olayım istiyor
içine dökmeye takati kalmadığından beri
yarım kalmış cümleler tamamlasın istiyor
kirpiklerden düşenlerin doğurduğu kederi
terk edilmişliğin solmuş çiçeğini istiyor
gözlerde hasretten derin bir çukur
dilinin özleminde sessizlik
ilmiksiz düğümlerde olayım istiyor

redfer

İlyas Kaplan

Uzlet

süzülerek yere doğru inen yaprağa takılıyor gözlerim
çöküyor kızılığı ,gamı akşamın
mana derinlikleri açılıyor perde perde
heyhat alacalanıyor kara bahtımın yıldızı
her rengi her görseli bir dünya sahnesi

sen hala vecdi kemaldesin pirim

her kar tanesi kaderiyle hemhal
çiğ düşüyor vuslat vaktinin üzerine
yollar beyaz evler sokaklar ve koca şehir eriyor
çaresiz bende eriyorum
ten kafesinden akıyor ruhum
damla damla dört bir yana

sen hala cezbi ateştesin pirim

sonrası hamlıktan pişmeye oradan da yanmaya uzanır
yokluğa ulaşan bir maceraya ne kadar da benzer
bir fermanla mühürlenir bağrımın sırları
bilahare zevkleri kerametleri
sonrası kaç mevsime taşınır hayallerim
cemre cemre iklimlerinde hissederim kendimi

sen hala uzlettesin pirim

redfer

İlyas Kaplan

Uzun bir çilenin son menzili

artık sükunetini arayan bir nehir
sabi sevinci içinde... heyecanlar
diriliş ezgilerinin bir bir
harekete geçtiği saatleri
hatırla

günlük hayatın çalkantıları arasında
umutlarını yitiren kimselere
cennet'e götüren umut kapıları açılmış
umut tepeleri her zaman umut yüklü olurmuş
öylesine aydınlık
öylesine pırıl pırıl

umut tepeleri uhrevi sükun
Allah'ın, kullarına en güzel lütfü
sessiz, fakir, mütevekkil
gönül gani
bir mağfiret yağmuru
bir ruhani iklim
her bir tecellisi ruhu saatlerce sarar
mahalli var
semti var
şehri var

kalbi dolduran cezb ile gelmiş vecde
latif manalı
içten duyulan bir sesle
çok yavaş
diyor ki...gitme kal
efsunlu sükunda her gece
en ledünni yalnızlıkta
ta ağaran fecre kadar
bir elmas gibi yanan kum tepelerinde

umut...
kişinin gücüne güç katan Allah vergisi bir meziyet
yokluğu, insan için gerçekten büyük eziyet
peygamber ,umudunuzu yitirmeyiniz buyurmuş
Allah'tan umut kesilmez gerçeğini duyurmuş
daha insanoğlu yaratılmadan önce
adem'le havva
cennet'ten atılmadan önce
yaratılmış umut tepeleri

Allah önce umut tepelerini yarattı
orada ki çamura
nefsinden ruh üfledi
ilk insanı öyle var etti
o günden beri adem'in nesli
benzeri görülmemiş açlığa, susuzluğa, uykusuzluğa...
dayandı da

dayanamadı bir türlü umutsuzluğa
düştüyse,
böyle düştü mutsuzluğa

sessizliğin dahi bir rengi vardır
kırmızıya yeşile benzeyen
fildişî kulesinden
göğün duvarlarına bakmak gibi belki de
uzun bir çilenin son menzili
umut tepeleri

Allahım
bizleri umutsuzluğa düşürme
vesveseleri gönüllerimize üşürme
kötülüklerin bir sebebi de şeytan'sa
ki şeytan'dır
dünyamızdan bir başka dünyaya
bir kerecik olsun kov gitsin

Allahım
bir kerecik olsun kov da onu
katı kalplileri utandır
unuttukça unutuyor onlar
mayalarındaki hamuru
tutuyorlar kovulmuş iblis'in yolunu

Sen bizi o bahtsızlar safına katarak
mutsuzluğa atma
Senden gelen her şeye razıyız
bari, bizi şeytan'ın ordusuna katma

kimimiz bilinen bir hazinenin peşinden
kimimiz bilinmeyen derinlerin
daha bilinmezine yürüyor
ta fizan'da bile olsa gidip onu buluyor
ışıklarının gölgesinden
masallardan kaçan deniz atlarıyla
dört nala ve ilk sabahtan başlayarak

insan bu
umutlu yoğrulmuş hamuru
yitirmese gönlündeki o ilahi nuru
dönme de dünyası Cennet'e
duyar gönlünde bir gün
adem'in havva'ya
yusuf'un züleyha'ya
kavuşunca duydukları sürürü

ey bütün alemlerin Rabbi
ey cemadi, nebati, hayvani
insani, ruhani ve nurani
her şeyin ve herkesin yegane sahibi

ey iman ve
şuur ehli kalplerin
en yüce habibi

ey dertli bedenlerin kederli gönüllerin
ve yaralı yüreklerin tabibi
biz biçare kulların ki
garipler garibi
hüzünlerin esiri
öksüz ve yetim

Sen bizi umutsuz bırakarak
mutsuzlar safına katma
umut tepelerimizi karartarak
bizi bahtsızlar çukuruna atma

ya Rab
Huda'ya Hudalık yaraşır
biz naçizlere gedalık yaraşır
çünkü sensin penanı
cihan halkının Komutanı
Sana iltica yaraşır

şu dil ki acizdir Sana iltifattan
günahımız başımızdan aşkın
Senin zikrin ile bize şifa yaraşır
gözyaşı ve pişmanlıkla
Sana yalvaran kullarına
karanlığı saran şu gecede
medet eyle...
ey büyük Allah'ım
umut tepelerinden

redfer

İlyas Kaplan

Ülkemin doğusunda yer alan gençliğim

yaşıyorum
o güzel DOĞU ŞEHİRLERİNİN beni sarıp sarmalayışını .
gecelelerinde bile doya doya gezinebildiğim benim dediğim sokakları,
ışıl ışıl bir aydınlık yüzü vardı EVLERİN bana gülümseyen

sen DOĞULUMUSUN ? derlerdi de
sevinçle Hımmm,o benim işte derdim yahu...
ülkemin doğusunda yer alan gençliğime
ilklerime ev sahipliği yapmış ŞEHİRLERE kara sürmek kimin haddine?
ya İNSANLARIN güzelliğini, misafirperverliğini

hangi kara emellerin icraatlarına yardım ve yataklık eden eller
ben-sen ayrımıyla kendini ayırır bizden?
parçası olduğum vatan toprağımın üzerinde kan revan benle ...
benim polisim,askerim,her kardeşimle beni
karşı karşıya getirmeye kimin ne hakkı ola ki acep?
bir lafla dahi olsa dokundurmaya
nereden bulur bu aptal cesaretini?

bölük pörçükmüşçesine gördükleri TÜRK MİLLETİ
en karşı konulmaz savaşlar koparacak yüreğe de bileğe de sahiptir
ALLAH'a şükürler olsun...
kimsecikler TÜRK milletinin rüzgarına dahi değmeyi aklına bile getirmesin...

DİN-VATAN-BAYRAK uğrunda yeri geldiğinde
son nefesinde dahi olsa kendine karşı duranı cehenneme püskürtecektir...
ayırma sebep olan SEN her kimsen sana diyorum
intikam alıyorsan benden,bir daha sorarım sana ey SEN !
neden?
AMİD' de bir asra yakın hüküm süren
TÜRK Beyliği soyundan gelen beni yönetmek istiyorsun ...

siz sanıyor musunuz farklı bir gökyüzü var
sahiplenebileceğiniz?
nutfesinden türeyip karnında yetiştikleriniz
hangi vatanın sütüyle besledi sizi ?
hangi savaşı kazanmış olacaksınız?
hangi zulme karşılık kıyıyorsunuz canlara?

hiç bir zaman elde edilemeyecek bir avuç toprak için
ebedi iklimlerin ucu bucağı yitip vatan satılır mı hiç?
ya yarın ...
Allah'ın huzurunda ne diyeceksiniz?

her an çıkıp gelecekmişsin gibi ey DOĞULU KARDEŞ !
oysa ne çok inşallahımız vardı,ne çok aminimiz geleceğe
şimdi sana dair oysalarım ve keşkelerim kaldı sadece..

redfer

İlyas Kaplan

Ümitlerimi düşürdüm elimden

ben bahar mevsimini severim en çok
papatyalar, orkideler, zambaklar gibi
her renkte çiçek, her renkte deniz, her renkte...
özlemini düşürüyorsun gönlüme

adanmış bir zaman gibi rüyalarım giriyorsun
beraber çağrılıyoruz her defasında
bana seslendiklerinde, sen cevap veriyorsun
senin adını söylediklerinde ben
sanki senin kulağına benim ismimi okumuşlar
sanki beraber büyümüşüz

aynı çocukluğun cennetinden süzülüp de inmişiz yeryüzüne
senin uçurtman benim elimden göğe kaçmış
benim bilyelerim senin avuçlarında çamurlanmış
birlikte dönüp bakıyoruz eski sokaklarda unuttuğumuz özlemlere
birlikte utanıyoruz kırdığımız pencere camlarından
ben seni kenara çekiyorum
usulca kokluyorum saçlarının buğusunu

beraberce ne savaşlar yapmıştık tutkular içinde
ne kaygılar, ne korkular içinde kıvranıp durmuştuk
ne çöküntüler yaşamıştık...
nereden bilecektim canımı acıtacaklarını
gözlerimin yaşı yanağına akıyor bak
ümitlerimi düşürdüm elimden
beraber ağlıyoruz...

çizdiğim resimlerin sınırlarında durduruyorsun beni
vaktin kırmızı ışıklarında uslanıyorum
yokluğun zifirinden sıyrılıyorum
birbirimizin sınırlarında buluyoruz gözaydınlığımızı
senin sınırlarını ben ihlal ediyorum
benim sınırlarımı sen
senin sınırlarında nöbet tutuyorum şimdi
körkütük aşık

sarhoşluğunun verdiği o büyülü anlara kaydı belleğim
dilsiz bir umarsızlıkla yan yana olduğumuz bu akşam
ne kadar da inanılmaz kılıyorlar geceyi
yakıcı bir kıskançlıkla tüm aynalar tuz buz oluyor
sızan ışığı alınca dokundurabilirim,
şah damarı yakınlığında kalbine akabilirim

kapatmışken kapıları, zindanlamışken yaralı yüreğimi,
nasıl koşarcasına vardım sana
dört mevsim dertli geçti
beşinci mevsimim öl istedim
bir yıldız yağmuru gibi aktın gönlüme
yarı yanık ,yarı küflü kalıntılardan oluşan
umutlarımın göğüne varlığıyla dolunay oldun

redfer

İlyas Kaplan

Ümitlerimi düşürdüm elimden şimdi

ben bahar mevsimini severim en çok
papatyalar, orkideler, zambaklar gibi
her renkte çiçek, her renkte deniz, her renkte...
özlemini düşürüyorsun gönlüme

adanmış bir zaman gibi rüyalarım giriyorsun
beraber çağrılıyoruz her seferinde
bana seslendiklerinde, sen cevap veriyorsun
senin adını söylediklerinde ben
sanki senin kulağına benim ismimi okumuşlar
sanki beraber büyümüşüz

aynı çocukluğun cennetinden süzülüp de inmişiz yeryüzüne
senin uçurtman benim elimden göğe kaçmış
benim bilyelerim senin avuçlarında çamurlanmış
birlikte dönüp bakıyoruz eski sokaklarda unuttuklarımıza
birlikte utanıyoruz kırdığımız pencere camlarından
ben seni kenara çekiyorum
usulca kokluyorum saçlarının buğusunu

beraberce ne savaşlar yapmıştık
ne kaygılar, ne korkular içinde kıvranıp durmuştuk
ne çöküntüler yaşamıştık...
gözlerimin yaşı yanağıma akıyor bak
ümitlerimi düşürdüm elimden
ağlıyorum...

vaktin kırmızı ışıklarında duruyoruz
senin sınırlarını ben ihlal ediyorum
benim sınırlarımı sen
senin sokaklarında ben nöbet tutuyorum şimdi
körkütük

sarhoşluğunun verdiği o büyülü zamanlardan
dilsiz bir umarsızlıkla yan yanayız bu akşam
ne kadar da inanılmaz kılıyoruz geceyi
kıskançlıktan, tüm aynalar tuz buz oluyor
kırık camlardan sızan ışık anılara vuruyor
şah damarı yakınlığında akıyorsun kalbime

dört mevsim geldi geçti
beşinci mevsimim ol istedim şu saatler
bir yıldız yağmuru gibi ak istedim içime
umutlarımın göğüne dolunay ol istedim
bu gece

redfer

İlyas Kaplan

Ümitli bekleyişler boş

bütün saatler boş
manasız faydasız uğultulu
cazibesi kalmayan eski kitaplar gibi
kokusuz habsiz rayihatsız renksiz
uçsuz bucaksız mesafeler boş
gözde yaş
kalpte hüzn
umut ederken birilerini
defalarca beklerken
uzun soluklu yollar boş

ayaz kesmiş kış geceleri tüy kadar hafif
buz tutmuş yakamozlar
kutlu zamanlar boş
göğün katmanlarında yağmur bulutları
kilitleri gıcırdarken sabahın
aydınlanırken fecrin vakitleri
güzelliği solmuş aynalar boş

dudağa değen gümüş iplikler uğruna
düşen simli gölgeler hatırına
altın tozlu büyülü uykular boş
bir kor dem göğüste
aheste aheste döner plak
üstünde birkaç nağme volta atarken
hıfzın yankılarına dokunur sesler
paslı kapısı aralanan ruhun zemini boş

en ince yerinden bölünür şehrin denizi
bir kuşluk vakti hasretin avlusuna koşar adım
bulutlara yansıyan delice sırlar boş
özlem müjdeli gözyaşı damıtır en derin ayrılıklar
zifiri gölgeler, alev saçan dumanlar
ateşten kalan تنها karanlıklar boş

tütmeyen bacaları soğuklar ısıtır
üfler içinde yıllarca biriken ateşleri
sancılarla vurulmuş göğüsler boş
aydınlanır ufukları kış mevsiminin
dile dil söze söz
ümitli bekleyişler boş

güneşin huzmeleri birbirine karışır çoğu kez
ölümcül çılgınlıklar sökülür gökyüzünden
yakar , acıtır
göğüsten süzülen gözyaşları boş
her özlem bir teselli
her hasret bir avuntu
dal uçlarında salınır sevda çiçekleri
acılara meftun pişmanlık dolu gönüller boş

en karanlık zamanda

en saklı günahlarla
bendi yıkılan yürekler boş
zifiri karanlığa dönüşen kuyular
kör, korkunç , zehirli
yalnızlık ürkütür
yalnızlık kol kanat kırar
kabuslara dönüşen geceler boş

yıldız doğar, ay çıkar
huzmeler serpilir şafak zamanlarına
delikleri yamayla kapatılan kalpler boş
özlem iklimlerine doğar güneşin ışıkları
tutkuları aydınlanır kaç gündüzün
kaç solgun rengin
issiz evler , sessiz sokaklar boş

nehirler bir avuç su , akar durur
fırtına bekleyen çöller boş
yağmur altında yazılan şiirler
öylesine bahtsız öylesine yoksul
yüreklerde derinden bir sızı
dehlizleri içindeki zindanlar boş

dar kalıplara gelemes ruh
bir ummana açılmak ister
varmak istediği güzergahlar boş
göçerken mevsim
matemliyken yıl
rüzgarın önünde uçuşur yaprak
köpük köpük dalgalar önünde mecralar boş

hava ıslak
ayazlar kurşun rengi
içine sırlar gömülü hıfzın
ışıkların vurduğu pencereler boş
selvilerin hışirtısıyla ürperen
uyku tutmayan göz perdesi boş

en beklenilmedik zamanda
pusuya yatar duygular
yanar aşkın alevi
mühr edilmiş zarflarda fermanlar boş
fersiz el, kurumuş mürekkep
kıyamet kopar lal gövdesinden sözün
acımasız bir yalnızlığın pençesinde mahkum
paha biçilmez mısralarda sevdalar boş

redfer

İlyas Kaplan

Üşürdü nasırlaşmış soğan kokan eller

soğan isminde bir şey var bu dünyada
onca köye gidildiğinde her yer o kokar
evler, yollar, çocuklar , köy otobüsleri
soğan yiyen ineğin sütü

soğan sezonu açıldıktan sonra
çuvallar birbirini izler,
sanki kamyonlardan hiç inmeyecekmişçesine
seçme soğanların bir kısmı ayrılır
püskülleri koparılmaz mor soğanların

tarlalarından kuru soğan alıp
iki soğan çuvalının başında müşteri beklerler
düşlerine ,yeni düşler düşürürler
soğanın cücüğünü yemek istemek arzusu
soğan satan adamlar
padişah olsalar ne yazardı bu dünyada

dağın zirvelerine doğru beyaz tozlu bir rüzgar eser
sert, soğuk ve insanın içini donduran
ısıklık çalarak geçer köyün ortasından
dokunduğu yüzlere sert yumruklar indirip
üşürdü nasırlaşmış soğan kokan eller
burunları soğan gibi morarmış

sonbahar aylarında sarımtırak bir atlas gibi
durgun, asi, hırçın, ağırbaşlı,
kimi zaman bereket tanrıçası kadar cömert
kimi zaman da hırçın bir sürüngen kadar gaddar
ovalarında enfes bir mavilik
yer, gök soğan kokar
yaşamak sevilir bir soğan cücüğü kadar

zaman geçerken yorulmaz ama yorar da geçer
soğanların doğması, büyümesi ve daha sonrası
kuru fasulye pilav soğan içinde
ekmek arası döner, köfte, balık
açlığın, yoksulluğun, ezilmişliğin gösterişi bu

içlerine garip bir yalnızlık duygusu çöker
artık soğanın sözü bile olmaz aralarında
soğanı severler işte
çünkü soğan devrimcidir, soğan yurtsever
soğan duygusaldır, soğan demokrat
soğan çevrecidir, soğan.... her şey

tarlaya bir tohum,
hayata bir soğan atmak gibidir
soğanlar ne kadar çoğalırsa,
acılar da o oranda çoğalır
bir enine bir dikine dilimleyip
sonra yatay doğrayıp küçük küçük

katmanlarını zar zar
ne yaparsan yap her şeye yakışır

boğazdan tadı gitmez, gece uyutmaz
soğanın katları ne kadar çoksa
gelecek kış ayları o kadar çetin geçermiş
insani öfkeli yaptığı gerekçesiyle
soğan yiyen adama kız bile vermezlermiş

çiğ yenecekse mümkün mertebe ince kesilmeli
hatta jilet kalınlığında doğranmalı
kat kat kaftan giymiş nimeti evine sokmayanlar var ya
son bir kez daha onların kulaklarını çınlatmalı
kötü kokulu dediğiniz şey
çok kötü bir hastalıktan kurtarabilir
yüksek ateş eşliğinde geçirilen
bir soğuk algınlığını
kimi şişliklere anında iyi gelir
tuzlayıp şişmiş mahalle sarılırsa
birde ağlatır kendisi şifa niyetine...

soğan ekmek su üçlüsü
bir insanın beslenmesi büyümesi, gelişmesi için
gereken çoğu şeyi karşılar
yemeklerde göze gelmemesi gerek
kuru fasulyenin ve balığın yanına
topraktan çıkarıldığı gibi konunca nasıl da yakışır

ulan manyak mı soğan yiyenler
kimin ne kasti var ona
ulan adamlar dönerin , ciğerin yanında bile
soğanı üç beş götürüyorlar
hamburgerin içinde bile soğan var
kimileri sevişememekten korkuyorlar
tek sorunları soğan kokusu
yenilecek zaman varmış
yenilmeyecek zaman varmış

ne zaman ki bu kutsal yiyecek soğan
her şeyden daha fazla değer görecek,
ya da ne zaman ki köfteci ali
soğan da koyayım mı diyecek,
adalete güven işte o zaman değişecek

redfer

İlyas Kaplan

Üzüm renkli

ardımızdan koşup geliyor işte
masum bir çocuğun ürkek bakışları arasından
çığlık çığlığa ağlayan bir geçmiş portresi

içimizden günler geçerdi
tüllenen hayallerimizden huzmeler
kalbimizin yalın duygularından yalnız başına
belleklerimizde zembereklerinde kıvranan saatler son kez
terk edilen gölgeliklerde unutulur, uyuya kalırdık zamanla

öyle cılızdı ki çıldırışlara dayanamayan küçücük bedenlerimiz
hücrelerimizin köşelerine sinen korkularla ezilirdik
içimizde bir çocuk nasıl da kıvranırdı hıçkırırdı
dünyayı ayağa kaldırmak istiyormuş gibi
gözlerini açtığı anda kapanırdı gözlerimiz zamanla

yeni bir sabahtı kucağımıza dökülen
olgunluğuna ermiş akıl terini ortaya koymuş
kapılar, odalar, evler, sokaklar, meydanlar .
toprağa dönüştürmüştü gurbeti
hüzünlü ikindiler, kızıl akşamlar, koyu geceler
yeni başlayan ayın yolculuğu gittiğimiz yere zamanla

taze nefes savururduk sine ocağından
zamana kayıt düşürmek için
yer yok, gök yok
gölgesi düşerdi dökülürdü ayakuçlarımıza
közlerimize üfleyerek alazlanırdı ateş
sırrı ısıtırdı muradına baş koyduğumuz her geceyi zamanla

vuslatlar asılırdı zülfünün kara kerpiçten duvarlarına
aynalarda hayat bulurdu güneşe nispet sevdalar geceleyin
ışıklar saçılırdı yüzünden bahtımıza
hayallerimizin rüyalarımızın zifiri karanlığına
tutuşturulurdu ellerine kıyametten evvel bir kıyamet
yusuf diyarının hasretliğine eş
nehirlerce akardı ezeli özlemler zamanla

anamlı vedalara terk edilmişlere alışmıştık
bir yolcunun sessiz uzun bekleyişleriyle birlikte
pencereleri küçücük eyimizin camlarından sarkardı
bir gecenin arka sokağına ay
keşiflere has hüznünü de yanına alarak
çiselerdi yağmur ve de giderdi her şey zamanla

kar üzerine gül desenli hayaller çizebilmek için
sırlar sırrına bir nebze erebilmek için
kesik ritimli öksürüklerin mecalsizliğinde ince hastalıklarımız
eski aşklar gibi sevinç sevinç rüyalar gösterirdi
taze sevdalar gibi püfür püfür eserdi zamanla

ümidimizi yitirirdik pusatsız bırakırdık heyecanlarımızı

günahları gizlenmiş şeytanlara çaldırırdık ruhlarımızı
ecinni dansların kıvılcımları sıçrardı üzerimize
yıkardık eski ve yeni ahitlerimizi
kaybederdik zamanı eskirdik zamanla

kutsal vadilerde nalinlarımız olurdu
parlayan yıldızlarımızdan elif lam mimler düşerdi
yağmur suretinde yağardı tertemiz yüreklerimize
hep bir sancı saplanırdı hezeyanlardan
devşirirdik cennetleri en nadide toprağından zamanla

yıldızlar ülkesinin ululuk burcundan
arzularımızın sadakları incilerle dolardı
nurlarla aydınlanırdı yüzlerimiz
sevinçle parlayan ışıklar vururdu hislerimize
şeref çınarlarımız yeşile boyanırdı zamanla

saçlarımızın kırık bir tarakla tarandığı zamanları özler dururduk
camlarından güneşin bolca sızdığı renkli cıvıl cıvıl evlerimizi
severdik en çok masallar ülkesinin o çok tatlı prensesini
o sevgilerin kucağında büyürdük zamanla

dengelessiz dalgalar vururdu kıyılarımıza
zamansız fırtınalara tutulurduk sersefil
kopmayan ipiyle darağaçlarına asılırdı gençliğimiz
gelecek kervanları bekleye bekleye yitirirdik umutlarımızı
aysız gecelerde katran kazanlarına atılırdık zamanla

kırılan saçlarımızın ne olduğunu geç fark etmiştik
hakkında düşündüklerimiz ne kadar da yanılığlarla doluymuş
bir kıyamet zamanı kadar bir kıyamet dolusu
yarınsız hesapsız...şimdisiz sevmiştik
halbuki sitemler gecenin soğuşunda yıldızlar kadarmış
aslında ayrılıklar boşlukta kaybolmaktmış zamanla

içimiz yanardı koca yanardağ gibi
ağaçta dal, ateşte alev sarsılırdı
acı bir zerre alev kadar yakıcıydı gerçekler
bir cehennemi yatağından bulup çıkaracak kadar zamanla

her şey ama hiçbir şeyle de aynı olmuyordu işte
zamanlardan farklı sadece geçmiş
sadece sonsuz bir anıymış yaşananlar
birbirine eşit her şey önce ve sonrası
bir varmış bir yokmuş zamanla

perdeler bir açılıp bir kapanırdı hayaller sahnesinde
bütünüyle ruhumuzda izler bırakıp
siyah-beyaz bir filmin silik görüntüleri
her an yanımızda ellerimizle tutuşmuş sanki
hiç sönmeyen sıcaklığıyla kalbimizin içlerine işlerdi
öylesine zihnimize nasılda çökerdi zamanla

üst üste kaç kez güneş nereden doğardı
üst üste kaç akşam nereden batardı
unutmakla geçerdi vakit
bitmez geçmez denilen niceleri

karanlığa alışkın kendisini bekleyen kaç ışık
üzüm renkli dalların üzerinde kaç gök
bir adının da yalnızlık olduğu hayaller
üst üste kaç ölümle biterdi zamanla

ölümün ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar cahildik
cahildik diyorum ya, değilmiydik yoksa
kaç dost kaç arkadaş kaç sevenimiz kaldı yanımızda
onlarsız olmaz dediğimiz onlarsız uyuyamadığımız
yok olan her şeyle birlikte
çocukluk hakkımız da yok oldu zamanla

redfer

İlyas Kaplan

Üzüm renkli dalların üzerinde kaç gök

içimizden günler geçti
tüllenen hayallerimizden çocukluğumuz
belleklerimizin zembereklerinde kıvranan saatler
unutuldu

öyle cılızdı ki elemlere dayanamayan küçücük bedenlerimiz
nasıl da hıçkırırdı çocukluk ruhumuz
dünyayı ayağa kaldırmak istiyormuşçasına
hep yeni bir sabahtı kucağımıza dökülen
kapılar, odalar, evler, sokaklar, meydanlar
hüzünlü ikindiler, kızıl akşamlar, koyu geceler
yeni başlayan bir ömrün gittiği yerlerdi meskenimiz

taze nefesler savururduk sine ocağından
zamana vakit eklemek için
gölgeler dökülürdü ayakuçlarımıza
göklerden
közlerimizi üfleyerek alazlardı rüyalarımız
baş koyduğumuz muradımızın sırrı ısınırdı

vuslatlar asılırdı zülfümüzün saçaklarına
aynalarda hayat bulurdu güneşe nispet çocukluğumuz
ışıklar saçılırdı bahtımıza yusuf kuyusundan binlerce
akardı ezeli özlemler zamanla nehirlerce

anamlı vedalara ,terk edişlere alışmıştık
bir yolcunun sessiz uzun bekleyişlerine
evlerimizin camlarına sarkardı ay
karanlık sokağı aydınlanırdı gecenin
keşiflere has merakımızı da yanına alarak
çiselerdi yağmur ve de giderdi her şey

kar üzerine gül desenli hayaller çizerdik kışları
aşkın sırrına bir nebze erebilmek için
kesik ritimli öksürüklerin mecalsizliğinde ince hastalıklarımız
taze sevdalara püfür püfür eserdi rüzgar
kimimiz leyla kimimiz mecnun olurduk
kavuşurduk birbirimize تنها sokaklarda

ümidimizi yitirip pusatsız bırakırdık heyecanlarımızı
günahları gizlenmiş şeytanlara çaldırırdık ruhlarımızı
ateş danslarından kıvılcımlar sıçrardı üzerimize
hıdrellez günü hızırdı misafirimiz
tekrarlardık eski ve yeni ahitlerimizi
biraz daha büyürdük eskirdi zamanlar

kutsal vadilerde mütemeyyiz nalinlarımız olurdu
parlayan yıldızlarımızdan elif lam mimler düşerdi
yağmur suretinde yağardı tertemiz yüreklerimize
hep bir sancı saplanırdı heyecandan
devşirirdik cennetin en nadide meyvelerini bahçelerimizden

yıldızlar ülkesinin ululuk burcundan
arzularımızın sadakları incilerle dolardı
nurlarla aydınlanırdı hislerimiz
sevinçle parlayan ışıklar vururdu yüzlerimize
şeref çınarlarımız yeşile boyanırdı bayramlarla

saçlarımızın kırık bir tarakla tarandığı anları özler dururduk
camlarından güneşin bolca sızdığı renkli cıvıl cıvıl evlerimizi
severdik masallar ülkesinin o çok tatlı prensesini
duyulan her bir sesle acaba diye beklerdik
gelmeyeceğini bilerek , gelemeyecek olanı beklerdik
belki hani , belki bir şans gelir diye
ayla, yıldızla, pencereye vuran gölgelerin kıpırtılarını
o hasretlerin kucağında büyürdük zamanla

köpüklü dalgalar vururdu kıyılarımıza
amansız fırtınalara tutulurduk sersefil
gelecek kervanları gözleye gözleye yitirirdik umutlarımızı
aysız gecelerde dipsiz uçurumlara atılırdı
kopmayan ipiyle darağaçlarına asılırdı çocukluk yıllarımız

kayıp zamanlar kümesinin birer elemanıydık
sürekli akıp giderdi keşmekeşin tam ortasından yelkovan
akrep atmosferinde nefes nefese soluk alıp verirdik
üzerimize düşerdi göğün en parlak yıldızları
penceremizin önünde her gün doğardı güneş
her vakit canlanırdı salkım söğüt çocukluk zamanları

çekilirdik evimize çay koyardık ocağa
içimiz yanardı koca yanardağ gibi
demlenen bizim çocukluğumuzdu
yalnızlığımızdı bardak bardak içilen
yıllanan mevsimlerdi
çökerken dağlardı aşılın ufuklardı
mesafelerin en aşılmaz hızıyla
sonsuzluğun nefhasına taşınan yağmur yüzlü çocukluğumuzdu

perdeler bir açılıp bir kapanırdı hayal sahnesinde
bütünüyle ruhumuzda izler bırakıp
siyah-beyaz bir filmin silik görüntülerini
tutmuştuk sanki ufacık ellerimizle
kalbimizin hiç sönmeyen sıcaklığını
çocukluk anıları öylesine çökmüştü zihnimize

üst üste kaç kez güneş batıdan doğardı
üst üste kaç akşam doğudan batardı düşlerimiz
yüreğimizin dibi yosun tutardı hep
yüksek tonla başlayan türküler söyledik hep
barut kokusu yüklü şehirlerde
hiçbir şeyden habersiz kanardı çocukluğumuz

ölümün ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar cahildik

cahildik diyorum ya, değil miydik yoksa
kaç dost kaç arkadaş kaç sevenimiz kaldı eskiden
onlarsız olmaz dediğimiz onlarsız uyuyamadığımız
yok olan her şeyle birlikte
çocukluk hakkımız da yok oldu zamanla

bitmez geçmez denilen niceleri
yok olmaya alışkın kaç ışık
üzüm renkli dalların üzerinde kaç gök
bir adının da yalnızlık olduğu saatler yitip gitti
öncesiz ve sonrasız
sadece sonsuz bir anıymış yaşananlar
bir varmış bir yokmuş gibi

redfer

İlyas Kaplan

Vakit çok geç

ocak ve Şubat geldi geçti
dönüşü olmayan zamanlar bıraktı heybemize
bedeli mahfuz günahlarla yazılmış
beyhude vakitlerin son rotası
bir yaprak daha çevirdik duvar takviminden
yeni kayıplarımızla

karakışlar yaşadık gönöl dünyamızda
oktan geçti çılgınlık yapma yaşı
miadını doldurdu cüz-i iradelerimiz
artık sen bana ben sana mecbur
yaşadığımız hayat doğrudan bizimle alakalı
bütün sıkıntılarımız da bizimle ilgili
asıl mesele önümüzdeki zemheri akşamları

müptezel öksürükler bir feci hastalığın tezahürü
beynimi kemiren muammanın sana zararı yok
kirlerden temizlenme vakti gelmiş olmalı
bir kutlu yenilenişin coşkusunu duymalıyız içimizde
nefsi hezeyanlardan vazgeçmeliyiz be canım

yalanda olsa söyle
daya başını göğsüme
bu kocamış adamı sevdin mi hiç...

mütemmim parçalarımızdı çocuklarımız
bir ağacın dalları budakları gibi
inandığımız gibi yaşayan insanlar yetiştirdik
aklımız ,ruhumuz ,düşünme biçimimizdi onlar

başım gözüm üstüne nasıl dilersem öyle olsun
geçip gitsin ömür duracak dermanı kalmadı zaten
belki de Şimdiden vedalaşmalıyız
olur ya hani ...
vakit çok geç saat geldi geçiyor
at kapı birileri gelmek üzere

ucundan kıyısından hayatın içine
yılları sığdırmak bir meziyetmiş sanki
alnímızda ki ince çizgilerin farkına varmadan
boşuna debeleniyoruz a canım

tanımadan hayatın mor düşlerini
ölmeden gidilmiyor bu dünyadan
tüketmeden alın yazısını

redfer

İlyas Kaplan

Vakit ikindi derken

vakit ikindi derken
akşama hazırlanır birden gökyüzü
uzaklardan sesler ,görüntüler taşınır dünyamıza
kimileri bu kargaşanın boğucu çığılığına katılarak
oturduğu pencere kenarından
ufka doğru serer bir kilim gibi hatıralarını

ruhumuz en sıcak, en korunaklı mekan olur
huzura erer duygularımız

hazan taşır bütün mevsimler
baharda dalından kopan nice taze yaprakların
toprağa düştüğünün şahidiyiz çoğumuz
meyveye duracağı zamanda onca çiçeğin
bir rüzgarla savrulduğunu
seyretmişizdir hüzün içinde

zamanın derinliklerinde
bir fırtınayla kaybolup gittiğini

baharın şenliği dağılır yavaştan
ansızın bir rüzgar çıkar
sızısı olur dalın yaprağın
eğer büker
incitir kırar

bir esenlik ince bir arınmışlık hissi
çöker yüreklerin üstüne

yaşanılanların en yalın tarafı
dört mevsimde saklı
ne kadar uzun olsa da insan ömrü
bahar ve kıştan ibaret
iki cümle
gece ve gündüz
çıkış ve iniş gibi

ait olmadığımız bir diyardaymışız gibi
garipliğimiz tükenmek bilmez

her nereye gitsek
içimizde hep bir özlem duygusu
hep bizimle birlikte
ne bir yerde rahat edebiliyor
ne de olanlarla yetinebiliyoruz
hiçbir vakit
gönlümüzdeki sonsuzluk isteğinin sesini susturmaya yetmiyor

meydana gelen hiçbir şey zamansız değil
her şeye rağmen vakitsiz değil

hayat dediğimiz nedir ki

bir kaç görüntüden ibaret
rüzgarların önüne katılmış
gökyüzünde bir an çığlık çığığa görünen
sonra da ufuklar arkasında kaybolup giden kuş sürüsü gibi

redfer

İlyas Kaplan

Vallahi gözüm yok hiç bir şeyde

hastayım ben be kardeş.
romatizma filan masal hep
gönlüm hasta benim
buram sızlıyor ...
boğazımdan yukarıya doğru,
beynime bir dalga vuruyor içeriden

ağlasam faydasız
hep öfkelenecek bir şeyle arıyorum o zaman
tütün paketlerini, mendilimi, ceketimin kollarını ısıyorum
bağıracağım, bağıramıyorum...
vallahi gözüm yok hiçbir şeyde
ölümden de mercimek kadar korkmuyorum

ben buhranlarla barışığım
onu mustarip olduğum zaman daha iyi anlıyorum
aramızda o kadar sıcak bir bağ oluşuyor ki...
onlar günlük ekmeğim benim
hastalıklar, imkansızlıklar, ruhi didişmeler de...

ruhumun derinlikleri,
fırtına dalgalarıyla parça parça
bir yana atılmış bunalım mahsulleri var orada
nice nice büyük anılar var
anlatmak için gösterdiğim çaba nafile
öfkelenedikleri zaman bana acı çektiriyorlar

ruhumda nasıl bir eksiklik var bilmiyorum hala
ne gibi bir duygudan, hangi bir rastlantıdan kalma
sevgiden yana hiç şansım yok
hiçbir şeyi tadınca sevemiyorum
durmaksızın kırılan bir duyarlığın sızıltılarını
bir melek mi gelip dindirecek acaba...

mucizeler yaratarak mesafeleri aşabilirim
kan mı dökülecek dökerim
gelecek ayaklar altına mı alınacak ,alırım
beklenmedik uzun hayallerden müteşekkil gizemlerin
öğrenilmesi gerekli olan sırları mı var ,öğrenirim
her neyse,
söylemek istediğim
bir hayalet hakim benim ruhuma
en ufak bir sözle ansızın ortaya çıkıveriyor
kendiliğinden çırpınıp duruyor üstümde

bir iç sarhoşluk ki şairliğim
güzel ruhumun cennete girmesini engellemeye çalışıyor
hem rakipsiz bir mücadeleyi kazanmanın ne önemi olabilir ki ...

redfer

İlyas Kaplan

Varlığıyla yeryüzüne değer katar ağaç

insanın hikayesiyle ağacın hikayesi ne çok birbirine benzer
ilkbaharda allı pullu halayıklar gibi giyinip kuşanır
çiçeklenir, güleç yüzü gökyüzüne ilham verir
toza toprağa bulandıktan sonra
usulca ikindi yağmurlarında yıkanır, arınır
civıltılı sesler çıkarır
nefes alış verişinde
yaşama dair sonsuz bir umudun ıslığı olur

bıçkın bir edayla kendinden başka
kendinden büyük, kendinden öte bir diriliğe
bir dinçliğe hizmet eder
boyunu postunu bulmuş
yerini yurdunu benimsemiş
varlığıyla yeryüzüne bir değer katar ağaç

coşku doludur
delişmen rüzgarlara kafa tutar
bir sükunet kazanır
ona buna yerli yersiz sataşmaz
görmüş geçirmiş, azıcık hırpalanmış
mevsimler marifetiyle terbiye edilmiştir ağaç

gövdesinde oynayan
düşlerinde gezinen yaşama sevinci
perdelerin ardında gün batımlarının o buruk kızıllığı
aynı zamanda bir hayat gibi
bu benzerlik kaderin bir cilvesi gibi
insanla birdir kaderi

serseri yağmurlarla başı belada
içi dışı bir kıvama erişmiş
kimi yaralarını teninde
kimi yaraları içinde taşır ağaç
yaşam dolu
sarıp sarmalar
koruyup kollar
susup dinler

*

birbirinden habersiz apayrı ülkelerde yaşayan kardeşler gibi
yolları bir mezarlıkta kesişir bazen
insan, ömrünün nihayetinde toprağa karışırken
bir ağaçtan kesilen nişaneler başucunda ona refakat eder
tıpkı doğduğunda ağaçtan bir beşiğin ona kucak açtığı gibi
ağaç ve insanın aşinalığı
aslında çok daha eskilere dayanır

adem'in şahsında insanoğlunun ilk hatası
yasak bir ağaca yaklaşmak olmuştu
o günden sonra iflah olmaz bir yoldaşlık
onların bahtına ilişmişti

ağaçlar da insanlar gibi
birlik içindeyken
yeryüzünün bütün kuraklıklarını
alt edecekmişler gibi güçlüdürler

yalnızken
çevrelerini dokunaklı bir hüzün bulutu kaplar
kimi yalnızlıklar biricik kılar onları
güçlendirir, ruhlarına kanat takar
her halükarda ağacın ve insanın hamurunda
bulduğu zamana ve mekana ayak uydurabilecek bir maya saklı

yıllar ve nesiller boyunca
bu iki yolcuya
ayakta kalmayı,
direnmeyi, tutunmayı
bütün hücreleriyle toprağa kök salmayı
öğretmiştir dünya

ikisi de bilmektedir ki
toprağa kök salamazsa devrilecekler
yine bilirler ki
çürük verimsiz bir toprağa kök salmaları
acı bir yıkım getirecek onlara

ağaç diğerkamdır
kuşları, kurtları ve kadim yoldaşı insanı
beslemekten yüksünmez
azgın ırmakların birbirine kavuşmaz yakalarını
ilk o birleştirmiş
yol yapmıştır yoldaşı insana

kimi ağaçlar insandan yardım bekler
doğanın hırçın elleriyle budanmaya,
sulanmaya, okşanıp seilmeye alışmıştır ağaçlar
kimileri ise insanın kendinden uzak durmasını ister
vefasızlığına katlanamaz

*

ağaç
krallara taht, gelinlere baht
dervişlerin elinde tane tane zikir
mekteplerde sayfa sayfa fikir olmuş
dede korkut'un dilinde duadır
"yerli kara dağların yıkılmasın
gölgeli ulu ağacın kesilmesin "

yunus'un seyri sülukunda mecazdır, binittir
"binem şol ağaçtan ata
gidem hey dost deyu deyu"

ataların ufka bakan gözlerinde öğüttür

“ağacı kurt, insanı dert kemirir”

ölümsüzlüğün simgesidir ağaç
ulu kişilerin mezarları
ulu ağaçların altındadır
ağaç annedir destanlarda
kadim anlatılarda bereketin remzi
yaşamın kendini yenilemesini sembolü

insanın hikayesiyle ağacın hikayesi
ne çok birbirine benzer
bu benzerlik
kaderin bir cilvesi
tıpkı doğduğunda
ağaçtan bir beşiğin ona kucak açtığı gibi
ömrünün nihayetinde
ağaçtan nişanelerin başucunda ona refakat ettiği gibi

dallarıyla göklere uzanır
yeri göğü birbirine rapteder
köylerde yanı başında ulu bir selvidir
hayatı ve ölümü,
karanlığı ve aydınlığı kendinde birleştirir

kiyamet koparken bile insanlara
ellerindeki fidanları dikmek öğütlenir
ağaç bir yandan hayatın içinde
sokakta, cami önlerinde
bir yandan da ölümün yurdu
mezarlıklarda

rüyalara taşmakta
istikbale dair müjdelere getirmekte
şeyh edebali'nin rüyasında
göğsünden yükselen çınar ağacıdır
kurulacak uzun soluklu devletin temsilidir
hurma, nar, incir, zeytin
mushafta çokça zikredilir

güzel sözün remzidir
kökü sağlam, dalları semaya yükselen
korularda tek başına duran ağaçlar
etkileyici vaizlerdir

ağaçların düşünceleri insandan ulu
sakin ve uzun soluklu
daha bilgedirler
ağaçlar dervişlere benzer
dervişler gibi yavaş yavaş olgunlaşır
tedricen gelişirler
dalları yemyeşilken
meyvelerinde kökünden topladığı gıdaları saklar

mest olmuş dervişleri andırırlar

*

canlıdır ağaç
gün gelir sert rüzgarlar tarafından beli bükülür
boğazı yumru yumru
sevdikleri tarafından içi oyulur
kurtulamaz aldığı yaralardan
hançer izlerini sırtında taşır ömür boyu

görünen yüzünün altında görünmeyen heyecanlar
düş kırıklıkları ve yıkımlar halelenir
biri açıp göğsünün içine baksa
ayan beyan görür orada
yılların bıraktığı yaraları
yıllar yormuştur onu
yorgundur ağaç

sanki yıllarca birlikte şarkılar söylememiş
sanki yıldızlı göğün altında sazlıklardan gelen sesleri
kol kola dinlememişler gibi
en sevdiklerinin gadrine uğrar

bazen sert yağmurlara karşı koruduğu
kol kanat gerdiği misafirleri tarafından canı acıtılır
gün gelir yalnızlığı fısıldanır kulağına
on yılların
belki yüzyılların sonunda anlar ki
gözünü dünyaya açtığı anda
aslında yalnızlığa açmıştır gözünü

bahar rüzgarları dosttan busedir
bu buse nasıl ki sürgünleri titretirse
kalpler de Allah'ın zikri ile titrer
büyük uyuma,
ahenge dahil olur huları
mecaz dünyasını aşır
gerçek dünyaya uzanır uğultuları

aynı cinsten her ağacın
ışık sayesinde eşit miktarda şeker üretir
yerin altında,
köklerde meydana gelir bu dengelenme
orada kusursuz
canlı bir alışveriş sürer gider
şekeri fazla olan diğerine verir
fakir olana destek verir
cömerttir ağaç

hayatın doğal bir parçasıdır
bir medeniyetin ruhu yatar ağaçta
bütün mahlukatın canı azizdir

bir ağacın kesilmesi
canlıyken üzerine çivi çakılması
büyük günahdır insan için

susuz kaldıklarında ses ötesi seviyelerde
ultrasonik çığlıklar atar ağaç
susuzluğa çığlığı
yaralandığında feryadı
asırlar öncesinden gelen bir şuurla bilir

ağacında bir canı vardır
bütün canların sahibi gibi
onun da sahibi
Allah'tır

redfer

İlyas Kaplan

Vatanım

Ben göklerimi dolduran ay yıldızı yar edinmişim
At sırtında serin bozkır gecelerini diyar edinmişim
Ne istemek ne bilmek yetmez aşkını yaşamaya
Bir maşal ülkesi ki uğruna can vermişim
Ey dağlarına denizlerine inandığım memleketim
Ufkundan bir sabah parlak güneş gibi doğacak
Sonsuz bir cennetin güzelliğini gözlüyorum

Sevda türküleri okumak istiyorum yedi iklim kuşağına
Sesini duyuyorum yıllarca yağmurlar yağarken hürriyetin
Ay çehreli güneş yanaklı gençlerin düşlerini süsleyen
Kara saçlı kara gözlü bir esmer güzelinin elinden
Hava gibi soluduğum su gibi içtiğim
Bir memleket istiyorum toprağına yüzümü süreceğim

Bütün köy evlerinin pencerelerinde çiçeklensin özgürlük
Silahlar çatılsın bir buz çitirtisine emsal
Buzullarla örtülü kocaman yılların karanlığı içinde öfkelerim
Hey sevinçten gözleri kıpırdayan siyah saçlı asker
Gökyüzünde yıldızlara bak, analar yolunu gözler
Sanki şimdi evine döneceğin günü bekliyorlarmış gibi

Hey memleket ateşine kucak kucak sevgi taşıyan ay kızım
Sen özgürlüğün aya benzeyen yanağına konulmuş bir busesin
Kalbinde ki vatan aşkını yansıt ülkeme yol göster
Yoksa ayrılık cehenneminde sonsuza kadar yanıp kül olacak
Bir melek kadar günahsız kara yağız yiğitler
Ey ruhumu tuzağına düşüren dipsiz gayyaların ifriti
Uğruna canlar ödediğim bu cennet toprağından çekip git

Ezanlar üstüne her sabah tüm tomurcuklar açar ya
Bir ağaç ki yemyeşil dalları benim yaprakları benim
Dikildiği topraklar üstüne bir avuç toprakta benim
Göğsümden dudaklarıma doğru özgürlük fişkirir
Ben canımdan kanımdan hayatımdan geçerim
Ben ölürüm vatanımdan vazgeçmem

redfer

İlyas Kaplan

Vaveyla dūşlere

az giderim uz giderim...
şehri uyutup da giderim...
kar kokusu siner avucuma
ayaza tutulur nefesim
ciğerlerimde cehennem yangını
çıkan her ses her harf bir hüznün ifadesi

durmadan geçerler köprülerinden şehrin
çözerler sarı saçlarını kar yüzlü sarışın kızlar
yok konulan yerde aşklarım
ruhumun bir kaç katı sevdalarım
kırgın ikindilerde suskun
karla örtülmüş şehrin sokakları
kış arzından kovulmuş güneş
çirpına çirpına gitmiş yerle gök arasına
yan gözle bakmadan dönüp de arkasına

eski bir liman şehri
havada aynı koku
küf tutmuş evlerin yüzü
gıcırtilı kapılardan çıkar ses
çocuk çığlıklarına karışık
limana bakar kadınlar ahşap pencerelerden
deniz kıyısı kalabalık gemiler kayıklarla dolu
her biri uzak bir beldeden gelmişler

ikindiler karla örtülmüş
ağaçların çıplak dallarında serçe kuşları
beyaza boyanmış bahçeler evlerin çatıları
haber yok dört nala giden atlılardan
vaveyla dūşlere
kır çiçekleri kuytu çalılıklarda çürümeye bırakılmış

kar vakti
karlar düşer şehrin bedenine
sabahın köründe kalkan trenlerle
geri döner dağlardan eşkiya rüzgar
daha esmer
daha ölümcül
sinir hastalığı tansiyon ve kalp yetmezliği ..
içindeyim bir çıkmaz sokağın
perdeler kapalı beyazkaranlık her yer

bir zamanlar bağına bastığım başını okşadığım
dūşlere dokunurken gece
korkarım karanlığın koyusundan
tak tak ayak sesleri peşim sıra gelir
aldığım her nefes korkaklığımın eseri
her görüntü bir dūş
her kıpırtı çatlatır yüreğimi

ben hiç sevemedim saatler boyu yağan karı

hiç bir zaman bana seni seviyorum demediler
eridiler her zaman
hırçın bir akarsu büyüyle
haykırışlarla kuşlar uçup giderken üstümüzden
uzun zamandır akşam vakitlerinde
aklımın ucuna gelen her ne ise ...
suskunluğun kuytularına yıkılır

önce kabuslar üşüşmüş
her gölgenin ardına saklanmış devler
korkunç bir evham taşımakta boş evler
şimdi üzgün bakışlarımı düşen kar tanelerine harcıyorum
kar yağıyor her şey ıslak
sırılsıklam olmuşum
her kar tanesinin yasını tutuyorum
sigaraya vurmuşum kendimi
ciğerlerim ince bir zırh kadar kabuk bağlamış

redfer

İlyas Kaplan

Vaveylanın düştüğü yer

içim üşüyor
kopuyor fırtına
yer gök inliyor
kar yağıyor
ilmek ilmek

çıldırıyor rüzgar
çırpınıyor esrarengiz karanlık
sürgün bakışlar mühürleniyor geceye

yığınla ses çöreklenmiş göğsüme
maziden zuhur eylemiş uğultular
duygular ürperiyor ayazlara muttasıl
taş kesilmiş
şekilden şekile giren her nefes

ruhumu boğuyor gökyüzünün beyazı
yeni bir masal perisi
beni çekip alıyor kılcal damarlarımdan

güneşin battığı her yer
kardan zaman
dağınık, kırık dökük, derbederim
sokaklarda dolaşıyorum saatlerce
la havle deyip

içimdeki vaveylanın düştüğü yerde
temaşaya dalmış
bir yıldız kayar ötelere

her yer karla örtülü
soğuyor benim
kanımı donduruyor soğuk
ciğerin her iki canibine temas ediyor
giriyor her inine
gayet sessiz, sedasız

düşmüş yuvarlanmış saçaklardan
şuñ bir buz kütlesi
zerrelere bölünüyor gönlümün silsilesi

camda ki pusuna anlatıyor derdini
vecde gelmiş kar taneleri
esrara bürünmüş müphem gölgeler
loş pencerelerde

bir sırrın adını kulağıma fısıldıyor
gizli sevdaların en son kadını
şehrin kaldırımlarında kar kokusu

mahşeri izdihamdan kurtulmuş
en beyaz müjdelerle süzölmüş karlar
tatlı bir anın hülyasından
bir sessizlik bir sükut sarmış ortalığı

zihnimde dağılıyor yankısı
billurlaşıyor şuurum
kardan bir enkaz yığıntısı kalbim

redfer

İlyas Kaplan

Ve anladım ki bir kez daha sen yoksun

bak züleyha
senden kalbimin duvarlarına eski bir ferman asılı
dağınık, kırık dökük, derbeder
rengi alev dumanı o mağrur silsileden
yüz kez yanan yüz kez sönen günahlardan
dudaklardan akan, sana hibe edilmiş bir aşk şarkısı

benim gözlerim yeşil senin gözlerin kara
sen yıldızlar kadar beyaz ben zifiri geceler kadar karanlık
seneler boyu kubbesi çatlıyor içimin
gönlüme yıkılan derin bir ah ,derin bir mahzunluk ,derin bir gariplik

ayrılığa uçuyor ,yokluğa akıyor her şey
bütün hayaller yokluğa
bozguna uğramış zaman , ölü düşler doğuruyor

onun için ben hala yitirdiklerimi var gibi seviyorum
onun için bana gözyaşlarını öğreten kadına müptelayım
ondan yana içimde rüzgar boşluğu

her yer özlem dolu ,özlemler onu çiziyor
çizilen her resim düşlerim kadar ıslak
soğuk bir park köşesi yalnızlığınca
rıhtımlar boyu üstümü ıslatıyor içimde buz tutmuş her ne varsa

bak züleyha
artık senin ufkunda ben yolumu kaybetmişim
adımlarım katran karası şehirlere götürüyor
zaman susmuş , her yanda bir veda birikimi
ortasından ikiye bölünmüş uçsuz bucaksız gece

ve anladım ki bir kez daha sen yoksun
ve anladım ki bir kez daha lambalar yanıyor sensiz
çalıp duran bir hüzün şarkısı

redfer

İlyas Kaplan

Ve sevgini söyleseydin keşke

bir kum saatinden zerre zerre
savrulmadan iklimlere bir rüzgar gibi
billur kırıkları dağılmadan hayallere
kaç kara geceydi
bilir misin
kaç kurşuni vakitlere yazılmıştı adın

hangi çiçektir beni sana hatırlatan lacivert akşamlarda
mehtaba karşı birlikte söylediğimiz
bir şarkı değilmiydi
ve bir türkü ıssız sokaklarda
dolunay rüyaları
kaç milyon megavat acıyla benliğimize çarpan

paramparça ağıtlar mıydı kalbimize okunan
göğsümüzü yaran neydi
ruhumuzu kendi yakınlığında yalnız bırakan
eşkiya ateşlerde semender misali kavrulan
sevdamız değilmiydi

gün doğumunda
sermest gülüşler ardında
esrimiş hüzünlerimiz miydi ılgıt ılgıt esen
sabahın tenine kırık kanatlarla konup
kırılmış bir dal gibi ikiye bölünen
duygularımız değilmiydi

hangi pazarda çatılmıştı kaşların
sığ rüzgarlardan kaçıp
peri masalları vaat ettiğim vakit
yalnızlığın tenhalaşan saatlerinde
hangi ayın hangi gününde
çalmıştım kimliğini
yeni bir kimlik vaat ederek

cemrelerdi umutlarımız hani
birlikte havaya ve suya ve toprağa düşürecektik
yağmalanmış kentlerin kapısında
neden ağlarsın şimdi
neden ağlar ... gözyaşların

gecelerin en yanık türküsünün
sana okunduğunu bilmez misin
azgın hecelerin koştuğu sayfalarda
sevginin sana yazıldığını görmez misin
nicedir harelî ağıtlar duyulur kaldırımlarda
nicedir hicranın böğrüne oklar saplanır

kırk kere kırdığın kalbin
kırk bir kez seni anarak
söndürülmüş kandillerin fitilince sana yandığını

bilmez misin

hangi mevsimdi
bırakmıştın bir başıma
ne kadar da erkendi o sözler
o yeminler
o hayaller
ne kadar da erken

adanmış bir doğum sonrasında
kır saçlı kentlerin yorgun düşüncelerini silseydin keşke
her günü bir inci tanesi gibi dizerek
yıldız topladığın gecelere uzatsaydın
masalın en trajik yerinde çatıverseydin iki tel saçını birbirine

keşke yağsaydı üzerine çareler
gök fişeklerinin renkleri yağsaydı üzerine
ne bitmez arzuların kalsaydı
nede olmayacak dileklerin

beyaz bir çiçek gibi
mavi bir ışık gibi
hani el değince bozulan
gölge düşünce küsen
ecel akıncıları gelmeden
durmasaydın
gelseydin
tutsaydın ellerimi
ve sevdiğini
ve sevgini söyleseydin keşke

bir kilim desenince
aşk nedir ki
aşık kimdir ki
varıp gitseydin
aklını bulandıran düşlere dokunsaydın ellerinle
verseydin hakkını her dem taze baharın
yakasına bir beyaz çiçek takıp
yaprağa tebessüm
tomurcuğa sevgi olsaydın keşke

sonbaharlarca savrulan hasretleri toplasaydın bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
son kuşlar da göçmeden
bir ışık yaksaydın ruhunda
mavilerden

ve bir gün
bir gül fecrinde
eski yollardan çıkıp gelseydin
güneş katlanıp dürülmeden
ve yıldızlar kararıp dökülmeden

redfer

İlyas Kaplan

Ve sonra sükuna erdiğinde gece

Ve sonra seni yaratan Rabbinin adıyla oku dedi
Özgürlüğün ilk yağmurları düşerken tenine
Bağrında korlaşan her ateş
Bir volkan kadar

Ve sonra kuşatmışken benliğini nefsine şöyle dedi
Ey kendini en mükemmel zanneden
Nasıl yaşayacaksın birlikte doğduğun zamanı
İblisin ordusu işgale girişmişken sana ait ülkeyi
Çaresiz isyanlarda elinden her tuttuğun
Bir kadın kadar

Ve sonra Peygamberin sana öğrettiklerini yap dedi
Ey gözetlendiğinden bihaber masal sözlü
Nasıl kurtaracaksın cesaretini vehimler aleminden
Bir öfkeye amade çılgınca yok ediyorsun her şeyi
Bir kahraman kadar

Ve sonra sahiden ziyanda olana ant olsun dedi
Ey yaratılışın ikinci vaktinde var edilen Ahsen-i takvim
Nasıl da akıp gidiyor alinyazına yazılmış su
Derken göğüste arınan iksiri içiyorsun ilkin
İki soluk arasında öylece anne kucağında
Bir çocuk kadar

Ve sonra sükuna erdiğin de geceye yemin olsun dedi
Ufkundan doğarken hakikat güneşi
Nasıl da yetimdin giz dolu sokaklarda
Göklerin ötelere götürülen en bilinmez uzaklarda
Şimdi bahar şarkıları terennüm ediliyor
Bir sevgili kadar

redfer

İlyas Kaplan

Ve sonra yitip gitsin sandıklarımız

ismi bile unutulmuşken
yokluğun tanımsız ayazı duvarlara sinmişken
teli koparılmış sazların sessiz nağmelerini çalalım
sonra sabaha varmadan infaz yemiş zamanı
ıslık yapıp düşürelim dudaklarımızın arasına

sonra sokakları ve şehirleri
sonra yokuşları
sonra inişleri
papatya beyazı kırlardan geçelim
karanlıkta yağın göktaşlarına dokunalım
ve sonra içimize

ve sonra bir sandalla yol alıp,
volta atalım küreksiz ve dümensiz
bilmediğimiz denizlerde
kaldırımlara yaprağını düşüren akasya ağacı olalım
sonra şubat soğuşunda üşürken
ıslak rüzgar üfleyelim soluklar dolusu gökyüzüne

ve sonra yitip gitsin sandıklarımız
yok saydığımız, unuttuklarımız
bütün her şeyden azade sessiz, gürültüsüz
hiç değişmesin mevsimlerde gecelerin ıssızlığı
sonra bir nöbet saatinde
donan sesler sevdamızın sancısı olsun
iki damla yaş zemine düşmeden
çığ olup çığığa dönüşmeden

ve sonra içimizdeki bütün gürültüleri sustursun gece
gökkubbeyi seyrederken
karanlığın derin boşluğunu düşelim
ve sonra sessizce taşıyalım arzularımızı
kalbimizin ücra beldelerine
kırk sene evvelinden

saat yirmi üçü yedi geçe
beyazlara dönüşsün
önemli sırlarla biçimlenmiş siyahlarımız
ve sonra sallanan iskemle
üşüşen camdaki perde
gıcırdayan ağaç dalları
tuzu kuru bir sürü sebep
ruhumuzla baş başa
kendi gerçeklerimize dönelim

yanık sevda türküleri çalınsın kulağımıza uzaklardan
bütün renkler griye çalarken
güneşsiz sabahlara yeni pusular kuralım
ve sonra menziller boyu içimizin sahrasında savaşalım
münbit taptaze bir hayattan
kutlu bir milat başlatalım

yeniden

redfer

İlyas Kaplan

Ve şimşek ve yağmur ve hilal

bir fecir vakti ki
ömrümün tüm susuzluğuna eş
ıslanmıştım ruhuma kadar
ışıklı beyaz bir top gibiydi ay
gök kubbede gülümseyen bir yüzdü

yine oradaydı
ben dışarı çıkınca o da çıkıyor
benimle geliyor
incir ağacından bahçe kapısına doğru
benimle yürüyordu
dünyanın uydusu

dahası gökyüzünde
çok büyük daha yıldızlar ve gezegenler
anlamıştım ne kadar küçük olduğumu
üzülmüştüm
sıradan,
önemsiz hissetmişim kendimi

ne ehemmiyetim olabilirdi ki
kaybolmuşum kocaman evrende
ha varlığım
ha yokluğum

*

emin olduğum tek şey
her insan tek başına çok önemli
tarlaya tohum atan
meyve sebze satan
balık tutan her insan çok değerli
bir kediye besleyen
yeşili koruyan herkes çok saygın

sokakta başka biri daha var mıdır diye düşünmeden
evinden çıkan her bir kişi
kaç yüz bin kişi için
istiklalsiz istikbal olmayacağının kanıtı
vatan için
tek vücut olmak için

bir şehit
ülkedeki tüm iyi insanları nasıl kenetler
istiklal marşını söylerken
kaç milyon insana istiklal marşı söyler
şahit olur melekler
şahit olur gökyüzü
şahit olur yağın yağmurun kalbe inen her zerresi

*

kendimi yağmurun yağmur oluşundaki sebepte buluyorum
Allah'ım hiçbir gözyaşı tanesini karşılıksız bırakmıyor

teslim ediyor en güzel yerde sayısızca katreleri
kendi misafirlerine ikram ediyor affını, keremini...
kabul ediyorum
başım gözüm üzerine
seyrediyorum
Rahman'ın kullarını gök yaşlarıyla ıslatışını

o hiçlik denizine karışıyorum tüm zerrelerimle
affı ve keremi bol olan
iltica edenlerin dualarını işitiyor
canı gönülden amin ...amin diyorum

içinde eriyorum
bir değirmende öğütülen buğday tanesi gibi
hıçkırıklarla
dua'lara el açıp amin diyerek
göğün sinesinde açılmış rahmet kapısına
münacaat ederek
katrelerce gözyaşlarıyla

gözyaşı, bidayet
gözyaşı yazgı
insanın mayasına fevç olmuş
yaratılışın mütemmim cüzü
her damlasın da boğulma
bir rahmet ışığı
bu yüzden yağmur olup ağlar gök

bu yüzden leyla ve mecnun çöllerde
aşkı uğruna susuz
aşk uğruna zülal olup çağıldar
sineleri aşkıyla hararetle kavrulur
mahiyetinden bir nebzecik nasiplenmek ister

bir fecir vakti ki
öyle müthiş
öyle bir yağmurlu ki
gökyüzünün tüm serencamı kalbe iniyor
hıfzıma kazınıyor
ve şimşek
ve yağmur
ve hilal
ve o muhteşem hissiyat
ömrümün tüm susuzluğuna

redfer

İlyas Kaplan

Veya her şeyden biraz

ya hep, ya hiç
veya her şeyden biraz
veya sakın bir gece saatini düşün
bir de yarının sabahını

her şey olasılık dahilinde,
havadan sudan kaptığımız her şey...
tanrılık yanı başımızda bir aktör elbisesi gibi asılı
bir kere insan tanrılaşmaya alışmasın
hele bir kere ayağımızı topraktan kesmeyelim

tanrılara benzer ömür istemiyoruz
bize nasip olan ömrü yaşayalım yeter
insanca, dürüstçe, namuslu ve şereflice
hiçbir şeye aldanmadan,
kendimize yalan söylemeden,
kendi yalanlarımıza, gölgelerimize tapmadan
her şeyin kendi kıymetinde ayarlandığı...

birtakım engellerin arkasında
elimizle bir kabartmayı yokluyormuşuz gibi
harflerin ve seslerin bütün kudretini aşkar ediyoruz
hiçbir hususi ifade taşımayan
hiçbir gerçekle bağdaşmayan
içinde dolıştığımız, ağından bir türlü çıkamadığımız
karışık ve karanlık dehlizler içinde

bir gerçekle baş başayız
cılız bir ışığa tutulmuş kelebekler gibi
yorgunluğu karanlıkta ancak sezilen
eritilmiş yakut ve akikten bir iksir gibi boşaltılan
aynanın aydınlığında bir saat evvel bıraktığımız şeyleri
aynı vaziyette, aynı kayıtsız sağlamlıkla,
bir saat evvelki gibi yaşıyoruz

bizsiz de bir hayat mevcut
kendi kendine var olan
kuvvetimizin müdahil olmadığı
belki ebediyet boyunca olmayacağı
belki şu dakikada, belki yarın, belki birkaç gün sonra,
hulasa hiç bir gün
bizsiz bir dünya
bizden önce olduğu gibi

tenimize yapışmadan geçmişe ait zevk kırıntıları
nerede ve nasıl devam ettiği bilinmeyen
eski ananelerin son parçaları
eski şehir mirasının son döküntüleri
devirden devire değişen eski zaman evleri
motiflerini ve renklerini hatırlayacağımız eski halı ve kilimler
rutubetli ve yarı karanlık

yahut da...
biz çok biçareyiz...
insanlardan kaçıyoruz
onlar meselesiz yaşıyorlar sanki
etrafımız da vehimden çılgın ve muazzam bir duvar
sanki bir örümcek durmadan çalışıyor
çelik ağlarını örüyor
içimize saplanıyor
tanımadığımız hiç tatmadığımız duygular
bir takım çıldırtıcı şeyler
zıvanadan çıkartıyorlar bizi

öyle bir noktayız ki, orada yalnızlık var
insan uzaklaştı mı unutuyor işte
azapları, aldatılmayı, hayalleri, ümitleri,
insan zulüm gördükçe, acı çektikçe kendini buluyor
ya hep, ya hiç
veya her şeyden biraz
tekamülleşiyoruz

redfer

İlyas Kaplan

Vicdanlar kaniyor

zalimlerin soyu kurusun
elleri kurusun.

tüm insanlığın gözü önünde kurşuna dizildi
babasının cesaretine sığınan bir çocuğun düşleri
vicdanlar kaniyor

sokaklarda en korkunç işkenceler
zulüm tarihin en karanlık günlerinden
ağıtlar ayyuka çıktığında
güneşten bir mum ışığı düşmez mi umutlara

ümitler öldürülüyor

tankların namlusundan canlar dökülür vahşete
tarihin en karanlık günlerinde
feryatlar arş u alaya çıkarda
çaresizliğe kurban edilir çocuklar

amerikan paletleri geçer üzerinden
şeytanın askerleri zevk narası atarken
mazlumlar gömülür beşerin küf tutmuş beynine
her zerresine lanetler
her neferine beddua

sevgiler bombalanıyor

toplama kamplarında canlar yanarken
milyonlarcası sefaletin hücrelerinde ışıksız
nice mazlumlar ırklar savaşında
insan mezbahasına dönüştüğünde şehirler

sokaklarda zalimler

redfer

İlyas Kaplan

Vuslatın her demi

görünür rahmetin bin bir tecellisi
kutsiler ordusu ışıllı ışıllı ufkumuzda tülленir
gönüllerimiz ötelere kanat açar pürneşe içinde
sidre-i müntehasının son sınırında bir nevi sonsuzlaşır
öyle bir ledünni zaman tüneline gireriz ki
adeta cennet katlarında seyahat ediyormuşuz gibi

camilerden süzülüp gelir büyülü bir semavilik
ezanların kalplere işleyen o doyumsuz sesi
yükselip dört bir yana yankılanır minarelerden

sarar bin bir çeşit sihirli esintiler benliğimizi
gecenin ulvileşen o büyülü tatları
doyumsuz hazların her türlüşü
kalp atışlarımızda sevinç naraları duyarız
her salisesi sonsuzluğa namzet

ışığı sönmeyen bir meşale yanarken yüreğimizde
serinletir ruhumuzu kutsi bir iştiyakın şulesi
enfes desenlere bürünür firuze mavilikler

inzal ederek bir cemre zamanını yeniden
kentlerin puslu sokaklarına serpilir salat-u selamlar
ahmed-i mustafa aşkının ateşi sıçrar üzerimize
gül kokusundan daha hoş
ona sevgiler can-u gönülden bu mübarek gecede

hatsız uhrevi hazinelerle dolu tespihler
adeta altın ödül zikir payesi
rıza-i ilahi merkezli şükürlerin ibresi

sabahları saadeti ebediye müjdeli
kalplerimizde sükut-u derin bir sessizlik mevsimi
cehennem kapılarına şeytanlar zincirlenir
secdelerimiz affı- ilahiye muştulu
beraat fermanları yazılı cenneti anımsatan

alınlara dokunur meleklerin nurlu busesi
törenle giydirilir firdevs taçları
bin günden daha hayırlı o geceden sonra

gök kubbenin hükümdarından yadigar
düşlerimize sığdırılır efsunlu çağlayanlar
feyiz güzergahından çağıldar adeta gürül gürül
arşın öbür yüzünden ihsanlarla dökülür
yedi, yetmiş ,yedyüz ve hatta daha da fazlası

yağmur olup çöllere hicran bulutları yağarken
arzulanır vuslatın ömre bedel her demi
melekler bölük bölük süzülür ta fecre değin

mağfiret güzergahında bir arzu bir bekleyiş ki

aç susuz çöllerinde nice uzun zamanlar geçer
ihramlar,kurbanlar, tavaflar ,dualar
sonu cennete uzanan bu yolda gizemli bir yolculuğun
kara sevdaların masum görünümlü seraplarını görürüz

bir sevap darphanesi
sonsuz bir bahtiyarlık
beşer aklının kavramakta zorlanacağı
idrak sınırlarını aşkın bir paye bu

ey Yüce Mevlam
huzuruna götüreceğ buraklara mazhar kıl bizi
şuurlu bir imanı doldur yüreğimize
kıblesi Sen olduğun her kalbin vuruşuna
zerre zerre eritip dirhem dirhem dök bizi
sevinçlerle köpüren bayram sabahlarına

ne geceleri mütemadi ne de gündüzleri
özlerimiz bugünden geleceklere

redfer

İlyas Kaplan

Ya eyyühe'l kerim

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla
başlarız her işe

o vakit manevi bir alemde zevkimiz arttıkça artar
zatının tecellisi içinde neşe ile çırpınırız
bazen gözyaşlarını döküp yüreklerimizi ezen günah yükünü yıkarız
bazen vuslat rüzgarlarımız eser
mutluluk ile kendimizden geçeriz

o zaman yerlere göklere sığmayan Allah'ı
kalbimizde yaratılıştan saklı olan izlerinde görürüz
O'nun hoşnutluğu ile şad olur
O'nun sevgisiyle dolup taşarız
bütün lezzetler O'nda gizli
bütün ümitler O'nda toplanmış

manevi nükteler mevcut
mushaf-ı şerifin de
her ilmin ilk konusu
her hikmetin girizgahı O'nda
her işin başı
her şeyin zihinde doğmasını sağlayan alamet O'nda

en yüce ve en büyük zattır Allah
eksik sıfatlardan münezzehtir
kainattaki düzeni kurandır Allah
bir hayal, bir serap değildir O
bütün bilgiler bir araya gelse anlatamaz O'nu
anlamsız bir toz ,
manasız bir dumandan ibaret kalır her söz

her şey huzuruna yükseltmek için çalışır durur
madde ,kuvvet ,hareket her ne varsa
uzaklık, yer ve zamandan ötedir Allah
nicelik kavramında toplanan bir matematik değildir O
cisim ve ruhla birleşen bir mefhum kat'a değil
dış dünya ve zihinde bir mantık mı hayır...hayır
mana içinde toplanan bir hikmet mi asla değil

hakikatin anlayışlarımızın aslıdır Allah
zihnimize ki gerçeğe uyumlu
varlığı zaruri olan Hakk'tır Allah
manevi duygulara sirayet eden
ruhumuzun derinlikleriyle sınırsız bir ilişkidir O
kudret ve kuvvetinin bir parıltısıdır tüm alem

her arzu O'nun tecellisi
doğru yolunda vasıtalara ihtiyacımız var
özlü sözlerle bizi uyarır
öyle bir tükenme yok O'nda
öyle yokluğa karışmakta yok
varlıkları kuşatan sonsuz güzelliği karşısında

şuhut zevkinden mahrumuz
bütün düşüncelerimizle O'nu sezmek
sadece parlak bir ziyadan ibaret

sıfat-ı kemaliyyeye sahip bir tek Allah'tır
kelimeden manaya zatiyla tecelli eden O'dur
manadan hakikate sıfatlarıyla tecelli edendir Allah
O'nun eserlerinin görüntüsü kainatın ta kendisi

her şey Cenab-ı Hakk'ın
vahiy yoluyla bize bildirmiş olduklarından ibaret
duyduğumuz her ses
gördüğümüz her şekil
en mükemmel en katmerli rahmetinin sonucu

O'nun zat-ı vacibü'l-vücut
Hakkıyla mabud hakiki ilahtır O
Halik-ı alem
Halik-ı Küll'dür O

"Gökleri ve yeri kim yarattı diye sorsan
elbette Allah derler"

vallahi akılların hayret ettiği
billahi kalplere iç huzuru verendir O
ismüllah aşkına sıkıntıdan kurtarandır O
Allah olduğu için kendisine ibadet edilendir
O bizzat mabuddur
her şey ibadet ve kulluk borçludur O'na

bir ezeliyet perdesi içinde Allah adının sahibidir O
ya eyyühe'l-kerim
Kalellah
Allahu ekber

"Ey huzura eren nefis
Razı olmuş ve kendisinden razı olunmuş olarak Rabbine dön.
Benim sevgili kullarım arasına sen de gir ve cennetime gir"

davetine icabet her kulun özlemi
O'nun Cennet ziyafetinde sonsuza dek kalacağız
O'nun cemalini seyretmeye dalacağız

"o gün bazı yüzler ışıllı ışıllı parlar, Rabbine bakar "

redfer

İlyas Kaplan

Ya ömer

gecenin ahir vaktinde öyle bir nur parıldadı ki
mekke sokakları paha biçilmez cevhere dönüştü
son peygamberin ayak izleriyle kutsandı koca şehir
nefes nefese vahşiliğe ayarlı zaman
müşrik denilen çölde

nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin olsun ki
kureyşin yurdunda birde sendin beklenen
ya ömer!

ecelsiz zorbalıklar tarihin gözeneklerinde pas tutmuş
hep zelil görüntüler saçılmıştı azgın emellerin aynalarına
gitmez miydi bir milim ileri cennete uzanan merdivenler
taha'nın ilahi nuru nakış nakış işlenirken yüreğine
kureyş'in Adiy ırkından bir yiğit şahadete susamıştı
ondan daha hayırlı kimin üzerine doğdu ki güneş
süreyyanın kandilleri hangi ruhu öylesine aydınlattı

incire ve zeytine yemin eden Allah'ın adıyla
nasıl yaşadın anlat? vahye muhatap olmanın ulviyetini
ya ömer!

Resul'ünün beldesinde ölmeyi arzulayan kim
kimdi o cennet ehlinin kendisiyle övündüğü kimse
yanardağlar kadar yangınlar çoğalırken sinesinde
kimdi zamanın çarmihına gerilen
ad ve Semudun inkarcı şehirlerini yerle bir etmiş
rahmani baharları seher yürüyüşüyle geçen
silinip giden izlerin ardından ağlayan kim
kimdi rahmet dalgalarını yüklenip üstümüze salan

güneş ışığının parladığı kuşluk vaktine yemin eden Allah'ın adıyla
ıstırap içinde kanını dökerek olgunlaşan zümrüt kimdi söyle
ya ömer!

nurlu bir muştı geldi ta uzaklardan
hasretliği duyulan bir uçtan bir uca hicran gibi bir şey
kutsal mabetlerin toprağı kadar bereketli
karanfil kokuları kadar hazlı
saba rüzgarlarının esintisine benzer
ta ki Kur'an'ın en şah vuruşuyla darmadağın
her dokunuşla paramparça
lat ve uzanın heykelleri

gündüzü karanlığa boğan geceye yemin eden Allah'ın adıyla
bilsem ben de öyle yemin edeceğim Allah aşkına
aynı yolda yolculuk ne mukaddes bir görev
ya ömer!

redfer

İlyas Kaplan

Yaa,böyle işte

bir mahur beste senden yadigar bana
yer yer gözyaşlarıyla ıslanmış hatıralarla dolu

kaç beyhude rüzgarla savrulur düşler
kaç nafile güneşle kurur gözyaşları
kim bilir hangi zamandan gelendir yaşananlar
belki de eski onun için bu kadar muteber
üç batın evvelinden
belki de kollektif bir kaderin getirdikleri

ekmek istersen ekmek ,su istersen su
derinden bir nefesi rahatça çekebilirsin
bunun için özgürlük bedava belki de
istersen ayağına pabuç da satın alabilirsin

herkes gibi sayarsan parayı, çekebilirsin kafayı
içip mutlu olmak pek o kadar pahalı bir şey değil
o zaman o güzel hayaller,
o görüntüler yalnız senin için
senin gördüklerin yalnız sana ait
ötesi berisi yok

herkesin kafasında aynı şey
cebine mangırlar dolunca istediğin gibi yaşayabilirsin
o zaman hak senindir hukukta
aklına ihanet etmekte

gebermek daha iyi belki de senin için
yaa, böyle işte!
aklın çözülmüşse yanarsın
bazen buz gibi havalarda
bazen sivrisineklere yem olarak
işini bitirirler

bu işin sonu yok
bitkinlikten yere yığılmaların
yatıp taş gibi uyumaların
bir mezarın bile olmayacak belki de
korkunç facialardan sonra
kafanın içinden daha nelerin geçtiğini yalnız Allah bilecek

karanlığın korku veren hışırtısıyla yutulacaksın
zihnin yatağından homurtularla akacak endişeler
cennet ve cehennem kaygılarının
metal bir sessizlik içinde

artık ne çeşit olursa olsun,
ister senin ziyaretine gelinsin
ister ziyarete giden sen ol
ister güneş gibi her yana ışık sal
asla aldırış bile etmez insanlar

bilsinler-bilmesinler, herkes kendi ışığında
kendi aksinde
önceden , sonradan veya başka bir yerde
herkes kendine ait

redfer

İlyas Kaplan

Yaban gıncası

öyküsü hüznü
siyah saçlı dağ kıızı eminenin
hep bahar yağmurları beklemele geçerdı ömrü
bir yığın düşüncenin kördüğüm olduğu yerde
yüreği kanardı ince ince
ıslak gözlerinde hep bir düş
dağ ucundan yeni çıkan her güneşle
nice hayaller kurardı

uçsuz bucaksız bozkırda eğersiz at sürmeyi bekleyen yazgısı
hep emineyi çağırırdı
avutmaya çalışırdı kendini gözünden akan yaşlarla
uzaklara, ağaçların tepelerine bakıp dururdu
sanki oralarda bir yerde birileri vardı
hasretle yolunu gözlediği
ana özlemi kor ateş gibi yakardı yüreğini
yanardı nar-ı cehennem gibi

yalnızdı
sertti, huysuzdu
kafasının dikine gider
kimseyi dinlemezdi
boyun eğmezdi
asiydi, hırçındı, dik kafalıydı
kurban edilmişlerin önsezisi sayardı ruhundaki fırtınayı
gece uykularını satır satır bölerdi kimsesizliği

havaıar ısınınca
toprağı kazarak tütsülerdi
ardından bir toz bulutu kaldırarak tarıadan dönerdi
arkın üstünden atlayıp koşa koşa avluya dalar
sarılıp öperdi yaramaz kedisini
kucaklardı biricik dostu yaşlı çomarını

çok, güzeldi
uzun boylu, incecik yabani bir gıncaydı
ipek saçlarını örerdi sımsıkı
boynunun iki yanından sarkıtırdı
beyaz yazmasını bağlardı başına
esmer tenine o beyaz yazma nasıl da yakışırdı
gülümsediğinde inci gibi dişleri
parıldardı ışıl ışıl

bahardı kiraz mevsimi
ondan gözleri hep kırmızı kanardı
kırkikindi yağmurları yağardı üzerine
sırları uçuşurdu mavi mavi
her nefesiyle karışırdı kırılğan göğe

koşardı içinde derbeder bir asilik
severdi türkü söylemeyi

mırıldanırdı o ağıt kokan acıklı türkülerden
hüzün dolu sesiyle sevdaya tutuşurdu
köyün yiğitleri
onu duyunca bylenirdi herkes

gönlü suskundu
onunda bir sevdiği vardı elbet
kendisinden başka kimse bilmezdi sevdasını
efkarın en koyusunu yaşardı
dile getirmezdi aşkını
yüreğinde esen rüzgarla
kül gibi savurup atardı en kuytusuna

başını geriye atar, alımlı alımlı yürürdü
tedirgindi gülümseyişi
gün boyunca kasvetli bir bulut gibi sıkıntılıydı içi
ağzını açıp tek kelime söylemezdi
gülmezdi de
alıp başını giderdi uzaklara
dönüp ardına bakmadan

uzun uzun güneşin batışını seyrederdi
her şeyi unutup
orada, ırmağın öte yakasında
bozkırının sonunda,
bir tandır gibi alev alevdi yaz güneşi
dağınık bulutları kızartarak
alacakaranlığın gölgelerine bürünmüş mor bozkıra
son ışıklarını saçarak ağır ağır batardı

uzatırdı ellerini ona dokunmak istercesine
bir mucize yaşanırdı hep
hayranlıkla batışını seyrettiği güneş
yüzüne dokunurdu
aralık dudaklarında bir gülümseme
anasını görürdü solan güneşin ucunda

içini çekip sonra
acıklı bir bozkır türküsü tuttururdu
susardı koca alem
yüreğinden geçenler, ses olur yankılanırdı
batıp giderdi güneşle beraber
hiç kimse bilmezdi yanık türkülerde neler söylediğini

biteviye matem taşırdı fırtınaları
bir çığlıkla uyanırdı gecenin koynunda
anne kabuslu rüyalardan
kalbine inerdi her sızı
ciğerinin yaralı köşesinde
ağzı bulut kokan yağmur damlacıkları
karanlığın ıssızlığında çiselerdi
tek tek

her sabah güneşin doğuşu hep rahatlatırdı onu
mutlu kılardı
başından beyaz yazmasını çıkarıp
buğdayları başaklanmış bozkırda
iki yana açardı kollarını
eteğini savururdu rüzgar
içindeki bütün sıkıntılar uçup giderdi
her esintiyle
deh deyiver gitsin derdi hep
dağ kızı,
yaban goncası emine

redfer

İlyas Kaplan

Yabani bir menekşenin kaderi gibi

gökyüzünde birer yıldız kadar büyülüydü her şey
her gecesinde bir dünya gizliydi
aynı patikalarda yürümüştük köy çocuklarıyla
kuş civıltıları eşliğinde
saçımızın ibrişim telleriyle tutunmuştuk oysa hayata
yol yordam bilmeden

hayatımızın çeşitli dönemlerinde
elma ağacının meyvesinden tatmıştık kırmızıyı
tahayyül sınırlarını aşmıştık bazen
kutsal nefesten üflenmişti oysa bize
ölüm gibi
dönüşü olmayan

kimsenin hayatı gül bahçesi değil aslında
hayat öyle tasavvur edildiği gibide geçmiyor
fırtınaya tutulan yolcuyuz çoğu kez
bir gece yolculuğunda
denize bırakılan şişe gibi
meçhule yollanmış mektup gibi

her tarafı taş geçtiğimiz yerlerin
gökdelen duvarları bir karış toprağa muhtaç
yazın güneş yakıyor
kışın acı lodolar
yorgun insanların şehrindeyiz

koşturmalardan sıyrılıp açlığımızı doyuruyoruz
susuzluğumuzu fısıldıyoruz telaşlı kalbimize
Allah'tan başkasına muhtaç olmadığımızı söyleyerek
kalabalıklardan uzağa çekip gidiyoruz
gönlümüzün kokusunu boşaltıyoruz secdelere
ten kafesimiz boşalıyor

suskunluk kuyusunda kimseyi görmüyor gözümüz
sessizlik kertesinde sevdiklerimize yabancılaşıyoruz
içimizin sokakları boşalıyor birden
elinden oyuncağı alınan çocuğun çırpınışına benzer
rüzgarla tarumar ediliyor her ciheti bahçemizin

bağrımıza inatçı bir zıpkın gibi saplanıyor
kanatları oklarla delik deşik düşüncelerimiz
hayal kırıklıklarımız çok derin
her biri bir manifesto
aynı keskin hükümlerle
koltuklarımızda tütün tütürüp
acıklı hikayeler tertipliyoruz

heyecanlardan tecrit edilerek
kansız zaferler bekliyoruz
şahsiyeti henüz billurlaşmayan mektepliler misali
zevk meclislerinde gazel aranıyor

çiçeklerimizin renkleri başka
yıldızlarımızın ışığı başka
bir şark sarayında şarkılar söylüyoruz
kaç kez

her bakışımız dış dünyaya atılan bir kement
bütün boyutlarıyla yalnızlıktan şikayet aslında
bütün işveleriyle mevsimler önümüzde
renkler bütün cilveleriyle hizmetimizde
yıldızlar bizim için doğuyor
çiçekler bizim için mutileşmeye mahkum
ebedi bir vuslat içindeyiz sanki

yalnızlığın bütün tonlarını yaşıyoruz
gündelik düşünceden, kişisel maceralardan uzak
duygularımız çok yoğun
farklı arayışlarla meşgulüz
anılarımız mevcut
metaforlar, imgeler, duygusal itiraflarla dolu
kitaplar yazıyoruz
çeşit çeşit
tekrar tekrar
yeniden bir şeylere benzeterek

koca kalabalığın içinde yok olmadan ürküyoruz
kendimizce mistik teselliler arıyoruz
insanları birbirinden ayıran duvarlar vaki
her an yıkılacak duvarlarımız var
her an sonsuz bir özgürlük umudumuz

yitirdiğimiz masumiyetimize yeniden yaslanıp
avuçlarımızda nazikçe ağırladığımız dualarımız var
her namazda göğe uçurduğumuz
yaralı güvercinlerimiz var
hayatımız ne kadar narin
sessizce solan yabancı bir menekşenin kaderi gibi
ne kadar kısa
ne kadar aldatıcı

redfer

İlyas Kaplan

Yağmalanmış kentler

sevgiler vurulur önce en ince yerinden
kırık kapılardan geceler sızar odalara
sarı yapraklar dökülür sonbaharlarda en evvel
en hüzünlü rengiyle çırpınır zaman
yüreklerden çıkan her ses bir sancı suretinde
puslu sokaklara serpilir kopan fırtınalar
her solukta biraz daha

sürgün bakışların mühürlendiği caddelerde
kentın sokaklarında en masum hayaller
yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez dirilirler
yağmalanmış kentlerin ağlayan kadınları
kaçlarca kez bağırlarına saplanır hançerler
en zifiri kuytulara bırakılır yüreklerini

ebede gebe zamanlar bitince
kadınlar ateş yalımı
bebeleri sayısınca kucaklarında
geceler kör kuyularda büyür artık
kadın ki vuruşmaya yeminlidir
ciğerleri kanayan kentlerde

sonra sessizce ağlamaya devam
matem kalıplarından yeni bir zaman formatlanır
sancı çeker yaşadığı müddetçe
ayrılık anları karanlığın son vakti
eğer yas tutmak gerekirse tutulur en karası
göge çıkan her ağıt kadın sesinden ibaret

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur bir aşkmiş meğer

avuçlarında menekşe mavisi çiçekler açar
aşk kókar zamanın tüm parçacıkları
ay ışığı umutlar indirir öteki göklerden
aydınlık...bir elif miktarı
aşk miktarınca iki yürek
eriyen hayat içinde
bir tek sen kalırsın

birde senden kalan onca ihtiras
onca sancılar ruhumun karanlık dehlizlerinde

yağmurlar düşer hayali bir göğün bulutlarından
gün doğmadan önce
yıldızlar batmadan önce
kurak yangınlar taşıyan göğsüme
birde senden sebep duyguların onca isyankarlığı
kaybolur şah damarımda
en uzağın ,uzağında 39 derece yokluğun

aklımdasın bir kar taneciği kadar soğuk
kaç şubat acısı,kaç zemheri düşü
kaç kez adın sayıklanır
kaç kez hasret ateşi yükselir elif diye
incelmiş sinenin çeperini çatlamak üzere

son kalp atışı öncesi
damarlarıma vura vura sen geçersin
bir kan damlası kadar sıcak

zırdeli gönül utancından suskun,
pusandan geçer son bir elveda, ellerinden tutarak
şehrin sokakları akıl almaz kırgınlıklar içinde
yağmur bir aşkmiş meğer
bin külçe özlem ...
bir varmış , bir yokmuş evvel zaman içinde
senden sırlar var içimde

önemli mi batan güneşin kızılca kıyameti
nice manzaralara sahne zihnimde ki absürt kehkeşan
sardunyalarda arasında görüp görünmeyen her ne varsa
taş değirmen misali ...

şarkılar söylenir zaman geçer
şarkılar söylenir gözlerim de yağmur
ilk yenik düştüğüm savaştan kalma
sana benzeyen damlalar

menekşeler üşür adını öğrenirken benden
müptelan artık kaç kez ,kaç vakit
zehir zemberek saatler
hep aynı nakarat ,hep aynı sözler
çözülmeyen denklemlerden daha karmaşık

bütün rotası sana içimde ki yolculuğun
var değil,yok değilsin
uzak değil , yakın değilsin
bu akşam...

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur dokundu karanlık pencerelere

geçerdi gözlerimin önünden sigaramın dumanı
şafak vakti tan yerinden hep aynı kızılık
rüzgar silerdi camdaki parmak izlerimi
sabahı beklerken uyurdum
çiçekler açardı rengarenk pencerelerde

haylaz bir çocuk gibi zıplar oynardım
içinden geçen düşlere asılırdı yüreğim
geceler soğuk pencerelerde bir dirhem umut
bir pencere kaldı aklımda.....bir de kırılmış camları

bir lahza zaman,bir varmış bir yokmuş gibi
dünya ve cennet çoktan yaşanmış gibi
tekrar yeniden yaşıyormuş gibi
her isim her resim ve de sonsuzluk sırrı pencerelerde

vurgun yemiş bir çığlık kopardı denizlerde
vururdu evimin her penceresine binlerce yakamoz
mavi boyalı dalgalar beyaz renkler büyütürdü
dede korkut masalından ninnilerle

korsan yağmurlar en fena silahlarla kurşunlardı geceyi
şehrin tüm ışıkları düşerdi yıldızlardan
sürgün saatlerde gölgeler sırtımdan hançerlerdi sinsice
ayaza tutulmuş buzlu pencerelerde

toprağa sığmaz olurdu geceler boyu yağın nisan yağmurları
bir şimşek parıltısı suretlenirdi pencerelerde
yağmur damlaları kadar çok,saf saf ışıklar
bambaşka aydınlanırdı ciyetlerin yüzü
bambaşka bir alem, bambaşka gökyüzü

damların tepelerinden dökülürdü küçük çağlayanlar
birden hızla çarpmaya başlardı yüreğim
fişkiran suları titretirdi rüzgar
yüzlerce kez duvarlara izler düşerdi benden

yağmur damları her yerden
paslı korkulukların üstünde yılların yorgunluğu
bir festival ki bir ömür seyretmeye değerdi
bitmez serüvenleri pencereden

uçsuz bucaksız uçurumlara uzanırdı hayalet şekiller
gizemli ışıklar keşfederdi en kuytu yerleri
koca gök uçup giderdi solgun bir rüya gibi
kutsal nefesin onurlu yolculuğuna sürgün edilmiş pencerelerden
hayal zamanlarından gölge üstüne gölgelerden

her gece sancırdı yıldızlar her gece bir daha...
alevler parıldardı, kızıl alevler yıldızlardan
ufuklara tutunmuş kaç bin yıldız vadilere salınırdı
koyu mavilerin içine pencerelerden

sırrını fısıldar gibi serpilirdi yollara
göklere çatlatan şimşeklerin parıltısı
nöbet tutar gibi loş sokaklarda kuyu diplerinde
uzun bir zaman pencerenin önünde

bütün renkleri siyah bir pencere açılırdı sokağa
ebabillerim çılgın çılgına kanat çırparak uçup giderdi
bin parçaya bölünürdü düşlerim
göklere ilişirdi alnımın parıltısı pencereden

ürküntü verici bir zevk, vaki olmayan bir coşku
tıpkı kaysın leylaya bağlanışı gibiydi
heyecan yorgunu ruh
çatlayacakmış gibi göğüs
gökyüzü mü beni kendisine yükseltmişti
yoksa yeryüzü mü beni içine çekmişti

küçük pencereme dokunarak kıvrılıp bükülmüştü ay
büyülü yaratıklardan bir kaç yaklaşıp
uyansın diye tekrar tekrar tıkırdardı camları
in çin top oynardı bahçede
sağır bir gürültüyle geçirdi gece
bir kaç katar tuhaf umutlar yüklenerek

loşlaşmış havaya yayılırdı karın erime gıcirtısı
kırk yıl gözyaşı döken adem gibi ağırdı
hıçkırıklar gelirdi bezm-i alemde
boyası dökülmüş evlerden sızardı felaketler
ruhumun üzerinde kanat çırttığı saatlerde
yağmur dokunurdu karanlık pencerelere

doğunun ışıkları parlardı ufkun üzerinde dizi dizi
dağların üzerinde cehennemın gölgesi
ateş perçemli küheylanın yelesi okşardı pencereleri
cennet çiçekleri açardı altın sarısı bulutlarda

kabuslar içinde kaybolurdu gök ben güneşler çizerdim
karanlık kaplardı her yeri ben yıldızlar çizerdim
fırtınaları kopardı göğüs kafesimin
sonsuzluk alemine açılırdı pencereler

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur dokunurdu karanlık pencerelere

geçerdi gözlerimin önünden sigaramın dumanı
şafak vakti tan yerinden hep aynı kızılık
rüzgar silerdi camdaki parmak izlerimi
sabahı beklerken uyurdum
çiçekler açardı rengarenk pencerelerde

haylaz bir çocuk gibi zıplar oynardım
içinden geçen düşlere asılırdı yüreğim
geceler soğuk pencerelerde bir dirhem umut
bir pencere kaldı aklımda.....bir de kırılmış camları

bir lahza zaman ,bir varmış bir yokmuş gibi
dünya ve cennet çoktan yaşanmış gibi
tekrar yeniden yaşıyormuş gibi
her isim her resim ve de sonsuzluk sırrı pencerelerde

vurgun yemiş bir çığlık kopardı denizlerde
vururdu evimin her penceresine binlerce yakamoz
mavi boyalı dalgalar beyaz renkler büyütürdü
dede korkut masalından ninnilerle

korsan yağmurlar en fena silahlarla kurşunlardı geceyi
şehrin tüm ışıkları düşerdi yıldızlardan
sürgün saatlerde gölgeler sırtımdan hançerlerdi sinsice
ayaza tutulmuş buzlu pencerelerde

toprağa sığmaz olurdu geceler boyu yağan nisan yağmurları
bir şimşek parıltısı suretlenirdi pencerelerde
yağmur damlaları kadar çok ,saf saf ışıklar
bambaşka aydınlanırdı ciyetlerin yüzü
bambaşka bir alem, bambaşka gökyüzü

damların tepelerinden dökülürdü küçük çağlayanlar
birden hızla çarpmaya başlardı yüreğim
fişkiran suları titretirdi rüzgar
yüzlerce kez duvarlara izler düşerdi benden

yağmur damlardı her yerden
paslı korkulukların üstünde yılların yorgunluğu
bir festival ki bir ömür seyretmeye değerdi
bitmez serüvenleri pencereimde

uçsuz bucaksız uçurumlara uzanırdı hayalet şekiller
gizemli ışıklar keşfederdi en kuytu yerleri
koca gök uçup giderdi solgun bir rüya gibi
kutsal nefesin onurlu yolculuğuna sürgün edilmiş pencerelerden
hayal zamanlarından gölge üstüne gölgelerden

her gece sancırdı yıldızlar her gece bir daha...
alevler parıldardı ,kızıl alevler yıldızlardan
ufuklara tutunmuş kaç bin yıldız vadilere salınırdı
koyu mavilerin içine pencerelerden

sırrını fısıldar gibi serpilirdi yollara
gökleri çatlatan şimşeklerin parıltısı
nöbet tutar gibi loş sokaklarda kuyu diplerinde
uzun bir zaman pencereimin önünde

bütün renkleri siyah bir pencere açılırdı sokağa
ebabillerim çılgık çılgığa kanat çırparak uçup giderdi
bin parçaya bölünürdü düşlerim
göklere ilişirdi alnımın parıltısı pencereyden

ürküntü verici bir zevk ,vaki olmayan bir coşku
tıpkı kaysın leylaya bağlanışı gibiydi
heyecan yorgunu ruh
çatlayacakmış gibi göğüs
gökyüzü mü beni kendisine yükseltmişti
yoksa yeryüzü mü beni içine çekmişti

küçük pencereye dokunarak kıvrılıp bükülmüştü ay
büyülü yaratıklardan bir kaçı yaklaşıp
uyansın diye tekrar tekrar tıkırdardı camları
in cin top oynardı bahçede
sağır bir gürültüyle geçirdi gece
bir kaç katar tuhaf umutlar yüklenerek

loşlaşmış havaya yayılırdı karın erime gıcirtısı
kırk yıl gözyaşı döken adem gibi ağlardı
hıçkırıklar gelirdi bezm-i alemde
boyası dökülmüş evlerden sızardı felaketler
ruhumun üzerinde kanat çırdığı saatlerde
yağmur dokunurdu karanlık pencerelere

doğunun ışıkları parlardı ufkun üzerinde dizi dizi
dağların üzerinde cehennemın gölgesi
ateş perçemli küheylanın yelesi okşardı pencereleri
cennet çiçekleri açardı altın sarısı bulutlarda

kabuslar içinde kaybolurdu gök ben güneşler çizerdim
karanlık kaplardı her yeri ben yıldızlar çizerdim
fırtınaları kopardı göğüs kafesimin
sonsuzluk alemine açılırdı pencereler

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur mevsimi

minicik bir sinede yandıkça ağlayan tutkular
kaynayan bir yanardağ fokurtusunu andırırlar
saklıdırlar kalbin en derin dehlizlerinde
pişmanlıkla başlar nedamet vakitleri
harap kentlerden beyhude akarlar hayallere

hep bir arzu hep bir ihtiras dalgalanır durur
zindan karası sokakları hep hüzün yüklü
ümitleri kopup dağılır bir kızın
rahmet bulutları su taşır yüreğine
her yağmur damlası bir can
her sevgi tecellisi bir tılsım
mineli düşlere ilintili öyle bir saadet ki
tıpkı tuba kokulu aşklara benzer

her gece bir ruh ruhanilere karışır
alıp başını gider hiç kimseye sormadan
kar üstünden silip ayak izlerini
dolunay karanlığı aydınlatır deniz feneri aydınlığınca
dalgaların öfkesini salar kara dumanlı vapurların üstüne

levhi mahfuzda ezelden yazılmış
met ve cezrin verdiği her himaye belgesi
her sabah üstü nakışlı cennet rengine dönüşür
hurma çekirdeğinin sırtında ki bir noktacık misali
bir hayat yaşar bir annenin en mahrem anlarına
şafaklarından doğar en helal alın teri

kader hakimiyetindeki topraklar dörtnala akınlara karşı
imparatorluğu ihanet ordusuyla hezimete uğramış
yakuttan saraylar kör şeytana teslim
masum görünümlü zorbalıklar bu arenada mubah
vahşi aslanlara parçalatılır bizzat
tenlerden sızan kan kokusu baş döndürür
sanki kırmızı şarap akar cehennem vadisine

madem Allahtan başka hiçbir mahluka şükür yok
izzet gerdanına asılmış alev görünümlü bir soluk
o zaman Sultan Süleyman'ın tahtı önemsiz
o zaman azb-u cenebe geri dönmek var
nedamet pınarlarında arınarak yeniden
yeniden dirilip toz duman cennete koşarak

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur yağıyor üşüyorum

çözsem muammasını sonsuzluk rüyasının
dolansa boynuma ışıktan kollar
sihirli elbiselerle girsen göğün mavi kapılarından
açsa esrarını gök perde perde
kaybolan yüzünü görsem göklerde

bir kiraz mevsimi
ah... bir gelebilse
ağaçlardan, çiçeklerden konuşsak biraz

sensiz yaşamının bedelini ödüyorum
çıkılmaz sokaklarında yoğun bakımda yüreğim
yanıyor bir avuç gök, içinde yanıyorum
baştan aşağıya sen tutkusu karışmış ruhuma
sıtmalı arzular vuruyor kalbin tellerine
sensiz gökkuşağında renkler de yok
sensiz kaldı fesleğen çiçekleri...

hiç aklımda yokken ansızın bassan zilime
açsam tüm kapıları
ah... bir gelebilse

bu şehirde yaşadığını biliyor olmam benim için kafi...
eyvah ki
sürgün sancılarda eflatun düşünceler çoğalıyor
seher yürüyüşleriyle geçiyor beyaz saatler
seni benden çıkarsam geriye ne kalır ki
bir kaç damla hüznün...
bir kaç kırık kaldırım taşı ...

eski resimlerle yad ederdik hatıraları
anahtar paspasın altında
ah ...bir gelebilse

zuhur etmiş yağmur kuşları
serin bir yağmurla nefesleniyor gök
yalnızlığını hücre hücre tadıyor akşam
sureti sana dönüşüyor var olan her şeyin
var iken de yok iken de sen
yağmur yağıyor üşüyorum
zembereği kurulmuş gün bitiyor bak

bin siyah susku çöküyor şimdi
penceredeki çiçeğin saksısına sakladım anahtarı
ah... bir gelebilse

redfer

İlyas Kaplan

Yağmur yağmur gözyaşı ile ıslanır insan

hem aşk olur
hem hüznü
aşkı olanın hüznü olur
hüznü olanın aşkı
sevdaya duranların sırrıdır gözyaşı

ateşte kaynayan
alev gibi yanan
özü sudur amma avuçta bir yalım
gönülde bir yangın
bir ateş ki
ah ile çıkar dumanı
külleri gözyaşına karışır

gül mevsiminde güle karşı akarsa aşk olur adı
sevgiyi damıtır en derin yerinden
tenha gecelerde akarsa tövbedir tadı
gönülleri arıtır en kara kirinden
kutlu bir demdir gözyaşı

göçebelerin kanatlarında yedi iklime ulaşan
muştudur bazen
namluya sürülmüş kurşunların
en kızıl yerinden vurduğu sızılarının
adıdır bazen
aşkın sayfalarında yazılı
bapları, fasılları
yekpare cümleleri
gözyaşıdır bazen

hayat bir mum alegorisidir hani
mumun başındaki yanış gözyaşıdır hani
gözyaşı alevle barışır ya hani
alev can ipliğini yakınca
acıtır, bedenini eritir ya hani
su ile alevin birbiriyle yarıştığı bir seldir gözyaşı

bir gizli lütuftur
kara gecede kara taş üzerinde yürüyen karıncanın
ayak sesinden daha gizlidir ya hani
hızır ile yola çıkan musanın
üç kez sınanışından daha esrarlıdır ya hani
yüreğin göğsünden sağılan bir güzelliğin hüzzamıdır ya hani
çatlamış dudaklarda
ulu kelimelerle söylenen şarkıların en hasıdır ya hani

gözyaşıdır ya hani
yıkayarak yakar
yakarak yıkar
arıtır ve eritir
temizler ve gizler
diyettir ...bu yüzden

civanmertlerin vakaridir gözyaşı

unutulan mısraı hatırlatır
üveyikler uçuran acıları bir gözyaşı anlatır
sancılı damarlarda ölümcül çılgınlıkları
satır satır okuyan gözyaşıdır

toplasan gözyaşlarını aşığın
dalgalı bir deniz olur
süzülürken bağrından, yakar geçer iz olur
yalnız doğar
yalnız akar her damlası
yağmur yağmur gözyaşıyla ıslanır insan

kahır yüklü savaşlarda nice aylar batar
sapanlar çakıl taşları yerine gözyaşı atar
ceylanları pusuya düşürünce avcılar
avcılar ceylanlar vurur
gözyaşı ceylanları

yağmur kuşları konar çocukların salıncaklarına
gözyaşı şefkat olur
gözyaşı ki tomur tomur mercandır
eğer pişmanlıklarla tartılırsa mübarek bir heyecandır
gül kokan gül yüzlerde
damla damla gül dökülen ellerde
gözyaşı gül kokulu bir candır

suya düşmüş bir karanfil kadar mahzun
ilk akşamda geceler kadar uzun
belki üşüten fırtınaların
gırtlaklarda düğüm düğüm hecelerin
yüreklere boğum boğum gecelerin
hem efendisi,
hem esiridir gözyaşı

zembilde kurutulmuş güllerin
sergende saklanan sümbüllerin
buhur-ı meryem kokan ellerin
hüsn-i yusuf söyleyen dillerin
hasret tüten ezgisidir
ilmek ilmek hıçkırıktır
yumak yumak ayrılıktır
işte o zaman
kutlu bir demdir gözyaşı

ey gözyaşı
bulutuna sadık yağmurlar gibi gel
kadim bir dostu uğurlar gibi git
bir atımlık mesafede yalnızlığın kurşunlanan coşkusuyla gel
geleceği savaşa mecbur annelerin korkusuyla git
geceyi içine döken tomurcukların yeşiliyle gel

goncayı açılısın diye bekleyen bülbülün diliyle git

ey gözyaşı
bülbüller konan dallarda yaprak gibi gel
derinlerde bendini yıkan bir ırmak gibi git
yalınkalem savaşlara meftun acılarla gel
pişmanlık dolu yüreklerden sancılarla git

redfer

İlyas Kaplan

Yağmurlar yağar aheste

gönül kapısında
mezcup bahar kelebekleri uçadursun
nisan yağmurları yağar vuslat kokan bir cennet sabahına
ebruli rahmet taneleri bahar demez güz demez daima ağlar
secdeler kaç yüz defa gözyaşlarıyla ıslanır
ve sonra çözülen her göğün karşısında buzlar gibi
sel olup çağlar başını taştan taşla vurup

yine ılık rüzgarlar eser ikindi vakitleri
öylece kalakalır encamı mahşeri yağmurların
yazdan kalma yeşil bir yaprağın damarlarında
gökkuşağın son kızılına son vurulan mühür
kim bilir kaç evvelin kaç ahirin rahmeti

arzular dalgalanır gecenin tam ortasında
bir lütuf hoplatır yürekleri adeta
kutsi sevinçler salınır ayla yıldızlar arasına
ta uzaklardan bir nefes iner seher yeline
gözyaşlarına siner faslı bahar
cennet mevsimleri yaşatır

kalbi kırık çocuk gibi
acıların yekunu toprak kadar değerli
daha yüklü yaşanır miras kalan her çile
ana kucağından mahşer ötesine
hislerle umutsuzluğun yüz yüze birleştiği
en büyük muammanın kördüğümü çözülür

vakitsiz aşk sarhoşu teselli arar şehrin bulvarları
tutkuların bedenleri siyah tül ile örtülür
kaybolur mecrasından çıkmış saatler
ağlaşır ıssız caddelerde vizesiz yürek yangınları

kaldırımlarda ki yağmurlar ateşin zebunu
uzun bir yolculuğun içine doğru bir keşif bilinciyle yürürler
yolculuk dehlizlere değil aşkın deryasına doğru
girdabında hangi hayaller kurulur hangi rüyalar görülür
ezeli gamın elinde bir o kadar karanlık

ümitlerden çağlar duygu çağlayanı sonsuza dek
adeta köpürür ezeli sevdalar
büyülü muhteşemlikler efsunlu ırmak içinde
başlar müştak zamanların yeni bir masalı
sevda ateşlerinin yandığı yeni bir şafağa değin

biçare zindan hayatı bir bela bir musibet
her saniye azılı ejderhanın nefesiyle yok olur
yeni bir fecir doğar ecel vakti
heyhat soğuklara aldırmadan ayaza tutulmadan
beyaz benekli yağmurlar
bir beldenin en kuytu noktasına inerler mışıl mışıl

yağmurlar yağar aheste hüzzam vakitlerinden
bilindik acılardan ruh düşer toprağa

redfer

İlyas Kaplan

Yağmurlar yağar aheste

nisan yağmurları yağar vuslat kokan cennet sabahına
secdeler kaç yüz defa gözyaşlarıyla ıslanır
ve sonra çözülen her göğün karşısında buzlar gibi
sel olup çağlar başını taştan taşta vurup

yine ılık rüzgarlar eser ikindi vakitleri
öylece kalakalır encamı mahşeri havanın
gökkuşağın son kızılina son vurulan mühür
kim bilir kaç evvelin yağmuru

arzular dalgalanır gecenin tam ortasında
bir lütuf hoplatır yürekleri adeta
kutsi sevinçler salınır ayla yıldızlar arasına
ta uzaklardan bir nefes iner seher yeline
gözyaşlarına siner faslı bahar
cennet mevsimleri yaşatır

acıların yekunu toprak kadar değerli
daha yüklü yaşanır miras kalan her çile
ana kucağından mahşer ötesine
umutla, umutsuzluğun yüz yüze birleştiği
en büyük muammanın kördüğümü çözülür

vakitsiz aşk sarhoşu teselli arar şehrin bulvarları
tutkuların bedenleri siyah tül ile örtülür
kaybolur mecrasından çıkmış saatler
ağlaşır ıssız caddelerde vizesiz yürek yangınları

kaldırımlarda ki yağmurlar ateşin zebunu
uzun bir yolculuğun içine doğru bir keşif bilinciyle yürürler
yolculuk dehlizlere değil aşkın deryasına doğru
girdabında hangi hayaller kurulur hangi rüyalar görülür
ezeli gamın elinde bir o kadar karanlık

ümitlerden çağlar duygu çağlayanı sonsuza dek
adeta köpürür ezeli sevdalar
büyülü muhteşemlikler efsunlu ırmak içinde
başlar müştak zamanların yeni bir masalı
sevda ateşlerinin yandığı yeni bir şafağa değin

her saniye azılı ejderhanın nefesiyle yok olur
yeni bir fecir doğar ecel vakti
heyhat soğuklara aldırmandan ayaza tutulmadan
beyaz benekli yağmurlar
bir beldenin en kuytu noktasında uyurlar mışıl mışıl

yağmurlar yağar aheste hüzzam vakitlerinden

redfer

İlyas Kaplan

Yağmurlarla büyüdüm

yağmurlu havanın yangını da büyük olur derler
savaşlarda kazanılan zaferler kadar ölüm kokar
kılıçla açılan yaralar kadar ıstırap verir
içimdeki ateşi besler durur serpintileri
damla damla çoğalır sancılarım

günahlarımın yağmurları rüzgarlarda avare
sicim sicim gözyaşlarımın ardından
nice hayallerim çözülür bir tutkuya değmeden
şimşeklerden kan sızar sukutumun üstüne
nefes nefese zamanın derinliklerinde
coşkun ırmaklara gebe kalan zamanlar bitince
heybetli iklimlere mağlup son bulur yolculuğum

ölümcül bir ayrılık duygusu uyandırır bende
derin bir boşluğun ıslak taş duvarları gibi
sızıp akan suların lekelerinden çıkan her çığlık
kulağımda korkunç bir ürperti bırakır
kıyamete benzer bir tufan kopacakmış sanki
nice yaslar taşırım taşımaya alışkın
nice matemler tutarım mahşer öncesine benzer

oysa severim geçmiş zamanı, maziyi
galu beladan kalma bir sandıkta mühürlü
güneşin figürleri parlak bir ayna üzerine dökülmüş
güz yağmurları denizin mavi yüzünde gezinir
şıpır şıpır o sakin suyu horana kaldırıp ,oynatır gibi
bir taraftan yaratılmış bir taraftan yaratılmayı bekler
gün yüzüne çıkmamış nice masum ihtiraslarım
buğulu gözlerden yanaklara doğru
bir kısırak kuyruğu gibi sağa sola savrulur

kasım gecelerinde camdaki tıkırtılar kısık sesli
kayan yıldızlar gibi süzülür elem dehlizlerime
rahmet dökülür gibi saçaklardan dökülür
her damlası ümitsizlikten kurtulmuş bahtiyar
her zerresi hayallerimin semasında bir gök gürültüsü

bir sırat köprüsü gibi cennetlere döşenmiş
aşk ile kenetlenmiş iki menzil arasında bir menzil
kevser havzalarında saklı abu hayat sırlı
ne hoş bir yürüyüşe çıkarır beni gece yarısı
o yüce cemale her daim bakmak için

redfer

İlyas Kaplan

Yağmurlu bir sonbahar akşamı

aklımda birkaç duygunun dayanılmaz hafifliği
birkaç düşünce çatırdamak üzere
birkaç kısırak koşuyor içimden leyla çölüne
alıp götürüyorlar düşlerimi
alıp götürüyorlar hayallerimi

bir elif miktarınca
alev sıcaklığınca
ceplerimde özlem taşıyorum masallar diyarına
kelebekler uçuşuyor yine en uzağına zihnimin

koça okyanusun en derin yerindeymişim gibi
sağlı-sollu dev dalgalarla
savaşıyorum
sırılsıklam ruhum dışarı çıkıyor şişesinden
yürüyerek geçiyor koyu mavi yollardan
çırılçıplak ...

dört elif miktarınca öfke yüklenmiş
üç sükun kararınca lal kesilmiş
üşüşüyor dehlizlerime koca koca kızıl fırtınalar
pervasızca...
kasım akşamlarında tarumar ediliyorum
tükenircesine
yok edilircesine

saatlerce birikmiş karanlığın göğsünden
düş sağıyor dudaklarım
bir ateş yanıyor yüreğimin tam orta yerinde
keskin bir yanık kokusu geliyor çok ıraklardan
bir kara tren kalkıyor yine ...
şehrinde büyüdüğüm elif adresine

koyusundan açığına bütün renkleri birbirine ekliyorum
bütün çizgilerin uçlarını
bir uzun bir kısa .
içim içime akıyor hep
en azgın lodoslar vuruyor yüzüme kırbaçlarını
sağanak sağanak yağıyor
güz mevsimlerinden yağmurlar...

üşüyorum velhasıl
kanat çırpıyor içimdeki serçe
gri bir bulutun terekesine taşınır gibi
görünmez bir uçurtma gibi
gök boşluğun kör duvarlarına çarpa çarpa

en son ışık vuruluyor
en can alıcı yerinden ufuk bölünüyor
yorgun sancılar saplanıyor göğüs kafesime

yağmurlu bir sonbahar akşamı
dışarıda yalnızca, düşen yaprakların acı vaveylası
hüzzam şarkılar söyleniyor radyoda
aynı güftenin iklimine cezmedilmiş
biraz içli
biraz hüzünlü
biraz kasım soğuğu
en tanıdık seslerden hülasa

redfer

İlyas Kaplan

Yalancı

kendi öfkende tükettin tüm latif duyguları
çürük yapraklarını kaldırıp at
kırık kaldırımların taşlarını yeniden diz
birkaç ağaç dik yamacına
poyrazı dindirsin
ılıman bir iklime benzetsin seni

sadece
sana geri dönüşü olamayacağının verdiği galibiyet duygusuyla
yüzünde bir nebze kızarma olmadan
tekraren
sıkılmadan söylüyorsan
yalancısın

çıkarına münasip her davranış için
zekanın, deneyimlerin kazandırdığı kabiliyetlerinle
birilerinin canına, malına
sahip olduğu manevi aleme
zarar vermek ihtimalini bir an bile düşünmüyorsan
zalimsin

kalp kırmanın
gönül incitmenin
birinin içinde dert olmanın
insanın
insanlığın ölümü kadar
ciddi bir suç olduğu gerçeğine riayet etmiyorsan
gaddarsın

yaratılmışın imkanlarından nemalanmak arzuyla,
Yaradan'ın rahmetinden mahrum kalmanın meydana getirdiği
tozlanmış
küflenmiş kalp odalarında
manevi bir temizlik kaygısını taşımıyorsan
günahkarsın

suyunu susayana
aşını acıkana,
kapını yolda kalana sunmuyorsan
bu uğurda bir şeylerden vazgeçmiyor,
bir şeyleri yapmıyor
bir şeyleri vermiyorsan
şükürsüzsün

sadece egonu
bir anlık tatmin edebilmek hevesine kapılarak yapıyor
yaktığın, yıktığın dostlukların
gönüllerin
kaybettiğin duaların yasını
başka bir zamana öteliyorsan
bencilsin

makam, mevki
takdir, teşekkür, tebrik elde edebilmek umuduyla
erdem, ahlak, şeref, iman gibi sıfatların kaybına üzülmiyorsan
önüne çıkan her olguda
kolay
kazançlı olabilecek aykırı yollara sapıyorsan
sapkınsın

seni Yaradan'a
seni dünyaya getirene
sana bir şey öğretene
kalbine üfleyene
müşkülünü kolaya,
gözyaşını umuda
dikenini güle
acını teselliye çevirene
dualarında yer verecek kadar şükran duymuyorsan
terk etmeye envaiçeşit bahane üretiyorsan
nankörsün

affetmeye, kusuru örtmeye
ayıbı pas geçmeye
sevgiyle öğüt vermeye
incitmeden düzeltmeye tahammül etmiyorsan
kendi kusurlarını yansıtan gönül aynasına
kusurunun, eksikliğinin verebileceği zarar ihtimallerini
göz ardı ediyorsan
gafilsin

bir insan düştüğünde
bir kedi acıktığında
bir ağaç kurduğunda
bir ocak söndüğünde
bir yürek yandığında
sadece göz ucuyla değil
tüm manevi ikliminle
tüm dünyevi kabiliyetlerinle
yalnızca Allah rızası için dönüp de bakmıyorsan
vicdansızsın

sırf farklı düşünüyor, farklı inanıyor, farklı yaşıyor
farklı hissediyor, farklı giyiniyor, farklı seviyor diye
insana insan gibi muamele görme
senden görüp bir günahını ,kabahatini düzeltebilme
değerini keşfedebilme müjdesini çok görüyorsan
insafsızsın

kusurlarıyla birlikte insanın cevherini,
kalın duvarların ardına saklanmış kalbin sevgisini,
yanlışlar içinde doğruyu arayan gönülleri
imkansızlıklar ortasında lütuflara hevesli ruhları
katı görünenin naifliğini

suçlu görünenin masumiyetini
bedenin ve aklın zahmetine sunmuyorsan
merhametsizsin

bu dünyada bir secdelik zamanın
bir lokmalık infakın
bir çıkarsız ihsanın
bir tövbelik yakarın bulunmuyorsa
kimse görmüyor, duymuyor, fark etmiyorken
alkışlamıyor, karşılığını vermiyorken çare olamıyorsan
ruhsuzsun

imanda, ibadette, dünya işlerinde
senden iyi olduğunu düşündüğün kişiye
haset yerine hayır duanla eşlik etmiyorsan
saklı gizli yapılanın
duyulmadan işlenenin
görülmeden gizlenenin de
insan haysiyetine zarar verebileceğine
aklın ermiyorsa
zavallısın

helali istiyorken bazen madden kaybetmeyi
sevgiyi istiyorken bazen mücadele etmeyi
ibadeti istiyorken bazen sebat etmeyi
rahmeti istiyorken bazen sakınmayı
kavuşmak istiyorken bazen beklemeyi
sevilmek istiyorken bazen gönül vermeyi bilmiyorsan
vefasızsın

annene-babana,
kardeşine, eşine, dostuna, komşuna
yolda karşılaştığın herhangi bir insana
hocana, akrabana, çocuğuna, çocuklara, hayvanlara
toprağa, vataşa, vatandaşa
farklı ırklara göstereceğin saygıyı
kibrinde yok ediyor
tüm yaratılmışı hürmetle yaklaşmayı ibadetten saymıyorsan
ziyandasın

kine ve küfre başvurmadan önce öğrenmek
anlamak, yanılma riskini göz önünde bulundurmak
tevazusuna başvurmuyorsan
benlik duygunu hiçliğe
yokluk kaygını ilahi varlığa
özlemlerini, dualarını, arzularını hayırlı vakitlere
teslim etmiyorsan
hüsrandasın

güzeli takdir ederken hasetinden duraksıyor
çirkini düzeltmeye kalkarken büyüklük taslıyorsan
elde ettiklerine,

başardıklarına yaratmışsın gibi tapılmasını bekliyor
yaptırana,
elde ettirene, başarmanı olanaklı kılana
Allah'a secde etmiyorsan
yitiksın

gönül kırdığında almıyor
aman bekleyene elini uzatmıyor
af dilendiğinde affetmiyor
zamanını, aklını, çabanı ve merhametini
muhtaç olana bağışlamıyorsan
noksansın

derde düşünce, elin daralınca
kalbin incinince, için sıkılınca
beklediğin gelmeyince
uğraştığın olmayınca
insanlara sevgini
Allah'a ibadetini terk ediyorsan
hayırsızsın

bilgini, ilmini,
mahzar olduğun güzellikleri
yazmıyor
anlatmıyor
söylemiyor
öğretmiyorsan
faydasızsın

bildim deyip öğrenmiyor
duydum deyip araştırmıyor
aklım var deyip akıl danışmıyorsan
söyleneni söyletenden,
verileni verdirenden
olanı 'Ol Diyen'den bilmiyorsan
cahilsin

genişlet sınırlarını
sende buluşsun özlem dolu gönüller
geceler sende uyusun
bahar çiçeklerinin yaydığı kokularla beze her yanını
işe önce
sevmekle başla

redfer

İlyas Kaplan

Yalancı fecirler

hep nafile kürek çekmekten yorgunum
kitap ve sayfaları çileyle yüklü
titrek eller gönül kırılmış
dayanılmaz boyutlarda çağrısı ötelerin
bir gün daha eksilirken

cebimde ki çığlıklar öksüz
gazap vadisine savrulmuş bir çöp gibi yürek
kentten en miskin varoşlarında bana galebe çalar
zaman zaman

donmuş mavilerin üzerine yakamozlar düşer tek tek
arkamdan gelir , bana yetişmek isteyen bir şeyler
sırtımda yamalı cübbe
ortalığa yıldızlar düşer gece üstü
tüm şehir susar
sönüp de yanar kör ışıklar
sessiz ve kimsesiz şiirler

artık caddeler dilsiz tüm şehir uykuya dalmış
göğü titretir şehre sunduğum duygu
acılar serpilir alnımın yazıtlarına
sözü nurlu sözü muştulu

uğrunda attığım her adım kutsal
seyir defterinde bile adı geçmeyen kimlikler oluşur bende
benim elimi bırakmadığı sürece
ben bırakmam onların elini

kan kokusu sarar her yönde şehrahları
buz tutar özlemin denklemlerini
çözülür kimyası yapılan isyanların
nice uykusuz saatlerde
gece yarılarında

kayıp coğrafyalarda sır tutulan vakitler çok zor geçer
çok zor olur sinede akan dertleri paylaşmak
sağır ışığı yansır harabelerde kefensiz şiirlerin
mayası hasretle karılmış yürek delik deşik
bir kez daha sarsıntılara ötelenir
bir kez daha kızıl saçlı kadına

cepte birkaç günlük hınç
halis acılara gebe beyinde ki çınlayan zar
seherleri doğurur geceler
saatler yalancı fecirleri

redfer

İlyas Kaplan

Yalnız gecelerde sessiz kalır gök

sabahın ufku emzirir mevsimleri
gözlerde ki hüznü, kaygıyı, sevinci
sarı solgun yaprakları rüzgarlara bırakır
her nefesle varla yok arasına uyku

yeşeren taze başakların ilk sevinciyle
atların nallarından dökülür yıldırım masalları
kayan yıldızlarla aydınlanır elem dehlizleri
melek kanatlarına özgü ışıldar şamdanlar
bir ekmek kırıntısında kurutulur buselerle uyku

dökülen her damlacık ter kadar mübarek
katran toprağından sonsuz hasatlara
mahzun kalpleri çıkarır zamanın üzerine
sonsuzluğun lezzetine, ebediyet sevincine
asil ruhları taşır çokluktan bire uyku

tabirleri bilinmeyen bıçak sırtı kadar keskin
kıl köprüler kadar ince
ateş denizlerinde mumdan gemilerce
karanfillerce mor menekşelerce gezinmeye alışık
kutlu düşler kadar açık uyku

hiç kimsenin bilmediği şeyleri anlatır
ruhlara zümrüt-ü yakuttan kanatlar takar
çoğalır denizin hışırtısı kadar çığlıkça
hiç durmaksızın kızılca parlar güneş
yalnızca kendi aleminde asılı kalır hayatlar
gözlerdeki yaşlarla geçmişteki yıllarla dolar uyku

solukta ki her nefes bir surete girer
her ay her güneş ışığa boğulur
ilk kez bir kapı önünde açar hanımeli çiçeği
yokluklardan toplanmış onca güzel renkleri
bir yığın acıyı bulup çıkarır hüznü
sonra düşleri rüyalara anlatmaya koyulur
bir bedende var olmanın sızılarını uyku

hiç hiçbir şey öncesi gibi olmaz
ırmağın en son en diri çağıltısı
şehrin uğultuları arasında ince vicdan sızıları
sevgiye aşına hatıratını yad eder her kalp
nefesleri boğar ateşli telaşların inleyen tınısı
günahın tortusunu akıllardan boca eder sokaklara uyku

uykuya dalınca yalnız başına kalır gece
yalnız gecelerde sessiz kalır gök
kürek mahkumlarınca hasret özlemle karılınca
ayın ışığı yıldızlara vurup aydınlanınca gözler
bir huzmecik bir umuda peyk olunca
her şeye vurunca kem zerreler
cehennemi eriten sımıcak heyecanlarda uyku

güneşi yeni doğar melek yüzlü bebelerin
çıldırmanın cömertçe harcadığı kabuslardan sonra
amansız bir fırtınadan ateşten uçurumlara atılır.
gül kokan bahçelerden çölün serin rüzgarlarına
kurtuluş gecelerinden ebedi sabahlara vurur uyku

redfer

İlyas Kaplan

Yalnızlık ve ben vede gece yağmuru

ilk harfinden tanırım yalnızlığı
ilk nefesinden fark ederim kim olduğunu
keyifsiz bir ortamda akşam yemeği yeriz önce
sonra gecesi başlar menzilli ötelere doğru

sevişiriz gecenin bir arka sokağında gizlice
sabaha değin
yağmuru seyrederek pencereden
yağmuru seyreden kimsenin canı hiç sıkılmazmış.

bakarız bir türlü birbirini geçemeyen yağmur damllarına
içimizde nisandan kalma hatıralar canlanır
vahlanıp dururuz geçmişten bugüne yapılan yolculuğa
ilk kez bu kadar yakın durur yağmur ve gözyaşlarımız
ilk kez birbirlerinin tenine dokunurken.

armağan edilen bir hayattan yadigar
cisimsiz, maddesiz yaşanılanlar
yıldızlarda akşamdan katılır gecenin tutkusuna
bir semadan ötekine sürüklenip
kırk yıl öncesi aşklara merhaba deriz.

uçsuz bucaksız gece ağının ortasında
küçük bir ışık göz kırpıp durur
alıcı kuşun serçeyi pusuda beklemesi gibi
gecenin tam ortasında duygularımız soyunur
gıkları çıkmaz ,utancından dakikaların

yalnızca gecenin somut bir saniyesine veririz kendimizi
geçmişten ve gelecekte kopmuş
bir anı parçasına tutunup
umurumuzda değil hiç bir şey.

karanlıktan süzülüp ,tan gibi parlar
kemale ermiş ,geceden kalan duygularımız

redfer

İlyas Kaplan

Yanarız geceleyin en ışıltılı yıldızlar gibi

savurur peşimiz sıra kader
yanmış yanmaktan köz kesilmiş
fersudeleşmiş en nadide duyguları
şişeler içinde bırakılan mektuplar gibiyiz
ebede hiç durmadan akan bir akarsuya bırakılmış

koyu mavi bir ummanın kıyısına varmak için

alın çizgisi değişmemiş
cayır cayır ateşe atılan tomarların hesabını
sonra yakılanlara dönüp bakışlarımızdan sorarız
salıvermekten korktuğumuz anın sınırlarınca sırrı
içte tutulan her nefesi,
en fazla yıpranan, en fazla zayıflayan, en hassas arzuları

ucu mananın sidretül müntahasına dayanan zamanlarda
tuzla buz olur , çatlarız.

sığınacağımız tek limandır anılar
göklere dayanmış merdivenden inerler bir bir
huzur kelekleri gibi yüreğimize buseler kondururlar
sayısız yağmur damlalarıyla .
en yalnız saatlerde öz ile buluşmak için
dem dem arşa, miraca yükseliriz

yanarız geceleyin en ışıltılı yıldızlar gibi

sessizlik aceleyle çökerken tüm şehrin üzerine
değişen sokaklarda evlerde odalarda
hep kendimizden bir şeyler arar dururuz
çoğu zaman en karanlık yerinden çıkıp gelir
bize armağan edilen eskiyen bir hatıra

dipsiz bir kuyunun dibinde buluruz kendimizi

kabına sığmayan , hacminden taşan canı
artık saklayamaz olur kalp ,
bir çırpıda tükenir abıhayat çeşmemiz
ağır bedeller ödeyen ruhumuzun tüm cihetlerin de
fırtınalar kopar
batar denizin karanlık sularına vazgeçemediklerimiz

doğum sancısıyla yola çıktığımız vaktin son perdesinde

redfer

İlyas Kaplan

Yanık kokuyor içim

bütün bedenim bir çam dalı gibi çıtırdayarak
yanmaya razıydı
aşk adına
göze aldığım ateş bunun yanında hiç
cehenneme düşmedim
cehennem içimdeydi

bu çığlıkta
bu kalbin atışında
aşk içinde eridim
kıvamı ateşti her şeyin

nereye bakılsa
her yan zifiri duman
ruhumda kızılca kıyamet
tonlarca ağrı
tonlarca sancı

güneş tam doğdu-doğacak derken
ihtilal cehenneminden gelen ateşlerle ısıdı yüreğim
güneşten daha erken
sonrası bildik yangınlar
canım çok yandı
çok kötü yandı

zandı
yanılıyordu
ne de olsa aklım başımda değildi
al, dedim Allah'ım
bu akli bu baştan al ki
büyük bir unutmak ver ki bana
unutmanın içinde her şey olsun

içimde mevzilenmiş
öyle bir aşkın pençesine düştüm ki
bütün düşlerim aşk ateşi
sır gibi
sadece derin bir soluk gibi
ya da bir çay içimi belki
yüreğime bir şarjör mermi boşalmış gibi
belki atılmamış bir çığlık gibi
içimde bekleyen
sessizlik gibi belki

sanki bir tiyatro sahnesi
herkes kendi rolünde
yanan kim
yandıran kim
bir de toprak
soğuk, karanlık, kasavetli

sonrası yalnızca bir nakarat işte

eski sazlara yeni sözlerin nağme diye yazıldığı
avcıların ceylanları vurduğu
ağustos günleri
en güzel aşkların söylendiği
hep en güzel şiirlerin yazıldığı vakitler

oysa gök kubbenin altında hiçbir şey değişmedi
oysa kaldırımlarıyla sarmaş dolaş gecelerdi
yüreklere teslim alan kentlere yazgılıydı leylam
arzuların inzivasında başımda duman
edilen yeminlerin şakağında kar
şafaklar sökmeden evvel
hep önden gidenlerdi
en güzel hayaller

özlemlerimi yitirdiğim yerde
düşler eskimiş
gülüşler solmuş
gecelerin ilmeğine sır ortağı oldum
ayrılığa gazel yazan aşıklar gibi
hep aşk badeleri yudumladım
sabahlara deyin

maviden başka renk
girmede hiç aklıma
yelken açtı gözlerim denizlere
dalgalandım
hiç durulmamacasına
dalgalandı ay ışığı

kentin ihtiyar ağaçlarına ayazlar düştü
ayak izlerinde demlenen gizemli rüzgara karşı
söylendi her söz
cümleler devrildi deruni yalnızlıklara
köhnemiş sancılar dindirildi
gök kubbenin altında aktı zaman
dolunayların puslu ışığında ketenleşti düşünceler
durmadı
dinlenmedi hiç

bekledim ki sona varmadan son mola yerinde
firar etmiş müebbet suçlular gibi
uzak durdum dünden kalma dalgardan
hep aynı yosundan
deniz kokusundan
acılı öyküler gibi
süzüldü damarlarımda çığlık çığlık
çıkıp gitti uzaklara

ne zaman, ne kadar
bahaneler lazım mesela
sadrımdaki kimdi

kim kimdi
alacakaranlıkta bir kör dövüŖe tutulmuŖ
biçim biçimdi lodoslar
ağlıyordu sahilde

koyu lacivert renkler düşüyordu bir bir
yanık kokuyordu içim
evvel baharlarıma sarı yapraklarla dökülüyordu artık
renkler soluyordu
kaybedilenleri aramak
bulmak kalıyordu bana

avluda bir kara çelenk
taziyeleri kabul ediyordum
ağla ki ey yüreğim
beyza bulutlarım yas tutsun

sonra bir korku bağlanmış gözlerime
gözlerimde ışığın yakıcı kamaşması
şekillerde manalar gibi birbirine karışmış
oysa duyduğum her ses
ayak diredi
içimde ateş üstüne ateş kaynarken

bütün zamanların dışında olmalıydı
o ilk adım
girmeliydi kapımdan içeri
titrerken yüreği
yeni doğmuş güneş gibi
bütün تنها sokaklara
işte şimdi
hemen şimdi
sevmeye yeniden başlamalıydım
eski bir şarkının nakaratına sığdırılmış sözlerle

işte şimdi
biçimden biçime giriyor içimdeki ateş örtüsü
gözleri alev
busesi alev alev
gönülden alevlenmiş
her şey

redfer

İlyas Kaplan

Yanık yanık söylenen bir türkü

yanık yanık söylenen bir türküdür
"almanya acı vatan"
anadolunun civanmert yiğitleri yıllar önce
boyuna posuna, kaslarına ve dişlerine bakılarak
tutmuşlardı gurbetin yolunu

amaçları
ekip biçilecek birkaç dönüm tarla,
iki çift öküz...
bilemediniz bir traktör parası kazanıp
dönmeğe memlekete
yıllar birer ikişer geçmiş
bir türlü gelmemişti o dönüş günü

derken
aradan geçen senelere rağmen dönülemediği anavatana
geçen bunca zaman zarfında neler yaşandı
hangi hasretler, hangi özlemlere şahit oldu
avrupanın kasvetli, nemli geceleri
nice zaman geçti
bir gün gelip döneceğiz düşüncesi ile

gurbet hikayeleri acı yüklü
ramazan ayı gurbette buruk ve kırık kalplerin bayramı
silaya hasret kalanların vuslatı
onca zaman sürecinde ne hikayeler
ne ibretlik dersler yaşandı kim bilir oralarda
hikayeden daha çok destanlar yaşandı
yüz akı bir tarih yaşandı

anadolunun yağız delikanlıları
utanılacak, yüzlerini kara çıkaracak bir geçmiş bırakmadı geride
geriye bıraktıkları çalışkanlıkları, fedakarlıkları
insanlıklarıydı
yabancı düşmanlığı hiç bitmedi avrupada
gurbet diyarında yabancı
ana vatan türkiye de almanca olmaktan kurtulamadılar

seneler önce
memleketin hali yüreklerine oturdu, incitti onları
haydarpaşadan tahta valizleriyle trene binerken
çantalarındaki eşyalarından başka
çok daha önemli şeyleri de götürmüşlerdi gurbete
onların gönül dünyalarındaki inançları,
kültürleri, örf ve adetleriydi
yar hasretine dayanmışlardı
evlat hasretini basmışlardı bağırklarına
camisiz-ezansız yapamamışlardı

avrupaya varır varmaz
depolarda, çatılarda, kilise avlularında da olsa
cuma ve bayram namazlarını ihmal etmediler

çok geçmeden
alın teri ve ellerinin nasırı ile
helalinden kazandıkları rızıklardan
cömertçe bağışlarda bulundular
camiler inşa ettiler gurbette

çünkü avrupa da cami,
bir ibadet mekanı olmanın yanında
sığınacak bir huzur limanıydı onlar için
o havanın solunması ile mümkündü ancak hayat
ezan seslerine hasret kalmayan anlayamaz
nedir gurbette cami
her şeyi yitirip tekrar bulamayan bilemez
ne demektir bayram,
cuma namazı

bir zaman geldi
işçi evleri, koridor ,bodrumlarda kılınan teravihler
meydanlarda ,kiliselerde kılınan cuma ve bayram namazları
kimsesiz yapılan sahurlar
yapayalnız açılan iftarlar artık mazide kaldı
şimdilerde çoluk çocuk, genç, ihtiyar yüzlerce insan
iftar açar oldu cami ve cemiyetlerde
tüm namazlar
kubbeli, minareli, görkemli camilerde kılınır oldu artık

ramazan kutlu bir zaman dilimi
ramazan gelince gurbette her şey farklılaşır
vatan hasretiyle yanıp tutuşan gönüllerde iklim değişir
bahar gelir
muzdarip insanlar mutlu
mahzun gönüller huzurlu olur

muhabbet iklimini kalplere taşıyan on bir ayın sultanı
gurbetçileri bambaşka ufuklara taşır
bir anlamda gurbette buruk ve kırık kalplerin bayramı
silaya hasret kalanların vuslatıdır ramazan

ramazan sunulmuş bir fırsat iklimidir onlar için
hayatı öğreten manevi tecrübedir
yılda bir defa yeniden kurgudur
Hak ve hakikati idrak etmeye davet eden bir zaman ayarındır
nefsin, aklın ve ruhun orucudur ramazan
yakılmış bir meşaledir
dirilişin ve uyanışın göstergesi
gönlün ve ruhun aydınlanmasıdır

şimdilerde
iftar sofralarının tadı bir başkadır oralarda
dost ve yakınlarla birlikte iftar saati beklenirken
televizyonlardaki programlar izlenir
ankara ve istanbul için okunan ezanlar dinlenir

neredeysse her iftar sofrasında iç geçirilerek söylenen
şimdi memlekette olmak vardı sözü
her gurbetçinin ağzından duyulur

evet
gurbette ramazan aynı zamanda biraz yalnızlık hissi
ve biraz hüzündür
ne de olsa orası acı gurbettir
memleket tadında
yetim çocukların hüznü vardır gözlerde
yürekllerdeki ateşi hafifletmek için
camiler adeta şölen yerine dönüşür

okunan mukabeleler
her daim dilden ve gönülden eksik edilmeyen tespihler,
yapılan itikaflar, zikirler
verilen zekatlar, sadakalar ve fitreler
gerçekleştirilen iftar davetleri
kalplerindeki pası siler gurbetçilerin

tutulan oruçlarla bedenleri incelirken ruhları kavileşir
nefisleri ıslah olur
acziyetleri belirginleşir
benlik kavgaları zayıflar
gönülleri saflaşır
zihinleri berraklaşır

anlat anlat bitmeyecek gerçek bir gurbet destanıdır ramazan
topyekun bir seferberliktir
bu öyle bir coşkudur ki
gurbette iftar sofralarına şahit olunmadan
her gün kılınan teravih namazına iştirak etmeden
gece yaralarına kadar
binlerce insanın görüldüğü kermes çarşılarına uğramadan...
bu coşkunun anlaşılabilmesi mümkün değil

gurbette ki dostlara bizden selam olsun
ramazan-ı şerifleri mübarek olsun

redfer

İlyas Kaplan

Yanlış

şehrin merkezinden uzak bir küçük köyde
buzdan bir ışık kulesi gibiydi ay
kış ortasında yıldız dolu,
berrak bir yaz gecesi gibi
saatin gece yarısını çoktan geçtiği düşünülecek olursa
ateş böcekleri eksik sadece
etraf çok sessiz ve sıcak

yalnızlığın yağmaladığı yalnızca ram olmuş
kıyıya vurmuş balıklar gibi,
kendimi daha güvende hissettiğim
sokak lambasının ışığı dokunuyor omuzlarıma
ışktan bir şal gibi
sarıp sarmalıyor beni karanlık gölgeleri

boğucu gecede karşılıklı oturup
birkaç saat kaçamak yapabiliydik
neleri konuşmak istiyorsak, onları
hayattan, aşktan, belki de havadan sudan

boğucu bir sıcak dalgası
soluk almak zor
yıkık binaların arasına sıkışmış
eğreti otlar kapı önlerindeki taşlıklarda
dedikodu yaparken benden daha çok

bir düşünce eşliğinde
karanlık sokaklardan ilerliyorum
sokak lambalarının çoğu da
çoluk çocuk tarafından patlatılmış
etrafta bir gariplik

dilim damağıma yapışmış
içimdeki tedirginliği söküp atamıyorum
derin düşüncelere kilit vurup
ardından sokağın tozunu toprağını savurarak
sarhoş gecenin karanlığına doğru

ellerimi ceplerime sokup
göğe bakarak ıslık çalıyorum
yağmur çiseliyor tane tane
sadece bir yere kapağı atmak için
gece yarısında benle beraber
efkarıma arkadaş

kocaman gözlü ürpertici görüntüsüyle
bir baykuşun sesi çok tiz çıkıyordu
ağaç dallarının gölgesinde kalmış
bakın, sizi korkuttuysam özür dilerim dercesine
kötü bir niyetim yoktu öylesine
sadece burada olmak için buradayım

sessizliğin dehşetinden etkilendim
zavallı bir adam mahiyetinde
işlediği bir suç ya da g nahtan dolayı
bir kez daha terkine maruz birilerinin
soluk soluğa insafsızca
bataklığa fırlatılmış bir taş gibi

onca yılların gelmiş geçmişini ...
bir sürü anıları peşinde sürüklemiş
kızgınlıkları, öfkeleri, sitemleri
kin ve intikamları bir arada
birbirine karıştırarak, yalnızlıkla köpürtülmüş
içiyorum yudum yudum anımın acısını
Çok derinliklerinden yüreğimin

redfer

İlyas Kaplan

Yaprak üşürse elma dalından düşer

yaprak üşümüŖ...
elma dalından düşmüŖ...

her Ŗey turuncu
masal ışıldağından ŖaŖaalı sahneler
mest eyleyen parıltılar savrulmuş eylülde ekime
tepeden tırnağına aşk
yağmur taramıŖ saçlarını gecelerce
puslu aynalarda
hayal kesilmiş dört bir yan

elma çiçeğı velvelesinde
Ŗavkı yansımış kızılığına derin vadilerin
her damla su dört yana dağılmış
Ŗelalelerini sınırsızca akıtmış
hızır ıssızlığına
renk fırtınalarından kurulmuş köprüler

arz üstüne sinmiş sis
büyüye maruz kalmış sonbahar
sihirli parmaklarla dokunmuş
izler bırakmış elma ağacına
masal mevsimlerinden geçiyorken
o kutsal büyücü

uykusu mışıl mışıl
gökyüzü muŖtulanmış
uzanmış melekten bir Ŗafak
ışıklardan çiçek açmış tan yeri
kızıl ateŖli Ŗarabı köpürmüş toprağın
çok uzaklardan güz yağmurları
fisiltılı selam göndermiş

turnalar ne zaman büyümüş
nurdan kanatlar sırtına ne zaman takılmış
ne zaman gözlerine bulanmış hicret
nabızlarına elma çiçeğı
kadeh kadeh
kaç füsunlu direniŖ
kaç efsunlu yolculuk

akŖamın sisi çökmüş
dal kırılmış yapraklar uçmuş elmalar darmadağın
gölgeler ışıkla oyuna tutulmuş
pencerede buğı
havada su
çıplak dalların yeŖile susamış son arzusu

avuç avuç lapa lapa çiğ tanesi
göğün kanadında mavi deniz
Ŗerha Ŗerha yarılmış umman
yıldızlar damlamış nehir suyuna

durmadan, durmaksızın
derin ıgılığın ağlayana dönüştüğü

bir yanı sakinleşmiş ,bir yanı taşmış
rengini ateşten seçerken güneş
bir başkaya dönüşmüş dokunduğu her şey
kızıla boyanmış her perde
ezeli bir tılsım ürpertisi toprağa sinmiş
ezel bu yüzden
ebet bu yüzden

züleyhanın sırrında
rüyasında yusufun
düşten düşmüş
doğu ile batı arasında şehirler

yağmur dokunmuş gözlerine çöl ahusunun
fosforlu çizgilerce desen desen
soğuk mevsimlere atılmış geceler
meskenine sonrasızca yürümüş
engin dehlizlerden gelen dalgalar bir bir
yorulmuş bitkin
vurulmuş sahillere telli duvaklı

muammalı sessizlik dört cihet
cehennemle cennet burada yer değiştirmiş
kendi şifresiyle çözülmüş ses
günler geçmiş mecnundan leylaya
yağmur damlalı...
ay yüzlü...
pembe düşlü ...

yaprak üşümüş
elma dalından düşmüş...

redfer

İlyas Kaplan

Yapraklar iplik iplik süzülüyorken aynaya doğru

soğuktur yüzler aynanın orta noktasında
ölmüş gibi uyur yüreğinin derinlerinde birileri
doğar başka hülyalarda sevinçten titreyerek
sevebilen her ruh kendi bedeninde

her şey yarı gövdelerine kadar kristal
saydamlığında dinlenir nefesler
en derinleri gözlerin yıldızlarını da gösterir
saçların uçlarını okşar gümüş ışıklar
üzerinden kıvrıla kıvrıla akar gözyaşları
gümüş tozuna boyanır hüzün

elinden ne gelir
güzel olmayanı göstermekten başka
ayna üzerine bir dehşet sessizliği
kafa tutar kendi iradesine
elini uzatsa git dese gitmezler
ne vazgeçiş ne af dileme
fayda vermez

gözlerin anlamı kaybolur sırrında
gizinin adını tanımaz geceler
geçerlerken karanlığı ışıtarak
yitik kaygıları kırıksık tasavvurları
tanrısal yıldızlar göklerin ucundan
gözyaşları aynanın sırrına dökülür
sonsuz bir rüyaya teslim edilir uykular

açılır gözler aynanın üzerinde sabahın en köründe
uykudan kalma zamanlarda dolaşılır
kendine yaklaşıp gümüş asasıyla dokunur ayna
uyandırır güneşin ateşini başka dünyalardan
sevinçler patlar
altın çığlıkları düşer
özgürlüğe kavuşan yüreklere

bir buğuyla kucaklanır gün
toprağın üzerinden hoş kokular yükselirken
dalların arasına elmas tozları konup kalkıyorken
inci taneleri dökülüyorken yaprakların ucundan
yapraklar iplik iplik süzülüyorken aynaya doğru

her güzelliğin altında bir ayna imzası var
üzerinde bir tasdik mührü...

redfer

İlyas Kaplan

Yapraklar ki bahar kadar taze

mutluluk vadeden yollar var önümüzde
büyüsü sarıp sarmalar bizi
tozpembe bulutların üzerinde
kaderlerine terk edilmiş gibiyiz zeynep
bu yüzden işte yalancı umutlar

bazen de hayallerimiz yıkılır aldığımız haberle
çarpar gideriz delip geçmek istercesine kapalı olan tüm kapılardan
yüreğimizin içi alev kızılığı
korkularına sürüklenen bir zaman kesimi bu olsa gerek...
bir başka alışkanlıklar edinmişiz biz zeynep
galiba bir değişim için başkalaşiyor ruhumuz
işte bu yüzden değişiyor renklerin görüntüsü

avuçlarımızın içinde tuttuğumuz eski bir yangın
kaç kez tükenmişliğin kızgın ateşine salınırsınız
içimize gizlenmiş gizli öfkelerin bağ bozumu zamanı belki de...
olası bir düş yaşamı değil bu zeynep
yeniden nefes almalar
bu yüzden işte yeniden nefeslenmeler

önümüzde deniz arkamızda ateş
açılan denizler serinleşen ateşler biziz
ateş bizde...deniz bizde zeynep
bak nihan bakışlı şebnemler oynuyor rüzgarda
yapraklar ki, bahar kadar taze
işte bu yüzden elvedalara alışmışız

izin verilmiyor mutluluğa kavuşmamıza zeynep
bir nebze yanında kalmamızı sağlayacak kadar
bir nebze kelebeğin kanatlarının öpmesine bizi,
bir nebze yüreğimizin ısıtmasına çiçekleri
işte bu yüzden izin verilmiyor
yıldızımızın doğmasına bir düşün göklerinde

dünyaya açılan kapı bir damla kandan ibaret zeynep
bütün tecelli denizleri, bütün aşk fırtınaları da
bir damla kanda dalgalanıp çırpınıyoruz
suya bırakılan bir damla kan gibiyiz
işte bu yüzden renk renk desen desen dağılıyoruz

düşenlerin ilki biz değiliz
kalp acısını unutamayan ilk biz değiliz zeynep
canımıza batan diken belli ki hiç çıkmayacak
hep bir yanı hep yaralı kalacak kalbimizin
kaybetmişiz o kadar çok kaybetmişiz ki
işte bu yüzden kaybedecek hiç bir şeyimiz yok

redfer

İlyas Kaplan

Yapraklar ki, bahar kadar taze

içimizde garip oluşumlar
zamana alışamadık zeynep
terkisinde karanfil tütsüleri

mutluluk vadeden yollar var önümüzde
büyüsü sarıp sarmalar bizi
tozpembe bulutların üzerinde
kaderlerine terk edilmiş gibiyiz zeynep
yalancı umutlar bu yüzden işte

bazen de hayallerimiz yıkılır aldığımız haberle
çarpar gideriz delip geçmek istercesine kapalı olan tüm kapılardan
yüreğimizin içi alev kızılı
bir başka alışkanlıklar edinmişiz biz zeynep
yeni bir değişim için başkalaşiyor ruhumuz
işte bu yüzden değişiyor renklerin görüntüsü

avuçlarımızın içinde tuttuğumuz eski bir yangın
kaç kez tükenmişliğin kızgın ateşine salınmışız
içimize gizlenmiş gizli öfkelerin bağ bozumu
olası bir düş yaşamı değil bu zeynep
yeniden nefes almalar
bu yüzden işte yeniden nefeslenmeler

önümüzde deniz arkamızda ateş
ateş bizde...deniz bizde zeynep
bak nihan bakışlı şebnemler oynuyor rüzgarda
yapraklar ki, bahar kadar taze
işte bu yüzden elvedalara alışmışız

bütün tecelli denizleri, bütün aşk fırtınaları
bir damlada dalgalanıp çırpınıyor
suya bırakılan bir damla kan gibiyiz
işte bu yüzden renk renk desen desen dağılıyoruz

düşenlerin ilki biz değiliz
canımıza batan diken belli ki hiç çıkmayacak
hep bir yanı hep yaralı kalacak kalbimizin
kaybetmişiz o kadar çok kaybetmişiz ki
işte bu yüzden kaybedecek hiç bir şeyimiz yok

redfer

İlyas Kaplan

Yarım kalmış hayatların hikayesi

acıları anlamak istemiyorsanız
en azından susun
bugün 28 şubat
binlerce mağdurun zulüm gördüğü gün.

irtica hortladı
namaz kılıyorlar
devleti yıkacaklar

ne şeytani bir kumpas bu
üst akıl planlıyor
iş adamları finanse ediyor
medya meşru zemin hazırlıyor
siyaset ortama uyuyor
asker son darbeyi vuruyor

27 mayıs 1969
22 şubat 1962
21 mayıs 1963
9-12 mart 1971
12 eylül 1980
28 şubat 1997
15 temmuz 2016
çığlıkları duymadınız değil mi ?

dilinden ,kaleminden kan damladı ifritlerin
her türlü entrikaya maruz kaldı millet
ecdat kanıyla sulanmış mübarek vatan toprağı
minarelerden göklere yükselen ezan sesi

oysa
yüce kitabımız nur suresinde emretmişti
mümin kadınlar namus ve iffetlerini korusun diye

28 Şubatın figüran oyuncularını
karanlık cübbeli kukla proflar
asalarıyla sokaklarda yürüyen aczimendiler
ali kalkancı,
müslüm gündüz,
fadime şahinler
gazete patronları
paşalar, yargıçlar, hakimler

vur abalıya
vur başörtülüye
Allah diyen yüreklere zincirler vur
camiye ,kur'ana namaza vur
vur imam hatipliye
vur kuran kursuna kara kara kilitler...
zulmün, küfrün mührünü vur

halka karşı tanklar yürütüldü sincan'da

tankların gölgesinde laiklik naraları
vahşiliğin sonu yoktu
müslümana ölüm
yürüyen tankların altında kaldı özgürlük
uygun adım marş
kara postallar
rap...rap rap...

erbakan ,tansu çiller istifa
hükümet istifa
refah-yol istifa
başörtülü öğretmen
başörtülü memur istifa

fahişe dediler ittiler
kevaşe dediler hakaret ettiler
her gece ağladılar
uykularına kabuslar doldu

kahroldu subay ve astsubaylar
düzmece yaş kararları irticadan ihraç
öcü ilan edildiler
kapıları çalınmadı
yüzlerine bakılmadı

eğer kapalıysan teröristsin
okumak isteyen kızlarımızın baş örtüleri zorla çıkarıldı
üniversiteyi bıraktılar
hayallerini, özlemlerini, geleceklerini çaldılar
ne yazık

islami holdingler iflas
şirketler iflas
türk Lirası iflas
bankalar iflas
kurulu düzen iflas etti
fabrikalar iflas
işten çıkarmalar
ekonomik çöküntü had safhada

kurana hapis oruç sürgün
namaza mola dipçiğe zam
daha ölmeden güm mezara
dün dündü,
gün bugündü
müslüman kör kuyuya itildi

işkence bedava jop bedava
müdür oldu zorbalar
koltukta cuntacılar
müslüman düşman

zalimler kumpasını kurdular kampüslere
tesettürlü gençlere savaş açtılar
umutları yıkıldı
zulümde nemrutları fersah fersah geçtiler
soyu yok edilesiceler ,kinlerinde geberiseceler

28 şubatta zemheriye tutulduk
serçe kuşlarını sapanlarla vurdular
kaldırım taşlarını yerlerinden sökmedik biz
adımız yobaz oldu
suçsuz, günahsız içeriye tıkıldık
on yıllarca yargılandık
suçsuz günahsız

28 Şubat cuntası
derin bir arka plan
başbakanların pijama ile karşılandığı dönem
medyanın bakanlar kurulunu tayin ettiği yıllar
kirli ve sinsi ahlaksızlık diz boyu

sırça köşklerde darbe senaryoları yazdılar
laiklik, Atatürkçülük ,sanal irtica tehdidi
uğur düNDAR
reha muhtar
ali kırca,
fatih altaylı,
emin Çölaşan

batık bankalar
kapanan binlerce işyeri
işten atılan onbinlerce vatandaş
iflas eden binlerce şirket
geleceği karartılan milyonlar
yüzlerce intiharın hesabını kim verecek

postmodern ayak seslerin duyar gibiyim
kara geceler yaşıyorum hala
dipçik yemiş ellerimle yazıyorum arzuhalimi
en soğuk sürecini karakişın

çok büyük travmalar yaşıyorum
gökkubbemiz çöktü
ülke kan gölüne döndü
tanklar caddeleri işgal etti
talan edildi türkiye

tarihte böyle bir ihanet görülmedi
gelişmeler son derece kurgusaldı
rektörler , yargı mensupları için içinde
asker ve bürokrat
medya ve sermaye çevreleri
tamir edilemeyen yaralar açtı

28 şubat

kalın duvarlar arasından çıkamayan hayatların hikayesi
başörtülü kadınların binbir çeşitli dramları
merve kavakçının milletin meclisinde maruz kaldığı muamele
had bildirmede çok acımasızdı ecevit

kamuda yasaklar
yüksek askeri şura (yaş) kararları
re'sen emeklilik
yokluklar, mağduriyetler

katsayı bariyeri
imam hatip liselileri
gönülleri kırıldı
derde düştüler
kalpleri incindi
yüreklere yandı

gözyaşı
su damlası
feryad-ı figan
azabın her türlü

yaptıklarının hangisi suçtu
hangisi hata
hangisi yanlıştı
hangi kelime ve cümleleri aykırıydı
daha on beş yaşında
daha sakalları çıkmamış
daha zülüfleri kararmamıştı
sustular
susarak hıçkıldılar
susarak haykırdılar

cihanı kapladı fısıltıları
şimdi söz etme zamanı
şimdi anlatma vakti
şimdi yetmiş iki bin millete...
yarım kalmış hayatların hikayesini

redfer

İlyas Kaplan

Yaşı tutmayan umutlar

koyu bir maviliğin içinde gözlerim hep uzaklarda
izlerini silebilseydim geriye kalan hatıraların
hangi kıyılarına ve hangi uçurumlarına bıraktığım

tanısı konmamış soğuk kışlardan kaçmak da yalan artık
sokakların ateşiyle yanmaya başlamalı daha da geç olmadan
menekşe kokulu havalarda
saba makamında sabah ezanıyla
duygularımı yoran şehir bana acımasızca
direnmek yaşamak demek direnmek umut demek
sanırım beklentilerim firdevs zamanlarına kalacak

canı çekilmiş yapraklar ayaklarımın ucunda
gözlerimden damlayan bir garip hüznün
topluyorum kimsenin göremediği yalnız bana bırakılan yarınları
yüreğimi yararcasına üzerime düşen temmuz sıcaklığını
ölümün şahitliğini yaparken ve susarken

bir gün tükenecek fısıltılar bırakılırken kulaktan kulağa
korkuyorum ya dağlar da devrilirse üzerime
zihnimin tavanına bakan canlı cansız yüzler biliyorum
içimdeki mahrem sandığım sessizliği
sığdıramıyorum yer ile gök arasına toprağa suya havaya

kalbimin ellinci meşalesini yaktım
güneşin kızılığını arkama alarak yürüyorum
tanıdığımı zannettiğim caddelerin ademleri bir de
hilal görüldüğünde gecenin maviliğine gülümseyerek
çocukluğumun yaşı tutmadığı umutlardan
eskimiş zamanlar aşına mekanlar kaldı geride

redfer

İlyas Kaplan

Yazdığım Őirlerin Şairiyim

Ben yazdığım Őirlerin cahiliyim
Bazen aşar beni yazdıklarım
Anlatmak istediklerimin ötesinde bir alem
Ne yaptığımı nasıl yaşadığımı bilmediğim

Ben yazdığım Őirlerin malikiyim
Bazen ürkütücü bir ihtişama kapılıyım
Bazen mistik bir evrenin ümidine
Gizemlerle yoğrulmuş tılsımına eremediğim

Ben yazdığım Őirlerin mabediyim
İnkarcı kavimleri yerle bir edilmiş
Semut mesabesinde Şehirleri
Sırlarla örölmüş esrarını çözemediğim

Ben yazdığım Őirlerin mahşeriyim
Cehennem ateşinden beter yangınlarım
Ruhumu serinletir cennetin dört ırmağı
İlahi tecellilere mazhar Şükrünü bilmediğim

Ben yazdığım Őirlerin askeriyim
En ulvi makamlar kapısında
Sineme düşecek rahmetleri beklerim
Savaşırım günahla sevabın karşılaştığı yerde

Ben yazdığım Őirlerin katiliyim
İlahi azap ile kalbi harap
Gönöl bahçesi tarumar edilen
Yalnız ben bilirim hunharca katlettiklerimi

Ben yazdığım Őirlerin Şairiyim
Musa dokunuşuyla yakuta dönüşürüm
İstirap sancısıyla paha biçilmez değerim
Sabırla beklerim gecenin derinliklerinde

Ben yazdığım Őirlerin cahiliyim
Bazen aşar beni yazdıklarım
Anlatmak istediklerimin ötesinde bir alem
Ne yaptığımı nasıl yaşadığımı bilmediğim

redfer

İlyas Kaplan

Yedi renk

göklerimde yankılanır güneşin gürültüsü
hareler dökülür kurak toprağıma
düşlerimden uyanır kuru buğday taneleri
can olur sıcağı ,her damlası bir nefes
hicretin en gizemlisini yaşarım
boşalır yollarıma yedi renk yağmur

yokluğunda maşunlaşır göklerim yıldızlarım söner
yıllardır susuzluğuma bir rahmet beklerim
zulmetinin deseninde yıldırımlar peş peşe
pencereme düşer yedi renk yağmur

kirlenmiş duygularım nuruyla yıkanmayı özler
ışığa kapalı gözlerim hep onu gözleyecek
rüzgarının efsunu dokundukça sinemin çöllere
meçhul bir diyardan bir sevgili gelecek
sırılsıklam düşlerimi ıslatacak yedi renk yağmur

ahuların görüldüğü ötelerde vakit akşam
bahçemin hazanında en şahanesi gezinir
izini takip eder ona meftun melekler
kıvılcımlar fışkırır ayak bastığım yerde
ardı sıra damlaları yüz vurur hasretime
kalbimin toprağına yedi renk yağmur

bir eylül sabahında sağnak sağnak
irkilir avucumda denizin uyuyan umutları
nağmeleri derbeder bir şarkı dudağımda
hürriyetsiz ışıklar doğururum
yakamoz nakışlardan yedi renk yağmur

kutsallığa bürünür cemreleri muhabbetime koşar
nisan gecelerinde camdaki tıkırtıları kısık sesli
özlemle beklerim yanağıma konacak buseleri
mevsimlerin iliklerinde dolaşılırız el ele
ilkbahar çiçeklerinde yedi renk yağmur

yıkıcı fırtınalar ayrılık ertesi yaşanır
yalnızca kendi kabristanına gömülür gözyaşlarım
mahşerinde kaç kış bekleyecekler kim bilir
duygularım buruk vuslat lezzetinde
haram cehennemlere yedi renk yağmur

redfer

İlyas Kaplan

Yegane bir ihsandır o

emin ol ki sana,
birbirine sarılıp burulmuş olan
cennette özel bir nehir adadık;
öyle ki,
bütün ırmakları ondan şubelere ayrılır

emin ol ki ,
yüksek şanımızla sana özel
lütuf ve ihsan olarak kevseri verdik ;
hayır ve feyzin, bereketin
kesilmek ihtimali yoktur

emin ol ki ,
ebedi ve sonsuz
ihsan edilen her şeyin en hayırlısını,
en güzelini
şanımıza yakışan en mükemmelini sana verdik

emin ol ki,
o kevser denilen şey , cennette bir nehirdir
o kevser, Rabbinin cennette sana verdiği bir havuzdur ki,
onda hayr-ı kesir vardır
ümmetin kıyamet günü varıp ondan içecekler,
kapları yıldızlar sayısınca
içenler hazdan titreyecekler

emin ol ki, o kevserin
kenarları hoş inci kubbeleri,
içinden ezfer miski çıkacak,
sütten daha beyaz, baldan daha tatlı,
derinliği yetmişbin yıllık,
ondan içen bir daha susamayacak
ebediyen perişan olmayacak

emin ol ki, o kevser
bir nehrin kaynağının denize kavuşan kısmı gibidir
bir kaynağı mizandan ve sıradan öncedir
bir kaynağı da cennetin kapısına yakın
cennet ehli susadıkça içecekler,
içtikçe serinleyecekler.

emin ol ki, o kevser
hem dünya, hem ahiret saadetini gerektiren
rahmani bir lütuf,
hem de rahimi bir ihsandır

emin ol ki
marifet hasıl olunca
Allah'ın zatına, ilmine, kudretine, hikmetine dair bilgiler hasıl olur
en yüksek hazlar yaşanır
her biri cennet nehirlerinin kaynağı
her biri , bir nehrin akış feyzi kadar

emin ol ki
Resullah'ın sünnetini yaşamak
cennetin kaynağından akan kevser nehrine benzer
ilahi rahmetin sonsuzluğu gibi,
kalbleri sarar ,gönülleri ferahlatır rıdvan neşesiyle
her havzın ardınca binlerce kişi
hepsi Resulullah'ın yanında
hepsi arzu ve isteklerine kavuşmuş

emin ol ki
Kabe'nin Rabbi hakkı için
o hesapsız olarak cennete girenler varya
şüphesiz kevsere nail olanlar,
elbette en güzel olan onlardır

emin ol ki o kevser
zaman geçmesiyle kesilip tükenmeyecek
her şüpheden uzak
cennette bir nehir ki, o
en çok hayır ondadır.
cennette bir nehirdir ki, o
cennetin nehirleri ondandır

emin ol ki o kevser
Allah'ın hisler, akıllar ötesinde gayb hazinelerindedir
cereyan eden nice gizli cemal ve celal eserleri ondadır
sırf neşe, gizli bir zevk düşüdü o.
cennette bir nehir olmasından daha derin ve daha ulvi
ebedi, kudsi ,bütün hayır gayelerinin rıdvan kaynağıdır o
sonsuz feyiz cereyanı, gizli tecellilerin menbağıdır o
Muhammedi hakikatin ortaya çıkacağı emsalsiz müjdedir o

emin ol ki o kevser
kendisi miraca çıkarıldığında
sidre-i müntehasa yükseltilerek o büyük eser gösterildiğinde
sırrı tecelli ettiğin de
gözü şaşmadı ve sınırı aşmadı
ilahi lütuflara mazhar
Andolsun, Rabbinin ayetlerinden en büyüğünü gördü o

emin ol ki o kevser
gizli bir zevk değil ,akli bir nazar da değil
içerdiği bütün hayır ve faziletler
muhakkak ki O'nun bir lütfu
övülmüş bir makamı ,verilmiş bir vaadidir
dünya ve ahirete ait bütün ihsanlar , ilahi feyizler ondadır
umulur ki
"Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın."

emin ol ki o kevser
ahiret hayatının geçimi, hayat metayı,

fani değil, geçici değil ,sonlu değil
lütuf ve serveti ebedi olarak kesilmez,
tükenmez cennet nimetleri sonsuz
ne bir fazla ,ne bir eksik neticeleri,
meyvelerinin tamamı en güzel biçimde

emin ol ki orada
altlarından ırmaklar akan,içinde ebedi kalınacak cennetler var
vaad olunan cennet naiminin cereyanları zevk-u lezzetler var
bozulmayan sudan ırmaklar,
tadı değişmeyen süttten ırmaklar,
içenlere lezzet veren şaraptan ırmaklar
ve süzme baldan ırmaklar var
bozulmaz su nehirleri,
tadı değişmez süt nehirleri,
içenlere lezzet veren şarap nehirleri,
süzme bal nehirleri var
süttten daha beyaz, baldan daha tatlı
içlerinden ezher miski kokusu çıkar

emin ol ki o kevser
sonsuz gelecek için bir taahhüt
müjdeleme üstüne müjdeleme
bütün saadetin sebebi, hayır menbaı
yegane bir takdir ,yegane bir tebrik
yegane bir lütuf ,yegane bir ihsandır o

redfer

İlyas Kaplan

Yeminler olsun

tan yeri ağarıp açılmakta olan şafağa yemin olsun
sütun şeklinde uzamış olan aydınlığa ...
birdenbire şuurlara çarpan mutluluğa...
dağlarda ki pınarlara, bulutta ki yağmurlara,
toprakta ki tohumlara yemin olsun

buğday içinde bulunan karıncaya yemim olsun
gözlerin dumanlanıp yaşarıp akmasına ...
buluttan yağmur çiselemesine
memeden süt dökülmesine
kararan, karanlık eden, akan, dökülenlere
Rablık hükmüne itaatle sığınanlara yemin olsun...

dünyanın sahibine yemin olsun
başka bir suret ve şaşmaya değer bir güzellikte
çatlayıp yarılan tomurcuğa, yaprağa, suya ,ışığa, parıltıya...
daha çok inkişaf ederek meydana gelen neticelere
ihtiyaçlarını verip kabiliyetlere göre yetiştirene,
zaman geçtikçe baki kalana yemin olsun

doğmakta, doğurmakta, değişip yok olmakta olanlara yemin olsun,
dağlarda ki gizemlere, bulutlarda ki yağmurlara, yerde ki bitkilere,
benzerden uzak engin arzılara ,gökteki makamlara

fokur fokur kaynayan cehennem vadilerine
yandığı zaman ateşine , sıcaklığının şiddetine
zehirlerin şerrine, günahların şerrine,
nefsin şerrine, amelin şerrine
şer ve zararlı olabilecek herhangi bir kötülüğe yemin olsun

karanlığın girmekten korktuğu dipsiz gayyalara yemin olsun
volkanların yarattığı çukurlara
bin adam boyu derinliğinde ki oyuklara
arşın uçsuz bucaksız meçhul kara deliklerine
batan güneşe,tutulan aya kararan semaya
ansızın gelip çatan hayalet gecelere
şiddetten çıkan bela ve musibetlere yemin olsun

ayın son üç gününde kararmış yıldızlara yemin olsun
uğursuzlara ,büyücülere ,maraz bırakan sihirlere
ışığın kaybolmasıyla karanlığın basmasındaki akşama
akşam şafağı sönünceye kadar geçen zamana
mehtapsız gecelerde karanlığın yoğunluğuna
ihtiras ile dolup kabaran denizlere yemin olsun

boşluğu kaplayan ısı , ışığı ileten cisimlere yemin olsun
oluşabilen , bozulup değişebilenlere
aydınlık tamamen yok olduğu zamana
görünen , görünmeyen duygulara, şehvetlere ve öfkelere
gayp alemlerinde canlı cansız tabiatlara
halis karalara ,sırf durgunluklara, düşündürücü sessizliğe
kopacak kıyametlere, doğacak afetlere yemin olsun

ruha can veren ruhi feyizler vardır
vicdanlarda bir duygu yüklemesi ,telkinler vardır
kalpler de nedamet ateşi, kesin tövbeler vardır
güzel hikmetler, hayırlı sözler, kutsi manalar vardır

gerçeklerde bir latif sır vardır
gamlar ve neşeler içinde tavırlar vardır
kızıştığı zaman güneş ,cehennem vardır
cehennemin ta kendisi bir kalp vardır
her ümidin vaadi, yeşeren bir zafer vardır

deniz yarıldığı ,karanlığın çöktüğü zaman
nefislerde düğümlenmiş öfkeler ,kinler vardır
Hakkı kabul edici fitratta yaratılmış
nefis cevherler, temiz, saf suretler vardır

gönüllerde düğümlü inançlar, tutkular vardır
kokusu gül olan afsunlu rüzgarlar vardır
muratlara karışan yıldız-ı süreyya vardır

redfer

İlyas Kaplan

Yeni bir düş kuralım her seferinde

med cezir ortasında kalmış bir kum tanesi gibi
gök sussun yer dinlesin kalplerimizin nazlı çarpışlarını
çeyrek vakitlerden bir lahza bulup
gül yanaklı zamanlara gidelim

kanatlansın ruhumuz yüksek diyarlara doğru
her ırmağın kıyısına düşler bırakarak
sessizliğin içinde eriyen akşamların
dört bir yana ışık saçan sonsuz semaların
ufuklarına sıkışan güneşlere gidelim

ebabiller uçurarak gidelim bu diyardan
derin uykularla emzirdiğimiz gecelerden
göğe açık avuçlardan ruhumuz kanatlansın
matem dolu sabahlar olmadan
yıldızlar misali dolunay düşlerine gidelim

saf tutsun güneşin arkasında yıldızlar
gecenin koynuna saklanmaktan haz duyan aydan söz edelim
yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi gülümseyelim
kalpten vücuda pompalanan taze kan misali
denizin en mavisinde kaybolan zamanlara gidelim

geçmiş bir zamandan efsaneler bırakalım esrarlı havzalara
ırmaklarından hüznün akıtalım bir kum saatine zerre zerre
bir zaman sonra kaybolsun süveydadan akseden izdüşümleri
mavera mevsimlerine karışıp gurbet akşamlarına gidelim

uzak diyarlara yaz göçebelerince kanat çırpalım
yeni bir düş daha kuralım bu sefer
mavi bir ışık gibi öteki hayallere
harlı hicranla yanan yüreklere gidelim

sevda seherine düşen şafak kızılı gibi
sonbaharlarca savrulan hasretleri toplayalım bir bir
saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
ıtırlar dökülsün yollarımıza iklim iklim
son kasım günü terk edelim kentin tenhalaşan sokaklarını
son saka kuşları göçmeden gidelim

redfer

İlyas Kaplan

Yeni bir yorgunluk dalgası vuruyor gözlerime

yeni bir yorgunluk dalgası vuruyor gözlerime
herhangi bir şey söyleme hevesini yitiriyorum
bir aşk kokusu yayılıyor odamda
içimde ki özlemler uyanıyor ağır ağır,
içinde düşler ,düşler gerçeklerle karışık

beni başka kim anlayabilir
kaç yıl geçecek aradan iki mi üç mü
ağız sıkı olmaya söz vermiş olanlar
sıkı ağızlı davranmak konusunda verdiği sözü tutanlar
gelecek zamana bir sır taşıyın diye
onu sonsuzluğa götürsün diye
onu bir övünce dönüştürsün diye

bu keyfiyetsizliğin cılkını çıkarmak istiyorum
acımasızca yitip giden gecelere daha yakın
zamandan uzak ,mekandan uzak
bundan önce ki geceleri çabucak unutarak
silmek, yok etmek istiyorum

her türlü eksiklikten uzak
başka bir çağda yaşanmış
hangi yüzyılın bir kenara itilmiş kalıntılarında
en önemli şey yaşadıklarım
artık gerisin geri gelmeyecek
hiç yarınsız
bir sır olarak kalacak bu şiirde
harbi ,delikanlıca, ihanetsiz

redfer

İlyas Kaplan

Yeni bir zamana ihtiyacım var

Hıfzımın derinliklerinden akıp gelir
En soylusu mistik derecede aşk atlasından
Aforizmalarına itilmekte ulu orta kutsallarım

Kahir ekseriyeti unutulmuş
Zikir mensuplarından mistik bir ruh taşırlar
Kulaklarım en görkemli seslerini çınlatır

Has bahçemden muhkem sarayların vazolarına taşınır
Her gün kırmızı bir gül
Ebediyet rüzgarının hoyratına mahkum
Hiçbir vakit solma şansı olmayan
Hayatımın en bereketli toprağından

Elli yıllık saltanatın fildişi kulelerinde
Alçak gönüllü bir kral olmak isterdim
En müstesna arzularla beraber
Gönül tecrübelerimi anlatmak için
Dilden dile yayılsın diye

Yeni bir zamana ihtiyacım var
Üstümden ölü küllerini sayurup
Yeni bir sevgiye muhtaçlığım var
Mazinin sıcaklığını koruyan korlar hala avuçlarımda

Korkmak mı kalbimin mavi odalarına girecek hazlardan
Belki de nicelerine rastlanacak mutluluktan bir tadım
Yıllarca nöbetleşe yağar mavi göklerden
İmdi en engin deryalara yürür yalnızca
Vuslata koşan bir gönül kafilesi gibi

Uğradığı mekanlar anca bu kadar sessiz
Hislerimde ki acı değil buruk bir hüznün
Mukadder aşk dedikodularından uzak
Önce tanışalım sonra konuşmak kolay

Mukaddes aşk terbiyesine münhasır mefkurem
Göle atılan taşın dalgaları misali
Doğurur göklerimde altın haleleri
Yalnızca kendine has parıltıları
Son yolculukları kalbimin sokaklarına doğru

Bir canın haremde derin hülyalara dalarım
Şerefimdir bu tılsımlı nağmeler
Nasıl bigane kalırım bu efsunlu sese
Çarptıkça yankılanır yüreğimde
Bir yeni şarkının notaları kazılır
Yayılr en ihtişamlı kafiyenin ahengi gök kubbeye
Önce evlenelim sonra yaşamak kolay

redfer

İlyas Kaplan

Yer yok mu yüreklerimizde

her sabah
binlerce çocuğun yetim kaldığı yeryüzüne
açıyoruz gözlerimizi
yakıp yıkılan şehirlerin harabe görüntülerine
kül olup kavrulan insanların sayısına alışa alışa
başımızı yastıklara koyuyoruz

uyuyoruz
talihsiz seslerin ninnisiyle
uyuyoruz
uyanık olmanın ağrısını göze almaktan korkarak
oysa bir yerlerde
bir yerlerde tüm insanlığı uyandıracak
bir cümle olmalı
o cümleyi duyana kadar
uyumamalıyız oysa

her şey normal sanıyoruz
bize giydirilen deli gömleğine razı gibi
oysa yırtılmalı artık o gömlek
kesip atmalıyız rüyanın akışını
o cümlelerin gürültüsü gelene kadar

hem ağır bedel isteniyor bizden
hem acil , hem zaruri
sancısız bir sözün yüreğine göç edelim isteniyor
oysa devrimci sözler söyleme vaktidir şimdi
gizli acıları seslendirecek söz dağarcığı lazım bize
sözün kalbinden
kelimelerin sancılarını hissedecek dudaklar lazım

nefeslerimizden sıtmalı heceler dökülmeli
heyecan içinde kıvranan cümleler
ateşli, can alıcı, aceleci olmalı
bir ömür boyu can pahasına taşıdığımız
nefesler olmalı
yok mu
yoksa

bekliyoruz loş gölgelerde
sığınıp vaktin göğsüne
gölge gibi çoğalmayı bekliyoruz
yürüme inceliği düşmüyor aklımıza
keskin bir bıçak gibi
kanadıkça kana bulanıyoruz
yaralarımız daha çok acıyor
ağrısı dayanılmaz
apaçık yaralarımız kanıyor

kendi ellerimizle yok ediyoruz
son ümidi
biricik ışığı

tek gerçeği

şuurumuz
giderek yağmalanıyor
bigane kalıyoruz dayanılmaz acılara
soğuk yüzlere baka baka
olağanlaştırıyoruz can kayıplarını
ümit yıkımlarını

yeter diye haykıran
kesip atan öfkelere yer yok mu yüreklerimizde
nasıl da unutmuşuz hakikati haykırmayı
bir nebze de olsa
yok mu
yer yok mu yüreklerimizde
nasılda susamışız oysa

şimdi
kendimizi mahcup etme vakti
yüreğimizi mahzun etme vakti
ruhumuzu giyindirme vakti
yarınlara ümit olacak bayramlık elbiseleri
canla başla gerçekleştirme vakti hayallerimizi
böylece
utandıracağız aynalarda ki suretlerimizi
birazcık

gökyüzünde ki uçurtmalarımız vuruluyor
bir yandan hayat devam ediyor
içinde bulunduğumuz dünya dönüyor
yaşamadan bilemiyoruz
hangi yağmurda ıslanacağımızı
üstümüze damla yağmur düşmeden
hazin hazin sesler duyulmadan
göklerde

şimdi
şehirlerde bir yabancı gibi sıkılıyorz
kökü toprakta kalmış
kesilmiş bir ağaç gibi ıstıraplar yaşıyoruz
öncesini
sonrasını
hüznü zevk edinenler gibi

bir şarkı tutturacak kadar gücümüz yok
memleket özleminden yaşadığımız sevdalardan
yürek yaraları da dahil
hepsi bir kitap gibi
çatıları örtülü evlerde yapayalnızız
ahşap çıkmalı geniş saçaklı konaklarda
beyzadeler gibi oturuyoruz

yüreğimize düşürülen korkularla kuyumuzu kazıyorlar
yüreğimizin merkezinde
her ateş cehennem gibi
eriyip
bitiyoruz

yürünen yollar dikenli diye vazgeçilir mi
yürümekten
dikenler içinde diye
gülden vazgeçilir mi hiç
oysa
koklamalıyız hayatı nefes nefes
en az bir gül kadar
en az yaşamak kadar

redfer

İlyas Kaplan

Yerler çiçek gökler yıldız zihinler düş

hey sokağın ucundaki kırık camlı evler
hey evleri kuşatan yoksulluk
hey gecenin içinden kayıp savrulan sessizlik

hey kutlu yalnızlıklar
göklerde ayaza kesen karanlıklar
elbet bir çift ölüm de sizin için
yasaklanmış meyveye bir an dokunmuş
küçük bir adem gibi

her akşamüstü düşleri süsleyen ay ışığı altında
yalnızlığımın akıp giderim koca bir mazinin sahiline
kaybolurum akşamın arka sokaklarında

sonrası hamlıktan yanmaya uzanan
üstelik ah etmekte yok
renkli misketlerle nişan aldığım göklerin
kızılığına dokunmadan

göğsümde başkaları için çırpınan bir kalp
kesik nefesler içe doğru
yüreğimin sancısı yalnızlığa düşüyor bir başına
serin bir yağmur çisesi gibi
vatan belledikleri yöreye
eski bir hicret ülkesine

yenileniyor zaman yenileniyorum
zaman mühürleniyor mühürleniyorum
yörüngesine ,çekim alanına girerek
coşkun ışık nehriyle aydınlanıyor yüzüm
gönlüm aydınlanıyor
sırlanan aynasına yansıyor nurlu zamanlar

hey ruhuna üfleye üfleye dilimlere ayrılan zaman
hey toprağa düşmeden yağmalanan yağmur
hey ışık alacası son karanlık

yerler çiçek gökler yıldız zihinler düş
hey sabah yelinin beyazıyla coğrafyalara ekilen
geceden kalan avare uykusuzluklar
yad ellere akan bulutlar güneş desenli artık
şafak yıldızlarım sönüyor tek tek

defalarca yeni bir idrak eşliğinde
kaç tane sevaba denk gelir diye merakla
yenileniyor, yeniden her kelime her isim
her unvan her söz

için için ağlayan
için için parlayan her damla her yağmur
pencerelerde kuytu köşelerde
defalarca

bir söğüt ağacına bağlanmış salınıp duruyor hep
ürpertilerin en şiddetlisi
alacakaranlığa benzer bir ağırlıkla
usulca iniyorum karanlık merdivenlerden
kaç kattan kaç basamağından

içimde bir yusuf özlemi
bir tını söylüyorum
bir sonbahar günü çocuklar uyurken
kırlar düşüyor şakaklarıma
sokaklarıma...

redfer

İlyas Kaplan

Yerler çiçek,gökler yıldız,zihinler düş

hey sokağın ucundaki kırık camlı evler
hey evleri kuşatan yoksulluk
hey gecenin içinden kayıp savrulan sessizlik
hey kutlu yalnızlıklar
göklerde ayaza kesen karanlıklar
elbet bir çift ölüm de sizin için
sanki yasaklanmış meyveye bir an dokunmuş
küçük bir adem gibi

her akşamüstü düşleri süsleyen ay ışığı altında
yalnızlığım akıp giderim koca bir mazinin sahiline
kaybolurum akşamın arka sokaklarında
sonrası hamlıktan yanmaya uzanan
üstelik ah etmekte yok
renkli misketlerle nişan aldığım göklerin
kızılığına dokunmadan

göğsümde başkaları için çırpınan bir kalp
kesik nefesler içe doğru
yüreğimin sancısı yalnızlığa düşüyor bir başına
serin bir yağmur çisesi gibi
vatan belledikleri yöreye
eski bir hicret ülkesine

yenileniyor zaman yenileniyorum
zaman mühürleniyor mühürleniyorum
yörüngesine,çekim alanına girerek
çoşkun ışık nehriyle aydınlanıyor yüzüm
gönlüm aydınlanıyor
sırlanan aynasına yansıyor nurlu zamanlar

hey ruhuna üfleye üfleye dilimlere ayrılan zaman
hey toprağa düşmeden yağmalanan yağmur
hey ışık alacası son karanlık
yerler çiçek gökler yıldız zihinler düş
hey sabah yelinin beyazıyla coğrafyalara ekilen
geceden kalan avare uykusuzluklar
yad ellere akan bulutlar güneş desenli artık
şafak yıldızlarım sönüyor tek tek

defalarca yeni bir idrak eşiğinde
kaç tane sevaba denk gelir diye merakla
yenileniyor, yeniden her kelime her isim
her unvan her söz
için için ağlayan
için için parlayan her damla her yağmur
pencerelerde kuytu köşelerde
defalarca

bir söğüt ağacına bağlanmış salınıp duruyor hep
ürpertilerin en şiddetlisi
alacakaranlığa benzer bir ağırlıkla
usulca iniyorum karanlık merdivenlerden
kaç kattan kaç basamağından

içimde bir yusuf özlemi
bir tını söylüyorum
bir sonbahar günü çocuklar uyurken
kırlar düşüyor şakaklarıma
sokaklarıma...

redfer

İlyas Kaplan

Ye'sefza

etrafa soğuk ve lanet bir duman yayılıyor
bir kaç kez ruhumun bütün tezahürlerine
üşüyorum
buz kesiyor sırtım ve ellerim

zihnimin her köşesinde kılıç kalkan şakırtısı
kanlı, hareketli sahneler halisane
hafi ahlarım halas olma niyetinde
avare bir öfke kümesi
inzal oluyor kalbime
köz gibi
nabzıma can gibi

başımda bana mahsus siyah bir kep
üstümde şahsıma münhasır siyah bir palto
sahafları ziyaret ediyorum
afişlere bakıyorum
vitrinlere nazarım takılıyor
dolaşıyorum keyfimce
şehrin bütün caddelerini

çarşı-pazarda rüzgar köşe başlarını kesmiş
adım başı geleni geçeni durduruyor
ağzında bir vızıltı ezgisi
talân ediyor her şeyi
yağmalıyor

bir başkaldırıya dönüşüyor geçmeyen saatler
sinemde tahayyüli yangınlar
ye'sefza sırlarla doluyum
zahirde tükenmez mavi kalem serüvenleri
bitmeyen füsunların öyküsü

sular donmuş
güneş suskun
mutsuzum
nefesim bir ışık sütunu
halka halka göklere çıkıyor sesimin buğusu

günün son vakitlerinde fûrûzan diyarlardan
denize iniyor parıltılar
o zaman gerçeğe dönüşüyor masallar
bir tren penceresinde
kendimi arıyorum
şehrin dar ara sokaklarında
yanımda en sadık duygularım

tıka basa meydanlar
avamın oluşturduğu insan seli

itile kakıla adeta ezilerek
pratik arbedelerle
hiç sorgulamadan
meçhule doğru sürüklüyorlar beni

karanlık apartmanlar boyu zihin yorgunluğum
iftizah debelenişlerin ifşasında
kaçıyorum ardıma bakmadan
olanca hızla onlardan
soluk bile almadan

namaz vaktince
bir cami fonunda yaver gölgelerim
bir devr-i daim huzuruyla derinleşiyor
yüreğimin iç güdüsü tevarüs ediyor
saatlerce

redfer

İlyas Kaplan

Yeşil çimen tarlası

beni adam etmek ümidini de yitirdim
bir takım zanlar içindeyim
gözlerim kapalı kıvrım kıvrım beynim kanıyor
fikir kıvrımları arasından akıyor siyah bir kan damlası

bütün piyonlarım son çizgide vezir olmaktan alıkonulmakta
bir köşeye sıkıştırılmış, mat olma vaziyetindeyim
fillerin ayakları altında, tepe tepe ezilmekteyim
zihnim yeşil çimen tarlası
vehimler yeşil , şüpheler yeşil endişeler ha keza

kovulduğum cennetin kapıları bir türlü açılmıyor
köprülerin altından çok sular aktı
bambaşka coğrafya, bambaşka alışkanlıklar içindeyim
bambaşka insanların arasında
yolun sonunda ne çok yolculuk var
donuk bir Şubat soğuğu
bir de yazı hiç değişmiyor
eski insanların mektupları gibi
bolca selam, bolca dua

geçmişten kalan hatıralar kocaman
aydınlık, pırıl pırıl bir gülüş kadar sıcak
en güzeli ceylanlar gibi bakan çocukluğum
vatanım, atam, anam, biraderim, ablalarım
yapraklar gibi ağır ağır yere düşüyor
yurdunu terk etmiş, evinden ocağından kopmuş
huzursuzum yitik zamanlar peşindeyim

ne kadar isterdim,
bir akşam üzeri müjdecî bir ses kapımı çalsa
gözlerimi kamaştıran bir kuyruklu yıldız suretinde
odamı aydınlatsa
ona saatlerce içimdeki fikirlerden bahsedebilseydim
çok isterdim bir akşam üzeri yıldızının
içimdeki düşlerden ödünç alınmış
kocaman kuyruğundan ışıltılar saçarak odama düşmesini

suya yakamaz bırakan yıldızı gördüm yine
bütün pencerelerden denize munis bir ışık döküldü
ışksız kalmadı hiçbir yer hiçbir karanlık
bütün koridorlarda, dehlizlerde, odalarda ışık
kısık bir kadın sesi kadar ince sesli
ölenlerin arkasından tıpkı bir anne gibi ağlıyordu
ufkun ötesine öylece unutulmuş

ben yaklaştıkça, büyümlü bir tüy bırakarak arkasına
eskisinden daha fazla uzaklaşıyor
bastığım yerler çöküyor arzın ateş merkezine doğru
bir tünel açılıyor sanki beni yutacak
bütün yükseklikler çukura
çukurlar yüksekliğe dönüşüyor

gecenin orta yerinde karanlığın içinde
her bulduğumu kaybediyorum

seçilmiş bir yolun yolcusuyum kutsal mekana doğru
bunca yıllar, bunca kelimeler, bunca cümleler
ateşe atılmakla ateşte yanmak arasında yaman bir hesap bu
aynada her şey temsili her şey mecaz
ve dahi öyle de yakın

redfer

İlyas Kaplan

Yıldızlar çıkmadan gel

gözlerden uzak gizli konuşalım seninle
umutlarımızı süsleyen hayalleri
buğulu camlarına çizelim
titreyen gönüllerimiz
masmavi bir düşünle yüксеlelim gökyüzüne
parlayıp hiç sönmeyen
mehtap da bir yıldız olalım

aydınlık fişkırıyor her yere şafaktan
farklı bir helezonla aşkımı körüklüyor rüzgar

çıkıyorum huzuruna
seni ne çok sevdiğimi söylemeye
sen ki cennetten lütfedilmişsin
uçup gidelim cennetine gel

yağmur vuruyor pencereye
yıldırımlardan düşen bir ayrılık ateşi
sevmek ateşlerde yanmak gibi bir şey
hayat bitmeden ,can gitmeden gel

yürek titriyor, el ayak titriyor
cemreler toprağa düşmeden gel

kerhen yaşamışız yoklukların kışkacında
meğer ne kadar zormuş güneşi beklemek
ışıklar vurmaktan gece ölmeden gel

her şeyden evvel ,seni bekledim
hayalperest ruhumun bitmedi gelgitleri
yanaşan her vapurda seni gözledim
gün batmadan yıldızlar çıkmadan gel

redfer

İlyas Kaplan

Yıllar böyle geçip gidiyor

seni seviyorum diyorum
yıllar böylece akıp geçiyor

sevimli saçmalıklar beynimi yormaya başladı yine
bu gece hasta olabilme ihtimalini yaşıyorum
içimin yandığını hissediyorum
zaten öfkem doruğunda neredeyse çıldıracağım
savurduğum küfürler yetmiyormuş gibi
ateşim otuz sekizin üzerinde
kendimden geçmiş bir halde
sayıklıyorum galiba neler söylediğimin farkında olmadan

yalnızlıktan hoşlanıyorum veya öyle sanıyorum
yalnız kalınca aklıma bunaltıcı şeyler geliyor
bir duygunun ilerisinde arzular bunlar
düpedüz buna aşk derler, yalnızlığa aşık
ışık pencereden girmiş hala yatağın üstünde
camdan yansıyan gölgelerle oynuyor
hiç bir aşkın ilacı icat edilmedi henüz
aşk ancak kendiyile tedavi edilebilir derler
yalnızlıkta ,ancak yalnız kalmakla bence

ilk önce yalnız olduğumun farkında olmalıyım
bazen yalnızlık için her şey yapılabilir
bir öfke anında bir buhran dakikasında
yalnızlık içinde ölebilirim
istikbali, hali, mazimi, her şeyimi feda edebilirim

konuşmak çoğu kez hiçbir düğümü çözmez biliyorum
susmak gerek bazen uzunca bir zaman
uzunca bir zaman yalnız kalarak
pencereden arka bahçedeki manzarayı seyretmeli
bazen albümdeki en mutlu resimlere bakmalı
en budala zamanlardaki en eğlenceli resimlere

vakit gece yarısını geçtiği saatler
masa saatinin etrafında kızılçık şerbetiyle dolu sürahi
bir de çiçek desenli bardaklar
aynanın üstünde kan çanağına dönüşmüş bir çift göz
yalnızlığın efkarına kapılıp körkütük sarhoş

gün ağırincaya kadar beklemeler
rüzgar eser ,dallar sallanır yapraklar dökülür
ah edip bir yağmur tanesi gibi düşerler
kızılçık şerbeti içip kendimden geçtiğim gibi
anılardan başka bir şey düşünmez olurum
yalnızlığa aşına olduğum vakitler

benzim sararır solar

hiçbir ilaç ,hiçbir dua fayda etmez
an olur eririm ,an gelir yanarım fitil fitil
bu gamlı yürek büyük derde düşmüş
kurtulması zor çaresiz dertlere
içim yanmış ,tutuşmuş bir kere
düşlerim hep yalnızlıktan taraf
kanıma işlemiş yalnızlıktan yana her ne varsa
kıyamete kadar ruhumun içinde sükun edip kalacak

yaprakları dökülüp kuruyan ağaçlar yine yeşerecek
toprağa bahar gelip de kuşlar ötmeye başlayacak
ağaçlarda ve bahçelerde çiçekler açacak
ben yalnızlıktan asla vazgeçmeyeceğim
yine mum gibi eriyip akacak yüreğime
yalnızlık mı
seni seviyorum diyeceğim yalnızlığa
yıllar böylece akıp gidecek

redfer

İlyas Kaplan

Yine gece yine ada yine çok ıssız

yine yalnız bir gece daha ve büyükada
yeşilin kucağında heybetle uyuyor
yıllar öncesi medeniyetin kudretini gösteriyor
olanca azametiyle tecessüm ediyor hayalimde
adanın güzelliği ve bir de kadını

dışarıda rüzgar sesleri
fasılalı fasılalı karanlıkları deliyor
yeni hüznler katıyor gecenin karanlığına
bir güllenin tepemizde patlaması gibi yıldırımlar
doğrusu rahat uyku uyumak mümkün olmayacak
yine yağmur yağıyor,
havada yeniden aşık olma ihtimali var
aşk bu belli olmaz

gece geç vakit ışıklar sönmüş,
odam hazin bir loşluk içine gömülmüş
ortalığın derin sessizliğini rüzgar sesleri ihlal ediyor
bir de çarpan kalbimin ritmik sesi
kısıklı bir halde yanan lambanın ışığının büyüünde
içimi yayılıyor tuhaf bir his
peri kızları gibi beyaz bir gecelikle pencerenin önünde gölgeler
rüzgar eşliğinde ki dansları büsbütün baştan çıkartıcı
efkarımın icadı huri güzelliğinde

ruhumda derin akisler uyandı birden
kulaklarımda şimşeklerden kalma bir uğultu
parlak ve ince sarı saçlarını arkaya taramış
altın yumaklar halinde uzanan ipek bukleleri gibi
üzerinde sade fakat çok cazip bir pelerin
masalarda ki perilerden daha güzel

sesimde tabiiikten bir az kaçmış bir titreklik
aklım daha ziyade dışarıda yağın yağmurda
etrafa yayılan toprak kokusu
kadın kokusuna karışıyor
zavallı ve çaresiz ruhumu tütsülüyor
heyecanımın bütün hararetini dudaklarıma gömdüm
mesele yok. demek ki aşk böyle bir şeymiş

yine gece karanlık yine yağmur tek fark ben yalnız değilim
eli elime, elime dolanınca
elektrik cereyanlarının kontakları gibi
deruni bir ihtizaz baştan aşağıya içimde
hislerimin bu en coşkun demi

bu masal diyarında yalnızlığıma yabancıyım
ayrılığın ruhumda yarattığı galat duygulara da yabancı
şimdiye kadar kaç kere bahtiyar edildiğimi bilmiyorum bile.
aşkın asil ve lahuüi güzellikleri yanında
gamzelerinden dağılan berrak hazları
mukayesesi bile na mümkün

nihayet, bu saadet gamlı gönlüme teselli
kafamda tatlı bir inşirah
benliğimde hoş bir inkişaf hissi
kafamda türlü hayaller yaratmakta
bu gece

yine gece,yine ada ,yine çok ıssız
bundan sonra ne olursa olsun bir kadının aşkına aldanmayacağım
aşkım her şeyden üstün olacak artık
hiç bir ayrılık, aşkıma bir leke gelmesine sebep olamayacak
yalancı kalabalıklara ne kadar çok alışmışım
ne kadar çok aldatan insan varmış meğer

redfer

İlyas Kaplan

Yok değilsin bu akşam

avuçlarında menekşe mavisi çiçekler açar
aşk kókar zamanın tüm parçacıkları
ay ışığı umutlar indirir öteki göklerden
aydınlık...bir elif miktarı
aşk miktarınca iki yürek
eriyen hayat içinde
bir tek sen kalırsın

birde senden kalan onca ihtiras
onca sancılar ruhumun karanlık dehlizlerinde

yağmurlar düşer hayali bir göğün bulutlarından
gün doğmadan önce
yıldızlar batmadan önce
kurak yangınlar taşıyan göğsüme
birde senden sebep duyguların onca isyankarlığı
kaybolur şah damarımda
en uzağın, uzağında 39 derece yokluğun

aklımdasın bir kar taneciğı kadar soğuk
kaç şubat acısı, kaç zemheri düşü
kaç kez adın sayıklanır
kaç kez hasret ateşi yükselir elif diye
incelmiş sinenin çeperini çatlamak üzere

son kalp atışı öncesi
damarlarıma vura vura sen geçersin
bir kan damlası kadar sıcak

zirdeli gönül utancından suskun,
pusandan geçer son bir elveda, ellerinden tutarak
şehrin sokakları akıl almaz kırgınlıklar içinde
yağmur bir aşkmiş meğer
bin külçe özlem ...
bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde
senden sırlar var içimde

önemli mi batan güneşin kızılca kıyameti
nice manzaralara sahne zihnimde ki absürt kehkeşan
sardunyalarda arasında görüp görünmeyen her ne varsa
taş değirmen misali ...

şarkılar söylenir zaman geçer
şarkılar söylenir gözlerim de yağmur

ilk yenik düştüğüm savaştan kalma
sana benzeyen damlalar

menekşeler üşür adını öğrenirken benden
müptelan artık kaç kez, kaç vakit
zehir zemberek saatler
hep aynı nakarat, hep aynı sözler
çözölmeyen denklemlerden daha karmaşık

bütöun rotası sana içimde ki yolculuğun
var değil, yok değilsin
uzak değil, yakın değilsin
bu akşam...

redfer

İlyas Kaplan

Yoklar

her Şey sıra dışı
suskun...
titrek güneşin doğuşu
yağmur tanesinin tene serin dokunuşu...

hıncahınç
hem de pencere kenarına durmadan vuran masalsı yağmur damlaları
yer yer Şöyle bir yoklar yalnızlık duygularını
sürüp götürür çocuksu hayallere

heyecanla eller ,ellere dokunur
aynasına vurdukça, netleşir ihtiyaŐının görüntüleri,
daha çok renk
Çözünürlüğü artar manzaraların.
renge parıldar çiçeklerin.

nefesler tazelenir.
tenler yenilenir
billurlaşır gün iŐıĐı.
ruh diye üflenir
köşelere, yüzeylere, seslere, ahenge...
yüreklere can ...

sokaklar sessiz
lambaların titrek iŐıĐı rüzgarda dağılıp paralanır
soluklarıyla buğulanmış bir evin camında
gecede ki karanlığı gözler yolların ıssızlığı

yağmurlu gnlerde tüter soba bacaları
bulutlar ıslak kiremitlere misafir
muhabbetler odaların içini ısıtır
bambaşka diyarlardan bambaşka mevsimler
sinelere reklenir
hüznün her türlüsü

hiçbir Şeye alıştırmayın beni
birakın hep ocuk kalayım
yürümeyi , konuşmayı bilmeyen...
acemi biri gibi
hiçbir Şeyi öğrenmemiş henüz.

güneş ilk defa doğsun
yağmur ilk defa yağsın
daha Şaşkın, daha heyecanlı
ilk defa her adımı, her tadışı, her bakışı...
yaşamak için ilk defa.

redfer

İlyas Kaplan

Yoklar yok

mendebur saatlerde
gemileri yakmaya hevesli olanlara ithafen
yaktım denizleri

dallara yazmalar bağlamakla,
göğe dilek salmakla olacak iş mi bu hiç?

kırık dökük sözlerle
kim yer bulabilmiş
kalbin kör köşelerinde

bir katre alevin sinesinden
cehenneme düşen tek damlayım

yok ...yanmak kolay
varsın acı olsun,
dumansız olsun ,
yalın ızdırap olsun
kimse değil, ben de değilim suçlu.
suç yok...
suçlu yok..

bir isteksizlik hali
bir tuhaf sessizlik ...
uçuk bir heykeltıraşın elinden çıkma bir heykel gibi donuk

zihnimin her köşesinde
çaresizlikler,ağlama nöbetleri,
bunalımlar, buhranlar...

mor ışıklı bir mekandayım
kimliğini unutmuş.
kaybolmuş ...
yok olmuş ...

irade yok,
dirayet yok,
cesaret yok...

hiç söz vermedim
tövbe,
bundan sonra asla
biri daha mı
yok ...
asla yok...

iradem sarsılmış ,
mantığım kaybolmuş
garip bir şey.. beni yerden yere vuruyor..
uzun süren bir sıtma hali sanki

aşk yok

sevda yok

redfer

İlyas Kaplan

Yokluğu hüküm giymişim leyla

nice zaman var ki
simli aynalarda uykular bölünüyor leyla
gecenin son vaktine onlarca efkar yağıyor
adanmış özlemler kör kuyulara gizlenmiş leyla
sahralara savrulan ayrılıklar zehir

sarı papatyalar çıkıyor bahtımıza hep
ezelden böyle yazılmış alnımıza leyla
en kara akşamlarda en parlak yıldızlar
yürek ıslaklığında yalınayak
yanağa düşen her güneş damlası leyla
şah yüreğe değen her yağmur

gölgeler vahşi yenilgiler sunuyor leyla
umulmadık ırmaklar hüznü dolu
güneşin batışına hicranlar düşüyor
bir kum saatinde zerre zerre leyla
ağıyor hayaller

son yalnızlığa hazırlanmakta üşüyen tenler
nicedir uçurtmalar göklerde kaybolmuş leyla
yüreklere akseden izdüşümlerince
rüzgarlar esiyor gurbet akşamlarına leyla
hasretin kor ateş

bir gönül düşün kör düşümlerde tutsak
sırtına yaslanılan gecede çığlıklar çoğalıyor leyla
kırılıyor çığ damlalarının derin sırları
hatıra yüklü düşlere uçup gitmeden leyla
doğuşlar hep bir hayal
var oluşlar hep bir yokluk

aynı hazzı tadıyor sineler
deniz fenerlerince yakamozlar büyütüyor leyla
yalnız sahillerde derin uykulara dalındığında
bir fecrin ışıklarından çıkıp geliyorsun leyla
güneş katlanıp dürülmeden
yıldızlar kararıp dökülmeden

bir avuç acılarla emzirilen gecelerde
savrulup duruyor arzularım leyla
zaman aynasındaki güzel düşlerim
müstesna anıları yaralıyor leyla
paramparça ağıtlar okuyorum
yanıyorum gecelerce

bir kavurucu muson olup esmekte
efkarlara bürünüyor ayrılıklar leyla
uzayıp gidiyor gecelerden gecelere
uzaklarla avunan ilk yaz göçebelerince leyla
yağmurların eteğinde ıslanıyorum

kanat çırpıyor hüzünler, külleri dicle
mecrası kuruyan toprakların leyla
beyaz kısraklardan yeni bir düşünce daha kuralım,
sonsuz emellerden ,mekansız rüyalardan leyla
mavi bir ışık gibi

ırmaklara karışan yağmurlarca yeminler ederek
bir rüya görmek için kaç gecelerce leyla
kaç gündüzlerce dilek tutalım
ant içerek deniz rengince leyla
ummanlara karışalım

ıstırap emerek büyümüş nazenin bir kelebek gibi
haşre dek yokluğu hüküm giymişim leyla
soluk almadan bekleyişlerin sırrını öğrendim
ab-ı hayat bir sükun yansıyor bakışlarından leyla
adını gizlenmiş umutlar koydum

kalbimin rengi damlarken hazin hazin
kaç kez, ürkek serçelere döndüm leyla
bir göçmen kuşu gibi kanadı kırık
seherler boyu gurbetlere uçuyorum leyla
sensizliğe amade

gecelerce gözüme uyku girmiyor
hep bir hayalin peşine takılıp gidiyorum leyla
yarası kanıyor karanlıkların
yüzümden süzülüyor yalın huzmeler leyla
lambalarda parlayan alevlerle
sırlara gömülüyorum

redfer

İlyas Kaplan

Yokluğun yalnızlığı öğretir

bana gönlünü açan sevgili
ömrümün en güzeli

doğarken sezgilerimden sana olan sevgim
bir masalın düşlerinden azat edilir aşkımız
lal olur umutlarım gönül zindanlarında
öfkelerim isyankar karakışlar gibi çaresiz

sokulurum en dağılmış savrukluğumla yalnızlığa
içimdeki zehri engerekten beter sorgularım
en gizli sancılara ilişkin başlar yolculuğum
kivilcimleri her an dokunur hayallerime

namus pusulamda kirli heveslere laedri
ruhumun sahillerini aydınlatır vuslat fenerleri
umut deryasına gemiler salarım dönüşsüz

bir yağmur tanesi masumluğunda
güneşin her doğduğu yerde var olmaktan yorgunum
uğrunda savaşlar, gazalar silsilesi yaşadım
bir ucu aşkına bir ucu cemaline adanmış

aşkın renkleriyle çizilmiş kaderimin resmi
sarı yapraklar dökülmüş ilkbaharlarıma
gönlümün avlusuna bir kaç bahar mevsimi
çağlayan altın bir nehir gibi
güneşin öte yakasına canhıraş koşarım

varlığıma karışır gözlerinin vazgeçilmez maviliği
ölümsüzlüğü gök bilen yüreğimin bulutlarından
sonra bereketli topraklarda umutlarım kurur
her ayrılık zamanı çöllerden daha kurak
yokluğun yalnızlığı öğretir bana

redfer

İlyas Kaplan

Yokluğun yazılı öykülere

sevgi bir hikaye
aşk bir masal
canım canına hasret
ışığı eksik vakitlerde gözlerim üzerinde
gece ayaz keserken
kalpte titrerken can

gidiyorum öykünün en kıyısındaki kentlere
kanatmak ister gibi kendi sancımın üzerine
vazgeçmekten korkuyorum en çok
içimde
annemin niyazları var
tüten buhranlarım var
çok tuhaf hallerim
adını unuttuğum anılarım var

kırdılar parçalara ayırdılar beni
talan ettiler sana dair her ne varsa

bir cumartesi sabahı
hayat bomboş
hiç olmadığı kadar
yoktu sensiz olamam dediklerim
yoktu her sabah beni öperek uyandıran kadın

mahallenin çocuk parkı
içinde ne gözyaşları saklı
soğuk ellerim
gölgeyle oyun oynuyorum
bir varmış bir yokmuş

sevgin kanasın istiyorum
yer yatağında yatıp sana sarılmak istiyorum
yanan çıtır çıtır odun ateşinin verdiği güveni istiyorum
sana yine sarı beyaz papatyalar toplamak istiyorum
firar eden umut yıldızlarımı
ikiye böldüğün yüreğimden seni istiyorum

on kasım gecesi parlarken dolunay...
on birin şafağında idam bir yıldız...
pencere gözünde buğusu yılların
izi var akan damlaların
çatının saçaklarından akan su gibi
akıp gidiyorsun
geldiğin gibi ...

beyazlar ülkesinde gökyüzünde bir yerlerde
kalbinin seslerini duyuyorum
kalbimin atışlarını da sen duyabiliyor musun
yağmurlar yağıyor serin sonbahar sabahlarına
ben seni bekliyorum pencerede
tutacaksın diye üşüyen ellerimden

sarı saçlı biri var aynada
ellerimin arasında yüzü
üşümüş yanakları

her gün koca bir kayıp daha ekleniyor sensizliğime
çığ gibi büyüyor özlemlerin
şebnemler düşüyor dalımda ki sevda tanelerime
donuyor tüm damarları çiçeklerimin
soğuk rüzgarlar vurdukça
hafiften bir ürperti dolaşüyor iliklerimde

sen gittin ya
ne gök aynı mavilikte
ne deniz aynı heyecanla vuruyor sahile
ne yağmurun taşlıklara vuran serinliği
ne ihlâmur kokusu
içimde koca bir boşluk
bastıramadığım koca bir isyan

alışamadım senden sonra çalar saatin sesine
saçımı okşayan ellerinin yokluğuna
yokluğun yazılı öykülere...
masum yüzün asılı odamın duvarında
öpmeden çıkmıyorum evden
uzun zamandır görmediğim arkadaşların seni soruyorlar
susuyorum...

redfer

İlyas Kaplan

Yokluğuna çarpılar koydum

bir vedanın alaca karanlığı, esmerletir beni
kaf dağına sığmaz ,sellerce srklenirim
sürgün Şehrin bulvarlarına hasret
ayrılık acılarının istilasındayım
dalga dalga, akın akın...

bir cemre zamanı kırık kapılardan sen sızdın odama
düşler ve düşüşler tuttu sokak başlarını
uykusuz gecelerin nakaratları ağıtlarla doldu
hasretin ecelsiz serüvenler yaŐatıyor
paramparayım...

kimliksiz karanlıkların brd gklerimi
veda ettin, zihnimin derin vadilerinde ki umutlara
nice aylar, ne uzun yıllar geçti,
yokluğuna çarpılar koydum

mil çekiyor gözlerime geceler
gözlerimden kan sızıyor toprağa
lodoslar ağlıyor sahillerimde,
baharlarımdan sarı yapraklar dökülüyor artık

yaşanmış olanlar bir güneş tutulması
bir dakikası bile her Şeyi iŐsiksiz kılmaya yeter
oysa zifiri gecelerde zehirlenmiŐtik
bana zindan. sana hayaldi kaybettiklerimiz
hep bir vuruşma, hep bir mücadele, hep bir savaŐdı yaşadıklarımız

alıp götürdün caddelerden ,devŐirdiđim özlemleri
karanlık gecelerde dizildi hüzün kervanları
yamalarıma parçalanmış yağmurlar düşüyor
yeni milatlar başlasın artık
Üç sene evveldi diye başlasın yklerimiz
her tekrarında yapalım kutlu yıl dönümleri

buzdan aynalarım acımasızca kırıldı
sevgim vuruldu en ince yerinden
sükuta gmdn hayallerimi
hatıraların kuşağına sancılar sızdı
baharların tutuştuğu vakitte
Şarkılar hüzzam çalıyor Şimdi

redfer

İlyas Kaplan

Yokluk

yokluk nedir

yokluk ne zindandaki yusuf nede zindandan kurtulmaktır
bütün dileklerden, bütün yönelişlerden bütün emellerden
bir çırpıda vazgeçebilmektir yokluk

rahvan yürüyen küheylanın heybet kazanan tılsımıdır
demire vurulduğunda çıkan kıvılcımın ziyasıdır yokluk
sıra sıra dizilen saatlerin teker teker kayb olduğu gecelerdir
şehrin kalabalığından son kez dalgalanan toz dumandır

herkesin, bir şey elde edeceğim diye taşıdığı bir ümittir
ümitlerin ateş kesilip taca tahta nail olduğu heyecandır,
göle aksini düşürmüş bir perinin asısından yayılan yıldızdır
sesler birer birer azalıp ölüm feryatları arka arkaya çoğaldığında
sabaha doğru kan kokusuna gelen kurtların uğultusudur

üç kantarlık taş mermerlerin yorgun çığlıklarıdır
kabzası çift boynuzlu ,çatal dilli , yılan başlı bir hançerin öcüdür
yeşim taşlarla hakkedilmiş, kınından sıyrılan kılıcın dehşetidir
ölmesini bilenler için yokluk bir hayat
aşkı bilenler için yedi gerçek gizemdir

tefekkürden feyizlenen enel-hak sırrının cennet ü tubasıdır
manevi bir güzergahta uçanların konakladıkları zevk-i sefadır
cezbeyle menziller aşan ruhun tecelli mekanıdır
her seher vakti marifet ateşinin parlama halidir yokluk

zaman ve mekandan dışarı cemel aynasının nazargahı
ruhi bir tekamülün zirve noktasıdır yokluk
bilinmeyen körlükten her şeyin ortaya çıktığı
umulmadık anlarda yağmurların düştüğü şafakların kızılığdır
akşamüstü alacasının gizini keşfetmeye bir yürüyüşür

alabildiğince deli yangınlar çıkaran karanlıkların içindeki zulmettir
her düşüşte bin defa tadılan acıların ıstırabıdır
bir sezgiyle kavranabilen en zor, en ince yandır
akıl erişemediği ,çözemediği olağanüstü inanç tezahürleridir
yaşanan depremlerin enkazından fıskıran koca bir kıvılcımdır yokluk

secdelerde sadırlara ilişen ulvi bir dokunuştur yokluk
mecnunu bin kere yakıp kül etmiş leylin encamıdır
tüm denizlerin bir araya gelmesiyle dolmaz bir boşluktur
varoluşa ,öze kapalı saklı kalanlardır yokluk
tanrı emaneti görmeyen gözlerin sakladığı karanlıktır

saklı hazinelerden sızıp gelmekte olan hararettir
dönen gök kubbenin nurla yoğrulan çırağıdır
beş duyguyla altı cihetin havsalasıdır
zerre, zerre olan zerrelerin oluşturduğu sonsuzluktur yokluk

güneşin battığı yöne sürüklenen kuşların arzusudur
ilahi sevginin ,anne kucağındaki çocuğun gözlerinde dirilmesidir

üç şerefeli minareden günde beş defa ilan edilendir
tarlalarında çalışan kadınların kıl torbalarında arpa buğdaydır yokluk

hiçbir meleğin adım bile atamadığı berzah mekanıdır yokluk
ebabil kuşlarının zalim orduyu tarumar ettiği zamanın mahyasıdır
tozun toprağın içinde keyfiyetlerin esrarlı raksıdır
serapa bir hatıranın küllere bulanmış tutkusudur

bir nefes soluk gibi göklerin imgesidir yokluk
aşkla nura dönüşen karanlığın intizarı ışığıdır
her şairin duygularında gizlenen hayal olan evhamlardır
bir yolu, bir yasası olmayan gizli bir makamdır
bütün suretlerden arınmış bir yolculuktur yokluk

redfer

İlyas Kaplan

Yokluk-2

küçük de olsa bir iz var
çözülme, donma vakitlerinden
dönüşüp ummanlara akmak için
bir kendinden geçme faslı bu
geçiyorum şimdi
peşindeyim seslerin
etkisindeyim hayal etmenin
kaybolmuşluğun...

zaman yağıyor şehrin sokaklarına
sessiz yürüyüşlere çıkmışım tek başıma
kendimi arıyorum
tekrar kucaklaşmak için
bir yeni umudun arifesinde

aşklarını ilk defa dile getirdiğim
garip bir yolculuğun molasında fırtınalara tutulmuşum
bir başka tutkunun mabedinde
bir derviş gibi inzivaya çekilmişim

*

öylesine çıktığım bu yolculukta
geçmişin ayak izlerini takip ediyorum
sadece öfkeden ve çaresizlikten

meğer yokmuş yüzleştığım hayat
artık kimse öldüremez beni kendimden başka
kan lekeleri kızılca...
kızılca gölgeler...
uçup giden hep karanlık
hep saatler

ısınmak için deli gibi ateş yakıyor
karanlığına hapsoldüğüm uzun süren hikayeler
içeride nüfuz eden melankoli hissi.
her yerde renksizlik..
her yerde suskunluk...
donuk ...
benzi atıyor zihnimdeki korkunun.
bir panzehiri bile yok
demli bir çayın koyu kızılığının

*

sadece bir parça ekmeğe tereyağının sürüldüğü,
sandalyede oturup pencereden sokak manzarasının izlendiği
hiçbir şeyin olmadığı
hatta hiçbir şeyin olmayacağından emin olduğum
sessizliği takipteyim.
bir kent fonuna yaklaşmış
dakikalarca...

söz konusu olan içime işleyen cinsten bir mevsim
hiçbir şeyin değişmemesi ya da
tüm bu döngüyü değiştirecek herhangi bir şey
melankolinin bir parçası olmaktan başka bir şansım yok
aslında hiçbir yere varmayan bir kaçış bu
sonu gelmeyen bir bekleyiş bu
hikayelere dönüşen

öylece camdan dışarıyı izlemeye iten
devasa dertlerle mücadeleyi öğreten
kalın montların ve atkılarının anılarıyla doluyum
fantastik sınırlara yaklaşan göz alıcı ışıklarla süslenmiş
birçok günahın konusu enstantanelerle bezenmiş

*

bilinmesi zor günün ne zaman başladığı,
ne zaman bittiği
ışıklar her saat parlakça yakılır üzerime
yüzümde ekşi bir ifade
hayal edilen görüntülerden

fikirlerime musallat birkaç hiçlik
pek çok sırrı ifşa etmekle meşgul
ruh uçsuz bucaksız sıkıntıları sırnaşık
henüz isim takılmamış dertlerle
çözülmez düğümlerle muzdarip

hüzün varsa hayat var.

redfer

İlyas Kaplan

Yoksul evlerin saçakları

gökyüzü renginde yağın yağmurdu
içimde yürür gibi yürüyen
bulutların üzerinde
penceremde
pırıl pırıl

rüzgarda ses havada koku
şah damarım kadar yakın
içi sıcak dışı soğuk billurdan bir su
gözlerimin içinden derin derin akıyordu
oysa ne anılar saklıyordu
en keskin acılardan
en kesif hüznlerden

kimi buhran ,kimi muamma ,kimi derbeder
ölümsüz aşklardan
kimi güzeller güzeli , kimi çöl kızı leyla
kimi öylesine mecnun ,kimi çılgın aşık kays

uzun uzun yanan ey ateşin alevi
ey vuslatın hazzı
ey vaat edilmiş duygular
ey kalbe esen meltem
tenleri yakan ey kutlu ışık
zihne serpiyen onca yıl onca zamandan
silinen bendim
hafızamda yer etmiş unutulmaz olmuşlardan

her yanda sükut
ağlar gibi ta uzakta yalnız
ağlar gibi gözyaşsız, çığlıksız
her yanda sessizlik
zemheride bir kızıl duman gibi cansız
gökyüzü bir buzlu cam gibi kızıl kızıl

sonrası ruhumda ağlama isteği uyandıran
yüreğime oturmuş bir demir yük kadar ağır
küçükten hisler
fisiltılı sesler
yoksul evlerin saçakları uyduğu vakitlerde
yavaş yavaş ıslanan gözlerimdi

evlerin içinden siyah paltolu adamlar
odalardan siyah entarili kadınlar geçiyordu
tıpkı gecenin siyah renginde geçen yıllar gibi
tıpkı sokağın şeklinde hikayeler gibi
tren geçiyordu yanibaşımdan
kalbimin içinden

eskiden kalma bir dram geçiyordu ruhumun semasından
bir tesadüf eseri
iniyordu lacivert günahlar şehrin üstüne

mor hayallerden
eflatun düşlerden
bir takvim yaprağı kadar çıplak
içine çiy düşmüş karakış güneşi kadar sıcak

redfer

İlyas Kaplan

Yoksul evlerin saçakları uyuduğu vakitlerde

gökyüzü renginde yağan yağmurdu
içimde yürür gibi yürüyen
bulutların üzerinde
penceremde
pırıl pırıl

rüzgarda ses havada koku
şah damarım kadar yakın
içi sıcak dışı soğuk billurdan bir su
gözlerimin içinden derin derin akıyordu
oysa ne anılar saklıyordu
en keskin acılardan
en kesif hüznlerden

kimi buhran,kimi muamma,kimi derbeder
ölümsüz aşklardan
kimi güzeller güzeli, kimi çöl kızı leyla
kimi öylesine mecnun,kimi çılgın aşık kays

uzun uzun yanan ey ateşin alevi
ey vuslatın hazzı
ey vaat edilmiş duygular
ey kalbe esen meltem
tenleri yakan ey kutlu ışık
zihne serpiyen onca yıl onca zamandan
silinen bendim
hafızamda yer etmiş unutulmaz olmuşlardan

her yanda sükut
ağlar gibi ta uzakta yalnız
ağlar gibi gözyaşsız, çığlıksız
her yanda sessizlik
zemheride bir kızıl duman gibi cansız
gökyüzü bir buzlu cam gibi kızıl kızıl

sonrası ruhumda ağlama isteği uyandıran
yüreğime oturmuş bir demir yük kadar ağır
küçükten hisler
fisiltılı sesler
yoksul evlerin saçakları uyuduğu vakitlerde
yavaş yavaş ıslanan gözlerimdi

evlerin içinden siyah paltolu adamlar
odalardan siyah entarili kadınlar geçiyordu
tıpkı gecenin siyah renginde geçen yıllar gibi
tıpkı sokağın şeklinde hikayeler gibi
tren geçiyordu yanibaşımdan
kalbimin içinden

eskiden kalma bir dram geçiyordu ruhumun semasından
bir tesadüf eseri
iniyordu lacivert günahlar şehrin üstüne
mor hayallerden
eflatun düşlerden
bir takvim yaprağı kadar çıplak
içine çiy düşmüş karakış güneşi kadar sıcak

redfer

İlyas Kaplan

Yol Vardır

yol vardır
aşkı uzun biliriz ölümden
kalbin başkentine kabul edilir alınımız

en izzetli yoldaşlık
en asil direniş bahtımıza yazılır
gönlün rotasını çizeriz gövdemizin üzerine
sadece Allah'a güvenmenin telaşıyla durulur kaygılarımız
yeniden yola düşeriz yeniden
sebeb-i nüzulü oluyoruz en ümitli seslenişin
yürüyüş nedenimiz
göksel tesellinin dünyanın kuytu yerlerine

yol vardır
zordur bu yola koyulmak
bu yol da sımsıcak rüzgarlar eser
beniz sararır, dudaklar kurur
susuzluğu giderecek pınar ararken
ummanına dalarız

bu yolda güller açar burcu burcu
bülbüller en içli bestelerini terennüm eder
bu yol aşk yoludur
bu yol meşk yoludur
bu yol Allah'a gider...

bu yolda kendini bulur
kendini tanır
olgunlaşır
hakikate ulaşırız
bu yol
kendini adayanların yoludur

yol vardır
adını unuttuğumuz
izini sormaz olduğumuz
hatırlatmak için
vicdanımıza doğru bir iltica seferinde
rahmet göğünü anlatmak üzere
mültecisi olmaya layık

yol vardır
zihnimize yerleşen
bizi kimselerin görmediği/bilmediği yerlere
hesaplaşmaya çağırın
bizi kendi içimize,
kendi içtenliğimize davet eden
derunumuzda gerçekleşen

yol vardır
iyiliğe, doğruluğa, fazilete gider

en güzel ahlaka kavuşur
huzurla dolar
ilimle beslenir

Allah'ını, vatanını, milletini tanır
özünü inkar etmez
insan olmanın mutluluğuna erdirir
bu yol kur'an yolu
bu yol muhammed yolu
bu yol hakka, özgürlüğe, medeniyete doğru

yol vardır
aynı cevherden
aynı özden
aynı nefisten
sol göğsünün altındaki kemikten
bedeninde
her neden yaratılmış olursa olsun
onun yurduna

yol vardır
O neye adım atsa ona doğru
O varsa her şey tamam
O yoksa her şey eksik
ne eksikse onda fazla
daha fazlası yokken

yol vardır
kolayca koyulur insan
hırş, kin ve ihtiraslar yoldaşı olur
çoğunun sonu hüsrarla biter bu yolların
ya, saplanır kalır bataklığa
ya sufli lezzetlerin esiri olur
ya yuvarlanır uçuruma
paramparça dağılır

yol vardır
gözleri birer derin kuyu
gül kokulu teni olan
teni anadolu geceleri
kenarı iğne oyalı
köşesi gül resimli mendil
elmaslı saç tokası
başı kader
sonu vuslat

yol vardır
üzerinde günlerce
bir çile yumağına dönüştüğünü fark ettiği yerde
güz başlangıcı
bulutlar çılgın bir koşuyla ufkun üzerinden akarken
geceler boyunca kumsala inen

yol vardır
entrikalar, hıyanetler, kıpkızıl tuzaklarla çevrili
çeker yabancı eller
kendini kaybettirir

Allah'ı,
vatanı, milleti unutturur
efendi iken uşak olur
körü körüne aldatır hevesleri
başkalarının hürriyeti için
kendi esirliğine koşturur

yol vardır
aynasında buğulu resimler
hiç hesap edilmeyen bir ışıltı altında
yalnızlığa son verdiren
dilinin ucuna bir duanın kabul edilmiş haliyle
sessiz bir amin diye düşerken avuçlara
hayal bile edilmeyen menzillere
varmışlığın adını öğrenerek dönülen yere
yol vardır...

redfer

İlyas Kaplan

Yorgun

en zor badireleri yüreğimin beraberliğine şart koştum
yenilgilerimin çetelesini tutulacakmış meğer
bir sonuca varması bilmem ne kadar mukadder
hiç direnmeden kayıtsız şartsız ona teslimim
fermanının her hükmüne razıyım

benimle bir şeref kazanacaksa aşk tutkunu bu gönül
düştüğü yeri cazz diye yakacaksa manalı bir bakış
aşkla doğacaksa her sabah güneş
aşka mahkum zamanlardan azade olacaksa geceler
kalbimin taş kesilmesine, un ufak olmasına razıyım

yalnızlaşmak için mekanlar ihdas edecekse suskunluğuma
hangi beldedeysen karanlık ve sonrası zifir
sırf bu yüzden oluşacaksa kabuslarım
düş kovalamaktan yorgun düşecekse hayallerim
uçuk kaçık ihtiraslarına razıyım

heyecan efektlerinden bir şölen sunacaksa
her evresini yeniden tahayyül edip
nezih yanlarıyla ila nihayet büyüdü
sıkışıp kalmadan düş sarmalına
yepyeni dirilişlerine bir başka uyanışlarına razıyım

kurgulanmış anların içinde tuhaf duygularım
kocaman bir kütlelerin molekülleri istila edilmiş
her hücrelerinde masallar evreninden muazzam bir fon
muhteva aralarına kattığı devasa aşkların
sevda düşlerini yeniden keşfetmeye razıyım

kırıp dökmeden sır perdelerinin ihtişamını
her bir motifi en az bir o kadar hakikat
zaman rüzgarıyla yerle yeksan olmuşlar
bu zaman boyutunda toz duman olmaya razıyım

bu gönül diyarından
dillere destan nice güzeller geldi geçti
gözleri kamaştıran ay parçası adeta
zamanın tül perdesinde bir varmış bir yokmuş
bütün bir ömür nasıl da uçup gitmiş
her lahzasını yeniden yaşamaya razıyım

redfer

İlyas Kaplan

Yurtsuz yuvasız

nedense böylesine soğuk bir gecede
etrafımda uçuşur kar tanecikleri
geceleri kendimi mutsuz hissettiğim zamanlar
kar taneciklerinin uçuşmasını izlerim
ayakkabı gıcırtilarının o sert hisirtisi duyulur
üzerlerinde gezinirim sessizce parmak uçlarımla
onlara sessiz olacağıma dair söz vermişim

evsiz, barksız, yurtsuz yuvasız
kıyametler koparırım kaç sura üfleyerek
sırat olurum kıldan ince kılıçtan keskin
tanyeri ağırincaya sabaha varıncaya dek
sokağın en kuytu köşesinde
günahlar diz boyu
makbul günahlar bunlar
halının altına süpürülmüş
yasaklarım kuma gömülü
ucunda cehennem

yalnızım ve de mutsuzum
her akşam olduğu gibi,
oturmuş sokak lambasının ışığında
yaşlar gözlerimden öylece akar durur
bu kadar çok gözyaşım olabileceğini düşünemezdim

kendimi formüllerin içine hapsederim
nefsimin doğal bir işlevi ,ruhum acı çeker
o her gün rastlanılan insanlara benzemem
pusuya yatmış öyle sokaklarda
yeraltı dünyasının bazı kötü alışkanlıklarına müptela

hala kaçmak istediğim şeylerden
hani, herkesin kaçtığı bir şey vardır ya
kaçmaya çalıştığım halde
olduğum yerdeyim

ayakkabı bağlarım yerlerde sürünerek
peşi sıra sürükleniyorum
çok sonra iç çekerek
başiboş boş caddeyi adımlarım
bir tek kişi bile tanımıyorum buralarda
kendimi kötü hissettiğim zamanlar
elimi tutup beni teselli edecek birini
buralarda yaşam böyle
değil bir insan,
bir hayvan bile yaşayamaz

redfer

İlyas Kaplan

Yusuf kuyusu

son derece heyecan verici bir uzlet yaşıyorum
hakeza var-yok arası ,zahidim
yusuf kuyusuna itilmiş

mahzun oluşum güneşin batışından
kuşkulu bir zaman arasına sıkışmış
dağa da ezilen etten kemikten,
yırtılabilir ve kırılabilir

alınan her nefese öylesine muhtaç
kör ufuklara hapsedilmiş göz kamaştırıcı servetlerin gölgesinde
hayallerimin yüceliği, umutlarımın hadsizliği

gizlisiz saklısız sunuyorum inşa ettiklerimi
sevmenin ne kadar tatlı ve sıcak olduğunu
kin ve nefretin bir o kadar soğukluğunu
muhtelif sebeplerden

bahtıma yeni bir hayatı formatlamak düştü
aşkın maverasına sürüklendi umutlarım
çoban yıldızı şahidim , geçit vermeyen dağlarda
sonsuzluğa açık en şah vuruşuyla

alkışlanmakla geçti ömrüm vede kızmak, yuhalanmakla
bazen uzun süreli oldular hatta yıllar boyu
bazen de kısa,bir kelebek misali
ulvi bir gayeye yönelik,
taşıyan her gönül bir o kadar mübarek
kutsalıyla , nefretiyle

redfer

İlyas Kaplan

Yüreğime sevda yağmur değse

geldiğim yollardan
eskiden...
eskimeyen zamanlardan
elimi tuta tuta yürüsem kendime
dağların dağlara kavuştuğu
yürekçe konuşulduğu vakitlerden

bir fikir olup yoğrulsam
yorgun zihninin sokaklarında
mecal versem kelimelere
cümleleriilmekilmek örsem
başımı cama dayasam çayımı yudumlarken
seyr-u sefere dalsam
cepte elli beş papel

papatyalar çiçek açsa sar sarı
kaldırım taşlarının aralıklarında
demiryolu zemininde
eskimiş binaların çatlayıp dökülmüş betonlarında
tozlanmış yağmur oluklarında

püf çiçeği gibi rüzgar beklesem
uçsam avare avare
kuluçkaya yatmış bir serçenin sıcacık yumurtalarında
bir anne gibi umutla beklesem
ilk kıpırdanışı
ilk hareketi
kabuğundan dışarıya ilk bakışı
dünyadan ilk nefesi
aralanmış göz perdesinden sızan ilk ışığı

kuşlar kanatlınsa içimden
semaya doğru havalansa
kartal gibi süzülse
şahin gibi serilse göğün yüzüne
göç yollarında mevsimleri olsam turnaların
bir ağacın serinliğinde yuva olsam kumrulara
başını kaldırmış seyredirken berrak maviliği

bir otun çöpünü ağızımda dolaştırarak
taze hayallere dalsam öylece
şırıl şırıl bir dere aksa yamacımdan
çiçek açsam renk renk
patika bir yolun kenarında
türküler söylesem avazımın çıktığı kadar
sesim yankılansa karşiki dağlarda
tekrar tekrar dinlesem kendimi

şahitlik etsem tohumdan fidana
çayır çimene
kır çiçeklerine
bir sıcak çay

taze bir çörek yanımda
sürurunu duysam titreyen yürek sesimin

göğün pencerelerinden ışıklar yayılsa
ruha inse yoğun renk harmonisi
parlayan ışıllık benekler
ağır ağır düşse gönlüme
göz açıp kapayınca kadar
mis kökulu otlar uyanınca kadar

üzerime konsa kamuflajlı böcekler
kelebekler
esen yel hasretten söz etse kulağıma
bir o kadar içli okunsa özlem türküleri
yusuf rüyaları görsem yağmur bulutları arasında
içlerindeki damlaları sızdırıp taşırsalar
kuru dallarına
dokununca yeniden dirilse erik çiçeklerim

azlar çoklara karışsa
fidan ağaca, ağaç ormana...
coşkun sular birbiriyle yarışsa
dallarından kuş cıvıltıları dökülse
serinlik sarkan ağaçların
iplik iplik bitkilerin
çamurlu kökleriyle haşır neşir
bir damla su olsam
sabah akşam
çoğalsam çağlasam bereketlensem

bir tepe üstüne düşen gökkuşağı olsam
esrarengiz bir cümbüş
sarsıcı bir çușuhuruş olsam krizantemlerde
iç içe halka halka desenler olsam
uzunca bir ovanın tuvalinde

aynı nefesle buluşsam tekrar tekrar
hayatın erişilmez katmanlarında
küçük bir yıldız topluluğu gibi parlasam
cevheri tutuşmuş göklerde
vurgun yemeden

bulutlarla sözlense bahar
aşk tarlasına inse yağmur
sessizliğin gömleği yırtılsa
yüreğime sevda nağmeleri değse
sırrını vursa kalbimin üstüne

deniz gürlese patlasa imbat
poyraz imdat dese lodosa
hu ..hular kaplasa rıhtımı
kişneyen dalgalar su taşısa hasretime

suların yeşili, göklerin mavisi
gönlümün ırağına düşse
sığındığı limanı olsam küçücük bir geminin

uzaklardan gelse en güzel ezan sesi
kulaktan gönle doğru
bir başka neşve oluşsa ruhumda
mana değirmeninde kendimi öğütsem tek tek
cennet meleklerinin kanatlarında
yeni bir hayata merhaba desem

yorgun yüreğime
şu fani dünyanın şifresini fısıldasa biri
ötelere açılan kapının anahtarının yerini söyleyiverse
son bir dilim ekmeğimi
kucağıma dökülenleri
bir çorba eşliğinde paylaştım onunla

redfer

İlyas Kaplan

Yüreğinde kara sevdalı kadınlar

sabah ayazının havaya düştüğü zamanlarda
bir ürpertiyle uyanılır yataklardan
bir bardak çaydan iki yudum alıp düşülür yollara
her sabah döner yada dönmez düşüncesiyle

helallik aldıktan sonra
hep akılda olan ama aslında hatırlanmak istenmeyen
sanki hiç başa gelmeyecek bir şey yaşanır

hayat dediğin maden işçisiyle eş değer değil
tarz farkıyla yaşarlar vakti
hiç bir zaman maden işçisi olmamış gibi
sonrası her gün

haberlerde söylenir ölmüştür bir o kadar madenci
sonra sessizliğe bürünür televizyonlar
sessizliğe bürünür tüm memleket
ateş düştüğü yeri yakmakla hükümlü

karanlıktır bileklerinden akan ter
kazmayı dağın sert taşları yüklenir
boğazındaki lokmanın kiridir kömür
geleceği düşlemek hakkı değil
o bir maden işçisi çünkü

dar tünellerde kazarlar kendi mezarlarını
vurur grizular yaşamlarını göçüklerde
kahrını anlamak için hayatın

hüzünlü kömür siyahı rengindedir şehirleri
gökyüzü ne anlam ifade eder
güneş ne demektir
ölümle birer ladestir maden şehirlerinde yaşamak

son kazmayı vurur azrail ölüm fermanını damgalar gibi
burası madenci şehri
matemli kadınların memleketi
hayatın zamansız mezunu ettiği yitikler kenti
burada son baharlar ilk baharlarda yaşanır

kimler ocağın bu raylarından geçti
acaba şu eski fırçaya kim dokundu
kim minik zeynebin duygusunu yaşayarak hüzünlendi
kim söyledi yanı yanık madenci türküsünü

yangınlar yükselir yerin bin kat altından
cehennemi andıran kuyulardan çıkan dumanlar
mehmetler taşır gökyüzüne

kara günler bekler kara kömürün kadınlarını
acılar yüreğinde nasır tutmuş kara sevdalı kadınların
her sabah kahramanları helalleşerek ölüme giderler

cege gider gibi

zeynep düşlerin hep en güzelini kurardı
kara elmas karası gözleri akşam üstleri camın önünde
babasının gelişini gözlerdi madenden
kara kasketli adamın yorgun argın gelişini
mehmet kızı zeynebe doğru kara kasketini sallardı gülerek

gözlerinde kara bulut hiç mi hiç görülmezdi
hey gidi günler şimdi gönül burkan bir çocukluk hikayesi
zeynebin umutları o pencerenin önünde
kucağında kara yüzlü bebesi

adeta dünyanın adaletsizliğinin simgesidirler
en ağır koşullarda can korkusuyla çalışıp
en düşük maaşı alan maden işçileri

bir selda bağcan türküsü söylenir
"umutsuz bir sonbahar günüydü
çocukları uyurken çıktılar
ereğli sokaklarına
üzülmez'e gidiyorlardı
kır düşmüştü kemikten şakaklarına...
giderim bende bende
bir arzum kaldı sende"

baba mesleği madencilik
dede madenci oğul madenci ,torun madenci
bu memlekette madenciler sadece ölümlerle anılırlar
kara bir ışık
madenle birlikte çöker içlerine
haykırırlar acıtan bir sesle
ölüm çukurlarında

ağlatan bir haber manşetlerde
bir mucizedir özgürce ölmek
tek teselli dün dün de kaldı
yarına Allah kerim

redfer

İlyas Kaplan

Yürek iklimlerine doğru bir sefer

yola koyulduğunda
kalbin vuruşu rota olacak, yol gösterecek, ilham olacak
dizine derman, gönlüne ferman, duana icap olacak
menzili bitmek bilmeyecek yolun
tüm muharebeler orada kaybedilip
tüm mücadeleler orada kazanılacak

çilelere açılacak kapın
önce kalbinin eşliğinden gireceksin içeri
o muhteşem huşuu bulmak için
kibleye doğru uzun bir yola revan olacaksın

kalbin karargahında
kimi zaman sırdaş
kimi zaman yoldaş
cennetlere taşınacaksın
ruhuna diriliş ateşi düşecek
menzile götürecektir seni o muhteşem sözler

gurbetten sılaya doğru
şüpheden, evhamdan, vesveseden beri
alından akan terleri
göğsüne sınımsız hayat veren bir sihirli muska gibi
taşıyacaksın yaşam boyu

O'na yönelerek
deruni seferlerde
içeride doğru yolculuklarda
ne kadar yürürsen
o denli aydınlık olacak gelecek günlerin

yol uzun ,yürümeye devam
rahmete ,vuslata ulaşmak için
ateşleri gül eyleyen
narı nura çeviren,
denizleri yol eyleyen
Rabbine doğru
kalbini inşirah ile imar edecek
hikmet yolculuğun

teheccütlerin sualsiz
aksansız bir fevran gece vakti
sesine söz giyindirdiğin cevaplar
tek bir an gibi
kırık- kurak sürgün yemiş yüreğin
cebren tutuklu birkaç kan pıhtısına

en dokunaklı rüzgarlar
kısmi zelzele sarsıntıları
niyet eyleyip Rabbine yöneldiğinde
ruhunun en kuytusunda
en kuyusunda

ağladığın yerlerde
unutulmaz hatıralar zihnine üşüŖecek
ufkunda bakışların silinip kaybolacak
nazlı şimal esintileri gül kokacak
kutlu ay günlerinde
sökecek yüreğin de ki şafak
kızıl kızıl yanacaksın

fecrin sonrasında bir güneş seni bekleyecek
kutsi dağın ardında ki yol
sana çok yakın
yürüdükçe yürüyeceksin
dağın ardında sen olacaksın
o gün

yolculuğun bereketli kılınacak
çare, derman, kurtuluş O'ndan
kalbin daraldığında şifa,
zorda kaldığında muştı O'ndan
yürek iklimlerine doğru bir sefer başlayacak
o zaman

redfer

İlyas Kaplan

Yürek ile yaşanır

hiç de yanlışsız değilim ama
karınca kaderince bir şeyleri yargılayabilecek kadar
kurallarım var hayata dair
herkes kendi gerçeğini sonuna kadar yaşamalı
bazen insan zivanadan çıkıyor
falan davranışlarımın büsbütün öfkesiz olmadığını söylemem

böyle olunca düşünmek zorunda kalmanın bir anlamı yok
derin derin düşünmeye hele hiç gerek yok
birilerine kulluk eğiliminde bulunmak
inançsız bir ideolojinin önünde
kör sağır güçlerin yalvarıp yakarmalarını dinlemeyeceğim
gözlerime bakarak yalan söyleseler de

bütün korkularla hesaplaşmak için
kararsızlıktan kaçmam gerek
öteki yere göçmeden
önce kendi tenakuzlarımı halletmeliyim

bir sürü düşünceyi işkenceye soktum
bir kaçından vazgeçtim
oysa bir tek gerçek var apaçık olmak
her halde bütün bir ömrü doldurmaya yeterde artar bile

katlanmak zorunda kaldığım acılar korkunç
onurlu bir yürek ancak bu acılara katlanabilir
bütün hakikatleri aşan bir anlamı olan
kalıcı bir gerçeğim olmalı artık

koca bir hayatın yıkıntılarında
bu yürek enkazında
kimin kime hükmettiğini bilmediğim
nice kanlı isyanlar gördüm cellatlarımın yarattığı

bu ruh her zaman yenilmişlerin safında
siperlerin en derin yerlerinde
apaçık bunaltıcı bir şeyler var
uğuruna kaybedilmiş kaç gazam var bilmem
büyük savaşlarla büyük mağlubiyetler yaşadım

bir kurtuluş olur en ince hesaplardan
küçük bir dünyayla savaşmak kesmez beni
bir o kadar savaştan yanayım
bu çağ böyle istiyor

insan
yüreğini biraz daha iyi öğrenmek fırsatını buluyor
uzun sözün kısası
ister istemez acılarla yaşanır insan

acılar yürek ile yaşanır

redfer

İlyas Kaplan

Yürek kıyılarına dalgalar vurdukça

koyu bulutlarla kaplı göğün üstü
feleğin gadrine uğramış sanki
bir yere erecekmişçesine hızla ve kesintisiz
döndükçe büyüyor bulutlar
dönüşteki sır mevsimlere kilitli
akışkan ve coşkun yağmur yağıyor
adımlarım hızlansın mı
yavaşlasın mı
karar veremiyorum

gökyüzüne bakıyorum
yağmur yağıyor
onlara inat
gözyaşlarımı saklıyorum
geceyi izliyorken
sokakları, kaldırımları, evleri
söz geçiremiyorum duygularıma
kafesteki kuş gibiyim

ah... gözlerim
şehrin üstünde aleminin yukarısı
daha yukarısını gözlüyorum haddim olmadan
daha yukarıya
bakıyorum
ezber ettiğim manzara hafızamda
yer gök kıpkızıl
fecd vakti
ihtişamıyla dolu idrakim

her ayrıntı zihnime kayıtlı
kıvrım kıvrım sağa-sola dönüşler
kapılar, basamaklar
kim bilir orada kimlerin adımları var
kimlerin sesleri
kimlerin sessizliği

sonra sokaklar
her yanında kiremit çatılı evler
şadırvan sesi geliyor cami bahçesinden
nasıl tanıdık
nasıl aşına
her ses, her adım sanki
evvelden yaşanmış

hepsi candan bir parça
her daim içimde
can yoldaşı
gün gelir sırdaşım
gün gelir en yakın arkadaştan
daha beri
meftun ,aşık ,sevgili

uzak değildim
uzak değilim
geldim elhamdülillah
ezan-ı Muhammedi okunuyor
müezzinin sesi
nasıl da huzur veriyor
kol saati gibi taşıyorum
namaz vaktini

sanki ilk kez
kıyama duruyorum kıblede
ilk kez namaz kılıyorum camide
rüku edenlerle birlikte rüku
secdeye varıyorum secde edenlerle
ellerim göklere açık
dua ediyorum
alem-i cihan için

değilmiş
gerçek değilmiş
saadet ,mutluluk değilmiş
onlardan da öte
efendimizin (s.a.s.) miracını tatbik etmenin
muştusu var içimde
amin dedim
okudum
amin dedim
amin...

fark eder mi
dillerin renklerin ayrı olması
amin dedik
hep birlikte
birkaç mümin
güneş, yıldızlar
arş, kürs levh-i kalem
amin..
kalu belada ruhlarımız
seslerimiz
aminlerimiz
asılı ... avizeler gibi

tüm azalarım aynı anda aynı hisle dolu
bambaşka heyecanla
gerçek değilmiş gibi
kalplerin cezbe gelmesi
veda zamanı şimdi
ikinci namazına
minbere, mihraba

yağmur yağıyor
buğulanıyor gözlerim

baktığım kubbe
sen de mi diyor
ağlama
ne olur...

mahzun ve tek başına
yalnızım
saf saf dizilmiş
dolmuş taşmış
manevi bir huzurla içim
mahzun
hüzünlü

yaz, sonbahar, kış derken
geride kalıyor zaman
yeni bir mevsime yaklaşıyor ruh
kaynayan soğuk bir pınar gibi
ilahi bir his cisimleşiyor gönüllerde
şimdi
bir suya kanmak vakti
içmek ve doymak
ilk ve son defa
unutmak
nefesin buruk tadını

ben müslümanım
ben düşlere dalıyorum bazen
yürek kıyılarına dalgalar vurdukça
yağmur yağdıkça
sesler geliyor
dua sesleri
ezan-ı Muhammedi okunuyor
içimde
beş vakit

redfer

İlyas Kaplan

Yürekte örselenen aşk

sebebi sensin saçlara düşen akların
çilekeş bir yüreği perişan eden acıların sebebi sen
onca günahla kirlenmiş onca isyana rağmen
akan sıcacık gözyaşların sebebi sen

senin eserin damarlarda dolaşan her nebze kan
bir nazarla tutuşturduğun yürek yangınları senin
şafağı kızıla boyanmış ufuklar senin
kalpte büyüyen çöllerin alevi sen
acıyla demlenen hüznün yağmurları senin yüzünden

senin yüzünden ete kemiğe bürünmüş her nefes
sonsuzluğun tam ortasına tüm yıldızları düşmüş
ölümünden öte sonsuz beklemler senin yüzünden
yürekte örselenen aşk ateşi senin

sana ait soğuk vadilere savrulan geceler
hafif bir meltemle tozaran kum taneleri
sana ait kurak topraklarda uçsuz bucaksız hayaller
en amansız ayazlarda en soğuk karanlıklar senin yüzünden

senden dolayı paslı bir kalbin sorgusuz sualsiz itaati
boynu bükük arzuların gönülleri okşayan aşk fısıltısı
nehirler gibi akıtılan salkım saçak gözpınarları
insafsız uçurumlara yuvarlanmak senin yüzünden

sana yönelik heyecanları tatmak bir bahar gibi
bir gelincik ürkekliğinde hep taze hep sıcacık
dört mevsim sana yönelik
bir dağın yamacında yalnız yaşamak senin yüzünden

nedeni sensin gecelere kök salan yıldızların
sevmelere müptela kalbin sancılı bekleyişi
filizlenen aşkın sıcaklığı sen
göğe yükselen gizli yakarışların sebebi sen

redfer

İlyas Kaplan

Yürüyen bir yolcusun bütün geç kalmışlıklara

bir tutsaklık başlar önce
bir telaş, bir koşuşturma
bir isyanın adıdır çoğu kez
düşersin
bir daha düşersin
ruhunu karamsar zindanlardan kurtaramazsın

başkalaşmanın sancısını çekersin aslında
belki bir dayatmanın
belki bir ihmalin neticesi
gölgelerden kan sıçrar üstüne
yitirirsin sükunetini
hatalarından akan sicim sicim gözyaşın olur hep

uçurtmalarını vururlar bir ilkbahar sabahında
rüzgarların avare kalır gökyüzünde
bir uçtan bir uca çığlıkların menzillerini kaybeder
tutsak edilirsin yelkovan gırdabına
her renkten ,her cinsten ,her şekilden
bunalımlar içinde dönüp durursun

pencereleri açılır aynaların
sırrında suretler değişir
kendini seçemez olursun
duyguların çatışır en azgın öfkelerle
yaprak yaprak dökülür umutların
bedelini hayallerin öder hep
hep bir sebep ararsın
neden ?
aslında sebepsiz yenilgilerdir yaşadıkların
tattığın duygunun nedenini kavrayamayacak kadar acemisin

belli ki mutluluğun olmadı hiç
çünkü mutlu olmayı beceremedin bir türlü
hep bir bahane,
hep bir noksan kalmışlık
kör kuyular
çıkamaz sokaklar tercihlerin

eşten dostan bazen çocuklardan
bazen bir beyhudeliğin ayarsız zamanlarında oyalanırsın
içinin soğukluğu eskir hep
harap şeylerle dolu
siyah ,beyaz ,mor, sarı
bitimsiz can sıkıntıları serpilir hayatına peyderpey
üşürsün

ruhun derinliklerinde
sahile atılmış deniz mahsulleri gibi
nice nice büyük hayal kırıklıkların birikir
bir ayarda olamazsın hiç
hep bir köşeye ilişip kalırsın öylece

hurdaya döner yüreğin
paslı çiviler saplanır en acıyan yerine

yalınayak yürüyüşlere çıktığın vakitlerde
damla damla arınır ruhun
taşra akan hayallerden,
eski resimlerden ,
yıllanmış hatıralardan
yıkık dökük kentlerden

mağşer çıvgını yüreğin artık şerha şerha
göğe yükselen ses hece hece
uzak iklimlerde yankılanır ahların
yürüyen bir yolcusun bütün geç kalmışlıklara
susarsın önce
sonra yol uzun der bir kervana katılırsın
gidersin en son noktasına içsel buhranların

günahların emzirir yarım kalmış rüyaları
tenine kefenlenir ateş yanığı geceler
uçsuz bucaksız denizinden kara bulutlar geçer
göğünü sıtmalı sancıları tutar
her şey birer birer dökülür aklına
yıldız dolar kucağın
sonra birden aydınlanırsın
yeniden yürürsün sırrın en gizemli rotasına

ömür denen takvimde bir döngü bu
onca yıl pencerede hep aynı sardunya
menekşeye sevdalı ikindilerle vurulursun
bahçende ki asma ağacının göklere uzanan dallarından
mor sular düşer bahtına
ıslanırsın

İlyas Kaplan

Zaman nakış nakış işler ruhumu

alıp başımı bir yerlere giderim
bir serçe gibi kanatlarıma yüreğimi iliştirip.
sessiz sedasız beni bekleyen
ufka kadar uzanan dağlara bakıp hayallere dalarım
ağaçlarda cıvıldaayan kuş sesleriyle
o uzun sessizliklerden ,soluksuz uykulardan
uyanırım her sabah

elimde bir fener nefsimin dehlizlerinde gezinip
en ücra köşelerini aydınlatırım
bazen günah taraflarımı
çokça hatalarımı
nasıl söylemişim nasıl yapmışım dediklerimi
itiraf etmekten çekindiklerimi bir bir dinlerim
kendimden

uzun zamandır görülmeyen kadim bir dostla karşılaşmış gibi
gözlerimin içine bakıp başkalarından sakladıklarımı görürüm
karanlıkta sararım gündüz saklanan yaraları
herkes sustuğunda dinlerim ,kimse duymasın diye söyleyemediklerimi
farkında olmadan üstüme kapanan onlarca kapıyı
paslı kilitlerini açarım

ay döner, güneş döner, devran döner
ben de dönerim
zaman döner, zemin döner, ben giderim
vakti gelip, dua dua açıldığında gökler
çözüldüğünde yollar
olgunlaştığın da zaman
yürürüm mahyalı gecelerde

aynalara bakıp sırrında suretimi görürüm
seyrederim kendimi
gizli bir nazar yakalar beni
kendime baktığımda kendi gözlerimle
kendimi görürüm
hakikati görürüm aynadaki bende
o susarsa ben konuşamam
o kararırsa ben parlayamam

yarası yaram, eksiği eksiğim
onun acısını dindirmeden halime şükredemem
karşımda kendi vicdanım
oysa her baktığımda, başka bir ben görürüm
bazen kendimden daha küçük
bazen koca bir deve dönüşmüş

ötelere meyleden yollar çağırır beni
nurlu gecelerde
ümit timsali hilal ,yıldızlar görürüm
zaman nakış nakış işler ruhumu
en ulvi zaman dilimlerinde yüreğime dokunur

dalga dalga yayılan coşkun rüzgarlar

arınıp temizlenirim onarılıp yenilenirim
eski bene dönüşürüm
tekrardan bir çocuk gibi
sahur deminde
iftar vaktinde
vuslat-ı yar ile beraber

ateşe su taşıyan karınca misali
gönülden gönüle taşarım
yüzlere tebessüm
acılara sevinçten teselliler sunarım
Rabbimi hoşnut kılacak
cehennemden azat edecek bir muştı beklerim

ruhumun susuzluğundan , açlığından kurtulmak için
boşluklardan buhranlardan çıkmak için
ten kafesinde gönül
feryadı figan içinde kalp
ruhu avutmanın yordamını ararım

redfer

İlyas Kaplan

Zamanı kaybettim bulamıyorum

anlamları tamamen birbirinden ayrı
bir zaman olmalı
bir yerden bir yere gitmeyi gerçekleştirecek
kalp ve ruh üzerinde
bir zaman olmalı
ya da yola çıkmış kabileler olmalı
bıraktığı izleri olmalı

zamanı kaybettim
zamanı arıyorum
en son nerede bıraktım kim bilir
zamanı bıraktığım yerde bulan
her an elinde bulunduran
kimdir...

her mekanda bir zaman
zaman her enstantanede
kusursuz bir şekilde
mevcut mudur
yoksa zaman denilen şey
yokluğun adı mı

tutulamaz
zaptedilemez
küçük bir aralık belki de...
kesik bir nefes,
bir zannediş, bir içleniş, bir özleyiş...
sınırım hiçbir şey
zaman değil

*

beni şu zaman sev desem yarına bırakırsın
şu zaman gel desem
o muhakkak başka bir zamana denk gelir
şu zaman hisset desem kanıtlanamaz bir zaman kalır
bilinemez bir zamana...
o zaman
o zamanı anlamaya ,anlatmaya çalışmalı

gördüğümde o zamandı
o zamandı görmediğim
o yoldan geçerken bir zaman vardı yanımda
bir zaman vardı geçmiyorken
içlere saklanmış
gizlenmiş ve bulunmak istemeyen bir zamanım vardı
kaybolan bir histen bahsettiğim zamanlarda

onu tekrar derinlerde kamufle ettiğim zaman gibi
ben bir zamanlar gitmişim
bir zamanlardan daha gitmişim
her birinde bir bölümüm gitmişti
sadece zaman kalmıştı da

geri kalanlar gitmişti
ne zaman gitmişti
ne ben gitmişim o zaman
tüm hariç algılarım gitmeyi reddetmişti
o zaman şimdiydi

gitmeliydi zaman
gidebilmişti zaman
keşke gitmeseydi
zaman nereye gider ki
şimdi o zamana gidilir mi
bütün zamanlar beni bir girdaba sürüklüyor

*

hangi zaman diliminde kaybettiğimi
bulamıyorum
hangi zaman diliminin ne anlam kazandığını
bilemiyorum
geçmiş zaman dilimlerine dönüyorum
hangisi daha anlamlı
hangisinde daha anlamsız,
yaprak düşmüştü bir zamanlar...
gözlerim düşmüştü düşenlerle
dal, ağaç, toprak, yaprak , rüzgarla birlikte
o mevsimde zamanda oradaydı

zaman...
kurulmuş bir cümle olacaktı tam oralarda
aradım buldum
cümle aynen şuydu
bir zaman yaprak düştü
düşünüyorum da o zaman
zaman mıydı düşen
yoksa benmi

bu zaman
yaprak düşmüyor
zaman düşüyor
benim yandığım da o
mesela şu zamanı sevmedim
sevdiğim çok olmuştur da
şu zaman beni sevmedi
o zamanda ki sevdiklerime
şu zaman çok öfkeliyim

şu an daha sakinim
sonraki zamanlarda hem öfkeli hem dingin olabilirim
bir başka zamanda hem sükutta hem coşkun kalabilirim
bende denge arama bu zamanlarda
senin zamanlarında ki gibi

bir zamanlar kokulu bir çiçeklerim vardı

dile gelen menekşe türünden
öyle canlıydı kiler
sanki kokusu yayılmıştı zerre zerre
tahayyül ettiklerim her neyse
pek çok zamana göre daha mutluydum
veya öyleydi sanırım

*

ömürdeki milyonlarca zamanın birkaçında
daha yoğun duygular kullanılıyor
kaç parçaya ayrılırsa ayrılısın zaman
binde birini kullanabildiğimiz
bir zaman oluyor
ömründe insanın

binde birini falan işte...
tutabilseydim saklardım bir kenarda
ölçer tartardım
böler toplardım
bir şekle bürünürdü belki de
o zaman anlatırdım
bakın bu benim zamanım
şu kadarını kullandım
kalanda şu kadarı

derken bir zaman önceye dönüyorum
derken yıllar önceye
mesela
hz. yunus balığın karnında
Senden başka ilah yoktur..." diye
dua ettiği zamanda
bir zamandı

hz. musa kırk gün tur dağı'ndayken de
bir zamandı
bin zamandı
milyon zamandı
belki de

kırk gün boyunca
bir zamandı
hz. muhammed (s.a.s) safa tepesi'nde
islamı tebliğe başladığında da
bir zamandı
ne güzel bir zamandı hem...
ne muştulu zamanlardı onlar
ne kutlu zamanlardı

*

benim zamanlarımda vardı
ama pek daha az
sevdiğimde de

nefret ettiğim de
anladığım zamandı
anlamadığım da
bıktığım zamandı mesela
mesela huzura erdiğim zamandı

şükrettiğim de zamandı
isyana düştüğümde de
bildiğim zamandı
aklımı uyuttuğumda
uyurken de zamandı
gün boyunca koşuşturduğumda da

hep bir zamandı
hiç bir zaman bu zaman değildi
sürekli biraz önce
dün, geçen gün, geçen hafta, geçen yıl
yıllar önce,
asırlar önce
hep bir zamandı

geçen zamanı ne tutmak
nede tatmak mümkün
öyleyse şu zamanı hep şaha kaldırmalı
her sevdiğinde şimdi olmalı
tüm şimdilerde sevmeli
her lütuf şu zaman olmalı
şu zamanlarda lütfedilmeli her sevgi

Allah'ı şu zaman anmalı
hamt edeceğin zaman
şu zaman olmalı
secdeye zamanın olmalı mesela
beş vakit ama şu zaman
sonrası da zaman madem
tüm zamanlarda tatlı söz olmalı
kalp kırmamalı mesela
sonraki zamanlarda

bir kırdın mı
hep şu an kırmış olacaksın
iyisi mi şu zaman gönül yapmalı
yarınki zamanlarda
tüm zamanlarda
insan şu an ki gibi olmalı
insan olmalı

*

zamanı tutamıyor, saklayamıyoruz
zamanın ne kadar şu zaman ise
o kadar doğruyu bulmalı insan

ne var ki
hiçbir zaman şimdi değil
zamanın az bir kısmı
bazen büyük bir kısmı
bizim zamanımız değil

bir dönüş hareketiyle başlamalı zaman
yerküre dönüyor olmalı
ahenkle dönmeli zaman
yaşamdan ölüme
O'na doğru yol almalı
döndükçe yol almalı
bir çember gibi dönüyor olmalı zaman

birileri gidiyor olmalı şimdi
önce yollar kısalmalı
ayaklar yerden kesilmeli
zaman hızlanmalı
en komplike sistemler kurulmalı
her bir dönüşte binlerce zaman olmalı

zaman 24 saatte tamamlanmalı
gece ve gündüz peyda olmalı zamanla
her dönüşle geçen 365 günle birlikte
yıllar geçmeli zamanla
arada mevsimler geliyor
mevsimler gidiyor olmalı

insanlar doğuyor,
insan ölüyor olmalı zamanla
insan ete kemiğe bürünüyor
insan etten kemikten ayrılıyor olmalı zamanla

zamanın içinde zaman
seviyor, kızıyor, küsüyor,
veriyor, alıyor olmalı zaman
en nihayetinde
toprak olmalı zaman

zamanla çiçek büyüyor, çiçek soluyor
zamanla ağaç kuruyor, yağmur düşüyor
tik... tak...
zaman geçiyor olmalı
bir yere varacakmışçasına
erecekmişçesine
hızla
kesintisiz

redfer

İlyas Kaplan

Zamansız ve mekansız ötelere doğru bir yolculuk

öyle bir an ki...
sağanak halinde
vurulmuş
cebelleşen
rutubetli, soğuk zaman
mekanla keşşiyor bazen.
kocaman bir lahzanın ufacık parçası olmasımış meğer
bir gün ,bir ay bir ömür ,
hiçbir zaman doğru değil
doğru olmayanın,bir doğrunun parçası olması gibi

zati bir nükte ki
evvel ,ilk ,asıl olan
simsiyah görünen
gizlenmiş bir saat
sır da o saatte
o anda .

üzerinde siyah bir örtü
zuhur eder tüm ruhlar ...
zahir olur, ortaya çıkar.
bir nur yayılır her köşeye
parıltılı bir nur
her zerreye sirayet eder.
hayretler kilitlenir bu muazzam manzaraya
düşünceler silinir.

karanlıklar denizi
toprak, hava, su ve taştan yaratılmış
cisimler aleminde siyahtan daha kara
gizlenmiş sırlar var orada
ne maddenin dahilinde ,ne de haricinde
tekamülün başladığı, devam ede gelen
yere göğe sığmayan .

yeniden inşa edercesine
maveraya ötelere doğru
semaya doğru yolculuk...
zamansız mekansız yöne
akla açılan zamanlı mekanlı yöne
her şeyin başladığı yere
altında ve üstünde hava olmayan
simsiyah bir kara bulutun içlerine
tam körlük anına
aklın erişemediği anlayamadığı
karanlıkta kaldığı bir varlık alanına

bir kalp ki
o kalp bir mabet
ruhun tavafla yücelmeye başladığı
kerametın ilk başlangıcı
aklın kilitlenip durduğu, donup kaldığı,

duraksadığı, hayrete düştüğü.

siyah camlı pencerelerden fırlamış ruhun
heykelleştiği ...
gözlerin ama ,renklerin kör ,
bir lahza ürpertide
ondan ziyade
kaç hissizlik
kaç ölüm kokusu
kaç karanlık kuyu
çırpınanların sığındığı
derinlerde bir yerde
kaç konak

karanlıklar deniz ,deniz su ,su siyah
siyahın özü mavi
mavi umman,umman gök ,gök arş
arş ,aklın eremeyeceği gizlerle dolu bir mavera

bir esrar ki, anlatılamayacak kadar
belirtilemeyecek kadar hoş
minnet duyulacak kadar iyi
sonsuzluğun ufkundan
zamanın rahminden doğan bir kutlu doğum
aklın kilitlendiği,
duraksadığı,
şaşkın kaldığı .

redfer

İlyas Kaplan

Zambaklar aşkına

vakit vuslat vakti baharın ilk saati
gecenin içine kaç yağmur damlası düşer bilmem
adı meçhul kendisi meçhul kaç huzme
yitik anılar toprağına
ne varlığını avutabilir söken şafak
ne de yokluğunu yansıyan ışıklar

bir o kadar muzdarip
küsufa tutulan hayallerim
sıcak bir nefes olup yükselir
pembe çiçekler açan zambaklar aşkına
karışır kanıma can olup damarlarıma

akşam öncesi çimde fırtınalar
tüm sitemlerimi poyrazına bırakıp,
gezinirim bir derviş gibi
güz yağmuru misali dökülürüm sokaklarına
kuytularında hasret melalimi avuturum
huzur bulurum ila nihaye

bir farazadan ibaret
adını yasaklarım gecelerime
unutlmaya değer yokluğunla beraber
düşündükçe zül düşledikçe zehir
çiçekler açan zambaklar aşkına

redfer

İlyas Kaplan

Zambaklar çiçek açtığı zaman

sen ufkumda
seni seyrederim bir daha bir kez daha
uzanır içime ince bir sızı
ayrılıktan vuslata
vuslattan hasrete sen yürürsün
senle yürürüm azap mevsimlerine

günlerce aklıma düşensin
soluk soluğa kan ter içindeyim
mavi düşlerle bezenmiş
nar çiçeği gibisin
tütsülü kızgın
içime dökülüyorsun

her dem düşüncemdesin....
mayhoş elma tadında
her tecellinin bir parçası nazın da
her güzelliğin bir zerresi yüzünde

bir gecesin küsuftan fırlayan
bozguna uğramış uçsuz bucaksız
kırılmış, parçalanmış bir enkazım ben
zambaklar çiçek açtığı zaman
biraz hüzün biraz hazin kanıyorsun
can evinden tutuşmuş
kızıl bir şafak gibi yanıyorsun

sen bilemezsin aşkın ne demek olduğunu
daha küçücüksün
sineleri sarsan zelzeleleri de bilemezsin
gönlümün tellerinde ki türküleri
ağıtları, yakarışları
ayazlara aldırmadan nasıl söylendiğini...

ey gözümde ki ucu yanık gök bulutu
ey sinemde ki ıztırap gülşeni
rüzgar kokusu gibisin
su gibi ışık gibi...
zamanın her vaktinde
issiz sokaklarında istanbulun
taşıdığım gizli bir ödölsün

senle boyadım gecenin karasını
senle bezedim cennet manzarasını
her nefesim safran sarısı
zehir menzillerden geçiyorum
zemini lacivert gökyüzüne çarpıyor
geri dönüyor her bir ahım
apansız dipsiz kuyulara itilmişim
susup gitmişsin ansızın
vedalara zaman bırakmadan

Ŗiirler yazdım belki okursun diye
yazdıklarım ığlığıydı iimdekilerin
sana sesleniŖimdi
bir kere yerleŖmiŖ bŖyŖlŖ gizemin yŖreĖime
usulca gŖĖsŖme takılmıŖ
Ŗnce sen
baŖtan baŖa onbinlerce sen

bende birikmiŖ senden koca koca intizarlar
sesimde hicran tortusu
izin var paralanmıŖ aynaların yŖzŖnde
pencerelerden uuŖan perdelerde
delik deŖik her Ŗey
senden gŖndŖzlere çaresiz Ŗzlemler vurur
gŖz gecelerine nakŖsedilmiŖsin
alnıma izilmiŖsin

redfer

İlyas Kaplan

Zebun

vakitsiz aşk sarhoşuyum teselli ararım karanlık gecelerde
alır götürür bir yerlere beni vizesiz yürek yangınları
tutkularımın bedenleri siyah renkli bir tül ile örtülür
mecrasından çıkmış saatler kaybolur ıssız caddelerde

gözyaşlarına müstahak bu muammanın yeni bir masalı başlar
mahzun zamanlarda ezeli gamın bin bir çeşidi

kaldırımlarında ki yağmurlar bir ateşin zebunu
uzun bir yolculuğun içine doğru yürürüm
bu yolculuk aşkın deryasına doğru
girdabında hangi hayalleri kuracağım hangi rüyaları göreceğim
geceler kadar karanlık gözlerim öyle ağlasın işte
secdelerde hıçkırıklara boğulmak olsa da sonucu

biçare zindan hayatı çekilmez dertler bir bela bir musibet
acılar içinde atılırım rezil-i rüsva azaplara

sonsuz dek ümitlerimde çağlar bir duygu çağlayanı
efsunlu ırmak içinde yüzer büyülü muhteşemlikler
adeta köpürür kendi dünyasına çeker gözyaşlarımı
sevda ateşlerinin yandığı yeni bir şafak sökünceye dek

her saniye azılı bir ejderhanın bir nefesiyle yok olurum
gözyaşları miktarınca yeni bir fecir doğar ve yeniden

yağmur yağar aheste hüzzam vakitlerinde
heyhat soğuklarına aldırmadan ayazlarına tutulmadan
bir şehrin en kuytu noktasına inerler mışıl mışıl
en büyük muammanın kördüğümü çözülür
bilindik acılarla içim akar toprağa

redfer

İlyas Kaplan

Zehir zemberek

bir saat benden uzun,
biraz ince
dalgalı dakikaları bir siluet halinde
geçiyor içimden
içimden, içime ,saniye salise

kaç vakit ,
en temiz zamanları fıskırıyorlar
ucuma bucağıma
geçmiyor da meretler
lanet olası saatler
vuruyorlar isyan edercesine
tik tak... tik tak ... tik tak..

ben zaman içinde,
zaman benim .
zincirinden boşalırcasına,
dökülüyorum
zehir zemberek
ellerim cebimde,
bir kaç zaman kurcalıyorum
tik tak ...tik tak.. tik tak...

saat kaç,
hala mı gece
kalbim atıyor ,
elim göğsümde
vallahi yaşıyorum
tik taklar kalbimden
tik tak.. tik tak...tik tak...
saat ,kalbim
kaç kez çarptıysa vakit o vakit

düşlerim kadar zaman
göz kapatıp açıncaya kadar,
bir daha ...
kapatıyorum gözlerimi
ruhum akıyor
tik tak... tik tak...tik tak...
saatler bir hiç
milyonlardan biri sadece.
ve ben onlardan biri
bir hiç...

redfer

İlyas Kaplan

Zeka ürünü aforizmalar

fonda "oy asiye" türküsü
adam cebinde daşır
senun gibi gelini"
adam gelini nasıl taşır orasını bilemem
ama burası Türkiye
bu kadar belirsizliği taşımaz

söylemek lazım
acida olsa
proje geliştirenlerin zamanı bol
sabırla çalışıyorlar
yok öyle
birdenbire gelişen olaylar diye bir şey
öyleyse...
plan kurgu bunlar

evet...evet
boş lafları bırakıp
siyasi iktidarı ekonomi üzerinden devirmeye çalışanların
oyunlarına dikkat kesilelim
iktidarı suni gerekçelerle devirme arzularına
algılarına kulak verelim
biraz

koca insanlar oturmuşlar bir masa etrafında
aylarca konuşup durdular
yeni bir sistem ortaya koyacağız dediler
adına da
"güçlendirilmiş parlamenter sistem" dediler
başladılar konuşmaya
havada uçuşan tek şey
hava da civa
fas...fis ...fus...
kemalist elitlerin tahayyülleri

bravo size
yani..yazık
ne yapıyorsunuz, ayıptır, günahtır
zeka ürünü aforizmalar
neyse
eksik olsunlar
aman...bizden uzak dursunlar

yoksa..
biri, diğerinin ölümüne düşmanı
diğeri bunun, amansız karşıtı
kim ne
kimin eli kimin cebinde
yoksa.. bir tiyatro mu oynanıyor
maskeler takılmış, herkes kendi rolünü sahneliyor
elini ovuşturan kim
öküz kim,

buzağı kim

bir manifesto mu
hayır... ne gezer
dağ fare doğurdu mu
yok öyle şey
ortada dağ yok ki
fare doğursun

doğrusu aklımızla ve zekamızla oynamayın
bu mu yani yeni sistem dediğiniz
yeni öneriler dediğiniz şeyler
cak -cekten ibaret
yapacağız, edeceğiz retoriği
karşımıza yapacağız edeceğiz demek için mi çıktınız
yahu...
somut bir çözüm getirmekten aciz idiyseñiz
o iri lafları yıllardır
niye üzerimize boca edip durdunuz
ey ahali...

kimi kandırıyorsunuz Allah aşkına
ortada yeni bir sistem filan yok
makyajlanmış bir vesayet sistemi var
altı boş duran söylemler yumağı var
6+1
hile ve ayak oyunları var
eskiyi yaldızlayıp yeni sistem diye yutturmak var
ne kadar çok zavallılar
hiçbir şey yapamamanın acı bir örneği gibi
karşımızdalar

o dediğiniz
sizin kuruntunuz
marazi bir düşmanlık kuzum...
bakın ...televizyonda kim var
"ben başbakan olacağım" diyen biri
mantıklı ya da değil fark etmez
ağızdan çıktı bir kere
peki nasıl
peki ne şekil
kim ...nerde... ne zaman
pekala kim cevaz verecek
millet mi
alay etmeyin bizimle

sizin bu söylediğinize kargalar bile gülmez
aponun heykelini ne zaman dikeceksiniz?
kahvaltı ne zaman olacak
siz ona cevap verin
yok...yok
eski Türkiye'yi hortlatmak için kurulan bir kumpas var

ayıptır ...ayıp
kimsenin dümen suyunda yol almaya ihtiyacımız yok
bırakın bu işleri

soğuk savaşın ardından en büyük krizi yaşıyoruz
enerjiden tarım ürünlerine kadar
dünya fiyatları yükseliyor
amerikalı coniden fransız louisye,
alman hertadan rus nikolaya
ayşe hanımdan mehmet beye kadar
hepimizin sırtında yeni yükler

muhalefet
algı operasyonları yapıyor
istismar siyaseti yürütüyor
doğalgaz ve elektrik fiyatlarının artışını
siyasi ranta dönüştürmek için çırpınıyor

muhalefetin çivisi çıkmış
yapılanı engellemeye çalışan
sürekli konuşup karalayan
hiçbir çözüm teklifi getirmeyen
bir muhalefet yapısı var karşımızda
bakmayın siz seslerinin çok fazla çıktığına
millet de biliyor
görüyor
o yüzden iktidar imkanı vermiyor bunlara

büyük bir sınımadan geçiyoruz
tabiri caizse
milli bağışıklığı bir kez daha test ediliyorlar
Türkiye'ye karşı yürütülen stratejik hedefli kampanyalar
kurgulanmış kur atakları
petrol ve doğalgaz şokları
tarım ürünleri üzerindeki spekülasyonlar
gel gör ki..

sosyal medyada
whatsapp gruplarında dedikodular
bir kısım marazi gazeteci
yazarçizer tayfası
gözümüzün içine baka baka
utanmadan sıkılmadan
"elinizi çabuk tutun, aldınız aldınız
alamadıysanız ayçiçek yağsız kaldınız "
yandınız
öldünüz
bittiniz

şaka gibi
"akaryakıt zamlarından bıktıysan
arabana binemez hale geldiysen,

çare parlamenter sistem"
ohh keka
tweet atmakla kim bilir ne kadar mutlu
solun yobazları

28 şubat
kimse öküz altında buzağı aramasın
toplumda heyecan yaratamadı
gündem olamadı
siyaset mahallesinde rüzgar estiremedi
6+1 partinin güçlendirilmiş parlamenter sistemi

öyleyse...
bir bardak suda fırtına koparma gayretleri neden
akşama kadar
ülke battı, bitti, hazine iflas etti
sözüm ona batmış, bitmiş ülkeyi
altı ayda düzlüğe çıkaracaklar
nasıl yapacaklar peki

vah ki ne vah...
hem de gözümüzün önünde
bildiğiniz dalga geçiyorlar
meydan okuyorlar
uzun lafın kısası gözleri dönmüş
Allah'tan korkmuyorlar
kuldan utanmıyorlar

hayır...hayır
ya ne yaptıklarını, ne söylediklerini bilmiyorlar
ya söylediklerine kendileri de inanmıyorlar
veya hepimizi aptal yerine koyuyorlar
başka bir izahı yok

reis nefreti
acayip bir sosyoloji
husumet siyaseti
her mevzuda ihanet
her yol mubah
dezenformasyon

ah ki ne ah..
gözleri var görmüyorlar
kulakları var duymuyorlar
kalpleri var hissetmiyorlar
sürekli "biz ıslah edicileriz" diyorlar
iyi bilin ki,
onlar bozguncuların ta kendileridirler

siyasetçi... parti... lider...
mahkeme kadiya mülk değil
iktidarlar gelir, gider

önemli olan... Türkiye
bayanlar -beyler

redfer

İlyas Kaplan

Zemberekleri boşalır saatlerin

yıldızlar gökte
dudaklarında ıslak gülümsemeler
aşk çölünden
aşk dağına durmaksızın
yürürsün
elinde yanan çerağı
dilinde ayrılık şarkıları
aydınlanır yüzün
yüzün sonsuz kere
sevgili

kahırla taşıdığın ganimetler
öylesine ağır
sevda çöl yangını
ve sen ağlatılmış
ülker yıldızı

üşür yüreğin
aklına kim bilir neler gelir
onlarca hayalin içinde
solmuş mavilerin
üşümektesin
işte bu sebepten
umutların
soğuk

bir afet neticesi çok hazin
kalbinin camları kırık
zaman kağıttan kayık
akıp gidersin
çatlaklarından

uykunu böler melankoli hayaller
hüzzam bir bestenin nağmeleri
dağınık şarkı sesleri gelir
uzaklardan
mağrur bakışlarıyla
kızıla boyarsın düşleri
ateşe verirsin
alemi

özlemler iner
puslu bir sabahın çiy düşen yollarına
sere serpe
gün ışığı serpilir saçlarına
örter üzerini parıltılar
kapı arılığında
ayak sesleri
kör karanlıktan
yapayalnız
sen
gelirsin

bir çığlık atar
zemberekleri boşalır saatlerin
kimliğinin ipuçları aslında
ayna nöronlarında gizli
zor bir tercih derbederlik
eee... hayat böyle işte
yaşarsın

sonra bir kapı çıkar karşına
sonra açılmamış bir kilit
sonra bir çekiç darbesi
kırarsın
ellerinle

redfer

İlyas Kaplan

Zemheri bir zamana yol alıyor her şey

ahenkle başlıyor her şey
yaşamdan ölüme yol alıyor
yollar kısalıyor zamanla
kapısız ,duraksız, ihtimalsiz
24 saat
gece ve gündüz

bir yere varacakmışçasına kesintisiz
erecekmişçesine hızlı
mevsimler değişiyor
toprağa yağmur düşüyor
yeniden doğuyor her şey
ete kemiğe bürünüyor
çiçek açıyor
lügatsiz
kimliksiz
etiketsiz

hikmetlerce dingin geceler
telaşa sürükleyen aydınlıklar
üşüten ve ısıtan hava
tam büyüyecekken başaklar
tam sevecekken sabiler
hepsi yerini buluyor tam vaktinde
ısrarla durmaksızın ilerleme azmi
bir yere varma çabası içinde tekrar tekrar
kılavuzsuz
rehbersiz
adressiz

bir farz sanki
bir hareketin kararlığında gizli her şey
çağıldayan ırmaklar gibi
dolup taşıyor
toprağın kokusu
yağmurun yağışı
dağlardaki karı buhar buhar yok eden rüzgar
bir daha esmesin
esip de durmasın diye

ninnilerle süslenmiş ne kadar ağıt varsa
ne kadar ıssız acı varsa
tebessüm kokulu çığlık varsa
her ne kadar heveskar ateş varsa
bir daha yaşanmak üzere tasarlanmış
zamanı unutturan her ne varsa
bir daha yanarken kanmasın
kanıp ta sönmesin diye

kibrit çöpü kokularını yandıran her ne varsa
ikindilerde, güneş batımında
yangın yerine ilk önce inen

akşama mühürlenene ne varsa
bir daha zeval bulmasın
bulup da batmasın diye

içinin sıcağında büyüyor her şey
hedefler demleniyor rüyalarda
kabuslar yürekleri üşütüyor
bir fikre hapsolunuyor her düşünanesi
gözden fer
dilden söz düşüyor
zemheri bir zamana yol alıyor her şey
yolsuz
yordamsız
tarifsiz

redfer

İlyas Kaplan

Zerre misali

tövbe darbeleri dokunuyor tüm hatıraya
pişmanlıklarla mühürlüyorum bütün günahları
bir daha açılmamak üzere ebediyen
bu yüzden semavata doğru açık ellerim
ayak uçlarım mih gibi çakılı arz-ı zemine
uyku pasifliğinde uyutuyorum göğsümdeki kini
zerre misali sabrına karışıp her nefesin

bu gün öyle inzivada olduğuma bakmayın
fark ettirmeden zamanı içime dolduruyorum
kara delikler gibi çekiyorum zihnime sürekli
gördüklerimi duyduklarımı fark ettiklerimi
değirmen taşına düşer gibi hayallerimden
düşlerimi örten tüm örtülerden arınıyorum
zerre misali zühtüne karışıp her nefesin

tahsilinde kalbim üç boyutlu sevgiyi
musanın Kızıldeniz'den geçirilmesi gibi
çileden hicret ediyorum vaat edilen topraklara
her adımda bir teslimiyet sığınması
sevr mağarasında ,yedi uyuyanlar gibi
kırk yıllar boyunca ölesiye mutluyum
zerre misali manasına karışıp her nefesin

bir teselli arıyorum musibet yağmurlarında
azabından rahmetine sığınarak
her besmelede şeytanın boynunda
sırtanda sıratın öylece yürüyorum
ruhumun kabrinde ateşler içinde şimdi
bir hayat tasarlıyorum cennet getiren
zerre misali sırrına karışıp her nefesin

redfer

İlyas Kaplan

Zerre zerre dökülen yıldızlar geçidi

mavi çiçeğin açtığı bir sabah vaktiydi
bir ışık yağmurunun içinden akıyordu zaman

altın sarısı bir gök
kırıldı orta yerinden
buğusu vurdu üzüm salkımlarının üzerine
doğan güneş, yedi iklim dört köşe.
gökten bir tüy gibi düştü döne döne

yeni bir başlangıç için yumdum gözlerimi
sancılar titretirken ruhumu,
hafif bir rüzgar geçti feleklerin menzilinden
yörüngelerin içinden...
zihinsel karanlıkların derinliklerine
çoğu soğuk hayallerim

ciğerlerimin alev aldığını gördüm
muazzam bir yangının küçük bir kıvılcımıyla
en derin çukurunda
acılar geçti canımın içinden
öyle bir yandım ki

bir ağacın gölgesinde
görölmüş kısacık bir rüya gibi
gözün görmediği kulağın işitmediği
yerden göğe kadar şavk, şualar
tene sanki şu an değmiş gibi

ancak bir kalbinin taşıyabileceği
aşk gibi

sinem önce bir nefesle kurudu sonra çatladı
kederler şeffaf gölgelerini düşürdü üzerime
içime ayaz rüzgarlar sızdı
damarlara kan yürüdü
halden hale geçtim

artık buz kesen bir kafesti ten
sıgmaz oldu can bedene
derin bir uykudan sahici bir rüyaya uyanır gibi
bir rüyadan uyanmış da her şeyi hatırlamış gibi

kendi zamanını aşan anlar kadar yakın
sonsuz ruhtan bir soluk üflenmiş gibi
eksilmeyen, bitmeyen tükenmeyen
yakamozlar şevkler ziyalar geçti

göğün içinden süzüldü ışık
her cihetten, evvelden ahirden
iç içe , zerre zerre dökülen yıldızlar geçti

kalbin mahalli imiş gibi hayaller

kutsal nurlarla süslü
tecelli türleriyle bezenmiş
içe doğan serüvenler geçti

uykunun ölüme ,
gecenin gündüze değdiği vakit
pervane mecnuna, mecnun pervaneye döndüğü saat
bütün türevleriyle karanlığın beyaza küstüğü an
her şeye evet

zerreyle kuşatılmış evrene
merhaleden merhaleye halden hale girene
velhasıl
ışıklı, gölgeli, renkli her neyse...
evet

redfer

İlyas Kaplan

Zerre zerre dökülen yıldızlar geçti

mavi çiçeğin açtığı bir sabah vaktiydi
bir ışık yağmurunun içinden akıyordu zaman

altın sarısı bir gök
kırıldı orta yerinden
buğusu vurdu üzüm salkımlarının üzerine
doğan güneş, yedi iklim dört köşe.
gökten bir tüy gibi düştü döne döne

yeni bir başlangıç için yumdum gözlerimi
sancılar titretirken ruhumu,
hafif bir rüzgar geçti feleklerin menzilinden
yörüngelerin içinden...
zihinsel karanlıkların derinliklerine
çoğu soğuk hayallerim

ciğerlerimin alev aldığını gördüm
muazzam bir yangının küçük bir kıvılcımıyla
en derin çukurunda
acılar geçti canımın içinden
öyle bir yandım ki

bir ağacın gölgesinde
görölmüş kısacık bir rüya gibi
gözün görmediği kulağın işitmediği
yerden göğe kadar şavk, şualar
tene sanki şu an değmiş gibi

ancak bir kalbinin taşıyabileceği
aşk gibi

sinem önce bir nefesle kurudu sonra çatladı
kederler şeffaf gölgelerini düşürdü üzerime
içime ayaz rüzgarlar sızdı
damarlara kan yürüdü
halden hale geçtim

artık buz kesen bir kafesti ten
sıgmaz oldu can bedene
derin bir uykudan sahici bir rüyaya uyanır gibi
bir rüyadan uyanmış da her şeyi hatırlamış gibi

kendi zamanını aşan anlar kadar yakın
sonsuz ruhtan bir soluk üflenmiş gibi
eksilmeyen, bitmeyen tükenmeyen
yakamozlar şevkler ziyalar geçti

göğün içinden süzüldü ışık
her cihetten, evvelden ahirden
iç içe , zerre zerre dökülen yıldızlar geçti

kalbin mahalli imiş gibi hayaller

kutsal nurlarla süslü
tecelli türleriyle bezenmiş
içe doğan serüvenler geçti

uykunun ölüme ,
gecenin gündüze değdiği vakit
pervane mecnuna, mecnun pervaneye döndüğü saat
bütün türevleriyle karanlığın beyaza küstüğü an
her şeye evet

zerreyle kuşatılmış evrene
merhaleden merhaleye halden hale girene
velhasıl
ışıklı, gölgeli, renkli her neyse...
evet

redfer

İlyas Kaplan

Zihnim yeşil çimen tarlası

bir takım zanlar içindeyim
gözlerim kapalı kıvrım kıvrım beynim kanıyor
fikir kıvrımları arasından akıyor bir kan damlası

bütün piyonlarım son çizgide vezir olmaktan alıkonulmakta
bir köşeye sıkıştırılmış, mat olma vaziyetindeyim
fillerin ayakları altında, tepe tepe ezilmekteyim
zihnim yeşil çimen tarlası
vehimler yeşil, şüpheler yeşil endişeler ha keza

kovulduğum cennetin kapıları bir türlü açılmıyor
köprülerin altından çok sular aktı
bambaşka coğrafya, bambaşka alışkanlıklar içindeyim
bambaşka insanların arasında
yolun sonunda ne çok yolculuk var
donuk bir Şubat soğuğu
bir de yazı hiç değişmiyor
eski insanların mektupları gibi
bolca selam, bolca dua

geçmişten kalan hatıralar kocaman
aydınlık, pırıl pırıl bir gülüş kadar sıcak
en güzeli ceylanlar gibi bakan çocukluğum
vatanım, atam, anam, biraderim, ablalarım
yapraklar gibi ağır ağır yere düşüyor
yurdunu terk etmiş, evinden ocağından kopmuş
huzursuzum yitik zamanlar peşindeyim

ne kadar isterdim,
bir akşam üzeri müjdecî bir ses kapımı çalsa
gözlerimi kamaştıran bir kuyruklu yıldız suretinde
odamı aydınlatsa
ona saatlerce içimdeki fikirlerden bahsedebilseydim
çok isterdim bir akşam üzeri yıldızının
içimdeki düşlerden ödünç alınmış
kocaman kuyruğundan ışıltılar saçarak odama düşmesini

suya yakamoz bırakan yıldızı gördüm yine
bütün pencerelerden denize munis bir ışık döküldü
ışksız kalmadı hiçbir yer hiçbir karanlık
bütün koridorlarda, dehlizlerde, odalarda ışık
kısık bir kadın sesi kadar ince sesli
ölenlerin arkasından tıpkı bir anne gibi ağlıyordu
ufkun ötesine öylece unutulmuş

ben yaklařtıķça,büyüdü bir tüy bırakarak arkasına
eskisinden daha fazla uzaklaşıyor
baştığım yerler çöküyor arzın ateş merkezine doğru
bir tünel açılıyor sanki beni yutacak
bütün yükseklikler çukura
çukurlar yüksekliğe dönüşüyor
gecenin orta yerinde karanlığın içinde
her bulduğumu kaybediyorum

seçilmiş bir yolun yolcusuyum kutsal mekana doğru
bunca yıllar, bunca kelimeler, bunca cümleler
ateşe atılmakla ateşe yanmak arasında yaman bir hesap bu
aynada her şey temsili her şey mecaz
ve dahi öyle de yakın

redfer

İlyas Kaplan

Zihnimde zaman

beynimin hasret kıvrımlarına oturmuş
akıp gidiyor ılık bir su
vuruyor öylece sıcacık kalbimin üstüne usul usul

göğsümde yanardağ
yoğun ateş sonrası
sırat sırtında yaşanıyor duygular
içimde ki cehennem kadar

bir fecrin koynunda eriyor
saf saf zihnimde zaman
uğultu olup boşalıyorlar ezeli sessizliğe
gök kubbe aralanmış

redfer

İlyas Kaplan

Zihnimin yeşil çimen tarlası

çiminde bir öfke taşıyorum bana karşı
beni adam etmek ümidini de yitirdim
bir takım zanlar içindeyim
beynim kanıyor
fikir kıvrımları arasından akıyor siyah bir kan damlası

bütün piyonlarım son çizgide vezir olmaktan alıkonulmakta
bir köşeye sıkıştırılmış, mat olma vaziyetindeyim
fillerin ayakları altında, tepe tepe ezilmekteyim
zihnim yeşil çimen tarlası
vehimler yeşil , şüpheler yeşil endişeler ha keza

kovulduğum cennetin kapıları bir türlü açılmıyor
köprülerin altından çok sular aktı
bambaşka coğrafya, bambaşka alışkanlıklar içindeyim
bambaşka insanların arasında
yolun sonunda ne çok yolculuk var

donuk bir Şubat soğuğu
bir de yazı hiç değişmiyor
eski insanların mektupları gibi
bolca selam, bolca dua

geçmişten kalan hatıralar kocaman
aydınlık, pırıl pırıl bir gülüş kadar sıcak
en güzeli ceylanlar gibi bakan çocukluğum
vatanım, atam, anam, biraderim, ablalarım
yapraklar gibi ağır ağır yere düşüyor
yurdunu terk etmiş, evinden ocağından kopmuş
huzursuzum yitik zamanlar peşindeyim

ne kadar isterdim,
bir akşam üzeri müjdecî bir ses kapımı çalsa
gözlerimi kamaştıran bir kuyruklu yıldız suretinde
odamı aydınlatsa

ona saatlerce çimdeki fikirlerden bahsedebilseydim
çok isterdim bir akşam üzeri yıldızının
çimdeki düşlerden ödünç alınmış
kocaman kuyruğundan ışıltılar saçarak odama düşmesini

suya yakamoz bırakan yıldızı gördüm yine
bütün pencerelerden denize munis bir ışık döküldü
ışksız kalmadı hiçbir yer hiçbir karanlık

bütün koridorlarda, dehlizlerde, odalarda ışık
kısık bir kadın sesi kadar ince sesli
ölenlerin arkasından tıpkı bir anne gibi ağlıyordu
ufkun ötesine öylece unutulmuş

ben yaklaştıkça, büyümlü bir tüy bırakarak arkasına
eskisinden daha fazla uzaklaşıyor

bastığım yerler çöküyor arzın ateş merkezine doğru
bir tünel açılıyor sanki beni yutacak

bütün yükseklikler çukura
çukurlar yüksekliğe dönüşüyor
gecenin orta yerinde karanlığın içinde
her bulduğumu kaybediyorum

seçilmiş bir yolun yolcusuyum kutsal mekana doğru
bunca yıllar, bunca kelimeler, bunca cümleler
ateşe atılmakla ateşte yanmak arasında yaman bir hesap bu
aynada her şey temsili her şey mecaz
ve dahi öyle de yakın

redfer

İlyas Kaplan

Zikir

"O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur."

Sevgilisin
mislin yok, benzerin yok, ortağın yok, eşitin yok ve zıddın yok,
ne çoksun, ne üçsün, ne de iki
bütün yönlerden eşsiz, bir tek ve biriciksin
parçasız, bölüksüz, ortaksız, eşsizsin
varlığın vacip, tapılacak ancak bir teksin

Mabudsun;
afaki ve enfüsi başlangıçların mercii sensin
her türlü hamde ve her türlü medhe layik
sayısız, sonsuz güzelliklerin sahibi sensin,
en has ve en seçkin imtiyazsın benim için
yalnızca sana mahsustur kulluğum

İlahsın
ibadetim, secdem, duam Sensin
başkasına muhtaç olmayansın, başkaları sana muhtaç
her yön, her cihet, her mekan senin
cihet ve yönlerden hiçbirinin içinde değil,
yer işgal etmezsin, bir mekanda bulunman akıl dışı
tam anlamıyla tek olan Sensin, eşsiz olan Sensin

Meliksın
kelimelerin, hecelerinin, cümlelerin, kitapların sensiz bir anlamı yok,
alametlerin, belirtilerin, nişanelerin bir hükmü de yok.
eserler müessirlerine delalet eyledikleri gibi
her şey Sana delalet eyler,
hepsi Senle olan ilişkisini ifade eder.
varoluşları kendilerinden, kendileri için olmadığı gibi
hep Sana olan ihtiyaçlarını, bağlılıklarını
hep kendi hiçlikleriyle
Senden aldıkları kuvveti, kıymeti ve manayı anlatırlar.

Rabsın
rahman, kuddus, subbuh, sübhan,
alimul-gayb, alaakülli şeyin kadirsın
hallak, haliku külli şey, ahsenulhalikansın
sonsuzluğun üstünde, ötesinde en yüce kemale sahip
zül -celalsın, zül-kemalsın zül-ikramsın
alçaklardan, noksanlardan soyutlanmış
yükseklikleri içine almış aliyyül a'lasın

Cemilsin
ne parçadan, ne zarlardan meydana gelmiş bir fiilsin Sen,
ne bir feraziye, ne bir rüya, ne bir hülyasın
bölünemez bir bütün Vacib-il Vucutsun Sen

sen ki maddeden soyutlanmış ve sonsuz bir kuvvetin varlığı
ilk hareketi, başlangıcı,yaratanı, İlahı sensin

Rahmansın

bütün her şey yalnızca Sana,bir nisbetten ibaret
Senin tecellilerine ipuçları bulmuş, hükümlerini öğrenmiş oluyoruz
düşündüklerimiz, çoklukların, adetlerin hiçbiri değilsin
ne cevhersin, ne araz, ne eczasın, ne kül, ne de cüziyyat
Senin yaratmanla Senin emrinle
hepsi,aşama aşama derece derece meydana gelmiş
Senin varlığını dile getiren delillerin, ayetlerindir

Hakimsin

en büyük sevgi,en büyük haşyet en büyük tazim Sanadır
her türlü hamd ü sena, sana mahsus
hüküm vermek ancak ve ancak sana ait
Senden başka hüküm verecek kim var ki
vahdet-i kamile,vahid,ehad sensin
Senden başka ilah yok.

Hafisin

Hiçbir güzelde bulunmayan güzellikler sende
hepsinden üstün, tek ve yegane güzel Sensin
vücut-i a'la; en yüksek vücudsun
kemali a'la; en yüksek kemalsin
bir taraftan yaratıp, bir taraftan yok eden
ezelde ve ebedde bütünüyle varlığın,mülkün,saltanatı senin
herşeyden önce iken herşeyden sonrası,
her şeyde zahir iken her şeyden batınsın

Alimsin

duyularımızla ve düşüncelerimizle çizdiğimiz şekil ve resimlerin
birimlerin, sınırların, hiçbirinin izine girmezsin
bilgimizin içinde olduğun halde,ilmimizin ötesindesin
ancak Sana erebilmek için kendimizden geçmemiz gerek
yetmiş bin hicabın vardır senin
açıversen sübühât-ı vechini; yüzünün tecellisi, celalini
gözle görülebildiğimiz ne varsa hepsini yakarsın, yok edersin
Senin karşısında bulunanlar cümleten helak olmuş olurlar

Kahharsın

bunu sezmek,
vahid-i kahhar; tek yok edici sıfatını sezmektir
bunu sezmek
bilfiil her şeyi Senin gerçekleştirdiğini sezmektir.
zatın, sıfatın, ef'alinle bunu gerçekleştirecek
senden başka kim var ki,
zatında bir olduğun gibi
zatının gereği ilâhlığında da birsın,

rablığında, mülkünde, ilminde, kudretinde de hep bir,
celal ve ikrama raci olan bütün sıfat ve isimler Senin

Kerimsin

bütün nisbetlerin ve hükümlerin, kararlarının gereği
bütün vicdanların ve varlıkların vecd ile bağlandığı haksın
çekim merkezi, odak noktası Sensin
zatında teksin, mevcudiyetinde tek,
rablığında teksin, yaratıcılığında tek,
hiçbir şekilde ortağı olmayan bir tek hakikatsin
onun için ilahlık Sana mahsus
bütün yaratılmışlar onun için senin emrinde

Latifsin

cennet Senin aklına ve arzuna uygun
adem'in aklına ve arzusuna ters düştüğünde
cennet, kendisine cennet olmamıştı
cennet; iyilik ister, güven ister, teslimiyet ister
cennet; güzel şeyler, zenginlik ister
akıl ister, himmet ister, sadakat ister
cennet mümine bir köledir
efendisinden başkasına bağlılık göstermez,
efendilerin efendisi sensin
cennet, Senin aklına ve arzuna uygun

Kadirsin

aklımız; nimetlere şükretmek için yaratanını tanımak ister,
gelecek nimetlere istek duyduğu için onunla tanışmak ister.
aklımız; Senden başkasına şükretmem der,
aklımız; Senden başkasından dilenmem der.
aklımız; ; şükürü yalnızca Sana tahsis eder
şükür Sana, hamd sana, dua sanadır
Senden başka gidilecek kimimiz var ki
bize hidayet edecek sadece sensin
hayrete düşerecek, huzur verecek, rahata erdirecek,
saadete erdirecek olan kadir Sensin

Raufsun

mutlaka, kadri yüce, şerefi yüksek, şanlı Sensin
som, yekpare, salt, kavi, bütün, Sen.
asla susamaz ve acıkmaz, yemez, içmez
gımayı tamdan, kemal-i a'ladan kinaye
"lem yezel vela yezal; fana olmaz, baka ve daim, Sen
herkesten müstağni, herkes Sana muhtaç
şu gördüğümüz gökleri, yeri ve de bizleri yaratan Rauf Sen
her yaratılmışın doğrudan doğruya yöneldiği muhtaç olduğu Sensin
zatından sudur eylemiş bütün güzellikler Senin bir lütfun

Rezzaksın
Rızkın; sınırlı değil, sonsuzdur
hazinelere sınırsız, miktarsız, hayal ötesi
fakirler fakiri biziz,
hazinelere bizlere gizli kalmış
onları açığa çıkaran, karşılıksız dağıtan, veren Sensin
zevkeni, sefasını sürelim diye yaşatan Sensin
hazain-i vücudiyet, Senin elinde, Senin indinde,
bütün hazineler sana ait
nimetlerinden hoşlanmayı kalbimize ilham edensin
bir hazineden bir hazineye dönüp dolaşan biziz.
Sana sığınıp tevfiz-i umur edeni; işlerini ısmarlayanı
O senin yanında, sen O'nun yanında
muhakkak selamete çıkaran, refaha erdiren Sensin

Ganisin
hem her şeye malik, hem her şeye sahipsin
hem de her birinin sonsuz mülkü Senden
üstünde hiç kimse yok, berisin, haysın, kayyumsun
Seyyidsin, öyle bir seyyid ki, seyyitlik Senden son bulur

Muktedirsin
mağlup edilemez, ortadan kaldırılıp yok edilemezsin
iznin ve müsadeden olmadan Senden cebren hiç bir şey alınamaz
her şey Senin indinde, Senin yanında.
her zaman, her işte iltica edilecek samed ancak Sensin
gönüllerimizde duyduğumuz bu kadar çok ve çeşitli ihtiyaçlara,
şimşek gibi çakan, bir burhan, bir barika gelmiş gibi
t türlü maksatlara, en mümtaz manasıyla bir tek Sensin yetişen

Redfer

İlyas Kaplan

Zikir sesleri

rüzgar yeniden canlanır
bir küheylanın yelesinde özgürlüğü tadarım
salarım koyu maviliklere kendimi
ilanihaye ta derinliklere

ufuklarımı alacakaranlıklar sarmalar

düşen her yaprağın hicreti olurum
gecenin ıssızlığını sessiz adımlarım
son arzum olur çoban yıldızı
bir cami kubbesinde
beyaz bir güvercin misali

o zaman
bir tekamül yolculuğu başlar
arşı-ı alaya doğru

özlemimi çektiğim hiçbir şey yakın değil
en büyük maharetim duygularımı saklamak
duygularım kadar saklanırım
zindanına girerek yalnızlığımın
saklı bir mabedin içinde zikir sesleriyle

fecri yok
şafağı yok

redfer

İlyas Kaplan

Zikr-i cemil

şerler ne kadar büyük olursa olsun,
sıkıntılar ne kadar acı,
elem ve ızdırıp verirse versin
ruhum kirlenmez ,kalbim imansızlıktan uzak,
aklım , yanlış anlayış, yanlış düşüncelerden halis
beni koruyan Rabbime sığınırım

fısıldadığı zaman nefsin arzularından
gizli seslerden, gizli fısıltılardan
sıkılıp büzülen , sinip kaybolan , görünmez olandan
kalpte saklanan hayırsız, faydasız, alçak duygulardan
izi üzere geri dönen, yüz buldukça şımaran ,
musallat oldukça azanlardan
vehimler ve hayaller içinde ki afaki ,enfüsi alametlerden
beni gözeten Rabbime sığınırım

insanların gönüllerine nüfuz edenlerden
mekanların aralarında, kıyısında, köşesinde bulunanlardan
yaratıcısını unutan göğüslerin, bağırmanın ,sinelerin deruni dünyalarından
zahiri ve batını duyularla hatırlara, çeşit çeşit fısıltı verenlerden
fiskos eder gibi konuşan sezilerden,
kötü kötü eğilimler, alçak hisler uyandıranlardan
yavaşça iç gıcıklayarak kötü telkinler yapanlardan
beni işiten Rabbime sığınırım

tesadüf görünen,beklenmedik rastlantılardan
bir hikmet ve manadan uzak gerçeklerden ve hayallerden
latifeleri olan zevklere ait nüktelerin sırlarından
geri geri çekilip sinen, sinip sinip aldatan şeytandan,
her kötülüğe sürükleyen sinsi vesvesecinin şerrinden
beni yaratan Rabbime sığınırım

akılları çelen, türlü fenalıklara düşüren
imandan çıkarıp, ebedi helake sürükleyen
her an sinelere fısıldayıp duranlardan
tabiat ötesi gizli yaratıklardan, gizli işler, gizli hislerden
kalplere düşen vehimlerden ,sineler içinde gezinenlerden
madde ötesi kazıp rüyalardan, cin soyundan
beni yaşatan Rabbe sığınırım

aldatmak için yaldızlı sözler fısıldayanlardan
bilinen ve bilinmeyen bütün süfli zevklerden
yabancı, dost,tanıdık , tanınmadık, meçhul heveslerden
uzak, yakın her ne varsa işaretlerden ,tüm planlardan
Rahman ve Rahim olan Rabbime sığınırım

vadilerin derinliklerinde karanlıklara sürüklenen gecelerden
şafağa götüren gri çizgilerin ışıklarından
ince zevkleri okşayan sözlerden, günah hazlardan
ehlinden başkasına örtüsünü açan güzellere
gizli açık her türlü şüphe ve zandan sakınarak
her mülkün maliki Rabbime sığınırım

İlahi yardımına, rahmet ve gufranına sığınarak
aşkı ile gözlerinden nokta nokta akan gözyaşı dökerek
sırrını bilmiş olmaktan bir an uzak kalmak istemeyen
zayıf kalbimle geldim katına
Sana kavuşmak için bu menzile geldim
kerem eyleyip, beni eren kullarınla haşret

vücudumun kitabının meali bir an imiş
ömrüm, şu tercümanım olan resmedilmiş satır
İlahi, bu satırımı rıza levhasına yazdır
her an kalem, hamdının sesini kaydetsin

bizlere eşlerimizden ve zürriyetlerimizden
gözler süruru ihsan buyur ve bizleri muttakilere önder kıl
bizleri ve bizden önce iman ile geçen kardeşlerimizi affeyle
ve iman edenlere karşı kalplerimizde bir kin tutturma

Rabbimiz! şüphe yok ki sen şefkatlisin, merhametlisin
hamd, evvel ve ahir sanadır Sen sübhansın
Senin şanın ne büyüktür, burhanın ne yücedir
fatiha senden, sonuç sanadır

Sen övülmüşsün, pek yücesin
Allah'ım! Muhammed (s.a.v.)'i ve onun yakınlarını kutlu eyle,
Bizi, kendilerine nimet verdiklerinle,
gazab edilmemiş ve sapmamışlarla haşret !

bana bir hüküm ihsan et ve beni salihler zümresine kat
ve sonrakilerde bana bir sadakat dili zikr-i cemil tahsis eyle
ve beni naim cennetinin varislerinden kıl

redfer

"Allah bes, baki heves"
(Allah yeterlidir, geri kalan hevesdir.)

İlyas Kaplan

Zikrim

Sevgilimsin;
mislin yok, benzerin yok, ortağın yok, eşitin yok ve zıddın yok,
ne çoksun,ne üçsün, ne de iki
bütün yönlerden eşsiz, bir tek ve biriciksin
parçasız, bölüksüz, ortaksız, eşsizsin
varlığın vacip , tapılacak ancak bir teksin

Mabudumsun;
afaki ve enfüsi başlangıçların mercii sensin
her türlü hamde ve her türlü medhe layik
sayısız, sonsuz güzelliklerin sahibi sensin ,
en has ve en seçkin imtiyazsın benim için
yalnızca sana mahsustur kulluğum

Allahımsın
ibadetim ,secdem,duam Sensin
başkasına muhtaç olmayansın,başkaları sana muhtaç
her yön,her cihet ,her mekan senin
cihet ve yönlerden hiçbirinin içinde değil,
yer işgal etmezsin,bir mekanda bulunman akıl dışı
tam anlamıyla tek olan Sensin , eşsiz olan Sensin

Melikimsin
kelimelerin, hecelerin,cümlelerin ,kitapların sensiz bir anlamı yok,
alametlerin, belirtilerin, nişanelerin bir hükmü de yok.
eserler müessirlerine delalet eyledikleri gibi
her şey Sana delalet eyler,
hepsi Senle olan ilişkisini ifade eder.
varoluşları kendilerinden ,kendileri için olmadığı gibi
hep Sana olan ihtiyaçlarını ,bağlılıklarını
hep kendi hiçlikleriyle
Senden aldıkları kuvveti, kıymeti ve manayı anlatırlar.

Rabbimsin
rahman, kuddus, subbuh, sübhan,
alimul-gayb, alaakülli şeyin kadirsin
hallak, haliku külli şey, ahsenuhalikansın
sonsuzluğun üstünde , ötesinde en yüce kemale sahip
zül -celalsın ,zül-kemalsın zül-ikramsın
alçaklardan,noksanlardan soyutlanmış
yükseklikleri içine almış aliyyül a'lasın

İlahımsın
ne parçadan ,ne zanlardan meydana gelmiş bir fiilsin Sen,
ne bir feraziye,ne bir rüya ,ne bir hülyasın
bölünemez bir bütün Vacib-il Vucutsun Sen
sen ki maddeden soyutlanmış ve sonsuz bir kuvvetin varlığı
ilk hareketi, başlangıcı ,yaratıcı, İlahı sensin

Rahmanımsın

bütün her şey yalnızca Sana, bir nisbetten ibaret
Senin tecellilerine ipuçları bulmuş, hükümlerini öğrenmiş oluyoruz
düşündüklerimiz , çoklukların, adetlerin hiçbiri değilsin
ne cevhersin, ne araz , ne eczasın, ne kül, ne de cüziyyat
Senin yaratmanla Senin emrinle
hepsi ,aşama aşama derece derece meydana gelmiş
Senin varlığını dile getiren delillerin, ayetlerindir

Hakimimsin
en büyük sevgi ,en büyük haşyet en büyük tazim Sanadır
her türlü hamd ü sena, sana mahsus
hüküm vermek ancak ve ancak sana ait
Senden başka hüküm verecek kim var ki
vahdet-i kamile ,vahid,ehad sensin
Senden başka ilah yok.

Hafimsin
Hiçbir güzelde bulunmayan güzellikler sende
hepsinden üstün, tek ve yegane güzel Sensin
vücut-i a'la ; en yüksek vücudsun
kemali a'la ;en yüksek kemalsin
bir taraftan yaratıp, bir taraftan yok eden
ezelde ve ebedde bütünüyle varlığın ,mülkün ,saltanatı senin
herşeyden önce iken herşeyden sonrası,
her şeyde zahir iken her şeyden batınsın

Alimsin
duyularımızla ve düşüncelerimizle çizdiğimiz şekil ve resimlerin
birimlerin , sınırların, hiçbirinin izine girmezsin
bilgimizin içinde olduğun halde ,ilmimizin ötesindesin
ancak Sana erebilmek için kendimizden geçmemiz gerek
yetmiş bin hicabın vardır senin
açıversen sübühat-ı vechini ;yüzünün tecellisi, celalini
gözle görülebildiğimiz ne varsa hepsini yakarsın, yok edersin
Senin karşısında bulunanlar cümleten helak olmuş olurlar

Kahharsın
bunu sezmek,
vahid-i kahhar ;tek yok edici sıfatını sezmektir
bunu sezmek
bilfiil her şeyi Senin gerçekleştirdiğini sezmektir.
zatın, sıfatın , ef'alinle bunu gerçekleştirecek
senden başka kim var ki,
zatında bir olduğun gibi
zatının gereği ilâhlığında da birsın,
rablığında, mülkünde, ilminde, kudretinde de hep bir,
celal ve ikrama raci olan bütün sıfat ve isimler Senin

Kerimsin
bütün nisbetlerin ve hükümlerin,kararlarının gereği

bütün vicdanların ve varlıkların vecd ile bağlandığı haksın
çekim merkezi, odak noktası Sensin
zatında teksin , mevcudiyetinde tek,
rablığında teksin, yaratıcılığında tek,
hiçbir şekilde ortağı olmayan bir tek hakikatsın
onun için ilahlık Sana mahsus
bütün yaratılmışlar onun için senin emrinde

Latifimsin
cennet Senin aklına ve arzuna uygun
adem'in aklına ve arzusuna ters düştüğünde
cennet, kendisine cennet olmamıştı
cennet ;iyilik ister, güven ister,teslimiyet ister
cennet;güzel şeyler , zenginlik ister
akıl ister , himmet ister ,sadakât ister
cennet mümine bir köledir
efendisinden başkasına bağlılık göstermez,
efendilerin efendisi sensin
cennet ,Senin aklına ve arzuna uygun

Kadirsin
aklımız ; nimetlere şükretmek için yaratanını tanımak ister,
gelecek nimetlere istek duyduğu için onunla tanışmak ister.
aklımız; Senden başkasına şükretmem der,
aklımız; Senden başkasından dilenmem der.
aklımız;;şükrü yalnızca Sana tahsis eder
şükür Sana ,hamd sana ,dua sanadır
Senden başka gidilecek kimimiz var ki
bize hidayet edecek sadece sensin
hayrete düşerecek, huzur verecek ,rahata erdirecek ,
saadete erdirecek olan kadir Sensin

*Raufsun
mutlaka ,kadri yüce, şerefi yüksek, şanlı Sensin
som, yekpare, salt, kavi, bütün ,Sen.
asla susamaz ve acıkmaz,yemez, içmez
gımayı tamdan, kemal-i a'ladan kinaye
"lem yezel vela yezal; fana olmaz, baka ve daim,Sen
herkesten müstağni , herkes Sana muhtaç
şu gördüğümüz gökleri ,yeri ve de bizleri yaratan Rauf Sen
her yaratılmışın doğrudan doğruya yöneldiği muhtaç olduğu Sensin
zatından sudur eylemiş bütün güzellikler Senin bir lütfun

Rezzakımsın
Rızkın; sınırlı değil, sonsuzdur
hazinelerin sınırsız , miktarsız , hayal ötesi
fakirler fakiri biziz ,
hazinelerin bizlere gizli kalmış
onları açığa çıkararak ,karşılıksız dağıtan,veren Sensin
zevkeni ,sefasını sürelim diye yaşatan Sensin
hazain-i vücudiyet , Senin elinde ,Senin indinde ,

bütün hazineler sana ait
nimetlerinden hoşlanmayı kalbimize ilham edensin
bir hazineden bir hazineye dönüp dolaşan biziz.
Sana sığınıp tevfiz-i umur edeni; işlerini ismarlayanı
O senin yanında, sen O'nun yanında
muhakkak selamete çıkaran ,refaha erdiren Sensin

Ganimsin
hem her şeye malik,hem her şeye sahipsin
hem de her birinin sonsuz mülkü Senden
üstünde hiç kimse yok,berisin,haysın,kayyumsun
Seyyidsin , öyle bir seyyid ki, seyyitlik Senden son bulur

Muktedirsin
mağlup edilemez, ortadan kaldırılıp yok edilemezsin
iznin ve müsaden olmadan Senden cebren hiç bir şey alınamaz
her şey Senin indinde ,Senin yanında.
her zaman , her işte iltica edilecek samed ancak Sensin
gönüllerimizde duyduğumuz bu kadar çok ve çeşitli ihtiyaçlara,
şimşek gibi çakan ,bir burhan, bir barika gelmiş gibi
t türlü maksatlara, en mümtaz manasıyla bir tek Sensin yetişen

redfer

İlyas Kaplan

Zincirleri çözümlence yüreğimin

ufkumun gri boşluklarına özgürlükler doldurdum
azabına duçar yedi rengin çığlıkları
kırk parçaya sarılmış gönlümdeki ışıkları
bilmiyorum kaç kez ağladıklarını

bilmem ahvalini kandili sönmüş gecelerin
bilmem aynalardaki ucube korkuları
beyazına saklanmış saçımın sırlarına inat
çile kapısında yağmurlarla ıslanır
zincirleri çözümlence yüreğimin

masallar da kaldı kaf dağının zümrüt sarayları
hayalleri delikanlı düşlerimizde yaşandı
bilmiyorum kaçınıcı köleyi azat ettiğimi
kaçınıcı tutsaklığım siyah zülfünün gecelerine

bilmem ne muhabbetler gördü aynasız odalar
kırmızı şarap tadında ateşler söndürdü dudaklarımız
kördüğümde döndü kör kütük sarhoş düşünceler
ahlarla yaktık cehenneme nispet zamanları

kış ortasında öylesine cennet
neye yarar mutluluk aşkın sonrasında
bilmiyorum ruhumun izinde kaç kez kaybolduğumu
bildiğim son kez bulunduğum dehlizleri

bilmem evvelinde kaç kez güneş doğduğunu
bilmem kaç kez ayazına tutulduğumu
kimler geldi geçti bu yamacın patikalarından
artık mutluluk kutsal tepenin ötesinde kaldı
bırakın kalbim öylesine hüznünü yaşasın

redfer

İlyas Kaplan

Zindan

kişiyor beyaz atlılar
dört nala koşuyorlar
kırılmış bir gökyüzü adresine
bir kır çiçeğine
zindan taşlarında büyümüş

zindan soğuk,zindan kirli,zindan karanlık
karış karış santim santim dolaş dolaş bitmez
basılan her yer tuzaklanmış
işgale uğramış yasaklanmış

nedir zindan,ruhu omuzlarda taşımaktan başka
bedenin bir kutuda tabutu mudur nedir
ıslak tahtalardan damlayan ölüm dedikleri
bir lahza an mı
bir nefesle tüketilen

*

parmakların ucunda engerekler
kulaklarda akrep çığı
sinede korsan sancılar
güneşin tutsak olduğu düşlerden
şafak kül, akşamlar ateş
dinamit fitillerinden saatler alevlenmiş

duvar diplerine birikmiş toz
ayak altındaki yer mayınlarla yüklü
bir yolculuk ki sessiz sedasız..
dönenler olmamış zindan köşelerinden

ağır ağır ses verir cinler karanlık gecelerden
ne hayaller gezer, ne düşler zindanlarda
bir su damlası bir sarkıtın ucunda
ölümün alnından öptüğü

tutsak olan kim
beden de tutsaktır zindan
en acımasız suçlu günahlar
yürekte öldürülen kişilerden yargılanırlar

gölgeler vurdukça taş duvarlara
görünür nefesin en kirli yüzü
dört metrekarelik koğuş çile çekilen hane
tavanda çınlar ürküten sesler
savrulan renkler sanki bir lale
güneşten kaçıp zindana gizlenmişler

ter kokulu oda karanlık mı karanlık
karanlık duvarlardan geliyor birileri
kendi silüetini elleriyle boğuyorlar
kabus üzerine kabus korku üzerine korku
sessiz sedasız vakti bekliyorlar

inilmez, çıkılmaz merdivenler
sus, yavaş,duvarlar ince, duyarlar
hala bırakılan yerde
geçmişe açılan demir perde
zile basan yok,gelip giden yok
kara suratlı gardiyan insan mı heyulamı
bir lokma ekmek bir bardak su
o yasak, bu yasak, şu yasak
ölmek de yasak

zindan yüklü hayaller
hayal yüklü zindanlar
sırrını yitirdikleri yerde elemler başlar

zindan ipi olmayan bir kuyu
düşlerin vurulduğu güneşin kuruduğu yerdir
zindan canların düştüğü ıslak zeminlerdir

hey zindancı başı
kurulan dar ağacından haberin var mı
umutları gömecek mezarın var mı

rüyalara, hülyalara gömün ölenleri
güneşe sevdalı bir çocuğun hayaline
kırmızı karanfillerle
bahar gelince yeşersin ...

artık göklere kanat çırpmanın anıdır
artık sisli arzulara karışma zamanıdır

redfer

İlyas Kaplan

Ziyanım sensin belki de

gel desem
muhakkak başka bir belkiye denk gelirsin
çığlık yüklü hengame yaşıyorsun belki de
limon yapraklarına takılıyor içli seslenişlerin
misalini gördüğün belki de
göremediğini

kal desem
bir belki düşer dudaklarından
bir zamanlar gitmiştin hani
geri kalanlarından bir bölümü de gitmişti
son gidişinle tüm zahiri algılarım
o zaman gitmişti belki de
bir girdaba sürüklenip geçmiş zamanlara

heyecana kapılırsın belki
aşk yolunda mum olup yanmak istersin belki
belki küçük bir alevsin
belki de bir zannediş
bir özleyiş

yağan yağmurun içine dalmış
çok daha anlamlı belki
düşünüyorsun
belki öfkелisin
belki daha sakın
mevsimin değil belki
sükuttasın kilolarca
daha sessiz
belki daha yoğun daha ağırsın
brütün tonlarca belki

sonra başka bir mevsimi mırıldanıyorsun
belki fırtınaya kapılan bulutlar gibi loşsun
çingirak sesleriyle uyanıyorsun uykundan
rüyalarını düşürmüşsün belki de
yaprak ve rüzgarla birlikte
şimdi sen düşüyorsun belki de

sahte fısıltılar sarıyor gölgelerini
ardında bıraktığın kaldırımlara
senden yansıyan her şey
küsufunun eseri belki de
kaç parça oluyorsan
bin ,on bin , milyon

ölçüp toplanan bölüp çarpılansın belki de
o kadar lazımsın
visalin mecnun gibi çöllerde
leyla gibi kırk gün kırk gece
günler boyunca lazımsın belki de

kutsal vakitler kadar
biraz önce, dün, geçen gün
hatta geçen hafta
belki geçen yıl
hatta yıllar öncesi kadar
lazımsın belki de

her şey bir belkiye muttasıl
ısınır buharlaşır en nihayetinde ısınır
nisan yağmurlarıyla
bir damlacık susun belki de
vuku bulur zerrelere zeminlerde
bir bir yok olursun belki de

sürgünsün belki uzak diyarlarıma
düşümsün, toprağım ,taşısın belki de
bir çiy tanesi kadar kırağımsın
hep yeniden başlayan
büyük bir gazapsın belki
yakıp yıktığın sellerinle
ummanlara sürüklenip gidensin belki de

içimde bir sessin bana sesleniyorsun
senin benden başka dostun yok diye
ne önce, ne de sonra olmadı belki de
daha ziyade
daha çok derin sevenlerin
belki de daha gerçekçi birileri

belki de bir yerlerde
zulmünün muzdaribiyim
kederli bir gönlün ivmesiyim
yaralı bir yüreğin küresiyim
hüznünün esiriyim belki de

yurdumdan evimden barkımdan ayıransın
gurbete , hasrete salansın
kutsi hasretin divanesiyim belki de
öksüz, yetim ve sahipsizim
sana sığınan
aşkına sarılan
bana yegane kalan sensin bel ki de

falcı bohçalarında arıyorsun kaderini
belki de hiç keşfedilmemişlerin peşine düşüyorsun
mahcup bakışların kalbime mühürleniyor
ruhumun içinde cenk etmekte hayali görüntülerin
inkar eden sensin
deli divane diye bühtan edensin belki de

ağıtları yakılmış eski bir zamanda
tüm yangınları yeniden harlayansın belki de

bir ılık heyecan gibi süzölüyorsun içimin yollarında
menekşelerin çiçekler açtığı ilkbaharda
bir amansız sızısın şakağıma vuran
vakitsiz bir uyanışsın
belki yeniden üflenmeyi bekliyor ruhun
bedenimde ebediyen kalacak belki de

bir bekleyişsin kanımın sığağında büyüyen
zemheri bir zamansın belki
haykıran bir gece, ürküten bir sessin
arafımda bir avuç duasın
etrafında dönen pervaneyim belki de
firakım sensin
ziyanım sensin belki de

seviyorsan
sonrasız, şimdizsiz olmalı
belki bir vakit hatta bir an
veya bir kısım
hattı zatında bir saniye bile
bırakıp gitmelerin dahil

redfer

İlyas Kaplan

Zorlu

alacakaranlık bir sisin içinden geçiyorum
katran ve kurum
nefesime musallat

griye çalan sokaklar,
uzun bir süre bir işgalin altında
göğü kaplayan duman izin verdiği müddetçe
köklü bir değişim geçiriyor şehir

havaya yayılıyor kömür kokusu
kurum ve katran soluyor gök

içeri sızıyor birkaç rüzgar kaçkını
ruhun uçsuz bucaksız sıkıntılarına
eski bir aşkın hayaleti
perdenin çehresine yansıyor zamanlı zamansız

zihnime yerleşen problemler silsilesi
kah oradan kah buradan
atmosfer kül rengi
puslu bir sis yumağının arasında ilerliyor
gecenin karanlık güçleri
sokaklarda başıboş,
zangır zangır titreyerek

bir boğuk ses ağlar gibi ta uzaklarda
çığlık çığlığa
zemheride gri duman gibi cansız
gökyüzü
buzlu cam gibi renksiz
can çekişiyor

hırıltısını duyar gibiyim karşı tepelerden
havada taze kar kokusu var
zemine serpiliyor onca saat, onca zaman

alnımda boncuk boncuk soğuk ter taneleri
dünyanın en tuhaf zamanı bu vakitler
nereden baksan kar
tüfeğin saçması gibi dağılmış ortalığa

anlaşılan bu kış çok şiddetli geçecek
adım attığım her yere ayaz taşıyor rüzgar
bahçedeki ağaçların dallarını hırpalıyor
felaketin kollarına sürüklüyor her birini
hayatlarını zindana çevirerek

gök içindekileri döktükçe fırtına şiddetleniyor
fırtına şiddetlendikçe kar yağıyor
kar, don, tipi
saçakların ucunda üç karış buz
beynimde dörtnala koşuyor
ağlayan çocuk sesleri

bir kaç insan sesi
imdat çığlıkları duyuluyor
peşi sıra, ardı sıra
daha fazlası ... daha da fazlası
öyle şiddetli ki
dinecek gibi ... susacak gibi değil

pencere aralıklarından,
kapı altlarından,
görünmez çatlaklardan soğuk doluyor içeri
camlar sallanıyor şıkır şıkır ...

böğrümde büyükçe bir öksürük
yanaklarım da bir sızı kırmızılığı
zor, çok zor ocak ayı

hey kar alevi
hey rüzgarın hızı
hey vaat edilmiş soğuk
hey gökten inen sesler
topunuz gelin...

redfer

İlyas Kaplan

Zuhur

vahşet pazarında vicdanlar satılık
yine mızraklara geçirilmiş ayetler
tekbirler eşliğinde doğranmakta beşer
iblisten de daha beter
yeni yezitler zuhur etmiş

körpelerin binlercesi toprağa düşmekte
ağıtlar yakılmakta sakalı yeni terlemiş gençlerin ardından
nice feryatlar atılmakta sonu intikam yeminleriyle biten
cehennemleri ateş kılarak yüreklerine
kara bağırılarında bomba yüklü volkanlar patlamakta
arşın göklerine yükselmekte kin kusan haykırışlar

elbet bir gün birileri duyacaklar diye
bu matemin ayyuka çıkan velvelesini

parçalanmış bir sabinin kananı avuçlamakta analar
her gün bu vahşi katliamın tam göbeğinde
en ağır işkenceler altında can vermekte babalar
tanklarla kalaşnikovlarla ne olduğu belirsiz bombalarla
ifritler en kutsal beldelere musallat olmuş

nice mezalimlere maruz
enfal katliamlarının emsalsizlerini yaşamakta
ceberrut bir tarihin intikamını cümle alem

redfer

İlyas Kaplan

Zulüm yağıyor hala

filistin sokaklarına zulüm yağmurları yağıyor
gazze sabahında en korkunç işkenceler
tüm insanlığın gözü önünde kurşuna dizildi
babasının cesaretine sığınan bir çocuğun düşleri
öfkenin binbir türlü siyonistlere
vicdanlar kanıyor hala Filistinde

srebrenice sokaklarına zalimler zulüm yağmurları bıraktı
insanlığın unutulduğu zamanlar da
tarihin en karanlık günlerinde
boşnakça ağıtlar ayyuka çıktığında
ışığın bir zerresi düşmedi Bosnalının umutlarına
dağlarına , kırlarına soykırım reva görüldü
sırpın intikam çığlıklarına heba edildi Bosnalı

bağdat sokaklarına zalimler zulüm yağmurları bıraktı
ebu Garip duvarlarında en korkunç işkenceler
on dört yaşında Al Janabinin kararı hayalleri
amerikan paletleri geçti üzerinden
tarihin en karanlık günlerinde
mazlumlar gömüldü beşerin küf tutmuş beynine
her zerresine lanetler her neferine beddua

endülüs sokaklarına zalimler zulüm yağmurları bıraktı
kılıçların ağzından canlar döküldü vahşete
tarihin en karanlık günlerinde
kana susamış cellatlar
ağıla toplanmış koyunlar gibi yaktı Endülüsü
annelerin feryatları arş u alaya çıktıda
çaresizliğe kurban edildi Cordoba çocukları

berlin sokaklarına zalimler zulüm yağmurları bıraktı
nazi Almanyasında en korkunç işkenceler
toplama kamplarında canlar yanarken
milyonlarca sefaletin hücrelerinde ışısız
yahudiler Çingenler Polonyalı Slavlar
stalin ve Kızıl ordu ırklar savaşında
insan mezbahasına dönüştü Moskova

afgan sokaklarına zalimler zulüm yağmurları bıraktı
tüyler ürperten suçlar hafızalarda
doğu Türkistan Çeçenistan Kamboçya Viyetnam
özgürlük isteyen çığı sessiz Suriyede
yetim Kızıldere'nin, öksüz Cezayir'inin
zulmün dini dili de bir Mısırdı
sokaklara zulüm yağmurları yağıyor hala

redfer

İlyas Kaplan

Züleyha

bilir misin züleyha ...
sen beyaz bir çiçek gibiydin
mavi bir ışık gibi hani el değince bozulan ve gölge düşünce küsen...
böyle yazılmıştı alnımıza ilkbahar mevsimleri
goncalar açan ilk akşamları ,en parlak doğan yıldızlarla

hangi kara geceydi gittiğinde
adını hangi kurşuni geceden silmiştim
hangi çiçektir seni hatırlatan lacivert vakitlerde
yürek perdelerini açan sendin
sevgilide, sultanda...canda canan da sendin

bilmez misin züleyha ...
hüzünlü bir şarkıydı mehtaba karşı birlikte söylediğimiz
isminin geçtiği bir türküydü ıssız sokaklarda
peri masalları vadettiğim saatleri ne çabuk unutmuşsun
hangi ayın hangi gününde çalmıştım göğsünden kimliğini yeni bir kimlik vadederek

ne kadar da erken unutulmuş yapılan o yeminler
umutlarımız ,öteki hayallere gönderdiğimiz cemrelerdi hani
birlikte havaya ve suya ve toprağa düşecektik
yağmalanmış kentlerin kapısında o halde neden
gözyaşların şimdi neden...akıyor

ah züleyha ...
söndürülmüş kandillerin fitilince yandığımı bilmez misin
yanık notalarla seni okuduğumu ...
nağmelerin koştuğu sayfalara sevgini yazdığımı

ya hareli ağıtlar söylediğim kaldırımları
böğrüne acılar saptadığım yalnız geceleri
kırk kere kırdığın kalbin kırk bir kez seni andığını
bilmez misin

haydi
tut ellerimi sevdiğini söyle bana
sevgini çiz bir kilim desenine çöl kumlarınca
çiçeği açan dal miktarınca
yaprağı tebessüm, tomurcuğu sevgi olan
taze baharlarca topla bir bir

saman sarısı rüzgarlar alıp götürmeden
son kuşlar da göçmeden,
bir ışık yak ruhumda,
bir mavi ışık

sen bilmezsin
kır saçlı kentlerin yorgun düşüncelerini hafızamdan silmiştim
her gün seni zikrederek yıldız topladığım gecelerden
masalın en açıklı yerinde iki tel efkari birbirine çatıvermişliği
üzerime yağın çaresizliğin bin bir türlüünü

oysa ki ne bitmez arzular ,
ne tükenmez ihtiraşlar
beraberce mutluluğu emziren nice vakitler yaşamıştık

ah züleyha
şimdi akışı değişen suların çağılıtısına uğruyorum
beyaza köpüklenmiş duygular sessizce iniyor kalbe
bir yaz mevsiminde renkler savruluyor içimden göklere

artık nefes nefes alınan vakitlerdeyim
dokunuyor dudaklarım kara sevdanın kanatlarına
gökçekimine tutulan ruhum yeniden yeryüzüne düşüyor

redfer

İlyas Kaplan